

நாவுல்கள்
நாவுல்கள்

நாவுல்கள்

PRODUCED BY. PT PABRIK KERTAS TJIWI KIMIA
noolaham.org | aavahanam.org
Made in Indonesia

செங்கை ஆழியான் நாவல்கள்

- இந்த நாடு உருப்படாது?
- சிரளயம்
- முற்றத்து ஒற்றைப் பனை
- கிடுகுவேலி
- மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து...
- ஒரு மைய வட்டங்கள்

கமலம் பதிப்பகம்
யாழ்ப்பாணம்.

- Sengaiāliyan Navalkal**
(A Collection of Novels) கதைகளின் தொகுப்பு
Vol: I
- First Edition: 1. Jan. 1992**
- (C) **Kamala Kunarasa, B. A. (Cey.)**
82, Brown Road, Neeraviaddy, Jaffna.
- Published by: Kamalam Pathippakam.**
- Pages: 562**
- Price: 150/-**

இருபத்தொரு நூல் தொகுதி

தொகுப்பு

கதைப் பகுதிகளில் இடமுள்ளது

செய்தியுள்ளது

... இதுபோன்ற கதைகளைப் பற்றி இன்னும் கற்றுக்கொள்ள

நூலகங்களில் படிக்கலாம்

கமலம் பதிப்பகம்,

82, சிறவுண் வீதி,

நீரவியடி :: யாழ்ப்பாணம்

**செங்கை ஆழியான்
நாவல்கள்**

சாஸ்திர அறிவு

சாஸ்திர அறிவு

இந்த நாடு உருப்படாது?

★

- ★ 1981இல் எழுதப்பட்ட நாவல்,
- ★ 1986இல் வீரகேசரி வார மலரில் 'திராத சமைக்கி' என்ற தலைப்புடன் வெளிவந்தது.
- ★ 1989இல் 'மண்ணின் தாகம்' என்ற தலைப்பில் மீரா வெளியீடாக வெளிவந்தது.

சென்னை நகராட்சி கட்டிடத்துறை

*

1987-88	சென்னை நகராட்சி கட்டிடத்துறை	*
1988-89	சென்னை நகராட்சி கட்டிடத்துறை	*
1989-90	சென்னை நகராட்சி கட்டிடத்துறை	*

‘செங்கை ஆழியாணைப் பற்றிச் சொல்ல எவ்வளவோ இருக்கிறது. அவர் எழுதிய பல்வகைப்பட்ட கதைகளையும், அவருடைய விடாமுயற்சியையும் நன் மனமுடையவர்கள் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது; வாழ்த்தாமல் இருக்க முடியாது. ஈழநாடு, வீரகேசரி நாவல் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றவர். சுதந்திரன், ஈழநாடு, கலைச் செல்வி ஆகிய பத்திரிகைகள் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றவர். நாவலர் நூற்றாண்டினை முன்னிட்டு நடாத்தப்பட்ட நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசினைப் பெற்றவர். செங்கை ஆழியாணைப் பற்றி ஈழம் நிச்சயம் பெருமைப்படலாம்.’

— ‘அக்கினிக்குஞ்சு’ முன்னுரையில்
அமரர் இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன்

‘அவரது நாவல்கள் அவர் எடுக்கும் பகைப் புலத்தாலும், கூறும் செய்தியாலும் தனித்து நிற்பவை. அவரது நாவல்கள் தொழிலாள, பாட்டாளிகளின் வாழ்க்கையுடன், அவர்கள் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளையும் மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளன. கதைகளில் இடம்பெறும் பகைப் புலத்தை அக்குவேறு ஆணிவேராகக் கலை அழகுடன் அலசி ஆராய்வார். கதா மாந்தர்களின் உரையாடல்களில் மண் வாசனை வீசும். இவரிடம் காணும் ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய அவதானிப்புத் திறன் வியந்துரைக்கத்தக்கது.’

— ‘யானை’ முன்னுரையில்
பேராசிரியர் பெ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை

‘செங்கை ஆழியான் தனது எழுத்து ஆளுமையால் தனக்கென்று ஒரு ரசிக சாம்பிராச்சியத்தையே உருவாக்கி எழுதுகோலோச்சிக் கொண்டிருக்கின்றார். ஒரு கையால் நாடித் துடிப்பைப் பார்த்துக்கொண்டு மறுகையால் மருந்து எழுதும் வைத்தியர் போன்றவர் செங்கை ஆழியான். மக்களின் நாடித் துடிப்பை உணர்ந்து பேனாவை நகர்த்து பவர். அந்தத் துடிப்பின் ஆக்கங்களே அவரின் நாவல்கள்.’

— ‘நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு’ முன்னுரையில் மூதறிஞர் ‘சுந்தர்’

‘இலங்கை எழுத்தாளர்களில் டேனியலும், செங்கை ஆழியானும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் தம் நாவல்களில் இடம்பெறும் மனிதர்கள் பற்றிய சமூகச் சூழல், பொருளியல் சூழல், வரலாற்று விபரங்கள் ஆகியவற்றை நிறையத் தருவதில் தமிழ்நாட்டு முற்போக்காளர்களைவிடச் சிறந்து இருக்கிறார்கள்.’

— ‘மார்க்சியமும் தமிழ் இலக்கியமும்’ என்ற நூலில் ‘ஞானி’ (சென்னை)

‘அவருடைய நாவல்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பகைப்புலத்தையும் வேறுபட்ட மாந்தர்களையும் சித்திரிப்பவை. அவரது ஒரு நாவலைப் போல அவருடைய இன்னொரு நாவல் அமைவதில்லை. ‘வாடைக் காற்றி’லிருந்து ‘கிடுகுவேலி’ வரை இத்தகைய பண்பு நிலவிவந்துள்ளமையை அவரது நாவல்களைப் படித்தவர்கள் அவதானித்திருப்பார்.’

— ‘கடல்கோட்டை’ முகவுரையில் ‘சசிபாரதி’, ச. சபாரத்தினம்

செங்கை ஆழியானுடைய ஆக்கங்கள் நடைமுறைச் சமுதாய நடப்பியல்புச் சித்திரங்களேயாம். இவற்றின் மூலம் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் தமது சமூகப்பார்வையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாகச் சமூகப் பொருளாதாரக் குறைபாடுகள், தலைமுறை இடைவெளிகள், நகரமயப்பட்ட வாழ்க்கை முறையிற் சிதைவுறும் கிராமியம், அழிந்துவரும் பாரம்பரியக் கலை மரபுகள், மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கைமுறை முதலிய பல்வேறு விடயங்கள் இவரது புனை கதைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின் மூலம் ஈழத்துத் தமிழர் சமுதாயத்தின் பதிவேடுகளெனத் தக்க பல படைப்புகளை இவர் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியானுடைய கதை கூறும் முறைமையில் இருவகைச் சிறப்புகளை அவதானிக்கலாம். ஒன்று அவரது நுணுக்க விபரணமுறை; இன்னொன்று சமூகத்தைப் படம்பிடித்து முன்னிறுத்தும் அவரது மொழி நடை'.

— முன்னைநாள் பல்கலைக்கமுகத் துணைவேந்தர், பேராசிரியர், கலாநிதி க. வித்தியானந்தன் 'காட்டாறு' முன்னுரையில்.

'கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கியத் துறையில் தனது ஆளுமையின் சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்து நிற்கும் முதல் வரிசைப் படைப்பாளி செங்கை ஆழியான் ஆவார். செங்கை ஆழியான் சமூக வரலாற்றை மனித நேய நோக்கில் காணமுற்பட்டவர். தனி மனிதரையும் சமூகமாந்தரையும் அவர்களது இயல்பான உணர்வோட்டங்களுடன் இனங்காட்ட விழைந்தவர்; காட்டியவர். குறிப்பாகக் கீழ் நடுத்தர வர்க்கச் சமுதாய மன அவசங்களே ஆழியானது ஆக்கங்கள் பலவற்றினதும் அகநிலையாக அமைந்தன. இவற்றைப் பல்வேறு தரங்களில் நின்று இயற்பண்புடன் வெளிப்படுத்திய வகையிலேயே அவரது தனித் தன்மை புலப்படுகிறது.

'மல்லிகை'யில் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்

‘உலக ரீதியில் உன்னதமான நாவல் என்று கணிக்கப் பட்ட ஒரு படைப்பு இன்னும் தமிழில் வெளிவரவில்லை. அத்தகைய ஒரு நாவலை எழுதும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் எம்மிடையே இருவர். ஒருவர் கே. டானியல். அவர் இப்போது இல்லை. மற்றவர் செங்கை ஆழியான். இன்னும் கால் நூற்றாண்டு காலத்திற்கு மேல் எழுதக்கூடிய வயதினர். செங்கை ஆழியான் தன்னுடைய இன்றைய வளர்ச்சியின் பரிணாமத்தை நன்கு அறிந்தவர்; இயற்கையாகவே எழுதும் ஆற்றல் மிகுந்தவர்.’

— ‘தீம்திகிடத்தோம்’ நாவல் முன்னுரையில்
பேராசிரியர் ‘நந்தி’

‘செங்கை ஆழியானின் நோக்கம் எதுவாக இருந்தாலும், தான் எழுதுவது யாருக்காக, அவர்களின் மனவளர்ச்சி எத்தகையது என்பதனை நன்கு மனதில் கொண்டு இனிய எளிய நடையில் எழுதிவருகிறார். இதனால் நாவலின் சமூகப்பணி, சமூகப்பணிக்கென்றே வெளிவரும் நாவல்களைவிட அதிக பலனை நிச்சயம் அளிக்கும் என்று நம்பலாம்.’

— ‘ஆச்சி பயணம் போகிறாள்’ முன்னுரையில்
‘செம்பியன் செல்வன்’

என் இனிய அன்னைக்கும் அன்புத் தந்தைக்கும் இந்நூல் காணிக்கை...

திருமதி க. அன்னம்மா

தோற்றம்: 10-3-1900

நிறைவு: 13-4-1982

திரு. வே. கந்தையா

தோற்றம்: 1-1-1895

நிறைவு: 16-10-1974

ஆசிரியரின் நூல்கள்

- நந்திக் கடல்
- ஆச்சி பயணம் போகிறாள்
- அக்கினிக் குஞ்சு
- தீம் தரிகிட தித்தோம்
- வரடைக் காற்று
- பிரளயம்
- இரவின் முடிவு
- காட்டாறு
- கங்கைக் கரையோரம்
- கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்
- அலை கடல் தான் ஓயாதோ?
- சித்திரா பௌர்ணமி
- முற்றத்து ஒற்றைப்பனை
- இதயமே, அமைதிக்கொள்
- நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு
- கொத்தியின் காதல்
- செங்கை ஆழியான் கதைகள்
- யானை
- காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்
- ஒரு மைய வட்டங்கள்
- கடல் கோட்டை
- கிடுகு வேலி
- ஓ, அந்த அழகிய பழைய உலகம்
- மழைக் காலம்
- மண்ணின் தாகம்
- கந்தவேள் கோட்டம்
- ஆறுகால் மடம்
- ஜன்ம பூமி
- யாக குண்டம்
- குவேனி
- அக்கினி
- நல்லை நகர் நூல்

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள்
வழங்கி

முன்னுரை

பெண்கை ஆழியானது 'இந்த நாடு உருப்படாது' என்ற நாவலின் தட்டச்சுப் பிரதியை வாசித்து முடித்ததும், இந் நாவலுக்கு எழுதும் முன்னுரையில் இரண்டு விடயங்களை முனைப்புறுத்திக் கூறுதல் வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். முதலாவது செங்கை ஆழியானின் நாவலாசிரியப் பண்புகள், அப்பண்புகளின் வளர்ச்சி பற்றியது. ஒரு நாவலாசிரியனது புதிய நாவலுக்கு முன்னுரை எழுத முனையும்போது, நாவலாசிரியன் என்னும் வகையில் அவனுடைய வளர்ச்சி, முதிர்ச்சி, இயல்புகள் பற்றி நோக்குதல் அத்தியாவசியமே. இரண்டாவது விடயம், இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் சமகாலச் சிரத்தை பற்றியதாகும். அண்மை யிலும் இப்பொழுதும், காத்திரமான ஈழத்தமிழிலக்கியம் எப்பொருளைப் பேசுகின்றது, எவ்வாறு பேசுகின்றது, ஏன் பேசுகின்றது, ஏன் அவ்வாறு பேசுகின்றது என்பனபற்றிய தெளிவு இல்லாமல் புதிதாக எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு தமிழ் நாவலை மதிப்பிடவும் முடியாது. விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது. இலக்கிய விமரிசனம் இந்த நோக்கினை அத்தியாவசியப்படுத்துகின்றது.

ஆனால் மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டாவது விடயம் பற்றிய "இலைமறை காயான" சில பிரக்ஞைகளும் மேலோட்டமான "குறிப்புகளும்" மனப்பதிவுகளுமே உள்ளனவே தவிர இதனை இலக்கிய விமரிசனத்தின் பிரதான ஆய்வுப்பணியாகக் கொண்டு வெவ்வேறு கருத்து நிலைகளின் பின்னணியில் வைத்து விவாதித்து, அந்த விவாதத்தின் மூலம் சமகால ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் செல்நெறியை இனங்கண்டு கொள்ளும் அல்லது வழி நடத்திச் செல்லும் ஆய்வுகள் இப்பொழுது நடைபெறுவதில்லை. இலக்கிய விமரிசனம் ஆக்க இலக்கியத்தின் மகப்பேற்று மருத்துவிச்சியாக

விரூக்காது மரணவிசாரணை அதிகாரியாக மாறுகின்றது; மாறிவிட்டது. இது தவிர்க்கப்படவேண்டிய ஒரு செல்நெறி. ஆனால் அதேவேளையில் இலக்கிய விமரிசனம் தனது ஆக்க பூர்வமான பணியைச் செய்ய முனைவதற்குக் களம் இது போன்ற ஒரு நாவல் முன்னுரையும்ன்று. அது வரண முறையாக, ஆற அமரச் செய்யப்படும் ஓர் ஆய்வுப் பணியாகும். அந்த ஆய்வீன்போது பல கருத்து வேறுபாடுகள் வரும். புதிய பிரச்சினைகள் கிளப்பப்படும். அவற்றை விளக்கவும் தீர்க்கவும் முனைகின்ற பொழுது புதிய தெளிவுகள் ஏற்படும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அது முற்று முழுதான ஒரு புலமை முயற்சி.

ஆனால் புலமை முயற்சிகள் என்பன “தந்தக்கோபுரங்க”ளிலே செய்யப்படுவனவன்று; விமரிசனம் ஆக்கவிலக்கியம் பற்றியது. ஆக்க இலக்கியம் எழுத்தாளனின் வாசகனின் நிலைப்பட்டது. எனவே விமரிசனமும் அந்தத் தளத்தையும் களத்தையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

எனவே இம்முன்னுரையில் அந்த இரண்டாவது விடயம் பற்றிய சில கருத்துக்களைக் கூறி, முதலாவதுடன் அவற்றை இணைத்துப் பார்க்கத் தக்க ஒரு தயார் நிலையை இந்நாவலை வாசிக்கின்ற உல்களிடத்தே ஏற்படுத்துவதே எனது நோக்கமாகும்.

2

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றைய “பிரதான சிரத்தை” யாது? அதாவது இவ்விலக்கியம் எதனைப் பொருளாகக் கொள்கின்றது? அப்பொருளின் எவ்வெவ்வம்சங்களை அழுத்தமாக நோக்குகிறது? இந்தச் சித்திரப்பீடில் முன்னணியில் நிற்பவர்கள் யார்? இன்றைய எழுத்து நிலைமைக்கும், ஏறத்தாழ கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் தோன்றி வளர்ந்த ஈழத்திலக்கிய புத்துணர்வு வளர்ச்சிக்குமுள்ள தொடர்புகள் யாவை?

இவ்வினாக்களுக்கான விடைகள் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, 1950-60களிற் காணாத "பண்புகள்" ஒன்றிரண்டையும், கண்ட ஆனால் இப்பொழுது வேறு முறையில் தொழிற்படுகின்ற விடயங்கள் ஒன்றிரண்டையும் எடுத்துக் கூற வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகின்றது.

முதலாவதாகக் குறிப்பிடவேண்டியது இலக்கியத்தின் "தர", "வீச்சு" வேறுபாட்டு நிலைகளாகும். கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் காணப்படாத ஒரு புதிய நிலைமை இப்பொழுது எழுத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. அதுதான் வெகுசன ரஞ்சகமான இலக்கியத்துக்கும் காத்திரமான இலக்கியத்துக்கும் எடுத்துக் காட்டத் தக்கதாகவுள்ள வேறுபாடு ஆகும். இது தென்னாசிய வளர்ச்சிப் பின்னணியில் தவிர்க்க முடியாததாகவிருந்து, கடந்த ஐந்து வருடமாக ஒரு "புதிய" பொருளாதாரக் கொள்கையாகவே இலங்கையில் தொழிற்படுகின்றது.

இரண்டாவது இலங்கையின் சமூக அரசியற் போராட்டங்களின் குவிமுனை மாற்றங்களும், மாற்றமுற்ற நிலையின் இயல்புகளுமாகும். இது வர்த்தமான ஆக்க இலக்கியத்தின் தளங்கள், கிளர்வூற்றுக்கள் பற்றிய பிரக்ஞையாகும். இன்றைய சமூகப்பிரக்ஞைகள் யாவை? அவற்றிற்கும் எழுத்துக்கு முள்ள தொடர்புகள் யாவை? சமூகப்பிரக்ஞைகளை எழுத்துக்கள் பிரதிபலிக்கின்றனவா? இந்தச் சமூகப் பிரக்ஞைகளின் தெளிவுக்கு ஆக்க எழுத்துக்கள் உதவுகின்றனவா? அந்த ஆக்க எழுத்துக்களின் தெளிவுக்கு விமரிசன எழுத்துக்கள் உதவுகின்றனவா?

செங்கை ஆழியானின் "இந்த நாடு உருப்படாது" என்ற இந்த நாவலின் தோற்றத்தை விளங்கிக் கொள்ள மேற் கூறிய வினாக்களுக்கு விடைகள் அவசியமாகின்றன. வாசக ரஞ்சகமாக எழுதுபவன் என மதிப்பிடப் பெற்றுள்ள ஒரு நாவலாசிரியன், தனது நாவலில் வரும் சமூக அல்லது மனித உறவுகளை பிரச்சினைகளை நாவலின் தலைப்பாகக் கொள்ளாது, தான் சித்திரித்துள்ளனவற்றின் அடிப்படையில் தர்க்கரீதி

யாகக் கிளம்பும் பிரச்சினைகளின் பூதாசாரத் தன்மையைக் கண்டு, தானே ஒரு சாதாரண வாசகன்போல நின்று, நிலைமைகள் இப்படியிருக்கும்போது இந்த நாடு உருப்படுமா என்று ஆதங்கப்பட்டு அந்த ஆதங்கத்தையே நாவலின் தலைப்பாகக் கொடுக்க முன்வந்துள்ளான் எனில், இலக்கிய விமர்சகன், இலக்கியப் படைப்பாளியோடு தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய உறவை மீண்டும் புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. எல்லை வழக்கு ஆடாமல் நாற்றுக்களை நன்கு நடத்தொடங்க வேண்டும்.

இன்றுள்ள நிலைமையில் தேசிய இனப்பிரச்சினை தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை மாத்திரமன்று. இது இலங்கையின் மிகப்பெரிய அரசியற் பிரச்சினையாகும். இந்தப் பிரச்சினை இன்று முகிழ்த்துள்ள முறைமையிலும் நிலைமையிலும் இலங்கையின் தமிழ், சிங்கள ஆக்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு தொழிற்படுகின்றன என்பது முக்கியமான விடயமாகும். இலக்கியத்தைச் சமூக சிந்தனையின் வெளிப்பாடு என்று கொண்டால், சமூக சிந்தனையைத் தெளிவுற அறிந்து கொள்வது, அரசியல் முடிவுகளை எடுப்பதற்கு உதவும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டால், தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றிய விளக்கத்திற்கு அதுபற்றி எடுக்க வேண்டிய அடுத்த நடவடிக்கைத் தெளிவுக்கு ஆக்கவிலக்கியங்கள் வழிகாட்டியாக அமையலாம். உலக வரலாறு இந்த உண்மையை நிலை நிறுத்துகின்றது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களைத் தாக்கும் பிரச்சினைகளின் திரள் நிலையைச் செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலிற் காட்ட முனைந்துள்ளார். தமிழ் மக்களின் அகப்புற முரண்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து நோக்கும் பொழுது, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் "சிரத்தை மாற்றம்" இந்த நாவலில் நன்கு தெரிகின்றது.

படைப்பிலக்கியத்தின் இந்தச் சிரத்தை மாற்றத்தை மிக நிரூபனமாகவும் கவனமாகவும் விளங்கிக் கொள்ளல்

வேண்டும். இந்த இலக்கிய மாற்றத்துக்கும் (சிறிது காலம் சென்ற பின்னர் பாடப்புத்தக இலக்கிய வரலாற்றுசிரியர்கள் இந்தச் சிரத்தை வேறுபாட்டினைப் பண்பு மாற்றமாக அரைத்து வழித்தெடுக்கப்போகிறார்கள்) சமூக மாற்றங்கள் இலக்கியத்தைப் பாதித்துள்ளன. இலக்கியங்கள், இலக்கியச் சிந்தனைகள் இந்தச் சமூக அரசியல் மாற்றத்தைப் பாதிக்க வில்லையா? இவற்றின் ஊடாட்டம் யாவை? இதனிலும் பார்க்க முக்கியமான வினா இச்சமூக மாற்றத்தை இலக்கியம் எத்துணை பவித்திர உணர்வுடனும் காத்திர நோக்குடனும் அணுகியுள்ளதென்பதாகும். இதனையும் ஒரு வணிகப் பொருளாகக் கொண்டு வெகுசன வாசிப்பிற்கான உணர்ச்சிக் குமுறல்களைக் கொண்ட வாய்ப்பாட்டு இலக்கியப் படைப் பாக்கி முழுச் சமூகத்தின் சிக்கலான நிலைமையை வியாபாரப் பொருளாக்கி இலாபம் பெறப்பார்க்கின்றதா என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். நுகர்வுப்பண்ட உற்பத்தி முறைமையைத் தனது இலக்கியத் தகைமையாகக் கொண்ட இன்றைய பொருளாதார உற்பத்தி முறைமை இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையிலும் அந்த ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தவில்லையென்று கூறிவிட முடியுமா?

இந்தக்கட்டத்தில்தான் எழுத்தினுடைய - படைப்பிலக்கியத்தினுடைய - சமூகப் பொறுப்பு வலியுறுத்தப்படுவது அத்தியாவசியமாகின்றது. இலக்கியத்தின் சமூகப்பிரச்சினைகளை ஆராய்வது தவிர்க்கப்பட முடியாதென்றால் அந்த ஆய்வு வெறும் ஒத்தடத் தொழிற்பாடாக இருப்பின் அது இலக்கியத்தின் நோக்கத்தையே முறியடித்துவிடும் என்பதை உணரவேண்டும். தோஸ்தோவெஸ்கியைப் பற்றிக் கழுசொன்னான்: “அவன் நமக்குத் தெரிந்தவற்றை மாத்திரமல்ல, நாம் கணக்கெடுத்துக் கொள்ள மறுக்கின்றவற்றையும் நமக்குக் கற்பிக்கின்றான்.” இலக்கியம் நாம் காண வேண்டிய தீர்வுகளையும் காட்ட வேண்டும். அதே வேளையில் நாம் நமது பலவீனங்கள் காரணமாகக் காணமுடியாத, காணத் தயங்குகின்ற, விடயங்களைப்பற்றியும் பேசவேண்டும், அப்பொழுதுதான் இலக்கியம் தனது பணியை நன்கு செய்யமுடியும்.

இலக்கியத்தின் மிகப்பிரதானமான பணி சமுன்று மாறி வரும் சமூகவுறுவுச்சிக்கல்களிடையேயும் அகப்புறச் சவால் களுக்கிடையேயும் அவற்றிற்கூடாகவும் மனிதாயத்தைச் சித்திரிப்பதாகும். மனித வரலாற்றின் மானுட நிலைப்பாடுகளின் பிரகடனங்கள்தான் படைப்பிலக்கியங்கள். அத்தகைய இலக்கியங்கள் காலத்தின் உற்பத்திகள் மாத்திரமல்ல. அணையே காலத்தை உற்பலிப்பவையாகவும் உள்ளன. கம்பராமாயணம் தோன்றுவதற்கு சோழர் காலம் எத்துணை அவசியமோ அதே போன்று சோழர் காலத்தின் தோற்றப் பொலிவைக் காட்ட ஒரு கம்பராமாயணமும் அவசியம்.

படைப்பிலக்கியத்திடம் இச்சமூகப் பொறுப்புணர்வை ஏன் வேண்டி நிற்கின்றோமெனில் இந்த இலக்கியங்கள் மூலமாகத்தான், அவற்றை வாசிப்பதன் மூலமாகத்தான் நாம் எமது பிரச்சினைகளைச் சரி திட்டமாக அறிந்து கொள்கிறோம். சமூகப் பிரச்சினைகளை மனிதப் பிரச்சினைகளாகவும், மனிதப் பிரச்சினைகளைச் சமூகப் பிரச்சினைகளாகவும் கண்டு தெளிந்துகொள்வது படைப்பிலக்கியம் மூலமாகத்தான். எனவேதான் அந்தப் பிரச்சினைகளையோ அவைபற்றிய நோக்கத்தையோ மலினப்படுத்தும் எழுத்தாளரை விமர்சகர்கள் வெறுக்கின்றனர். அறுவையால் மாற்றப்படவேண்டியதைத் தைலத்தால் மாற்றப்பார்க்கின்றவர்கள் அவர்கள்.

ஒரு சமூகம் சிக்கலான ஒரு காலகட்டத்தில் வாழும் பொழுது, அது அச்சிக்கலின் தெளிவிற்கும் தீர்விற்கும் இலக்கியத்தை எதிர்தோக்கி நிற்பது வழக்கம். இலக்கியங்களும் பதில்களை வழங்குவதுண்டு. அவற்றுள் எவை அச்சமூகத்தின் நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளில் எதிர்காலத் தேவைகளைக் கண்டனவோ அவையே நிகுபேறுடைய இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன.

படைப்பிலக்கியத்திற்குள்ள இப்பொறுப்பினைக் கண்ட நாம் அடுத்து ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் அண்மைக் காலத்தில் எத்துணை சமூக வன்மையுள்ள ஒரு சக்தியாகத் தொழிற்

பட்டுள்ளதென்பதை நோக்குதல் வேண்டும். 1950களின் தடுக்கூற்றில் இலக்கிய இயக்கத்தின் சமூக வன்மை 1960 களின் பின் கூற்றில் தளரத்தொடங்கியது. சமூகப் பொரு ளாதார மாற்றங்களை விளங்கிக் கொண்டு தொழிற்படாத ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. 70களின் ஆரம்பத்தில் 1950— 60களின் தேட்டங்களை ஸ்திரப்படுத்துவதற்கான முயற்சியே மேலோங்கி நின்றது. தேட்ட ஸ்திர முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது முன்னுக்கு வந்த படைப்பாளி களில் பலர் தம்மை எதிர்நோக்கும் புதிய சவால்களின் நெளிவு சுழிவுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதளவிற்கு சமூக அரசியல் நிலைமையும் இருந்தது. இதற்கிடையில் இந்தச் சமூக அரசியல் நிலைமைகளை ஊடறுத்துச் சென்ற வெகுசன ரஞ்சக வளர்ச்சி எழுத்தின் தொகையிலும் தரத்திலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திற்று. இந்த நிலையில் காத்திரமான இலக்கியப் படைப்புக்கள் தோன்றுகின்றனவா என்ற தேட விலும் பார்க்கக் கடந்த காலத்துக் காத்திர இலக்கியங் களின் மதிப்பீட்டில் காணப்பட்ட நிறைகுறைகளைப் பார்ப் பதே முக்கிய ஈடுபாடாயிற்று. வெகுசன எழுத்துக்கள் எதிர்க்குரலின்றியே வளர்ந்தன.

ஆனால் எழுபதுகளின் கடைசி மூன்று நான்கு வருடங் களில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் முன்னர் இலைமறை காயாகக் கிடந்தவற்றை ஆலமரமாக எடுத்து நிறுத்தின. சமூகச் சவால்களும் அரசியல் பிரச்சினைகளும் ஒன்றாக இணைந்து முற்றிலும் புதிய ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தின. “வகுப்புவாதம்” என்று அதுவரை கருதப்பட்டு வந்த ஒரு பிரச்சினை திடீரென “தேசியப்” பிரச்சினையாக ஆகிற்று. அரசியற் போராட்டம் பற்றிய வரைவிலக்கணமே திடீரென மாறிற்று. விரும்பியோ விரும்பாமலோ பலர் இப் பிரச் சினைக்குள் உள்வாங்கப்படும் ஒரு நிலைமையேற்பட்டது. உண்மையில் இப்பிரச்சினையின் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட தமிழ்ப்பகுதிகளோ இலங்கை மக்களோ இல்லையெனலாம்.

இக்கட்டத்தில் அரசியலில் “தாக்கம்” என்று எடுத்துக் கூறப்படுவதன், இலக்கிய நிலைப்பட்ட கருத்து யாது என்று

நோக்குதல் வேண்டும். அது வெறும் கருத்துருவான விடய மல்ல. இந்தத் தாக்கத்தைச் சமூக உறவுகளிலோ அதாவது மனித உறவுகளிலேதான் காணமுடியும். இலக்கியத்தின் தளமே மனித உறவுதான். சமூகத்தின் பிரக்ஞைக்குள் வரும் போது எழுத்தாளனும் அதனுள் வந்துவிடுகிறான். எழுத்தாளனின் படைப்பாற்றல் அந்தச் சமூகப் பிரக்ஞையையே தெளிவுபடுத்த உதவுகின்றது.

இப்பிரச்சினைகளால் பாதிக்கப்படும் மனிதனுக்கு அவன் பாதிக்கப்படும் பொழுது, இப்பாதிப்பில் இது அரசியல் சம்பந்தப்பட்டது. இது பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்டது என்று வகுத்து நோக்கும் காய்தல் உவத்தலற்ற ஆய்வுணர்வு இருப்பதில்லை. அவன் மனிதனை அதாவது தனது உணர்வுகள் மூலமாக உணர்ச்சிகள் வடிவில் இந்த அனுக்ஷணங்களைப் பெறுகிறான். இந்த உணர்வுப் பண்முகப்பாட்டை இலக்கியம் எளிமைப்படுத்திவிடக்கூடாது. எளிமைப்படுத்துவதால் உண்மைத் தோற்றம் புலனாகாது போய்விடும். இங்கு எளிமைப்பாடு மலினப்பாடு ஆகிவிடும்.

எனவே இலங்கையில் இன்று தோன்றியுள்ள இந்தப் பிரச்சினையை - சகலரையும் ஏதோ ஒரு வழியில் பாதிக்கின்ற இப்பிரச்சினையை - இலக்கிய நிலைநின்று தெளிவுபடுத்த வேண்டியது தரமான படைப்பாளியின் கடனாகின்றது.

பிரச்சினையையும் பிரச்சினையின் பண்முகப்பாட்டையும் இனங்கண்டு, அவை மனித உறவுகளில் தொழிற்படுகின்ற முறைமையையும் நுண்ணுணர்வுடன் அறிந்து, இனங்காணும் பொழுதும் பயன்படுத்தும் பொழுதும் உலக நோக்குப் பின்னணியில் தனது படைப்பை வெளிக்கொணர வேண்டும். உலக நோக்குப் பிரச்சினைகளுக்குரியதாக அமைய வேண்டும். சிக்கலான ஒன்றை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற பொழுது, அதன் சிக்கல் தன்மை இல்லாது போய்விடுகின்றது.

“இந்த நாடு உருப்படாது” என்னும் இந்த நாவலின் பொருளும் தலைப்பும் இந்த விடயங்கள் பற்றி நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

3

"செங்கை ஆழியான்" குணராசா, 1960களின் பிற் கூற்றில் முன்னணிக்கு வந்த எழுத்தாளர். ஈழத்தின் இன்றைய படைப்பாளிகளுள் மிக வெற்றிகரமானவர் செங்கை ஆழிபாளே எனலாம். ஏற்கனவே பதினாறு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இது பதினேழாவது நாவல். இன்றைய ஈழத் தமிழிலக்கியத்தில் வாசக ரஞ்சகம் என்ற கோட்பாட்டினை வளர்த்தவர்களுள் செங்கை ஆழிபாளே மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுபவர். வாடைக்காற்று என்ற அவரது நாவல் திரைப்படமாக்கப்பட்டது. பல்வேறு பரிசில்களையும் செங்கை ஆழியான் பெற்றுள்ளார். இரு தடவைகள் நாவலிலக்கியத்திற்கான சாகித்யமண்டலப் பரிசில்களைப் பெற்றவர்.

இத்துணை வெற்றியை ஈட்டிய செங்கை ஆழியான் தனது இலக்கியப் பயணத்தை வெறுமனே வாசகரஞ்சகம், வெகு சனக்கவர்ச்சி என்பனவற்றுடன் முடித்துக்கொள்ளாமல் தனது முதிர்ச்சியில் தானே ஒரு முற்போக்கான வளர்ச்சியைக் கண்டுள்ளார். சென்னை என். சி. பி. ஏச்சின் வெளியீடாக வந்துள்ள "ஒரு மையவட்டங்கள்" என்ற குறு நாவலுக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரையில், இதுவரை தான் பெற்றுக்கொண்டுள்ள எழுத்துலக வளர்ச்சியை மூன்று கட்டங்களாக வகுத்து, "வாடைக்காற்று" இரண்டாவது கட்டத்தைச் சார்ந்தது என்றும், 1977இல் வெளியான "காட்டாறு" மூன்றாவது காலகட்டத்தைச் சார்ந்ததென்றும் கருதுகின்றார். ஒரு மையவட்டங்களுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் வரும் பகுதி, காட்டாறுக்கு 1977இல் எழுதிய ஆசிரியர் முன்னுரையில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றுடன் மாறுபாதிருக்கின்றது; பின்வரும் பகுதி 1982இல் எழுதப்பட்டது:

"ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து விடுபட்டு நிர்வாகசேவையில் புகுந்து உதவி அரசாங்க அதிபராக (சப் கலெக்டராக) என்று கிராமப்புறங்களுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேனே ஆன்று

தான் எனக்குப் புரிந்திருக்காத, இதுவரை காலமும் தெரிந்
திருக்காத ஒரு சமூக வாழ்வு பலத்துடனும் பலவீனத்துட
னும் இருப்பதைக் கண்டுணர்ந்தேன். விவசாயத் தொழி
லாள மக்கள் கூட்டம் காடுகளை வெட்டிக் கொளுத்திக்
கழனிகளாக்கி இயற்கைக்கும் மிருகங்களுக்குமிடையே
நிரந்தரப் போராட்டவாழ்வு வாழ்கின்ற வேளையில், இடை
யில் இன்னொரு வர்க்கம் சுரண்டிப் பிழைப்பதைக் கண்
டேன். விவசாயக் கிராமங்களில் பெரிய மனிதர் என்ற
போர்வையில் உலவும் முதலாளித்துவக் கூட்டமும் உத்தி
யோக வர்க்கமும் அப்பாவி மக்களை எவ்வாறு சிபுழித்துச்
சுரண்டுகின்றனர் என்பதை உன் கண்களாற காண நேர்ந்
தது. மண்ணையும் பொன்னையும் மட்டுமா அவர்கள் சுரண்டி
னார்கள்? பெண்களை விட்டார்களா? கல்வியையும் சுரண்டி
னார்கள். சுரண்டலின் வகைகள் என்னைப் பதற வைத்தன.
கிராமாந்திர வாழ்க்கையில் ஏதுமறியாத அப்பாவி விவ
சாயிகள் பல முனைகளிலும் தாம் சுரண்டப்படுவதை அறி
யாது, அறிய வகையற்றுத் தேங்கிய குட்டையாக வாழ்ந்து
வருவதையும், அதிகாரத்திற்கும் சண்டித்தவங்களுக்கும்
பயந்து ஒதுங்கியிருப்பதையும், ஆங்காங்கு சிறு தீப்பொறி
களாக இளைஞர் சிலர் விழிப்புக்குரல் எழுப்புவதையும் நான்
கண்டேன். இவற்றை மக்கள் முன் காட்டிக்கொடுக்க வேண்
டும் என்ற சத்திய ஆவேசத்துடன் விளைவாக உருவானது
தான் காட்டாறு ஆகும்.”

இந்தப் பந்தியில் வரும் கோட்பாடுகள் மிக முக்கிய
மானவையாகும். விவசாயத் தொழிலாளர், உத்தியோக
வர்க்கம், சுரண்டல், மக்கள் முன் காட்டல், சத்திய ஆவே
சம் எனவரும் இத்தொடர்கள் இவருடைய நோக்கின்
அடிப்படையான பலத்தையும், விபரங்களை வகைப்படுத்தி
யுள்ள பலவீனத்தையு (உத்தியோக வர்க்கம் முதலியன)
காட்டுகின்றன. இதற்கு மேல் வரவிருக்கும் வளர்ச்சி இந்
தப் பலவீனங்களை வெகுவாகக் குறைக்கும். உண்மையில்
“ஒரு மைய வட்டங்களிற்” காணப்படும் சில பலவீனங்
களிலிருந்து “இந்த நாடு உருப்படாது” நாவலில் விடுபட்
டுள்ளார். உத்தியோகத்தரைத் தனியொரு வர்க்கமாகக்

காணும் நிலை இதில் இல்லை. இதில் சற்குணம் மகக்குட்டி யின் தவிர்க்கமுடியாத நேச சக்தியாகின்றார். அவன்தான் அவரை இறுதியிற் காப்பாற்றுகிறான்.

செங்கை ஆழியானின் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுணர்வு சந்தேகமற நன்கு புலனாகின்றது. உதவி அரசாங்க அதிபராக இருக்கும் குணராசா, செங்கை ஆழியானுக்குப் பெரிதும் உதவுகிறார். அரசு என்பது ஆளும் வாக்கத்தின் கருவி, அதன் நிறுவனங்கள், அதன் எடுக்காள்களான பெறுமானங்கள், கருத்து நிலைகள் மேலாண்மையுள்ள வர்க்கத்தின் நலனுக்கே பயன்படும் என்பதையும் செங்கை ஆழியானின் சித்திரிப்பிலே காணக்கூடியதாகவுள்ளது. படைப்பாற்றலுள்ள அரசாங்க நிர்வாகிகள் இலங்கையில் பொது மக்கள் வாழ்க்கை பற்றிய மறக்க முடியாத இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளனர். வியனூட்டவுலூப், முதல் லீல் குணசேகர வரை இதனைக் காணலாம். தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தனில் செங்கை ஆழியான், யோகநாதன், சுதிர்காமநாதன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுள் தான் கடமையாற்றிய பகுதியின் சமூக உறவுகளை ய தனது படைப்பிலக்கியங்களின் பிரதான குணமையமாகக் கொண்டு காட்டுவதில் செங்கை ஆழியான் முன்னுக்கு நிற்கின்றார்.

சமூகக் கட்டப்படையும் மக்கள் நேசத்தையும் பொறுத்தனவில் செங்கை ஆழியானிடத்துக் காணப்படும் படிப்படியான வளர்ச்சியை, அவரது நாவல்களின் கட்டமைப்பு வளர்ச்சியிற் சிறிது குறைத்தே காணமுடிகின்றது. 1977இல் இவரது "காட்டாறு" நாவல் விமர்சனத்திற்கு நான் எடுத்தக் கொண்ட குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு, "இந்த நாடு உருப்படாது" நாவலைப் பார்க்கும்போது செங்கை ஆழியான் தொடர்ந்தும் கதை சொல்பவராகக் காணப்படுகின்றார். அது ஒரு குறையன்று. கதைப் பின்னலுக்கு வேண்டிய அத்தியாவசியமான சம்பவங்களை எடுத்ததே கூறுவதாக மாத்திரம் இருந்துவிடாது, அந்தச் சம்பவங்களிலூடாகப் பாத்திரங்களை இன்னும் ஆழமாகப் பார்ப்பாராகில், அவர் இச்சம்பவங்களின் மூலம் உணர்த்த விரும்பும் சமூக உண்மைகள் மேலும் வன்மையுடன் வெளிவரும்:

ஆனால் செங்கை ஆழியானின் முந்திய நாவல்களில் காணப்படாத ஒரு வளர்ச்சி இந்த நாவலில் காணப்படுகின்றது. முந்திய நாவல்களில் காதற் சார்பு அம்சம் (ரோமானிக் தன்மை) சற்று அழுத்தமாகவே இருக்கும்; பிரதான

பாத்திரங்களின் இயக்கம் அந்நிலைப்பட்டதாகவே இருக்கும். ஆனால் இந்த நாவலில் அது அச்சாணியாகவில்லை. இனிய வன் மலரை இழக்கிறான். இனியவன் - மலர் - சினனத்துரை உறவு நாவலுக்கு அச்சாணியேயல்ல. அத்துடன் இந்த நாவலில் "அக்கினிக் குஞ்சில்" காணப்படும் கிராமத்தை - அது கிராமம் என்பதற்காகவே - தேசிக்கும் தன்மையும் கைவிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு கிராமம் வளரும் தேசிய முதலாளித்துவத்தின் விளைப்புலமாக்கப்பட்டுச் சிதைக்கப்படுவது தான் இங்கு முக்கியமாகின்றது.

இந்த நாவலில் மிக முக்கியமானதாக எனக்குப் படுவது அதன் தலைப்புத்தான். இதத்தலைப்புத்தான் செங்கை ஆழியானை அவரது நான்காவது கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்லவுள்ளது என நினைக்கின்றேன்.

"மற்றவர்கள் எல்லாரும் நிர்வாணமாக நிற்க ஒருவன் (சற்குணம்) மட்டும் அந்த மற்றவர்களுடன் இணைந்து போகாது மறுத்து நிற்பதும், அப்படி நிற்பவனுக்காக ஒரு மகக்குட்டியும் ஒரு பண்டாரவும் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைப்பதும் வர்க்க ஒருமைப்பாட்டில் மாத்திரம் வரக்கூடிய உண்மையான மனிதாயத்தைக் காட்டுகின்றன. இந்த மனித நேயம் வெளிவரும்பொழுதுதான் சமூக அதி காரத்துக்காக அரசியல் நடத்தும் உலுத்தத்தனம் நன்கு புலப்படுகின்றது.

சமூக உறவுகளின் பன்முகப்பாட்டையும், மனித உறவு நிலையில் அவை தொழிற்படும் பொழுது உணர்வுப் பிரச்சினைகளாவதையும், இந்தச் சமூக உறவுகளின் ஊடாட்டத்தில் தான் சமூக இயக்கமும் காணப்படுகின்றது எனும் உண்மையை இந்த நாவல் உணர்த்துகின்றது.

சமூக உறவுகளின் தன்மைகள் தெளிவாக, இலட்சியங்கள் தெளிவாக, நிச்சயமாக நாடு உருப்படும். அப்படி உருப்பட்ட நாடுகளின் வரலாறுகள் எமக்கு நம்பிக்கையாகவும் துணையாகவும் அமையும்.

செங்கை ஆழியான் எனும் நாவலாசிரியவின் வளர்ச்சி நாடு உருப்படுவதற்கான அந்த முயற்சியில் இலக்கியத்தை ஈடுபடுத்துவதற்கு நிச்சயம் உதவும்.

நடராஜ கோட்டம்,
வல்வெட்டித்துறை.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

21-1-1983.

இந்த நாடு உருப்படாது

1

வீதியில் அவர்கள் ஏறியபோது கிழக்கே வானம் வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதிகாலை மூன்று மணிக்கு அவர்கள் கிராமத்திலிருந்து புறப்பட்டிருந்தார்கள். வயல் வரம்புகளுடாக நீண்ட தூரம் நடந்து வந்ததால் கால்களில் சேறு படிந்திருந்தது. வெள்ளை வேட்டிகளிலும் தெறித்த சேறு அப்பிக்கிடந்தது.

வீதிக்கு இணையாக வடக்குப்பக்கமாகச் செல்லும் நீர்ப் பாசனக் கால்வாயில் வரம்பு தொட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்த நீரில், நடேச இறங்கிக் கால்களை அலம்பிக்கொண்டான். ஈரக் கைகளால் முகத்தையும் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான்.

செபமாலை கால்வாயில் இறங்காமல் கிரவல் வீதியில் நின்றிருந்தான்.

“பஸ் வரப்போகுது... கெதியா இறங்கிக் கால்களைக் கழுவு செபமாலை.”

“எங்கட பஸ்சோ? அது எந்த நேரம்வருகுதோ?...கொஞ்சம் பொறு. அதில போய்க் குந்திவிட்டு வந்து கழுவுறன்...”

செபமாலை வரும்வரை நடேச தண்ணீரில் நின்றிருந்தான். ஏக்கத்தோடு தண்ணீரைப் பார்த்தான்.

“பயப்படாத நடேசு. இம்முறை எப்படியாவது எங்கடவயல்களுக்குக் குளத்துத் தண்ணி கிடைக்கும். வா...வா... பஸ் வாற சத்தம் கேக்குது.”

“நம்பிக்கையிலதான் எங்கட காலம் போகுது.”

குண்டுங் குழியுமான அந்தக் கிரவல் வீதியின் அந்தத்தில் அலைகடல் தோணியாக பஸ் வந்து கொண்டிருந்தது.

நடேசு கையை நீட்டி பஸ்சை மறித்தான். பிரயாணிகளால் நிரம்பிவழிந்த பஸ்சில் சந்தைக்குப் போகிற மூட்டை முடிச்சுக்கள் நிறைந்துகிடந்தன. இந்த பஸ்சை விட்டால் நகரத்திற்குப் போகிற அடுத்த பஸ் மதியத்திற்குப் பின்னர் தான்.

“என்ன நடேசு அண்ணை, கிளிநொச்சிக்கே? செபமலை அண்ணையும் வாறார்...” புட்போட்டில் நின்றிருந்த கண்டக்டர் சிவசம்பு அவர்கள் ஏற வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றான்; “நல்லா முன்னுக்குப் போங்கோ... எண்ணை அப்பு, முன்னலை கொஞ்சம் போ... ஏறுங்கோ, கெதியா ஏறுங்கோ...”

“தம்பி ரிக்கற் தரவில்லை... தாவன்...” என்று சிவசம்பு விடம் ஏச்சுவாங்கிய கிழவர் கேட்டார். அவரைச் சிவசம்பு எரித்து விடுபவன்போலப் பார்த்தான்.

“தருவன் தானே... பறக்கிறாய்? நான் என்ன ஓடவே போறன்... முன்னுக்குப்போ. இஞ்சால தள்ளி நிலலுங்கோ, நடேசண்ணை... கிளிநொச்சிக்கு ரெண்டு ரிக்கற்ரே?”

நடேசு ஐந்து ரூபாத் தான் ஒன்றைக் கொடுத்தார். கண்டக்டர் அதனை வாங்கி வெகு பக்குவமாக ரிக்கற் புத்தகத்தினைப் பிரித்துச் செருகிக் கொண்டான். பின்னர் சேட் பொக்கற்றினுள் கையை விட்டு சில்லறைக் காசுகளைக் குலுக்கிக் கையில் அள்ளி இரண்டு ஒரு ரூபா நாணயங்களை எடுத்து நடேசிடம் கொடுத்தான்.

“கொஞ்சம் முன்னலை போங்கோ...”

ரிக்கற் புத்தகத்தைக் கண்டக்டர் விரித்தபோது ரிக்கற் எழுதத்தான் விரிக்கிரார் என நடேசு எண்ணிக் கொண்டார்.

“உவன் ரிக்கற் தரான். முன்னால கொஞ்சம் போ நடேசு.” என்றபடி செபமாலே முன் பக்கமாக நகர்ந்தான்.

பஸ் பலவிடங்களில் தரித்து நின்று, பிரயாணிகளை அடுக்கிக்கொண்டு விரைந்தது. சிவசம்பு பழக்கமில்லாத பிரயாணிகளுக்கு ஒழுங்காக ரிக்கற் வழங்கினான்.

“இது ஆற்ற கத்தரிக்காய் மூடை? சின்னையாண்ணை யின்ரயோ? .. மூன்று ரூபா தாருங்கோ .. இது ஆற்ற மூடை...?” சிவசம்பு பஸ்சில் ஏற்றிய மூடைகளுக்குக் கூட்டணம் அறவிட்டான்.

“மூண்டு ரூபாவோ? இது கூடத் தம்பி... ஒண்டரை தான் இருக்குது இந்தா...” சிவசம்பு வாங்கிக்கொண்டான்.

“உங்களைப்போல ஆக்களாலதான் சி ரி. பி. நடட்டத் தில ஒடுது. கவன்மேந்து பஸ் என்றதுக்காக இப்படிச் செய்யக் கூடாது. ஒருத்தருக்கும் பொறுப்பில்லை..”

அவன் பணத்தை வாங்கிப் பக்கற்றினுள் போட்டபடி நகர்ந்தான்.

“சிவசம்புவுக்கு நல்ல உழைப்பு...” என்றான் செபமாலே.

“பாவம் .. சம்பளம் காணாது. அது தான். இல்லாட்டில் எப்படிச் சேக்கிறது...” என்றான் நடேசு.

“என்றாலும் இப்படியோ?..”

பரந்தன் சந்தியில் இரண்டு இளைஞர்கள் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டார்கள். இருவரும் எல்லாருக்கும் பரிச்சயமானவர்கள். ஒருவன் ஆளுங்கட்சியின் அத்தொகுதி அமைப்பாளன் தவபாலன். மற்றவன் அக்கிராமத்தின் கிராம சபைத் தலைவன் தங்கவடிவேல்.

“ஏறுங்கோ... தம்பி...” என்று சிவசம்பு பவ்வியமாக வரவேற்றான்.

சீற்றில் அமர்ந்திருந்த இருவர் எழுந்து அவர்களுக்கு இருக்க இடம் விட்டனர்.

“வேண்டாம்... வேண்டாம்... நீங்க இருங்கோ...”, என்று கூறியபடியே இருவரும் சீற்றில் அமர்ந்தனர்.

முன் சீற்றில் அமர்ந்திருந்த சின்னையா திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

“சின்னையாண்ணை, நீங்க சொன்ன விசயம் சரி. கனகரத்தினத்திற்கு இம்முறை ரீச்சிங் கிடைக்கும். கவலைப் படாதையுங்கோ...” என்றான் தவபாலன்.

“எல்லாம் தம்பியால தான். ஏதோ தம்பி மனம் வைச் தால கிடைக்கவிருக்குது. ஒரு உத்தியோகம் எடுக்கிற தென்றால் இலேசுப்பட்ட விசயமே?”

“எங்கட ஆக்களுக்கு உதவுறதுக்காகத் தான் நான் ஆளுங்கட்சியில சேர்ந்திருக்கிறன். அப்படியிருந்தும் எங்கட யாக்கள் இன்னமும் எம். பியைத் தான் நம்புகினம். எம். பியால இந்தக் கவுன்மேந்தில ஒன்றும் செய்ய முடியாது...”

“தம்பி சொல்லுறது நூற்றுக்கு நூறு சரி ” என்று ஒத்துப்பாடினார், அங்கிருந்த இராசதுரை. அவரும் தனது மகளுக்கு ஓர் உத்தியோகம் பெறுவதற்காக தவபாலனை அணுக இருந்தார்.

முன்னால் நின்றிருந்த நடேசு திரும்பிப் பார்த்தான். தவபாலனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“நடேசண்ணை உங்கட விசயமாக நான் ஜி. ஏ. யிட்ட சொல்லியிருக்கிறன். இன்டைக்குக் கச்சேரியில கொன் பறன்ஸ் இருக்குது...நிச்சயம் முடிவெடுப்பினம். இந்த முறை வயலுக்குத் தண்ணி கிடைக்கும்...”

பஸ்சின் இரைச்சலில் தவபாலன் சொன்னவை தெளி வாகக் கேட்கவில்லை.

“கச்சேரிக்குத் தான் போறன், தம்பி. ஏ. ஜி. ஏ. வரச்சொல்லியிருக்கிறார்...”

“சிவசம்பு அண்ணை, இந்தாங்கோ .. இரண்டு ரிக்கற் றுக்குக் காசெடுங்கோ.” என்று தவபாலன் காசை நீட்டினான்.

“வேண்டாம் தம்பி. உங்களிட்ட...” என்று சிவசம்பு இழுத்தான்.

“சீச்சி அதெல்லாம் கூடாது... பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகிறவை எப்பவும் சரியாக இருக்க வேண்டும். முக்கியமாகக் கரங்களைக் கறைபடியாமல் வைச்சிருக்க வேணும், சிவசம்பண்ணை... இந்தாங்கோ ரிக்கற் காசை எடுங்கோ...”

“தம்பியைப்போல எல்லாரும் இருந்தா இந்த நாடு எப்பவோ உருப்பட்டிடும்...”

சிவசம்பு காசை வாங்கிக் கொண்டான். ரிக்கற் புத்த கத்தை விரித்து ரிக்கற் எழுதினான். ஒரு ரிக்கற்றை வெகு நுணுக்கமாக இரண்டாகக் கிழித்து வழங்கினான். தவபாலன் அதனைக் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. ரிக்கற்றை வாங்கிச் சேர்ட் பொக்கற்றினுள் திணித்துக் கொண்டான்.

பஸ் நகரத்தில் வந்து நின்றது.

நடேசும் செபமாலையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு பஸ் எடுத்து கச்சேரியில் இறங்கியபோது பத்து மணியிருக்கும்:

“சரியாப் பிந்திப் போனம் செபமாலை. ஏ. ஜி. ஏ. எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்திருப்பார்.”

அவர்கள் கச்சேரியில் விசாரித்தார்கள்,

“கொன்பறன்ஸ் நடக்குது. முடியத்தான் உங்கட ஏ. ஜி. ஏ. வருவார்...”

அவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் கச்சேரிக்கு முன் வளர்ந் திருந்த வாகைமர நிழலில் அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

2

மாவட்டத்தின் நிர்வாக அதிகாரிகள் அந்தக் கொன் பரன்ஸ் ஹோலில் குழுமியிருந்தார்கள். அரசாங்க அதிபர் ஜயசேகர இன்னமும் வரவில்லை. காத்திருக்க வைத்து வருவது அவர் வழக்கம்.

“பத்து மணிக்குத் தொடங்க வேண்டிய கொள்பரன்ஸ் இப்ப பத்தரையாகுது. ஜீ. ஏ. யைக் காணவில்லை” என்று சற்குணம் அலுத்துக் கொண்டார். அவர் மகிழ்புரம் பிரிவில் உதவி அரசாங்க அதிபர். இக்கூட்டத்தில் அவர் பிரிவில் இருக்கும் பிரச்சினைகள் சிலவற்றிற்குத் தீர்வு காண எண்ணியிருந்தார்.

“இப்படித் தான் எப்பவும். ஆராவது ஸ்ரேனோவோட பீசிக்கொண்டிருப்பார். வந்திடுவார். கீ இஸ் ஏ ரெறிபிள் வழிசைர்...” என்றார் மாவட்டக் காணி அதிகாரி சிவநாதன்.

“ஐ கேட் சோ...” என்றார் சற்குணம்.

“உமக்குத் தெரியாது, ஏ. ஜீ. ஏ. அந்தாளுக்குத் தமிழ்ப் பொம்பிளையன் என்றால் ஒரு தனி விருப்பம்.”

இருந்தாற்போல மண்டபத்தில் அமைதி சூழ்ந்தது. அரசாங்க அதிபர் ஜயசேகர தன்னிருக்கையில் வந்து அமர்ந்தார். ஆங்கிலக் கனவான் மாதிரி உடையணிந்திருந்தார். மெலிந்த குட்டையான அவர் உருவத்திற்கு அது நன்கு பொருந்தவில்லை.

காலதாமதமாக வந்தமைக்கு வார்த்தைகளிலாவது மன்னிப்புக் கோரவில்லை. ஏ. ஜீ. ஏ. ஹெட் குவார்ட்டஸ் அன்றைய கூட்ட நிகழ்ச்சி நிரலை அரசாங்க அதிபர் முன் வைத்தார். மேலோட்டமாக அதனைப் பார்வையிட்ட அரசாங்க அதிபர் அதனை ஒரு புறமாக ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அதிகாரிகளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“தெயாரார் லொட் ஒப் கொம்பிளேயின்ஸ் எகெயின்ஸ்த டிவிசனல் ஏ. ஜீ. ஏஸ்... உதவி அரசாங்க அதிபர்கள் மீது பல முறைப்பாடுகள் கிடைத்துள்ளன. மாவட்ட அமைச்சர் அவற்றினை விசாரிக்குமாறு என்னைப் பணித்துள்ளார். நீங்கள் பலர் உங்கள் பிரிவுகளில் தங்குவதில்லை. அலுவலகத்திற்கு ஒழுங்காகச் செல்வதில்லை. பொதுமக்கள் உங்களை நாடிவந்து நீங்கள் இல்லாமல் திரும்பிப் போகிறார்கள். நான் அப்படிச் செய்பவர்கள் யார் யார் என்று பெயர் சொல்லிக் கூறவிரும்பவில்லை. இனிமேல் இப்படி

யான முறைப்பாடுகள் வந்தால் நான் கடும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை எடுக்க நேரிடும்..."

கூட்ட ஆரம்பமே சரியாகவில்லை என்பதை மாவட்ட அதிகாரிகள் புரிந்துகொண்டனர். அரசாங்க அதிபர் சரியான 'மூட்'டில் இல்லை.

"காடுகள் அழிக்கப்படுகின்றன. உங்கள் பிரிவுகளில் கள்ளமரங்கள் வெட்டப்பட்டு நகரங்களுக்கு ஏற்றப்படுகின்றன. முறையற்ற பேமிற்றுகளும் உங்கள் பலரால் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன, சட்டத்திற்கு மாறான இந்த நடவடிக்கைகளுக்கு அதிகாரிகள் பலர் ஒத்துழைப்பாக இருக்கிறீர்கள் என நான் நினைக்கிறேன்..."

கொன்பரன்ஸ் ஹோலில் அமர்ந்திருந்த உதவி அரசாங்க அதிபர்களின் முகங்கள் கறுத்தன. அரசாங்க அதிபர் யாவரையும் சட்ட விரோதிகளைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தார்.

சற்குணம் அவரை சினத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

"இதனைச் சொல்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும் சேர். பொதுப்படையாகப் பேசுவது சரியல்ல. அதிகாரிகள் தவறியதைத் தவிர ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை எடுக்கப்படத்தான் வேண்டும். அப்படித் தவறு செய்தவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுங்கள். அதை விட்டுவிட்டு எல்லாரையும் கள்ளர்கள் போலக் கருதிப் பேசுவது சரியாகாது."

அரசாங்க அதிபர் முகத்தில் கோபம் படர்ந்தது. பலர் முன்னிலையில் சற்குணம் தன்னை எதிர்த்துப் பேசியது பிடிக்கவில்லை.

"கியர் மிஸ்ரர் ஏ. ஜி. ஏ. அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் போகிறேன்" என்றார் ஜயசேகர. அவரால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. பொதுப்படையாகப் பேசியது தவறு என்பது அவருக்குப் பட்டது. கைக்குட்டையால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டார்.

அதே வேளை ஆராச்சி எல்லாருக்கும் தேநீர் வழங்க வந்தான். நேகளில் தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் அவன் பின்னால் இருவர் வந்தனர். அதிகாரிகளுக்குத் தேநீர் வழங்கப்பட்டது.

பல்வேறு அபிவிருத்தி விடயங்கள் ஆராயப்பட்டன. இளைஞர் குடியேற்றத் திட்டங்களை ஒவ்வொரு உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளிலும் ஆரம்பிப்பது, மகிழ்புரம் பாரிய நீர்ப்பாசனக் குளத்தின் அணைக்கட்டை உயர்த்துவது என்பனபற்றியெல்லாம் விவாதித்தனர். முடிவுகள் பெறப்படவில்லை.

கூட்டத்தின் அடுத்த நிகழ்ச்சிநிரல் எடுக்கப்பட்டது. இரண்டு மாதங்களின் பின்னர் இம்மாவட்டத்திற்கு வரவிருக்கும் மந்திரிக்கு, எப்படி வரவேற்புக் கொடுப்பது என்பது பற்றி ஆராய்ந்தனர். வெகு நுணுக்கமாக ஆராயப்பட்டு வரவேற்புத் திட்டம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது. விமான நிலையத்தில் மகர தோரணங்கள், சப்பறங்கள், மேள வாத்தியங்கள், மாலை மரியாதைகள், விருந்துகள் என முடிவு செய்யப்பட்டது. யார் யார் என்னவென்ன வேலைகளைச் செய்வது எனவும் யார் யார் மாலைகள் போடுவதெனவும் முடிவாகியது. அதிக நேரத்தை இந்த விடயமே எடுத்துக் கொண்டது.

நேரம் ஒரு மணி. நண்பகல். பசி வேளை.

சற்குணம் பொறுமையிழந்து தவித்தார். அவர் சில பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண வந்திருந்தார். நடேசு, செபமலை போன்றோரின் பிரிச்சினைகள் முக்கியமானவை. இக்கூட்டத்தில் ஏதாவது முடிவெடுத்தே ஆகவேண்டும். இல்லாவிடில் நடேசுவைப்போல இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் இம்முறையும் வேளாண்மை செய்ய முடியாமல் போகும்.

“இத்துடன் இந்தக் கூட்டத்தை முடிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்...” என ஜயகேசுர ஆரம்பித்தபோது சற்குணம் குறுக்கிட்டார்.

“சேர்...”

“வட் மான்? நேரமாகிவிட்டது. எல்லாருக்கும் பசி. அடுத்த கூட்டத்தில் ஆராய்வோம். எனிதிங் பேசனல்... கூட்டம் முடியச் சந்தியும். வெல்... தாங்யு ஜென்ரில் மென்...”

ஜயசேகர கதிரையைவிட்டுமுந்தார்.

எல்லாரும் எழுந்தனர். சற்குணம் சற்றுநேரம் அப் படியே அமர்ந்திருந்தார். இவர்களால் சற்று நேரம் பசி பொறுக்க முடியவில்லை. ஆனால், இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் இந்தப் போகம் முழுவதும் பசிகிடக்கப் போகின்றனவே?

“வண் மினிற் மிஸ்ரர் சற்குணம்... பிபோ யூ லீவ் பிளிஸ் மீற் மீ...”

சற்குணம் திடுக்கிட்டு எழுந்திருந்தார். ஜயசேகர அவர் முன் நின்றிருந்தார்.

“சேர்...”

“மிஸ்ரர் தவபாலன் இஸ் நொட் சற்றிஸ்பை வித் யூ. தவபாலனுக்கு உம்மீது திருப்தியாகவில்லை...”

“ஈ இஸ் தவபாலன்?” என்று சற்குணம் கேட்டார். அவருக்கு தவபாலன் யார் என்பது தெரியும்.

ஜயசேகர வியப்புடன் சற்குணத்தைப் பார்த்தார்.

“உமக்கு அவரைத் தெரியாதா?. உமது பிரிவின் ஓகிணஸ்சர்... தெரியாதா?”

“ஓ... அவரா?... கி இஸ் நொட் அன் எம். பி. ஒப் தி ஏரியா?...”

“எம். பியிலும் பார்க்க முக்கியமானவர். நீர் அவருடன் ஒத்துப்போவதில்லை. சோ டி வோன்ஸ் ரு ருன்ஸ்பர் யூ அவுட் ஒப் த டிஸ்திக்.”

சற்குணம் ஜயசேகராவை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“நான் இந்த இலங்கையின் எப்பகுதியிலும் வேலை செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன், சேர்.”

ஜயசேகர நிமிர்ந்தமர்ந்தார். சற்குணம் பொறுமையை இழக்கத் தொடங்கி இருப்பதை அந்தச் சிங்கள அதிகாரியால் உணர முடிந்தது.

“இதோ பாருங்கள் மிஸ்ரர் சற்குணம். நாங்கள் அர சாங்கத்தின் திட்டங்களையும் சட்டங்களையும் செயல்படுத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள். ஆகவே நாங்கள் ஆளுங்கட்சி ஒகனைஸ்சேஸ்கடன் ஒத்துப் போகவேண்டும்...”

தான் கொஞ்சம் கடுமையாக வார்த்தையாடிவிட்டதைச் சற்குணத்தால் உணர முடிந்தது.

“மன்னியுங்கள் சேர். நான் தவறாகப் பேசிவிட்டேன்...”

“இற்ஸ்சோல் றைற், மிஸ்ரர் சற்குணம். உமக்கு நடேசு என்பரைத் தெரியுமா?

“தெரியும் சேர். என் டிவிசனில் பாலாவிக் கிராமத்தில் இருப்பவர். அவர்களுடைய விடயமாகத்தான் இன்று கூட்டத்தில் பேசவிருந்தேன்...”

“என்ன பிரச்சினை?... ”

“பாலாவி மிகப் புராதனமான ஒரு கிராமம். மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்டம் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னரே அக்கிராமம் இருந்தது. மாளவாரி நெற்காணிகள். இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் அங்குள்ளன. விவசாயம் தான் அவர்களது முக்கிய தொழில். மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்டத்தை உருவாக்கி குடமுருட்டிக் குளத்தைக் கட்டியதும் பாலாவி வயல்களுக்கு வெள்ளநீர் ஓட்டம் தடைப்பட்டது. வேளாண்மை செய்ய முடியவில்லை. மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்ட வயல்கள் பாலாவி வரை அமைந்துள்ளன. எனவே பாலாவி புராதன வயல்களையும் குடியேற்றத்திட்டத்துடன் இணைத்து குடமுருட்டிக் குளத்து நீரைத் தங்களுக்கும் நீர்ப் பாசனத்துக்குத் தரும்படி பாலாவிக் கிராம மக்கள் கடந்த ஆறு வருடங்களாகக் கேட்டு வருகிறார்கள். குளத்துநீரின் கொள்ளளவு பாலாவிக் கிராமத்திற்கு நீர் வழங்கப்போதான என நீர்ப்பாசன எஞ்சினியர் தடைசெய்து வந்தார். இன்று குளத்தின் அணைக்கட்டு உயர்த்தப்பட்டு நீர் கொள்ளளவு

அதிகரித்துள்ளது. அதனால் நீர் தரும்படி அவர்கள் கேட்கிறார்கள்... என்றார் சற்குணம்.

“தெரிந்த விடயம் தான். அவர்களுக்கு நீர் வழங்குவதில் இப்ப என்ன தடை?”

“குடமுருட்டிக்குளம், குடியேற்றத்திட்டத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமானது. குளத்தில் கூடுதலாகவுள்ள நீரைக் கொண்டு தாங்கள் சிறுபோகத்திற்கும் வேளாண்மை செய்ய வேண்டும், எனப் பங்காளர்கள் இன்று தடுக்கின்றனர். அரசியல் தலையீடுகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.”

“உமது அபிப்பிராயம் என்ன?”

“பாலாவிக்கிராமத்தைக் குடியேற்றத் திட்டத்திற்குள் அடக்கி அவர்களது வயல்களுக்கு நீர் வழங்குவது நல்லது.”

“எம். பி. யும் அதனைத்தான் விரும்புகிறார். ஆனால் தவபாலன் தடை சொல்கிறார்.”

“தெரியும் சேர்.. அக்கிராம மக்கள் ஆளுங்கட்சிக்குச் சார்பானவர்களாகவில்லை. அதற்காக ஒரு கிராமமக்களைப் பட்டினியில் தவிக்கவிடுவது நல்லதல்ல. கடந்த இரு ஆண்டுகளிலும் அவர்கள் பயிர் செய்யமுடியவில்லை... விடலைப் பருவத்தில் நீரின்றி அவர்கள் பயிர்கள் அழிந்துபோயின...”

ஜயசேகர மௌனமாக இருந்தார்.

“இந்த விடயத்தை நாங்கள் மாவட்டசபைக் கூட்டத்தில் சமர்ப்பிப்போம்...”

“அதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகும், சேர். தற்காலிகமாக நீங்கள் ஒரு முடிவு எடுக்கக்கூடாதா? பாலாவிக்கிராமத்திற்கு இம்முறை வேளாண்மைக்கு நீர் வழங்க நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாதா?” என்று சற்குணம் கேட்டார்.

“அது முடியாது. ஏ. ஜி. ஏ. நான் அப்படி முடிவெடுக்க, வழமையாக அக்குளத்துநீரில் வேளாண்மை செய்யும் பங்காளருக்கு நீர் காணாமல் போனால் யார் பதில் சொல்வது?...”

“மேலதிகமாக இம்முறை ஆயிரத்து இருநூறு ஏக்கரடித் தண்ணீர் குளத்தில் இருக்கிறது என்பது ஐ. ஈ. யின் கணிப்பு...”

“அது எதுவாக இருந்தாலும் பிரச்சினை இருக்கிறது...”

அவ்வேளை ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. ஜயசேகர ரெலிபோனை எடுத்தார். யாரோ எதிர் முனையில் பேசினார்கள். ஜயசேகரவின் முகம் மலர்ந்தது.

“ஹாய்... சாந்தா. யேஸ்... ஐ ஆம் பிரி இன் த ஆப்ர நான். யூ ஆ ஒல்வேஸ் வெல்கம்...”

எதிர் முனையில் பேசியது யார் என்பது சற்குணத்திற்குப் புரிந்தது. சாந்தாவும் அவரும் ஒன்றாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர்கள். ஒன்றாகவே இலங்கை நிர்வாகசேவைப் பரீட்சையில் (சி. ஏ. எஸ்.) சித்தியடைந்தவர்கள். அவள் இம்மாவட்டத்தின் சமூகசேவை அதிகாரி.

“தற் இஸ் மிரிஸ் சாந்தா விஜயராஜ். வெறி நைஸ் கேர்ள்.”

ஜயசேகர புறப்பட்டுவிட்டார். பேசிய விடயங்கள் முடிவு காணாமல் போயின.

சற்குணத்தின் இதயம் கனக்கத் தொடங்கியது. இரு பத்திரண்டு குடும்பங்களின் நூற்றிநாற்பத்தெட்டு உயிர்கள் அவரிடம் தண்ணீர் கேட்டு யாசிப்பதுபோலப் பிரமை.

அவர் மாடியிலிருந்து இறங்கிக் கீழே வந்தபோது எதிரில் நடேசுவம் செபமாலையும் நின்றிருந்தனர்.

3

பஸ் சந்தியில் தரித்து நின்றது. நடேசும் செபமாலை யும் கீழே இறங்கினர். அதிகாலை புறப்பட்ட அவர்கள் இரவு ஏழு மணிக்கு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்திருந்தார்கள், இங்கிருந்து அவர்கள் கிராமத்திற்கு பஸ் இல்லை.

தக்க பாதையே இன்னமும் போடப்படவில்லை; பஸ்சா ஒடப்போகிறது?

இரவிரவாக நடந்துதான் கிராமத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். யானைக் காடு,

சந்தியில் ஒரு கடையில் தேநீர் அருந்தினார்கள். காலை யிலிருந்து அவர்கள் இருவரும் எதுவும் சாப்பிடவில்லை.

“இம்முறையும் எங்களுக்கு விமோசனமில்லை.” என் றான் கவலையுடன் செபமலை: “ஏ. ஜி. ஏ. ஏமாத்திப் போட்டார்.”

நடேசு அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

“அந்த மனிசனைக் குறை சொல்லாதை... அவர்தான் எல்லாவற்றையும் சொன்னாரே? நாங்க தான் பிழை விட்டிடம்.”

“என்ன...?”

“சென்ற தடவைத் தேர்தலில் எங்க கிராமத்தில் ஒரு வாக்குக்கூட ஆளுங்கட்சிக்குக் கிடைக்கவில்லை. நாங்கள் எல்லாரும் தமிழரசுக் கட்சியையே ஆதரித்தோம். அதன் பலன் இது... ஆறு ஆண்டுகளாக ஒரு நெல் மணியைக் கூட நாங்கள் காணவில்லை...”

“அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? தேர்தலிற்கும் ஒரு கிராமத்திற்குத் தண்ணி தாறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம், நடேசு?”

நடேசு, செபமலையை ஏறிட்டுக் கவலையுடன் பார்த்தான்.

“சம்பந்தம் இருக்கிறது, இப்பத்தான் புரியுது செப மலை. இப்போது மாவட்டத்தின் அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கப் படுகிற பணம் எம். பி மாரின் விருப்பின் பேரில் தான் செலவிடப்படுகின்றது. இந்த மகிழ்புரம் பிரிவிற்கு வீதிகள், பாடசாலைகள் என்பன கட்டுவதற்கு எம். பி தான் தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தினைப் பங்கீடு செய்து கொடுக்கிறார். நாங்கள் இரண்டு வரியத்திற்கு முன் எம். பி யைச் சந்தித்து

பிரதான் வீதியுடன் எங்கள் கிராமத்தை தார் வீதியால் இணைத்துவிடும்படி கேட்டோம் இல்லையா? அதற்கு அவர் என்ன சொன்னார்? நீ மறந்திருப்பாய்?...'

“மறக்கவில்லை. கெதியில் போட்டுத் தூறதாகச் சொன்னார்...”

“அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை... கட்டாயம் என் பிரிவினா எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் தார் வீதிகள் போடத்தான் வேண்டும். ஆனால் பணம் போதாது.. அது சரி நடேசு உன் கிராமத்தில் எத்தனை வாக்காளர் இருக்கினம்? முப்பத்தியெட்டுப் பேர் என்ன? கொஞ்சம் பொறுத்திரு. முதலில் பெரிய கிராமங்களுக்கு வீதிகள் போட்டு விட்டு பாலாவிக்குப் போடுவம் என்றார். எனக்கு அது அப்ப புரியவில்லை. இப்ப புரியுது. எம். பி கூட வாக்குகளின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்துத்தான் பணத்தைப் பங்கீடு செய்கிறார். அப்படி இருக்க நான்கு ஆதரித்த வேட்டுப் போட்ட எம். பி. யே அப்படியிருக்கும்போது, நான்கள் ஆதரிக்காதவர்கள் எப்படித் தண்ணி தருவாங்கள் என்று யோசித்துப் பார்க்கத் தவறிவிட்டம் செயயாலை. இம்முறையும் வேளாண்மையில்லாவிட்டால்...”

நடேசு வானத்தை ஏக்கத்துடன் அண்ணாந்து பார்த்தான்.

“வா போவம்...” என்று செபமாலை புறப்பட்டான். தூரத்தில் வண்டில் ஒன்று வருவது மாடுகளின் சதங்கை ஒலியில் தெரிந்தது. வண்டிலின் அச்சில் கட்டித் தொங்க விட்டிருந்த அரிக்கன் லாம்பு மங்கலாக ஒளியிட்டதும் தெரிந்தது.

அவர்கள் தயங்கி நின்றார்கள். வண்டில் அவர்கள் அருகில் நின்றது. இனையவன் வண்டிலின் ஆசனத் தட்டில் அமர்ந்திருந்தான்.

“எங்கை மாமா, இங்க நிக்கிறியள்?... ரவுணுக்குச் சாமான் கொண்டு வந்தான். நேரமாச்சுது... நீங்கள் கச்சேரிக்குப் போனீங்கள் என்று மலர் சொன்னது. உங்

களைப் பார்த்துப் போறதென்று தான் பிந்தி வந்தான்... இப்பதான் பஸ் போகுது... ஏறுங்கோ ஏறுங்கோ..."

நடேசுவின் தங்கை மகன் இளையவன். இருபத்தினான்கு வயதிருக்கும்.

வண்டிலில் ஏறும்போது நடேசு கேட்டார்; "எப்ப வீட்ட போனனி?..."

"மத்தியானம் போல... மாமியும் கனகவும் மிளகாய்க் கன்றுகளுக்குச் சாற வேண்டும் என்று தோட்டத்திற்குப் போயிட்டினம்... மலர் தான் வீட்டில் இருந்தா. அவதான் சொன்னா." என்றபடி இளையவன் மாடுகளை விரட்டினான். சதங்கைகள் சப்திக்க மாடுகள் விரைந்தன.

வண்டிலில் கிடந்த சாக்குகளில் இருவரும் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டனர்.

செபமாலையைத் தூக்கம் தழுவியது. நடேசு சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தான். இளையவன் சினிமாப் பாட்டுகளை ராகமிழுத்துப் பாடத் தொடங்கினான். காட்டுப்பாதையில் மாடுகளின் சதங்கை ஒலி தாளையத்தோடு சப்திக்க அவன் பெருங்குரலில் பாடியபடி வண்டிலை ஓட்டினான்.

நடேசு பாலாவியில் பிறந்து வளர்ந்தவன். நான்கு தலைமுறைகளாக அவர்கள் அக்கிராமத்தில் வாழ்கிறார்கள். குடமுருட்டியாற்றின் வலது கரையில் அக்கிராமம் அமைந்திருந்தது. அமைதியான ஒரு காட்டுக் கிராமம். வெளியூல்கில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் வந்துவிட்டன. ஆனால், பாலாவியில் எதுவித மாற்றங்களும் நிகழவில்லை. புராதன அமைப்பின் ஒரு அம்சங்கூட மாறிவிடவில்லை.

வானம் பார்த்த நெல் வயல்கள் எழுபது ஏக்கர் வரையில் அக்கிராமத்தவர்களுக்குச் சொந்தமாகவிருந்தன. ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களில் குடமுருட்டி ஆற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிவரும். பாலாவிக் கிராமத்தில் குடமுருட்டியில் குறுக்காகச் சிறு அணைகட்டப்பட்டிருந்தது. வெள்ளம் உயரும்போது அணைக்கட்டின் கால்வாய் ஊடாக வயல் களுக்குத் தண்ணீர் தங்குதடையின்றிப் பாயும். அக் கிரா

மத்தில் வேளாண்மை வெள்ளத்தால் அழித்ததாகத்தான் வரலாறு. வரட்சியால் அழிந்ததாக இருந்ததில்லை. ஆனால் கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக வருடாவருடம் வரட்சியால் நெற்பயிர்கள் கருகிப் போகும் நிலை உருவாகிவிட்டது.

ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் குடமுருட்டியாற்றில் பெரியதொரு அணைக்கட்டு கட்டப்பட்டு குடமுருட்டி நீர்த் தேக்கம் உருவாக்கப்பட்டது. அந்த நீர்த்தேக்கத்தை அடிப் படையாகக் கொண்டு மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் பலபகுதி மக்களும் அக் குடியேற்றத்திட்டத்தில் குடியேறினர். அக் குடியேற்றத்திட்டத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட குளத்தில் நீர்தேங்கத் தொடங்கியதும், அக்குளத்திற்கு அப்பால் குடமுருட்டியாற்றில் நீர் மெலிந்து நடை பயிலத் தொடங்கியது.

பாலாவிக் கிராம வயல்களுக்கு நீர் கிடைக்கவில்லை.

பலர் வேளாண்மை செய்வதைக் கைவிட்டார்கள். வேளாண்மைக் காலங்களில் மகிழ்புரம் வயல்களில் கூலிக்கு வேலை செய்தார்கள். அவர்களின் வயல்கள் காடு பற்றின. கோரையும் தொடர்ந்து சுருங்கியும் பற்றிப் படர்ந்தன.

நான்கு குடும்பங்களுக்கு கிணற்றுப் பாசனத்துடன் தேரட்டக் காணிகள் இருந்ததால் மிளகாயும் காய்கறிகளும் செய்து ஒருவிதமாக உயிர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். ஆறு வருடங்களுக்கு முன் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நெல் இருப்பில் இருக்கும். வளமாக வாழ்ந்தார்கள். இன்று அக் கிராமத்தில் வறுமை படர்ந்திருந்தது.

குடமுருட்டி நீர்த்தேக்கத்திலிருந்து சிறிதளவு நீரை ஆற்றில் விடுமாறு அவர்கள் கேட்காத அதிகாரிகள் இல்லை. பலன் கிடைக்கவில்லை. குடியேற்றத்திட்டத்தில் குடியேறியவர்களும் குளத்து நீரை அவர்களுக்கு வழங்க விரும்பவில்லை. வருடத்தில் பெரும் பகுதியில் குடமுருட்டியாற்றில் மணல் பறந்தது. ஆடு, மாடுகள் நீரின்றித் தவிக்கத் தொடங்கின.

இந்நிலையில் தான் அப்பிரிவு உதவி அரசாங்க அதிபர் சற்குணத்தின் முயற்சியால் குடமுருட்டி நீர்த்தேக்கத் திலிருந்து பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒரு தடவை ஆற்றில் சிறிதளவு நீர் விடப்பட்டது. அந்த நீர் பாலாவி அணைக் கட்டில் தேங்கியது. ஆனால் கால்வாயில் ஏற நீர் போத வில்லை. ஆடு மாடுகளுக்கும் காட்டு மிருகங்களுக்கும் ஆற்றில் தேங்கிய நீர் உதவியது.

இனையவன் குடமுருட்டி ஆற்றின் கரையோரமாகக் கிராமத்திற்குச் செல்லும் மண் பாதையில் வண்டிடைத் திருப்பினான்.

“வண்டிடைக் கொஞ்ச நேரம் நிற்பாட்டு, தம்பி... மாடுகளுக்குத் தண்ணி காட்டு.”

இனையவன் ஆற்றின் கரையோரமாக வண்டிடை நிறுத்தினான். மாடுகளின் நுகத்தடிக்கீழ் கயிற்றைத் தளர்த்தி விட்டான். மாடுகள் ஆற்றில் இறங்கி நீரை ஆவலுடன் குடித்தன.

நடேசு ஆற்றில் இறங்கினான். பாதத்தை மூடும் அள விற்குத்தான் ஆற்றில் நீர் மெலிந்து ஓடியது. இந்த மாதத்தில் குடமுருட்டியில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடும். எல்லாம் அந்த நீர்த்தேக்கத்துடன் சரி.

மனதில் ஏக்கம் கவ்வியது. தங்கள் உரிமையைப் பறி கொடுத்த கவலையும் ஆத்திரமும் மனதில் எழுந்தன.

ஆற்றின் மறுகரையில் காடழிக்கப்பட்ட புலவு ஒன்று தெரிந்தது. அதன் மத்தியில் ஒரு சிறு குடிசையும் மங்க லான விளக்கின் ஒளியும் தெரிந்தன.

செபமாலையும் அவ்விடத்தைப் பார்த்தான்.

“உதுவோ... முதலாளி மயில்வாகனத்தார் புலவு வெட்டியிருக்கிறார். மிளகாய் நடப்போரூராம்...” என்றான் இனையவன்.

“தண்ணீர்...? கிணறு வெட்டியிருக்கிறாரோ...” என்று நடேசு சந்தேகத்துடன் கேட்டான்.

“ஏன் கிணறு?... ஆற்றில வாட்டபம்ப் வைச்ச இறைக்கப் போறராம்...”

“ஆற்றிலோ?... இதிலயோ?... வருகிற தண்ணியே கொஞ்சம். ஆடு மாடுகளுக்குத்தான் போதும். அதிலை பம்ப் வைச்ச இறைச்சால் அவ்வளவு தான். ஆடு மாடுகள் சாகவேண்டியது தான்...” என்றான் எரிச்சலுடன் நடேசு.

“தண்ணியில்லாமல் காட்டு மிருகங்களும் ஊர்மனைக்குள்ள வரத்தொடங்கிவிடும்.” என்றான் செபமாலை.

“உதை உடனை தடுத்தாக வேண்டும்...”

புதியதொரு பிரச்சினை உருவாகியது.

பாலாவிக்க கிராமத்திற்கு வந்த சாபம் தான் என்ன? மாறி மாறி கஷ்டங்கள் வருகின்றனவே? இதைத் தடுப்பாரில்லையா? கேட்பாரில்லையா?

“மயில்வாகனத்தாருக்கு இன்னமும் பண ஆசை விடவில்லை. மகிழ்புரத்தில் பெரும் கடைகள்... ஏராளமான வயல்கள்... காணிகள். பெரும்பகுதி வயல்களை அவர்தான் குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்கிறார். ஆடு மாடுகள் குடிக்கிற இந்தத் தண்ணியையும் அவருக்குவிட மனமில்லை...” என்றான் இளையவன்.

அவர்கள் கிராமத்தை வந்தடைந்த போது நள்ளிரவாகியிருந்தது.

4

பனிப் புகார் நீங்காத மார்கழி மாதத்தின் ஒரு அதிகாலை.

சற்குணம் தன் குவார்டசின் வாசலில் நின்று பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய அலுவலகமும் குவார்டசும் அருகருகிலேயே அமைந்திருந்தன. அலுவலக இரவுக் காவலாளி சுப்பையா வெளிவாங்கில் குளிருக்கு

அடக்கமாக முடங்கிக் கிடந்தபடி நித்திரை கொள்வது தெரிந்தது.

அவருடைய மசெஞ்சர் பண்டார அடுக்களையில் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தான். குவார்ட்சில் அவரும் மசெஞ்சரும் தான் இருக்கிறார்கள். அவருடைய குடும்பம் பட்டினத்தில் இருந்தது. அவருடைய மனைவிக்கு இந்தக் காட்டுப் பிரதேசம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆரம்பத்தில் அவருடன் தங்கியிருந்தவள் பின்னர் குழந்தைகள் பிறந்ததும் குழந்தைகளின் படிப்பு இங்கிருந்தால் பாழ்பட்டுவிடும் என்ற காரணத்துடன் பட்டினத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். அவருக்கும் அவளின் முடிவு சரியாகவே பட்டது.

அவர் இந்தப் பிரதேசத்தின் உதவி அரசாங்க அதிபர் மட்டுமல்லர். இப்பிரதேசம் பொலிசாரின் நியாயாதிக்கத்தின் கீழ் வராத ஒரு பிரதேசம். அதனால் இப்பிரதேசத்தில் நிகழும் குற்றச் செயல்களை விசாரிப்பதும், குற்றவாளிகளைக் கைது செய்வதும், அவர்களை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்துவதும், வழக்குத் தொடர்வதும் நடத்துவதும் கூட உதவி அரசாங்க அதிபரின் கடமையாகவே இருந்தது. அவருக்கு கிராமசேவையாளர்கள் உதவி புரிந்தார்கள். அவர் ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியாகவும் கடமையாற்ற வேண்டியிருந்தது.

கொலை, பாரிய கொள்ளை என்பன நிகழ்ந்த வேளைகளில் அவர் பொலிசாரின் உதவியை நாடினார். பாரிய குற்றங்களை அவர்களே விசாரித்து வந்தனர்.

இந்தப் பிரதேசத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபருக்குரிய கடமைகளிலும் பார்க்கப் பொலிஸ் கடமைகளே கூடுதலாக இருந்தன. அந்த மாவட்டத்தின் பல பகுதி மக்களும் இக்குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியேறியிருந்தார்கள். அவர்கள் மனதில் தங்கள் பிரதேச உணர்வு மேலோங்கி இருந்தது. அற்ப காரணங்களுக்காக ஒருத்தரையொருத்தர் அடித்துக் கொண்டார்கள். வெட்டிக் கொண்டார்கள்.

இப்பிரதேசத்திற்கு ஒரு பொலிஸ் நிலையம் அவசியம் எனப் பல தடவைகள் எடுத்துக் கூறியும் இன்னமும் நிறுவப்

படவில்லை. பொலிஸ் நிலையம் நிறுவதற்குரிய காணியும் ஒதுக்கப்பட்டு வெகு காலமாகக் காடு வளர்ந்து கிடக்கிறது.

சற்குணம் குவார்டர்ஸ்சிற்குள் திரும்ப சயிக்கிலில் இருவர் வந்திறங்கினர். ஒருவரின் மண்டையில் பெரிதாகச் சேலை சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த சேலையையும் மீறி இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. முகம், கைகள் என்பனவற்றிலும் அடி காயங்கள் காணப்பட்டன.

“சேர், மசுக்குட்டி வழியில் வைத்து பொல்லால் அடித் திட்டான், சேர்.” என்றான் சயிக்கிலை ஓட்டி வந்தவன். அவர்கள் இருவரையும் சற்குணத்திற்குத் தெரியும். ஒருவன் பலநோக்கக் கூட்டுறவுச் சங்கக் கிளையொன்றின் முகாமை யாளன், சுப்பிரமணியம். தலையில் அடி வாங்கிக் காயம் பட்டிருப்பவன் இளையூர் கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தலை வன் இராசையா. வீண் சோலி சுரட்டிற்குப் போகாதவன்.

அந்தக் கிராமத்தில் சண்டியன் என்று பெயர் எடுத்த வன் மசுக்குட்டி. பல தடவைகள் கைது செய்யப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டவன். சற்குணத்திடம் பல தடவைகள் அடி உதை வாங்கியிருக்கிறான். திருத்த முடியாத குழப்படிக்காரனாக அவன் விளங்கினான்.

இராசையாவின் முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்து கொண்டார். இராசையா சங்கத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கும்போது எதிர்ப்பட்ட மசுக்குட்டி ஐந்து ரூபா கேட்டிருக்கிறான். அது ஒருவகைக் கப்பம். இராசையா இல்லையென்ற தும் கையில் அகப்பட்ட தடியால் தாக்கிவிட்டுக் காட்டிற்குள் ஓடிவிட்டான். அவ்வழியாக வந்த சுப்பிரமணியம், இராசையாவை இங்கு ஏற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பதற்குரிய படிவத்தை வழங்கி விட்டு, இளையூர் கிராம சேவையாளருக்கும் ஒரு கடிதத்தை சுப்பிரமணியத்திடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டார்.

“இதை உங்கட கிராமசேவகரிடம் கொடுங்கள். மசுக்குட்டியைக் கைது செய்து வரும்படி எழுதியிருக்கிறன்.”

அதிகாலை இன்று வழக்குடன் விடிந்திருக்கிறது.

பண்டார தேநீர்க் கோப்பையை அவர் முன் வைத்தான். அவர் அலுவலகத் திறப்புகளை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

பண்டார சென்றதும் குளித்துவிட்டு உடைகளை அணிந்து கொண்டு அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டார். குவார்ட்டஸ் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு திரும்பியபோது, மயில்வாகனம் நின்றிருந்தார். ஐம்பது வயது மதிக்கலாம். பருத்த சரீரம். பணச்செழிப்பைக் காட்டும் விதமான அலங்காரங்கள். கழுத்தில் சங்கிலி. விரல்களில் மோதிரங்கள் கசங்காத வேட்டி சேர்ட்.

“சொல்லுங்கள்... ஏதாவது கந்தோர் அலுவலர்? கந்தோருக்கு வாருங்களேன்...”

“இல்லை சேர்... உங்களுடன் தனியப் பேசவேண்டும்... கொஞ்சம்.”

மயில்வாகனத்தைச் சற்குணம் நிமிர்ந்து பார்த்தார். பார்வையில் தெறித்த கண்டிப்பை மயில்வாகனத்தால் உணரமுடிந்தது.

“எதுவாகவிருந்தாலும் ஒபிஸில் பேசுவோம்...” என்ற படி படியிறங்கி சற்குணம் நடக்க அவரைப் பின்தொடர்ந்து மயில்வாகனம் நடந்தார்.

“எனக்கொரு மரப் பேர்மிட் வேண்டும், சேர். என் உறுதிக் காணியில் வெட்டிய மரங்கள். பட்டினத்திற்கு என் மச்சான் வீட்டிற்குக் கொண்டு போக வேண்டும். அவன் ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். கொடுக்க வேண்டும்...” என்றார் மயில்வாகனம்.

மயில்வாகனம் மகிழ்புரத்திலிருந்து காட்டு மரங்களை வெட்டிக் கடத்துவதில் முதன்மையானவர் என்பது சற்குணத்திற்குத் தெரியும். பலர் அவருக்கு அனுசரணையாக இருப்பதால் பேர்மிட் இல்லாமலேயே மரங்களை லொறிகளில் இரவிரவாகக் கடத்திவிடுவார். இடையிடையே மரப் பேர்மிட்டுகளும் வாங்கிக் கொள்வார்.

“விண்ணப்பத்தைக் கொடுங்கள்...” என்றார் சற்குணம். மயில்வாகனம் விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்தார். விண்ணப்பத்தைப் பார்த்தபடி சற்குணம் சற்று நேரம் இருந்தார். கிராம சேவகரிடமும் காட்டதிகாரிகளிடமும் ஏற்கனவே விண்ணப்பத்திற்குக் கீழ் ‘றிப்போட்’ பெற்றிருந்தார். குறிப்பிட்ட முதிரைமரங்கள் மயில்வாகனத்தின் உறுதிக் காணியில் உள்ளவையென்றும் ‘பேர்மிட்’ வழங்கலாம் எனவும் கிராமசேவகர் குறிப்பிட்டிருந்தார். குறித்த மரங்கள் வெட்டப்பட்ட காணி ‘றிசேவ் காடல்ல’ என பிரிவுக் காட்டதிகாரி விதந்துரைத்திருந்தார்.

தன்னிடம் வரமுதலே மயில்வாகனம் தேவையான ‘றிப்போட்’களைப் பெற்றுவிட்டதை சற்குணம் கண்டார். அவர் எப்படி அவற்றினைப் பெற்றிருப்பார் என்பதில் அவருக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஒரே நாளில் இரு அதிகாரிகளும் மரங்களையும் அவை வெட்டப்பட்ட காணிகளையும் பார்வையிட்டு பேர்மிட் வழங்க் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள்.

“எப்ப தாறியள் சேர்...” என மயில்வாகனம் கேட்டார்: “லொறியும் ஒழுங்கு செய்திட்டன். நீங்கள் பேர்மிட் தாறதும் மரங்களுக்கு ஸ்ராம்ப் அடிப்பதும் தான் பாக்கி.”

“நான் மரங்களையும் காணியையும் பார்வையிட வேண்டும்... அதன் பிறகு தான் பேர்மிட் தரமுடியும்...”

“ஜி.எஸ்சம் ஆர். எப்.ஓ.வும் றிப்போட் தந்திருக்கினம் தானே, சேர் ?”

“அதனால் நான் நேரில் பார்க்காமல் தரமுடியாது ..”

“இன்றைக்கு வாறியளா சேர்.. அவசரம். நான் கார் ஒழுங்கு படுத்துகிறன். உடனை பார்த்திட்டு வந்திடலாம்...”

“நீர் கார் ஒழுங்கு படுத்தி நான் வரத்தேவையில்லை. என்னிடம் ஜீப் இருக்கிறது. நானே வந்து பார்க்கிறேன். இன்றைக்குப் பப்ளிக்டே. பொதுமக்கள் தினம். கந்தோருக்குப் பலர் அலுவல்களாக வருவினம். நாளைக்குப் பாலாவியில் எனக்கொரு இன்ஸ்பெக்சன் இருக்கிறது. நானே

யிண்டைக்கு வந்து பார்க்கிறன். நீங்கள் வெள்ளிக்கிழமை வாருங்கள்...’’

“என்ன சேர். இவ்வளவு நாள் தேவையா? உங்களுக்குச் சொன்னால் என்ன, உண்மையில் அந்த மரங்களை நம்மட ஓகனைசர் தவபாலனின் தமக்கை வீட்டிற்குத்தான் கொண்டு போறம் சேர்...’’

“வீணாக எல்லாரின் பெயரையும் இதில் இழுக்க வேண்டாம். தவபாலன் என்றதுக்காக நான் நேரில் பார்க்காமல் பேர்மிட் தரமுடியாது, மிஸ்ரர் மயில்வாகனம். இன்னும் கொஞ்சநேரம் போனால் எம். பிக்குத்தான் மரம் கொண்டு போறம் என்பியள். இந்தக் கிராமத்தின் காடுகள் இப்படி வீணே அழிவதை நான் வெறுக்கிறேன். காடுகள் அழிவதால் ஒரு கிராமத்திற்கு வரக்கூடிய பாதிப்புகள் எனக்குத் தெரியும். இந்த அழகான கிராமம் பாலைவனமாகக் கூடாது. பேர்மிட் மரங்களுக்கும் ஊறகிற்கும் கொடுப்பதைத் தடை செய்வது நல்லதென்றும் கூறுவேன்...’’

மயில்வாகனம் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

“வெள்ளிக்கிழமை வாருங்கள்...’’

“உங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமென்றால் சேர், நான் தாறன்...’’

சற்குணத்தின் முகம் ‘குப்’பென்று கோபத்தால் சிவந்தது. ஆத்திரத்துடன் மயில்வாகனத்தைப் பார்த்தார்...

“என்னைப் பற்றி உமக்குத் தெரியும். இதற்காக உம்மை கோர்ட்டில் நிறுத்த முடியும். எழுந்திரும். விசர்க் கதை வேண்டாம்...’’

“உங்களுக்குப் பிழைக்கத் தெரியவில்லை, சேர் .. குள முறிப்புப் பிரிவு ஏ. ஜி. ஏ. உங்கள் மாதிரியில்லை. கேட்டதும் பேர்மிட் தந்திடுவார். அவருக்கு ஜி. எஸ். றிப்போர்ட்டும் தேவையில்லை. ஆர். எப். ஓ. றிப்போர்ட்டும் தேவையில்லை. நீங்கள் தான்... இதில பிழையில்லை சேர். தவறில்லை சேர்...’’

“எழுந்திரும் காணும்...”

“சேர். எல்லாரும் நிர்வாணமாக நிற்கும்போது நீங்கள் மட்டும் உடுப்புடன் நிற்கப்பார்க்கிறியள். பிறகு கவலைப் படுவியள்...”

“பிளிஸ் கெற் அவுட். கெற் அவுட் யூ ரூஸ்கல்...”

சற்குணம் கதிரையைத் தள்விக் கொண்டு வேகமாக எழுந்தார். அவர் கை துருதுருத்தது. ஒங்கி இவனுக்கு அறைந்தால் என்ன?

மயில்வாகனம் கதிரையை விட்டு எழுந்தார்.

“வாறன் சேர். அந்த விண்ணப்பத்தைத் தாருங்கோ. நீங்கள் எனக்குப் பேர்மிட் தரவேண்டாம். நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.”

சற்குணம் அந்த விண்ணப்பத்தைத் தூக்கி அவர் முன் வீசிவிட்டார். அதனை எடுத்துக் கொண்டு மயில்வாகனம் விறுவிடுவது நடந்தார்.

“அவன் ஒரு நஞ்சன் சேர்.” என்றார் அலுவலகத்தின் பிரதம கிளார்க்கர்.

“அவன் காசினால் எல்லாவற்றையும் சாதிக்கலாம் என்று பார்க்கிறான்...”

நீண்ட நேரம் சற்குணம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். அன்று வந்த கடிதங்களைக்கூடப் பார்க்க விருப்பமின்றி அமர்ந்திருந்தார்.

நிர்வாக யந்திரம் நிர்வாணமாகவா நிற்கிறது?

5

அரசாங்க அதிபர் ஐயசேகரவின் ‘ரெசிடன்சி’ அமைதியான சூழலில் அமைந்திருந்தது. சந்தடிமிக்க பட்டினத்தின் மையத்திலிருந்தாலும் பெரிய மரங்கள் சோலையாக வளர்ந்திருந்த ஒரு நிலப்பரப்பின் மத்தியில் அந்த மாளிகை அமைந்திருந்தது. பகல் வேளையிலேயே அந்த மாளிகையின் சூழலில் மென் இருள் கவிந்திருக்கும்.

மாடியிலிருந்தபடி அவர் ஆவலுடன் ரெசிடன்சி வாசலை நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் யாரையோ எதிர் பார்த்திருந்தார்.

நேரத்தைப் பார்த்தார். மணி நான்கு. கச்சேரி அலுவல்கள் முடிந்திருக்கும்.

ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

“ஹலோ ஜி. ஏ. கியர்...”

“ஐ ஆம் எஸ். பி...”

“ஹாய். கவ் ஆர் யூ... நானே போன் பண்ண வேண்டும் என்றிருந்தேன்”

“ஏன்? ஏதாவது பிரச்சினை?”

“நோ நோ அப்பிடியில்லை. இன்று டி. ஐ. ஜி. வருகிறார். சில முக்கியமான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் குறித்து கலந்து பேசவிருக்கிறோம்.”

“என்றாலும் இந்தத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் வேலை செய்வது சிரமம் தான். படிந்துபோக மாட்டார்கள். தமிழாம், உரிமையாம், அதற்குப் போராட்டமாம். சீச்சி. இது எங்கள் போன்ற உத்தியோகத்தர்களுக்கு ஒரு பனிஸ் மென்ட் ஏரியாவாக மாறிவிட்டது.”

அப்போது ரெசிடன்சிக்குள் ஒரு ஜீப் நுழைந்து வருவது தெரிந்தது. ஐயசேகரவின் முகம் மலர்ந்தது. ரெலிபோன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டார்.

ஜீப்பிலிருந்து சாந்தா சில பைல்களுடன் கீழே இறங்கி வந்தாள். ஜீப் அவளை இறக்கிவிட்டு திரும்பிச் சென்றது.

அவள் மாடிக்கு ஏறிவந்தாள்.

“என்றாலும் டார்லிங் என்னை வெகு நேரம் காக்க வைத்துவிட்டாய்.” என்றபடி அவளை நெருங்கி வந்தார் ஐயசேகர. அவள் விலகிச் சென்று அங்கிருந்த மேசை யொன்றில் பைல்களை வைத்துவிட்டுச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பில் ஐயசேகர கரைந்தார்.

“நாங்கள் சந்தித்துப் பலநாட்கள் ஆகின்றன. ஐ திங் இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் இருக்கும். உன் கணவர் கொழும்பிற்குப் போய்விட்டாரா?”

“இன்று காலைதான் திரும்பிப்போனார். நீண்ட விடுமுறையில் வந்திருந்தார்.”

“அப்படியென்றால் இரண்டு வாரமும் உன்னை விட்டு வைத்திருக்க மாட்டார்...”

“உங்களுக்கு எப்பவும் இந்த நினைவுதான். ஒரே போர். என்னைக் கொழும்பிற்கு ரூன்ஸ்பர் எடுத்துக் கொண்டு வரட்டாம்.”

“நான் உனக்கு ரூன்ஸ்பர் தரமாட்டேன். நல்லதொரு சமூகசேவை அதிகாரியை இந்த மாவட்டம் இழக்கக் கூடாது” என்றபடி அவர் அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தார்.

மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. ரெசிடன்சி வளவில் நின்றிருந்த பாரிய மரங்களின் உச்சிகளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வெளவால்கள் இரவு வேட்டைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகின.

“என்றாலும் நீங்கள் வலு மோசம். இவ்வளவு நாளும் நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?...”

“விருந்து கிடைக்கவில்லை என்றதற்காகப் பட்டினி இருக்க முடியுமோ?”

“சோ. தற் ஸ்ரெளே சோமர் லே வித் யூ?...”

அவள் அவரை உதறிவிட்டு எழ முயன்றாள். அவர் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

“இவ்வளவு பொருமையா? சாந்தா, ஆத்திரத்திலும் நீ அழகாக இருக்கிறாய்? கம் டார்லிங். இனிமையான நேரத்தைப் பாழாக்காதே...”

அவள் பிசுவடன் மீண்டும் அவருடன் ஒட்டிக்கொண்டாள்.

ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

“ஐ. ஏ. கியர்... ஆ, எம். பி. சொல்லுங்கள். வடகான் ஐ 6 போ யூ? யேஸ். யேஸ். ஐ ஆம் வெரி பிசி கியர்...”

எதிர் முனையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வாசீசர் பேசினார்.

“மீண்டும் பொலிசார் பல இளைஞர்களைக் கைது செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இன்று பவளபுரத்தில் இரு இளைஞர்களையும், கண்டல்குளத்தில் மூவரையும் கைது செய்திருக்கிறார்களாம். இப்படியே சந்தேகத்தின் பேரில் இளைஞர்களை வீணே கைது செய்து காவலில் வைப்பது சரியல்ல. ஒரு கொலைக்காக...”

ஜயசேகர குறுக்கிட்டார்.

“அது சாதாரண கொலையல்ல. அரசியல் பிரமுகர் ஒருவரின் கொலை. ஆளுநர் கட்சிப் பிரமுகரின் கொலை. படுகொலை. குற்றவாளிகளைப் பிடித்தே தீரவேண்டும். அதற்கு நீங்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டும்...”

“குற்றவாளிகளைக் கைது செய்வதை நான் எதிர்க்கவில்லை. அப்பாவினை அநியாயமாகக் கைது செய்து சித்திரவதை செய்வதைத்தான் எதிர்க்கின்றேன். இன்று கைதான இளைஞர்கள் அப்பாவிகள். கல்லூரி மாணவர்கள். குற்றமற்றவர்கள்...”

“அதனை நாங்கள் தீர்மானிக்க முடியாது, மிஸ்ரர் வாசீசர். எனவே நான் எஸ். பி. யுடன் தொடர்பு கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமாக விசாரித்து உங்களுக்கு அறியத்தகுகிறேன்...”

“நான் இதை பிரதமரின் கவனத்திற்கும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.” என்றார் எம். பி. வாசீசர்.

ரெலிபோனை வைத்துவிட்டு ஜயசேகர திரும்பினார். சாந்தா முகத்திற்குப் பவுடர் இட்டு கலைந்த கூந்தலைச் சரிப்படுத்தி வாரிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன போகப்போகிறாயா, சாந்தா. இன்றிரவு என்னுடன் தங்கு...”

“ஓ மை கோட். இப்பவே என்னைத் தேடத் தொடங்கி விடுவார்கள்...”

“அப்படிப் பயந்தால் அட்பினிஸ்ரேற்றிவ் சேவிசுக்கே வந்திருக்கக் கூடாது. வெயிற் சம் ரைம். நான் சூடாக இரண்டு கோப்பி வரவழைக்கிறேன்...”

மாடியில் இருந்த மணியை ஜயசேகர அழுத்த, ரெசிடன்சி குக் மாடிக்கு வந்தான். பின்னர் இரண்டு கப் கோப்பியுடன் திரும்பி வந்தான்.

கோப்பியைப் பருகும்போது சாந்தா கேட்டாள்.

“நான் சொன்ன அந்த விடயத்தை நீங்கள் கவனிக்க வில்லை...”

“விச் வன் டார்லிங்...”

“என் அங்கிலின் விடயம்...”

“ஓ மகிழ்புரம் மயில்வாகனம் கொறனர் விடயம்...”

சாந்தாவின் முகம் மலர்ந்தது.

“அது தான். அவர் என் மாமா. மரணவிசாரணை அதிகாரி நியமன நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்தவர். அவரை விட மகிழ்புரத்தில் வேறு தகுதியானவர்கள் இல்லை. நீங்கள் ரெக்கமன்ட் பண்ணி அனுப்பினீர்களா?...”

“அவருக்குத் தகுதியிருக்கோ இல்லையோ? உனக்காக அதனை நான் ரெக்கமன்ட் பண்ணி அனுப்பிவிட்டேன். ஏ. ஜீ. ஏ. தந்த றிப்போட் அவ்வளவு தூரம் மயில்வானத் திற்குச் சார்பாகவில்லை. அப்படியிருந்தும் உனக்காகச் சிபார்சு செய்துள்ளேன். சந்தேகம் வேண்டாம். அவர் தான் மகிழ்புரத்தின் கொறனர்...”

“தாங்ஸ்” என்றாள் சாந்தா: “சற்குணம் ஏ. ஜீ. ஏ. சரியான ஆட்களுக்குச் சிபார்சு செய்யமாட்டார். அவர் ஒரு ஊழல் பேர்வழி...”

“என் காரில் அனுப்பிவிட்டீடுமா?...”

“வேண்டாம் என் ஜீப் வரும். வருகிற நேரந்தான்...”

“இனி எப்ப வருவாய், டார்லிங்?...”

“அடிக்கடி வந்தால் சந்தேகப்படுவார்கள். நான் போன் பண்ணுகிறேன். அதுவரை ஸ்ரெனோவுடன் சமாளியுங்கள்...”

“ஸ்ரெனோ என்றதும் நினைவு வருகிறது. ஏ. டி. பி. பிரூன்சில் ஒரு ஸ்ரெனோ. அவள் பெயர் என்ன? வலு சுவிற் கேர்ள். என் பிரிவிற்கு மாற்றவிருக்கிறேன்...”

சாந்தா கோபத்துடன் ஜயசேகரவைப் பார்த்தாள்.

“ஜாக்கிரதை அவள் ஒரு நெருப்பு. உங்க எண்ணம் சரிவராது...”

அவர் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

“நீயும் நெருப்பாகத்தான் இருந்தாய். ஐ நோ தீஸ் ரமிள் கேர்ள்ஸ். எனக்கு இந்தத் தமிழ்ப் பெண்களைப் பற்றித் தெரியும்...”

“என்ன தெரியும்? அந்தப் பெண் அப்படியல்ல. ஒரு நாள் ஒரு எஸ். ஏ. அவளிடம் தனிய இருக்கும்போது சேட்டைவிட்டுப் பார்த்தார். அவள் செருப்பை எடுத்து விட்டாள். தெரியுமா? ஜாக்கிரதை.”

ஜயசேகர சிரித்தார்.

ஜீப் வரும் சத்தம் கேட்டது.

ஜீப்பில் ஏறும்போது டிஹைவர் சின்னத்துரைகேட்டான்:

“என்ன மேடம் எல்லாம் முடிஞ்சுதா? ...”

சாந்தாவின் மார்பில் அவ்வார்த்தைகள் சுருக்கென்று தைத்தன.

“வட்?”

“பைல்கள் கொண்டு வந்தியள். அதைக் கேட்டன்...”
என்றபடி அவன் ஜீப்பை வேகமாகக் கிளப்பினான்.

6

வேப்பமர நிழலில் தென்னோலையைப் பின்னிக்கொண்டிருந்த மலர், தன்முன் எவரோ நிற்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இனாயவன் அவளைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.

“எப்ப மச்சான் வந்தியள்? நான் காணவில்லை. என்றபடி அவள் எழுந்திருந்தாள். இடுப்பில் தூக்கிச் செருகியிருந்த பாவாடையை இழுத்துவிட்டாள். அவளுக்குப் பதினெட்டு வயதிருக்கும். மா நிறம். வேலை செய்து உரமேறிய கட்டான உடல். அழகி.

“அம்மான் எங்கே? ” என்று அவன் கேட்டான்.

“இன்றைக்குக் கிராமமுன்னேற்றச் சங்கக் கூட்டமெல்லோ? போயிட்டார். நீங்க போகவில்லையா?...”

“அட்டா மறந்து போனன். போகத்தான் வேண்டும். மாமி இல்லையா? வீட்டில் ஒருத்தரையும் காணவில்லை...?”

“ஏன் நான் இருக்கிற தெரியவில்லையா, மச்சான்?”

“நான் வாறன் மலர்.” என்று அவன் திரும்பி நடந்தான்.

அவள் கலகலவெனச் சிரிப்பது கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“சிரிப்பாக இருக்கா, மலர். பொறு கவியாணம் முடியட்டும் பேசிக்கொள்கிறன்.”

அவன் சங்கக்கட்டிடத்திற்கு வந்தபோது கூட்டம் தொடங்கியிருந்தது. நடேச தான் கூட்டத்திற்கு தலைமை வகித்தார். பன்னிரண்டு பேர் வரையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் பேச்சில் தங்கள் வயல்களுக்கு இம்முறையும் குடமுருட்டிக் குளத்து நீர் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லாது போன ஆதங்கம் தெரிந்தது.

“ஆறு வருடங்களாக நாங்கள் வயல் செய்யவில்லை. துணிந்து செய்தவர்களின் பயிர்களும் தண்ணியில்லாமல்

அழிந்து போனதுதான் கண்ட மிச்சம். எங்களுக்குப் பெய்கிற மழைத்தண்ணி போதாது. ஆற்றுத்தண்ணி வந்தால் தான் வேளாண்மை செய்ய முடியும். அநியாயமாக எங்களுக்குக் கிடைத்த தண்ணியை குடியேற்றக் காரரிடம் இழந்திட்டம். அவர்கள் சிறுபோகம் செய்ய வேண்டும் என்ற காரணத்தைக்காட்டி எங்களுக்கு ஒரு சொட்டுத் தண்ணியும் தரமாட்டார்கள். இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்தாக வேண்டும்.” என்றார் நடேசு.

“நாங்களும் முறைக்கு முறை கூடிப்பேசுறதும் விண்ணப் பங்களை வழங்குவதுமாக ஆறு வருடங்களைக் கழிச்சிட்டம். அவற்றால் எந்தப் பயனும் கிடைத்ததாகவில்லை. எங்கட எம். பியும் எவ்வளவோ முயன்றும் எங்களுக்குத் தண்ணி தரமுடியவில்லை.” என்றான் செபமாலை.

“எம். பியால அது முடியாது. மேலும் எங்களுக்குத் தண்ணியைத் தந்தால் குடியேற்றக்காரரின் பகைமையைச் சம்பாதிக்கவேண்டிவரும். எங்கட முப்பத்தெட்டு வாக்குகளுக்காக இருபத்தெண்ணூயிரம் குடியேற்றக்காரரின் வாக்குகளை எம். பி. இழக்கத் தயாராகவில்லை என நினைக்கிறன். அதனால் நாங்கள் இனியும் எம். பியையும் அவரின் கட்சியையும் நம்பியிருக்காமல் தனபாலனையும் அவரின் கட்சியையும் ஆதரிக்கிறதுதான் சரியாகப்படுகிறது. தவபாலன் வலு சாதாரணமாக எல்லாருடனும் பழகுகிறார். பஸ்சில்தான் எங்களுடன் பயணம் செய்கிறார், பலருக்கு வேலைகளும் வாங்கித் தந்திருக்கிறார்” என்று குஞ்சுராசா கூறியபோது கூட்டத்தில் சிறிது சலசலப்பு எழுந்தது. எல்லாரும் அவனை ஒருவிதமாகப் பார்த்தனர்.

“குஞ்சுராசா சொல்வதிலும் உண்மைகள் இல்லாமல் இல்லை. எதற்கும் கடைசியாக ஒரு தடவை எங்கட எம். பி. யைக் கண்டுபேசிவிட்டு முடிவெடுப்பம்” என்றார் நடேசு. யாவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து மந்தைகள் குடிப்பதற்காக ஆற்றில் விடப்படுகின்ற நீரை மிளகாய்க் கன்றுகளுக்குப்

பாய்ச்ச மயில்வாகனம் ஆயத்தமாவதை நடேச கூட்டத்தில் எடுத்துக் காட்டினார்.

“ஆற்றின் கரையில் அடாத்தாகக் காடு வெட்டும் போதே நாங்கள் தடுத்திருக்க வேண்டும்.”

“காடு வெட்டியது கந்தப்புவெல்லோ? அவனுக்குக் காணியில்லை என்பதால்தான் நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. அவன் காட்டைவெட்டி எரித்துவிட்டு மயில்வாகனத்திற்கு விற்றுவிட்டான். மயில்வாகனம் அதில் ஒரு குடும்பத்தை மிளகாய் செய்ய குடியிருத்தியிருக்கிறார்” என்றான் இளையவன்.

“எங்க கிராமத்திலும் காணிகளைப் பலர் விற்கவிருக்கிறார்கள்.”

குஞ்சராசாவைப் பலர் வியப்புடன் பார்த்தனர். அவன் தொடர்ந்தான்: “ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்தக் கிராமத்தில் நாற்பத்தெட்டுக் குடும்பங்கள் இருந்தன. இன்று இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் தான் எஞ்சியிருக்கின்றன. அதுவும் காணிகள் உள்ளவர்கள் இன்று தண்ணிகிடைக்கும் நாளைக்குத் தண்ணிகிடைக்கும் என நம்பி நம்பி இக்கிராமத்தில் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் வெளியேறி குடியேற்றப்பகுதிகளில் கூலிப் பிழைப்புக்காகக் குடியேறிவிட்டார்கள். தாங்களும் இனி இங்கிருப்பதில் பயனில்லை எனப் பலர் இன்று எண்ணத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். பாலாவியிலுள்ள எழுபது ஏக்கர் நெற்காணியில் கூடுதலாக இருபது ஏக்கர் வரையில் கண்டல்காடு வேதநாயகத்திற்குத்தான் சொந்தம். அது உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் தனது இருபது ஏக்கர் வயலையும் மயில்வாகனத்திற்கு விற்கப்போகிறாராம். இது ஆரம்பம். இதனைத் தொடர்ந்து பலர் தமது காணிகளை விற்றுவிட்டுச் செல்ல முன்வரலாம்.”

“பாலாவியில் பலருடைய காணிகள் இப்போது ஈட்டில் இருக்கின்றன. சாப்பிடுவதற்காக ஈடு வைத்திருக்கினம். அதுகளும் ஈடு கொடுத்தவர்களிடம் மாண்டுவிடும்.”

“நானும் பட்டினத்திற்குப் போய் அங்க ஏதாவது கடையில் வேலை செய்யலாம் என்றிருக்கிறேன்.” என்றான்

இளையவன்: “அப்படியே வெளிநாடு ஏதாவற்றிற்குப்போய் உழைக்கலாம் என்றிருக்கிறன்...”

கிராமத்தில் வேளாண்மை பொய்த்ததால் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களை நடேசு புரிந்து கொண்டார். இன்னும் இரண்டு தடவை நீர் கிடைக்காவிடில் பாலாவிக்கிராமம் கைவிடப்பட்டுவிடும். காடு வளர்ந்து கவிந்துவிடும். எத்தனையோ தலைமுறைகளாக அவர்கள் முதாதைகள் வாழ்ந்த மண். அவர்கள் ஓடிவிளையாடிய மண்.

கூடாது, அப்படி நடக்கக் கூடாது.

பாராளமன்ற உறுப்பினரையும் உதவி அரசாங்க அதிபரையும் கடைசியாக ஒரு தடவை சந்தித்து ஏதாவது ஒரு முடிவு எடுப்பதென முடிவெடுத்தனர்.

கூட்டம் கலைந்தபின்னர் குஞ்சராசா, இளையவனைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“என்னடா, பட்டினம் போகப்போறியோ?...”

“ஓமடா குஞ்சு, இங்கிருந்து என்ன செய்யிறது? பட்டினத்துக்குப் போகிறதென்று முடிவெடுத்திட்டன். பட்டினத்திலிருந்து வாற கனகராசா எனக்குப் பழக்கம். அவருக்கு அங்க இரண்டு கடைகள் இருக்காம். வா வேலை செய்யலாம். கடை மாடியில் தங்கலாம் என்றிருக்கிறார். கொஞ்ச நாள் அங்க வேலை செய்துட்டுப் பின்னர் எங்கயாவது சவுதிக்கு அல்லது லெபனானுக்குப் போய் உழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டும்.”

குஞ்சராசா சிரித்தான்.

“நீ நான்காம் வகுப்புத் தான் படிச்சிருக்கிறாய்? அங்க போய் என்ன செய்யப் போகிறாய்?...”

“அங்க போய் நானென்ன உத்தியோகமே பார்க்கப் போகிறன், வீட்டுவேலைதானே? ஏதோ ஹவுஸ் போயாம். நல்ல சம்பளம் கிடைக்குமாம். மாதம் ஆறு ஏழு ஆயிரம் கிடைக்குமாம். கனபேர் போய் அள்ளிக்கொண்டு வந்திருக்கினமாம்.”

“போகிறதெண்டால் காசு கணக்க வேணுமே?...”

“ஒரு பதினாயிரம் தேவை. பட்டினத்தில ஏசண்டுகள் இருக்காம். கட்டினால் அடுத்த பிளேனில அனுப்பிவிடுவின் மாம்.” இளையவனின் கண்களில் விரிந்த நம்பிக்கையைக் குஞ்சுராசா கண்டான்.

“காசுக்கு என்ன செய்வாய்?...”

இளையவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். பிறகு சொன்னான்: “ஒருத்தருக்கும் சொல்லிவிடாதை. இங்க எனக்கிருக்கிற நிலபுலங்களை விற்கப்போகிறன். ஆச்சியினர தாலிக் கொடியும் இருக்குது.”

“எட மூதேசி. அந்த மனிசி சாகேக்க என்னடா சொன்னது? மலருக்கு அதைக் கட்டவெவ்வேடா சொன்னது? மலருக்கு இது தெரியுமே?...”

இளையவன் கவலையுடன் சற்றுநேரம் நின்றுருந்தான்.

“மலருக்குச் சொல்லத் தயக்கமாக இருக்குதடா...” என்றான் தலையைக் குனிந்தபடி: “அவளால என்னைப் பிரிந்து இருக்க முடியாது. நான் சந்தைக்குப் போறதென்றால் கெதியாக வந்திடு மச்சான் என்பாள். அதைப் பார்த்தால் முன்னேற முடியாது. திடமாகச் சொல்லத்தான் போறன்...”

“எனக்கேனோ உன் போக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்த உலகத்தில் நம்பக்கூடியது, மண் ஒன்று தான். அதையும் விற்றுவிட்டு நீ பின்னர் கவலைப்படுவாய்.”

“உழைத்துக் கொண்டு வந்தால் எவ்வளவு நிலங்களை யும் வாங்கிக் கொள்ளலாம், குஞ்சு.”

நண்பர்கள் இருவரும் ஆற்றின் கரையோரமாக நடந்தனர்.

“இதோ பாரடா, பட்டினத்திற்குப் போகிறதென்றால் மலரைக் கலியாணம் கட்டிவிட்டுப் போ. அதுதான் சரி...”

குடமுருட்டியாற்றால் எப்போது உருட்டிக்கொண்டுவந்து தள்ளிவிடப்பட்ட பாரையொன்றில் அமர்ந்தனர், இளையவன் வாணத்தைப் பார்த்தான். பாலாவிழில் இப்பருவத்தில்

எவ்வளவு பறவைகள் நிறைந்திருக்கும்? வானத்தில் எப்போதும் பறவைகளின் இறகடிப்போசையும் அகவலும் எழுந்து கொண்டேயிருக்கும். வயல் வெளிகளில் கொக்குகளும் நாரைகளும் நின்றிருக்கும். வலசை வருகின்ற பறவைகள் கூட பாலாவியில் தங்கிச் சென்றிருக்கின்றன.

வானம் வெறிச்சுக்கிடந்தது.

“என்னடா பேசாமல் இருக்கிறாய்?...”

“நான் நல்லா உழைத்து வந்தபின்னர் தான் கலியாணம்...”

“மலருக்கு இன்னொரு மச்சான் இருக்கிறது உனக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். அவன் கச்சேரியில் ஜீப்டிரைவராக இருக்கிறான் என்பதும் உனக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்...”

“ஆர் சின்னத்துரையா? .. அவனுக்கு மலரில விருப்பந்தான். மலர் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டான். மாமாவும் சம்மதிக்கமாட்டார்.” என்று சிரித்தான் இளையவன்.

“எனக்கென்னவோ சரியாகப்படவில்லை. இனி உன் இஷ்டம்...”

“நீயும் வாவன்ரா. இரண்டு பேரும் வெளிநாடு போவம்...”

“மாட்டன். இந்தக் கிராமத்தைவிட்டு நான் வெளியில் செல்லமாட்டன். இந்தக் கிராமத்திற்கு முன்னர் போல தண்ணிகிடைத்து விமோசனம் ஏற்பட்டால் வெளியில் வாறதைப்பற்றி யோசிப்பன். பச்சைத்தண்ணியைக் குடித்தாலும் பிறந்த மண்ணில் எங்க வாழ்க்கையை உயர்த்திக் கொள்ளப்பார்க்க வேணும். என்ற வீட்டில் சாணித்தரையில் படுத்தால்தான் என்னால் நித்திரை கொள்ள முடிகிறது.”

இருவரும் நடக்கத்தொடங்கினர். வயல்வெளிகள் உழவு காணாமல் வைரம் பாய்ந்திருந்தன. வயல் வரம்புகள் அழியத் தொடங்கியிருந்தன. இப்பருவத்தில் பாலாவி வயல்களில் பச்சைக் கம்பளமாகப் பயிர் நிறைந்திருக்கும். இருவரும் வயல்வெளியை ஏக்கத்துடன் பார்த்தனர்.

7

மயில்வாகனத்தின் வீடு அன்று விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. பிரமுகர்கள் பலர் அங்கு குழுமியிருந்தார்கள். மகிழ்புரத்தின் அதிகாரிகள் பலருடன் ஆளுங்கட்சி அமைப்பாளன் தவபாலனும் காணப்பட்டான். ஆம், மயில்வாகனம் மகிழ்புரத்தின் மரணவிசாரணை அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்.

அன்றைய மாலைப்பொழுது அங்கு வெகு உற்சாகமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது. மயில்வாகனம், எல்லாரையும் தண்ணீரால் மயங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார். வெளிநாட்டு விஸ்கி தாராளமாகப் பரிமாறப்பட்டது.

“கொறனர் சேர், இந்தப் பதவிக்குச் சரியான ஆள் மகிழ்புரத்தில் நீங்கள்தான். வாழ்த்துக்கள்.” என்றார் பி. எஃப். ஓ. தவநாயகம்.

“ஆனா எங்கட ஏ. ஜி. ஏ. உங்களை நெக்கமண்ட் பண்ணவில்லை. அவர் நல்லதம்பியைத்தான் நெக்கமண்ட் பண்ணியவர்.” என்றார் விஸ்கியைப் பருகியபடி, உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனையின் சி. சி. வரதராசர்.

“அவன் ஒரு நஞ்சன்” என்றார் மயில்வாகனம்: “எனக்குத் தெரியும் அவன் என்னை நெக்கமண்ட் செய்யமாட்டான் என்று. அவன் செய்யாவிடில் என்ன? நம்மட தவபாலன் என்னைத்தான் சிபார்சு செய்திருந்தார். அவருக்கு இல்லாத செல்வாக்கா? அவருக்குத்தான் நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

மயில்வாகனம் நன்றியுடன் தவபாலனைப் பார்த்தார். தவபாலன் பெருமையுடன் சிரித்தான்.

“ஏ. ஜி. ஏ.யை உடனடியாக ரூன்ஸ்பர் பண்ணவேண்டும், மிஸ்ரர் தவபாலன். அந்தாளால் நாங்கள் இங்கு எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. எல்லாவற்றிலும் தலையிட்ட படி. ரேட்டுப் போட்டது சரியில்லை. மதகு கட்டியது சரியில்லை, என்றபடி...”

“அது மெத்தச் சரி. கந்தோரில ஒரு வேலையைச் செய்து கொடுத்திட்டு ஒரு சந்தோசம் என்று ஒரு பறை அரிசியை ஒரு ஐஞ்சாறு ருத்தல் உழுந்தை வாங்க முடியுதா? குள முறிப்பு ஏ. ஜீ. ஏ. ஒப்பிசில் இருக்கிற சி. சி.க்கு ஒரு மாட்டுப் பேர்மிட் எழுதினால் ஐம்பது ரூபா கிடைக்குது. விதானையாருக்கு ஐம்பது ரூபா கிடைக்குது. இங்க ஒரு கோதாரியுமில்லை செய்யிற வேலைக்குச் சந்தோசமாகத் தாறதை வாங்க ஏ. ஜீ. ஏ. விடமாட்டான்.” என்று பொருமினார் வரதராசர்.

“உங்களுக்கு அரசாங்கம் சம்பளம் தருகுது தானே?..” என்று குறுக்கிட்டார் விவசாய போதனாசிரியர் அழகரத்தினம்.

“எல்லாருக்குந்தான் சம்பளம் வருகுது. ஆர் தான் வாங்காமல் இருக்கினம்...”

எல்லாருக்கும் உள்ளாக்குள் போன விஸ்கி வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

“அதிலை என்ன தப்பு? இப்ப எங்கட தவபாலன் சேரை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரு வேலை எடுத்துக் கொடுக்கிற துக்காக கொழும்புக்கும் மினிஸ்டர்க்கும் என்று எத்தனை தடவை அலையா அலைகிறார். எவ்வளவு செலவாகும் அதற்கு வாங்காமல் வேலை எடுத்துக் கொடுக்க முடியுமோ?” என்ற பி. எஃப். ஓவைத் தவபாலன் சுட்டெரிப்பதுபோலப் பார்த்தான்.

“என்ன விசர்க்கதை. நான் அப்படி வாங்குவதில்லை”

“அவர் வெறியில் சொல்லிவிட்டார் மிஸ்ரர் தவபாலன். குறை நினையாதையுங்கோ” என்று மயில்வாகனம் சமாதானம் செய்தார்.

இரவு எல்லாருக்கும் மயில்வாகனம் வீட்டில் விருந்து நடந்தது. சாப்பிடும்போது மயில்வாகனம் சொன்னார்: “எங்கட ஏ. ஜீ. ஏ. யை ருன்ஸ்பர் பண்ணத்தான் வேண்டும். எங்கட பிரிவின் அபிவிருத்திக்கு அந்தாள் பெரிய தடை.”

“கொறணர் சொல்லுறது உண்மை. அண்டைக்குப் பாருங்கள். கொறணர் ஒரு மரப் பேயிற்றிற்கு வந்தார்.

அவற்ற உறுதிக் காணியில வெட்டிய மரம். ஜீ. எஸ்., ஆர். எஃப். ஓ. எல்லாரும் பேயிற் கொடுக்கலாம் என்று நெக்கமண்ட் பண்ணியிருந்தும் ஏ. ஜீ. ஏ. தரமுடியாது காணும் என்று விண்ணப்பத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டார். நான் பார்த்தன், கொறணர் பொறுமையாக எழுந்து வந்திட்டார்." என்று கூறியவாறு கோழிக்காலை வரதராசர் கடித்துச் சுவைத்தார்.

"உண்மையா?" என்று தவபாலன் கேட்க, மயில் வாகனம் தயாராக வைத்திருந்த விண்ணப்பத்தைத் தூக்கி அவரிடம் கொடுத்தார். இடதுகையால் வாங்கி நோட்டம் விட்ட தவபாலனின் முகம் சிவந்தது.

"இவ்வளவுபேர் பார்த்து நெக்கமண்ட் பண்ணியிருக்க அவருக்குப் பேர்மிட் தாறதுக்கு என்ன? இது என்னிடம் இருக்கட்டும், நான் ஜீ. ஏ.யிடம் நேரில் பேசி இதற்குப் பேர்மிட் வாங்கித்தாறன். வாற மாதம் மினிஸ்ரர் இங்க வாறார். அவரிடம் பேசி ஏ. ஜீ. ஏ.யை ரூன்ஸ்பர் பண்ணக் கேப்பம். அதற்கிடையில் இங்க குறைந்தது ஒரு ஆயிரம் பேரையாவது ஆளுங்கட்சியில் மெம்பராகச் சேர்த்திட வேண்டும்..."

"அதெல்லாம் வெல்லலாம், மிஸ்ரர் தவபாலன் தம்பி" என்றார் மயில்வாகனம் வெறியில்.

"மினிஸ்ரர் எப்ப வாறார் தம்பி?" என்று இதுவரை மெளனமாகவிருந்த கனகலிங்கம் கேட்டார்:" என்ற மருமகள் விசயமாக ஒருக்காப் பேசி தகப்பனில்லாத பிள்ளை. ஆறுபிள்ளைகள். இவ்வளவு மூத்தவன் ஒ. எல். படிச்சிட்டிருக்கிறான். ஒரு ரீச்சர் வேலை எடுத்துக் கொடுத்திட்டி யென்றால் அந்தக் குடும்பம் பிழைச்சிடும், தம்பி."

"எல்லாருக்கும் ரீச்சிங் என்றால் என்ன செய்யிறது. அண்ணை. ஒரு வேலையெடுக்கிறதென்றால் ஆறுயிரம் ஏழாயிரம் செலவழிக்க வேண்டும். உங்கட மருமகளுக்கு அப்படி வசதியில்லை. என்ன செய்யச் சொல்லிறியள்." என்ற தவபாலனைக் கனகலிங்கம் பரிதாபமாகப் பார்த்தார்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது தம்பி. உன்ர உதவியில்தான் அந்தக் குடும்பத்தின் எதிர்காலமேயிருக்குது. இந்த உதவியை மட்டும் செய்திட்டியென்றால்...”

“சரி சரி பதினெட்டாந் திகதி வரச்சொல்லுங்கோ. சேர்கிட் பங்களாவில்தான் மினிஸ்டர் தங்குவார். காலையில் வந்திடவேண்டாம். ஒரே சனமாக இருக்கும். மினிஸ்டர்ருக்குப் பேச நேரம் இருக்காது. பொழுது படவா வரச்சொல்லுங்கோ. நான் மினிஸ்டரோட கதைக்கிறன் அவ விசயமாக. எதற்கும் அதுக்கு முதல் என்னைச் சந்திக்கச் சொல்லுங்கோ. எப்படியாவது ரீச்சிங் எடுத்துத் தாறன். இந்த உதவியை உங்களுக்குச் செய்யாவிடில் யாருக்குச் செய்யிறது...”

தவபாலன் பேசிய பேச்சின் அர்த்தங்கள் கனகலிங்கத்திற்குப் புரியவில்லை. வரதராசருக்குப் புரிந்தது. அவர் தவபாலனைப் பார்த்துக் கண்சுமிட்டிச் சிரித்தார். தவபாலன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

அன்றிரவு வெகுநேரம் வரையில் மயில்வாகனத்தின் வீட்டில் அவர்கள் இருந்தார்கள். யார் யாரை இடமாற்றம் செய்வது. யார் யாருக்குப் பதவி. உயர்வு எடுத்துக் கொடுப்பது. யார் யாருக்கு வேலை வாங்கிக்கொடுப்பது, யார் யாருக்கு ஜே. பி. பட்டம் வாக்கிக் கொடுப்பது என தனி மனிதநலன் பற்றியே அவர்கள் பேசினார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் இடங்களுக்குச் செல்லப் புறப்பட்டபோது நள்ளிரவாகி இருந்தது.

S

உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனையில் சனக்கூட்டம் காணப்பட்டது. அன்று பொதுமக்கள் தினமாகையால் பிரிவு அதிகாரிகள் யாவரும் அலுவலகத்தில் காணப்பட்டனர். அவர்களிடம் தங்கள் விண்ணப்பங்களைச் சமர்ப்பித்து பொது மக்கள் அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எத்தனை பிரச்சினைகள்? எத்தனை மனிதர்கள்?

உணவு முத்திரைக்காக வந்திருந்தவர்கள். அடாத்தாக வெட்டிய காணிக்கு ஐ. சி. ஆர். போட்டு பேமிற் தரும்படி கேட்டு வந்தவர்கள். ஒரு பங்காளி வேலியைச் சரிவர அடைக்காததால் மாடுகள் வயலில் புகுந்து பயிரழிவு செய்த தாக முறையிட வந்தவர்கள். அந்தத்திலுள்ள தனது வயல் களுக்குக் கால்வாய் நீர் வர விடாது முன்னுள்ள பங்காளர் தடுத்துவிடுகின்றனர் என முறையிட வந்தவர்கள். இர வோடிருவாக பட்டியில் நின்ற மாடுகளைக் கடத்திக் கொண்டு போய் இறைச்சிக்கு விற்றுவிட்டார்கள் என முறைப்பாட்டுடன் வந்தவர்கள். கொழும்புக்கு மாடுகளை ரெயிலில் ஏற்றியனுப்ப பேமிற் கேட்டு வந்தவர்கள். தான் கவனமாக வளர்த்து வந்த கடாவை களவாகப் பிடித்துச் சென்று பங்குபோட்டுவிட்டதாக முறையிட அழுதபடி காத்துநிற்கும் ஒரு கிழவி. குடிக்க வைத்திருந்த சாராயத்தைக் கள்ளச் சாராயம் விற்பதாகக் குற்றம் சாட்டிக் கிராமசேவகர் பிடித்துவிட்டார் எனக் குறைசொல்ல வந்தவர்கள். கட்டிய கணவன் தன்னைக் கவனியாமல் இன்னொருத்தியுடன் வாழ் கிறான் என முறையிட்டுக் கணவனிடம் தாபரிப்புப் பணம் பெற்றுத்தரும்படி கேட்க வந்த பெண். உத்யயோகங்களுக்குக் குணநலச் சான்றிதழ்கள் பெற வந்திருந்த இளைஞர்கள். அரசாங்கத்தின் உபகாரச் சம்பளத்திற்கு விண்ணப்பிக்க வந்த அலைகள்.

சற்குணம் இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அழைத்து விசாரித்து தீர்க்கக்கூடியவற்றைத் தீர்த்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். அன்று அதிகாரிகள் யாவரும் ஒருங்கே இருந்த தால் பல பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது இலகுவாகவிருந்தது.

எல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டு நிமிர்ந்தபோது நேரம் பிற்பகல் 2 மணியாகியிருந்தது. சாப்பிடச் செல்லவேண்டும்.

அன்று வந்த கடிதங்கள் ரேயில் கவனிக்கப்படாமல் கிடந்தன. சி. சி. டேற் ஸ்ராம் குத்தி உதவி அரசாங்க அதிபரின் பார்வைக்கு வைத்திருந்தார். பதிவுத் தபால்கள் றிஜிஸரரில் பதியப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பதிவுத் தபால்களை முதலில் எடுத்தார். முதல் கடிதம் மயில்வானத்தின் மரப்பேமிற் விண்ணப்பமாகவிருந்தது. அந்த விண்ணப்பத்தை அவர் ஏற்கனவே பார்த்திருக்கிறார். அது அரசாங்க அதிபருக்கு அனுப்பப்பட்டு அவரது குறிப்புரை யுடன் வந்திருந்தது. அதனை எடுத்துப் பார்த்தார்.

அரசாங்க அதிபர் எழுதியிருந்தார். அந்த விண்ணப் பத்தை நிராகரித்தமைக்கான காரணங்களைத் தருமாறு கேட்டிருந்தார். அத்துடன் உடனடியாக மரங்களைப் பார்வையிட்டு பேமிற் வழங்குமாறு பணித்திருந்தார். மயில்வாகனம் சொன்னதைச் சாதித்துவிட்டார்.

அரசாங்க அதிபரின் பணிப்புரை. சற்குணம் மேசையில் இருந்த மணியை அடித்தார். மெசெஞ்சர் பண்டார ஓடிவந்தான்.

“சேர்...”

“ஜீப்பை எடுக்கச் சொல், பண்டார: இன்ஸ்பெக்சனுக்குப் போகவேண்டும்.”

ஜீப் டிரைவர் சுமதிபாலா சேர்ந்த முகத்துடன் வந்தான். அவனுடைய முகவாட்டம் அவருக்குத் தெரிந்தது.

“என்ன?...”

“சேர். என்னைக் கச்சேரிக்கு உடனடியாக ரூன்ஸ்பர் பண்ணியிருக்கினம்.”

“எப்ப கடிதம் வந்தது?...”

“இன்றைக்கு. பாருங்கள், சேர்...”

சற்குணம் கடிதங்களை எடுத்துப் பார்த்தார். உண்மை தான். அவனைக் கச்சேரிக்கு மாற்றியிருந்தார்கள். அவனுக்குப் பதிலாக சின்னத்துரையை மகிழ்புரத்திற்கு மாற்றியிருந்தார்கள்.

“நீ ரூன்ஸ்பர் கேட்டிருந்தியா, சுமதிபால...?”

“இல்லை சேர். சின்னத்துரையை உடனடியாக மாற்றுவதற்காக என்னை அங்கு மாற்றியிருக்கிறார்கள்...”

“ஏன் சின்னத்துரையை உடனடியாக மாற்ற வேண்டும்...?”

“அவனுடைய பொஸ்சிற்கு ஏ. சி. எஸ். எஸ்.சிற்கு அவனைப் பிடிக்கவில்லை. அந்த அம்மாதான் அவனை ஜீ. ஏ. யிட்ட சொல்லி மாற்றிவிட்டாவாம். அந்த அம்மா என்ன சொன்னாலும் ஜீ.ஏ. கேட்பார் சேர். அவ்வளவு நெருக்கம்.”

சற்குணம் எதுவும் கூறவில்லை. இந்த இடமாற்றத்தை அவரால் தடுக்கமுடியாது. சாந்தா விஜயராஜ் போட்ட ஓடரை எவரும் மாற்றமுடியாது என்பது பலருக்குத் தெரிந்த உண்மை.

“எதற்கும் உனக்குப் போகவிருப்பமில்லையென்றால் ஒரு மறுப்புக் கடிதத்தையெழுதிக் கொடு. இப்ப உடனடியாக ஓரிடத்திற்குப் போய்வரவேண்டும். ஜீ. எஸ். இளையூரையும் கூப்பிடு. அவருக்குத்தான் மயில்வாகனத்தின் மரம் வெட்டிய காணி தெரியும்...”

அவன் வெளியேறினான். அவர் எழுந்தார். வாசலில் நிழலாடியது.

மசுக்குட்டி நின்றிருந்தான்.

கண்கள் சற்றுச் சிவந்திருந்தன. அவன் குடித்திருந்தான். கன்னத்தில் கத்திவெட்டால் ஏற்பட்டிருந்த வடு அவன் முகத்திற்குத் தனிப் பயங்கரத்தைத் தந்தது. அடிக்கடி சிறைசென்றதால் எவருக்கும் பயப்படாத அலட்சியம்.

“என்ன சேர். என்னை வரச்சொன்னியளாம். விதானையார் சொன்னார்.”

அவன் உள்ளே வந்தான்.

“உன்னை நான் வரச்சொல்லவில்லை. உன்னை அரெஸ்ட் பண்ணிக்கொண்டு வரச் சொல்லியிருந்தன்...”

“அதுக்கு விதானையாருக்குத் துணிச்சலில்லை. அதுதான் நீங்கள் வரச்சொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். சேர். உங்களுக்கு என்னை அடிக்கடி பிடிக்காவிட்டால் பொறுப்பில்லை. எதுக்கு வரச்சொன்னியள்.?”

“நீ ஏன் இராசதுரையின் மண்டையை உடைத்தாய்...?”

“அவன் என்னைப் பேசினான் சேர். அடிச்சன் மண்டை உடைஞ்சு போச்சுது. பிழையெண்டால் நிமாண்ட் பண்ணுங்கோ, சேர்...”

“உன்னை இந்தக்கிராமத்தில் யாரும் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை. ஏன்ராப்பா இப்படித் தொல்லை தருகிறாய்?”

சற்குணம் கேட்டமுறை அவனைத் தாக்கிவிட்டது. அவன் மதிப்புடன் அவரைப் பார்த்தான்.

“சேர். இந்த ஊரில் நான் உங்கள் ஒருத்தரைத்தான் மதிக்கிறேன். உங்கள் ஒருவருக்குத்தான் கட்டுப்படுபவன். நான் காவாலிதான் சண்டியன்தான். கூடாதவன்தான். ஆனாலும் உங்களை நான் மதிக்கிறேன். அத்தனை பேரும் கள்ளன்கள். லஞ்சம் வாங்குகிறவன்கள். நீங்கள் அரியாயமாக ஒருத்தரையும் கைது செய்வதில்லை. அடிக்கிறதில்லை. உங்களிட்ட நான் அடிவாங்கியிருக்கிறேன். அதற்காக நான் ஆத்திரப்படவில்லை. நான் செய்த குற்றம் எனக்குத் தெரியும். நீங்க சுத்தமானவர். உங்களிட்ட காசுதந்து ஒரு காரியத்தை எவராலும் சாதிக்க முடியாது. அதனால்தான் நீங்கள் கூப்பிட்டதாகச் சொன்னதும் ஓடி வந்திருக்கிறேன் சேர். லொக் அப் றுமுக்குப் போகவா சேர்...”

மசுக்குட்டியை சற்குணம் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவரைப் புரிந்த ஒருவன் இக் கிராமத்தில் இருக்கிறான். ஏனோ சற்குணத்தின் விழிகள் கலங்கின. மசுக்குட்டி கண்டு கொண்டான்.

“சேர். நீங்கள் இந்தக் கிராமத்திற்கு நல்ல காரியங்கள் தான் செய்கிறீர்கள். அதனால் பலரின் வெறுப்பைத்தான் சம்பாதிக்கிறீர்கள். பணக்காரருக்குத்தான் உங்களைப் பிடிக்காது. எங்களைப் போன்ற ஏழைகளுக்கு உங்களைப் பிடிக்கும் சேர். எவ்வளவு ஏக்கர் காணிகளை நிலமற்ற ஏழைகளுக்கு நீங்கள் வழங்கியிருக்கிறீர்கள் சேர்...”

சற்குணம் மௌனமாக இருந்தார். பின்னர், “இந்த பெயில்பொன்டில் கையெழுத்துப்போடு, மசுக்குட்டி பேசனல் பெயிலில் விடுறன்.”

அவன் அவர் சுட்டிக்காட்டிய பத்திரத்தில் பெருவிரல் அடையாளத்தை வைத்தான்.

“மசுக்குட்டி எனக்கொரு உதவி செய்கிறியா?”

“சொல்லுங்க சேர். உங்களுக்காக எதுவும் செய்யிறன், யாரைச் சரிக்க வேண்டும்? யாரின் காலே முறிக்க வேண்டும்?...”

“அப்படி பொன்றும் செய்ய வேண்டாம். நான் இந்தப் பிரிவில் ஏ. ஜீ. ஏ. ஆக் இருக்குமட்டும் நீ நல்லவனாக இருக்க வேண்டும். உன்னை அடிக்கடி அரெஸ்ட் பண்ணுகிற சிரமத்தை எனக்குத் தராதிருக்க வேண்டும்.”

மசுக்குட்டி நெகிழ்ந்து போனான். சற்குணத்தின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டான்.

அவன் விழிகள் கலங்கின.

“அப்படியே நடக்கிறன் சேர். சத்தியம்.”

அவர் ஜீப்பில் சென்று மயில்வாகனத்தின் மரங்களைப் பார்வையிட்டுத் திரும்பி வரும்போது மாலை கவிந்துகொண்டிருந்தது. மதியச் சாப்பாடு உண்ணும்போது மாலை 7 மணி இருக்கும்.

மசுக்குட்டியின் எண்ணமே அன்று அவரிடம் மேலோங்கி நின்றது.

இக்கிராமத்தில் அவனைக் கண்டு பயப்படாதவர்கள் இல்லை. எந்த ஆயுதங்களையும் கூசாமல் உபயோகிப்பான். தனியப் பெண்களைக் கண்டால் கரம் பற்றி இழுப்பான். கப்பம் கேட்பான். பல தடவைகள் சற்குணத்தால் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறான். அவனுள்ளும் ஒரு நல்ல மனிதன் ஒளிந்திருக்கிறான்.

மற்றவர்களைக் கணிக்கவும் அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

9

மகிழ்ப்புரம் எம். பி. வாகீசர் தன் முன் நின்றிருந்த மூவரையும் ஆழமாகப் பார்த்தார். வெகுநேரம் எதையோ யோசிப்பவர் போல இருந்தார்.

“இதோ பார் நடேசு. பார்லிமென்டிற்கு எங்களைத் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் தெரிவுசெய்து அனுப்பி வைத்தது எதற்காகத் தெரியுமா? தமிழ் மக்கள் இழந்த உரிமைகளை மீட்பதற்காக. தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் மூலம் தமிழ் மொழி தன் உரிமையை இலங்கையில் இழந்தது. அதன் பின்னர் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த குடியேற்றங்கள் மூலம் தமிழ் மக்கள் தங்கள் பிரதேசங்களையும் இழக்கத்தொடங்கினார்கள். தரப்படுத்தல் மூலம் தமிழ் மாணவர்களுக்கு உயர்கல்வி வசதிகள் குறைக்கப்பட்டன. தமிழர்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகங்கள் மறுக்கப்பட்டன. உயர் பதவிகள் மறுக்கப்பட்டன. இவற்றையெல்லாம் மீண்டும் பெறுவதற்கு வகையற்ற நிலையில் தனிநாட்டுக் கொள்கையை முன் வைத்து தேர்தலில் நின்றோம். எங்களுக்கு ஒரு நாடு. இழந்த தாயகத்தை மீட்டுப் பெறுதல் எங்கள் இலட்சியமாக இருக்கிறது. தமிழ்மக்கள் எங்கள் கொள்கைக்குப் பூரண ஆதரவு தந்து எங்களைப் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். இன்றும் அந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்காகத்தான் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம் தமிழ் எங்கள் உயிர். தமிழ் எங்கள் மூச்சு.” நீண்டதொரு பேச்சை எம். பி. நிகழ்த்தியதால் அவருடைய உடல் வியர்த்துக் கொண்டியது.

“உதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும், ஐயா. எங்கடகிராமத்துப் பிரச்சினை வேறு.” என்றார் நடேசு.

“இதோ பார்த்தியா? பரந்த அளவிலான தமிழ் மக்களின் இழந்த உரிமைகளை வென்றெடுக்க நாங்கள் பாடுபடுகின்றோம். நீங்கள் உங்கள் கிராமத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். பிரதேச உணர்வு கூடாது...”

“எங்களுக்குத் தமிழ் உணர்வு இல்லாமலில்லை. அதற்கு முதல் எங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் கிராமம் இம்முறை வேளாண்மை செய்யாவிடில் அவ்வளவுதான், ஐயா. எங்களுக்குத் தண்ணி வேண்டும். குடமுருட்டியாற்றில் எங்களுக்கு இருந்த தண்ணிப் பங்கை நீங்கள் பெற்றுத் தரவேண்டும். ஆறு வருடமாக ஒரு தெல் மணியைக்கூட நாங்கள் காணவில்லை. வயல்கள் காடு பத்துகின்றன. பலர் காணிகளை அறாவிடைக்கு விற்று விட்டுக் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களுக்குரிய தண்ணீரைக் குடியேற்றக்காரர்கள் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு தராமல் தடைசெய்கின்றன. இனியும் பொறுக்கவியலாது. ஐயா. குடமுருட்டியின் முழுத் தண்ணியையும் நாங்கள் கேட்கவில்லை. ஆக எழுபது ஏக்கர் ஒரு போகம் செய்யத் தண்ணி தாரங்கள் என்றுதான் கேக்கிறோம்” என்றான் குஞ்சுராசா, துடிப்புடன்.

“இது விசயமாக நான் பலருடன் பேசியிருக்கிறேன். விவசாய அமைச்சருடன் கதைத்திருக்கிறேன். நீர்ப்பாசன அமைச்சருடனும் பேசியிருக்கிறேன். குடமுருட்டிக்குளம் குடியேற்றத் திட்டத்திற்காகவே அமைக்கப்பட்டதாம். மானாவாரிக் கமங்களுக்குத் தண்ணி தருவது இயலாதாம். அப்படித் தண்ணி தந்தால் குடியேற்றத் திட்டங்களின் மேலதிக விருத்தி பாதிக்கப்படும் என்று கருதுகிறார்கள்..”

“எங்கள் கிராம வயல்கள் மானாவாரிகளாக இருக்கவில்லை. நாங்கள் மழையை நம்பித்தான் விதைத்தோம். ஆனால் மேலதிக நீரைக் குடமுருட்டி அணைக்கட்டிவிருந்து பெற்றோம். அதனை நீங்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்...”

“எனக்கு இது ஒன்றும் தெரியாதென்கிறியா? எல்லாம் சொன்னன்..”

“எப்படியாயினும் எங்களுக்குத் தண்ணி வேண்டும்..” என்று வேண்டினான் செபமாவை.

“பிரதமரிடமாவது நீங்கள் இப்பிரச்சினையைப் பேசியுமடிவெடுக்க வேண்டும் சேர்..” என்றான் குஞ்சுராசா.

எம். பி.யின் முகம் சிவந்தது.

“இந்த அற்பச் சலுகைக்காக நான் பிறைம்மினிஸ்ரரைச் சந்திப்பதா? என்ன விசர்க்கதை. எங்கள் இலட்சியம் என்ன? தமிழ்மக்களின் மானத்தை மண்டியிட வைப்பதா?”

“இது அற்பமானதா, ஐயா?” என்று வியப்புடன் குஞ்சராசா கேட்டான்.

“நாங்கள் தனிநாடு வென்றெடுக்க வேண்டும்...”

“எங்களுக்கு எங்கள் கிராமம் வேண்டும், ஐயா...”

“அரியாசனத்தில் தமிழ் சரிசமமாக அமரவேண்டும், நடேசு...”

“எங்களுக்குத் தண்ணி வேண்டும், ஐயா...”

“எங்கள் குழந்தைகள் எல்லாரும் உயர்கல்வி தடையின்றிக் கற்க வேண்டியநிலை உருவாகவேண்டும்...”

“எங்களுக்கு இம்முறையாவது வயல் விளையவேண்டும் ஐயா...”

இவர்களுக்கு அரசியல் ஞானம் போதாது என்று எம். பி. எண்ணிக் கொண்டார்.

“உங்களால் முடியுமா? முடியாதா, ஐயா” என்று குஞ்சராசா கேட்டான்.

“இஞ்சு பார் குஞ்சராசா. உன் போன்ற இளைஞர்கள் இன்று பெரியவர்களை மதித்து நடக்க முதலில் கற்க வேண்டும். ஆவேசத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. விவேகத்திற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு இலட்சியத்தைடைய முன்நடக்கின்ற எங்களுக்கு நீங்கள் பாலமாக இருக்க வேண்டும். தடையாக இருக்கக்கூடாது. தமிழ்மொழி தனி உரிமையைப் பெற, இழந்த தமிழ்மண்ணை மீட்டெடுக்க வேண்டாமா? உனக்கு அதில் விருப்பமில்லையா? உன்போன்ற இளைஞர்கள் உயர்கல்வி கற்க வேண்டாமா?...”

“எல்லாம் வேண்டும் தான், ஐயா ஆனால் அவையெல்லாவற்றையும் அநுபவிக்கப் பாலாவிக்கிராம மக்கள் உயிருடன் இருக்க வேண்டுமே? தக்க வீதியே எங்கள் கிராமத்திற்கு இல்லை. நீங்கள் இலட்சியத்தைப் பேசுகிறீர்

கள். ஒரு பள்ளிக்கூடம் கூட எங்கள் கிராமத்திலில்லை. நீங்கள் பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். எங்களுக்கு இப்ப உடனடித் தேவை தண்ணீர்... தண்ணீர்'' என்று குஞ்சராசா பொருமினான்.

''உங்களால் எங்களுக்குத் தண்ணி பெற்றுத்தர முடியா விட்டால் சொல்லுங்கள். நாங்கள் வேறு மார்க்கம் பார்க்கிறோம்.'' என்ற செபமாலையை எம். பி. வியப்புடன் பார்த்தார்.

''தவபாலனும் அதைப் பெற்றுத்தர முடியாது, செபமலை. எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் தமிழ்த்துரோகிகளுக்கு சப்போட் பண்ணப்பார்க்கிறீர்கள். அவனாலும் அது முடியாது. முடியுமென்றால் பாருங்கள்.'' என்றபடி கோபத்துடன் எம். பி. எழுந்தார். அவர் உடல் ஆத்திரத்தால் சிறிது நடுங்கியது.

மூவரும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்தனர். அற்ப நம்பிக்கையும் தகர்ந்து விட்டது.

''நாங்கள் அப்பவே குடமுருட்டிக்குளம் கட்டப்பட்ட வேளையிலேயே எதிர்த்திருக்க வேண்டும், அம்மான்.''

''இப்படி ஆற்றில் ஒரு சொட்டுத் தண்ணியையும் விடாமல் மறிப்பாங்கள் என்று யாருக்குத் தெரியும்.'' என்றார் வருத்தத்துடன் நடேசு.

''இம்முறையும் பட்டினி என்றால், எங்கையாவது ஓட வேண்டியது தான்...'' என்று செபமலை கலங்கினான்.

''அவன் ஒருத்தன் மாடு ஆடுகளுக்கு வாற தண்ணியையும் அபகரிக்கப் பார்க்கிறான். இவங்கள் வாழ விடமாட்டார்கள்...''

அவர்கள் ஏமாற்றம் பெரும் சமையாக அமுக்கக் கவலையுடன் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்தனர்.

10

இனையவனின் முடிவை நடேசால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தை விட்டுச் செல்வதா?

“அம்மான் உங்களுக்கு உலகத்தில் நிகழ்கின்ற மாற்றங்கள் தெரியவில்லை. இன்னமும் மண்ணைக் கிண்டிக் கொண்டு காலத்தைக் கடத்திவிடலாம் என்று பார்க்கிறியள். எங்க கிராமத்தில் தண்ணியில்லாமல் வேளாண்மை செய்யமுடியாது என்ற நிலை உருவாகிய பின்னரும் நீங்கள் எங்களைத் தடுப்பது சரியில்லை. தண்ணி வரப்போவதுமில்லை. நாங்கள் வேளாண்மை செய்யப்போவதுமில்லை” என்ற இளையவனை நடேசு நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“நீ பட்டினத்திற்கு வேலைக்குப் போவதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை. ஆனால் உன்ர காணிபூமிகளை வித்திட்டு எங்கேயோ வெளிநாட்டிற்குப் போகப்போறதாகச் சொல்வது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, இளையவா. உன்னால் அங்க யெல்லாம் போய் சமாளிக்க முடியாது. பரம்பரை பரம்பரையாக நாங்கள் இருந்து வருகிற நிலங்களை விற்று அழிப்பது கடவுளுக்கும் பிடிக்காது.”

இளையவன் தீர்க்கமாகச் சொன்னான்: “நான் நல்லா யோசித்துத்தான் இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கிறன். குடியேற்றப் பகுதியில் பலர் வெளிநாட்டிற்குப் போய் உழைத்து கல்வீடு வாசல் டிறகர்ரர் என நல்லா வந்திட்டாங்கள். நானும் ஒரு இரண்டு வரியம் உழைக்கப்போறன். போயிட்டு வந்தனெண்டால் இப்ப விக்கிறதைப்போல் ஐந்து மடங்கு நிலபுலங்களை என்னால் திரும்பி வாங்கமுடியும்...”

“நீ கிணற்றில விடிகிறதென்று முடிவெடுத்திட்டாய். உன்னைத் தடுக்க முடியாது. எக்கேடாவது கெட்டுப் போங்கள். கண்டல்காடு வேதநாயகம் தன்ர இருபது ஏக்கரையும் மயில்வாகனத்திற்கு வித்திட்டார். இப்ப நீயும் விக்கப் போகிறாய். உந்த தண்ணியில்லாமல் கரடுபட்ட காணியை மயில்வாகனம்தான் வாங்கிக் கொள்வான். வில்லடா, நல்லா வில்லடா. சோறு போடுகிற மண்ணை விக்கிற வனுக்கும் தன்ர பொண்டிலை விக்கிறவனுக்கும் வித்தியாச மில்லை...”

“ஆறு வரியமா எங்களுக்குச் சோறு போடாத மண்ணைத்தான் விக்கப்போகிறன்...”

“அந்த மண் எங்களுக்கு அறுநூறு வரியமாகச் சோறு போட்டதை மறந்திட்டாய்?”

இளையவன் மௌனமாக நின்றிருந்தான். அடுக்களைக் குள் நின்றிருந்த மலர் அவனைக் கவலையுடன் பார்ப்பது தெரிந்தது.

“நானைக்கு என்ர காணியனை மயில்வாகனத்திற்கு எழு திக் கொடுக்கிறன், அம்மான். வயல் நாலு ஏக்கருக்கும் இரண்டாயிரமும், வீட்டுக்காணி ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டாயிரமும் தாரார்.”

“வெளிநாடு போக இவ்வளவு காணுமா?...”

“காணுது. உங்களிட்ட இருக்கிற ஆச்சியின்ர தாலிக் கொடியைத் தாருங்கோ. அது ஆறு பவுண். பன்னீராயிரம் தேறும்...”

நடேசு துடித்துப் பதைத்து மருமகனைப் பார்த்தார். மலர் விக்கித்துப் போய் அப்படியே இருந்துவிட்டான்.

“உனக்கே இது நல்லாயிருக்காடா? அது என்னத்துக்கு என்று உனக்குத் தெரியாதா? என்ர தங்கச்சி சாகேக்க என்னடா சொன்னா?...”

இளையவன் மௌனம் சாதித்தான்.

“உது சரியில்லை மச்சான் .”

இளையவன் திரும்பிப் பார்த்தபோது மலர் விம்மியபடி நின்றிருந்தான்.

“நான் வெளிநாட்டில் உழைத்து வந்து மலருக்கு இதை விடப் பெரிதாகத் தாலிக்கொடி செய்து கட்டுறன்...”

நடேசு கோபத்துடன் இளையவனைப் பார்த்தார்.

“உன்னை யாரோ நல்லா வெளிநாட்டு ஆசைகாட்டி மயக்கிவிட்டார்கள். நீ எக்கேடாவது கெட்டுப்போ. ஆனால் ஒன்று நீ வரும்வரை நான் என்ர மகனைக் கவியாணம் கட்டிக் கொடுக்காமல் வச்சிருப்பன் என்று மட்டும் எண்ணதை. அவளுக்கு இப்பவே பதினெட்டாகிவிட்டது.”

“அம்மான் அதெப்படி? மலர் எனக்கென்று...” “இளையவன் ஏக்கத்துடன் கேட்டான்.

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. அவனைக் கட்டிற் தென்றால் உடனை கவியாணம் செய்து ஊரோடு இரு. இல்லையோ அவனை மறந்திட்டு உன்ர எண்ணப்படி எங்க யாவது ஒரு.”

நடேசு விருட்டென்று எழுந்து துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வெளியேறினார். இனையவன் அவரைத் தொடர்ந்து வெளியேறப் போனான்.

“மச்சான்...” மலரின் அழைப்புத் தடுத்தது.

இவன் தயங்கி நின்றான். நெஞ்சில் பாரமாக மாமனின் வார்த்தைகள் அழுத்தின.

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கும் துணிச்சல் அவனுக்கிருக்க வில்லை.

“மச்சான், நீங்கள் வெளிநாடு போகத்தான் போறியளா?”

அவன் தலையைப் பரிதாபமாக ஆட்டினான்.

“நீ எனக்காகக் காத்திருப்பாயா, மலர்?...”

“நான் காத்திருப்பன், மச்சான். ஆனால் அப்புவை உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் என் விருப்பமின்றி...”

“உன் விருப்பமின்றி உன்னை அவர் தன் எண்ணப்படியாருக்காவது கட்டிக் கொடுக்க முடியுமா? நீ மறுத்தால் என்ன செய்ய முடியும்...”

மலர் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு தலையைக் குனிந்து கொண்டான். விழிகள் கலங்கித் தவித்தன. அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

“சொல்லு மலர்...?”

“நான் என்ன சொல்கிறதுக்கு இருக்குது, மச்சான். அப்புவை மீறி... எனக்குப் பயமாகவிருக்குது... என்னால் அது முடியாது...” அவள் அழுதபடி அடுக்களைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

இனையவன் இப்படி மலர் கூறுவாள் என்று எதிர்பார்க்க வில்லை.

சற்று நேரம் அப்படியே தரித்து நின்றிருந்தான். பின்னர் வெளியேறினான்.

குடமுருட்டியாற்றின் கரையோரப் பாதையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

கரையோரப் பட்ட மரமொன்றில் பருந்தொன்று அமர்ந்திருந்தது. அது கண்களை உருட்டி ஏதாவது இரை தென்படுகிறதா எனப் பார்த்தது.

மலர் ஏன் அப்படிக்கூறினான்? அவனுக்கு மலர் என்பது வெகுகாலமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட விடயம். அதில் இன்று ரெச்சினை உருவாகிவிட்டது. மலர் தந்தைக்குப் பணிந்த பிபண். தகப்பனுக்கு எதிராக எதுவும் செய்யத் துணியாதவள்.

அவனால் வெளிநாட்டிற்குச் செல்லும் ஆசையை விட்டு விட முடியாது. ரூன்சிஸ்டர், ரேப்றெக்கோடர் என்றெல்லாம் பலர் வெளிநாட்டிற்குப் போய் உழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். குடியேற்றத் திட்டத்தில் கூலிவேலை செய்த மாணிக்கம் ஏதோ கப்பலில் இரண்டு வரியம் வேலை செய்துவிட்டுத் திரும்பி வந்ததும் ஹொண்டா மோட்டார் சயிக்கில் வாங்கிவிட்டான்.

விமானத்தில் பயணம் செய்கிற சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு இப்பிறவியில் கிடைக்குமா? மாட்டுவண்டியில் பயணம் செய்தபடி காலத்தை இக்கிராமத்தில் கழிக்கும்படி மாமன் கூறுவது எப்படி நியாயமாகும்?

படித்தவர்களுக்குக் கிடைத்த வெளிநாட்டுப் பயணமும் உழைப்பும் இன்று அவன் போன்ற சாதாரண மனிதனுக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. 'பட்டினத்திற்குப் போய் முதலில் கடையில் சேர்ந்துகொள்ள வேண்டும். நல்லதொரு ஏஜன் டிடம் பதினையாயிரத்தைக் கட்டி விரைவில் மிடில் ஈஸ்றிற் குப் புறப்பட்டுவிட வேண்டும்' என அவன் முடிவு செய்தான்.

தூரத்தில் ஜீப் ஒன்று விரைகின்ற ஓசை கேட்டது.

அதை சின்னத்துரை செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

II

ஈசெயரில் சாய்ந்திருந்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த மயில்வாகனத்தார் ஜீப் ஒன்று வந்து வாசலில் நிற்கும் சத்தம் கேட்டுப் பார்த்தார். அரசாங்க ஜீப். நீர்ப்பாசனத் துணைக்களத்திற்குச் சொந்தமானதாகப் பட்டது.

“கொறனர் நிற்கிறாரே? ” என ஜீப்பிலிருந்த ஒருவர் வாசலில் நின்றிருந்த சுந்தரத்திடம் கேட்பது தெரிந்தது. நிற்கிறார் என்பதை அறிந்ததும் ஒருவர் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி உள்ளே வந்தார்.

வந்தவர் மகிழ்புரம் நீர்ப்பாசன எஞ்சினியர் பகீரதன்.

“வாருங்கோ ஐ.ச.வாருங்கோ.” என்று மயில்வாகனம் வரவேற்றார்.

“நிற்பியனோ மாட்டியனோ என்று சந்தேகத்தில வந்தன்” என்றபடி படியேறி, கதிரையொன்றில் ஐ. ச. அமர்ந்தார்.

“இப்ப எனக்கு சோலி கூடிவிட்டது. கொறனர் வேலை கிடைத்தாலும் கிடைத்தது. நிம்மதியாக கொஞ்ச நேரம் இருக்க முடியவில்லை. காலமை கூட ஒரு மரண விசாரணைக்குப் போய்விட்டதான் வாறன். இந்த ஊரில் இப்ப தற்கொலைகளும் விபத்துகளும் கூடிவிட்டது. மூன்றாம் குறிச்சியில புருசனோடே கோவிச்சுக் கொண்டு ஒருத்தி கிணற்றில விழுந்து தற்கொலை செய்திட்டாள். பரிதாபம் ஏழு குழந்தைகள். பள்ளிக்குப் போகக் கண்டித்ததற்காக முந்தநாள் பதினைந்து வயதுப் பொடியன் ஒருவன் மருந்து குடிச்சிட்டான். இதுகளை விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்குவதே பெரிய வேலையாகப் போய்விட்டது” என மயில்வாகனம் பெருமையாகக் கூறிக் கொண்டார்.

பகீரதன் அவருடைய பெருமையில் கலந்து கொண்டவர் போலக் காணப்பட்டார்.

“உங்கட கண்டத்து மெயின் ஷணல் இந்த முறை திருத்தப்பட்டுவிட்டது. கொங்கிறீற் பண்ணப்பட்டுவிட்டது. இனி உங்கட வயல்களுக்கு நல்லாத் தண்ணி பாயும்” என்றார் பகீரதன்.

“பார்த்தான்... நல்லாவிருக்குது... குடமுருட்டிக் குளத்திற்குக் கீழ் வருகின்ற எல்லா மெயின் ஷணல்களையும் பீல்ட் ஷணல்களையும் கொங்கிறீற் பண்ணவேண்டும். அப்பத் தான் நீரைச் சேதாரமின்றிப் பாவிக்கலாம். இப்ப குளத் தைத் திறந்தால் காடுமேடெல்லாம் தண்ணி பாயுது... நீங்க எப்ப பட்டினம் போறியள்? ஒரு மூடை நெல் சாப் பாட்டிற்கு உங்களுக்கென்று எடுத்து வைச்சிருக்கிறன். தந்து விடுறன்...”

பகீரதனின் முகம் மலர்ந்தது.

“போகேக்க வந்து எடுத்துக் கொண்டு போறன். நீங்கள் பாலாவியில இருபது ஏக்கர் காணி வாங்கியிருக்கிறியளாமே?...”

“உதார் உங்களுக்குச் சொன்னது?...”

“இங்க எல்லாருக்கும் தெரியும். என்னத்துக்காக அங்க வாங்கினீங்க. தண்ணியில்லாத பகுதியல்லே?...”

“இந்தப் பிரதேசத்தில் நாங்கள் வாங்கக்கூடிய உறுதிக் காணிகள் பாலாவியில் தான் இருக்குது. நாங்க, நீங்க குடியேற்றத் திட்டத்திலே காணி வாங்க முடியுமோ? எல்லாம் பேமிற் காணியள். வாங்கவோ விற்கவோ முடியாது. பாலாவியில் அப்படியில்லை. குடமுருட்டித் தண்ணி எப்ப வாவது அங்க வந்துதான் ஆகவேண்டும், ஐ. ஈ.”

“எனக்கும் பாலாவியில் ஒரு பத்து இருபது ஏக்கர் வாங்கித் தாருங்களேன்...”

பகீரதனை மயில்வாகனம் வியப்புடன் பார்த்தார்.

“உங்களுக்கேன்?...”

“காணி என்னத்துக்கு? எனக்கு ஒரு துண்டு நிலம் கூடவில்லை. எனக்கு இங்கினேக்க கொஞ்சக் காணி வாங்கி

டெவலப்பண்ண ஆசை. பாலாவி நல்ல மண். அமைதியான கிராமம் அதுதான்” என்றார் பகிரதன்.

“அப்ப நீங்கள் பாலாவிக்குக் குடமுருட்டிக்குளத் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்கிறியள்?” மயில்வாகனம் அவரை ஆழமாகப் பார்த்தார்.

“குடமுருட்டிக்குளத்துத் தண்ணி கிடைக்காவிட்டாலும் அங்க தண்ணி கிடைக்க வாய்ப்பிருக்குது...”

மயில்வாகனம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். அவர் முகம் பிரகாசித்தது.

“சொல்லுங்க.. எப்படி? நாளைக்கும் ஒரு ஐந்து ஏக்கர் வாங்கலிருக்கிறன். உங்களுக்கும் வாங்கித் தருகிறன். முழுக்காணியும் நிச்சயம் விற்கப்படத்தான் போகின்றன. என்னைத் தவிர வேறு யாரும் வாங்கத் தயாராகவில்லை. வயல்களில் பொய்க்காடு பத்திப்போச்சுது. இம்முறையுடன் அங்கிருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் ஊரைவிட்டு ஓட வேண்டியதுதான்” என்று மயில்வாகனம் சிரித்தார்.

“எனக்குக் கனக்க வேண்டாம், ஒரு இருபது ஏக்கர் போதும்.”

“சரி...தண்ணி கிடைக்க ஒரு வழியிருக்குது, என்றியளே? ஐ. ஈ. சொல்லுங்க.”

“குழாய்க்கிணறுகள் அங்க தோண்டலாம்.”

“குழாய்க் கிணறுகளே?”

“ஓம்... இப்பிரதேசத்தில் சுண்ணாம்புக்கற் படுக்கையிருக்கிறது. நிச்சயமாக இப்பிரதேசத்தில் தரைகீழ் நீர் இருக்க வாய்ப்புண்டு. கிணற்று நீரைச் சொல்லவில்லை. மிக ஆழத்தில் நூற்றைம்பது இருநூறு அடி ஆழத்தில் நீர் இருக்க இடமுண்டு. குடமுருட்டிக்குளத்தால் நீர்ப்பாய்ச்சும் வயல்களில் தேங்குகிற நீரில் ஒரு பகுதி நிலத்துள் பொசிந்து வடபுறமாகப் பாலாவிக்கிராம அடிநிலத்தில் தேங்கியிருக்கும். என்னுடைய ஆய்வுகள் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன. அதனால் அடுத்த வருடத்தில் சில ரெஸ்ட்ரிடியூப் வெல்களை பாலாவியில் இட்டுப் பார்க்க மேலிடத்திற்குச் சொல்லலிருக்கிறன்.”

மயில்வாகனம் எழுந்திருந்தார்.

“இப்ப அறிவித்துவிடாதீர்கள் ஐ. ஈ. கொஞ்சம் பொறுங்கள். பாலாவியில் பெறக்கூடியளவு காணிகளை வாங்கிக் கொண்டு பின்னர் செய்வோம். பின்னர் நாங்களாகவே எங்கள் செலவில் ரியூப் வெல்களை அடித்துக் கொள்ளலாம். என்ன ஒரு கிணற்றுக்கு இருபத்தையாயிரம் செலவாகுதில்லை? இருபது ஏக்கர் நிலம் அஞ்சாமல் செய்யலாம். ஐந்தாறு கிணறுகளை அப்படி அடித்தால் சரி, பாலாவிக் கிராமத்தின் நீர்ப்பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும். என்ன சொல்கிறீர்கள்?...”

“நீங்கள் சொல்கிறபடியால் அப்படிச் செய்வோம். ஆனால் எனக்கு இருபது ஏக்கர் வாங்கித் தரவேண்டும். ரெஸ்ரியூப் வெல் அடிக்கும்போது அரசாங்கச் செலவில் நான் உங்கள் காணியில் நாலு கிணறாவது அடித்துத் தாறன்” என்றார் பகீரதன்.

மயில்வாகனத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

“உங்களுக்கு நான் என் செலவில் இருபது ஏக்கர் வாங்கித் தாறன். என்ன ஆகப் பத்தாயிரம் ரூபா. உங்களைப் போல ஒருவர் என் அருகில் இருக்க வேண்டும்.”

“பாலாவிக் கிராமத்திற்கு நாங்கள் மயில்வாகனபுரம் என்று பெயர் வைப்போம்” என்று ஐ. ஈ. பகீரதன் சிரித்தார். மயில்வாகனமும் அச்சிரிப்பில் பெரிதாகக் கலந்து கொண்டார்.

தென்னந் தோட்டங்களும், பழத் தோட்டங்களும் நிறைந்த மயில்வாகனபுர எஸ்ரேட் அவர் கண்களின் முன் விரிந்தது. மயில்வாகனம் இப்பிரதேசத்திற்கு 1958ஆம் ஆண்டு வந்து சேர்ந்தார். மாத்தறையில் மயில்வாகனத்திற்கு மூன்று கடைகள் சொந்தமாகவிருந்தன. சுருட்டுக்கடை ஒன்று, பலசரக்குக் கடையொன்று, மருந்துக் கடையொன்று என மாத்தறையில் செல்வாக்காக வாழ்ந்து வந்தவர்.

வங்கியில் பணம், மாத்தறையில் வீடு வாசல். கார்.

அவ்வாண்டு இவங்கையில் நிகழ்ந்த இனக் கலவரத்தில் மயில்வாகனத்தின் மாத்தறைக் கடைகள் குறையாடப்

பட்டன. கார் சிங்கள வெறியர்களால் தீயிட்டு எரிக்கப் பட்டது. வீடு அடித்து உடைக்கப்பட்டது. எஞ்சிய பணத்துடன் மயில்வாகனம் குடும்பத்துடன் மகிழ்புரத்திற்கு வந்தார். சோர்ந்துவிடவில்லை. இங்கும் தன் வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தார்.

அதிஷ்டம் அவர் பக்கமிருந்தது. விறுவிறெனப் பழைய செல்வாக்கிற்கு உயர்ந்துவிட்டார்.

காணிகளைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கமம் செய்வித்தார். வட்டிக்குப் பணம் வழங்கினார். வேளாண்மைக் கடன் தந்தார். அறவட்டியுடன் விளைச்சலை வாங்கிக்கொண்டார். டிறக்டர் மூன்று அவருக்குச் சொந்தம். வாடகைக்கு உழவுக்கு விட்டார். அரசாங்க வேலைகளுக்கு கொன்றாக்கிற்குக் கல் மண் ஏற்றிப் பறித்தார்.

மயில்வாகனம் பணம் சேர்த்த வழிகள் மனித இயல்பிற்கு ஒவ்வாதவை. ஆயினும் அவரின் முயற்சி, தந்திரம், சாகசம் வேறு எவருக்கும் வரா.

அக் குடியேற்றத்திட்டத்தில் அவர் ஒரு முடிசூடா மன்னன்.

அவர் வகிக்காத பதவிகள் இக்கிராமத்திலில்லை. கிராம சபைத் தலைவராக இருந்திருக்கிறார். பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவராக இருந்திருக்கிறார். பயிர்செய்கைக் குழுத் தலைவராக இருந்துள்ளார். இன்று அப்பிரதேசத்தின் மரண விசாரணை அதிகாரி; சமாதான நீதிபதி.

அந்தப் பிரதேசத்தின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் வந்துவிட வேண்டும் என்ற நப்பாசையும் அவருக்குண்டு.

ஐ. ஈ. பகீரதன் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

12

அமைச்சர் அரிச்சந்திரன் மகிழ்புரத்திற்கு வருகை தந்திருந்தார். ஆளுங்கட்சியின் நியமனத்தின் மூலம் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராகி, அமைச்சரானவர். வருங்காலத்தில்

இத்தொகுதியில் தன் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக தன் செல்வாக்கை மகிழ்புரத்தின் விருத்திக்காகப் பயன்படுத்தி வந்தார். மகிழ்புரத்தின் இளைஞர்கள் பலருக்குத் தன் அமைச்சின் திணைக்களங்களில் வேலைகளை வழங்கினார்.

அடிக்கடி மகிழ்புரத்திற்கு வருகை தந்து அரசாங்க சேர்க்கிட் பங்களாவில் தங்கிச் சென்றார். அதிகாரிகளைக் கூப்பிட்டு ஆலோசனைகள் நடத்தினார். பல அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளைத் திட்டமாக இல்லாமல் செயற்படுத்தி யிருந்தார்.

மக்கள் பலர் அவரில் நம்பிக்கை வைக்கத் தொடங்கியிருந்த வேளையில் அவரது இன்றைய வருகை அமைந்தது. சேர்க்கிட் பங்களாவில் அதிகாரிகளும் மக்களும் நிறைந்திருந்தனர். ஆளுங்கட்சி அமைப்பாளர்களும் நின்றிருந்தனர்.

பொதுவாக அங்கிருந்தவர்களில் பலர் தங்களது படித்த பிள்ளைகளுக்கு வேலை பெற்றுத் தரும்படி விண்ணப்பிப்பவர்களாகவேயிருந்தனர். அதிகாரிகள் அசட்டையாகவிருந்து செய்து கொடுக்காத சில விடயங்களும் அமைச்சரிடம் முறையிடப்பட்டன.

“இங்கு வேலை செய்கிற அதிகாரிகள் பலரும் வீக் என்டிற்கு ஊருக்குப் போகிறவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள், சேர்.” என்றார் மயில்வாகனம்.

“வீக் என்டிற்குப் போனால் பரவாயில்லை. வியாழக் கிழமை போய் செவ்வாய்க்கிழமை வேலைக்கு வாற உத்தியோகத்தர்களும் இருக்கின்றனர்.” என்றான் தவபாலன். “ஹு ஆ தோஸ் பேர்சன்ஸ். லெற் மி நோ. நான் அவர்களை இருபத்தினாலு மணி நேரத்தில அவுட் ஒப் த டிஸ்றிக் குக்கு மாற்றிவிடுகிறன்...” என்று கோபத்துடன் அமைச்சர் கேட்டார்.

இரண்டு மூன்று உத்தியோகத்தர்களின் தலைகள் உருண்டன. அவர்கள் அங்கு வருகை தராதவர்களாக இருந்ததால் அபிப்பிராயங்கள் உண்மையெனக் கொள்ளப்பட்டன.

வாகைமறத்தின்கீழ் காலையிலிருந்து நடேசு, செபமாலை, குஞ்சராசா ஆகியோர் அமைச்சருடன் பேசுவதற்காகக் காத்திருந்தனர். அமைச்சர் அவர்கள் நீண்ட நேரமாகக் காத்திருப்பதைக் கண்டார்.

தவபாலனிடம் கேட்டார்.

“அவர்கள் தான் பாலாவிக் கிராம மக்கள், சேர். குடமுருட்டித் தண்ணி சம்பந்தமாக உங்களுடன் பேச இருக்கினம். இதை மட்டும் நீங்கள் தீர்த்துவிட்டால் அக் கிராமம் முழுவதும் எங்களுக்குச் சப்போட் ஆகிவிடும்...” என்றான் தவபாலன்.

“அப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கத்தான் வேண்டும். கன காலமாக இழுபடுகிது. ஐ. ஈ. இருக்கிறாரோ? உடன் வரச் சொல்லிப் போனிலை கூப்பிடும்... ஏ. ஜீ. ஏ.யைக் காண வில்லை. ஒ அவர் ஓபிஸ் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வாறதென்றவர். அவரையும் வரச்சொல்லிக் கூப்பிடு, தவபாலன். இன்றைக்கு இதுக்கு ஒரு முடிவு காணுவோம்...”

“குடமுருட்டிக்குள கமநலச்சேவை நிலையத் தலைவர் முருகேசுவம் இருக்கிறார். அவரையும் நிக்கச் சொல்லுவம்...”

அமைச்சரின் அழைப்பை ஏற்று அதிகாரிகள் யாவரும் உடன் வந்தனர்.

நடேசு: பாலாவிக் கிராம மக்கள் ஆறுவருடங்களாக வேளாண்மை செய்ய முடியாதிருக்கின்ற நிலைமைகளை விபரித்தார். குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து தங்கள் வயல்களுக்கு நீர் தரும்படி மன்றாட்டமாக வேண்டினார். தாங்கள் முன்னர் எப்படிக் குடமுருட்டி ஆற்றிலிருந்து நீர் பெற்று வேளாண்மை செய்து வளமாக வாழ்ந்ததைக் கூறினார். இன்று கிராம மக்கள் தங்கள் வயல்களையும் காணிகளையும் விற்றுவிட்டு வேறிடங்களுக்குச் செல்லவேண்டியநிலை ஏற்பட்டிருப்பதையும் விபரித்தார்.

அமைச்சர் பொறுமையாகக் கேட்டார்.

குடியேற்றப்பகுதி கமநலச்சேவை நிலையத் தலைவர் முருகேசு, பாலாவிக்கு நீர் வழங்குவதை எதிர்த்தார்.

“அந்தக் குளம் எங்கள் குடியேற்றத் திட்டத்திற்காகத் தான் கட்டப்பட்டது. குளத்திலிருந்து நீர் வழங்கினால் நாங்கள் சிறுபோகம் செய்ய முடியாது போகும். மூன்றேக்கரில் ஒரு போகம் செய்து வருகின்ற வருவாய் எங்களுக்குப் போதாது. சேர். பாலாவிக்கிராம மக்களுக்கு வேறேதாவது வழி செய்ய வேண்டும்..”

அமைச்சர் குறுக்கிட்டார்: “முருகேசு சொல்வது நியாயமில்லை. குடமுருட்டி நீரில் முதன் முதல் வயல் செய்தவர்கள் அவர்கள். நீங்கள் இப்பதான் வந்தீர்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது வழி செய்யத்தான் வேண்டும்.”

நடேசு அமைச்சரை நன்றியுடன் பார்த்தார். காலதாமதமாக அமைச்சரிடம் வந்துவிட்டோம் என எண்ணிக்கொண்டார்.

“குடமுருட்டிக் குளத்து நீரைப் பாலாவிக்கிராம மக்களுக்கு வழங்கில் குடியேற்றப் பிரதேச வாக்காளரின் பகைமையைச் சம்பாதிக்க வேண்டிவரும்” என்று மயில்வாகனம்.

அமைச்சர் அவரை ஏளனமாகப் பார்த்தார்.

“இதோ பாடும் மயில்வாகனம். எனக்கு இந்தப் பிரதேச மக்களின் வாக்குகள் தேவைதான். அதற்காக ஒரு பிரதேசத்தின் அபிவிருத்திக்கும் வாக்குகளுக்கும் சம்பந்தப் படுத்த நான் தயாராகவில்லை. ஒரு புராதன கிராமத்தை அழிய விடுவது சரியல்ல. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் ஏ. ஜீ. ஏ.?”

சற்குணம் அமைச்சரைப் பரிஷுடனும் நன்றியுடனும் பார்த்தார்.

“பாலாவிக்கிராம மக்கள் தண்ணீர் இல்லாமல் ஆறு வசியமாகக் கமம் செய்யவில்லை. நியாயப்படி குடமுருட்டியிலிருந்து தண்ணீர் வழங்குவதுதான் சரி. அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு”

“ஐ. ஈ. என்ன நினைக்கிறீர்கள்” என்று அமைச்சர் கேட்டார்.

“குளத்தில் இப்போதுள்ள நீரின் கொள்ளளவு பாலாவிக்குக் கொடுக்கப் போதாது. இப்ப குளக்கட்டு உயர்த்தியிருக்கிறம். அதனால் கொள்ளளவு அதிகரித்திருக்கிறது. அது குடியேற்றப் பகுதியில் சிறுபோகம் செய்யத்தான் போதுமானது. மேலும் இப்போது குளத்தின் கொள்ளளவை அதிகரித்தமைக்கு இன்னொரு காரணம் இருக்கிறது. குளத்தின் வலது கரையில் புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் புதிய குடியேற்றத்திட்டத்திற்காகும்.”

“நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை, ஐ. ஈ.? குளத் தண்ணி போதாது பாலாவிக்குக் கொடுக்க என்கிறியள். பின்னர் குளத்தில் நீர் கொள்ளளவு அதிகரித்திருக்கிறது, என்கிறியள். வலதுகரைக் குடியேற்றத் திட்டத்திற்கு என்றியள்.” என்று கேட்டார் அமைச்சர்.

பகிரதனுக்கு வியர்த்தது.

“பாலாவிக்குத் தண்ணி கொடுப்பதில் கிரமம் இருக்கிறது...”

“குடியேற்றத்திட்டக்காரர் விரும்புகிறார்களில்லை என்ற காரணத்தைவிட வேறு காரணங்கள் இருந்தால் சொல்லுங்கள்...”

“பாலாவிக்கிராமம் குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து பன்னிரண்டு மைல்கள் தூரத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து பாலாவிக்கு நீர் வழங்குவதாயின் குடமுருட்டி ஆற்றின் ஊடாகத்தான் வழங்கவேண்டும். குடமுருட்டியாற்றின் வடிகால் இன்று சரியாகவில்லை. முறிப்புகள், தேக்கங்கள் பாதையில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன தண்ணீரை அசூனாடாக விட்டால் பெறுமதி வாய்ந்த தண்ணீர் பாழாகிப்போய்விடும். பாலாவிலுள்ள அணைக்கட்டுவரை நீரைவிட்டு, அணைக்கட்டு மட்டம்வரை நீர் உயர்ந்தால் தான் வயல்களுக்கு நீர் பாயும். முறிப்புகளால் விரயமாகும் நீர், அணைக்கட்டு உயரம்வரை தேங்கும் நீர் இவற்றினைக் கணக்கிட்டால் ஏறத்தாழ 500 ஏக்கரடித் தண்ணீர் வீணாகப் போய்விடும். 70 ஏக்கர்களுக்காக இவ்வளவு நீர் விரயம் ஏற்றதாகாது.” என்றார் பகிரதன்.

அமைச்சர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பகீரதன் தொடர்ந்தார்:

“குடமுருட்டியாற்றில் விடுகின்ற நீரை குளத்தின் வலதுகரைத் திட்டத்திற்குப் பயன்படுத்தில் குறைந்தது 400 ஏக்கர் நிலம் விருத்தியாக இடமுண்டு.”

“இப்ப ஆடுமாதுகளுக்குக் குடமுருட்டியூடாகத் தண்ணீர் தருகிறியள் தானே?” என்று நடேசு கவலையுடன் கேட்டார்.

“அதனால் நீர் சேதமடைவதில்லை. எங்கு போய்த் தண்ணி தேங்கினாலும் அது மந்தைகளுக்கு உதவும்” என்றார் பகீரதன்.

“குற்றம் குறித்துப் பொலிசார் சொல்வதையும், நீர்ப் பாசனம் குறித்து ஐ. ஈ. சொல்வதையும் எவரும் மறுக்க முடியாது. ஐ. ஈ. சொல்வதில் உண்மைகளுள்ளன. பாலாவிக்கு நீர் வழங்குவதில் நீர்ச்சேதாரம் உண்டுதான். அதனால்தான் ஆறு வருடமாக இப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது போல...” என்றார் அமைச்சர்.

நடேசு அப்படியே நிலத்தில் இருந்துவிட்டார். அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவியாக ஓடத் தொடங்கியது. விம்மத் தொடங்கினார்.

இந்நிகழ்ச்சியை எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நடேசண்ணை...” என்று தவபாலன் இரக்கத்துடன் அழைத்தான்.

“தம்பி... ஐயா, நாங்கள் ஆறுவரியமாக வேளாண்மை செய்யவில்லை. ஒரு நெல்மணியைக் கூடக் காணவில்லை. எங்கட கடைசி நம்பிக்கை நீங்களாகத்தான் இருந்தியள். அதுவும் இன்றுடன் சரி. இனி நாங்கள் இருந்து என்ன புண்ணியம்?” அழுதபடி நடேசு கூறியவை பலரது இதயத்தைக் குலுக்கியது. மயில்வாகனம் கூட ஒருகணம் நெகிழ்ந்து போனார். அமைச்சர் அந்த விவசாயியை இரக்கத்துடன் பார்த்தார்.

“இவர்களுக்கு ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டும்...” என்றார் அமைச்சர்.

“நான் ஒரு வழி கூறட்டுமா, சேர்” என்றார் சற்குணம்.

“சொல்லுங்கள், ஏ. ஜி. ஏ...”

எல்லாரும் சற்குணத்தைப் பார்த்தார்கள்.

“குடமுருட்டிக் குளத்தின் வலதுகரைத் திட்டத்தில் பாலாவிக் கிராம மக்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து அவர்களை வலதுகரைக் குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியமர்த்துவோம். மூன்று ஏக்கர் தாழ்நிலமும் இரண்டேக்கர் உயர்நிலமும் கொடுப்போம். அதுதான் எனக்குச் சரியாகப் படுகிறது. அவர்கள் இழக்கின்ற நீர்ப்பாசனக் காணிகளுக்கு வலது கரையில் நீர்ப்பாசனக் காணிகளை வழங்கி நிவாரணம் செய்வோம்...” என்றார் சற்குணம்.

“அது சரியான முடிவு...” என்றார் அமைச்சர்.

“நாங்கள் எங்கள் மண்ணைவிட்டு இடம் பெயர்வதா?” என்று நடேசு ஏக்கத்துடன் கேட்டார்.

“நீங்கள் சும்மா இருங்கள் நடேசண்ணை. எங்களுக்கு குடியேற்றத்திட்டத்திலாவது நீர்ப்பாசனக் காணி கிடைக்கட்டும்...” என்று செபமாலை குறுக்கிட்டான்.

“என்ன நடேசு சரிதானே?...” என்று அமைச்சர் கேட்டார்: நான் உடனடியாக “ஜி. ஏ.க்கு அறியத் தருகிறேன். வலதுகரையிலுள்ள திட்டக் காணிகளில் ரொப்பிறியோரிற்றி பாலாவிக் கிராம மக்களுக்குத் தரும்படி. இப்ப அங்கு காணியுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, நடேசு. அங்கு இருக்கின்ற ஒவ்வொரு தனித்தனிக் குடும்பங்களுக்கும் காணி வழங்க நான் பணிக்கிறேன். உங்கள் பிரச்சினை இன்றுடன் தீர்ந்தது. ஏ. ஜி. ஏ. நீங்கள் இப்பருவத்திற்கு பாலாவிக் கிராமத்தவர்களுக்கு வரட்சி நிவாரணம் வழங்க நடவடிக்கை எடுங்கள்...”

விடைபெற்று நடேசு கிராமத்திற்கு நடந்தான். இந்த முடிவு அவனுக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. பிறந்த மண்ணை வாழ்ந்த மண்ணை விட்டு வெளியேறுவதென்பது அவன் இதயத்தில் பாரமாக அழுத்தியது.

மயில்வாகனம், திருப்தியாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

13

மகிழ்புரத்தில் பெரும்போக வேளாண்மை அறுவடை முடிவடைந்து, சிறுபோக வேளாண்மைக்கான நடவடிக்கைகளில் விவசாயிகள் ஈடுபடத் தொடங்கியிருந்தனர். பயிர்ச் செய்கைக் கூட்டம் நடந்து, ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் அரை ஏக்கர் வீதம் குடமுருட்டிக் குளத்தின் முதல் கண்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. மகிழ்புரத்தில் சிறுபோக வேளாண்மை அதிக பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும்.

ஒதுக்கப்பட்ட பரப்பிற்கு அதிகமாகச் சிவர் விதைப் பார்பர்கள். முறைதவறி நீர்ப்பாய்ச்சுவார்கள். பொதுவேலியில் தமது பங்கினை அடையாது இருப்பார்கள். குறித்த விதமாக வேலியை அடையாமல் விட்டதால் மாடுகள் நுழைந்து பயிரழிவை ஏற்படுத்தும். பெரும்போக வேளாண்மையில் கிடைத்த ஊழைச்சலின் வருவாய் விவசாயிகளிடம் புழங்கும். தாராளமாக சாராயம், கசிப்பு அருந்திக்கொள்வார்கள். அதனால் ஊரிலும் வீட்டிலும் சண்டை சச்சரவுகள் நிறைந்திருக்கும்.

எல்லாப் பிரச்சினைகளும் உதவி அரசாங்க அதிபரிடம் வரும். சற்குணம் கூடியவரை அவற்றைத் தீர்த்து வைப்பதில் ஈடுபடுவார்.

ஓய்வாக அன்று மாலை அமர்ந்திருந்தபோது, மசுக்குட்டி வந்தான்.

அவர் முன் தலையைச் சொறிந்தபடி நின்றான்.

“என்ன மசுக்குட்டி?...”

“சேர்.. எனக்கொரு காணி வேண்டும். சேர்..”

“ஏன் கமம் செய்யப்போறியா?”

“கலியாணம் செய்யப்போறன், சேர். வீடு கட்ட...”

என்றான் வெட்கத்துடன் மசுக்குட்டி. சற்குணம் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார். மசுக்குட்டியையும் ஒருத்தி கலியாணம் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாள்?

“மெய்யாகவா?...”

“ஓம். அவள் ஒருத்தி என்னைத்தான் கட்டிக்கொள்ளுவள் என்று ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறாள், சேர். நான் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தன். நான் கொளுவல்காரன். அடிக்கடி சிறைக்குப் போயிடுவன். பிறகு நீதான் கஷ்டப்படுவாய்.. எனக்கு ஒருத்தரும் வேலை தராயினம். எனக்கு உழைப்புப் புழைப்பில்லை. கப்பம் வாங்கித்தான் சீவிக்கிறன். என்றெல்லாம் சொல்லிப்பார்த்தன். அவள் கேட்டால் தானே? நீ வீட்டில் இரு. நான் கூலிவேலை செய்து சாப்பாடு போடுறன் என்கிறாள். ஏ. ஜி. ஏ. ஐயாவிட்ட போய் இரண்டேக்கர் குடியிருக்கிற காணி கேள், தருவார் என்கிறாள்.”

“ஆர் பொம்பிளை, மசுக்குட்டி?”

“உங்களுக்குத் தெரியும் சேர். அம்மா இங்க இருக்கேக்க மாவிடித்து, தூள் இடித்துத் தொட்டாட்டு வேலை செய்வாளே, லச்சுமி? அவள்தான் சேர்...”

சற்குணத்திற்கு அவளைத் தெரியும். நல்ல பிரயாசையுள்ள பெண்.

“மசுக்குட்டி நான் உனக்காகச் சொல்லவில்லை. அவள் நல்ல குடும்பப் பெண். இனியாவது குடும்பம் குழந்தை குட்டியென்றிரு. நல்லா இருடா.”

அவன் நன்றியுடன் அவரைப் பார்த்தான்.

“ஒரு ஏக்கர் காட்டுக்காணி வெட்டியிருக்கிறன், சேர். அதில குடிசை போட்டோமா? பிறகு பேமிற் தாறியனா? ...”

“நீ வெட்டின காடு றிசேவ் காடில்லையே?...”

“இல்லை.. குடியேற்றத்தில மேய்ச்சல் தரையாக ஒதுக்கியதாம் என்று விதானையார் சொன்னவர். வெட்டேக்க ஒருத்தரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை...”

“இப்ப சொல்லாயினம். உனக்குப் பயந்து. பிறகு நீ கொட்டில் போட்டதும் வருவினம்.” நான் உனக்கு வேறிடத்தில காணி தாறன். வலதுகரைக் குடியேற்றத்திட்டத்தில் காணி கொடுக்கும்போது தாறன்... அது வரை நீ வெட்டிய புலவில் கொட்டில் போட்டிரு. எப்ப கலியாணம்...?”

“என்ன சேர் கலியாணம். கோயிலுக்குப் போய் சாமியைக் கும்பிட்டிட்டு, அவளின் கையால சோற்றை வாங்கித் திண்டால் கலியாணம் முடிஞ்சது.”

குவார்ட்சிலிருந்த ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. சற்குணம் ரிசீவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ... ஏ. ஜி. ஏ. இருக்கிறாரா?...”

“ஏ. ஜி, ஏ.தான் பேசறன்...”

“நான் தவபாலன், ஒகனைசர் பாலாவியில் கந்தப்புவை குஞ்சராசா அடித்துவிட்டானாம். மண்டை உடைந்து ஆள் சிரியசாம். அடிச்சுப்போட்டு கந்தப்புவினர் வாட்டர்பம்பையும் தூக்கிப் போயிட்டானாம். நீங்கள் ஒருக்காப் போய் விசாரித்து அரஸ்ட் பண்ணணும்.”

சற்குணத்திற்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

“ஆரையாவது இங்க வந்து முறைப்பாடு கொடுக்கச் சொல்லுங்கள். அல்லது கந்தப்புவை விதானையாரிடம் முறைப்பாடு கொடுக்கச் சொல்லுங்கள்.”

“நான் இப்ப முறைப்பாடுதானே செய்யிறன் ஏ.ஜி.ஏ.?”

“இது முறைப்பாடல்ல. இங்க வந்து பதிந்து கையொப்பம் இடவேண்டும்.”

எதிர் முனையில் மெளனம் நிலவியது. தவபாலன் கோபப் பட்டுவிட்டான்.

“கந்தப்புவை நான் அங்க அனுப்புறன்...” பட்டென்று எதிர்முனையில் றினீவர் வைக்கப்பட்டது.

கந்தப்பு இருவருடன் வந்தான். முகம் கண்டியிருந்தது. தலையில் சிறு காயம். கட்டியிருந்த துணியை மீறி இரத்தம் கசிந்திருந்தது. மயில்வாகனத்தின் காரில் வந்திருந்தனர்.

சற்குணம் கந்தப்புவின் முறைப்பாட்டைப் பதிந்தார். கந்தப்பு குடமுருட்டியாற்றில் வைத்து நீர் இறைத்திருக்கிறான். அப்போது குஞ்சராசா வந்து தூக்கியிருக்கிறான். பின்னர் வாட்டர்பம்பையும் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டான்.

“குடமுருட்டியில் விடுகிற தண்ணீர் ஆடு மாடுகளுக்குத் தான் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?... என்று சற்குணம் கேட்டார்.

“சும்மா ஒது தண்ணீர் என்று கொஞ்சம் மிளகாய்க் கன்றுகள் நட்டிருக்கிறன். கொஞ்சத் தண்ணியெடுத்தால் என்ன, சேர்?...” என்றான் கந்தப்பு.

“அப்படியெடுக்க முடியாது...”

“அதுக்கு இப்படி அடிக்கச் சட்டம் இருக்குதோ?” என்று கூட வந்தவர்களில் ஒருவன் கேட்டான். அவனைச் சற்குணம் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

கந்தப்பு முறைப்பட்டில் கையொப்பமிட்டான். கந்தப்புவை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிப்பதற்குரிய பத்திரத்தை நிரப்பி அவனிடம் சற்குணம் கொடுத்தார்.

“குஞ்சராசாவை அரஸ்ட்பண்ணி றிமாண்டில் வைக்க வேண்டும், சேர்.”

“அது எனக்குத் தெரியும்தானே?...”

அவர்கள் போனதன் பின்னர் சற்றுநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். கிராமசேவகருக்குச் செய்தி அனுப்புவதன் மூலம் விசாரணையைச் செய்யலாம். தானே விசாரிப்பது நல்லது போலப்பட்டது.

சின்னத்துரையைக் கூப்பிட்டு ஜீப்பை எடுக்கச் சொல்லிப் புறப்பட்டார். அவர்களுடன் கூட துவக்கை எடுத்துக் கொண்டு மெசஞ்சர் பண்டார வந்தான்.

பாலாவியை அவர்கள் அடைந்தபோது மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது.

குஞ்சராசா வீட்டில் இருந்தான். அவனை அழைத்து சற்குணம் விசாரித்தார்.

“கந்தப்பு அடாத்தாக வெட்டின காணியில் மிளகாய் நட்டிட்டான், சேர். அது மயில்வாகனத்தின் காணி சேர். அவர்தான் வாங்கிக் கந்தப்புவைக் கொண்டு செய்விக்கிறார். வாட்டர்பம்பை வைச்சுத் தண்ணி இறைத்தான். ஆத்தில தண்ணி காணாது. ஆடு மாடுகளுக்குத்தான் அந்தத் தண்ணி.

இறைக்காதை என்று சொல்லிப்பார்த்தன். அவன் போடர் என்று என்னை முதலில் தள்ளிவிட்டான். அதுக்குப் பிறகு தான் நான் அடிச்சன். நான் வாட்டர்பம்பை தூக்கிக் கொண்டு வரவில்லை." என்றான் குஞ்சராசா.

"வாட்டர்பம்பை எங்கையோ மறைச்ச வைச்சிட்டுப் பொய் முறைப்பாடு செய்திருக்கினம், சேர்." என்றான் செபமலை.

"வாட்டர்பம்பை வண்டியில் ஏற்றிச் செல்வதை நான் கண்ணால் கண்டன் சேர்." என்றான் ஒரு சிறுவன்.

"ஆர் ஏற்றிப் போவதை..?"

"கந்தப்பு ஏற்றிக்கொண்டு போவதை."

சற்குணத்திற்குப் புரிந்தது. 'பெயில் பொண்ட' ஒன்றில் குஞ்சராசாவிடம் கையொப்பம் வாங்கிக்கொண்டார்.

"நான் அறிவிக்கும்போது நீ வரவேண்டும்..."

அவர்கள் ஜீப்பில் ஏறியபோது, நடேசு ஓடிவந்தார்.

"சேர், ஒருக்கா வீட்டிற்கு வந்து தேத்தண்ணி குடிச் சிட்டுப் போக வேண்டும், சேர்."

"இன்னொரு முறை வாறனே, நடேசு."

"இப்படித்தான் நெடுகச் சொல்லறியள். எங்களிட்ட குடிக்கக் கூடாதா சேர்."

"சாய். சாய் வாறன்."

அவர்கள் நடேசின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். மலர் எல்லாருக்கும் தேநீர் வழங்கினான்.

"சின்னத்துரை என்ற மருமகன், சேர்." என்றார் நடேசு.

"அப்படியே? என்ன சின்னத்துரை நீ சொல்லவே யில்லை..."

சின்னத்துரை சிரித்தான்.

"அப்ப மருமகனுக்குத்தான் இந்த வரவேற்பு என்ன நடேசு?"

"அப்படியொன்றுமில்லை சேர்..."

சின்னத்துரையின் கண்கள் அலைபாய்ந்தன. அடிக்கடி மலரைப் பார்த்தான். அவள் தலைகுனிந்துகொண்டு நின்றிருந்தாள்.

நகரத்தின் நாகரிக உடையுடன் சின்னத்துரை நின்றிருந்தான். அந்தக் கிராமப் பெண்ணின் மனதில் சஞ்சலங்கள், சலனங்கள்.

“என்ன நடேசு. இளையவனைக் காணவில்லை...”

“அவன் பட்டினத்திற்குப் போயிட்டான், சேர், காணிகளையும் வித்திட்டான். ஆரிட்டயோ காசு கட்டி வெளிநாட்டிற்கும் போகப்போறாம்.” என்றார் கவலையுடன் நடேசு.

“இப்படிக்காசு கட்டிப் பலர் ஏமாந்திருக்கினம். இப்ப பல ஏஜண்ட்மார் வெளிக்கிட்டிருக்கினம். காசை வாங்கிக் கொண்டு ஏமாத்திவிடுவாங்கள். கவனம்...”

அவர்கள் பாலாவியிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது கடைத்தெருவில் தவபாலன் கைகாட்டி ஜீப்பை மறித்தான்.

“நிற்பாட்டவா, சேர்?” என்று சின்னத்துரை கேட்டான்.

“நிற்பாட்டு...”

தவபாலன் சற்குணத்திடம் வந்தான். அவன் கண்கள் ஜீப்பிற்குள் யாரையோ தேடின. கண்களில் ஏமாற்றம் குடிகொண்டது.

“அவனை அரஸ்பண்ணவில்லையா, சேர்...?”

“விசாரித்தேன். இருபக்கமும் பிழையிருக்குது. விசாரித்துவிட்டு பிணையில் விட்டிருக்கிறன்...” என்றார் அமைதியாகச் சற்குணம்.

“அவனைப் பதினான்குநாள் நிமாண்ட் செய்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் விட்டிட்டியள். வேணுமென்று விட்டிருக்கிறியள்...” என்று தவபாலன் இரைந்தான்.

“மிஸ்டர் தவபாலன் செய்கிற குற்றத்தைப் பொறுத்துத்தான் எதையும் செய்யச் சட்டம் இடமளிக்கும்.”

“நீங்கள் ஆளுங்கட்சியுடன் ஒத்துழைப்பதில்லை...”

“ஆளுங்கட்சியுடனா? சில தனிப்பட்டவருடனா...?”

தவபாலன் ஆத்திரத்துடன் கத்தினான்: “அவனை நான் நிமாண்ட் பண்ணாமல் விடமாட்டன். ஜீ. ஏ.யைக் கொண்டு பொலீஸ் மூலம் நான் செய்து காட்டுறன்...”

“அது உம் விருப்பம். சின்னத்துரை. ஜீப்பை எடு...”

தவபாலன் ஜீப்புடன் விரைந்து வந்தான். சற்குணம் ஜீப்பை நிற்பாட்டும்படி கூறினார்.

“நீங்கள் அரசுக்கு எதிராக நடக்கிறியள்?...”

“தவபாலன். என் போன்ற அதிகாரிகளுக்கு யார் அரசு செய்கிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல. அந்த அரசு பணிப்பவற்றைச் செயல்படுத்துவதுதான் என்போன்ற அதிகாரிகளின் வேலை. நாங்கள் கருவிகள். அண்டஸ்ராண்ட், அதற்காக உம் போன்ற தேட்கிரேட் ஆக்கள் சொல்கிற வற்றையெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்றால் நாங்கள், படித்துப் பட்டம்பெற்று. சி. ஏ. எஸ். பாஸ்பண்ணி இந்தப் பதவிக்கு வந்திருக்கத் தேவையில்லை.”

தவபாலன் கோபத்துடன் பார்த்தான். சற்குணம் பொறுமையை இழக்கத் தொடங்கினார். ஜீப் கதவைப் பட்டென்று திறந்தார்.

“நீங்கள் போங்கோ சேர். என்று ஓடிவந்த கனகலிங்கம் தடுத்தார்.

ஒருகணம் பொறுமையிழந்த சற்குணம் ஜீப் கதவை இழுத்துச் சார்த்திக்கொண்டார். சின்னத்துரை ஜீப்பைக் கிளப்பினான்.

14

ஈதாஸ் நவல் ஏஜன்ட் என்ற பெயர்ப் பலகை பிளாஸ் ரிக்கில் வெகு அற்புதமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. மின் ஒளியில் இரவில் வெகு தூரம்வரை அது பிரகாசிக்கும். அன்று சனிக்கிழமை. அதன் வாசலில் இனையவனும் அவனுடன்

கடையில் வேலைசெய்யும் வரதராசனும் நின்றிருந்தனர். இரண்டாம் தடவையாக அவர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். முதல் தடவை வந்தபோது பதினையாயிரம் ரூபாவையும் இந்த வாரத்திற்குள் கட்டினால் அடுத்த வாரமே சவுதிக்கு அனுப்பி வைப்பதாக சீதாஸ் உரிமையாளன் சிவராமன் கூறியிருந்தான்.

பணத்துடன் இளையவன் வந்திருக்கிறான். அவர்கள் வரவேற்பறையில் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர்.

சிவராமன் அவர்களைக் கூப்பிட்டதும் எழுந்து செல்லத் தயாராகவிருந்தனர்.

“இந்தாள் முந்தி சும்மா ரோட்டளந்தவர். வேலை யொன்றுமில்லாமல் படிப்பைக் குழப்பிவிட்டுத் திரிந்தவர். இருந்தாற்போல கொழும்புக்குப் போச்சது. திரும்பி வந்துது. றவல் ஏசெண்ட் துவக்கிச்சது. பெரியாளாக வந்திட்டுது.” என்றான் வரதராசன்.

“இந்தாள் நம்பக்கூடிய ஆளே?...” என்று முப்பதாவது தடவையாக இளையவன் கேட்டான்.

“அந்தாள் இப்ப எத்தனை தடவை ஆக்களை சவுதிக்கு, குவைத்துக்கு, சிங்கப்பூருக்கு என்று அனுப்பி வைச்சிருக்குது தெரியுமே? எத்தனை பேர் நம்பிக் காசு கொடுத்திருக்கினம்? அந்தாளின்ர வீடு வாசல் கார், ஸ்கூட்டர் என்று வலு உச்சம். பயப்படத்தேவையில்லை.”

சீதாஸ் உரிமையாளர் அவர்களை அழைத்தான். அவர்கள் உள்ளே சென்றனர்.

பார்த்ததும் பிரமிக்கத்தக்க அறை, அவங்காரம். மேசையில் ரெலிபோன்கள்.

“இருங்கோ. காசு கொண்டு வந்தியளா? அப்பத்தான் நான் உடனை ரெலெக்ஸ் மூலம் உங்களுக்கு சவுதியில் இடம் ஒதுக்க முடியும். நாளையின்றைக்கு முப்பதுபேர் பா ரெனுக்குப் போகினம். அதெல்லாம் பெரிய வேலையன். வாறகிழமை

முந்நாறுபேர் சிங்கப்பூருக்குப்போகினம். பட்டினத்திலுநான் ஒருத்தன்தான் சரிவர ஆக்களையனுப்புவது தம்பிமார். மற்றவங்கள் எல்லாம் கள்ளர். வீடுவாசல், நகைநட்டு எல்லாத்தையும் வித்துவிட்டு நம்பிக் காசு கட்டும்போது நேர்மையாக நாங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஏமாத்தக் கூடாது." என்றான் சிவராமன். ரவல் ஏஜண்ட்மார்களின் ஒரேயொரு மூலதனம் பேச்சுத்தான்.

ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. சிவராமன் ரிசீவரை எடுத்து வெகுநேரம் பேசினான். உலகநாடுகள் பலவற்றின் பெயர்களும் கவுஸ்மெயிட், பிளம்பர், றைவர் என்று எல்லாவகை வேலைகளின் பெயர்களும் அவன் பேச்சில் அடிபட்டன.

ரெலிபோனை வைத்துவிட்டு இளையவனைப் பார்த்தான்.

"ஆட்கள் வேணுமாம். இப்ப சவுதியிலிருந்து வந்தது. ஐம்பதுபேர் உடனே தேவையாம். இப்ப கையில நாற்பத் தொட்டுப்பேர்தான் இருக்குது. உம்மையும் சேர்த்தால் நாற்பத்தொன்பது. வேறு யாராவது ஓராள் இருந்தால் கூட்டி வாருங்கள். அடுத்தவார பிளைற்றில் அனுப்பிவிடலாம்."

இளையவன் திருப்தியுடன் பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்தான். பணத்தை வாங்கி எண்ணாமல் அப்படியே இரும்புக் கபினெற்றினுள் வைத்தான்.

"நீர் இப்பவே ஆயத்தப்படுத்தும். உடுப்புகள் தைத்துக் கொள்ளும், லோங்ஸ்தான் போடவேண்டும். இரு ஜோடி இருந்தால் நல்லது. மற்றது அங்கே போனதும் அட்வான்ஸ் தருவினம் தேவையானவையெல்லாம் வாங்கிக் கொள்ளலாம்."

"எவ்வளவு சம்பளம் தருவினம்?" என்று ஆவலுடன் இளையவன் கேட்டான்.

ஏதோ கணிப்பதுபோல சிவராமன் இருந்தான். பின்னர்: "எல்லாமாக ஏழாயிரம் ரூபா வரும். ஒருவேளைச் சாப்பாடு, தங்குமிடம். சிலவேளைகளில் காரும் தருவினம். அறையில் ரூன்சிஸ்டர். ரெலிவிசன் எல்லாம் இருக்கும்."

இளையவன் வாயைப் பிளந்தபடி வியப்புடன் கேட்டான். அவன் விழிகளில் கனவுகள் விரிந்தன. மயில்வாகனம் மாதிரி மலரைத் தன்காரில் ஏற்றிக்கொண்டு சவாசி போவதாக அந்த இளைஞன் கனவு கண்டான்.

சிவராமன் பணம் பெற்றமைக்கு ரசீத் கொடுத்தான்.

“சிலர் காசை வாங்கிப்போட்டு ரசீத் கொடுக்கமாட்டார்கள். நான் அப்படியில்லை...”

சிவராமன் அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

ரெலிபோன் ஒலித்தது.

“ஹலோ... சிவராமன் கியர்?...”

“ஓய். நான் தேவேந்திரன் பேசுறன். எப்ப என்னை அனுப்பப்போறீர்? இந்தா அனுப்பிறன்... அந்தா அனுப்பிறன் என்று ஏமாத்திக்கொண்டு... காசு வாங்கிவிட்டு சேட்டையா விடுகிறீர்,”

“அடுத்த வாரம் நிச்சயமாக அனுப்புவன். சில பிரச்சனைகள். ரெலெக்ஸ் வந்திருக்குது. கோவியாதை தம்பி...” என்று சிவராமன் குழைந்தான்.

“இதுதான் கடைசி சொல்லிப் போட்டன். நீர் யாரை யாவது வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கிறீரா என்பது சந்தேகம். காசை வாங்கி வட்டிக்குக் கொடுத்து உழைக்கிறீர். வெருட்டிற் ஆட்களுக்கு ஒரு வரியத்துக்குப் பின்னர் திருப்பிக் கொடுக்கிறீர். என்ன காணும் வேலை செய்கிறீர்... சொல்லிப் போட்டன். அடுத்த வாரம் நான் வெளிநாட்டிற்குப் போகவேண்டும்... இல்லை நான் வெட்டிச் சரிக்கிற முதலாளாகந்தான் இருப்பாய், ரூஸ்கல். ஏமாத்தலாம் என்று நினையாதை...”

சிவராமன் சிரித்துக் கொண்டான். இப்படி எத்தனை பேரை அவன் பார்த்திருக்கிறான். அவனுக்குத் தெரியாத ஆட்களா? பொடிப்பயல். என்ன வெருட்டு வெருட்டுரூன். அவன் காசு தந்து பதினெட்டு மாதங்களாகிறது. மாதம் அறுநூறு வட்டி கிடைக்கிறது. பத்தாயிரத்து எண்ணூறு

உழைத்திட்டது. இன்னும் ஒரு இரண்டு மூன்று மாதம் இழுத்தடித்தால் லாபம்' என்று சீதாஸ் ரவல் ஏசண்ட் எண்ணிக் கொண்டான்.

'இந்த உலகத்தில் இப்படியில்லாவிட்டால் எப்படிப் பிழைப்பது?'

வெளியில் எழுந்து வந்தான். இன்று பதினையாயிரம் கிடைத்துவிட்டது. காரில் ஏறும்போது ஒரு பெண் எதிர்ப்பட்டாள். அவனுடன் ஒரு பதினேழு வயது மதிக்கத்தக்க பையன் காணப்பட்டான்.

'அட பாவி...' என்று அந்தப் பெண் கத்தினாள்.

'உள்ள வாருங்கோ. இதில கத்த வேண்டாம்...' என்று சிவராமன் பதறினான்.

'இதில தான்ரா கத்துவன் பாவி, என்ற காணியை வித்து என்ற மகனை அனுப்ப பத்தாயிரம் தந்தன். ஒரு வரியமாகுது. அனுப்புறன் அனுப்புறன் என்று ஏமாத்திறியே, பாவி. இப்ப நாங்கள் இருக்கவும் வீடில்லாமல் திரியிறம். நீ நல்லா இருப்பியா? நீ அனுப்ப வேண்டாம். கட்டின காசைத் தா என்று தானே ஆறு மாதங்களாகக் கேக்கிறன். தராமல் இழுத்தடிக்கிறியேடா' அந்தப் பெண் அடி வயிறு எரிந்து கதறினாள்.

'நான் என்ன செய்யிறது. வெளிநாட்டு ஏசண்ட் காசை வாங்கிக்கொண்டு ஏமாத்திட்டான்.' என்றான் சிவராமன்.

'அதுக்கு எனக்கென்ன, பாவி. உன்னிடம்தான் நான் பணம் தந்தன், தாடா?'

'வாற புதன்கிழமை தாறன் வாணை, கத்தாமல் போ...'

'நீ புழுத்துத்தான் சாவாய், பாவி... இப்படி எத்தனை புதன்கிழமைகள் என்னை வரச்சொல்லி ஏமாத்தி வாறாய்'

'கட்டாயம் வாற புதன்கிழமை தாறன்...' என்ற படி சிவராமன் காரில் ஏறிக்கொண்டான்.

அந்தப் பெண் மண் அள்ளித் திட்டினாள்.

15

குஞ்சராசாவைப் பொலிசார் கைது செய்து சென்றனர். கிராமத்தவர்கள் எவ்வளவு கூறியும் பொலிசார் கேட்கவில்லை. குஞ்சராசாவின் தாயார், சகோதரிகள் கதறி அழுதனர். அவர்கள் முன்னிலையிலேயே குஞ்சராசாவிற்கு இரண்டு அறை கொடுத்து ஜீப்பில் ஏற்றிச் சென்றனர்.

மயில்வாகனம் வீட்டில் விஸ்கி அருந்தியபடி தவபாலன் வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தான். மயில்வாகனமும் அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டார்.

“உவன் ஏ. ஜி. ஏ, என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருக்கிறான். ஜி. ஏ.க்குப் போன்பண்ணி நிலைமையைச் சொன்னன். அடிபட்டவன் சாகக் கிடக்கிறான். ஏ.ஜி.ஏ. அரெஸ்ட் பண்ணமாட்டாராம் என்றன். அவர் உடனை பொலிசுக்குப் போன்பண்ணிச் சொன்னார். பொலிசார் வந்திட்டினம்...”

“வீண் செலவு தவபாலன். ஆயிரம் ரூபாவிற்கு மேல செலவு. ஒரு ஆளுங்கட்சி ஓகனைசரிடமும் காச வாங்கி விட்டுத்தான் அரெஸ்ட் பண்ணுறாங்கள்.” என்றார் மயில்வாகனம் கவலையுடன்.

“என்ன செய்யிறது. சிங்களப் பொலிசு கண்டியனோ, கொறனர். கிள்ளிக் கொடுக்காட்டில் உவன் சமரசிங்க வரான். அரெஸ்ட்பண்ணமாட்டான். அவங்கள் எங்களுக்குப் பயப்படமாட்டான்கள்.”

மயில்வாகனம் மீண்டும் ஒரு கிளாஸ் விஸ்கியை ஊற்றிக் கொண்டார்.

“உவன் சமரசிங்க நல்லா இங்க உழைக்கிறான்... அண்டைக்குப் பாருங்கோ பட்டினத்திற்கு விறகு ஏத்திக் கொண்டு என்ற லொறி போனது. மறிச்சிட்டான். பேயிற் றைக் காட்டினம்: விடமாட்டன் என்றிட்டானும். விறகுக் குள்ள முதிரை மரக்குற்றி இருக்குது. பறி நடுரோட்டிலுள் என்றிட்டான், முழு விறகையும் பறித்து ஏற்றுவதென்றால் முடியுமே? அதுக்குள்ள வழக்கம்போல ஒரு முதிரை மரமும்

இருந்தது. என்ன செய்யிறது. ஐநூறு ரூபா அழுததுதான். என்ன அலுவலையும் சப் இன்ஸ்பெக்டர் சமரசிங்காவுக்குக் காசு கொடுத்தால் செய்விக்கலாம். அவனுக்கு இங்க நல்ல உழைப்பு.”

“காசில்லாமல் இந்தக்காலத்தில ஒரு அலுவல் பார்க்க முடியாது, மயில்வாகனத்தார். கீழ் மட்டத்திலிருந்து மேல் மட்டம் வரை லஞ்சம் ஊழல் மலிஞ்சு போச்சுது. உலகம் வலு கெட்டுப் போச்சுது ” என்றான் தவபாலன்.

“எங்கட ஏ. ஜீ, ஏ.ட்ட அந்த விசயம் கஷ்டம் ..”

தவபாலன் கோபத்துடன் அவரைப் பார்த்தான்.

“இருந்து பாரும். உவரை நான் மாட்டிவைக்காட்டில். உவரை இங்கிருந்து மாற்றி அனுப்புவது என் நோக்கமல்ல. வேலையில்லாமல் அனுப்புவதுதான் நோக்கம். தேட்கிறேட் பீப்பினாம் நாங்கள். இருடா இரு. பார்க்கிறன்.” என்று தவபாலன் உறுமினான்.

“நீ என்ன சொன்னாலும் தவபாலன், சற்குணத்தை லஞ்சத்தில மாட்டமுடியாது. குளமுறிப்பு ஏ. ஜீ. ஏ. யைக் சொல்லு. மாட்டலாம்.”

“அந்தானை மாட்டுறது கஷ்டம். நடந்த விசயம் தெரியுமே, கொறனர்?... குளமுறிப்பு மணியமும் தருமனும் சண்டைபிடிச்சிருக்கிறார்கள். தருமனுக்கு மண்டைபிழந்து ஆஸ்பத்திரியில் வலு சீரியசாகக் கிடந்தான். மணியனைப் பிடித்து இளையூர் ஏ. ஜீ. ஏ. லொக்அப்பில் வைத்திட்டார். மணியம் முந்நூறு தாறன் சேர் விட்டிடுங்கோ என்று கேட்டிருக்கிறான். அவர் ஓமென்றிருக்கிறார். ஐந்துநாளில தாறன் என்றிருக்கிறான். அவரும் நம்பி விட்டிட்டார்,”

“பிறகு...?”

“மணியம் லஞ்சக் கொமிசனுக்கு எழுதி சி.ஐ.டி மார் மூன்றுபேர் வந்திருக்கினம். மணியத்திட்ட காசு கொடுத்து ஏ. ஜீ. ஏ. ட்ட கொடுக்கச் சொல்லி அனுப்பினம். இந்த விசயம் ஏ. ஜீ. ஏ. க்கு மணத்திட்டிடுது. மூன்று புது ஆக்கள்

ஒபிசில் நிற்பதைக் கண்ட திளாக்கர் ஒருவர், சாதுவாக அவரிடம் சொல்லிவிட்டான். மணியம் ஏ. ஜீ. ஏ.னர் அறைக்குள் போய் காசை நீட்டுறான். கதவடியில் சி. ஐ. டி. மார். ஏ.ஜீ.ஏ. விருட்டென்று எழுந்தார். 'வடுவா என்னடா நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாய்' என்று கத்தியபடி மணியத்தைப் பிடித்து அடிஅடியென்று விளாசித்தள்ளிவிட்டார். 'போடு இவனை லொக்கப்பில' என்று மணியத்தை இழுத்துக் கொண்டுபோய் லொக்கப்பில தள்ளியும்விட்டார். கூட வந்த சி. ஐ. டி. மார் நின்றவிடம் தெரியாமல் கழன்டிட்டினம்...'

மயில்வாகனம் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

"அந்தாள் கெட்டிக்காரன்..."

"அதில்லைக் கெட்டித்தனம். அதுக்குப் பிறகு நடந்தது தான் கெட்டித்தனம். லொக்கப்பில் இருந்த மணியத்தைப் பிறகு ஏ. ஜீ. ஏ. கூப்பிட்டார். 'என்ன லஞ்சம் தந்து மாட்டவா பார்க்கிறாய். உன்னை இப்ப இரண்டு கிழமை நிமாண்டில் மாட்டுறன்' என்றிருக்கிறார். மணியம் பயந்து போனான். சேர், இந்தாங்கோ நீங்கள் கேட்ட முந்நூறு ரூபா என்று அவரிடம் கொடுத்திருக்கிறான். ம.சரிசரி. இது முந்தின காசு; இப்ப நிமாண்ட் பண்ணாமல் விட்டதுக்கு இன்னும் முந்நூறு நாளைக்குக் கொண்டுவந்து தா. அரசாங்க அதிகாரிக்கு லஞ்சம் கொடுக்க முயன்றது பெரிய குற்றம். ஆறேழு வரியம் தீரும். என்றிருக்கிறார். எப்படி அந்தாள்.'"

"படுபாவி..." என்றார் மயில்வாகனம்.

"எக்செஞ்சனில நிக்ருது மனிசன். ஏன் இப்படிப் பண ஆசையோ?."

மூன்று நான்கு பேர் வருவது தெரிந்தது. தவபாலன் தான் முதலில் கண்டான்.

"ஆரோ வருகினம் கொறணர்."

"உது நடேசு. செபமாலையும், குஞ்சராசாவின் தாய்க் காரியும் நிக்கிறு."

குஞ்சராசாவின் தாய் கதறி அழுதாள்.

“தம்பிமாரே, என்ற மோனைக் காப்பாத்திவிடுங்கோ. பொலிசு அடிச்சுக் கொண்டிடும். உங்க காலில விழுந்து கெஞ்சிக் கேக்கிறன். இனி அவன் உங்கட ஒரு சோலி சுரட்டிற்கும் வரமாட்டான். காப்பாத்திவிடுங்கோ...”

மயில்வாகனத்தைத் தவபாலன் கம்பீரமாகப் பார்த்தான்.

“ஏன் நடேசண்ணே, நீங்கள் ஏ. ஜி. ஏ. ட்ட போக வில்லையே?”

“போனம், அவர் தன்ஞல எதுவும் செய்யமுடியாது என்றிட்டார். நீங்கள் தானும் அரெஸ்ட்பண்ணுவிச்சது, என்றிட்டார் தம்பி.” என்றார் நடேசு.

தவபாலன் திருப்தியாகச் சிரித்தான்.

“அப்ப ஏ. ஜி. ஏ. க்கு விளங்குது. சரி சரி. எங்களுக்கு என்ன உங்களில கோபமா? நாங்கள் எல்லாம் ஒரே ஆக்கள். வந்தான் வரத்தான்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தவிடக்கூடாது, நடேசண்ணே... நீங்கள் வீடு தேடிவந்து கேட்டதால ஒத்துக் கொள்ளுறன். நீங்கள் போங்கோ. நான் போன்பண்ணி குஞ்சராசாவை விடச் சொல்லுறன். அதுக்கு ஒரு ஐநாறு அறுநாறு செலவாகும். ஏதாவது கொடுத்தால்தான் விடுவாங்கள்.” என்றான் தவபாலன்.

“அவ்வளவிற்கு நான் எங்க போவன். ஆறுவரிமமா வேளாண்மையில்லாமல் பட்டினி கிடக்கிறம், தம்பி...” என்று குஞ்சராசாவின் தாய் விம்மிஞள்.

மயில்வாகனம் குறுக்கிட்டார்.

“அதுக்கேன் நீ கவலைப்படுகிறாய். நான் இருக்கிறன். நான் செலவழிக்கிறன். நீங்கள் வாற மாதமளவில் வலது கரைக் குடியேற்றத்திட்டத்திற்கு வரப்போகிறியள். உங்கட காணிகளை எனக்குத்தானே தரப்போறியள். நான் அதில தேக்குமரம் வளர்க்கப்போறன். எல்லாம் நான் செய்யிறன். பிறகு காணி எழுதேக்க கழிக்கலாம்...”

நடேசு அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவர்களுக்கு குடமுருட்டி வலது கரையில் காணிகள் ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டன. விரைவில் காணிகள் காட்டப்படவிருக்கின்றன. பாலாவியில் பலர் தங்கள் காணிகளை மயில்வாகனத்திற்கு விற்றுவிட்டார்கள்.

ஏனையோரும் விற்றுவிட்டு வெளியேறுவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை.

“நீங்கள் போங்கோ. விடியக் குஞ்சராசா வருவான்.” என்றான் தவபாலன்.

அவர்கள் பெரும் சுமையுடன் திரும்பிச் சென்றனர்.

“நீங்கள் குஞ்சராசாவைப் பிடிக்கச் செலவழித்த பணத்தை அவர்களிடமே கறந்திட்டியள், கொறனர்.”

மயில்வாகனம் திருப்தியாகச் சிரித்தார்.

“என்ன பாலாவியில தேக்குமரம் நடப்போறியளோ? ஆருக்குப் பூ வைக்கிறியள்...சும்மா காது குத்தாதையுங்கோ, கொறனர். ஏதோ குழாய்க்கிணறு... தோட்டம்... எஸ்ரேட் என்றெல்லாம் பேச்சு அடிபட்டுது...”

“உது ஆர் சொன்னது. விசர்க் கதை. தண்ணியில்லாத நிலத்தில காடுதான் வளர்க்கலாம்.” என்றார் மயில்வாகனம்.

16

இனையவன் வெளிநாட்டிற்குப் போகப் பணம் கொடுத்து நான்கு மாதங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஒவ்வொரு வாரமும் அடுத்த வாரம் அடுத்த வாரம் எனச் சிவராமன் கடத்திக் கொண்டு வந்தான். இனையவனுக்குக் கலக்கம் பிடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

ஏஜன்ட்மாரிடம் பணம் கட்டி ஏமாந்த இனையவர்கள் பலரையும் அவன் யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திக்க நேர்ந்தது. சென்ற தடவை இனையவன் சற்றுக் கோபமாகச் சிவராமனை

எச்சரித்திருந்தான். அதனால் இன்று பயண டிக்கட் அல்லது பணம் தருவதாகச் சிவராமன் கூறியிருந்தான்.

கடை பூட்டுவதற்கு ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகத் தான் வெளியில் செல்வதாக முதலாளியிடம் இளையவன் அனுமதி கேட்டிருந்தான். ஆனால் அரை நாளுடன் கடைகளைப் பூட்டவேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியிருந்தது.

புத்தூரில் ஒரு பொலிஸ்காரர் மீது சயிக்கிலில் வந்த இரு இளைஞர்கள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்துவிட்டார்கள். பொலிஸ்காரரின் தொடையில் சன்னங்கள் பாய்ந்து விட்டன. இச்செய்தி யாழ்ப்பாண நகரில் பரவியதும் வர்த்தகர்கள் கடைகளைப் பூட்டிக்கொண்டார்கள். நகரத்தில் குழுமிநின்ற மக்கள் வேகமாகக் கலையத் தொடங்கினார்கள்.

பட்டினத்தில் இத்தகு நிகழ்ச்சி சாதாரணமானதாக மாறிவிட்டிருந்தது. நகரத்தில் பொலிஸ் ஜீப்புகளும் இராணுவ வர்க்குகளும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக விரைந்தன. பதட்டநிலை நிலவியது.

கடை பூட்டப்பட்டதும் அவன் வரதராசனை அழைத்துக்கொண்டு சீதாஸ் ரவல் ஏஜன்சிக்குச் சென்றான்.

“பட்டினத்தில் இப்ப பொலிஸ் ராணுவக் கெடுபிடி அதிகம்.”

“ஏன்?”

“தெரியாததுமாதிரிக் கேக்கிறாய். சில இளைஞர்கள் தங்கள் தாயகத்தை மீட்டெடுக்கப் போராடுகிறார்கள். சில வங்கிகளில் கொள்ளைகளும் அடிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் பல பொலிசார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் காவல் படையினர் பல இளைஞர்களைச் சந்தேகத்தின் மீது கைது செய்து காவலில் வைத்துள்ளனர். என்றாலும் இவை ஓயவில்லை. இன்றைக்குப் பார் புத்தூரில் ஒரு பொலிஸ் காரரைச் சுட்டிட்டினம். அதனால் இனி என்ன பிரச்சினை வருகுதோ? பட்டினத்தில் அமைதி குறைந்துவிட்டது.” என்றான் வரதராசன்.

நடந்துகொண்டிருக்கும்போது இளையவன் கேட்டான்.

“ஏன் இப்படி நிலைவந்தது?...”

“எனக்கு அதிகம் தெரியாது. என்றாலும் சொல்லுறன். 1956ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் இலங்கையில் வந்தது. தமிழ் இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதப்பட்டது. அதிலிருந்து பிரச்சினை ஆரம்பமானது. தமிழ்மக்கள் சத்தியாக்கிரகங்கள் செய்தனர். காவல்படையினரும் சிங்களக் காதையரும் அடித்து நொருக்கினர். 1974ஆம் ஆண்டு தமிழாராய்ச்சி நடந்தது. அதில் கடைசிநாள் பொலிசார் குழப்பம் விளைவித்து பத்துப்பேர் மாண்டனர். இனக் கலவரங்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டன. தென்னிலங்கைத் தமிழர்கள் அடிக்கப்பட்டு உதைக்கப்பட்டு சொத்துக்களை இழந்து காலத்திற்குக் காலம் அகதிகளாக வந்தனர். கல்வியில் இன ரீதியான தரப்படுத்தல் வந்தது. சிங்கள மாணவர்களுக்குக் கிடைத்த உயர்கல்வி வாய்ப்பு தமிழ் மாணவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவையெல்லாம் இளைஞர் மனதில் விரக்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. முதலில் தமிழ்த் தலைவர்கள் சமஷ்டி ஆட்சி கேட்டினம். பின்னர் தனியாட்சி கேட்கினம், சாத்வீகமாக வென்றெடுக்கத் தலைவர்கள் விரும்புகினம். ஆயுதப் போராட்டத்தின் மூலமே அது சாத்தியமென இளைஞர்கள் சிலர் கருதுகினம். அதனால்தான் இப்ப பிரச்சினை...”

இளையவன் அவனை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“உனக்கு எவ்வளவு விசயம் தெரிந்திருக்குது?...”

“இங்க இருக்கிற எல்லாருக்கும் நான் சொன்ன விசயங்கள் நல்லாத் தெரியும். ஒவ்வொரு அரசியல் கூட்டங்களிலும் தலைவர்கள் இவற்றைத்தான் சொல்லி வருகிறார்கள். கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போச்சது...”

அவர்கள் சந்தியை அடைந்தபோது இராணுவத்தினர் வாகனங்களை நிறுத்திப் பரிசோதிப்பது தெரிந்தது. வாகனங்களைக் குடைந்து குடைந்து தேடினர்.

“என்ன தேடுகினம்...”

“துப்பாக்கிகள் இருக்குதா என்று பார்க்கினம்”

“வா நாங்கள் வேறு வழியால போவம்.”

அவர்கள் வேறு வழியாக சீதாஸ் ரவல்ஸ் ஏஜன்சியை அடைந்தார்கள்.

சீதாஸ் ரவல்ஸ் ஏஜன்சி என்ற பிளாஸ்டிக் போர்ட்டைக் காணவில்லை. எங்காவது மாறிவந்துவிட்டார்களா?

அதே இடம்தான். ரவல்ஸ் ஏஜன்சிக்குப் பக்கத்திலிருந்த அதே ஹோட்டல் அப்படியே இருக்கிறது.

“என்ன தம்பிமார் தேடுறியள். சீதாஸ் காரணையா?” ஹோட்டல்காரன் அவர்களைக் கூப்பிட்டான்.

“ஓமோம்...”

ஹோட்டல்காரன் சிரித்தான்.

“எவ்வளவு கொடுத்தியள்?”

“பதினையாயிரம்...”

“எங்க போறதுக்கு?...”

“சவுதி அராபியாவுக்கு...”

“நீங்கள் ஊருக்குத்தான் திரும்பிப்போகவேண்டும்... நீங்கள் அவனைத் தேடிவந்திருக்கும் நாற்பத்தெட்டாவது ஆக்கள். எனக்கும் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துவிட்டது.”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்? ...”

“அவன் காசுகளைச் சுருட்டிக்கொண்டு முந்தநாளே ஓடிவிட்டான் தம்பி. போன இடம் ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. எங்கயாவது வெளிநாட்டிற்கு ஓடியிருப்பான்.”

இளையவனின் தலை சிதறியதுபோல இருந்தது. கண்கள் இருள் அப்படியே நிலைகுலைந்து சரிந்துவிட்டான்.

“இளையவன் இளையவன்” என வரதராசன் பதறித் துடித்தான். அவனுக்கு மயக்கம் தெளிய வெகு நேர மாயிற்று.

இளையவன் திக்பிரமை பிடித்திருந்தான். அவன் கனவுகள், நம்பிக்கைகள் யாவும் அடித்தளத்துடன் சரிந்திருந்தன. வரதராசனின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு விம்மத் தொடங்கியிருந்தன.

17

நகரத்தில் அன்றைய காலை பதட்டத்துடன் பிறந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நூற்றாண்டு பழமைவாய்ந்த சொக்கட்டான் வடிவச் சந்தையொன்றிருக்கிறது. அச் சந்தையுள் இருந்த கடைகள் சென்றவிரவு இனந்தெரியாத குண்டர் களிநூல் அடித்து நொருக்கப்பட்டிருந்தன. நகரத்தின் சந்திகளில் பல சிலைகள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. வள்ளுவரின் கரங்கள் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. ஓளவையாரின் தலை முறிக்கப்பட்டு வான் நோக்கித் திருப்பப்பட்டிருந்தது. காந்தியின் வலதுகால் முறிக்கப்பட்டிருந்தது. சோமசுந்தரப்புவரர் கரம் உடைந்து இருந்தார். சந்தையில் படுத்திருந்த பலர் சென்றவிரவு தாக்கப்பட்டிருந்தனர்.

பாதிக்கப்பட்டோர் கொதிப்புடன் காணப்பட்டனர்.

எஸ். பி. யிடம் பலர் முறையிட்டனர். எம். பி. வாசீசர் அரசாங்க அதிபருடன் தொடர்புகொள்ள முயன்றார். அவர் சேர்க்கிட்டில் மகிழ்புரம் சென்றிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. எஸ். பி. யுடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை.

அதேவேளை புதியதொரு சம்பவம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்தது.

நகரத்திற்கு ரோந்து வந்த இரு பொலிசார் ஒரு சில ரால் தாக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கொண்டுவந்த துப்பாக்கிகளில் ஒன்றும் பறிக்கப்பட்டது. அத்துடன் நகரத்துக்கு வந்த பொலிஸ் அதிகாரியின் ஜீப் கல்லெறிக்குள்ளாகியது.

வர்த்தக நிலையங்கள் படபடவெனப் பூட்டப்பட்டன. மக்கள் விரைந்து கலைந்தனர்.

கனகராசாவும் தன் கடைகளை இழுத்துப் பூட்டினார்.

“கெதியாக எல்லாரும் வீட்டை போங்கோ...” என்றார். இளையவனும் வரதராசனும் வெளியில் வந்தனர். அதே வேளை ஜீப்புகளிலும் றக்குகளிலும் ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசார் நகரத்தில் சந்திக்குச் சந்தி குதித்தனர்.

மக்கள் சிதறி ஓடி, பொலிசார் அவர்களைத் துரத்தி யடித்தனர். ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் எல்லாரும் சிதறிப் பயத்துடன் ஓடினர். வீதிகளில் விழுந்தோர், அடிபட்டு மண்டை உடைந்தோர். சயிக்கில்களையும் தம் வாகனங்களையும் விட்டுவிட்டு ஓடியோர். நகரமே அல்லோலகல்லோ லப்பட்டது.

இனையவன் பொலிசாரின் தாக்குதலிற்குள்ளாகினான். வரதராசனும் அவனும் விழுந்தெழும்பி ஓடினார்கள்.

இருந்தாற்போல துப்பாக்கி வேட்டுகள் ஒலித்தன.

இனையவனுடன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த வரதராசன் "ஐயோ அம்மா" என்று அலறியபடி வீதியில் விழுந்தான். இரத்தம் பெருக்கெடுத்தது.

"வரதா..." என்றபடி இனையவன் அவனிடம் ஓடி வந்தான்.

"ஓடு... ஓடிவிடு, இனையவா... ஓடு..." வரதன் அலறினான்.

பொலிசார் துப்பாக்கி வேட்டுகளைத் தீர்த்தபடி ஓடி வந்தனர். இனையவன் பாய்ந்து ஓடி எதிர்ப்பட்ட மதிலால் தாவி ஏறி அப்படியே விழுந்து மயக்கமானான்.

அவனுக்கு மயக்கம் தெளிந்தபோது மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. கண் விழித்துப் பார்த்தான். வானத்தில் கரும்புகை மண்டிக்கிடந்தது.

என்ன நடந்தது? வரதன் குண்டடிப்பட்டுச் சரிந்தது நினைவு வந்தது. கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. உயிருக்குயி ரான ஒரு நண்பனை அவன் இழந்துவிட்டானா? அவன் என்ன குற்றம் செய்தான்?

பட்டினம் பொல்லாதது. மனிதர் வாழ ஏற்றதல்ல. பாலாவிக்கிராமம் எவ்வளவு அமைதியானது. இனிமையானது. 'என் காணி. என் வீடு... என் மலர்?'

அவன் எழுந்து நின்றான். ஆள் அரவமின்றி அப்பிர தேசத்தில் அமைதி நிலவியது. யாரோ வீதியில் நடந்து செல்கின்ற ஒலி. மதிலால் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான்.

சந்தைக் கட்டிடம் தீயில் விளாசி எரிவது தெரிந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் பழமைவாய்ந்த கட்டிடம் தீக்கு இரையாகிக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் சிலர் விரைந்து ஓடுவது தெரிந்தது.

இங்கிருக்கக்கூடாது.

இது என்ன யுத்த களமா?

‘கிராமத்திற்கு ஓடிப்போய் விடவேண்டும். என் வீட்டின் சாணித் தரையில் புரளவேண்டும். எனக்குப் பாலாவியில் எங்கு வீடு இருக்கிறது? அதைத்தான் விற்றுத் தொலைத்து விட்டேனே? காணிநிலம் பணம் எல்லாம் பறிபோய் விட்டன.’

அந்தக் கிராமம் இருக்கிறது. அந்த அமைதி அங்கிருக்கிறது. குடமுருட்டியாற்றங்கரை இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் மாமன் மகள் மலர் அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறான்.

எல்லாம் அவனைவிட்டுப் போகட்டும். எல்லாவற்றையும் அவன் இழக்கலாம். மலரை இழக்கக்கூடாது.

மதிலைத் தாண்டிக் குதித்தான்.

கால் போன போக்கில் ஓடத் தொடங்கினான்.

மூன்றாம் நாள் எப்படியோ அவன் பாலாவிக்கிராமத்தை வந்தடைந்தான்.

பொழுது விடிந்துகொண்டிருந்தது.

பாலாவிக்கிராமம் அமைதியாகவிருந்தது. அக்கிராமத்திலிருந்த வீடுகள், குடிசைகள் எங்கே? சா அமைதி அங்கு நிலவியது. இனையவன் பயத்துடன் அங்குமிங்கும் பார்த்தான். இங்கிருந்தவர்கள் எல்லாரும் எங்கே? அவன் மாமன் எங்கே? மலர் எங்கே?

அவன் வேறு எங்காவது மாறி வந்துவிட்டானா?

தூரத்தில் சிலர் நடமாடுவது தெரிந்தது. அவர்களிடம் ஓடிச் சென்றான்.

“கந்தப்புவும் வேறிருவரும் நின்றிருந்தார்கள்.

“தம்பி, வெளிநாட்டில் என்றினம். எப்ப வந்தனர்?...” என்று கந்தப்பு கேட்டான்.

“என்ன தம்பி கொண்டு வந்தீர்? ஒன்றையும் காணவில்லை. என்ன களைச்சவிழுந்து ஓடிவந்திருக்கிறீர்?...” என்று இன்னொருவன் கேட்டான்.

அவர்களின் கேள்விகளுக்கு அவன் பதில் சொல்லும் நிலையில் இல்லை.

“எல்லாரும் எங்கே?”

“தம்பிக்கு விசயம் தெரியாதே? இங்கிருந்த எல்லாருக்கும் குடமுருட்டிக் குளத்தின் வலது கரையில் காணி கொடுத்தாச்சது. நீர்ப்பாசனக் காணி. எல்லாரும் அங்க போய் ஒரு மாதமாகுது. இப்ப பாலாவி மயில்வாகனம் முதலாளிக் குத்தான் சொந்தம். வாங்கிவிட்டார்...”

“எல்லாரும் போயிட்டினமே? நடேசு அம்மான்...?”

“அவருந்தான் போட்டார். ஆனால் அவர் மட்டுந்தான் தன்ர காணிகளை விக்கவில்லை. எவ்வளவு காலத்திற்கு விற்காமல் இருக்கப் போறார். மகளுக்கும் கலியாணம்.”

“மலருக்கோ?”

“எனக்குத் தெரியாது. அவருக்கு ஒரே பெட்டை தானே? யாரோ சின்னத்துரையாம். உறவுக்காரனும். செய்யப்போறான்...”

இளையவன் திரும்பி ஓடத் தொடங்கினான்.

“கலியாணம் நேற்றே முடிஞ்சது, கோயிலில். நானும் போனான்” என்று ஒருவன்.

18

உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனை.

சற்குணம் அக்கடிதத்தை மீண்டும் பார்த்தார். அவரையறியாமல் சிரிப்பு வந்தது. அவரைக் கச்சேரிக்கு மாற்றியிருந்தார்கள். மகிழ்புரத்திற்கு குளமுறிப்பு உதவி அரசாங்க அதிபரை நியமித்திருந்தார்கள்.

தவபாலன் சொன்னவற்றைச் செய்துவிட்டான். அவனுடன் அவன் நலனுக்கு ஒத்துழைக்காத அதிகாரியை அவன் மாற்றஞ் செய்துவிட்டான்.

ஆனாலும் அவனால் ஒன்றைச் செய்ய முடியவில்லை. வேலையில்லாமல் வீட்டிற்கு அனுப்புவதாகச் சொல்லியிருந்தான். அதனை அவனால் செய்துமுடிக்க முடியவில்லை.

குளமுறிப்பு உதவி அரசாங்க அதிபரிடம் பொறுப்பு களைப் பாரம் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டியது தான். உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு மாற்றம் வந்த செய்தி மகிழ்புரத்தில் பரவிவிட்டது எவரும் வந்து விசாரிக்க வில்லை.

இந்த உலகம் இப்படித்தான். அவரிடம் பயன் பெற்றவர்கள் பலர். நன்மை பெற்றவர்கள் பலர்.

பயன் பெற்றார்களா? நன்மை பெற்றார்களா?

அவர் தன் உத்தியோகக் கடமையைச் செய்தார். அதற்கு என்ன நன்றி இருக்கிறது? அரசாங்கக் காணிகளை நிலமற்றவர்களுக்கு வழங்கினார். அது கடமை. அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வது மகிழ்புரக் கிராம மக்களின் உரிமை. இதில் என்ன நன்றி?

அவர் குவார்ட்சிற்குச் செல்ல எழுந்தார். நல்லதொரு தூக்கம் போடவேண்டும்.

வாசலில் தவபாலன் நின்றிருந்தான். அவன் முகத்தில் வெற்றிச் சிரிப்பு இருக்கிறதோ?

“என்ன சேர். இம்மியேட் ரூன்ஸ்பர் என்று கேள்விப்பட்டன்.”

தவபாலனை அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“மிக்க நன்றி மிஸ்ரர் தவபாலன். இங்கிருந்து அனுப்பி வைத்தமைக்கு நன்றி. நாங்கள் அதிகாரிகள். இலங்கையின் எப்பாகத்திலும் கடமையாற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் எப்பகுதியிலும் நான் கடமையாற்றத் தயார்.”

“நாளு அனுப்பி வைத்தேன். இல்லை சேர். இக்கிராமத்தில் பலர் உங்களை விரும்பவில்லை. போவதற்கு முன் என் சீமேந்துப் பேமிற்றிற்கு றெக்கமன்ட் பண்ணிவிட்டுப் போங்களேன். நீங்கள் கடைசி நேரத்திலாவது எனக்கு உதவினியள் என்றிருக்கட்டும்.” என்று அவரிடம் ஏளனமாகக் கேட்டான்.

அவன் கோபம் அடங்கவில்லை. ஏதோ வம்பிற்குத்தான் வந்திருக்கிறான் என்பது சற்குணத்திற்குப் புரிந்தது. அவனுடன் வேறு சிலர் வெளியில் நின்றுருந்தனர்.

“பிழையானவற்றிற்கு நான் உடந்தையாக இருக்க மாட்டன்.”

“எது பிழை? நான் வீடு கட்டுறன். எனக்கு இருநூறு பைக்கற் சீமேந்து தேவை. அது பிழையா?”

“நீ வீடு கட்டவில்லை. எடுத்துக் கள்ளவிலைக்கு விற்கப் பார்க்கிறீர். தர முடியாது. தயவுசெய்து போகலாம்.”

“நீங்கள் தரத்தான் வேண்டும்...”

“தரமுடியாது. நீ என்னைப் பயமுறுத்தப் பார்க்கிறியா?”

“உம்மைப் பயமுறுத்த நான் வரவில்லை. எனக்குச் சீமேந்துப் பேமிற் வேணும். கையெழுத்து வைத்தால்தான் நீர் வெளியில் செல்லலாம்.”

சற்குணம் தன் சுயநிலையை இழக்கத் தொடங்கியிருந்தார்.

“தவபாலன் ஒரு அரசாங்க அதிகாரியைப் பயமுறுத்து வது, அதுவும் கடமை நேரத்தில் பயமுறுத்துவது எவ்வளவு பாரதூரமான குற்றம் தெரியுமா?... விடு வழியை.”

தவபாலனைத் தள்ளிக்கொண்டு சற்குணம் வெளியில் செல்ல முயன்றார். தவபாலன் அவர் நெஞ்சில் கை பதித் துத் தள்ளிவிட்டான்.

சற்குணம் வெகுண்டெழுந்தார். தவபாலன் கரத்தை உயர்த்துவதற்கு முன்னரே சற்குணத்தின் கரம் வேகமாகத் தொழிற்பட்டுவிட்டது. தவபாலனின் முகத்தில் உதடு பிளந்தது. கன்னங்கள் உப்பிக்கொண்டன. அப்படியே வெளி வாசலில் நிலத்தில் பொத்தென விழுந்தான்.

“அடியுங்கடா அவனை” என்று தவபாலன் கத்தினான். அவனுடன் கூட வந்தவர்கள் சற்குணத்தை நெருங்கினர்.

அவர்கள் கைகளில் பொல்லுகள். ஒருவன் கத்தியும் வைத்திருந்தான்.

சற்குணம் துணிந்துவிட்டார்.

“ஒன்றில் நான். அல்லது அவர்கள்”

அவர்கள் நெருங்கினர். அவ்வேளை அவர்களுக்கும் சற்குணத்திற்கும் இடையில் ஒருவன் வேகமாகப் பாய்ந்து நின்றான்.

மசுக்குட்டி. அவன் எப்படி இங்கு வந்தான்?

“ஆராவது... சேரில கைவச்சியன்... அவங்கவின்ற குடலை மாலையாக எடுத்து கழுத்தில் மாட்டுவன். போங்கடா எல்லாரும்.”

மசுக்குட்டியின் கரத்தில் பளபளத்த கத்தியும் அவன் தோற்றமும் அவர்களைத் தயங்க வைத்தது.

“மசுக்குட்டி நீ இதுலை தலைபிடாத. நாங்கள் ஊர்க் காரர்.” என்றான் தள்ளாடி எழுந்தபடி தவபாலன்.

“போடா எளிய வடுவா. எனக்கு எல்லாரையும் தெரியும். உங்களுக்கு என்னைப்பற்றித் தெரியும். போங்கடா...”

மெசெஞ்சர் பண்டார செய்திகேட்டுத் துவக்குடன் பாய்ந்து வந்தான்.

“எளிய சிங்களவா, நீ இவனுக்காக எங்களுக்கு வெடி வைச்சிடுவியோ?” என்று தவபாலன் கேட்டான்.

பண்டார கோபத்துடன் துப்பாக்கியை உயர்த்தினான். சற்குணம் தடுத்தார்.

அலுவலகப் பிரதம கிளாக்கர் ஓடிவந்தார்.

“நீ போ தம்பி. முதலில நீ போ தம்பி.” என்று தவபாலனைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போனார்.

அவர்கள் சென்றனர்.

மசுக்குட்டியின் தோள்களில் அன்புடன் சற்குணம் கரம் பதித்தார்.

“நீ ஒருவனாவது இந்தக் கிராமத்தில் என்னைப் புரிந்திருக்கிறாய்.”

“சேர் உங்களுக்காக நான் எதையும் செய்வன். விசயம் கேள்விப்பட்டு ஓடிவந்தன். நீங்கள் போகப் போறியளாமே?” என்று மசுக்குட்டி கலங்கினான்.

“ரூன்ஸ்பரில் போவதாகத்தான் நினைத்தன். தவபாலன் சொன்னபடி என்னை வேலையில்லாமல்தான் அனுப்பப் போகிறான். ஒபிசில் தவபாலனை அடித்ததற்காக என்மீது டிசிப்பிளினறி அச்சன் எடுக்கப்படும். நான் சொல்வதை எவரும் கேட்கமாட்டார்கள். நிச்சயம் வேலை நீக்கம் வரும். மசுக்குட்டி.”

மசுக்குட்டி அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

“அப்படியும் நடக்குமா, சேர்.?”

சற்குணம் அமைதியாக இருந்தார் ஒரு கணம்.

“மசுக்குட்டி இந்தக் கிராமத்தில் நீ ஒருவன்தான் நன்றியுடன் எனக்காக வந்தாய். இந்த அலுவலகத்தில் பண்டார நீ ஒருவன்தான் நன்றியுடன் வந்தாய். மறக்க

மாட்டன். நான் வாறன் மகக்குட்டி. ஆய்போவன் பண்டார.”

அவர் தன் காரில் ஏறிக்கொண்டார்.

கார் ஓடத்தொடங்கியது. மயில்வாகனத்தின் குரல் காதில் ஒலித்தது:

“எல்லாரும் நிர்வாணமாக நிற்க நீங்கள் மட்டும் உடுப்புடன் நிற்கப்பார்க்கிறீர்கள்.”

— முற்றும். —

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

பிரளயம்

- ★ 1971 — ‘மயானபூமி’ என்ற தலைப்பில் சரித்திரனில் வெளிவந்தது.
- ★ 1975 — ‘பிரளயம்’ என்ற தலைப்பில் வீரகேசரி வெளியீடு.
- ★ 1975 — ஆம் ஆண்டின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.
- ★ 1982 — இல் வாடுலி நாடகமாக ஒலிபரப்பாகியது.
- ★ 1989 — கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியத்தின் முன்னுரையுடன் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவந்தது.

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம் இந்நாவலின் முன்னுரையில் ..

செங்கை ஆழியான் அவர்கள் ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கியத்துறையில் கால்நூற்றாண்டுக் காலத்துக்கு மேலாகத் தமது ஆளுமையின் சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்து நிற்பவர்; பல சிறுகதைகளையும் இருபத்தைந்து நூவல் களையும் எழுதி முடித்தவர்; தொடர்ந்து எழுதிக் கொண் டிருப்பவர்; தமது படைப்புக்கள் மூலம் ஈழத்தின் வடபுல மாந்தரின் சமூக பண்பாட்டுக் கூறுகள் பலவற்றுக்கு இலக்கிய வாழ்வளித்தவர். இவரது இலக்கியப் பங்களிப்பு தொடர்பாகப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சிந்திக்கவும் எழுதவும் எனக்கு வாய்ப்புக் கிட்டியது.

இந்த நாவல் ஈழத்தின் தமிழ்நாவல் வரலாற்றிலும் செங்கை ஆழியானது படைப்பிலக்கிய வரலாற்றிலும் குறிப் பிடத்தக்க முக்கியத்துவமுடையது. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் களில் சாதிப்பிரச்சினை இந்த நூற்றாண்டின் முதற்கால் நூற்றாண்டுப் பகுதியிலேயே இடம் பெறத் தொடங்கி விட்டது.

சமுதாய வரலாற்று நோக்கில் நாவல் படைக்கும் முயற்சியில் முக்கியமான இருவகை அணுகுமுறைகள் காணப்பட்டன. ஒருவகை இப்பிரச்சினையைப் பொதுவுடை மைக் கோட்பாட்டடிப்படையில் ஒரு வர்க்கப் போராட்ட வரலாறாக நோக்குதல்; இன்னொருவகை, இதனை சமுதாயத் தின் இயல்பான சிந்தனை மாற்றத்தின் வரலாறாக நோக் குதல். இவற்றில் முதல்வகை அணுகுமுறை செ. கணேச லிங்கன், கே. டானியல் என்போரால் மேற்கொள்ளப்பட் டது இரண்டாவது அணுகுமுறையை மேற்கொண்டோரில் ஒருவர் செங்கை ஆழியான். அவரது இந்த நாவல் இவ் வணுகு முறைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துள்ள தர மானதொரு ஆக்கமாகும். தாழ்த்தப்பட்டோர் உயர்த்தப் பட்டோர் இருசாராரிடத்தும் நிகழும் சிந்தனை மாற்றங்கள் இயல்பாகவே சமுதாய மாற்றத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதை இந்நாவல் உணர்த்தியமைகிறது.

பிரளயம்

1. ஓர் அரசுகுமாரி

வைகறை இனிமையாக மலர, இருள் மெதுவாக விலகத் தொடங்கியது. மென் புகார் முற்றாக நீங்கி விடவில்லை. பாலை விறகு எரிந்து படர்ந்த புகைப் போர்வை போல பனிப்புகார் திரை விரிந்திருத்தது.

ராணி சோம்பலை முறித்தபடி முற்றத்தில் கால்களைப் பதித்தாள். இரவு பெய்த மழையினால் நீர் ஊறிப் பொருமி யிருந்த நிலம், சில்லென்ற குளிர்ச்சியை ஊட்டியது. அவளுக்கு அது வழக்கமான குளிர்ச்சிதான். பனியும், மழையும், அவளின் வைகறைத் துயில் களைப்பை நிறுத்திவிட முடியாதவை. அவை அவளின் தோழிகள்.

முற்றத்தில் தாழ்வாரத்தோடு சடைத்து வளர்ந்திருந்த சீமைக்கிளுவை மரங்கள் எதிர்பாராது வீசிய காற்றினால் அலைப்புற்றன. ராணியால் உடனே ஒதுங்கிவிட முடியவில்லை பனித்துளிகளாகச் சிந்திய மழைத்துளிகள் அவள் உடலைத் தழுவிச் சிதறின

“சாய் ” என்று வெறுப்போடு உடலை நெளித்துக் கொண்டாள். நிலத்தோடு சோரக் கட்டியிருந்த பாவாடையை மெதுவாகத் தூக்கிப்பிடித்தபடி, முற்றத்தைக் கடந்து சென்று தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

தலைவாசலும் வீடும் ஒன்றை யொன்று நோக்கியவாறு கட்டப்பட்டிருந்தன. இரண்டையும் இணைத்தபடி அடுக்களை அமைந்திருந்தது. இரண்டு அறைகள், நீளவாட்டில் ஒரு சாலைக் குறுக்கு வாட்டில் இன்னொருசாலை, ஆகியவற்றைக் கொண்ட பழைய காலத்து வீடு அது. ராணியின் பாட்டரரால் கட்டப்பட்டு அவர் அரசோச்சிய அரண்மனை அது சுவர்கள் செம்மண்ணினால் எழுப்பப்பட்டிருந்த போதிலும் வெண் சுண்ணாம்பு பூச்சினால் அவை துப்புரவாக விளங்கின.

தலைவாசல் முற்றாகக் கல்லால் கட்டப்பட்டது. கூரை மட்டும் தென்னங் கீற்றுக்களால் வேயப்பட்டிருந்தது. அடுக்களை சிறியதொரு குடிசை குனிந்துதான் அதன் உள்ளே நுழைய வேண்டும். சுவர்களாக பனைமட்டைகள் நெருக்கமாக வரியப்பட்டிருந்தன.

ராணி திண்ணையில் இருந்தவாறு தனது வீட்டை ஒரு கணம் நோட்டம் விட்டாள். அவள் பிறந்த சாதிக்குள் உண்மையிலேயே அவளின் குடும்பம் வசதியானதுதான் ராணியின் தகப்பன் வேலுப்பிள்ளை ஒரு சலவைத் தொழிலாளி.

நேர்மைக்குப் பயந்த மனிதர் அவர். ராணி தனது வீழ்களைத் தலைவாசலுள் செலுத்தினாள்.

அடுக்கடுக்காக அழுக்குத் துணி மூட்டைகள். அவை சுமை சுமையாகக் கட்டப்பட்டு வெளுத்துச் சலவைசெய்வதற்காக ஒருமூலையில் இருந்தன. மறுமூலையில் ஸ்திரிக்கைப் பெட்டியின் குட்டினால் எரிந்து சுறுத்துவிட்ட நீள்மேசை யொன்றில் சலவை செய்து மடித்த உடுப்புகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

எத்தனை வீட்டு அழுக்கு மூட்டைகளோ அவை?

சிவத்தக் கரை போட்ட சேலையால் கட்டப் பட்டிருக்கும் துணிமூட்டை யாருக்குச் சொந்தமானது என்று ராணிக்கு நன்கு தெரியும். அது விதானையார் வீட்டிற்குரியது. அந்த சிவத்த கரைச் சேலையைத்தான் விதானையார் மனைவி வீட்டிலிருக்கும் போது கட்டிக்கொள்வாள். ராணி கல்லூரிக்

குப் போகும் வேளைகளில் பல தடவைகள் இதைச் சண்டிருக்கிறான். ஒரு சேலையைத்தான் மஹ்ரூது கட்டுகிறாளோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்படுவதுண்டு.

விதானையார் வண்ணாப் பண்ணையிலே பணத்தால் கணிக் கத்தக்க ஒரு புள்ளி; 'அவருக்கு ஏன்தான் இவ்வளவு கஞ்சத் தனமோ?'

ராணிக்கு ஒரு சம்பவம் நினைவிற்கு வருகின்றது மறக்க முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சி அது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்ததாக இருக்கவேண்டும்.

அப்போது அவளிருக்கும் தலைவாசல் கல்கட்டிடமாக இல்லை மண் தலைவாசலாகவே விளங்கியது. வேலுப்பிள்ளை ஊரின் துணிகளை அந்தத் தலைவாசலுள் தான் வைப்பது வழக்கம் நிலம் மண்ணை இருந்த படியால் பலகையினால் அசவுகட்டி ஊத்தைச் சுமைகளை அதில் அடுக்கி வைப்பார்

அப்படி வைத்தும் ஒரு அழுக்குச் சுமை நிலத்தில் விழுந்தால் அதன் ஒருபுறம் கறையானுக்கு இரையாகி விட்டது அதை முதன் முதலாகக் கண்டவள் ராணிதான். அவள் தந்தையை எழுப்பி வந்து காட்டினாள்.

வேலுப்பிள்ளை தலைமீதுகைவைத்துச் செயலற்றுக் குந்தி விட்டார்.

“என்ன ஐயா செய்வது? தர்செயலாக நடந்தது தானே?” என்றாள் ராணி.

வேலுப்பிள்ளை மகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பின் கறையானுக்கு இரையாகிக் கிடக்கும் துணிமூட்டையைப் பார்த்தார்.

“உது விதானையார் வீட்டான் பிள்ளை. என்னை இருபது வருஷத் தொழிலிலை உப்பிடி ஒருக்காலும் நிகழ்ந்ததில்லை நான் விதானையாருக்கு என்ன சொல்லப் போகிறனோ?” என்று இடிந்து போனார்.

ராணி மூட்டையை அவிழ்த்துப் பார்த்தாள். மேலே சுற்றிக் கட்டியிருந்த படுக்கை விரிப்பும் ஒரு சேலையும்

மட்டுமே கறையானுக்கு இரையாகிப் பொத்தல் விழுந்து
கிடந்தன.

வேலுப்பிள்ளை பயந்தது போலவே சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து
விட்டன; விதானையார் ஏறிப் பாய்ந்தார்.

“உது என்ன வேலுப்பிள்ளை, நீ செய்த வேலை? கவனக்
குறைவாகக் கறையானுக்கோ, மாட்டுக்கோ, கொடுத்திட்டு
உதுசரிவராதது” என்று ஏசினார். விதானையாரின் மனைவி
இன்னும் இரண்டு முழம் உயரப் பாய்ந்தாள்.

“உது கட்டாடி, கறையான் கிறையான் தின்னல்லை
நீ மாத்துக் கொடுத்து என்ற அருமந்த சேலையைகெடுத்துப்
போட்டாய்” என்று சீறி விழுந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளைக்குப் பொய் பேசத் தெரியாது. விதானை
யார் மனைவி கூறிய அபாண்டமரண பழியைக் கேட்டு
விதிர்த்துப் போனார்.

“மாத்துக்கு நான் ஊர்ச்சிலையைக் கொடுக்கிறதில்லை
பிள்ளை அதுக்குப் புறம்பா வச்சிருக்கிறன் உண்மையாகக்
கறையான் தான் திண்டிட்டது.”

விதானையார் குறுக்கிட்டார்

“அது எனக்குத் தெரியாது வேலுப்பிள்ளை உன்ரை கூலி
யிலை பிடிச்சுக் கொண்டுதான் தருவன்”

“வேலுப்பிள்ளை பதில் கூறமுடியாது” அப்படியே செய்
யுங்கோ” என்றார். அன்று வேலுப்பிள்ளை வீடு திரும்பிய
போது கூடவே நாகலிங்கத்தையும் கூட்டிவந்தார் நாக
லிங்கம் ஒரு மேசன் அடுத்த இரு வாரங்களுள் மண்தலை
வாசல் கல் கட்டிடமாக மாறிவிட்டது. ஆனால் அம்மாவின்
ஆறுபவுண் சங்கிலி அடைவு கடைக்குப் போய் விட்டது.

ராணி திண்ணையை விட்டிறங்கி அடுக்களையை நோக்கி
நடந்தாள்.

பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது. இன்னும் ஒருவரும்
படுக்கையைவிட்டு எழும்பவில்லை வழமையில் ஐயா நேரத்
தோடு எழும்பிவிடுவார். அவர் கூட இன்னமும் எழவில்லை.

நேற்றிரவு படுக்கும் போது வழக்கத்தை விடநேரமாகி விட்டது, சுந்தையா வீட்டு உடுப்புகளுக்கு பெட்டி போட்டு முடிய நள்ளிரவாகி விட்டது. நாளைகடைக்காரக் கந்தையர் வீட்டு உடுப்புகள் கொடுத்தாக வேண்டும்.

இராசு வீட்டிலில்லை. அவன் மனைவியோடு மசடா வீட்டிற்குப் போனவன் தான் ஒரு வாரமாகியும் திரும்பவில்லை. அவன் வீட்டிலிருந்தால் ஐயாவிற்கு உதவி செய்வான் மள மளவென்று பெட்டி போட்டு உடுப்புகளை அடுக்கி விடுவான்

ராணி ஆச்சியை எழுப்பினாள்.

“என்ன பிள்ளை ?”

“விடிஞ்சு போச்சணை எழும்பு.”

ஆச்சி எழுந்து பாயிலை குந்திக் கொண்டாள். அவளுடைய கை தலையணைக்கு கீழே எதையோ தேடியது.

ராணிக்கு தெரியும் அது என்னவென்று.

“ஆ துவங்கிட்டா சுருட்டு குடிக்கக் கூடாதென்றெல்லே அண்ணை உனக்குச் சொன்னவர்!?”

“அவன் கிடக்கிறான் பிள்ளை. பழகின பழக்கத்தை விட முடியுமே? அதுதவணம். நெருப்புப்பெட்டியை எடுத்துத் தந்திட்டுப் போ.” பிள்ளை

வேலுப்பிள்ளையும் எழுப்பி பாயைச் சுருட்டிவைத்தார்.

“பிள்ளை தம்பி எழும்பிவிட்டானே? போன முறையும் சோதனையில் குண்டு. இந்த முறையாவது பாஸ் பண்ணினான் எண்டால்...”

“அவனும் எழும்பவில்லை ஐயா...” என்று கூறியபடி ராணி அறைக்குள் போனாள்.

“தம்பி எழும்படா, .. ஏய் சுபத்திரா உனக்கு என்னடி இன்னும் நித்திரை எழும்பு... கண்மணி நீயும் எழும்பி முகத்தைக் கழுவு. பாய் எங்கேயோ கிடக்குது. இவள் வெறுந்தரையில் கிடக்கிறாள்.”

வீட்டு அலுவல்களையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு ராணி கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டபோது நேரம் எட்டரை யாகி விட்டது. அவள் புறப்படுவதைக் கண்டு ஆச்சி வழக் கம்போல் முணுமுணுத்தாள்.

“என்ன படிப்பு வேண்டிக்கிடக்கு வயதும் பதினெட் டாச்சு எங்கடை சாதியிலே எங்க வீட்டைப்போல வேறு எங்கேனும் படிக்கினமே?”

“நாங்கள் படிக்கிறதலை உனக்கு என்னனை ஆச்சி கஷ்டம்” என்று குறும்பாகக் கேட்டாள் ராணி.

“அதில்லைப்பிள்ளை குசினிக்கை முடங்கப்போற வண்ணத் திக்கும் படிப்பு தேவையோ? மூத்த பொம்பிளைப் பிள்ளை வீட்டோடு இருந்தால் எவ்வளவு உதவியாக இருக்கும்”

ராணியின் தம்பி கனகசிங்கம் ஆத்திரத்தோடு குறுக் கிட்டான்.

“விசர்கதை கதையாதை ஆச்சி. நீயே இப்படிச் சொன் னால் மற்றவை எப்படிச் சொல்லுவீனம்? நாங்க எல்லாம் படிக்காம சீலை தோய்த்துச் திரிய வேண்டும் என்று நீயும் எண்ணுகிறாய். உது இனிச் சரிவராது அக்காவும் படிக்கிறது தான். கண்மணியும் படிக்கிறது தான். நானும் படிக்கிறது தான் சுபத்திரா. மூதேசி தான் படியாமல் நெசவுக்குத் திரியுது.”

நெசவுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சுபத்திராவுக்கு கனகசிங்கம் கூறியது கேட்டது.

“இஞ்சை மூதேசி கிதேசி என்று பேசாதே நீ மட்டும் படிப்பிலே திறமோ? போன முறையும் எஸ். எஸ். ஸி. குண்டு. பேச வந்திட்டார்” என்று கறுவிக் கொண்டாள் சுபத்திரா.

“இந்த முறை பாரடி, நான் ‘சி’ யோட பாஸ்பண்ணிக் கட்டுறன் என்றான் கனகசிங்கம்.

“எங்கடை அண்ணர் இந்தமுறை கட்டாயம் பாஸ்பண் ணுவார்...” என்றுள் கண்மணி.

கனசிங்கத்திற்கு அவனும் தன்னைப் பகிடி பண்ணுவது போலப்பட்டது. நறுக்கென்று கண்மணியின் தலையில் குட்டி விட்டான்.

'ஐயோ பார் அக்கா' என்று சினுங்கினுள் கண்மணி ராணி தம்பியைக் கடிந்துவிட்டு கண்மணியை அணைத்துக் கொண்டாள்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்தபடி வீட்டுத் திண்ணையில் குந்தியிருந்தார். வேலுப்பிள்ளை. குழந்தைகளின் சண்டையில் அவர் தலையிடுவது கிடையாது அமைதியாக இவற்றைப் பார்த்து ரசித்துக் கொள்வார்.

அடிதடி அளவிற்குப் பிள்ளைகளின் சண்டை போனது கிடையாது. போனாலும் பார்த்துக் கொள்வதற்கு ராணி இருக்கிறாள்.

கனகசிங்கம் எப்போதுமே துடுக்கானவன். தங்கைகளோடு அவன் ஓயாது சண்டை போடுவான் சுபத்திராவும் ஒரு வாயாடி தான். கண்மணி மட்டுமே அப்பாவி ஆனால் மூவருமே ராணிக்கு அடக்கம்

ராணி தலைமை வகிக்கப் பிறந்தவள்

குழந்தைகள் படித்து முன்னேறுவதைப் பற்றி வேலுப்பிள்ளைக்கு உள்நூர மகிழ்ச்சி அவர் சாதிக்குள் அவரது குழந்தைகள் தான் படிக்கிறார்கள்.

ராணி இம்முறை பல்கலைக்கழக தேர்வுப் பரீட்சை எடுக்கப் போகிறாள் நிச்சயமாக அவள் சித்தியடைவாள், என்பதில் அவருக்கு சந்தேகமேயில்லை. அதன்பின் அவளைப் பல்கலைக்கழகம் அனுப்புவதா? இல்லையா? என்பதுதான் பிரச்சினை இது ஒரு வினாவாக அவருள் உருவெடுத்துள்ளது

பணத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அவர் ஏழையும்ல்ல பணக்காரருமல்ல. மதுசூக் காணிகளும் சிதனக் காணிகளும் அவரிடம் இருக்கின்றன. நேர்மையாகத் தனது தொழிலைச் செய்து முன்னேறியவர் அவர். தொழிலும் நன்கு நடக்கின்றது வருடாயும் பரவாயில்லை சுபத்திரா நெசவுக்குப் பாய் உழைத்துப் பணம் சம்பாதிக்கிறாள். ஆனால்—

பிரச்சினை சின்னத்தம்பி வடிவில் அல்லவா இருக்கிறது.

சின்னத்தம்பி ராணிக்கு முறைப்பையன் மனைவி பொன்னுவின் அண்ணன் மகன். தமையனின் மகளைத் தான் மூத்தவன் இராசவிற்கு அவள் கட்டி வைத்திருக்கிறாள்.

சின்னத்தம்பி ராணிக்காக வளர்பவன். கல்யாணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறான்.

தந்தையாடு சேர்ந்து தொழில் செய்யும் அவன் ராணி மேல் படிப்பு படிப்பதை விரும்புவானா?

இது விடயமாக வேலுப்பிள்ளை தனது மூளையைப் பல தடவைகள் குழப்பி இருக்கிறார். பதில் தான் கிடைக்கவில்லை ராணியின் படிப்பை நிறுத்துவதா?

“என்ன படிப்பு வேண்டிக் கிடக்கு. உலையள் படிச்சு என்ன உத்தியோகம் பார்க்கப் போகினம். சும்மா மறிச்சுப்போட்டு வீட்டு அலுவலைப் பார்க்கச் சொல்லு...”

“உந்த வயதிலே நாங்க இரண்டு பிள்ளையளும் பெத்துப் போட்டம். என்ன படிப்பு வேண்டிக் கிடக்கு ”

உந்த விதானையார் கூட தன்ரை மோனை மறிச்சுப் போட்டார் நீ மட்டும் படிப்பிக்கிறாய்...?

இப்படி எத்தனையோ பேர்களது அபிப்பிராயங்களை வேலுப்பிள்ளை கேட்டிருக்கிறார்.

“நாங்க எல்லாரும் படிக்க வேணும். படிக்காததாலே தான் எங்கடையாதி இப்படிக்கிடக்கு படிப்பாலே தானே எல்லாரும் முன்னேறி இருக்கினம்... எங்கடையீச்சர் கூட இதைத்தான் சொல்கிறா. உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேட்கிறன் ஐயா எங்களை மறிச்சுப் போடாதையுங்கோ” என்று ஒரு நாள் ராணி கூறினாள்.

‘ராணி இந்தச் சாதியிலே பிறந்திருக்கக் கூடாது தப்பிப் போய் இதில் பிறந்துவிட்டாள்.’ என அவர் எண்ணிக்கொள்வார்.

'அவளின் அடக்கம் அழகு இவை ஆருக்கு வரும் அவள் ஒரு அரசமாரி' என்று பலதடவைகள் அவர் மனம் கூறிக் கொள்ளும்.

'ஐயா போயிட்டு வரறம் ஈராணி'

'ஐயா போயிட்டு வரறம் —கண்மணி'

'ஐயா போயிட்டு வரறம்... —சுபத்திரா'

'ஐயா போயிட்டு வரறன் கனகசிங்கம்'

'எல்லாருக்கும் ஐயா தான் வேணும் ஆச்சி தேவையிலலை. என்று பொன்னு முணுமுணுத்தாள்.

2. சுபத்திரானின் துயர்

கல்லூரி முடிவதற்கு இன்னும் இரு பாடநேரங்கள் இருந்தன. புவியியல் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியை அன்று கல்லூரிக்கு வராத படியினால் அவர்கள் நூல்நிலையத்திக்கு வந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் ராணியின் வகுப்பில் பன்னிரண்டு மாணவிகளே இருந்தனர் அந்தப் பன்னிரண்டு பேரும் நூல் நிலையத்தை அமளிப்படுத்த போகுமானதாக இருந்தது.

ஊர்க் கதைகளை ஒருவருக்கொருவர் சுவையாகப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“ஓம்பா அந்தப் பொடியன் ரஜனிக்கு கடிதம் கொடுக்கேக்கை அம்பிட்டுப் போச்சாம்”

“உவ மீனும்மணியின்றை விஷயம் எல்லா வீட்டுக் காரருக்கும் தெரிஞ்சு போச்சு”

“இந்தமுறை சரித்திரத்திற்கு என்ன கேள்வி போடு வாங்கள் போனமுறை வலுசுகமப்பா...”

இந்த ரீதியில் அவர்கள் பேச்சுக்கள் அமைந்திருந்தன ராணி அதிகம் பேச்சில் கலந்து கொள்ளவில்லை அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்காமலுமில்லை பழையதொரு பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

கல்லூரி மணி அடித்து ஓய்ந்தது. வேறு வகுப்பு மாணவிகள் குட்பலாக நூல்நிலையத்தினுள் புகுந்தார்கள்.

“இந்தர் மனோன்மணி வாறு.” என்று கோகிலா கூறினாள். ராணி நிமிர்ந்து பார்ந்தாள்.

மனோன்மணி அவர்களோடு கூடவே படித்தவள். கூல்விப் பொதுத் தரசாதர வகுப்பில் இரு ஆண்டுகள் தவறி விட்டதால் பின்தங்கி விட்டாள்.

ராணிக்குப் பின்னால் இருந்த வாங்குகளில் அவர்கள் அமர்ந்தார்கள். ஏனோ ராணியைக் கண்டால் மனோன்மணிக்குப் பிடிக்காது.

இருவரும் இரப்பது வண்ணாபண்ணை தான். அதுதான் காரணமோ தெரியவில்லை.

மனோன்மணி கடைக்காரக் கந்தையாவின் மகள்.

“ஓ எங்கடைய அண்ணன் டொக்டருக்குப் படிக்கிறார் மற்ற அண்ணன் என்ஜினியருக்கு படிக்கிறார்” என்றாள்.

மனோன்மணி யாருக்கோ கூறிக்கொண்டிருந்தாள். வீண் பெருமையிலே வாழ்கிற வகுப்பைச் சேர்ந்தவள் அவள். தனது குடும்பத்தை மாணவிகள் மத்தியில் உயர்த்திப் பேசுவதில் அவளுக்கு அலாதி யான இன்பம் என்பது ராணிக்குத் தெரியும். ராணி மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

உண்மையிலே மனோன்மணியின் மூத்த தமையன் ஊம தேவன் மூன்று தடவைகளாக பத்தாவது வகுப்பில் சித்தி பெருது வீட்டிலே தங்கிநிற்பவன். அவளது இரண்டாவது தமையன் மகாலிங்கம்.....

மகாலிங்கத்தைப் பற்றி எண்ணும் போது ராணிக்கு ஒரு மரியாதை உணர்வு பிறக்கிறது. அவன் ஓர் ஆசிரியன் தமையனின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றுவான். ஏதோ கட்சி கூட்டம் என்று திரிபவன்.

மகாலிங்கத்தைப் பற்றி வண்ணாபண்ணையில் உயர்வாகவே பேசிக்கொண்டார்கள்.

“ஊருக்கு உழைப்பவன்...”

உண்மைதான். அவன் முன்னின்று செய்த செயல்களை ராணி கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். ‘ஆனால் மனோன்மணி அவர்களை டாக்டர் என்ஜினியர்களாக ஏன் உயர்த்தி விட்டாள்?,

“அவளோடு படிக்கின்ற மாணவிகள் பலர் இப்படித் தான் தற்பெருமையடித்துக் கொள்பவராக இருக்கின்றார்கள். தகப்பன்மார் சுருட்டுத் தொழிலாளர்களாக இருக்க ஆசிரியர், அப்போதிக்கரி, என்று கூறிக்கொள்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள். உள்ள தொழிலை ஏன் மறைப்பான்? உண்மையைக் கூறுவதில் என்ன கேவலம் இருக்கிறது?” என்ற சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த ராணிக்கு, இருந்தாற்போல தனது பெயர் மனோன்மணியின் பேச்சில் அடிபடும் உணர்வு ஏற்பட்டது.

“உவ எங்கடை கட்டாடியின்றை மோள் தான் அவளுக்கு பெரிய எண்ணம் ” என்று மனோன்மணி கூறுவது கேட்டது.

“இவள் வண்ணாத்தியோ?” என்று வேறொரு மாணவி ஆச்சரியப்படுவதும் தெரிந்தது.

அவர்களது வார்த்தைகள் கொடிய வேல்களாக ராணியின் செவிகளுள் இறங்கின. தான் ஒரு வண்ணாத்தி என்பதற்காக அவள் ஒருபோதும் வெட்கப்படவில்லை ஆனால் பேசுபவர்கள் ஏன் அப்பெயரைக் கேவலமாக உச்சரிக்க வேண்டும்?

“நீ சரியான கள்ளன்” என்ற வார்த்தைகள் அன்போடு கூறும் சொற்களாகவும் இருக்கலாம் கோபத்தோடு இகழ்ந்து கூறும் சொற்களாகவும் இருக்கலாம். பேசும் முறையில்தானே அர்த்தம் அமைகிறது.

ராணி இப்படியான வார்த்தைகளைப் பலதடவைகள் கேட்டவள் ஆனாலும் கேட்கும் போதெல்லாம் அவை அம்புகளாக அவள் நெஞ்சைத் துளைக்கின்றனவே?

மெதுவாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள், ராணி அவளின் கண்கள் கலங்கின.

“ராணி கவலைப்படாதையும்” என்று ஆறுதல் கூறினாள் கோகிலா; “இவையின்றை கெட்டத்தையெல்லாம் அடக்கவேணும் ”

ராணி கண்களை யாருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளின் உள்மனம் கூக்குரலிட்டது.

“ஒரு வண்ணாத்தி கல்வியிலே உன்னிலும் உயர்ந்தவள் என்பதை நிரூபிக்கிறன் பார்”

ராணி பத்திரிகையை மூடிவைத்துவிட்டு எழுந்தாள். கல்லூரிவிட இன்னமும் வெகுநேரம் இருந்தது ராணிக்கு மண்டை சிதறிவிடும்போல வேதனைகள் தலையைக் குடைந்தன. தனது வகுப்பிற்குள் சென்று தனிமையாக அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவளுக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது.

“கட்டாடியின் மோள்.....” உண்மைதான். அவள் கட்டாடி வேலுப்பிள்ளையின் மகள்தான். அதில் என்ன கேவலம் இருக்கிறது? அவருக்கு மற்றவர்களைப் போல கால் இல்லையா? கையில்லையா? உணர்வுதான் இல்லையா?

ஐயா. நேர்மையாகத் தான் உழைக்கிறார். விதானையார் போலக் கையெழுத்துப் போடக் கைலஞ்சம் வாங்குகிறாரா? அல்லது மனோன்மணியின் தகப்பன் போல கடையில் கள்ளச்சாராயம் விற்கிறாரா?

“வண்ணன் ஊரை ஏமாற்றிப் பிழைக்கவில்லையே?” ராணி தனிமையில் குமுறினாள். நடந்து முடிந்து போன ஒரு சம்பவம் நினைவில் எழுந்தது. சுபத்திராவின் படிப்பு நின்ற கதை அது.

சுபத்திரா படிப்பில் சுமாரானவள். குடும்பத்திலேயே மிகவும் அமைதியானவள் அவள் தான். கனகசிங்கத்தோடு சண்டைபிடித்தாலும் அன்பும், ஆதரவுமானவள். ஆச்சியின் மறு அச்ச அவள்.

எல்லாரையும் போல அவளும் கல்லூரிக்குப் போய் வந்தாள். அப்போது எட்டாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்

டிருந்தாள். ஒரு நாள் காலை பாடசாலைக்குப் போகும் நேரம் வந்தும் சுபத்திரா ஆயத்தமாகவில்லை.

“ஏன் சுபத்திரா இன்று பள்ளிக்கு வெளிக்கிடவில்லை யா” என்று ராணி கேட்டாள்.

“நான் வரவில்லை அக்கா” என்றாள் சுபத்திரா.

“ஏன் தொடமாட்டியா..?”

“இல்லை, இனிமேல் நான் பள்ளிக்கு வரமாட்டன்... எனக்கு படிக்க விருப்பமில்லை.”

சுபத்திராவின் பதில் ராணியைத் திகைக்க வைத்தது. “ஏனடி?” ராணியால் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை.

“அவள் விரும்பாட்டி நிக்கட்டுமே... எனக்கும் உதவியாக இருக்கும்.” என்றாள் ஆச்சி.

ராணி ஆச்சியைச் சுட்டெரித்துவிடுபவள் போலப் பார்த்தாள்.

“நீங்கள் சும்மா இருங்கோ ஏன் சுபத்திரா போக மாட்டன் என்கிறாய்?”

சுபத்திரா தமக்கையை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள். அவளின் விழிகள் கலங்கி இருந்தன.

“வகுப்பில் பகிடி பண்ணுகிறார்கள், அக்கா”

“என்னென்ன?”

ஒரு கணம் அந்த வீடு நிசப்தத்தில் ஆழ்ந்தது.

“ஆர் பகிடி பண்ணுகினம்..?” என்று கோபத்தோடு கேட்டாள் கனகசிங்கம்.

ராணி தம்பியைப் பார்த்த பார்வையில் அவள் மௌனியாகிவிட்டாள்.

“இஞ்சை பார் சுபத்திரா, அவையள் பகிடிபண்ணினால் நமக்கென்ன? நாம் படிச்ச முன்னேறவேணும்..... நாள் சொல்வதைக் கேள்..”

ராணி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் சுபத்திரா தொடர்ந்து கல்லூரிக்குப் போகச் சம்மதிக்கவில்லை.

அன்று இரவு ராணி படுக்கையில் படுத்திருந்து ஏதோ நூலொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, சுபத்திரா பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

“என் மீது கோபமா அக்கா..”

ராணி புத்தகத்தை மூடிவைத்து விட்டு தங்கையைப் பார்த்தாள்.

“சீச்சி இல்லை ஏன்?”

சுபத்திரா தமக்கையைப் பார்த்தபடி பேசாது இருந்தாள்: சற்றுநேர மௌனத்தின் பின்-

“பகிடி பண்ணினதிற்காக மட்டும் படிப்பை விட்டன் என்று நினைக்கிறியா, அக்கா?” என்றாள் சுபத்திரா.

வியப்போடு ராணி விழித்தாள்.

“நெற்றுப் பின்னேரம் நான் தனியாக வந்தன் இல்லையா? அம்மன் கோவிலடியிலே வரும் போது அந்த வாம தேவன் -- அதுதான் மனோன்மணியின்ரை தமையன். குறுக்கே சைக்கிளில் வந்து ஏதோ காகிதத்தை என்னிடம் நீட்டினான். நான் ஓடிவந்திட்டன், ..எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது அக்கா

ராணி வியப்போடும் துயரத்தோடும் தங்கையைப் பார்த்தாள்.

“இதுக்குப் பயந்தா நீ படிப்பைப் பாழாக்கிக்கொண்டாய் ?”

“எனக்கு என்னமோ பயமாக இருக்கு அக்கா. இனிமேல் நான் வெளியிலே போகவே மாட்டன்” சுபத்திராவின் வார்த்தைகளில் உறுதியிருந்தது.

மௌனமாக சில பொழுது தங்கையையே உற்றுப் பார்த்தாள் ராணி.

சுபத்திரா உண்மையில் வயதிற்கு மிஞ்சிய வளச்சீரியைக் கொண்டிருந்தாள். மருட்சி என்றும் ஆட்சி செலுத்தும் சற்றுப் பெரிய அவள் விழிகள் கலங்கி நிற்க. தாமரை இலைத் தண்ணீராகக் கண்ணீர் முத்துக்கள் தேங்கி நிற்பதும் அழகாகத்தான் இருந்தது. சுபத்திரா பொது நிறம்தான். அடக்கமாகப் பின்னிவிட்டும் கூட அவளின் கூந்தல் இடுப்புக்கீழ் இறங்கித்தான் நிற்கும். சுபத்திரா நடந்து செல்லும் போது பின்னால் நடைக்கு இணங்க அசைவுறும். அது ஒன்றே அவள் அழகிற்குப் போதும்.

“என்ன அக்கா சிந்தனை ”?

“சுபத்திரா” என அன்போடு அழைத்த ராணி “உலகிலே இப்படியெல்லாம் நடக்கிறதுதான். நாங்கள் மிகவும் கவனமாக இருந்தால் சரி. இதுக்காக நீ படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டது சரியாக இல்லை என்றால் ”

சுபத்திரா தமக்கையின் பாயில் படுத்துக்கொண்டாள்.

“அதுமட்டுமல்ல அக்கா ”

“ஏன் இன்னமும் இருக்கா? ”

“எங்க வகுப்பிலே நான்தான் மிகப்பெரிய பெண்ணாக இருக்கிறேன் அதுவும் வெட்கமாக இருக்கு.. ”

ராணியால் பின் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை. பல காரணங்களுக்காகத்தான் சுபத்திரா தனது படிப்பைக் குழப்பிக்கொண்டாள் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள்

நினைவில் இவையெல்லாம் எழுந்து நிின்றன. கேனிக் குப்பயந்து சுபத்திரா கல்வியை விட்டிருக்கலாம்- ஆனால், ராணி அவ்வாறு செய்யமாட்டாள். அவள் கோழையல்ல.

வகுப்பில் எவ்வளவு நேரம் அப்படிச் சிந்தனைவயப்பட்டிருந்தாளென்று ராணிக்கே தெரியாது.

“பள்ளி விட்டிட்டுது .. எழும்பு ராணி” என்று கோவிலா அவளை உறுப்பியபோதுதான் அவள் உணர்வு பெற்றாள்.

கல்லூரியும், அவள் வீடும் நெருங்கியேயிருந்தன, வீதியின் இரண்டு முடக்குத்திரும்பினால் அவளுடைய வீடுதான் பிறவுள் ரோட்டில் திரும்பி வடபுறமாக நடந்துகொண்டிருந்த வேளையிலும் வகுப்பறைச் சம்பவமே தலை தூக்கி நின்றது. கூடவே பல மாணவிகள் வந்தாலும் எவருடனும் பேசாது ராணி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

இந்த ரோட்டில்தான் சுபத்திரா வேலை செய்கின்ற நெசவாலை இருக்கிறது.

நெசவாலையைக் கடந்தால், ராணி வீட்டுக்குத்திரும்புகிற முடக்கு வரும், அந்த முடக்கில்தான் நரியன் குண்டு என்ற சிறிய குளம் இருக்கிறது. வண்ணாப் பண்ணை சலவை தொழிலாளருக்குரிய குண்டு அது. மழை காலத்தில் இக்குண்டில் நீர் நிரம்பி வழியும். அதன் கரையில் பெரிய தம்பிரானுக்கு சிறிய கோயில் அமைந்திருக்கிறது. கோயிலின் முன்னால் பெரியதொரு அரசமரம். அக்கோயில் அவள் சாகியினருடையதுதான் வேலுப்பிள்ளை சிறிய கொட்டிலாக இருந்த அந்தக் கோயிலை பணம் சேர்த்து கல்கட்டிடமாக்கினார்.

நரியன் குண்டிற்கு மேற்கே வீதிக்கு அப்பால் அமைந்திருந்த கடை கந்தையாவித்குச் சொந்தமானது. அந்த இடத்தில் ஒரே ஒரு கடையாக இருந்தடையால் வியாபாரம் நன்கு நடந்தது.

கந்தையர் பெரும்பாலும் கடையில் இருப்பது கிடையாது. அவருடைய மனைவிதான் கடையை நடத்தி வருகிறார். படிப்பறிவில்லாத தாழ்ந்த வகுப்பினர் வாழும் பகுதியாக அது இருந்ததால் அவருடைய மனைவி வைத்ததுதான் வலை.

நரியன் குண்டில் இப்போது வெள்ளம். நிரம்பி நிற்கிறது. பலர் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ராணியின் தந்தையும் சிலசமயம் அங்கே நிற்கலாம்.

ராணியின் கால்கள் பெரிய தம்பிரான் கோயில்முன் சற்றுத் தரித்து நின்றன. மனஇறகுள் கடவுளை, வேண்டிக் கொண்டு மீண்டும் நடந்தாள்.

பரந்து விசாலித்த அரசமரத்தின் கீழ் கரத்தை வண்டிகள் பல நின்றிருந்தன, சலவைத் துணிகளைச் சுமந்து வந்த வண்டிகள் அவை, ராணி வீட்டு வண்டி அங்கு இல்லையே? நின்றிருந்தால் அந்தச் சிவத்தக் காளை ராணியைக் கண்டதும் துள்ளிக் குதிக்குமே.

ராணிக்குந் பக்கத்தில் வந்த கோகிலா வலப்புறந் திரும்பி யாரையோ பார்த்துச் சிரிப்பது போல உணர்வு தட்டியது. அவள் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

கந்தையரின் கடைவாசலில் வாமதேவன் நின்றிருந்தான்.

3. சுயத்திராக் குஞ்சு

வேப்பம் பூக்கள் தூறிய மழையினால் பிடிப்பிழந்து முற்றமெல்லாம் சிதறிக் கிடந்தன. வெண்மலர்ப் பரவல் தூய வெண் கம்பளத்தினை நினைவுபடுத்தியது. கம் என்ற வாசனை எழுந்து, திண்ணையில் உட்கார்ந்து பாடசாலைப் புத்தகம் ஒன்றினைப் படித்துக் கொண்டிருந்த ராணியின் மூக்கில் ஏறியது.

“பாழாப்போன மழை. உள்ள பூவெல்லாததையும் கொட்டிப் போட்டுதே” என்று சாபம் வைத்தாள் பொன்னு. வடகம் போட வேண்டிய பூக்களையெல்லாம் மழை சிதைத்து விட்டதே என்ற கவலை அவளுக்கு.

மனைவி போடும் சாபம் தலைவாசலில் சலவை செய்து உடுப்புகளுக்குத் தண்ணீர் தெளித்து மடித்துக் கொண்டிருந்த வேலுப்பிள்ளைக்குக் கேட்டது.

“நீ மழையைத் திட்டுகிறாய், மழை பெய்ததால்தான் நரியன் குண்டுக்கை கொஞ்சம் தண்ணியாவது நிக் குது” என்றார் அவர்.

“ஆச்சிக்கு ஒன்றுமே கூடாது” என்றாள் ராணி. வேலுப்பிள்ளை பெரிதாகச் சிரித்தார். பொன்னு அடுக்களைக்குள் போய் விட்டாள்.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்ததால் வீசிய காற்றில் தண்மை காணப்பட்டது. அது ராணியின் உடலைக் குளிரச் செய்தது. ஆனால், வேலுப்பிள்ளையின் உடம்பு முழுவதும்

வியர்வையில் குளித்திருந்தது. ஸ்திரீப் பெட்டியின் ஊமக் கரி வெக்கை அவரை வியர்வையால் குளிப்பாட்டி இருந்தது.

தளர்ச்சி அடையாத தேகம் அவருடையது. என்றாலும் வயதானவர் தானே? தந்தையைப் பார்க்க ராணிக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. மெதுவாக எழுந்து தலை வாசலுக்குப் போனாள்.

“ஐயா, இராகு அண்ணை எப்ப வரப் போகிறாராம்... நீங்க ஒருவர் எவ்வளவு எண்டு வேலை செய்கிறது...?”

வேலுப்பிள்ளை பெட்டியை வளையத்தில் வைத்துவிட்டு வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு, மகளைப்பார்த்தார்.

“எப்ப வாறானே தெரியாது பிள்ளை. கலியாணமரண பிறகு எங்களுக்கெல்லாம் உதவுவான் என்று எதிர்ப்பார்க்க முடியுமா...?”

பொன்னு இவற்றையெல்லாம் கேட்ட படி, தேநீரோடு வந்தாள்.

“அவன் ஏன் இனி எங்களுக்கு உழைக்கத் தாரான்...? அவனுடைய மனுஷிக்குப் புறம்பாக இருக்கத்தான் விருப்பம்? நீங்க இனிக் கனகசிங்கனை மறியுங்கே. அவன் படிச்சது காணும்...”

ராணி குறுக்கிட்டாள்.

“நாங்க படிக்கிறது எப்பவும் ஆச்சிக்கு கண்ணுக்கை குத்துது” என்றாள் ஆத்திரத்தோடு.

“ஏதோ படிச்சுக் கிழிக்கத்தானே போறியள்...”

“இருந்து பார், ஆச்சி...”

“படிக்கத்தான் வேணும். நாங்க படிக்காததால்தான் இப்படி இருக்கிறம்...” என்றார் வேலுப்பிள்ளை....

ஸ்திரீக்கை பெட்டிக்குள் தணல் வெடித்துச் சிதறியது ராணி துணிகளை எடுத்து அடுக்கி வைத்தாள்.

“ஆச்சி...தேத்தண்ணி ரெடியா..?” என்ற குரலோடு படலை பொத்தென்று விடும் சத்தம் கேட்டது. கனகசிங்கம், சைக்கிளை வேலியோடு சாத்திவிட்டு வேகமாக வந்தான்.

“துரை வாரூர்... வரேக்கையே அவருக்குத் தேத்தண்ணி ஆயத்தமாக இருக்க வேணும் ... இல்லாட்டில் சுந்தோருக்குப் பிந்திப் போய் விடும...” பொன்னு கறுவீக்கொண்டான். வேலுப்பிள்ளை மகளை அழைத்தார்.

“தம்பி...”

“என்ன ஐயா...?”

“இஞ்சை வா...”

கனகசிங்கம் தந்தையின் முன்னந்து நின்றான்.

“கொஞ்சத்தைப் பெட்டி போட்டு வைக்கட்டாம் என்றாள் ராணி.

“ஐயையோ... நான் சுட்டிடுவன் அக்கா” என்று மறுத்தான் கனகசிங்கம். “நாள் வெளியிலே அவசரமாகப் போகவேணும் அக்கா... நானேக்குச் செய்யிறன்...”

வேலுப்பிள்ளைக்கு மகளைக் கண்டிக்கத் தெரியாது.

“சரி போ” என்றார். கனகசிங்கத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

“அக்கா தங்கச்சி எங்கே?”

“யார் கண்மணியா...?”

“இல்லை சுபத்திரா...”

அறைக்குள் ஏதோ தைத்துக் கொண்டிருந்த சுபத்திரா, “ஏன்?” என்றாள்.

அக்காவின் கேள்விக்குப் பதில் கூறாது கனகசிங்கம் அறைக்குள் பாய்ந்தான்.

“சுபத்திராக்குஞ்சு...”

வேலுப்பிள்ளை கேள்விக் குறியோடு ராணியைப் பார்த்தார்.

“என்ன இண்டைக்கு துரை உருக்கமரக்கக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போரூர்...?”

ராணி சிரித்தாள்.

“அவனுக்கு ஏதோ காசு தேவைப் படுகுது போல இருக்கு. அதுதான் தங்கச்சியை வளைக்கப்போகிறான்...”

அறைக்குள் அண்ணனும் தங்கையும் ஏதோ வாக்குவாதப்பட்டனர்:

“உண்மையா இல்லை, அண்ணா இவ்வளவு தான் என் னிட்டை இருக்கு”...

“பொய் சொல்லாதையடி.... இப்ப ஏதோ என்றை கூடாத காலம் கையிலை காசில்லை, உன்னிடம் இருக்குது உழைக்கேக்கை தராமலா விடப்போறன்..?”

“சத்தியமா இல்லை...”

கனகசிங்கம் வெளியே வந்து தலைவர்சல் திண்ணையில் அமர்ந்தான்.

“என்ன சகோதரங்கள், ஒரு சதத்திற்குக் கூடப் பிரயோசனமில்லை...” என்றான் கனகசிங்கம்.

“ஏன்ரா?”

“ஒரே ஒரு ரூபா தராத சகோதரங்கள் தானே..?”

“உனக்கேள் காசு, படத்திற்குப் போறியா?”

கனகசிங்கம் குதித்து எழுந்தான்.

“தாக்கா தா...என்றை அக்கா இருக்கணும். நான் இருக்கணும்”

“உண்மையா இப்ப காசில்லைப்பிள்ளை” என்றார் வேலுப்பிள்ளை முன்னெச்சரிகையாக.

“பாவம் ஐயா கொடுத்து விடுங்க...” என்றார் ராணி இரங்கியபடி.

வேலுப்பிள்ளை சிரித்துவிட்டு ஒரு ஐம்பது சதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

வேலை முடிந்தபின் ஓய்வாக வாங்கிலொன்றில் அமர்ந்திருந்தார் வேலுப்பிள்ளை. பொன்னுவும் வெற்றிலையைக் குதப்பியபடி திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தார். ராணியும் தாய்க்கு அருகில் இருந்தாள்.

“உனக்கு எப்ப. சோதனை பிள்ளை?” என்று பொன்னு மகளைக் கேட்டாள்.

“என்ன அதிசயம்...கோச்சி இன்றைக்குப் படிப்பைப் பற்றிக் கேட்கிறா..?” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

“சும்மா அவ வெளிப்படைக்குப் பேசினாலும் நாங்க படிக்கிறதைப் பற்றி ஆச்சிக்கு உள்ளுக்குச் சந்தோஷம் தான் ஐயா. இன்னும் ஆறு மாதம் இருக்கு ஆச்சி...”

“இஞ்சு பாருங்கோ ஆறு மாசத்திலே சோதனை முடிஞ்சதும் சின்னத்தம்பியிட்டை இவளைப் பிடிச்சுக் கொடுத்திட வேணும்... ஊருகில்லை எல்லாம் கல்யாணமா நடக்குது என்ரை வீட்டை இரண்டு குமர் இருந்தும் ஒன்றும் நடக்க வில்லை...” என்று கவலைப்பட்டாள் பொன்னு.

ராணி கலகலவென நகைத்தாள். அந்தச் சிரிப்பொலி பொன்னு ஆச்சியைக் கேரப்பட வைத்தது.

“என்னடி சிரிப்பு...?”

“ஐன்றுமில்லை ஆச்சி, இப்ப சோதனை முடிந்ததும் நான் யூனிவசிறிற்றுக்குப் போகப் போறன். அங்கே மூன்று அல்லது நான்கு வருஷம் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பின்பு தான் மற்றதெல்லாம்...”

“கேட்டவர்களா இவள் சொல்லுறதை... அண்ணா தடியாய்த் துடிக்கிறார், எப்பஇவளை மருமகளாகக் கொண்டு போறதென்று. வேறு எத்தனையோ இடங்களிலே சின்னத்தம்பிக்குச் சம்பந்தம் பேசி வந்தும் இவளுக்காகத் தட்டிக் கழித்து விட்டார் சின்னத்தம்பி என்ன லேசப்பட்டவனா எழுபது வீட்டிற்குத் துணி அடிக்கிறன்...”

வேலுப்பிள்ளை மனைவியைப் பார்த்தார். அவள் ஒரு தாய்க்குரிய ஏக்கத்தோடுதான் பேசினாள்

“இதோ பார் பொன்னு, படிப்பின் பெருமையை இன்றைக்கு உணர்ந்திருக்கிறன் விதானையார் தம்பிப் பிள்ளையை பார். நான் துணி எடுக்கப் போற வேளையெல்லாம் என்ன சொல்லுறார் “ஏன் வேலுப்பிள்ளை பிள்ளையையெல்லாம் படிப்பிக்கிராய் சும்மா மறிச்சுப் போட்டுத் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுக்கிறது தானே... படிச்சாப்போல ஏதோ கிடைக்கப் போகிறதே என்று சொல்லுறார். நம்மீது இரக்கப்பட்டா சொல்லுறார் என்று நினைக்கிராய்? இல்லைப் பொன்னு எங்கை என்றை புள்ளையன் படிச்சு நல்லா வந்திட்டா, தங்களிலும் பாரக்க உயர்ந்திடும் என்று பயப்படுகிரார். என்னோடேயே எல்லாம் போகட்டும்... என்றை பிள்ளையன் வெள்ள நீருக்கை நின்று விறைக்க வேண்டாம். உச்சி வெயிலுக்கை நின்று காய வேண்டாம் ”

பொன்னு ஆச்சி கணவனையே பார்த்தாள் ராணிக்குத் தந்தையின் குணம் தெரியும் வெகு அமைதியானவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசத் தொடங்கினால் கொட்டி விடுவார்.

“எனக்கு அப்ப பதினெட்டு வயசுதான் இருக்கும்... அப்புவிற்கு உதவியாகத் தொழில் செய்தன் அப்பு உடையார் குடும்பத்தினருக்கு மட்டும் தான் துணி அடிப்பார் எனக்கு நல்ல நினைவு ஒரு நாள் அப்புவும் நானும் உடையாருக்குச் சலவை செய்த துணிகளைக் கொண்டு போனோம். எங்களைக் கண்டதும் உடையார் கொடுத்தார்

“நேற்றுக் கோயிலடியிலே நான் வண்டியில்லை வாறன் நீதோள் சால்வையை எடுக்காது நிற்கிராய் அவ்வளவுக்கு வந்திட்டுதா? ” “கவனிக்கவில்லை ஐயா நீங்கள் வந்ததை” என்றார் அப்பு. “கவனிக்கவில்லையோ, எல்லாம் திமிர் வண்ணாரப் பிள்ளையருக்கு இப்ப வந்திருக்கிற திமிர் இது” என்றபடி, அப்புவை மார்பில் பிடித்து தள்ளினீட்டார். அப்பு விழுந்து போனார் நான் பயத்தால் எதுவும் செய்யாது நின்றன் அடிமைச் சேவகம் செய்து இரத்தத் தோடு ஊறிவிட்ட தாழ்வை வெல்ல என்னால் முடியவில்லை

“படிக்காத நாய்களுக்கு என்ன தெரியும்” என்று உடையார் மனைவி. அதற்குப் பிறகும் அப்பு, அவர்களுக்குக் கை சுட்டிச் சேவகம் செய்தார். ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சியை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை. மாற்றியமைக்கவும் முடியவில்லை அப்பு செய்ததை இப்ப நானும் செம்சிறன் ”

ஐயாவிற்கு இவ்வளவு பேசத் தெரியுமா என்று வியப்படைந்தாள் ராணி. அதனால் தான் எங்களை யெல்லாம் படி படியென்று ஊக்கப்படுத்தினாரோ?

கண்மணி கண் கலங்கியபடி வந்தாள். ஒன்பது வயதுச் சிறுமி அவள். ஓடி விளையாடியதனால் உடம்பும், உடையும் அழுக்குப் பட்டிருந்தன.

“என்ன கண்மணி?”

“ஒன்றுமில்லை அக்கா. நாங்க விளையாடிக் கொண்டிருந்தம். எங்களோடே முன் வீட்டு வாத்தியார் வீட்டிலே இருக்குமே ஒரு சின்ன பிள்ளை. சுசி. அதுவும் விளையாடிச்சுது...அப்ப அந்த வாத்தியார் வீட்டு மாமி வந்து சுசிக்கு அடிச்சுப்போட்டு “வண்ணாரப் பெட்டையளோடே உணக்கென்ன விளையாட்டு” என்று இழுத்துக்கொண்டு போனா...”

ராணிக்குத் திக்கென்றது: “ஆண்டவா ஏன் தான் இப்படிக்குழந்தைகளின் பிஞ்சு மனசில் நஞ்சை விதைக்கிறாயோ” என்று கலங்கினாள்

“அவள் சொன்னால், உணக்கென்ன, கண்மணி,”

“வண்ணாரப் பெட்டையளோடே விளையாடக் கூடாதா?”

கண்மணி கேட்ட கேள்வி, வேலுப்பிள்ளையை உருக்கி விட்டது. சிறிது சினமும் அடைந்தார். என்றாலும் அடக்கிக் கொண்டார்.

“பார்த்தியா பொண்ணு” என்று மனைவிக்கு ஏதோ ஓர் உண்மையைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

“நீ போய் முகத்தைக் கழுவு” என்று கண்மணியை அனுப்பிவிட்டு, ராணி வீட்டிற்குள் போனாள். ஏனோ ராணிக்கு அப்போது தனிமை தேவைப்பட்டது. பல சம்பவங்கள் அவள் மனதில் எழுந்து தலைவிரித்தாடின. வகுப்பிலே ஒரு மனோன்மணி, இங்கு ஒரு வாத்தியார். மனைவி

“நாங்கள் அவ்வளவு கேவலமானவர்களா?” என்ற கேள்வி ராணியின் நெஞ்சைப் பிளந்தது.

அறைக்குள் நுழைந்தபோது, அங்கு மேசை முன் சுபத்திரா இருந்து ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். தான் வரும் சத்தம் கேட்டு அவள் அவசரமாக எழுதியதை மறைத்ததுபோல ராணிக்குப்பட்டது.

“என்ன சுபத்திரா, எழுதுகிறாய்?”

“ஒன்றுமில்லையே”

சுபத்திராவின் கள்ளமில்லாத விழிகளில் எங்கிருந்து தான் இவ்வளவு கள்ளம் புகுந்தது? உடலிலும் ஏதோ மெல்லிய ஒரு நடுக்கம் இருப்பதேன்?

ராணி வேறெதுவும் பேசாது வெளியே வந்து விட்டாள். கல்லூரிப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு படிக்க முயற்சித்தாலும் அவளால் புலன்களை அடக்கிப் படிக்க முடியவில்லை.

4. ஆறந் திருவிழா

வண்ணார்பண்ணை கிராமமும்லாத, நகரமும்லாத ஒரு பகுதி, பழமையைப் பேணுபவர்களும், புதுமையை நாடுபவர்களும் வாழ்ந்து வரும் அழகிய ஊர். பலசாதி மக்கள் வண்ணார்பண்ணையில் வாழ்ந்தனர். பழையதொரு மானிய முறைக் கிராமத்திற்கு இருக்க வேண்டிய தொழிற் பிரிவுகள், சாதிப் பிரிவுகள் அங்கு அமைந்திருந்தன. வண்ணார்பண்ணையின் மையப்பகுதியாகக் கலட்டி என்ற பகுதி விளங்கியது.

அது சூடிசனம் செறிந்த பகுதி:

வேளாளர், வண்ணார், தட்டார், நளவர் எனும் நான்கு தொழிற் பிரிவினர் இங்கே வாழ்ந்து வந்தனர். வேளாளர் சூடி ஆங்கில அரசாட்சி நிலவிய வேளையில் கல்வியில் சிறப்பினைப் பெற்றதால் பொருள் வளம் மிக்கவர்களாக விளங்கினர். உத்தியோகங்களும், வியாபாரங்களும் இவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. பணச்சிறப்பு இயல்பாகவே ஏனைய பிரிவினைத் தமக்குக் கீழ்ப்படிய வைத்து விட்டது.

இத்தகைய ஒரு சூழலில்தான் கலட்டியின் திலகமாக அம்மன் கோயில் கொண்டிருந்தாள் சிறியதொரு கோயில். ஆனால், மாரியம்மனின் மகிமை வண்ணார்பண்ணை முழுவதும் பரவியிருந்தது.

ஆடி மாதத்தில் அம்மன் கோயில் திருவிழா ஆரம்பமாகிவிடும் பத்து நாட்கள் பகலும் இரவும் திருவிழாக்கள் கோலாகலமாக நடக்கும். மேளக் கச்சேரிகளும், சதிர்க்கச்சேரிகளும், கநாப் பிரசங்கங்களுமாகத் திருவிழா விடிய விடிய நடக்கும்.

ஒவ்வொரு நாள் திருவிழாவையும் கலட்டியின் ஒவ்வொரு பிரிவினர் செய்து வந்தார்கள். வேளாறுளக்கூள் எனையே சில பிரிவுகள் இருந்தன. குடக்கர் பகுதி, செம்பட்டார் பகுதி, பொலிசார் பகுதி, ஒவிசியர் பகுதி எனச் சில பிரிவுகள். இவர்கள் ஒவ்வொரு திருவிழாவைப் போட்டியாகச் செய்தனர். அதுவட்டுமன்றி, தண்டிகைத் திருவிழா நளவர் என்ற குடிமக்கள் செய்யும் விழாவாகவும், குதிரை வாகனத் திருவிழா வண்ணார் என்ற குடிமக்கள் செய்யும் விழாவாகவும் இருந்தது.

ஆன்று ஆறாம் திருவிழா, குதிரை வாகனத் திருவிழா லேலுப்பிள்ளை தான் அத் திருவிழாவினைத் தன் குடிமக்களுக்காகப் பொலுப்பேற்றுச் செய்வது வழக்கம். அவ்வாண்டு அவர் சாதியினருள் திருவிழாவிற் காகச் சேர்த்த பணம் வழக்கத்திலும் அதிகமாக இருந்ததால் எவ்வாண்டும் இல்லாத அளவு பெரிதாக விழா இருந்தது.

ஆறு சிகரங்கள் அமைத்து, குலை வாழைகளை ஏராளமாகக் கட்டி அலங்கரித்திருந்தனர். மாலைகளால் கோயில் உட்புறம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

திருவிழாவிற் கு மல்லாகத்தில் இருந்து பொன்னு ஆச்சியின் அண்ணார் குடும்பமும் வந்திருந்தது. சின்னத்தம்பியும் வந்திருந்தான்.

சின்னத்தம்பி வீட்டில் இருந்த வேளைகளில் ராணி அவன் முன் வராது ஒதுங்கியே இருந்து கொண்டாள்.

"அக்கா அத்தான், நல்லாக் கொழு கொழுவென்று இருக்கின்றார்" என்றான் கண்கசிங்கம் ராணியிடம்.

"சும்மா போடா... வேறு வேலையில்லை..." என்று எரிந்து விழுந்தாள் ராணி.

“ஏன் அக்கா ஒளிச்சு இருக்கிறாய்?” என்று கேலி செய்தாள் சுபத்திரா: “பார் அக்கா அந்தக் கண்மணியை வெட்கமேயில்லாமல் அத்தாலுடன் இருந்து சளசளவென்று கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

தலைவாசலில் இருந்து கொண்டு மாமா அவளை அடிக் கொருதரம் அழைத்தார். ராணியும் சிரமத்தோடு போய்த் தான் வந்தாள். அவ்வேளைகளில் தற்செயனாகச் சின்னத் தம்பியை அவள் பார்த்தாள்.

அவன் தலைகுவிந்தபடி இருந்தான். மச்சான் எப் போதுமே வெக்கறைதான். முன்பு கண்டதிலும் இப்போது அவன் வளர்ந்தும், பெருத்தும் இருந்தான். மெல்லிய கோடுகளாக அரும்பு மீசையும் வைத்திருந்தான்.

“எப்ப மச்சான், கலியாணத்தை வைச்சுக் கொள்ளலாம்” என்று சிவக்கொழுந்து, வேலுப்பிள்ளையைக் கேட்டார்.

சின்னத்தம்பிக்கு அங்கு அமர்ந்திருப்பது சிரமமாக இருந்தது.

“நான் கோயிவ்வரை போயிட்டு வரறன்... கண்மணி வாரியா...?” என்று எழுந்தான். கண்மணியும் கூடவே பறப்பட்டாள்.

“கண்மணி சட்டையை மாற்றிக் கொண்டு போ...” என்று குரல் கொடுத்தாள் ராணி.

அவர்கள் போன பிறகு சிவக்கொழுந்தும் வேலுப்பிள்ளையும் எவ்வளவோ பேசிக் கொண்டார்கள். வேலுப்பிள்ளை கூறிய காரணங்கள் மாமாவிடது ஏற்றதாகப் படவில்லை.

“என்ன படிப்பு மச்சான். எங்கட குடும்பத்திலே இல்லாத படிப்பு... சின்னத்தம்பிக்கு மனைவியாகக் கனக்க ஏன் படிப்பான்... படிச்சது போதும், நிற்பாட்டு இந்த ஆவணியில் நாள் வைப்பம்...”

வேலுப்பிள்ளை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

“ஆம்பிளையள் எண்டாலும் பரவாயில்லை. பொம்பிளையள் படிச்சு என்ன செய்யிறது?” என்றுள் வேலுப்பிள்ளையின் மருமகள், இராசகீண் மனைவி.

எல்லாரும் கலியாணத்தை வற்புறுத்தியும் வேலுப்பிள்ளை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

“என் பிள்ளையள் படிக்கத்தான் வேணும். நாங்கு படியாது கெட்டது போதும். ”

சிவக்கொழுந்து சற்று கோபத்தோடு கேட்டார்:

“அப்ப இறுதியாக என்ன சொல்கிறாய்...?”

“படிப்பு முடிஞ்சு பிறகு கலியாணம் நிச்சயம்.”

“அதுவரை என் மகனைக் காத்திருக்கச் சொல்கிறாயா மச்சான்? அது நடவாது... உன்ரை மோள் பெரியபடிப்புப் படித்த பிறகு பெரிய உத்தியோகம்தான் தேவை... உன்ரை மகன் தோதுப்படாது... அப்ப நான் வேறிடத்திலே பங்கு கப் போறன்...”

“என்ன அண்ணை, ராணி சின்னத்தம்பிக் கென்றே வளர்பவள்...” என்று பொன்னு ஆச்சி குறுக்கிட்டாள்.

“நான் என்ன செய்கிறது, தங்கச்சி. உன்ரை புருஷன் எங்களை வீடப் படிப்புத் தான் பெரிசு என்று நிற்கிறானே...?”

வேலுப்பிள்ளை ஏதோ கூறவாய் திறந்தார். அப்போது கனகசிங்கம் வேகமாக ஓடி வந்தான்.

“இராச அண்ணைக்கு கோயிலிலே வைத்து அடிச்சுப் போட்டான்கள். விதானையாற்றைமோன் தங்கராசா அடிச்சுப் போட்டான்” என்று சுத்தினான்.

இதைக்கேட்டதும் அந்த வீடே ஒருகணம் குய்யோ என்று விரிட்டது.

கோயில் இரண்டு பட்டு நின்றது. ஒருபுறம் விதானையாரும் அவர் பகுதியினரும்; மற்றையபுறம் வேலுப்பிள்ளையும் அவர் பகுதியினரும்.

விதானையார் பக்கத்தில் பழையவர்களும், புதியவர்களும் கொதித்தனர். வேலுப்பிள்ளையின் பக்கத்தில் புதியவர்கள் மட்டுமே கொதித்தனர். பழையவர்கள் அடங்கி நின்றனர்.

“வேலுப்பிள்ளை பார்த்தாயா உன்னை மகனின் செய்கையை தலைப்பா கட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குள் தோறணம் கட்டுறான்... நாங்களெல்லாம் இருக்கிறம் என்று ஒரு மரியாதை இல்லாமல்”

“கட்டாடி உன்னை மோன் என்றதுக்காக உதோட விடுகிறன்” என்றான் தங்கராசா.

“என்றாலும் ஐயா உப்படிச் செய்யக்கூடாது” என்றார் சிவக்கொழுந்து. மருமகனுக்கு விழுந்த அடி அவருக்குப் பட்டதுபோல இருந்தது.

“அவனை வெட்டிப் போடாமல் உப்படி விட்டது பிழைதான்” என்றார் விதானையார்.

அப்போது இராச லீரிட்டான்.

“வெட்டிப்போட எங்கடைகை புளியங்காய் ஆயாது...”

“எங்களை இனி ஒருக்கால் தொட்டுப் பாருங்கோ பார்ப்பம்” என்று கத்தினான் சின்னத்தம்பி.

வேலுப்பிள்ளை நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார். வரக்குவாதம் முற்றி இரண்டு பிரிவினரும் மோதிக் கொள்ளும் அளவிற்கு வருவதை உணர்ந்தார். ஒருபுறம் உயர் சாதி என்போர் மறுபுறம் எளிய சாதி என்போர்: ஒரு புறம் பணம்: மறுபுறம் வறுமை: ஒருபுறம் கல்வி, மறுபுறம் அறியாமையா?

ஏன் இந்த நிலையை வந்தது?

“சும்மா இருங்கடா” என்று கத்தி தனது பக்க இளைஞர்களை அடக்கினார் வேலுப்பிள்ளை.

“சரி விதானையார் நடந்தது போகட்டும்.. சமாதானமாகப் போவோம்... திருவிழாவிற்கு சோடிக்கவிடுங்க...” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

விதானையார் கேலியாகச் சிரித்தார்.

“இனி உங்களுக்கு ஒரு திருவிழாவோ...? அது சரி வராது...”

“இதுஎங்கடையோயில்...” என்றான் தங்கராசர் ‘இனி மேல் திருவிழாவுமில்லை... கோதாரியுமில்லை... கழட்டுங்கடைய சிகரங்களை எல்லாம்’

வேலுப்பிள்ளைகள் பக்கத்தில் மீண்டும் கொதிப்பு ஏற்பட்டது, வேலுப்பிள்ளை அதை அடக்கினார்.

“உது சரியில்லாத வேலை ஐயா...” என்று சிவக் கொழுந்து, விதானையாரை நோக்கியவாறு.

“உவர் ஆர் சரியும், சரியில்லாததும் சொல்வதற்கு ?” உங்களுக்கு இனித் திருவிழா இல்லை” என்று விதானையார் தீர்க்கமாகக் கூறினார். கோயில் வீதியில் சனம் நிறைந்து விட்டது.

“வண்ணரப்பிள்ளையாளுக்கு வந்த கெவரைப் பார்” என்றான் தங்கராசர். அவன் அவ்வாறு கூறி முடிந்ததும் தான் தாமதம், அவஸமீது வீரிட்டபடி புலியெனப் பாய்ந்தான் சின்னத்தம்பி வேலுப்பிள்ளை அவனைக் கட்டிப் பிடிக்காது இருந்தால், கோயில் போர்களமாக மாறி இருக்கு,

விதானையார் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார் தங்கராசர் வெறிகொண்டு நின்றான்.

“இந்த வருஷம் மட்டும் செய்யுங்கோ.. இனி ஒருக்காலும் உங்களுக்குத் திருவிழா இல்லை” என்றார் விதானையார்

“உதெல்லாம் இனிமேல் சரிவராது விதானையார்” என்று புதியதொரு குரல் எழுந்தது. அது விதானையார் பகுதியிலிருந்துதான் வந்தது.

“ஆரம்பத்தில் இருந்து நானும் பார்க்கிறேன், நீங்கள் பிழையையும் செய்து போட்டு நாட்டாண்மையும் வேறு காட்டியிள்... கோயில் ஊர்ச்சொத்து... அதிலே திருவிழாச் செய்யிறதை மறிக்க நீங்க யார்?” என்றபடி ஓர் இளைஞன் முன்வந்தான்.

அந்த இளைஞன்மேல் எல்லா விழிகளும் மொய்த்தன
“டேய்! மகாலிங்கம்...” என்று கத்தினான் தங்கராசர்
“நீ அவ்வளவிற்கு வந்தீட்டியா, எனிய பொறுக்கிகளுக்காக வந்தாட வந்தீட்டே...”

“வாதாடினால் என்ன தங்கராசா? பிழையைப் பிழை என்று செல்லத்தான் எனக்குத் தெரியும். உனக்குச் சரியான சாதித் தடிப்பு. மறைஞ்சு போகிற ஒன்றை நீ கட்டிக் காக்க விரும்புகிறாய்.. சாதியும் மண்ணாங்கட்டியும்... மணிகத் தன்மை இல்லாத செயல்...” என்றான் மகாலிங்கம்.

வேலுப்பிள்ளைக்கு தங்களுக்காக வாதாடும் அவனை நன்கு தெரியும். கடைக்கார கந்தையாவின் இனைய மகன் அவன் குணத்தையும் அவருக்குத் தெரியும். சின்னத்தம்பி மிகுந்த உயர்வோடு மகாலிங்கத்தைப் பார்த்தான்.

ஏதோ ஒரு வகை மாற்றம் நிகழப்போகிறது என்ற உணர்வு அவனுக்குத் தலை தூக்கியது.

தங்கராசா வெளியானான் ஒருபுறம் கிடைத்த அவ மகனத்தின் தோல்வி. மகாலிங்கத்தின் வார்த்தைகளால் மேலும் சுய அறிவை இழக்க வைத்தது. தன்பலம்கொண்ட மட்டும் ஒங்கி மகாலிங்கத்தின் முகத்தில் குத்தினான்.

“பறையா...”

மகாலிங்கம் நிலைகுலைந்து வீழ்ந்தான். மூக்கு உடைந்து இரத்தம் ஒழுகியது. மகாலிங்கம் மெதுவாக எழுந்து நின்றான்.

தங்கராசாவின் வெறி அடங்கவில்லை: கோபத்தோடு மகாலிங்கத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

எல்லாம் கணப்பொழுதில் நிகழ்ந்தன.

தங்கராசாவிற்குற் குறுக்கே ஒருவன் பாய்ந்து அவனை மார்பில் கைவைத்து ஒங்கிப் பின்னால் தள்ளி விட்டான். தங்கராசாவும், விதானையாரும் ஒருங்கே நிலத்தில் சாய்ந்தனர்.

“ஆராவது என்னுடைய தம்பியிலை தொட்டால் தொட்டவனின் குடலை எடுத்து மாலையாய்ப் போடுவன்” என்றபடி வசமதேவன் பொங்கும் சினத்தோடு நின்று ருந்தான்.

5 இப்பிறனியில் நீயன்றி.....

மாலே என்றும் போலக் கவிந்தது. முற்றத்து வேப்பம் பூ வாசம் இன்னமும் முற்றாக நீங்கிவிடவில்லை. விளக்கின் முன்னால் படிக்க அமர்ந்த ராணியை எதுவும் படிக்கவே முடியவில்லை. கண்கள் அச்செழுத்துகளில் அர்த்த மின் றிச் சென்றபோதிலும் அவள் மனம் கிரகிக்கும் நிலையில் இல்லை.

மூன்று நாட்களுக்கு முன் அம்மன் கோயில் திருவிழா வில் நடந்து முடிந்துபோன சம்பவங்கள் தாம் ஓயாது மன வெளியில் எழுந்தன, தங்கள் பகுதியினருக்குள்ளேயே சண்டை வந்துவிட்டதால் ஒரு விதப்போலிச் சமாதானத் தோடு ஆறந் திருவிழர் முடிவுற்றது.

விதானையார் பகுதிக்கும் கந்தையர் பகுதிக்கும் ஏற் பட்ட பிணக்கு வேலுப்பிள்ளைப் பகுதியினருக்குச் சாதக மாக அமைந்தது உண்மைதான்

ராணிக்கு ஏனோ தாங்கள் அவ்விடத்துத் தோல்வியுற்று விட்டது போன்ற உணர்வே தலைதூக்கி நின்றது. சின்னத் தம்பி மச்சான் தங்கராசாவின்மீது கோபத்தோடு பாய்ந்த போது ஐயா ஏன் தடுத்தார் என்று எண்ணினான். அதே வேளை சின்னத்தம்பி மச்சானுக்கு ஏதாவது நிகழ்ந்துவிட் டால் என்று அப்பேதையுள்ளம் கலங்கவும் செய்தது.

மகாலிங்கம் ஏன் எங்களுக்காக குறுக்கிட்டான்? நமது நியாயமான சமூக நிலையை மற்றவர் பறிக்கின்ற உண்மையை உணர்ந்ததினாலா? எங்களுக்காக வாதாட அவர்களுக்கும் இடையில் ஒருவன் இருக்கின்றான்.

கனசிங்கம் கோயிலில் நடந்த அன்றைய நிகழ்ச்சியை வர்ணித்த விதம் ராணிக்கு நினைவு வந்தது.

“பார் அக்கா ... சினிமாகூடத் தோத்துப் போகும் தங்கராசா முஷ்டியை மடக்கி மகாலிங்கத்தின் மூஞ்சியில் விட்டான் ஒரு குத்து பாத்துக் கொண்டிருந்த எனக்கே அடிவயிற்றைக் கலக்கியது... மகாலிங்கத்திற்கு இரத்தம் கொள கொள என்று கொட்டிச்சு திரும்பிப் பார்த்தால் தங்கராசாவும், விதானையாரும் அலமலக்காக விழுந்து கிடக்கினம்... ஆரும் தம்பியிலை தொட்டால் குடலை எடுத்து மாலையாகப் பேடுவன் என்று உறுமியபடி வாமதேவன் நின்றான். அதைக்கேட்டு தங்கராசா நடுங்கிப் போச்சு... மகாலிங்கத்துக்கு உடனே வேட்டியைக் கிழிச்சு இரத்தம் துடைச்சவிட்டது நம்மடை அத்தான் தான்...”

முன்பின் பழக்கமில்லாத அந்த மகாலிங்கத்திற்காக ராணி இரக்கப்பட்டாள். மகாலிங்கத்தைச் சில பொழுது கண்டதாக ஒரு நினைவு. கல்லூரிக்குப் போகும் போது கந்தையரின் கடையில் கண்டிருக்கலாம். மனோன்மணியின் அண்ணன் தங்களுக்காக நியாயம் பேசுகிறான். ஆனால், மனோன்மணி.. ?

குப்பையில் தான் குண்டுமணி கிடக்கும் என்பது சரி தான்.

இரத்தம் கொளகொளவென்று கொட்டிச்சாமே?

“அந்தப் பொடியன் உண்மையில் நீ தியானவன் தான் எனக்கு முன்னமே அவன்ரை குணத்தைத் தெரியும் என்னோடு கதைக்கும்போது கூட ‘நீர்’ என்றுதான் கதைப்பான்... தங்கராசா அடிச்சும் எதிர்த்து அடிக்காது

சிரித்தபடி நிற்பற்கு எவ்வளவு மனத்திடம் வேண்டும்” என்று வேலுப்பிள்ளை மகாலிங்கத்தைப் புழுதித் தள்ளினார் எல்லோரும் அப்படித்தான் கூறினார்கள்.

“பாதிக்கப்படாத அவருக்கு இருந்த ரோசம்—பாதிக்கப்பட்ட எங்களுக்குக் கூடக் கிடையாது” என்று சின்னத்தம்பி மச்சானும் கூறினார். ராணியின் சிந்தனைகள் விரிந்தன. அவள் உள்ளத்தில் ஒரு நினைவு மலர்ந்தது.

மாகலிங்கத்திற்கு ஒரு தடவை நன்றி சொல்லத்தான் வேண்டும்.

அவள் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள்.

இரு நாட்களுக்கு முன்—

எல்லாரும் அடுக்களைக்குள் இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள் அவள் தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“ராணி...” என்று யாரோ அழைக்கும் குரல் கேட்டு அவள் எழுந்து நின்றாள்.

சின்னத்தம்பி சற்று விவகி எங்கோ பார்த்தபடி, தலைவாசல் தூணைப் பற்றியபடி நின்றிருந்தான். அவளுக்கு ஏனோ மெதுவாக உடல் நடுங்கியது. அவளை அழைத்தது மச்சானு? அவள் மௌனமாக நின்றிருந்தாள்.

சின்னத்தம்பியும் வெகு நேரம் பேசாது நின்றிருந்தான். நீண்ட மௌனத்தின் பின் சின்னத்தம்பி அவளைப் பார்க்காமலே கேட்டான்.

“என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

அவள் இத்தயை கேள்வியை ஒருபோதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சின்னத்தம்பிக்குத்தான் அவளை திருமணம் செய்து கொடுப்பது என்றெல்லாம் வீட்டில் பேச்சுக்கள் அடிபட்ட போதுகூட, அவள் அதனைப்பற்றி அவ்வளவு அக்கறைப்பட்டது கிடையாது. அவளுக்குத் திருமணத்தைப் பற்றிய நினைவே எழுந்தது கிடையாது. அவள் சின்னத்தம்பியை மனத்திலிருத்தி நீண்டவேளை சிந்தித்துப் பார்த்தது கிடையாது.

திருமணம் என்பது ஏதோ பெரியோர்கள் தாங்களாகப் பார்த்து நிர்ணயிக்கும் பந்தம் என்று அவள் நினைத்திருந்தாள்.

அவள் மனம் படிப்பு என்ற ஒன்றினால்தான் நிலைத்திருந்தது. படிப்பு ஒன்றில்தான் உயர முடியும் என்று திடமாக நம்பினாள். அவளின் ஆசிரியை மிளிரிஸ் துரையப்பா கூட இதைத்தான் பலதடவைகள் அவளுக்கு வற்புறுத்தியுள்ளார்.

“ராணி சமூக உயர்வு நாழ்வு கல்வியால்தான் இனிமேல் நிர்ணயிக்கப்படும்... தொழில்களால் அல்ல. வெள்ளாளர்கள் படித்துவிட்டு மீன்பிடி இலாகாவில் சேர்ந்து ரோலேஸ்களில் சென்று மீன் பிடிக்கவில்லையா?”

அவளுக்கு முதலில் தேவை கல்வி. அதை ஓரளவு கரைகண்ட பிறகு அவள் பெற்றோர் கூறுகிற எவரையும் மணம் முடிக்கத் தயார்.

இக்கட்டான ஒரு கேள்வியைச் சின்னத்தம்பி அவளிடம் கேட்டபோது அவள் பதில் கூற முடியாது திகைத்துப்போய் நின்றாள்.

சின்னத்தம்பி மச்சான் மிகவும் நல்லவன். குழந்தை மனம் கொண்டவன். ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்ய நினையாதவன். அவன் மனதில் இப்படியொரு கேள்வி ஏன் உருவாகியது?

சின்னத்தம்பியே தொடர்ந்து பேசினான்:

“எனக்கு அழகாகப் பேசத்தெரியாது... நீ என்னை விரும்புகினாயோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது... ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை... நான் உன்னை விரும்புகிறேன்...” இதனைக் கூறிவிட்டுச் சின்னத்தம்பி வெகுநேரம் தலை குனிந்து நின்றிருந்தமை அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

அந்த ஒரு கணம் ராணி அவனை ஏறிட்டிப் பார்த்தாள். ஏதாவது கூறித்தான் ஆகவேண்டும்

“எனக்குத் தொடர்ந்து படிக்க வேணும் போலிருக்கிறது...”

இவ்வளவையும் அவள் எப்படிப் பேசிமுடித்தாள் என்பதை இப்போது நினைக்க அதிசயமாக இருக்கிறது. அவளுடைய அந்தப் பதில் சின்னத்தம்பியின் கேள்விக்குரிய பதிலாக இருந்ததா?

“நான் உன்னை விரும்புகிறன்” என்று அவன் கூறிய போது ஒருவகை இனிய மலர்ச்சி அவள் உள்ளத்தில் தோன்றியது போன்றதொரு பிரமை ஏற்படதான் செய்தது.

“படிப்பின் பெருமையை நான் உணர்கிறன்... காலங்கடந்த உணர்வுதான்...” என்று கூறிவிட்டு மெதுவாகத் திரும்பி அவளைப் பார்த்தபடி அவன் பேசினான்: “நீ படிக்கப் படிக்க என்னை விட்டுத் தூர விலகிப் போவது போன்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது. இது தாழ்வு மனப்பான்மையால் ஏற்பட்ட உணர்வாக இருக்கலாம்.”

அவள் பேசாது தலை குனிந்து நின்றாள்.

“இண்டைக்கு நான் விட்டுக்குப் போகிறேன்... இப்பிறவியில் எனக்கு உன்னைவிட வேறொருத்தி மனைவியாக அமையமாட்டாள் என்றுதான் நினைக்கிறன்...”

மச்சானே இவ்வளவு அழகாகப் பேசினான்? இவ்வளவு அர்த்தத்தோடு பேசினான்?

அவன் போய்விட்டான்.

அவன் ஏதோ பொய் உண்மைகளையெல்லாம் தன் தலையில் கொட்டிவிட்டுப் போய்விட்டதுபோல அவள் உணர்ந்தாள்.

அவளால் படிக்கவே முடியவில்லை. மெதுவாக எழுந்து அறைக்குள் போனாள்.

சுபத்திராவோடு ஏதாவது கதைத்தரிலே நன்றாக இருக்கும் போலிருந்தது.

சுபத்திரா ஏதோ பலமாக யோசித்தபடி பாயில் படுத்திருந்தாள். சுபத்திராவின்க்கில் என்று மில்லாத திடீர் மாற்றம் ஏற்பட்டதை ராணி கவனித்து

வந்தாள். எப்போதுமே கலகலப்பாக எல்லாருடனும் பேசியும், சண்டை பிடித்தும் திரியும் சுபத்திரா எப்படி இவ்வாறு மாறினாள்?

கனகசிங்கம் வளியச் சென்று அவளைச் சண்டைக்கு இழுத்தாலும் முன்போலச் சுபத்திரா வாக்குவாதப் படுவது கிடையாது.

“சுபத்திரா இப்ப நல்ல குஞ்சு” என்று கனகசிங்கமே அபிப்பிராயம் தெரிவித்தான்.

ஆனால், ராணிக்கு அவள் மாற்றத்திற்குரிய காரணம் பிடிபடவேயில்லை. வயது ஏற ஏற இயல்பாகவே பெண்களுக்கு அடக்கம் வந்து விடுமா?

பல வேளைகளில் எதையோ பறிகொடுத்தது போலச் சுபத்திரா சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருப்பதை ராணி அவதானித்திருக்கிறாள். அவள் சிலநாட்களாகத் தங்களோடு சேராது தனித்துப் போய் எதையாவது செய்துகொண்டிருப்பதையும் அவள் கண்டிருக்கிறாள்.

“ஏன் இந்த மாற்றம்?”

ராணி தனக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்ததைக்கூட சுபத்திரா உணரவில்லை. சிறிது நேரத்தின் பின்பே ராணியை அவள் கண்டாள்.

“அக்கா...” என்ற சுபத்திரர்வின் அழைப்பில் ஏதோ ஒன்று குறைவது போன்றிருந்தது. தங்கையை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் ராணி. தங்கையின் முகத்தில் ஏதோ ஒரு வகை ஏக்கம் படர்ந்திருந்தது.

“சுபத்திரா. இது என்ன...?”

“என்னக்கா...?”

“நீ கொஞ்ச நாளா ஏதோ ஒரு மாதிரி இருக்கிறாயே...?”

“இல்லையே எப்போதும் போலத்தான் இருக்கிறேன்”

“பொய் சொல்கிறாய், சுபத்திரா? உனக்கு என்ன பிடித்தது? சொல்லேன்...”

சுபத்திரா தமக்கையை நோக்கிவிட்டு, கலகலவெனச் சிரித்தாள். அச்சிரிப்புக் கூட வேண்டுமென்று சிரித்தது போல ராணிக்குப் பட்டது.

“நானேன் உனக்குப் பொய் சொல்கிறேன்... அக்கா நீ தான் சில நாட்களாக ஒரு மாதிரியா இருக்கிறாய்.”

ராணி திடுக்கிட்டாள். வருத்தம் விசாரிக்க வந்தவனை வருத்தக்காரரனுக்குகின்ற நிலைமை.

ராணியின் விழிகள் அறையின் மூலையில் எதையோ அதிசயத்தைக் கண்டன போல் நிலைத்து நின்றன. சுபத்திராவும் அதைக் கண்டுவிட்டாள்.

“சுரப்பான் பூச்சியள் உன்னை நுழைந்து உடுப்பை அரிக்குது... அதுதான் ரகீசுக்கு ஆம்பூட்டு போட்டுப் பூட்டியிருக்கிறேன்”

“பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டினால் பூச்சி போகாதா? ஏன் சுபத்திரா எதையாவது இரகசியத்தை வைத்துப் பூட்டி யிருக்கியறிா?”

அவள் சாதாரணமாகத் தான் கேட்டாள். ஆனால் கூவ்விலாவால் சுபத்திரா சற்றுத் திகைத்தவள் போலக் காணப்பட்டாள். அவள் முகத்தில் கணப்பொழுது தேன்றி மறைந்த மாற்றத்தை ராணி கவனித்தாள்.

“அக்கா சாப்பிட வரட்டாம்...” என்று வெளியில் நின்றபடி கண்மணி குரல் கொடுத்தாள்.

“வா, சுபத்திரா சாப்பிடப் பேசவும்.”

“எனக்குப் பசிக்கவில்லை, அக்கா நீ போய்ச் சாப்பிடு...”

“உன்ரை நடப்பொன்றும் எனக்குப் புரியவில்லை. எழும்பி வாடி.” என்று ராணி கூறிய போது அவளது சொற்களில் தெறித்த கோபத்தைச் சுபத்திரா உணர்ந்து கொண்டாள்.

மெதுவாக எழுந்து தமக்கையைப் பின் தொடர்ந்தாள்

இரவு மணி பத்து இருக்கும். ராணி மேசை முன் அமர்ந்து அடுத்த நாள் கல்லூரி வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். சுபத்திரா படுத்திருந்தபடி ஏதோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள், வேலுப்பிள்ளை தலைவாசல்

வாங்கில் படுத்திருந்தபடி, அடிக்கொருதரம் ராணியைக் கேட்டார்.

“பிள்ளை, தம்பி வந்திட்டானா..?”

“இல்லை, ஐயா.”

கனகசிங்கம் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவனுக்கு இப்போது ஊர் சுற்றுதல் கூடிவிட்டது. என்றாலும், ஒரு நாளும் இவ்வளவு நேரம் அவன் வெளிப்பே தங்கியதில்லை. படத்திற்குப் போயிருந்தால் கூறிவிட்டுச் சென்றிருப்பான்

படலை திறந்துவிடும் சத்தம் கேட்டது. ராணி எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

“அக்கா... உனக்கு ஒரு புதினம் தெரியுமோ?” என்ற படி கனகசிங்கம் வேகமாக ஓடிவந்தான்

“புதினம் இருக்கட்டும்... இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போயிருந்தாய்..?” என்று கோடத்தோடு கேட்டாள் ராணி.

கனகசிங்கம் தமக்கையின் கேள்வியைக் கவனிக்காதவன் போலப் பேசினான்.

“நரியன் குண்டடி எல்லாம் அல்லோல கல்லோலப்படு குது... கடைக்காரக் கந்தையரைப் பொலிசு பிடிச்சுக் கொண்டு போகுது... கந்தையருக்கு நல்ல அடியாம்..”

வேலுப்பிள்ளை வாங்கை விட்டு எழும்பி உட்கார்ந்தார்

“ஏன்...?”

“சாராயம் வித்ததுக்குத்தான்... கடைக்குள்ளே ஆறு போத்தல் இருந்துதாம் வீட்டிலே புகையிலைப் பாடத்துக்கு கீழை ஒரு பெட்டி இருந்துதாம் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிச்சிட்டான்கள்... விதானையாற்றை தங்கராசா தான் சொல்லிக்கொடுத்தது என்று கதைக்கிறாண்கள்... கந்தைய ரோடை வாமதேவனையும் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குக் கொண்டு போறாண்கள்...”

இவற்றைக் கேட்ட சபத்திரா, “ஐயோ” என்றாள்.

6. நதியும் ஏரியும்

கல்லூரி விடுவதற்கு இன்னும் இரு பாட நேரங்கள் இருந்தன. மிளிஸ் துரையப்பா கடந்த ஒரு வாரமாகக் கல்லூரிக்கு வராததால் பாட நேரங்கள் பல வினே கழிந்தன. மிளிஸ் துரையப்பா வராது இருப்பதால் பொது வாக வகுப்பில் கலகலப்பு இல்லாததுபோல ராணிக்குப் பட்டது. துரையப்பா ரீச்சர் மிகவும் நல்லவர். சிரிப்பும் கதையுமாகத்தான் பாடத்தை நடாத்துவார். பல்கலைக் கழகப் புகழுகப் பரீட்சைக்குச் சில மாதங்களே இருந்த தால் ஆசிரியையின் வரலின்மை வகுப்பில் இனந்தெரியாத ஒருவித பயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

வயதுவந்த பெண்கள், கல்வியின் தன்மையை நன் குணர்ந்த வகுப்பு. பல்கலைக்கழகத்தினுள் எவ்வாறாயினும் நுயைந்து பட்டம் பெற்றுவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பு எல்லோரிடமும் இருந்தது.

மல்கலைக்கழகத்தை ஒரு சொர்க்க பூமியாக எல்லோ ரும் சுற்பனை செய்திருந்தார்கள். ஒரு வகையில் அத்தகைய ஒரு கனவைத் தூண்டி, படிப்பில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதில் ஆசிரியைக்கும் பங்குண்டு.

ஆசிரியை வராதமையினால் மாணவிகள் யாவரும் நூல் நிலையத்துக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். ராணியும், கோகிலா வும் மட்டும் செல்லவில்லை. ராணிக்கு வகுப்பிலிருந்து

ஏகாத்தமாகப் படிப்பதில் ஆசையிருந்தது. மேலும் அன்று மனோன்மணி நூல் நிலையத்தில் ஏற்படுத்திவிட்ட வேதனை வடு இன்னமும் முற்றாக மாறவில்லை.

கோகிலாவுடன் மட்டுமே ராணி மனந்திறந்து பேசுவாள். கோகிலாவுக்கும் ராணி மீது மிகுந்த நட்பிருந்தது.

ராணி எதையோ ஆழமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். கேகிலா எதையோ வேகமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தாள், தோழி எழுதுவது நிச்சயமாக வகுப்பு வேலையல்ல என்பதில் ராணிக்குச் சந்தேகமேயில்லை.

கோகிலா இப்போது முன்னிப்போவில்லை. மிகுந்த கவனத்தோடு அவள் அலங்காரம் செய்துகொள்வது போசப்பட்டது. முகத்திலும், பேச்சிலும், செயலிலும் ஒருவகை வேகமும், மலர்ச்சியும் காணப்பட்டன.

பழைய கோகிலாவா இவள்?

எழுதி முடித்துவிட்டுக் கோகிலா ராணியின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். ராணி படித்துக்கொண்டிருந்த நூலை முடி வைத்துவிட்டு தோழியைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் தான் இந்த ரீச்சர் வராது நிற்கிறாரோ? சோதனை நெருங்கி வருகிறதா...?” என்றாள் ராணி.

“அவ இனிக் குறைஞ்சது இரு மாதத்திற்கு வர மாட்டா இது தான் அவவுக்குப்பெறு மாதம்... உமக்குத் தெரியாபே?” என்று கேட்டுவிட்டு சிரித்தாள் கோகிலா.

“எங்கடை ரீச்சர்மாருக்கு இது பெரிய கரைச்சல் தான்... படிப்பிக்க வருகிறவை கவியாணமாகாதவர்களாக இருக்க வேணும்... போன முறை சுப்பிரமணிய ரீச்சர் வராது நின்றா... இப்ப துரையப்பா ரீச்சரோடு, சண்முகம் ரீச்சரும் லீவாம்...”

கோகிலாவின் பேச்சைக் கேட்டு ராணிக்கும் சிரிப்பு மலர்ந்தது.

“உமக்கு இந்த விடுப்புகள்தான் தெரியும்...”

“தெரியத்தானே வேணும்...”

“அது சரி, கோகிலா, நீர் என்ன மிகவும் கவனமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தீர் ?”

ராணியின் இக்கேள்வியைக் கேட்டதும் கோகிலா வின் முகம் வெட்கத்தால் சிவந்தது. அவள் விழிகளில் ஒரு வகைப் பெருமிதம் கலந்த ஏக்கம் மேவி நின்றது.

“ஒன்றுமில்லையே...?” என்று சிரிக்க முயன்றாள் கோகிலா.

“பொய் .. நீரப்பா இப்ப ஒன்றுமே சொல்லிறதில்லை .. எல்லாத்தையும் மறைக்கிறீர் ..” என்று தூண்டினாள் ராணி கோகிலா எங்கோ வெறித்து நோக்கி விட்டு தோழியின் மூகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“எனக்குப் படிக்கவே விருப்பமில்லை ராணி.”

“ஏன்...ஏனப்பா ?”

“என்னால் இனிப் படிக்க முடியாதப்பா... மனம் படிப்பிலே போக மறுக்குது.”

“நீர் மகேஸ்வரி போலக் கலியாணம் செய்துகொண்டு வீட்டிலே இருக்கப் போறீராக்கும். இஞ்சை பாரும்கோகிலா, கல்லூரி வாழ்க்கை தர்ன் எங்களுக்குச் சதந்திர வாழ்வாக இருக்கும். கலியாணம் செய்திட்டால் இப்படி ஒரு வாழ்க்கை கிடையாது போய்விடும்...அதுக்காகக் கலியாணம் கூடாது என்று கூறவில்லை; பெண் தன்னை ஒருவரிடம் ஒப்படைக்காமல் தனியே வாழ முடியாது... கூடாது...”

ராணி கூறுவதைக் கோகிலா கண் இமைக்காது கேட்டாள். ராணியின் இதயத்திலும் மெல்லிய ஒரு சலனம் தோன்றத்தான் செய்தது. எங்கோ தனக்காக ஒரு வன் தன்னை நம்பிக் காத்திருக்கிறான் என்ற உணர்வு.

கோகிலா பேசாது இருந்தாள். ராணி தொடர்ந்தாள்.

“கோகிலா, உமக்குக் கலியாணம் பேசுகினமா?”

“இல்லை...”

“அப்ப...”

“ஒன்று சொல்வேன், எவருக்கும் கூறமாட்டீரே?”

“இல்லை... ஏன் என்மேல் நம்பிக்கை இல்லையா?”

கோகிலா மீண்டும் மௌனமாகி விட்டாள் கனவுகள் விழிப்பு நிலையிலும் எழுமா? ராணிக்குக் கோகிலாவின் நிலைக்குரிய காரணம் புரியுமாப் போலவும், புரியாதது போலவும் இருந்தது.

கோகிலா ஒரு புத்தகத்தை விரித்து, அதனுள் இருந்த ஒரு கவரை எடுத்துப் பிரிந்தாள்.

அது ஒரு புகைப்படம்!

அப்புகைப்படத்தைக் கையில் வாங்கிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ராணிக்கு ஏற்படவில்லை. கோகிலா படத்தை எடுத்தபோதே அப்படத்திற்குரியவனை அவள் கண்டு கொண்டாள்.

“வாமதேவன் மனோன்மணியின் அண்ணன்”

கோகிலா தனது மனதைத் திறந்து கக்கிவிட்டாள்:

“அவரை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை... நான் பள்ளிக்கு வரும் போதும் போகும் போதும் அவரை சந்தித்திருக்கிறேன்! நரியன் குண்டடியில் நின்று சிரிப்பார்... ராணி, அவரையே நான் கலியாணம் செய்து கொண்டு நின்று விட்டோம் போல இருக்குது...”

ராணி கோகிலாவை இரக்கத்தோடு பாசீத்தாள். வாமதேவன் மீது ராணிக்கு நல்ல அபிப்பிராயமே கிடையாது. அவன் என்று சுபத்திராவுக்குக் கடிதம் கொடுக்க முயன்றானே அன்றிலிருந்து அவனை அவள் வெறுத்தாள்.

கோகிலா ஏமாந்து போனாள்...?

“கன காலமாகத் தொடர்பா கோகிலா?” என்று ராணி மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“ஓம்... ஆறேழு மாதமாகக் கடிதம் எழுதுவார்... எப்படி எல்லாம் எழுதுவார் தெரியுமா, ராணி? என்னைத் தவிர வேறு எவரையும் தனக்குப் பிடிக்கவில்லையாம்...”

கோகிலா கூறிக்கொண்டே இருந்தாள். ராணியின் உள்ளம் தோழிக்காகக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே இருந்தது:

இந்த ஆண்கள் தாம் எப்படிப்பட்ட வெறியர்களாக இருக்கின்றார்கள்? ஒரு பெண் கிடையாது போனால், பிறிதொரு பெண்ணிடம் ஈடுபாடு கொள்ள மனம் இடம் தருகின்றதே. 'ஆண்' ஆறு போன்றவன். பெண் ஏரி போன்றவள், என்று யாரோ எப்போதோ எழுதியதைத் தான் புடித்தது ராணிக்கு நினைவு வந்தது. உண்மைதான் ஒருவனோடு தன்னைச் சேர்த்துத் தேங்கி நிலைத்து அமைதி கண்டு விடுகின்றாள் பெண். ஆண், ஆறுபோலப் பெண்களிடையே விரைந்து கொண்டே இருக்கின்றான். முடிவு அழிவு தான் நிச்சயமாக வாமதேவன் ஏரியாக இருக்க முடியாது என்பதில் அவளுக்கு உள்ளளவு சந்தேகம் கிடையாது.

ஏரி நீரைக்கூடச் சில வேளைகளில் சில ஆறுகள் கவர்ந்து சென்றுவிடுகின்றன.

"என்ன ராணி கடுமையாக யோசிக்கிறீர்" என்று வினவினாள் கோகிலா.

கல்லூரி விடுவதற்கு அறிகுறியாக மணி அடித்தது.

அரசடி வீதியினின்று திரும்பி பிறவுன் றோட்டில் வந்து கொண்டிருந்தபேர்து ராணி கோகில வீடம் கேட்டாள்:

"நீர் மந்திரி எவ்வளவு நல்ல பிள்ளையாக இருந்தீர்? "

ராணியின் கேள்வியால் கோகிலா சற்றுத் திடுக்கிட்டவள் போலானாள்.

"ஒருவரை விரும்புவதால் நான் நல்ல பிள்ளையிலையா ராணி? "

"அப்படியல்ல கோகிலா வெகு அமைதியாக இருந்தீர். எப்படி இதற்குள் சிக்கினீரோ? நமது சமூகத்தின் காதலுக்கு வரவேற்பேயில்லை. மேலும் நமது வாழ்வில் இதனால் வீண் அவப் பெயர் தான் மிஞ்சும். ஆண்கள் இதனால் ஒரு போதும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஏல்லாக் கெட்ட பெயரும் பெண்களாகிய எமது தலை மீது தான் விடியும்..."

கோகிலா மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

"உமக்கு ஒன்றுமே தெரியாது ராணி... அவர் என்னைத் தான் கலியாணம் செய்வார்... எனக்கு அது நல்லாத் தெரியும்..."

எவ்வளவு நம்பிக்கை? பெண்களை ஏமாற்றுவது வெகு கலப்படம். கோகிலாவின் நம்பிக்கை வெற்றிபெற வேண்டுமென ராணி மனதாரப் பிரார்த்தித்தாள்.

அவர்கள் நரியன் குண்டை நெருங்கியபோது வாமதேவன், கடை வாசலில் நின்றிருந்தான்.

ராணி சற்றுத் தூரத்தில் வரும்போதே இதை அவதானித்து விட்டாள். கோகிலாவின் நடையில் ஒருவகைத் துள்ளல்.

“அவர் நிற்கிறார்...” என்றாள் கோகிலா.

ராணி தலையைக் குனிந்து கொண்டு விரைந்தாள்.

நரியன் குண்டில் மழை வெள்ளம் நிறைந்து நின்றது. பலர் துணிகளைச் சலவை செய்து கொண்டு நின்றிருந்தார்கள். சிலர் தோய்த்த துணிகளை வீதியோரமாகக் கொட்டிக் காயவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நரியன் குண்டில் கரையில் நின்றிருந்த சிறுவர்கள் நீர் மட்டத்தில் தலையை உயர்த்திய தவளைகளைக் கல்லால் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் கரையில் வளர்ந்திருந்த புளியமரத்திற்குக் கல்லால் வீசி புளியங்காய்களை வீழ்த்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ராணிக்குத் தெரியாதக்கதாக இப்பகுதியில் முன்பு பற்றைகள் நிறைந்து கிடந்தது. மாலை வேளைகளில் தனியே வர எல்லாருக்கும் தயக்கமே. இன்று வீதிகள் நரியன் குண்டின் இரு கரைகளையும் தொட்டுச் செல்கின்றன. வீணை கிடந்த பனை வளவுகள் எல்லாம் கல் வீடுகளால் நிறைந்து காட்சி தருகின்றன.

அம்மன்கோவிலை ராணி நெருங்கி விட்டாள். கோயிலைப் பார்க்கும்போது கடந்த இங்குள்ள நிகழ்ந்து முடிந்த நிகழ்ச்சிகள் மனதில் எழுந்தன.

“எவ்வளவு ஆணவத்தோடு தங்கராசா எனது அண்ணனை அடித்திருக்கவேண்டும்? பாவம், மகாலிங்கம்..... எங்களுக்காக அவர் அடிபட்டாரே?” ராணியின் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

அம்மன் கோவில் கலவரத்தின் எதிரொலியாகக் கந்தையரும், வாமதேவனும் அனுமதியின்றிச் சாராயம் விற்பதற்குப் பெரிசாரால் கைது செய்யப்பட்ட சம்பவமும் ராணிக்கு நினைவு வந்தது. தங்கராசாவே பொலிகக்குக் காட்டிக்கொடுத்தாக ஊரெங்கும் பேசிக்கொண்டார்கள். "தங்கராசா இதைச் செய்யக் கூடியவன் தான்."

வேலுப்பிள்ளையோடு விதானையார் பின்பு சமாதானமாகிவிட்டார். விதானையாருக்கு இப்போது கோபம் கந்தையா மீதுதான் வேலுப்பிள்ளை வழக்கம் போல விதானையார் குடும்பத்தினரின் அழுக்குத் துணிகளை எடுத்து வந்தார்.

தந்தை அதன் பிறகும் அவர்களுக்குத் துணி வெளுப்பதில் ராணிக்குச் சம்மதமில்லை.

"இதோ பார்பிள்ளை, நாம் எங்கடை தொழிலைச் செய்யத்தான் வேணும்... செய்யாமல் எப்படிப் பிழைக்கிறது" என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

"லோன்றி வையுங்கள்..." என்றான் கனகசிங்கம். கனகசிங்கத்திற்கு லோன்றி ஒன்று தொடங்கும் ஆசை இருக்கின்றது என்பதனை ராணி அறிவாள்.

"உவையின்றை வீடுகளுக்குப் போய்த் துணி எடுக்கிறதை இனி விட்டிடவேணும்.. சலவை செய்ய விரும்பினால் கொண்டு வந்து தரவேணும்.." என்று அம்மன் கோயில் கலவரத்திற்குப் பிறகு அடிக்கடி கூறிவந்தான்.

வேலுப்பிள்ளைக்கு கனகசிங்கனின் பேச்சு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

"ஊருக்கை லோன்றி வைக்கக் கூடாது.. பிழைக்கேலாது... நமது பரம்பரையில் இல்லாத வழக்கம்.." என்பார் வேலுப்பிள்ளை.

ராணிக்குத் தம்பியின் பேச்சில் விருப்பம் இருந்தது. ஆனால் அவனது படிப்பினை எண்ணிப் பேசாது இருந்து

விட்டாள். வண்ணார்பண்ணையில் இதுவரை யாரும்லோணறி தாடங்களில்லை லோணறி தொடங்குகின்ற துணிச்சல் எவருக்குமே வரவில்லை. "யார் அழுக்குத் துணிகளைக் கடையில் கொண்டு வந்து தரப்போகின்றார்கள்" என்ற பயம் இருந்தது.

காலம் காலமாக வீடுகளுக்குச் சென்று துணிகளை எடுத்துச் சலவை செய்துவந்த ஒரு வழக்கத்தை மாற்று கின்ற புரட்சி வண்ணார்பண்ணையில் நிகழக் கூடியதானா?

ராணியின் கால்கள் நடைபோட, மனமும் எதை எதையோ அசைபோட்டது. அம்மன் கோயிலின் தெற்கு வீதியில் விதானையாரின் வீடு இருகின்றது. சீனியர் ஒழுங்கையும், வீதியும் இணைகின்ற சந்தியில் அவரின் வீடு இருந்தது

கோயிலைக் கடந்து வரும்போது விதானையார் வீட்டு வாசலில் இருவர் நிற்பதை ராணி கண்டாள். அதில் ஒருவன் தங்கராசா; மற்றவன் முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவன்.

ராணியின் இதயம் ஏதோ கார்ணமின்றித் திடுக்கிட்டது. அவள் சென்று வருகின்ற வழக்கமான பாதைதான். விதானையார் வீட்டைக் கடந்துதான் அவன் போய் வந்திருக்கிறான்.

இன்று அவளது உள்ளத்தில் இனங்காணாத பயம் குடி கொண்டது போலிருந்தது.

நடையை வேகமாக்கி விதானையார் வீட்டைக் கடந்தாள்.

அவளது உள்ளம் பயந்தது சரியாகவே போய்விட்டது. "உதார்...?" தங்கராசாவுடன் நின்றவள் கேட்டாள்.

“உதோ .. உது வண்ணாரப் பெட்டை... உவயகை இப்ப
கையிலை பிடிக்கேலாது .. படிப்பும் எடுப்பும்... கொடி
கட்டிப் பறக்கினம்...”

வேண்டுமென்றே தங்கராசா உரக்கக் கூறியதாக
ராணிக்குப் பட்டது. அவளது உள்ளம் துவண்டது. விழி
கள் நீரைச் சொரிந்து விடுவன போலத் துடித்தன.

“நாம் அவ்வளவு கேவலமானவர்களா.. ?”

ராணி தலையைக் குளிந்துகொண்டு வேகமாக நடந்
தாள். அவள் இதயத்தில் ஏதோஒன்று வலிமை பெற்றது.

7. மாறும் குலத்தொழில்

வேலுப்பிள்ளையை அதிகால வேளையில் யாரேனும் கூப்பிட்டார்கள். சற்று முந்தான் பாயைச் சுருட்டி வாங்கி வில் வைத்துவிட்டு தலைவாசல் திண்ணையில் குந்தினார். ராணி முற்றத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு நின்றாள் வாடைக்காற்று பெயர்ந்து விட்டதால் வேப்பஞ்சருகுகள் முற்றமெல்லாம் நிறைந்து கிடந்தன.

“வீட்டுக்காரர்.. வீட்டுக்காரர்...”

அவள் வீட்டு வாசலில் நின்று இதுவரை இப்படி எவரும் அழைத்ததாக அவளுக்கு நினைவில்லை.

“வேலுப்பிள்ளை” என்று அதிகாரத்தோடு அழைக்கும் குரலையும், “கட்டாடி” என்று குலத்தொழில் சுட்டி விளக்கும் குரலையும் தான் அவள் கேட்டிருக்கின்றாள்

“வீட்டுக்காரர்...” என்று வெகு மரியாதையோடு அழைக்கும் குரல் அவளுக்குத் திருப்தியையும், மகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தது.

மனிதனை மறக்கும் குரலது:

வேலுப்பிள்ளை எழுந்து கதவைத் திறந்தார்.

அவள் முற்றம் பெருக்குவதை விட்டு வீட்டு கதவைப் பார்த்தாள். வெளியில் நின்று அழைத்தவனை நன்கு காண முடியவில்லை. தந்தையின் பின்பக்கம்தான் தெரிந்தது.

“இந்த முறை நல்லாப் பிந்திப் போச்சது... இண்டைக்குக் கொண்டு வாரியளா...”

ராணி உண்மையில் திகைத்துப் போய் நின்றாள். “என்ன கட்டாடி. பிந்திப் போச்சது இண்டைக்குக் கொண்டு வா” என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக எவ்வளவு அடக்கமும் மரியாதையுமான குரல்.

“நீர் போம் தம்பி, எல்லாம் முடிஞ்சது... இரண்டு சேட்டு மட்டுந்தான் மடிக்க வேணும். பத்து மணி போல கொண்டு வாறன்”

“அப்ப நான் வரறன்...”

வேலுப்பிள்ளை கதவை மூடி விட்டுத் திரும்பி வந்து பழையபடி குந்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“பிள்ளை, இஞ்சை ஒருக்கா வா... அந்தப் பெட்டிக்கை கொஞ்சம் கரியைப் போட்டு மூடிவிடு. சந்தையருடைய மகன் வந்திட்டிடுப் போகுது...”

வந்தவன் யாரென்பதை ராணி புரிந்து கொண்டான் மகாலிங்கம் வந்துவிட்டுப் போகின்றான்

அவளுத்தான் அப்படிப் பேச முடியும்

“நல்ல பிள்ளை... அடக்க ஒடுக்கமானவன்... சும்மா சொல்லக்கூடாது... அந்தக் குடும்பத்திலே தங்கக் கம்பி... வெத்திலைக் காமம்பைக் கடிச்சுத் தெரியாதவன்...” என்று வேலுப்பிள்ளை மகாலிங்கத்தை புளுகித் தள்ளுகிறார்.

அம்மன் கோவில் கலவரத்தில் தங்களுக்காக வாதாடி அடிபட்ட நாளிலிருந்து மகாலிங்கத்தின் மீது இனந் தெரியாத ஒரு மரியாதை ராணிக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவன் வயதில் இளைஞனாக இருக்கலாம். ஆனால், அவனைப் பொறுத்த மட்டில் அவன் விதானையாரைவிட உயர்ந்தவன்

ஏதோ புகை படிந்த ஓர் ஓவியம்போல மகாலிங்கத்தின் உருவம் அவளுக்கு நினைவில் இருந்தது. என்றோ, எப்போதோ சந்தித்த நினைவு.

ஸ்திரிகைப் பெட்டிக்குக் கரி போட்டு மூட்டிவிட்டுத் திரும்பும் போது தந்தை கூறினார்:

“பிள்ளை, தங்கச்சி முத்தத்தைக் கூட்டட்டும்... நீ ஒருக்கா கந்தையர் வீட்டு உடுப்புகளைத் தெரிஞ்சு வைச்சிட்டுப் பேச...”

ராணி கைகளை கழுவிவிட்டு வந்தாள். வரும் போது சுபத்திராவையும், கண்மணியையும் தட்டி எழுப்பி விட்டு வந்தாள்.

சுவை செய்து மடித்த துணிகள் மேசைமீது நிறைய அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவளுக்குத் தெரியும் “ட” என்று அடையாளமிட்ட துணிகள் கந்தையர் வீட்டிற்குச் சொந்தமானவையென்று, அவற்றை ஒவ்வொன்றாக அடுக்கி வைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

சேட்டுகளை எடுத்து வைக்கும் போது இது மகாலிங்கக் னுடையது என்ற எண்ணம் தலைதூக்கத் தொடங்கியது அவளுக்குச் சிரிப்பாக வந்தது

மஶம்தான் எவ்வளவு எண்ணங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஒரு சேட்டை எடுத்த அவள் அதனை உரிய இடத்தில் வைக்காது தயங்கி நின்றாள். அவள் விழிகள் நிலைகுத்தி நின்றன.

“என்ன பிள்ளை, கிழிஞ்சு போச்சுதே...?” என்று கேட்டார் வேலுப்பிள்ளை.

“இல்லை ஐயா... அந்தக் கறை இன்னமும் போகவில்லை..”

“உது போறது கஸ்டம் பிள்ளை..”

அது மகாலிங்கத்தின் சேட்டுத்தான். இந்த சேட்டை அவளுக்கு நல்ல நினைவிருக்கின்றது, இரண்டு மாதம் களுக்கு முன் வக்குக்குள் அழுக்குத் துணிகளை ஊறப்

போடும் போது அவளது கந்தை இந்தச் சேட்டைத் தூக்கிக் காட்டினார்.

“இதுதான் பிள்ளை... எங்களுக்காகக் கந்தையற்றை மோன் பேசியதற்கு அவனுக்குக் கிடைத்த பரிசு...”

சேட்டின் முன்பக்கம் முழுவதும் இரத்தக் கறை உறைந்து கிடந்தது. அவள் அதனைப் பார்த்தபோது உள்ளம் நெகிழ்ந்து போனாள். அம்மன் கோவிலுக்குச் சம்பவமும் கூடவே எழுந்து மறைந்தது.

அந்த கறை அழிந்து போவதாக இல்லை
திபாகத்தின்தழும்புகள் மறையாதனவோ?

கறை யடிந்த அந்தச் சேட்டைப் பார்க்கும் போது மகாலிங்கம் அவளுக்காகவே அடிபட்டது போன்ற ஓர் உணர்வு தலை தூக்கியது. சற்று நேரம் தன் கைகளில் ஆதரவோடு அச்சேட்டை வைத்திருந்தாள்.

அவருக்கே வெட்கமாக இருந்தது. ஓர் ஆடவனின் சேட்டைக் கைகளில் வைத்து வேடிக்கை பார்க்க்பதா நினைக்க வெட்கமாக இருந்தது.

அவளின் மனம் எதையெதையெல்லாம் எண்ணி விட்டது. எண்ணங்கள் சுதந்திரமானவைதாம்.

சிவக்கொழுந்து மல்லாகத்தில் இருந்து வந்திருந்தார் சனிக்கிழமை ஆதலால் எல்லாரும் வீட்டில் இருந்தார்கள் சிவக்கொழுந்து மாமாவைக் கண்டதும் ராணிக்கு சின்னத்தம்பியின் நினைவு ஒரு கணம் எழுந்து மறைந்தது.

“வாங்க மாமா...” என்று வரவேற்றாள்;

மாமாவிற்கு அவள் மீது சிறிது மனக்கசப்புதான்? படிப்பைச் சாட்டாக வைத்துக் கல்யாணத்தை தள்ளி வைத்ததில் அவருக்கு கவலையும், சிறிதளவு கோபமும் இருந்தது.

“நீதான் பிள்ளை, எல்லாத்தையும் தள்ளி விட்டியே...” என்றார் மாமா.

அவள் பதில் பேசாது நின்றாள்.

கந்தையர் வீட்டிற்குச் சலவைத் துணிகளைக் கொடுத்த விட்டு வேலுப்பிள்ளை திரும்பி வந்தார்.

“வந்து கன நேரமோ மச்சான்...?”

“ஓ இப்பத்தான் வந்தான்”

பெரியவர்கள் பேசத் தொடங்கினார்கள். சிறியவர்கள் திக்குக் கொன்றாக நின்றிருந்தார்கள். இராசவும் வீட்டில் இருந்தான்.

“உன் மூத்த மகனின்ரை சங்கதியைக் கேள்விப்பட்ட டியோ மச்சான் சீதனக் கரணியை விக்கப்போறாம்...” என்றார் சிவக்கொழுந்து.

வேலுப்பிள்ளை முகத்தில் வியப்பு ஏற்பட்டது சிவக் கொழுந்தை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த இராசவைப் பார்த்தார். அவன் தலை குனிந்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

“ஏனாம்...?” வேலுப்பிள்ளையின் குரலில் என்றும் இல்வாத கவலை தொனித்தது.

“கார் வாங்கப் போறாம்... இனிமேல் வெளுக்கிற தொழிலை செய்யமாட்டாராம் ஊடகைக்கு கார் ஓட்டப் போறாம்... நேற்று மல்லாகத்திற்கு வந்திருந்து இதைத் தான் செய்யப்போறதாகக் கூறிவிட்டு வந்தார் உன் பருமோளும் ஒம் என்று புசிசன் பக்கம் தலைகாட்டி விட்டாள் சின்னத்தம்பியும் மச்சான் பக்கந் தான்...”

வேலுப்பிள்ளை வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். இளம் சந்ததியின் மாற்றங்களை அவரால் அவதானிக்க முடிந்தது. தனது வீட்டிற்குட இராசவின் வாதத்திற்கு ஆதரவு உண்டென்பது அவருக்குத் தெரியும். பரம்பரை பரம்பரையாக ஒரு தொழிலைச் செய்துதான் பிழைக்க வேண்டும் என்று என்ன நியதியை?

“நானும் எதிர்பார்த்தன்... அவன் கார் ஓடப் பழகு கிறான் என்று கேள்விப்பட்டபோதே நான் இப்படி வரும் என்று எதிர்பார்த்தன்.. என் பிள்ளைகள் என் தொழிலைத்

நான் செய்ய வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை ஆனால் தெரிஞ்சு தொழிலைச் செய்யாது தெரியாத அலுவலில் தலையிட்டு அவதிப்படுவது கூடாது.. நான் புத்தி சொல்லிக் கேட்கிற வயதில்லை— அவனுக்குச் சரியென்று பட்டதைச் செய்யட்டும்... மச்சான்..." என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

"நீயும் அப்ப ஒத்துக் கொண்டு விட்டாய் போலிருக்குது..." என்றார் சிவக்கெழுந்து: "சீதனக் காணியை, அந்த ஒரு துண்டுக் காணியை வித்துப்போட்டு இருக்க இடமில்லாமல் ரூட்டில நிக்க நேரிடும் என்றுதான் கவலைகபடுறன் அவையவைக்குக் கொடுத்ததைத் தடுக்க நான் வரவில்லை எனக்கு ஏதோ இதெல்லாம் சரியாப்படவில்லை மச்சான்..."

இராசு எழுந்து வந்தான்.

"ஏதோ மாமா என்னை இனிமேல் உவங்கட அழுக்குத் துணிகளைத் தோய்க்க முடியாது. எவ்வளவு கேவலமாக நினைச்சிட்டான்கள் நான் வேறு தொழில் செய்து தான் பிழைக்கப் போறன்"

இராசுவின் குரலில் தொனித்த திடத்தை எல்லாரும் நன்றி தெரிந்து கொண்டனர். பெரன்னு ஆச்சிதான் கொதித்துத் தள்ளினான்.

"பெரிய தம்பிரானே, இது என்ன கேட்டுக்கோ?"

வேலுப்பிள்ளை எதுவும் பேசாது இருந்தார் இராசுவின் தொழில் மாற்றம் அவருக்குப் புதுமையாகப் படவில்லை அவருடைய பகுதியில் எவ்வளவோ பேர் தொழில் மாற்றித்தான் விட்டார்கள். கணபதியின் மகன் ஒருவன் இன்று ரெயில்வேயில் உத்தியோகம் பார்க்கிறான். வல்லி புரத்தின் மகன் பார்பண்ணை நடத்துகிறான். சோமரின் இளைய மகன் சைக்கிள் கடை ஒன்று தொடங்கி விட்டான் இப்படி இன்னும் யார் யாரோ?

இராகவும் அவர்களில் ஒருவனாகப் போகிறான். நினைத்தபடி பார்க்கும் போது இந்தப் பரம்பரையில் மாற்றங்கள் நிகழத்தான் போகின்றன என்பது புலனாகின்றது. அவர் விட்டில் இருப்பன போன்ற பிரச்சினைகள் எல்லா வீடுகளிலும் இருக்கத்தான் செய்கின்றனவோ?

தனி மனித மாற்றம் ஒரு குடும்ப மாற்றமாகிச் சமூக மாற்றமாவது உண்மைதான்.

குலத் தொழிலை விட்டு வேறு புதிய தொழிலைச் செய்வது என்பது மனதிற்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாகத் தான் இருக்கின்றது. ஆனால் பழகிப் போனால் சரியாகிவிடும்.

உண்மை தான். வல்லிபுரத்தின் தமையன் ஓசூர் இன்று தச்சு வேலை செய்து வருகின்றார். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்தபோன சம்பவம் அது. வல்லிபுரத்தின் தமையன் மரவேலை செய்கின்ற குடும்பத்து பெண்ணொருத்தியை வீரும்பி மணந்து கொண்டார். அதன்பின் தன் தொழிலையே பறந்து விட்டார்.

மாற்றங்கள் ஒவ்வொரு பரம்பரையிலும் இருக்கத்தான் செய்தன. ஆனால் புதிதான பரம்பரையில் அவை நன்கு காலூன்றி விட்டன. நான் ?

வேலுப்பிள்ளை மகனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“எங்காவது கார் பார்த்து வைத்திருக்கிறாயா ?”

“ஓம் ஐயா...சந்தர் மடத்தில ஒரு கார்... சேமசெறி இருக்குது.”

“எவ்வளவுசம்? ”

“பன்னிரண்டாயிரமாம்...”

எல்லாரும் விலையைக் கேட்டதும் திகைத்து விட்டனர் அவ்வளவு தொகைப் பணம்! அக்குடும்பத்தைப் பொறுத்த மட்டில் மிக அதிகமே. இராகு என்ன நினைவேசாடு இருக்கிறானோ?

வேலுப்பிள்ளைக்கு மட்டுமல்ல. ராணிக்கும் இப்போது ஒரு நிலை புரிந்தது. வேறு தொழிலைச் செய்வதென்பது பணத்தைப் பொறுத்த விஷயமாகவும் உள்ளது.

“இவ்வளவு காசுக்கு என்ன செய்யப் பேசுகிறாய்?” என்று கேட்டார் வேலுப்பிள்ளை.

“சீதனக் காணியை விற்கப் போறன். மிச்சத்திற்கு... சிவக்கொழுந்து குறக்கிட்டார்.

“அந்தக் காணியை அவ்வளவு தொகைக்கு விற்க முடியாது. கூடிக் குறைஞ்சால் ஒரு ஆரூயிரம் தேறிச்சில்லை..”

“மணியின் நகைகளையும் விற்கப் போறன்...” என்றான் இராசு.

மகளின் நகைகளை விற்பதாகக் கூறியபோது சிவக்கொழுந்து மிக்க ஆத்திரமடைந்தார்.

“உதெல்லாம் சரியில்லாத வேலை தம்பி..”

“வேறே வழியில்லை மாமா” என்றான் இராசு.

வேலுப்பிள்ளை சென்றார்:

“இந்தா பார் ராசு, பன்னிரண்டாயிரம் தேடுவதென்பது இலேசல்ல அதனால்?”

“ஏன் முடியாதென்கிறீர்கள் எனது சீதனக் காணியை விற்குதல் ஒரு ஆரூயிரம் மணியின் நகைகளை விற்குதல் இரண்டு தேறும். மிகுதியை நீங்கள்தாருங்களேன் வல்விபர மாமாவின் காணிக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறியளே ஆரூயிரம்... அதில் வாங்கித் தாருங்களன்..”

இராசு இவ்வளவு பேச எங்கு கற்றான்?

“இராசு” என்று அத்தட்டினார் வேலுப்பிள்ளை

“அந்தக் காசை எடுத்துத் தருவன் என்று நினையாரை அது எதுக்கு என்று உடைக்குத் தெரியும் உடைக்குத் தெரியும்... உனக்குப் பிண்ணலை இருக்கிற குமருகளின்ர காசு... அது களுக்காகச் சேர்த்தது..”

“அந்தக் காசை எடுக்க ஒருக்காலும் நான் விடமாட்டன்..” என்று பொன்னு ஆச்சி கத்தினாள்.

ஏனைய எவரும் எனவும் பேசவில்லை. ராணிக்குத் திக்
கென்றது. அவளுடைய மேற்படிப்பு தொடர்ந்து நிகழ
இந்தப் பணம் உதவும் என அவள் நம்பியிருந்தாள்
வேலுப்பிள்ளையும் அவ்வாறே கூறியிருந்தது. நினைவுக்கு
வந்தது.

“நீ பாஸ் பண்ணு பிள்ளை அந்தக் காசைச் செல
நீவிட்டு உன்னை யூனிவேசிறிறியீல, படிப்பிப்பன். பிறகு
வந்து உன் தங்கச்சியளுக்கு உழைச்சுக் கொடு...”

அந்தப் பணத்திற்கு அண்ணன் வழிகோலி விட்டான்:
இதன் முடிவு?

“அது என்னத்திற்காக சேர்க்கப்பட்ட காசு என்று
எனக்குத் தெரியும் ஐயா... அவ்வளவு காசையும் நான்
உழைச்சுக் கொடுப்பன்”

—இராச வென்று விட்டான்:

8 வைகாசிப் பொங்கல்

திருவிழாவில் பறைமேளம் கொட்டுவது, வண்ணப் பண்ணையிலேயே பெரிய தம்பிரான் ஒருவருக்குத்தான். அதுவும் பெரிய தம்பிரானின் வைகாசிப் பொங்கல் வந்து விட்டால் பேர்தும். வண்ணப்பண்ணை எங்கிலும் பறைமேளத்தின் பல்வகைத் தாள ஒலி ஓயாது எழுந்து கொண்டே இருக்கும்.

பெரிய தம்பிரான், வேலுப்பிள்ளைக் குடும்பத்தினரின் குலதெய்வம், வைகாசிப் பொங்கலை வேலுப்பிள்ளையின் தலைமையில் அச்சமுகமே நின்று கொண்டாடும். பெரிய தம்பிரானுக்குச் சொந்தமான காணி ஒன்று கலட்டியில் இருக்கின்றது. வேலுப்பிள்ளையின் பாட்டன், கோயிலுக்கு எழுதி வைத்த சொத்து அது. அக்காணியில் பொங்கல் அன்று மடை வைத்து, பெரிய தம்பிரான் கோயிலுக்கு ஊர்வலமாகக் கொண்டு வருவார்கள்.

ஒரு சமூகத்தின் சிறப்பான விழாவது.

பொங்கல் அன்று இரவு நாட்டியம், மேளக் கச்சேரி, கதாப் பிரசங்கம் என்பன விடிய விடிய நடைபெறும். நரியன்குண்டு முழுவதும் விழாக் காண வந்தவர்கள் குழுமி இருப்பார்கள். கந்தையருடைய கடையில் மட்டும் அன்றி சீவு முந்நாறு ருபாய்களுக்குக் குறையாத வியாபாரம் நடைபெறும்.

வழக்கம்போல அன்று வைகாசிப் பொங்கல் :

ராணி கல்லூரிக்குச் செல்லவில்லை. பொங்கலுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யவே நேரம் சரியாக இருந்தது. வேலுப்பிள்ளை மூன்று நாட்களாகக் கோயில் வேலையில் முழுகியிருந்தார். சோடனைகள், நிகழ்ச்சி ஒழுங்குகள் என்பனவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

எந்த ஆண்டிலும் இல்லாத அளவு இத்தடவை பொங்கல் விழா பெரிதாக மாறிவிட்டது. நரியன்சூண்டு மின்சார சோடனைகளால் பகலாகக் காட்சி தந்தது. எங்கும் ஒரே கலகலப்பு.

இவ்வாண்டு கந்தையரின் கடைக்குப் போட்டியாகப் பல சிறிய கடைகள் தோன்றி இருந்தன.

சின்னத்தம்பியும் விழாவிற்கு வந்திருந்தான். அவனைக் காணும்போதொவ்வாம் ராணி அவனுக்காகக் கவலைப்பட்டாள். ராணியின் உள்மனதில் ஏதோ ஒன்று இருந்தது கொண்டு, "சின்னத்தம்பி பாவம்" என்று ஓயாது கூறிக் கொண்டே இருந்தது. தான் தொடர்ந்து படிப்பதால் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நிகழும். சின்னத்தம்பி தனக்குக் கிடைக்காது போகலாம் என்பது அவளுக்குத் தெரியும் அதற்காக அவள் கவலைப்படவில்லை.

உண்மையில் சின்னத்தம்பியைப் பற்றித் தொடர்ந்து ஓரிரண்டு நிமிடங்கள் அவள் நினைத்தவள் அல்லள். அவளுக்குத் தன் படிப்புத்தான் முக்கியம். தன் குடும்பத்தின் உயர்ச்சியே முக்கியம்.

சு கோயிலுக்குப் புறப்பட்டபோது, தனக்கு உடம்பு ரியில்லை என்று கூறிச் சுபத்திரா போக மறுத்து விட்டாள்.

"எல்லாரும் கோயிலுக்குப் போறம்...நீ மட்டும்தான் இங்கே தனியா இருக்கப் போறியே?...!" என்று ஆச்சி கேட்டாள்.

“தனியே இருக்க என்ன பயமெனை?.....” என்றுள் சுபத்திரா.

“ஏன் சுபத்திரா, திருவிழா நல்லா இருக்கும் வா வன்...” என்று ராணி எவ்வளவோ வற்புறுத்திப் பார்த்தாள். “எனக்கு அந்தச் சனக கூட்டத்துக்குள் ரெ விடுப்ப மில்லை நீ போட்டு வா அக்கா... என்று ஒரேடியாக மறுத்து விட்டாள் சுபத்திரா.

சுபத்திராவின் போக்கு ராணிக்குப் புரியவில்லை. அவள் பெரிதும் மாறி விட்டாள் முன்போல அவள் கலகலப்பாக இல்லை. மிகுந்த அடக்கமும், அமைதியும் அவளிடம் குடி கொண்டு விட்டன. அவளது அழகிற்கு அணி செய்வன போல அவை இருந்தாலும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒருவகை ஏக்கம் நிரந்தரமாக அவளின் முகத்தில் பிரதி பலிப்பதை ராணி அடிக்கடி அவதானித்து வந்திருக்கின்றாள் காரணம் தான் புரியவில்லை.

“சுபத்திரா, படலையை நாங்கள் வெளியில் பூட்டிக் கொண்டு போறம் நீ அறைக்குள் போய்ப் படு தலை வாசல் வந்து எரியட்டும் சாப்பிட்டிட்டுப் படு ” என்று ஆச்சி கோயிலுக்குப் புறப்படும்போது கூறினாள்.

வழக்கத்திலேயே சுபத்திரா வெளியில் செல்வதற்கு முன் நிற்பவளல்லள். சினிமா பார்க்கச் சில வேளைகளில் ராணி வீரும்பி அழைத்துச் சென்றிருக்கிறாள்.

கோயிலுக்கு வேலுப்பிள்ளை குடும்பத்தினர் வந்தபோது மேளக்கச்சரி நடந்து கொண்டிருந்தது. ராணி வழியில் தங்கராசாசுவையும் வாமதேவனையும் கண்டாள் தங்கராசா கனகவோடு நரியன் குண்டு விளாத்தி மரத்தின் கீழ் நின்று இருந்தான். இவர்களைக் கண்டதும் அவன் ஒருவிதமாக முறைத்ததை அவன் அவதானித்துக் கொண்டான்.

வாமதேவன் தகப்பனின் கடையில் நின்று இருந்தான். அவனும் இவர்கள் கோயிலுக்குப் போவதைக் கண்டான்.

இராச அண்ணனின் கார் இந்தத் தடவை பெரியதம் பிரான் திருவிழாவிற்காக நன்கு ஓடியிருந்தது. உடையார் வீட்டு மதிற்சுவர் ஓரமாக அது நிற்பாட்டி வைக்கப்பட்டி டி. தது.

அவர்கள் பெண்களுக்காக ஓதுக்கப்பட்டிருந்த பகுதியில் போய் அமாந்து கொண்டார்கள். கண்மண்க்குக் கொஞ்ச நேரத்திற்குள்ளேயே தூக்கம் விழிகளில் நிறைந்தது. தாங்கி வழிந்தாள்.

: அக்கா நித்திரை... ஒரு தது... "

" இதுதான் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறதில்லை... என்ருள் ராணி.

மேளக்காரருக்குச் சின்னத்தம்பி சோடா கொண்டு வந்து கொடுத்தான். வைகரும்போது அவனது விழிகள் ராணியிருந்த பக்கம் சாய்வது அவளுக்குத் தெரிந்தது அவள் வேறெங்கே பார்வையைச் செலுத்தி விட்டாள்.

இப்படி ஒரு திருவிழாவில்தானே விதானையாருக்கிம் தங்களுக்கும் சுவரம் மூண்டது. அதில்தானே மகாவிங்கம் தங்களுக்காக மண்டை உடைபட்டுக் கொண்டார்.

இது என்ன நினைவு? இப்போது ஏன் எழ வேண்டும்?

ராணி கோயிலுக்கு வந்திருப்பவர்களை நோட்டம் விட்டாள். அவளுடைய சொந்தக்காரர் பலரும் வந்திருந்தனர். அயலவர்கள் சிலரும் இருந்தனர். தூரத்தில் சின்னத்தம்பி யதருடனே சுவாரஸ்யமாகப் பேசிக் கொண்டு நின்றான். இருவரும் மிக அந்நியோன்யமாகப் பேசிக் கொண்டு நின்றிருந்தார்கள்.

கூகணம் அந்த இடத்தைவிட்டு அவளால் கண்களைப் பெயர்க்க முடியவில்லை. சின்னத்தம்பி மச்சானோடு பேசிக் கொண்டு நிற்பவனை எங்கே அவள் பார்த்திருப்பதுபோல ஓர் உணர்வு.

எங்கே? ... எங்கே? ...

அந்த முகம் அவளுக்கு நன்கு பரிச்சயமானதல்லவா?

அவளுக்கு நினைவு வந்து விட்டது.

அவன்தான் அவர்களுக்காக அடி வாங்கியவன்.

அவன்தான் அவர்களையும் தங்களில் ஒருவராக மதித்து அழைப்பவன்.

—மகாவிங்கம் கலகலவென்று சிரித்தான். சின்னத் தம்பியும் சிரித்தான். இருவரும் அந்த இடத்தை விட்டு எங்கோ போனார்கள்.

கோயில் முழுவதும் வெறிச்சோடி விட்டது போன்ற உணர்வு ராணிக்கு ஏற்பட்டது.

கண்டணி தூங்கி விழுந்தாள். ராணி மெதுவாக அவளின் தலையைத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டாள். மேளக்கச்சேரி முடிந்து வாய்ப்பாட்டு இசைக் கச்சேரி ஆரம்பமாகி விட்டது.

சினிமாப் பாடல்களைப் பக்கவாத்தியங்களுடன் முழங்கித் தள்ளினார்கள். ஆலய முன்றலில் பாடக் கூடாத பாடல்கள். யார் அதைக் கவனிக்கிறார்கள்? கடவுளை வணங்க வைப்பதற்குக் கூட எதையாவது காட்டித்தானே மக்களை அழைக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

இருந்தாற்போல இராச அண்ணனின் காரைப் பலர் சூழ்ந்து கொள்வதை அவள் கண்டாள். கோயிலுக்குள் ஏதோ அலுவலாக நின்றிருந்த வேலுப்பிள்ளை கார நின்ற இடத்திற்கு விரைந்தார்.

என்ன நடந்தது? ஏதாவது சண்டை சச்சரவோ?

ஒவ்வொரு ஒருவர் பேசிக் கொள்வதை ராணி கண்டாள். பெண்கள் பகுதியிலும் சலசலப்பு ஏழுந்தது.

“அக்கா அண்ணன்ரை கார்டயரை வில்லுக்கத்தியால ஆரோ குத்திக் கிழித்துப் போட்டார்கள்... என்றபடி.

கனகசிங்கம் வந்தான்.

ராணிக்குத் திக்கென்றது.

ஆச்சி "ஐயோ" என்று கத்தி விட்டாள்.

ஏன் இந்தக் கொடுமை? சும்மா நின்ற கார் யாரை என்ன கேட்டது? வண்ணை கார் ஒழிவதர் என்ற பொரு ளையா?

- இராசு கொடுத்தக் குழறிக்கொண்டிருந்தான்.

"எந்த எளியவன் செய்த வேலை .. முதுகெலும்பில்லாத வர்கள்...கோபமிருந்தால் நேருக்குநேர் வருகிறது நானே?"

"இதை இப்படியே விடக்கூடாது - பொலிசைக் கூப் பிடுவம்..." என்றான் மகாலிங்கம்.

"செய்தது யார் என்று தெரியாமல் பொலிசைக் கூப் பிட்டு என்ன செய்யிறது, தம்பி ?" என்றார் வேலுப்பிள்ளை

"ஆர் செய்யிறது .. உவங்கள்நான் .." என்றான் சின் னத்தம்பி குமுறலோடு.

"நடந்தது நடந்து போச்சுது...பொலிசைக் கூப்பிட் டுத் திருவிழாவைக் குழப்பக் கூடாது" என்றார் வேலுப் பிள்ளை.

ஒருவிதமாகக் கோயிலில் மீண்டும் அமைதி குடி கொண்டது. அதற்கு மேல் ராணியால் திருவிழாவை சசிக்க முடியவில்லை. உடல் அசதி வேறு, உள்ள அசதி யேமடு சேர்ந்து கொண்டது; வீட்டிற்குப் போய்படுக்கை யில் விழுந்தால் நல்லது போலப்பட்டது; கண்மணி வேறு தூங்கி வழிந்தாள்.

"ஆச்சி நான் வீட்டிற்குப் போகப் போறன்... கண் மணியும் நீத்திரை..."

ஆச்சி அவளைப் பார்த்தாள்.

"இருந்து பிரசங்கத்தையும் கேட்டிட்டுப் போவன்..."

“இப்போது என்ருப் போகவேணும் போல இருக்குது... அங்கை சுபத்திராவும் தனிய நீ படலேத் திறப்பைத்தா. நான் தம்பியைத் துணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போறன்...”

வீட்டிற்குப் போகும்போது கனகசிங்கம் கூறினான்;

“உது தங்கராசுவாடு நின்ற கனகுவிண் வேலைதான் அக்கா... நான் இரண்டு மூன்று முறை கவனிச்சான்... கனகுதான் அண்ணன்ரை கார்ப்பக்கம் மசந்தி மசந்தி திள் தவன்... தங்கராசு சொல்லித்தான் அவன் இதைச் செய்ய திருக்க வேணும்...”

ராணி மௌனமாக நடந்தான். மெல்லிய நிலவொளி கண்மணி தூக்கக் கலக்கத்தோடு கூடவே னந்தான்.

ரானியின் இதயத்தில் இனந்தெரியாத ஒரு கலக்கம் அவளை அறியாமலேயே பிறந்தது. ஏதோ கொடியதொரு நிகழ்ச்சி தனது குடும்பத்தில் நிகழப்போவது போன்ற உணர்வின் தலை தூக்கலால் அவளின் உள்ளம் கனத்தது இவையெல்லாம் எதக்கு முன்னறிவிப்போ?

பெரிய தம்பிரான் கோவிலில் இசைக்கச்சேரி இன்னமும் முடியவில்லை.

மெல்லிய சோககீதம் ஒன்று இசையாக எழுந்து கொண்டிருந்தது.

“அக்கா உன்னை வீட்டுப் படலையடியில் வீட்டிட்டு நான் கோயிலுக்குப் போறன்...” என்றான் கனகசிங்கம்,

“ஓம்...” என்று சம்மதித்தாள் ராணி;

வீடு நெருங்கி விட்டது.

“தலைவாசலில் வாய்பைக் காணோமே?... நூத்து விட்டு சுபத்திரா படுத்திட்டாளோ?... நீ போ... நான் உள்ளே போறன்...” என்றாள் ராணி.

கனகசிங்கம் போய்விட்டான்.

கண்மணியை ஒரு கையில் பிடித்தபடி படையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள் ராணி.

நிலவொளி முற்றத்தில் தெள்ளெனப் படர்ந்திருந்தது விருந்தையில் இருந்த வாங்கில் கண்மணியை படுக்க வைத்து விட்டு,

“சுபத்திரா..?” என்று அழைத்தாள்.

பதில் இல்லை சுபத்திரா நல்ல உறக்கம் போலும்.

சீமைக் கிளவைக்குப் பக்கத்தில் ஐயா வாளி நிறையத் தண்ணீர் அள்ளி வைத்திருந்தார். விட்டிற்குள் போவதற்கு முன் கைகால் அலம்பி விட்டே செல்லல் வேண்டும் என்பது அவரது சட்டம்.

கால்களைக் கழுவிக்கொண்டாள் ராணி.

விட்டுக்கதவைத் தட்டிச் சுபத்திராவை எழுப்ப வேண்டும்.

ஆனால் விட்டுக் கதவு திறந்து கிடக்கிறதே...!

ஏதோ ஒன்று மெல்லிய இருளாக அவள் இதயத்தில் குவிந்தது.

“என்னை இவ்வளவு கதவைப் பூட்ட மறந்து? ராணி உள்ளே போய் விளக்கை ஏற்றினாள்.

“சுபத்திரா.. சுபத்திரா...”

சுபத்திராவைப் படுக்கையில் காணவில்லை.

“சுபத்திரா.. சுபத்திரா...”

இனம் தெரியாத பயம் ராணியைப் பதிலிக்கு கொண்டது.

“சுபத்திரா..” என்று பெருங்குரலில் அழைத்தாள் முற்றத்திற்கு ராணி வீரைந்து வந்தாள்.

“என்ன அக்கம்..? என்றபடி இணற்றடிப் பக்கம் இருந்து ஓடி வந்தாள் சுபத்திரா:

“இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போனீ..?”

சுபத்திராவால் உடனே எதுவும் பேச முடியவில்லை

இரவின் நிசப்தத்தில் யாரோ வேளியால் ஏறிக் குதித்து ஓடுவது போன்ற ஓர் சத்தம்.

சுபத்திராவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் ராணி.

சுபத்திராவின் தோற்றம் வழக்கத்திற்கு மாறாகத் தெரிந்தது.

இவள் பழைய சுபத்திராவல்லள்?

காற்றின் சுழிப்பால் வீட்டிற்குள் ராணி கொளுத்தி வைத்திருந்த விளக்கு, ஒரு கணம் சுடர்வீட்டுப் பின் அணைந்தது.

9. நிலைபெயராக் காஸ்கள்

திருவிழா முடிந்து ஒரு திங்கடும் கழிந்து விட்டது ஆனால் அத்திருவிழா இரவு ஏற்படுத்திய சில சம்பவங்களை ராணியால் மறக்க முடியவில்லை. அன்றிரவு சுபத்திரா இருந்த நிலைமை அவளுக்கு இன்றும் புதிராகவே இருந்தது

‘இப்பதான் அக்கா கிணற்றடிக்குப் போட்டுவாறன்’ என்று சுபத்திரா அன்று கூறியபோது, அவளால் எதுவுமே மேற்கொண்டு கேட்கமுடியவில்லை; அடுத்தடுத்த நாட்களிலும் சுபத்திராவிடம் இது குறித்து எதுவுமே கேட்கவில்லை. சுபத்திரா ஏதோ மாபெரும் ரகசியம் ஒன்றைத் தங்களுக்கு தெரியாமல் மறைக்கிறாள் என்ற உணர்வு மட்டும் ராணிக்கு இருந்தது.

சுபத்திரா அடிக்கடி ஏக்கத்தோடு உட்கார்ந்திருப்பதும் ஏதோ மறைத்து மறைத்து எழுதுவதும் ஏன்?

முற்றத்தைப் பெருக்கும் போது இந்த நினைவுகளே ராணிக்கு ஓயாது எழுந்து கொண்டிருந்தன. அவளுடைய பரிட்சைக்கு இன்னமும் பதினைந்து நாட்களே இருந்தன அவளுக்கு பரிட்சையைப் பற்றி எதுவிதமான பயமுமில்லை தெளிவாக அவள் படித்து முடித்திருந்தாள்.

‘கட்டிடாடி...’

வாசலில் யாரோ கூப்பிட்டார்கள்;

“உதாரி...?” என்று ராணி கேட்டாள்.

படலையைத் திறந்து கொண்டு ஒரு சிறுவன் உள்ளே வந்தான். பக்கத்து வீட்டுப் பையன். பொன் வேலை செய்யும் சுப்பிரமணியத்தின் மகன்.

“என்ன தம்பி...?”

“நேற்றைக்குத் தபால்காரன் உடிகளுக்கு வந்த இந்தக் கடிதத்தை எங்கடை வீட்டிலே மாறித் தந்திட்டுப் போட்டான்... இந்தாரும்...”

சிறுவன் நீட்டிய கடிதத்தை அவள் நன்றியுடன் வாங்கிக் கொண்டாள்.

அது ஒரு அரசாங்கக் கடிதம்: கனகசிங்கத்திற்கு வந்திருந்தது.

இக்கடிதத்தை எதிர்பார்த்தே நேற்று முழுவதும் கனகசிங்கம் அலைந்தான். பரீட்சை முடிவுகள் நேற்று வெளியாகியிருந்தன: அதனை அறிய ஆவல்.

கடிதத்தைக் கண்டதும் ராணிக்குப் புரிந்து விட்டது.

“தம்பி... தம்பி...” என்று கூப்பிட்டாள்.

அவள் கரம் கடிதத்தை ஆவலோடு பிரித்தது. கனகசிங்கம் ஓடி வந்தான். ராணியின் கண்கள் பரீட்சை முடிவுகளை ஆர்வத்தோடு நோக்கின. மகிழ்ச்சியால் அவள் முகம் மலர்ந்தது.

“நீ பாசடா... நான்கு ‘சி’ யுக் எடுத்திருக்கிறாய்...”

“மெய்யாகவா அக்கா...” என்றவன் “ஆச்சி... ஆச்சி” என்று கத்தினான் மகிழ்ச்சியில்.

அடுக்களைக்குள் ஏதோ வேலையாக இருந்த பொன்னு என்னமோ ஏதோ என்று பயந்து போய் ஓடி வந்தாள் கனகசிங்கம் ஓடிப்போய் ஆச்சியின் கைகளைப் பற்றி முற்றத்தில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றினான்.

“விட்டா... விட்டா... தடியா...” என்று கத்தினான் ஆச்சி.

கனகசிங்கத்திற்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை

“பார்த்தியாடி சுபத்திரா...”

“அண்ணை நீ கெட்டிக்காரன் தரன்...” என்று சிரித்தாள் சுபத்திரா.

“கெட்டிக்காரன் என்றால் போதுமா...? உழைக்கிறியே ஒரு பத்து ரூபா காசைக் கொண்டு வந்து தாவன் சந்தோஷம் கொண்டாட...”

சுபத்திரா அறைக்குள் போனால் திரும்பி வரும்போது அவள் கையில் கனகசிங்கம் கேட்ட பணம் இருந்தது.

“இந்தா அண்ணை”

கனகசிங்கம் ஆச்சரியப்படுபவனைப் போலக் கண்களைக் கசக்கினான்.

“ஆகா நான் காண்பது உண்மைதானா...?”

“நீ நாடக வசனம் பேசியது போதும்... அவள் தருவதை வாங்கடா...கொண்டு போய் விடுவாள்...” என்று எச்சரித்தாள் ராணி.

“என் சுபத்திராக் குஞ்சு இருக்க வேணும்... நான் இருக்கவேணும்...”

அப்போதுதான் வெளியில் இருந்து வேலுப்பிள்ளை வந்தார்: விஷயத்தை அறிந்ததும் மகிழ்ந்து போனார்.

“ஆச்சி, நீ என்ன தரப்போகிறாய்...?” என்று கேட்டான் கனகசிங்கம்

ராணி சூறுக்கிட்டாள்:

“ஆச்சிக்கு நீ பாஸ்பண்ணியது பிடிக்காதடா...”

“உவளுக்குக் கனக்கத் தெரியும்... ஆம்பிளைப்பிள்ளையன் நல்லாய் படித்தால் நல்லது தானே! உனக்கு நான்

என்னத்தையடா தர..." என்றபடி சேலைத் தலைப்பில் இருந்த முடிச்சை ஆச்சி பிரித்தாள். அதற்குள் ஐம்பது சதக் குத்திகள் இரண்டு இருந்தன. அவற்றை எடுத்து கனகசிங்கத்திடம் கொடுத்தாள்.

"அண்ணை..." என்று கூப்பிட்டாள் கண்மணி "ஊடி வாப் பாரண்ணை பாஸோவெண்டு..."

கனகசிங்கம் கோபத்தோடு அவளைத் துரத்தினான். அவள் ஓடிவிட்டாள்.

ராணி குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். சுபத்திராவுக்கு இன்று நெசவு வேலையில்லை அவள் பாத்திரைகளை கழுவிக்கொண்டிருந்தாள்.

"அக்கா... நானும் குளிக்க வரட்டுமா..?" என்றபடி வந்தாள் கண்மணி

"தேற்றெல்லவே குளித்தாய்... நாளைக்கு..." என்று கூறி தங்கையை விரட்டிவிட்டாள் ராணி

பாத்திரமொன்று கணீரென நிலத்தில் விழுந்த ஓசை கேட்டது. ராணி திடுக்கிட்டுப் போனவளாகப் பார்த்தாள் சுபத்திரா வேலையை ஒரு கையாலும், தலையை ஒரு கையாலும் பிடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

"என்ன சுபத்திரா... என்ன...?" ராணி தங்கையை நோக்கி ஓடிச்சென்றாள்.

"தலையைச் சுத்துது, அக்கா...சத்தி வருமாப்போலவும் இருக்குது... வயிற்றைப் புரட்டுது..." என்று சுபத்திரா வேதனையுடன் கூறினாள்.

ஓங்காலித்துச் சத்தியெடுத்தரள் அவள். கண்களால் கண்ணீர் ஓடியது.

"ஏதாவது தின்றாயா சுபத்திர...?"

"இல்லையே அக்கா..."

சத்தங்கேட்டு ஆக்கி ஓடி வந்தாள்.

“உது சரியான பித்தம் .. குளிப்பு, முழுக்கு, சாப் பாட்டிலை கவனம் இருந்தாஸ்தானே! என்னடி பிள்ளை செய்யுது...?”

சிறிது நேரத்தில் சுபத்திராவுக்குச் சரியாகிவிட்டது; களைத்துப்போய் அவள் வாங்கில் படுத்து விட்டாள்

“கனகசபைப் பரியாரியிட்டை காட்டுவமே...?” என்று வேலுப்பிள்ளை கேட்டார்.

காலை வெயில் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. சென்ற இரவு சற்றுக் கடுமையாகக் காற்று வீசியதால் வேப்பங்கொப் பொன்று முறிந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதனை வெட்டி வீழ்த்திக்கொண்டு இரு கூலியாட்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

“வேண்டாம் நான் ஒரு குடிநீர் போட்டுக்கொடுக்கிறேன் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்...” என்றுள் ஆச்சி.

பரீட்சை முடிவு வெளியான மகிழ்ச்சியில் எங்கோ போய்விட்டுக் கனகசிங்கம் அப்போதுதான் திரும்பி வந்தான்.

“அக்கா சாப்பாட்டைப் போடு...”

சாப்பாடு பரிமாறிய போது ராணி கேட்டாள்:

“எங்கை உலாத்தி விட்டு வாறாய்...?”

“மகாலிங்க மாஸ்டரைக் கண்டுவிட்டு வாறன் அக்கா அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார். தொடர்ந்து படிக்கும்படி கூறினார். என்ன உதவியும் தான் செய்வதாகக் கூறினார். நல்ல மனிஷன் எல்லாரும் ஒரேமாதிரி நல்லா வாழவேணும் என்று விரும்புகிறவர்.”

ராணி மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“அக்கா, நான் உன்னிடம் வெகு நாளாக ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும் என்றிருக்கிறேன்...”

ராணியின் மனம் படபடவென அடித்துக்கொண்டது.
என்ன கூறப்போகிறான்?

“என்னடா ?” என்று கேட்டாள்.

கனகசிங்கம் தலையைக் குனிந்துகொண்டு சாப்பாட்டுக் கோப்பையைப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் இருந்தான்.

“அக்கா, சுபத்திராவை நெசவுக்கு அனுப்பாமல் மறித்து விடுவோமா...?”

ராணியும் இதைப்பற்றிச் சில நாட்களாகச் சிந்தித்தே வந்திருக்கிறாள், வயது வந்த பெண் பிள்ளைகள் ஏதாவது வேலை செய்துகொண்டே இருக்க வேண்டும் கம்மா வீட்டில் குந்தியிருந்தால் உள்ளம் கெட்டுவிடும் என்று அவள் கருதினால், கனகசிங்கம் அதே கேள்வியை எழுப்பியுள்ளான்

“ஏன் ? ஏன் அவளை நிறுத்த வேண்டும்...?”

“எனக்கு அவள் நெசவுக்குப் போறது விருப்பமில்லை அக்கா, அவளைப் பற்றிச் சில கதைகள் கேள்விப்படுறன்... பலரும் பலமாதிரிக் கூறுகினம்...”

ராணிக்கு வயிற்றிலே ஏதோ பற்றியெரிந்தது. கனகசிங்கம் தொடர்ந்தான்.

“உண்மை, பொய் எனக்குத் தெரியாது ---- ஆனால் சுபத்திராவின் போக்கு நல்லதாக எனக்குத் தெரியவில்லை... நெசவாலை அவளை நிற்பாட்டுவதோடு... அவள் தயங்கினாள்.

“என்ன தம்பி...?”

“ஐயாவிடம் சொல்லி அவளுக்குக் கெதியில் ஒரு கல் யாண்ததைச் செய்துவை அக்கா.”

அவள் தமைக்கையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். ஏதோ பேசக்கூடாதவற்றைப் பேசினிட்டவன் போல அவன் பார்வை இருந்தது. மன்னிப்புக் கேட்பது போலத் தமைக்கையைப் பார்த்தான்.

“அண்ணை .. உன்னை ஆரோ தேடுகினம்...” என்று கூறியபடி ஓடி வந்தாள் சண்மணி.

கனகசிங்கம் சென்றதன் பின் அவனால் எழுப்பப்பட்ட பிரச்சினைகள் தலைதூக்கி நின்றன. கனகசிங்கம் தான் நினைப்பது போல உலகம் தெரியாதவனல்லன். சுபத்திராவை நன்கு கவனித்தே வந்திருக்கிறான். அவனது பேச்சிலிருந்து அது நன்கு தெரிகிறதென்பதை ராணி உணர்ந்து கொண்டாள். இரு பெரும் பொறுப்புக்களை அவன் தன் மீது சுமத்திவிட்டுப் போனதை அவள் உணர்ந்தாள்.

சுபத்திராவை வேலையால் நிற்பாட்டுவது ஒன்று. மற்றது அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பது. கனகசிங்கம் நன்கு யோசித்துத்தான் இந்த முடிவைத் தெரிவித்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது.

ஐயாவிடம் நான் சொல்வதா? ஒரு பெண் ஆரம்பிக் கக்கூடிய பேச்சா இது ? அதுவும் தமைக்கை இருக்க தங்கைக்குக் கல்யாணமா?

சுபத்திராவிற்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கத் தான் முயன்றால் நிச்சயம் தன் படிப்புச் சரிபென்பதை அவள் அறிவாள். ஐயா நிச்சயமாக முதலில் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்துவார். மேலும் சுபத்திரா சிறிய பெண், அவளுக்கு இன்னமும் வயதுண்டு.

கொஞ்ச நாட்களுக்கு இதைப்பற்றி எதுவும் பேசாது இருப்பதுதான் நல்லதென்று ராணி முடிவு செய்தாள்.

வீட்டில் பெண்களைத் தவிர எவருமில்லை. வேலுப் பிள்ளை சலவைத் துணிகளைக்கொண்டு எங்கோ சென்று விட்டார். கனகசிங்கமும் வீட்டிலில்லை. ஆச்சி அப்போது தான் சாப்பிட்டுவிட்டு, சூட்டித் தூக்கமொன்று போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

சுபத்திரா வாய்க்கில் படுத்திருந்தாள். அவளுக்கு அருகில் ராணி அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘சுபத்திரா நீ ஏன் இப்ப ஒரு மாதிரி...?’

“எது மாதிரி அக்கா...?” சுபத்திரா சிரிக்க முயன்றாள்:

“நீ ஏனோ முன் போல இல்லை. என்ன கவலை உனக்கு சுபத்திரா?”

“அப்படி எதுவும் இல்லையே அக்கா.. அப்படி ஏதாவது இருந்தால் உனக்குக் கூறமாட்டனா?”
ராணி சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை

“இப்ப வாமதேவன் உன்னை வழியில், காண்பதில்லையா? முந்தியைப் போல கடிதம் தர...”

சுபத்திரா குறுக்கிட்டாள்.

“அவர் முந்திப் போல இல்லை... நான் வழியில் காணுகிறான்... தன்பாட்டில் போய்விடுவார்;”

சுபத்திரா ‘அவர்’ என்று வாமதேவனைக் குறிப்பிடுகிறாள். தனக்கு ஒரு தரம் கடிதம் தர முயன்றதை அவள் மறந்துவிட்டாள் போலிருக்கிறது. வாமதேவனும் மசறியிருக்கலாம். கோசிலாவின் தொடர்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டதன்பின் நல்லவகை மசறியிருக்கலாம் என ராணி எண்ணினாள்.

“உனக்குக் கோசிலாவைத் தெரியுமா, சுபத்திரா?”

“யார்? ஓ.. கலட்டியிலிருந்து வருமே உன்னோடு அந்தப் பிள்ளையா?”

“ஓம்.. அந்தப் பிள்ளையைத்தான் இப்ப வாமதேவன் பிடித்திருக்கிறான். பாவம் அந்தப் பிள்ளை.”

“அக்கா...” என்றாள் சுபத்திரா. அவளின் குரலில் அலறல் இழையோடியது.

“என்ன சுபத்திரா என்ன...?” என்று கேட்டாள் ராணி.

“ஒன்றுமில்லை அக்கா... அது பொய்க் கதையாக இருக்கும்” என்று சுபத்திரா தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டது போல ராணிக்குப் பட்டது. அது பொய்க் கதையாக அல்லது மெய்க்கதையாக இருந்தால் இவருக்

கென்ன? வாய்வரைக்கும் வந்த கேள்வியை ராணி அப் போது சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டாள்.

வாசலில் யாரோ கனகசிங்கத்தைக் கூப்பிட்டார்கள்

“கனகசிங்கம் வீட்டிலில்லை” என்ற படி ராணி எழுந்து வாசலை நோக்கிப் போனாள். ஓர் ஆடவன் படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

ராணி திகைத்துப் போனாள். அவன் வருவானென்று அலள் எதிர்பார்க்கவில்லை. தன்னைத்தானே ஒருகணம் பார்த்துக் கொண்டாள். தூய்மையான பாவாடை சட்டைதான் அவள் அணிந்திருந்தாள். எனினும் அவன் முன் அந்த உடையோடு நிற்க நேர்ந்தமைக்காக நாணிஞள் ஏன் இந்தத் தடுமாற்றம்? அவளையே அவளுக்குப் புரியவில்லை.

அவனும் சற்றுத் திகைத்தது போலவே பட்டது.

“கனகசிங்கம் இல்லையா?” என்று மகாலிங்கம் மெதுவாகக் கேட்டான். முகமெல்லாம் முத்துக்களாக வியர்வை அரும்பியிருந்தது.

ராணியால் உடன் பதில் கூறிவிட முடியவில்லை.

“இல்லை தம்பி... வெளியில் எங்கோ போய் விட்டார்” என்றாள் தட்டுத்தடுமாறி.

“இந்தப் போமை அவரிடம் கொடுங்கள்; நான் தருவதாகச் சொன்னான்...”

அவன் நீட்டிய பத்திரங்களை அவள் வாங்கிக் கொண்டாள். வாங்கும் போது கை மெதுவாக நடுங்கியது.

“இது என்ன போம்?” ராணி நாணத்துடன் கேட்டாள்.

“ஒரு ஸ்கொலசிப்பிற்குப் போடச் சொன்னான்... எஞ்ஜினியரிக்கேசஸ். குஷியரவில் படிக்கலாம். கட்டாயம்

கணகசிங்கத்திற்குக் கிடைக்கும். கணகசிங்கம்தான் இதற்குத் தகுதி நான் வாறன். மறக்காமல் கொடுங்கோ..."

அவன் விடைபெற்றான்.

'தரங்ஸ்' என்றாள் ராணி.

அவன் போகும்போது மெதுவாக அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவள் அந்த இடத்திலேயே சிலையென நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

10. நீண்ட இரவு

கல்லூரி இடைநேர ஓய்வுக்கான மணி ஒலித்தது:

ஒருவாரத்துள் பல நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்து போயின. இராச அண்ணன் கார் வாங்கத் தந்தையிடம் வாங்கிய பணத்தில் இரண்டாயிரம் ரூபாவைத் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டான்.

“தங்கச்சிமாரின் கல்யாணத்துக்காக நீங்க சேகரித்து வைத்திருந்த பணத்தை நான் பாழாக்கமாட்டன் ஐயா மிகுதியையும் கெதியாகத் தருவன்” என்று உறுதி கூறினான்.

மல்லாகம் சிவக்கொழுந்து மாமாவும் இருந்தாற் போல மயங்கி விழுந்தவர், இரு நாட்களுள் உயிர் நீத்து விட்டார். வேலுப்பிள்ளையின் குடும்பம் சாலீட்டிற்குப் போய்வந்தது. ஆச்சி ஓயாமல் தமையனை எண்ணிப் புலம்பினாள். இடையிடையே ராணியையும் திட்டினாள்.

‘உன்னைத் தன்னுடைய மருமோளாகக் கொள்ள இருந்தாரே... நீ கெடுத்திட்டியே! என்று ஒப்பாலைத்தாள்.

சுபத்திராவுக்கு உடல்நலம் நன்றாகவில்லை மீண்டும் இருதடவைகள் சத்தியெடுத்தாள். எந்த வைத்தியரிடமும் சென்று மருந்து வாங்க மறுத்து விட்டாள்.

எனக்கென்ன... ஒன்றுமில்லையே! இதுக்கேன் மருந்து? என்று பிடிவாதம் பிடித்தான்.

சுபத்திரா ஒரு பிடிவர்த்தக்காரி.

நெசவுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் தவறாது போய் வந்தாள் கண்கசிவகம் ஒரு தேர்முகப் பரீட்சைக்காகக் கொழும்புக்குப் போய் வந்தாள்.

'எனக்கு ஸ்கொலசிப் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்..... அக்கா, நான் வெளிநாட்டுக்குப் போய் என்ஜினியராகத் தான் வருவன்' என்று சபதம் கூறினான்.

கல்லூரியிலும் பரீட்சை நெருங்க நெருங்க மாணவிகள் சுறுசுறுப்பாகப் படித்தார்கள்.

'என்ன ராணி யோசனை...?' என்று அழைத்தபடி கோகிலர் வந்தாள்.

ராணிக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள். கோகிலா படிப்பில் முன்போல அக்கறையாக இல்லை.

அவளுடைய உலகம் தனியானது ஏகாந்தமானது.

'ஒன்றுமில்லை, நீர் நல்லசப் படிக்கிறீர் போலிருக்குது.. ' என்று ராணி.

'பகிடி பண்ணுறீர், என்ன?... ஆர் படிக்கிறது... இன்னமும் கூடினால் பதினைந்து நாளைக்குத்தான் பள்ளிக் கூடத்திற்கு வருவன்...'

ராணி அவளை வியப்போடு பார்த்தாள்.

'ஏனப்பா?'

கோகிலாவை வெட்கம் சூழ்ந்து கொண்டது

'ஒன்றுமில்லையப்பா... எனக்கு கல்யாணம் நிச்சயமாகி விட்டது. நேற்றுத்தான் [முற்றுகி நாள் வைத்தார்கள்,

'அப்படியா? சந்தேகமும் கோகிலா ஆர் மாப்பிள்ளை...?'

'அவர் தான்'

'வாமதேவனா?'

கோகிலா நாணத்தோடு தலையை ஆட்டினாள். கவி யாண நிலைவு பெண்களை எவ்வளவு தூரம் பூரிக்க வைக் கின்றது. என்றுமே காணாத மலர்ச்சியும், பூரிப்பும் ஒருங்கே கூடியதால் புது மலராகக் கோகிலா காட்சியளித்தாள் கண்களில் இன்ப நிலைவுகளின் கருங்கோடுகள் படர கன்னங்கள் பூரித்திருக்க அவள் தலையை ஆட்டினாள்.

‘எல்லாம் முற்றுகிவிட்டதா?’

“ஓம்...”

“அம்மா மறிச்சவதான், ஆனால் பள்ளிக்கு வர உ விடில் அவரைப் பார்க்க முடியாதே!”

“நீர் சரியான ஆளப்பா” என்று ரசணி தன் தோழியின் சாமர்த்தியத்தை மெச்சிக்கொண்டாள்.

கல்லூரி மணி அடித்தது. வாமதேவனைப் பற்றி அவள் எண்ணியது தவறாகத்தான் போய் விட்டது. அவன் கோகிலாவை ஏமாற்றிவிடுவான் என்றே ராணி எண்ணி யிருந்தாள். அவள் ஏன் அப்படி எண்ணினாள் என்பது அவளுக்குே புரியவில்லை.

சுபத்திராவுக்கு அவன் சுடிதம் கொடுக்க முயன்றான் என்பதைக்கொண்டுதான் அவள் வாமதேவனை வெறுத் தாள். ஒருவகையில் பார்த்தால் வாமதேவன், சுபத்தி ராவை உண்மையில் விரும்பியிருக்கலாம். ஆனால் அது திகழக்கூடியதானா? சுடைக்காரக் கந்தையர் ஒரு கட டாடியின் மகளைப் பெண்கொள்வாரா?

தனக்குள் இரத்தத்தோடு ஊறியுள்ள தாழ்வு மனப் பான்மையை ராணி பல தடவைகள் உணர்ந்திருக்கின்றாள். அந்த மனப்பான்மையை அவளால் போக்க முடியவில்லை. அம்மனப்பான்மை நீங்க வேண்டுமானால் அவளது சமூகம் பல வழிகளிலும் உயரவேண்டும்.

“ஐயோ அவள் தலையிடி என்று கிடந்த நேரம் பார்த்து ஏன் அடிக்கிரும்” என்று ஆச்சி ஓடிவந்தாள்.

நிலத்தில் கிடந்த சுபத்திரா விருட்டென எழுந்து நின்றுள். அவளைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது.

“நான் போவன்... நான் போவன்... என்னைக் கொன்றாலும் நான் போவன் நீ ஆர் அதைக் கேட்க?” சுபத்திராவின் குரலில் வஞ்சினம் கொப்பளித்தது

கனகசிங்கம் மீண்டும் அவளை அடிக்கப்பாய்ந்தான்

“டேய் தம்பி...” என்று ராணி அட்டடிஞள்;

“இதெல்லாம் என்ன”

“என்னவா அக்கா... தெரியாமல்தான் கேட்கிறியா? கலட்டி முழுவதும் இவளைப் பற்றித்தானே கதைக்குது... இந்த ஆட்டக்காரியினர் கதையாத்தானே இருக்குது... வாமதேவனுக்கும் இவளுக்கும்...”

“பொய்” என்று வீரிட்டாள் சுபத்திரா.

“எதடி பொய்? இன்று அந்த ஒழுங்கை முகட்டில் நீயும், வாமதேவனும் கதைச்சுக் கொண்டு நின்றது பொய்யா? என்றை கண்ணலை கண்ட நான்.”

கனகசிங்கம் திண்ணையில் பொத்தென அமர்ந்து கொண்டான். சிவந்த அவன் கண்கள் கலங்கித் தவித்தன.

“இவள் இப்படியெல்லாம் நடப்பாளென்று நான் நினைக்கவில்லை அக்கா.” கனகசிங்கம் விம்மி விம்மி அழுதான்.

ஆச்சி ஒரு புறத்தில் தலையில் கைவைத்து ஒப்பாரி வைத்தாள்.

★

பொல்வாத இரவு. ராணியால் தூங்கவே முடியவில்லை. கனகசிங்கம் சொன்னவையெல்லாம் உண்மை

தானு? உண்மையென்றால் இதன் பின்னால் நிகழப்போகும் அனர்த்தங்களைத் தடுத்து நிறுத்த யாரால் முடியும்?

வாமதேவன் சுடிதம் கொடுக்க முயன்றான் என்ற காரணத்துக்காகக் கல்லூரிற் குப் போக மறுத்த சுபத்திராவா இப்படி நடந்துகொள்வாள்? வாமதேவனின் குணங்களை நன்கு தெரிந்துகொண்ட சுபத்திரா அப்படி ஒருக்காலும் நடக்கமாட்டாளே?

இதில் ஏதோ தவறிருக்க வேண்டும்.

"அப்படியிய்யீ, இதைல்லாம் பச்சைப் பொய்..." என்று சுபத்திரா விரிட்டாளே?

சிலவேளை உண்மையாக இருந்துவிட்டால் . ஐயோ டவுளே!

நினைக்கவே ராணிக்கு உடம்பு நடுங்கியது.

சுபத்திராவின் வாழ்வு. என்னவாகும்? சுபத்திராவை ஏற்றுக்கொள்ள வாமதேவன் முன்வருவானா? கந்தையர் சம்மதிப்பாரா? ஒரு கட்டாடியின் மகளை வாமதேவன் மணமுடிப்பானா?

சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் உணர்வுகளைக் கூடவா கட்டுப்படுத்துகின்றன?

உண்மையாக இருந்தால் சுபத்திராவை வாமதேவன் ஏற்கத்தானே வேண்டும். அது செயலாகக் கூடியது தானா?

அன்று கல்லூரியில் கோகிலா கூறிய செய்திகள் நினைவில் எழுந்தன. கோகிலாவிற்கும், வாமதேவனுக்கும் கவி யாணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. ஒருவேளை இக்கவியாணமே சுபத்திரா, வாமதேவன் தொடர்பின் எதிரொலிதானே?

வெளியே இருள் கவித்து கிடந்தது. சிறிய யன்னலின் ஊடாகத் தாரகைகள் கண் சிமிட்டின. ராணி ஒரு கணம் கண் இமைக்காது அவற்றைப் பார்த்தாள்.

இருண்டவாளைக் கீறியபடி ஒரு நட்சத்திரத்தின்வால்

ஒருகணம் நீண்டு ஒருங்கியது. தூரத்தில் கலவாய்க் குருவி ஒன்று ஒலமிட்டு ஓய்ந்தது.

ராணி சுபத்திராவின் படுக்கையைப் பார்த்தாள். அனளுடல் குலுங்குவது தெரிந்தது. சுபத்திரா அழுநின் றுவா? அந்தப் பேதைப் பெண் அழுவதைக்காண ராணி யால் பொறுக்க முடியவில்லை. மெதுவாக எழுந்துபோய் தங்கையின் அருகில் அமர்ந்தாள்.

“சுபத்திரா... தங்கச்சி...”

தமக்கையின் அழைப்பு சுபத்திராவுக்குக் கேட்டது அவள் தலையைத் திருப்பி ஒரு வினாடி ராணியைப் பார்த்தாள்.

“அக்கா” என்று அழைத்தபடி ராணியின் மடியில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

சகோதர உறவின் பாசமும் தாய்மையின் அன்பும் நிறையத் தங்கையின் முதுகை வருடிவிட்டாள் ராணி. அவள் விழிகளும் ளலங்கின.

“சுபத்திரா சுபத்திரா...”

சுபத்திரா ஓயாது அழுதாள். ராணி அவளைத் தேற்ற இயலாது சிலையென இருந்தாள். அழுது ஓய்வது மனதிற்கு நிம்மதியைக் கொடுக்குமென ராணி நினைத்தாள்...

நீண்ட பொழுது கழிந்தது.

சுபத்திரா மெதுவாக முகத்தைத் திருப்பி தமக்கையைப் பார்த்தாள். வீங்கிச் சிவந்த அவளின் விழிகள் ராணியிடம் எதையோ யாசித்தன. அவள் உட்குகள் நிலை கொள்ளாது தவித்தன.

“அக்கா, அக்கா” எனவிழித்தாள்; “அதையெல்லாம் நீ நம்புகிறாயா அக்கா?”

“எதைச் சுபத்திரா?”

“அண்ணன் கூறிய கதையை!”

தன்னிடமிருந்து சுபத்திரா எத்தகைய பதிலை எதிர் பார்த்திருள் என்பது ராணிக்குத் தெரியவில்லை.

“நான் நம்பவில்லை. சுபத்திரா... உன்னை எனக்குத் தெரியாதா?”

சுபத்திரா விக்கித்துப் போனவள் போல ராணியை பார்த்தாள். சிறிது நேரம் முகட்டைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். மீண்டும் விழிக் குளங்கள் உடைப்பெடுத்தன.

“அவை உண்மைதான் அக்கா...” என்றாள் சுபத்திரா.

சுடு நெருப்பை மீதித்தவள் போல ராணி ஒருகணம் நிலைகுலைந்து போனாள். என்ன நடந்தது? எதுவும் உடன் புலனாகவில்லை. பொய்யாக இருக்கலாமென்ற நம்பிக்கையின் பிடிப்பும் அறுந்துபோய்விட்டது.

“சுபத்திரா” என்று அவளால் அழைக்க முடிந்ததே தவிர வேறொன்றும் பேசமுடியவில்லை.

மடைதிறந்த வெள்ளமாக சுபத்திரா ஏதோவெல்லாம் கூறினாள். வாமதேவனைத் தான் முதலில் வெறுத்த கதையைச் சொன்னாள். பின் அவன்மீது அன்பு பிறந்த கதையைச் சொன்னாள்.

“நாங்கள் கடிதங்கள் பரிமாறிக்கொண்டோம். சந்தித்துக்கொண்டோம். என்னைத் தவிர வேறொருத்தியை அவர் கலியாணம் செய்யமாட்டார்... அக்கா எனக்குச் சத்தியம் செய்து தந்துள்ளார்.”

ராணியின் உதடுகளிடையே வேதனையின் கோடுகள் விரிந்தன. பேதைப் பெண்ணே ஏமாந்து போனாயே! உன்னைப் போல எத்தனை பேருக்கு அவள் அதே சத்தியத்தை கொடுத்தானோ? அவளது இதயம் குமுறியது.

“அக்கா, என்று உலுக்கினாள் சுபத்திரா.”

ராணி கண்ணீர்விட்டாள்.

“கொஞ்சமாவது சிந்தித்தியா சுபத்திரா? நடக்கக் கூடியதா இது? வாமதேவன் எங்கே? நாமெங்கே? உனக்கு கணவனாக வரக்கூடிய தகுதி வாமதேவனுக்கு உண்டா? அல்லது சுந்தையரின் குடும்பத்தில் நீ போவது நடக்கக் கூடியதுதானா?” பொலபொலவெனப் கண்ணீர் வடியக் கேட்டாள் ராணி.

“தூய்மையான காதலுக்கு சாதி குறுக்கிடாது சுபத்திரா நீ மட்டும் ஆசைப்பட்டு என்ன பயன்?”

“அவரும் என்னை விரும்புகிறார் அக்கா.”
ராணி வேதனையோடு சிரித்தாள்.

“சுபத்திரா நீ ஏமாந்து போனாயடி. வாமதேவனுக்கும், கோகிலாவுக்கும் கலியாணம் நடக்கப் போகுது... உனக்குத் தெரியாதா?”

சுபத்திரா ராணியைத் திகைப்போடு பார்த்தாள். ஓராயிரம் பேய்கள் அவள் முகத்தில் அறைந்தனவோ?

“அக்கா...” சுபத்திராவின் ஓலம் நெஞ்சைப் பிழிந்தது.

“உண்மையை மறைக்க முடியுமா சுபத்திரா? அவன் வேறொருத்தியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போமுன். உனக்குச் சொல்லுறன் நடந்தவற்றை மறந்து விடு. வாமதேவனை மறந்துவிடு.”

“நடந்தவற்றை மறந்துவிடலாம் அக்கா. ஆனால்... ஆனால்...”

“என்ன சுபத்திரா?

“என்னை நான் எப்படியக்கா மறைத்துக்கொள்வது இந்த மாதம் நான் முழுகவில்லையே, அக்கா.”

ராணியின் இதயம் பிளந்தது. அவளது மண்டைக்குள் எண்ணற்ற எரிமலைகள் வெடித்துச் சிதறின.

“அடி பாவிப் பெண்ணே?” என்று ஒலமிட்டாள் ராணி.

அன்று இரவு அந்த வீட்டில் இரு இளம் பெண்கள் நித்திரையின்றி அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

இரவு நீண்டது.

11. உண்மையின் குரல்

மாறி மழை பொழியத் தொடங்கிவிட்டது. சற்றுப் பலமான காற்றின் சுழற்சியும் இடையிடையே நிகழ்ந்தது. மூன்று நாட்களாக இடைவிடாத மழை நில மகளைத் தழுவ விரைந்தது.

வேலுப்பிள்ளை வீட்டுக் கிணறு அரைவாசிக்கு மேல் நிறைந்துவிட்டது. வண்ணார்பண்ணையில் கலட்டியிலே கிணறுகள் மிக ஆழமானவை. ஒரு வாளி தண்ணீரை அள்ளி உடம்பில் ஊற்றிவிட்டு மறு வாளியை அள்ளு முன் உடல் காய்ந்துவிடும்.

மூன்று நாட்களாக அந்த வீட்டில் இரு பெண்களும் பேயறைந்தது போல் இருந்தார்கள். சுபத்திரா படுக்கையிலே கிடந்தாள். ராணி மனதுக்குள் குமைந்தாள். கணகசிங்கம் அதன் பின் எதுவுமே பேசவில்லை.

மழை ஓயாது பெய்துகொண்டிருந்தது.

கரி கொண்டுவரும் சின்னாச்சியின் பள்ளக் காணி வெள்ளத்துள் மூழ்கிவிட்டது. அவளது வீட்டைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகள் யாவும் வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்து போயின. கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர் வாழ்கின்ற பகுதி அது. வெள்ளத்தில் அவர்களது மண் குடிசைகள் யாவும் கழுவுண்டு போயின.

அவர்கள் கலட்டிப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அகதிகளாகக் குடி பெயர்ந்தனர். அப்பரிதாபத்திற்குரிய மக்களின் நலன் தேடும் நல்லவர்களின் முதல்வனாக மகாலிங்கம் முன்னின்று உழைத்தான். கனகசிங்கமும் தனது பொழுதில் பெரும் பகுதியை மகாலிங்கத்துடன் கழித்தான்.

ஒவ்வொரு வீடு வீடாகவும், கடை கடையாகவும் சென்று மகாலிங்கமும் நண்பர்களும் நன்கொடை வகுவித்தார்கள். இரவு பகல் தூக்கமின்றி வெள்ளத்தால் பாதிப்புற்ற மக்களின் நலனுக்காக மகாலிங்கம் உழைத்தான். பேய் மழை காரணமாகக் கல்லூரிகளில் விடுமுறை விட்டிருந்தார்கள்.

மகாலிங்கமும் நண்பர்களும் ராணியின் வீட்டிற்கும் வந்திருந்தார்கள். அப்போது வேலுப்பிள்ளை வீட்டில் இருந்தார். மகாலிங்கம் மனமுருகப் பேசினான்.

“வெள்ளத்தால் மக்கள் பலர் இருக்க இடமுன்றி உண்ண உணவின்றித் தத்தளிக்கிறார்கள்.. அவர்களுக்கு உங்களாலான உதவிசெய்யவேண்டும் அது உங்கள் கடமை” என்றான்.

வேலுப்பிள்ளை மௌனமாகச் சில்லறைகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொடுத்தார்.

கனகசிங்கமும் ஒரு மூன்றாம் மனிதனாக அவர்களுடன் வந்திருந்தான். அவனுடைய தோளில் ஒரு சாக்கு முடை இருந்தது. இன்னும் ஒரு சிலரும் சாக்குமுடைவைத்திருந்தார்கள். அவற்றுள் அரிசி, தேங்காய் காய்கறி என்பன இருந்தன.

ராணி அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பிறருக்காகத் தங்களது நேரத்தையும், உழைப்பையும் செலவிடும் அவர்கள், அவளுக்கு மிக உயர்ந்தவர்களாகத் தெரிந்தனர்.

மகாலிங்கம் தலைவனாக நின்றிருந்தான்.

தந்தை செய்த உதவி போதாதென அவளுக்குப் பட்டது.

அவர்கள் போகத் திரும்பினர்.

“தம்பி... நில் ” என்று ராணி அழைத்தாள். கனகசிங்கத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட அந்த அழைப்பைக் கேட்டு எல்லோருமே நின்றனர். மகாலிங்கம் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் அறைக்குள் போனாள். அவள் திரும்பி வரும் போது அவளது கரத்தில் பெரியதொரு சல்லி முட்டி இருந்தது. என்ன நிகழப் போகிறதென்பதை வேலுப்பிள்ளை உணர்ந்துகொண்டார்.

“தங்கச்சி .. அது திருவிழாவிற் காகச் சேர்க்கும் காக ”

ராணி தகப்பனை நோக்கிப் புன்னகைத்தாள்.

“அதிலென்ன ஐயா. இதற்கில்லாதது திருவிழா விற்கு ஏன்? அம்மாள் மன்னிப்பாள்...”

வேலுப்பிள்ளை பின் எதுவுமே பேசவில்லை. ராணி எதையும் உணர்ந்தே செய்வாள் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

சல்லி முட்டியைக் கனகசிங்கத்திடம் கொடுத்தாள் ராணி.

“அதில் ஐம்பது ... அதுபது ரூபாவரை இருக்கும்” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

“அது பெரிசில்லை...உங்கள் மனந்தான் பெரிசு...” என்றார் மகாலிங்கம்.

அவருக்குத்தான் மகாலிங்கம் கூறினா? அல்லது ராணிக்குத்தான் கூறினா?

மழை ஓய்ந்து வானம் வெளுத்தது.

ராணியின் மனதில் அமைதியில்லை. சுபத்திராவை என்ன ணுந்தோறும் பயங்கரமான காட்சிகள் மனதில் விரிந்தன சுபத்திராவின் எதிர்காலம்?

முள் வந்து வாழையிலையைக் கீறினால் என்ன, வாழையிலைபோய் முள்ளில் கீறினால் என்ன? நஷ்டம் வாழையிலைக்குத்தானே!

நான்கு நாள் யோசனையின் பின் ராணி ஒரு முடிவிற்கு வந்தாள். தந்தையிடம் நடந்தவற்றைக் கூறி, நல்ல முடிவொன்றை எடுக்க வேண்டும். கந்தையர் மறுத்தாலும் மகாலிங்கம் இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மாட்டான் என்று அவளின் அந்தராத்மா கூறியது

காலம் கடந்துவிட வில்லை .. !

வெளியே போன வேலுப்பிள்ளை திரும்பி வந்தார்

“தங்கச்சி உனக்கொரு புதினம் தெரியுமோ?...”

என்று ராணியைக் கேட்டார்.

அவள் தந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“இன்றிரவு கந்தையர் வீட்டில் கலியாணம் ஒன்று இருக்குதாம்... மூத்த மகனுக்குத்தானும். சும்மா சோறு கொடுத்துவிடப் போகினமாம்... குடும்பக் கட்டாடிக்குக் கூடச் சொல்லி அனுப்பவில்லை. விதானையார்தான் கோழி லடியில் ஒரு மாதிரிக் கேட்டார் .. மாற்றங்கள் எங்கள் பக்கம் இருந்து மட்டும் கிளம்பவில்லை பிள்ளை, அவங்களும் வழக்கங்களைப் படிப்படியாகக் கைவிட்டு வாரூர்கள்...”

“விதானையார் என்ன சொன்னவர், ஐயா..?”

“என்ன வேலுப்பிள்ளை, கந்தையர் வீட்டில் கலியாண

மாம் உனக்குச் சொல்லவில்லையே? உனக்கேன் சொல்லைப் போகினம்? .. ஏன் கந்தையர் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் சகசியமாகச் செய்யுரோ தெரியவில்லை .. என்றார் .."

ராணி திகைத்துப்போய் நின்றாள். வயிற்றில் அனல் வீசி எரிவதுபோல் இருந்தது. மண்டை பிளந்துவிடும் போல நரம்புகள் விம்மின. சுபத்திராவின் கதி இனி என்ன? விதானையார் ஒரு மாதிரி ஏன் கேட்க மாட்டார்? கந்தையா இரகசியமாகக் கலியாணத்தை முடித்துவிடக் காரணம்?... சுபத்திராதான்.

ராணிக்குத் தலை சுற்றியது. மயக்கம் வந்து விழுந்து விடுவாள் போலிருந்தது. தலைவாசல் தூணை இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

மகளின் தடுமாற்றத்தை வேலுப்பிள்ளையும் கண்டார்.

"பிள்ளை... பிள்ளை... என்ன?" என்று பதறியபடி மகளை அணைத்துக்கொண்டார்.

கணப் பொழுதில் ராணி தன்னை சதா கரித்துக் கொண்டாள் இனி மறைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. சொல்லியே தீரவேண்டியதுதான். அதனால் ஏற்படும் பிரதிபலன்களை அனுபவித்து தீரவேண்டியதுதான்!

உண்மையை அவர் அறியும்போது என்ன நிகழுமோ? சுபத்திராவின் வாழ்வு ?

"ஐயா ஐயா" என்று ராணி விம்மி விம்மி அழுதாள். வேலுப்பிள்ளைக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஆச்சி பதறிக்கொண்டு ஓடிவந்தாள். கண்மணி "அக்கா" என்று அவளைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

"என்ன பிள்ளை... என்ன?... " வேலுப்பிள்ளை பதறிஞர் ராணி கூறினாள்; யாவற்றையும் கூறினாள். வாமதேவனுக்கும், சுபத்திராவுக்கும் இடையிலிருந்த உறவுகளையும் கூறினாள். சுபத்திரா தாயாகப் போகும் செய்தியையும் கூறினாள்.

வேலுப்பிள்ளை ஏன் கல்லாகச் சமைந்துவிட்டார்?

“ஐயா... ஐயா ?”

பயந்துபோய்த் தகப்பனை உலுக்கினான் ராணி.

நீண்டதொரு தூயரக் கனவினைக் கண்டவர் போல அவர் விழித்துப் பார்த்தார். திடீரென அவரின் உடல் நடுங்கியது. வாய் குளறியது விழிகள் கண்ணீரை அருவி யாசக் கொட்டின.

“நான் இனி என்ன செய்யப்போறன்...?” — கரங்களால் தன் முகத்தில் அவர் அறைந்துகொண்டார்.

தந்தை அழுததை எவருமே இதுவரை கண்டதில்லை அன்றுதான் கண்டார்கள்.

ராணி பாய்ந்து சென்று தகப்பனின் கரங்களை ஆதரவோடு பற்றினாள்.

“என்னை விடு, பிள்ளை...” என்று வேலுப்பிள்ளை அலறினார்; “என் குடும்பமே பாழாகிவிட்டது.. எடியேகபத்திரா, நீ என்ன வேலையடி செய்து விட்டாய்...?”

அறையினுள்ளிருந்து சுபத்திராவின் விசும்பல் கேட்டது. அது ஓலமாக மாறியது.

“என்னைக் கொண்தறுவிடு, ஆச்சி...” என்று அவள் கத்துவது கேட்டது. ஆச்சியின் கரத்திற்கு அவ்வளவு வலிமையா? ஆச்சியின் அடிகளைத் தாங்க முடியாமல் சுபத்திரா துடித்தாள்.

என்றுமில்லாத புதினமாக வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில் எழுந்த கூக்குரலால் அயலவர்கள் கூடிவிட்டார்கள். வேலுப்பிள்ளை விறுக்கென எழுந்தார்.

“அவள் மட்டுமேன் சாகவேணும்... அவளும் தான் சாகவேணும்...!”

“ஐயா...ஐயா...” என்று மறித்தாள் ராணி.

“என்னை விடு பிள்ளை .. வண்ணாத்தியைக் கெடுத்து விட்டு அவனுக்கு வேறொரு கலியாணமா...? அதையும் பார்த்து விடுவம் ..

படலையைத் திறந்துகொண்டு வேலுப்பிள்ளை வெளியே பாய்ந்தார்.

★

நரியன் குண்டு வெள்ளத்தால் நிரம்பி வழிந்தது: காலம் காலமாகக் குண்டின் கரையில் தவம் இயற்றும் அரசமரம் மெல்லிய காற்றினால் சர சரவென்று ஒலி எழுப்பி வது.

கந்தையர் வீட்டு வாசலில் குலை வாழைகள் இரண்டு கட்டப்பட்டிருந்தன. நன்கு கனிந்த குலைகள். சிறு அலங்காரமும் செய்யப்பட்டிருந்தது. வாசலில் ஓரிருவர் நின்று இருந்தனர்.

ஏதோ அலுவலக வாசலுக்கு வந்த வாமதேவன். தூரத்தில் வேலுப்பிள்ளை வீடு நோக்கி வருவதைக் கண்டு திரும்பவும் உள்ளே போய்விட்டான்.

வேலுப்பிள்ளையின் கால்கள் விரைந்து நடந்தன. நரியன்குண்டை அவர் வெறித்துப் பார்த்தார். பெறு மாதக் கர்ப்பிணி போல அது நிரம்பி வழிந்தது

சலசலக்கும் அரசமரம் அவரது துயரைக் கொழுந்து விட வைத்தது. பெரிய தம்பிரான் கோயில் அவரது கண்களில் பட்டது. கந்தையர் வீட்டில் நுழைய முயன்ற கால்கள் கோயிலை நோக்கித் திரும்பின.

கோயிலின் வெளி விரிந்தையில் கட்டாக்காலி மாடுகள் இரண்டு படுத்துக் கிடந்து அசை போட்டுக்கொண்டிருந்தன.

வேலுப்பிள்ளை கோயிலின் தூணை சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

“கடவுளே, நான் என்ன செய்வேன் ?”

உதடுகள் மீண்டும் துடித்தன. விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன. நீண்ட நேரம் அவ்வாறே அமர்ந்திருந்தார்.

இருள் மெதுவாகக் கவியத் தொடங்கியது.

வீதியில் கார் ஒன்று விரைந்து திரும்பியது. அது எழுப்பிய சத்தத்தால் அவர் சுய நினைவுக்கு வந்தார்

“நான் வந்த காரியயம் என்ன...?”

“இங்கே ஏன் தாமதிக்கிறீன்...?”

வேலுப்பிள்ளையின் கண்கள் கந்தையரின் வீட்டை நோக்கின. விரைவாக எழுந்து நடந்தார்.

வீட்டிற்குள் நுழையும்போது வாசலில் யாரோ அவரை அழைத்ததுபோல இருந்தது. அதையும் கவனி யாது உள்ளே போனார்.

“வா வா... வேலுப்பிள்ளை நீயும் கேள்விப்பட்டே வந்திட்டாய்...” என்று கந்தையர் வரவேற்றார். வேலுப்பிள்ளையின் விழிகள் கந்தையரின் முகத்தை நோக்கின. பார்வையின் வெறியைத் தாங்கமுடியாது கந்தையர் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார்.

“கேள்விப்பட்டதான். வந்திருக்கிறீன். இது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா...?” வேலுப்பிள்ளை குமுறினார்.

“எதைச் சொல்கிறாய் ?”

வேலுப்பிள்ளையின் திடீர் வரவின் அர்த்தத்தைப் பலர் புரிந்துகொண்டார்கள் போலும். கந்தையரைப் பலர் சூழ்ந்துகொண்டனர். வேலுப்பிள்ளை ஒரு கணம் சுற்று முற்றும் பார்த்தார்.

அங்கு நீதி தெரிந்த அவன் இல்லை.

மகாலிங்கம் அங்கு இல்லை.

“எதையா...? உங்களுக்குத் தெரியாமலேயா கேக்கிறியள்...?” — வேலுப்பிள்ளையின் விழிகள் கலங்கின; “உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேக்கிறேன் ஐயா, என் மகளின் வாழ்வை பாழாக்கி விடாதீர்கள் அங்கைக் கெடுத்து விட்டு வேறொருத்தியைக் கட்டி வைப்பது நீதியில்லை ஐயா...”

கந்தையரின் முகத்தில் மாறுதல்கள் தோன்றின அவர் ஏதோ சொல்ல முயலுமுன் அவரின் மனைவி குறுக்கிட்டுக் கத்தினாள்.

“கட்டாடி, உன்ர மோஸ்தான் என்ற பிள்ளையைப் பழுதாக்கிப் போட்டாள் போகேக்கையும் வரேக்கையும் பல்லைக் காட்டிக் குலுக்கித் தளுக்கி அவளை மயக்கிப் பழுதாக்கிப் போட்டாள். என்ற பிள்ளை வெத்திலைக் காம்பைக் கூடக் கடிக்காது நல்ல குமரியளைப் பெத்து வைச்சிருக்கிறாய்...? நல்ல வெள்ளால மாப்பிளையளைப் பிடிக்கச் சொல்லி வளர்த்திருக்கிறியே...?”

வேலுப்பிள்ளை விக்கித்துப்போய் நின்றார். என்ன அபாண்டம்.

“எனக்குத் தெரியும். அம்மா. உவளவை இப்படித்தான்...” என்றாள் கந்தையரின் மகள் மனோன்மணி.

“உனக்கு இப்ப என்ன வேண்டும்கட்டாடி...?” என்று கேட்டபடி வாமதேவன் வந்தான்.

வேலுப்பிள்ளை அவளை வெறித்துப் பார்த்தார்.

“நீ போடா, உள்ளே...” என்று வாமதேவனை உள்ளே தள்ளிவிட்டார் கந்தையர்.

வேலுப்பிள்ளையருக்கு ஆவேசம் தலைதூக்கியது.

“உவயளுக்கு வந்த கெறுக்கு... வெள்ளால வீட்டில் மாப்பிள்ளை வேண்டுமாம்...” —யாரோ கூறினார்.

“போ வேலுப்பிள்ளை...” என்றார் கந்தையர் “ஏதோ

நடந்தது நடந்து போச்சது இனி. நடக்க வேண்டியதைப் பார்...சட்டுப் புட்டென்று ஆருக்காவது கட்டிக்கொடு .. நானும் ஏதாவது ஐஞ்சு பத்தைத் தாறன் ..

“வழி சொல்கிறீரா நீர் ?” வேலுப்பிள்ளையின் குரல் வன்மையாக ஒலித்தது. “என்ர மகளைப் பழுதாக்கிப் போட்டு உம்முடைய மகன் வாழலாம் என்று எண்ணுதையும் ...

“என்னடா செய்து போடுவாய்...?” என்று கத்தினாள் கந்தையரின் மனைவிவேறு தூசணைகளாலும் ஏசினாள்.

வேலுப்பிள்ளை தன்னையே மறந்தார். இடுப்பில் சுற்றிக் கட்டியிருந்த சால்வையை உதறிக். தோளில் போட்டார்

“டேய் கந்தையா...”

மாற்றம் நிகழ்ந்தேவிட்டது. மனமறிய குடிமகன் ஒருவன் சம மனிதனாக நின்று கத்தினான்:

“நீ நல்லா இருப்பியா? பெரியதம்பிரான் கேக்கத்தான் போறார்... உன்ர மகன் வாழறதை நானும் பார்த்துவிடுகிறன்...”

உண்மை ஒலிக்கும்போது யாவரும் சிலையென நின்றனர்.

வேலுப்பிள்ளை திரும்பி நடந்தார்.

அவரை மறிப்பார் எவருமில்லை.

12. துயர் கவிந்த இரவு

இரவு மிகப் பயங்கரமாக நீண்டது. இருள் கவிந்த வாவில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நட்சத்திர மலர்கள் வாடிக்கொண்டிருந்தன. முற்றத்து வேப்பரக் காற்றில் சலசலத்த ஒசையோடு, தூரத்தே வெள்ளத்துத் தவளைகளின் இடைவிடாத ஓலமும் தாள வயத்தோடு எழுந்து கொண்டிருந்தது.

ஜன்னலினூடாக வாவில் சிதறிக் கிடந்த தாரகை ஒன்றில் கண் பதித்தபடி துவண்டு கிடந்தாள் ராணி. அவளது உள்ளத்தில் பல்வேறு எண்ணங்கள் இடையறாது எழுந்து சூழப்பத்தை விளைவித்தன.

சுபத்திராவை எண்ணும்போதெல்லாம் ராணியின் இதயத்தில் ஆயிரம் மாரித் தவளைகள் ஒன்றுசேர்ந்து ஓலமிடுவது போன்ற பிரமை எழுந்தது.

சற்று முன்புதான் சூனிந்த தலையோடு வேலுப்பிள்ளை வந்து தலைவாசலில் அமர்ந்தார். நீண்ட நேரம் அவ்வாறே அமர்ந்திருந்தவர் துண்டை விரித்துத் தலைவாசல் இண்ணையில் சாய்ந்து கொண்டார். இன்னமும் எழுந்துகொள்ள வில்லை.

கந்தையர் வீட்டில் என்ன நடந்ததோ? நீதி கேட்கச் சென்ற தந்தையை, அக்கயவர்கள் என்ன கூறி ஏசுவரைக் களோ?

தலையைக் குனிந்துகொண்டு தந்தை வரும்போது ராணி அவரைப் பார்த்தாள். என்ன நடக்குமென அவள் எதிர்பார்த்தாளோ அதுதான் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அவரிடம் ஓடிச் சென்று என்ன நடந்ததென்பதை ஆறிய அவள் உள்ளம் துடித்த டோதிலும், ஏதோவொன்று அவளைத் தடுத்தது.

கேட்பதற்கு என்ன இருக்கின்றது?

தகப்பனின் தலை குனிந்த வருகை நிகழ்ந்துவிட்ட செயல்களுக்கு விடையாக அமையும்போது, கேட்பதற்கு எதுவுமில்லை.

நீண்ட நேரம் சிலைபோல அமர்ந்திருந்து இருள் கவிந்த வானத்தை அவர் அண்ணாந்து பார்த்த காட்சி அவள் மனத்தில் மீண்டும் எழுந்து, சுபத்திரா மீது தீராத ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. மானத்தோடு வாழ்ந்த அவரின் வாழ்விற்கு இச் சிறு பெண் மாசு கற்பித்துவிட்டாளே!

காதல் என்பது மெல்லிய உணர்வென்றும், ஒத்த உள் எங்களிடையே பிறக்கின்ற இனிய உணர்வென்றும் அவள் படித்தும், பலர் சொல்லியும் அறிந்திருக்கிறாள். அவள்கூட இப்படிப்பட்ட ஒரு உணர்வைத் தெய்வீகமானதென நம்பியும் இருக்கிறாள்.

ஆனால், நடந்துவிட்டதென்ன ... ?

அவள் எண்ணியதெல்லாம், திடமாக நம்பியதெல்லாம் பொய்தானா? ஏமாற்றம்தான் இவற்றின் பலனா?

இவை யாவும் அந்தத் தெய்வீகமான உணர்வின் பெயரால் நிகழ்ந்த தவறுகள்தாம். சுபத்திரா வாமதேவனை நம்பி ஏமாந்துபோனாள். அவளது ஏமாற்றம் என்றுமே அழியாத வடுவை ஏற்படுத்திவிட்டது. இதனால் ஒரு குடும்பத்தின் மானமே மெல்லிய இழையொன்றில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஜன்னலினூடாக வீசிய குளிர்ந்த காற்று ராணியின் உடலைத் தழுவி ய போதிலும் அவளின் உள்ளத்தின் படபடப்பு ஓயவில்லை. திரும்பி அறையின் மூலையைப் பார்த்தாள்.

கிழிந்த ஒரு பாயில் அலங்கோலமாக முடங்கிக் கிடந்தாள் சுபத்திரா. அவள் உள்ளத்தில் பிரளயம்தான் நிகழ்கின்றதோ? நேற்று வரை உலகத்தின் இன்பமெல்லாம் தன்னுடையது என்ற எண்ணத்தில் பசுமையோடு வாழ்ந்திருந்தவள், இன்று உலகத்தின் துன்பமெல்லாம் தன் தலைமீது வீழ்ந்ததுபோல வாடித் துவண்டு கிடந்தாள்.

கொழு கொம்பென நம்பித் தழுவி இணைந்திருந்த கொடியைச் சிதைத்துவிட்டுக் கொழுகொம்பைப் பிடிங்கிச் சென்ற கொடுமை யாருடையது?

கோகிலாவின் வீட்டில் இப்போது ஒமம் வளர்க்கப் படும். ஒரு பெண்ணின் வாழ்விற்கு மகிழ்ச்சியையும் மலர்ச்சியையும் கொடுக்க வளர்க்கப்படும் அக்கினி, இன்னொரு பெண்ணின் ஆசாபாசங்களைச் சுட்டுச் சாம்பலாகக் கின்றது.

மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் அவன்! அமர்ந்திருப்பான் தான் செய்துவிட்டதவறுகள் அவன் மனதில் இந்நேரம் நிழலாடுமா? தான் வந்த பாதையில் குறுக்கிட்ட ஒரு மலர் இரக்கமின்றிக் கசக்கி எறியப்பட்ட கொடுமையான நிகழ்ச்சி அவன்மனதில் நிச்சயமாக நிழலாடாது. புதிய தொரு வாழ்வின் கதவுகளைத் திறக்கத் துடிக்கும் அவனது எண்ணங்களின் முன் சுபத்திராவின் வாழ்வுக் கதவுகள் அறைந்து சாத்தப்பட்டதை அவன் எண்ணவர் போகின்றான்?

துரோகி ! ஒரு பெண்ணின் வாழ்வைப் பாழாக்கிவிட்டானே?

சிவக்கொழுந்து மாமா அடிக்கடி கூறும் வாக்கியம் ராணியின் நினைவில் வந்தது.

“பெண் வாழையிலை போன்றவள். முள்வந்து வாழையிலையில் குத்தினாலும், வாழையிலைபோய் முள்ளில் குத்தினாலும் நஷ்டம் முள்ளிற்கல்ல.” இதன் அர்த்தம் அவளுக்கு அன்று சரிவரப் புரியவில்லை. இப்போது தெளிவாகப் புரிகின்றது.

புதுப் புடைவை சரசரக்க மணவறையை நோக்கிக் கோகிலா நடந்து வருவாள். அவள் எண்ணம் நிறைவேறியதால் அவளுக்கு இந்த உலகையே வென்ற உணர்விருக்கும்.

சுபத்திரா நடக்கவேண்டிய இடம் அது.

..ஐயோ சுபத்திரா ... நீ ஏமாந்து போனியே .. !”

ராணியின் விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் அருவியெனக் கொட்டியது. அவள் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் குமுறிக் குமுறி அழுதாள். தங்கை செய்துவிட்ட ஒரு குற்றத்திற்காக அவள் கொட்டுகிறது கண்ணீர் கழுவாயாகுமா?

“அக்கா...” — சுபத்திரா அவள் அருகில் அமர்ந்து அவள் தோள்களை இரு கரங்களாலும் பற்றித் திருப்பினாள்

“அக்கா, எனக்காக, நீ அழுகிறாயா...?”

ராணியால் எதையுமே பேச முடியவில்லை. தங்கையை அணைத்துக்கொண்டு அழுதாள்.

இருவரும் வெகு நேரம் அழுதுகொண்டிருந்தனர்.

“சுபத்திரா, நீ என்னடி செய்யப்போகிறாய்...?”

★

சுபத்திராவின் கைகளில் ஒரு குழந்தை. எல்லாரும் அவளை ஏளனத்துடன் பார்த்து ஏசுகிறார்கள். வாடி வதங்கிப்போன செடியாகிச் சுபத்திரா கசயந்துபோய் கிடக்கிறாள்.

அவனைக் கழுத்தில் பிடித்து வீதியில் தள்ளிவிடுகிறார் வேலுப்பிள்ளை. அவள் கண்ணீருடன் தந்தையின் கால் களைக் கட்டிக்கொண்டு மன்னிக்கும்படி கதறுகிறாள்.

கதறுதல் பயனற்றதாகிறது.

தூரத்தே கடல் அலைகள் ஆர்ப்பரித்துக் குமுறி அழைக்கின்றன. குழந்தையைக் கையில் ஏந்தியபடி சுபத்திரா ஆயிரம் கரங்களை நீட்டி அழைக்கின்ற கடல் அணையை நாடி ஓடுகிறாள் ..

..ஐயோ! சுபத்திரா...'' வீரிட்டுக் கத்தியபடி ராணி விழித்துக்கொண்டாள்.

கறுத்திருந்த வானம் மழையாக நிலத்தைக் குளிர் வித்துக்கொண்டிருந்தது.

படுக்கையில் எழுந்து அமர்த்து தன் முழங்கால்களிடையே தலையைப் பதித்துக்கொண்டாள் ராணி.

தலை விண் விண்ணெனத் தெறித்தது.

வெளியே போக வேண்டும் போன்ற ஒரு உணர்வு மெதுவாக எழுந்து விளக்கைக் கொளுத்தினாள். மூளையில் முடங்கிக் கிடந்தாள் சுபத்திரா.

ராணி கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளை திண்ணையில் படுத்துக் கிடந்தார். உடலில் எவ்வித அசைவுமில்லை.

வெளியே தூறிக்கொண்டிருந்த மழையின் குளிர் கூட அவர் உடலில் சலனத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

உள்ளம் குமுறும்போது உடலில் வருத்தம் தெரியாதோ?

''பிள்ளை, எங்கே போறாய்...?''— கேட்டது ஆச்சி.

ராணி திரும்பிப் பார்த்தாள். திண்ணையின் மூலையில் ஆச்சி குந்தியிருந்து சுருட்டுப் புகைப்பது நிழலாகத் தெரி

கின்றது. ஆச்சியின் உறக்கத்தைக் கூட இன்று சுபத்திரா வின் இழிநிலை குலைத்துவிட்டது.

அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒரு இனிய குடும்பத்தின் அமைதியைச் சீரழிக்க சுபத்திராவின் வடிவில் புயல் எழுந்ததோ?

வெளியே மழை பலமாக பெய்தது.

“கிணற்றடிக்குப் போறன்...” என்று ராணி பதில் அளித்தாள்.

“கவனம் பிள்ளை . தண்ணி அள்ளுறது .. மா ரிக் கிணறு...”

வேப்பமரம் மழை நீரில் குளித்துக்கொண்டிருந்தது. கிழக்கு வானில் மின்னல் கிளை பரப்பி கணப் பொழுதில் அழிந்தது. அவள் திரும்பி வரும்போது, “பிள்ளை” என்று தந்தை அழைத்தார்.

அறைக்குள் நுழைய முயன்ற அவள் கால்கள் தயங்கித் தரித்தன. சுதவின் நிலையைப் பற்றியபடி அவள் நின்றுள்.

“என்ன ஐயம்...?”

மங்கிய விளக்கொளியில் தகப்பனின் விழிகளிலிருந்து கொட்டிய நீரை அவளால் காண முடிந்தது. அவளும் விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“எல்லாம் போச்சுது பிள்ளை...”

..ஐயா...” அவருக்கு ஆறுதல் கூற அவள் விழைந்தாள். ஆனால் வார்த்தைகள் உருப்பெற மறுத்தன பாரிய மரத்தின் ஆணி வேரே தகர்ந்த போது புயலின் ஆடும் சிறு கொடியா அதனைத் தாங்க முடியும்?

“எப்படிப் பிள்ளை வெளியில் தலை காட்டப்போறன்... வேலுப்பிள்ளை மானத்துக்குப் பயந்தவன். மற்றவர் முன் தலைகுனிந்து நிற்கமாட்டான்...”

தந்தை அழுவதை அவள் இவ்வளவு காலமும் கண்ட தில்லை.

வெளிப் படலையைத் திறந்துகொண்டு கனகசிங்கம் வந்தான். தலையிலிருந்து ஒழுசிய நீரைக் கரத்தால் வழித்து விட்டபடி திண்ணையில் வந்தமர்ந்தான்.

அன்று பின்னேரம் வெளியே சென்றவன் இப்போது தான் திரும்பி வந்திருக்கிறான். அவனது இதயத்தில் எத்தனை குமுறல்களோ?

வழக்கமாகச் சற்று நேரம் சென்று வந்தால் எத்தனை கேள்விகள் கேட்கும் தந்தையின் மௌனம் இன்று அவனுக்கு விசித்திரமாக படவில்லை.

தாயை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு அவன் மௌனமாகத் தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

“இனி என்னை இங்கை இருக்க முடியாது... அவள் இருக்கிறதிலும் சாகிறது மேல்...” என்றான் கனகசிங்கம்

“வாமதேவன் உசிரோடை இருக்கிறதையும் பார்த்திருறன்...”

மழையின் சோவென்ற இரைச்சலிடையே கனகசிங்கத்தின் குரல் வைராக்கியமாக ஒலித்தது.

ராணி கட்டிலில் வந்து விழுந்தாள்.

★

துயர் நிறைந்த நீளிரவு மெதுவாகக் கலைந்தது ராணி படுக்கையில் கிடந்தாள்.

விடியாமலே இருந்திருக்கலாம், என அவள் எண்ணிவிட்டாள்.

இரவு முழுவதும் கொட்டிய மழை ஓய்ந்து வானம் வெளிறிப் போய்க் கிடந்தது.

அவள் சுட்டிலில் சோர்ந்து போய்க் கிடந்தாள் இரவு நிகழ்ந்து போன சம்பவங்கள் கனவாக நினைவில் எழுந்தன.

“சுபத்திரா... சுபத்திரா..” அவள் இதய ஓலம் அவளுக்கே கேட்டது.

‘,ஐயோ பிள்ளை...ஐயோ...’,

இருந்தாற்போல ஆச்சியின்ப அலறல் எழுந்தது.

“ஐயா... என்ர ஐயா”

ராணி திடுக்கிட்டு வெளியே ஓடிவந்தாள்.

கிணற்றடியில் வேலுப்பிள்ளை விழுந்து கிடந்தார்.

13. மாரி மணழ

ஓய்ந்திருந்த வானம் மீண்டும் மெதுவாகக் குழறத் தொடங்கிற்று. மின்னற் கிளைகள் பரவ வானம் பொழிந்தது.

தலைவாசல் வாங்கில் வேலுப்பிள்ளையை வளர்த்தி யிருந்தார்கள். சோர்ந்து துவண்டு கிடந்தார் அவர் நிமிர்ந்து திடமாக நடந்த ஒரு மனிதரை ஒரு சம்பவம் எவ்வளவு தூரம் நிலைகுலைய வைத்து விட்டது.

நடக்கக்கூடாததெல்லாம் நடந்து விட்டது.

வேலுப்பிள்ளையின் விழிகளில் இருந்து மடை திறந்த வெள்ளம்போல கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

“ஐயா ஐயா என்னை மன்னியுங்கோ...” என்று அவரின் துவண்ட கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு சுபத்திரா அழுதாள்.

அவர் எதுவுமே பேசவில்லை.

எல்லாரும் அவரைச் சூழ்ந்து நின்றனர்.

ராணி தந்தையின் அருகில் அமர்ந்து அவர் நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

வைத்தியர் சுப்பிரமணியம் அவரைப் பார்த்து மருந்து கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்.

“ஒண்டுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம் ஐயா...” என்று ஆறுதல் கூறினாள் ராணி.

அவரது உதடுகள் கவலையோடு பிரிந்தன.

“தம்பி...” என்று அழைத்தார்.

கனகசிங்கம் அவர் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

“என்ன ஐயா?...”

வேலுப்பிள்ளை அவனை அன்போடு பார்த்தார். அவன் கரத்தை வலிமையோடு பற்றிக் கொண்டார்.

அவன் கண்கள் கலங்கின. “நான் இருக்கிறன் ..” என்றான் அவன்.

மல்லாகத்திற்குப் போய் ராகுவையும், சின்னத்தம்பி யையும் கூட்டிக் கொண்டு வா...”

“சரி ஐயா...” என்று கனகசிங்கம் எழுந்து விரைந்து தான். அவன் சென்றதன் பின் அவரின் விழிகள் ராணியின் பக்கம் திரும்பின.

ராணிக்கு திக்கென்றது. சின்னத்தம்பியை ஐயா எதற்காக வரவழைக்கின்றார்? என்ன எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு கூப்பிடுகிறாரோ?

“பிள்ளை, நான் கண் மூடுவதற்கு முன்...”

“ஐயா...” என வீரிட்டாள் ராணி. சுபத்திராவும் கண்மணியும் சோர்ந்து அழுதனர். வேலுப்பிள்ளை கவலையோடு தொடர்ந்தார்:

“உனது எண்ணங்களை நானுணர்வேன், மகளே... உன் இலட்சியங்களை நான் அறியாதவனல்ல. ஆனால் உன்னையும் வீணே பலி கொடுக்க என்னால் முடியாது... நியாவது? சின்னத்தம்பி உனக்காக வாழ்பவன் நல்ல பிள்ளை...”

வானம் குமுறியது. அவள் தலைமீது இடியோடு கூடிய மாரி மேகம் ஒன்று திரண்டு கவிந்ததே? அப்பளது இலட்சியங்கள் எங்கே? அவள் குடும்பம் உயர்வது எப்போது அவளால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

அவர்கள் சலவையாளர்களாகவே மடிய வேண்டியதுதானா?
அவளது படிப்பிற்கு ஊக்கம் தந்து இலட்சியத்தை கட்டிக் காட்டிய தந்தையே மாறும்போது ?

அவள் மௌனமாகக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

படலையை எவரோ திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்டது ராணி படலையைப் பார்த்தாள்.

மகாலிங்கம். அவன் மெதுவாகத் தலைவாசலை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

எல்லாரது விழிகளும் அவன்மேல் நிலைத்தன வேலுப்பிள்ளை கஷ்டப்பட்டுத் தலையை உயர்த்த முயன்றார்.

“தம்பி, நீர் ஏன் இங்கு வந்தீர்..?”

வேலுப்பிள்ளையின் முதற் கேள்விக் கேட்பதில் கூற முடியாமல் மகாலிங்கம் தயங்கி நின்றான்.

சரமொன்றால் தலைவாசல் தூண்ப்பற்றியபடி, விழிகளை அவர்கள் மீது படர விட்டான் சோர்ந்து கிடக்கும் வேலுப்பிள்ளையின் மீது ஒருகணம் அவன் விழிகள் நிலைத்தன. பின் ராணியின் மீது கண்கள் தார்த்தன. அவளது விழிகளை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் வலுவின்றி அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் மகாலிங்கத்தின் கண்கள்! வெட்டியெறிந்த வாழையாகத் துவண்டு கிடந்த சுபத்திராவின் மீது பதிந்து பல கணங்கள் நிலைத்து நின்றன.

அவன் கண்கள் கலங்கித் தவித்தன.

“உட்கார், தம்பி..” வேலுப்பிள்ளை அவனை அழைத்தார். அவன் அவர் அருகில் வந்து மௌனமாக அமர்ந்தான்.

வானத்தின் மேலக்கோடியில் இடியொன்று உறுமியது மின்னல் கிளை பரப்பித் தேய்ந்தது. நீண்ட மௌனத்தின் பின் அவன் கூறினான்.

“உங்கள் குடும்பத்திற்கு எங்களால் இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு மிகவும் துன்பப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் தயவு செய்து எங்களை மன்னிக்க வேண்டும்...”

அவனது கரங்கள் மெதுவாகக் குவிந்தன

குவிந்த அம்மெல்லிய கரங்களை வேலுப்பிள்ளையின் கரம் பற்றியது இதழ்க் கோடியில் ஒரு சிறு புன்னகை வதனையின் பிரதிபலிப்பாகக் கோடிட்டது

“தம்பி ” என்று விளித்தார். வேலுப்பிள்ளை; “மன்னிப்பதால் என் குடும்ப மானம் காப்பாற்றப்படுமா தம்பி?...மன்னியாமல் நான் விடுவதால் என் குடும்ப மானம் காப்பாற்றப்படுமா? இரண்டுமே ஒன்றுதான் நீர் படித்தனீர்....நான் ஏழை வண்ணான். நீர் நீதி நியாயம் தெரிந்தவர் ”

வேலுப்பிள்ளையின் உண்கள் மீண்டும் சுண்ணீர் சிந்தின

“எனக்கு இவை ஒன்றும் தெரியாது ஐயா தெரிந்திருந்தால் இக்கொடுமை நிகழ இடம் அளித்திருக்கவே மாட்டன் இன்றொரு கலியாணத்தை அண்ணன் செய்ய விட்டிருக்க மாட்டன்.

எனக்குத் தெரியாமலேயே எல்லாம் நிகழ்ந்து விட்டன’, தலை குனிந்தபடி மகாலிங்கம் தொடர்ந்தான்:

“நேற்று நான் இங்கில்லை நான் இல்லாத வேளையில் எல்லாமே நடந்திட்டுது நீங்கள் வந்து மரியாதை கெட்டுப் போனதும் இரவுதான் எனக்குத் தெரியவந்தது இப்படி ஒரு கொடுமை நிகழ்வதை ஒருபோதும் அனுமதியேன் வீட்டில் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இரவு முழுவதும் ஒரேசண்டை தந்தை என்னை வீட்டை விட்டுப் போடா என்று கூறுமள விற்கு ”

வேலுப்பிள்ளை வேதனையோடு குறுக்கிட்டார்

“தம்பி இவற்றால் என்ன பயன் நேற்று நான் கொலை காரனாக மாறியிருப்பன்.. உம்மை நினைச்சுத் தான்...எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சுது... இனி என்ன இருக்குது ?”

னாசலில் கசர் ஒன்று வந்து நின்றது
 இராசலும் மனைவியும் ஓடி வந்தார்கள்
 சின்னத்தம்பியும் தொடர்ந்து வந்தான்
 குமுறல்கள் ஓய்ந்தன. வேலுப்பிள்ளை சின்னத்தம்பி
 யைப் பாசத்தோடு பார்த்தார்.

“நான் ஏன் உன்னை அழைத்தன் தெரியுமா? தம்பி...?,
 “தெரியும் மாமா...”

“ஏதேதோ எல்லாம் நடந்து போச்சது.. உசிரோடை
 இருக்கேக்கை உன் அப்பன் விரும்பினதை நிறைவேற்றத்
 தவறிப்போனன் படிப்பு, உயர்வு எனபன எங்களைப்
 பொறுத்த மட்டில் தேவையற்றவைதான்”

மகாலிங்கம் துயரோடும், கலக்கத்தோடும் வேலுப்
 பிள்ளையைப் பார்த்தான் எவ்வளவு இலட்சியத்துடன் முன்
 நேறிய குடும்பம்?

ராணியின் இதயம் வெடித்து வீடும்போல இருந்தது
 அவள் என்ன செய்வாள்? சுபத்திரா ஒருத்தியால் எல்
 லாமே முடிந்து விட்டன. எல்லா ஆசா பாசங்களையும்
 சுன்று சேர்த்து விடுபவள் போல எச்சிலை மென்றுவிழுங்
 கினாள். விழிகள் ஓயாது கலங்கின

“மாமா” என்று அழைத்தான் சின்னத்தம்பி சற்று
 நேர மௌனத்தின் பின் தொடர்ந்தான்: “ராணி ஒருத்தி
 தான் எனக்கு மனைவியாக முடியும்... நான் அப்படி எப்
 பவோ முடிவெடுத்திட்டன். ஆனால் மாமா, நான் நல்லா
 யோசித்துப் பார்த்தன்...ராணி ஒருத்தியால் நமது
 கத்தில் மாறுதல்கள் ஏற்பட முடியும் என்றால்.....”

“தம்பி...” என்று விரிட்டார் வேலுப்பிள்ளை “நீ
 என்ன சொல்கிறாய்...?”

“மெய்யாததான் கதைக்கிறன் மாமா..... ராணி
 தொடர்ந்து படிக்கட்டும்...பட்டம் வாங்கட்டும்..... எல்
 வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் படிக்கட்டும் அவளுக்

காக நான் காத்திருப்பன்... அவள் படித்து முடிந்ததும் அவள் விரும்பினால் நிச்சயமாக நான் ஏற்றுக்கொள்வன் ”

ராணியின் கண்கள் சின்னத்தம்பி மீது அன்போடு பதிந்தன, ஒரு கணம் யா வ ற் றை யும் மறந்து சிரிக்க முயன்றாள்.

ஏதோ ஒன்று உள்ளத்தில் மூள்ளாக நெருடியது. --மகாலிங்கம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான். வேலுப்பிள்ளை ஏதோ சொல்ல வாய் திறந்தார்.

அப்போது “டேய் மகாலிங்கம் .. நீ இங்கையா இருக்கிறாய் எளிய வடுவா ..” என்ற குரல் எழுந்தது.

“ஐயோ தம்பி . எங்களை விட்டிட்டுப் போயிடாதையடா என்ற குரலும் சேர்ந்து எழுந்தது.

யாவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

கந்தையரும், மனைவியும் வேறு சிலரும் முற்றத்தில் நின்றிருந்தனர். அழிந்து போகும் ஒரு முறையைப் பேணிக்காக்க முயலும் விசுவநாயகர், அவர் மகன் தங்கராசு ஆகியோரும் நின்றிருந்தனர்.

வேலுப்பிள்ளை வெறியோடு எழுந்தார். கனகசிங்கம் திண்ணையோடு சாய்த்து வைத்திருந்த கோடரி மீது கண்களைப் பதித்தான்.

“ஏன் இங்கை வந்தியள்..?” என்று வேலுப்பிள்ளை கத்தினார்.

“உன்னட்டை ஆரடா வந்தது ? நான் மகாலிங்கத்தைக் கூட்டிப் போக வந்தன் ?” என்றார் கந்தையர்
,,கந்தையா...இது என்னுடைய வீடு ...”

கந்தையர் கொதித்தார்.

“உன்ரை மோளுக்கு மசப்பிள்ளை தேட அவளை வளைக்கிறியோ?” தொடர்ந்து கந்தையர் பேசியவை எல்லாரையும் கோபப்பட வைத்தன. கனகசிங்கம் அடக்க முடியாத ஆத்திரத்தோடு கோடரியைத் தூக்கினான்.

மகாலிங்கம் அவனைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையின் இரப்பிற்குக் கனகசிங்கம் மதிப்புக் கொடுத்தான் வேலுப்பிள்ளை கத்தினார்.

“எதையும் இங்கை பேசலாம் என்று நினைவதை, கந்தையா. நான் கட்டாடிதான்... உனக்கு இனியும் மதிப்புத்தர நான் தயாராயில்லை... மானமில்லாதவன் என்று என்னை எண்ணிடாதை மானத்தை இழந்திட்டு வேட்டி கட்டிக்கொண்டு றூட்டில் திரிய மாட்டன் உன்னைப் போல...”

“உன்ரை மானத்தை எனக்குத் தெரியாதே... ஆரிட்டையோ பிள்ளை வாங்கிட்டு உன்ரை மோள் எங்களிலை பழி போடப் பாக்கிறான்...?”

“அம்மா...” என்று கத்தினான் மகாலிங்கம்: “பேசுவதை உணர்ந்து பேசுங்கோ. ஏன் இஞ்சை வந்தியன்?”

“நீ ஏன்ரா இங்கே வந்தாய்...?” என்று கந்தையர்கோபத்தோடு கேட்டார்.

மகாலிங்கம் சிரித்தான்.

“நீங்கள் செய்யத் தவறிய ஒன்றைச் செய்ய வந்தன்...”

“உன்னையும் வளைச்சுப் போட்டாளவையா...?”

“ஆரும் வளைக்கவில்லை. என்ரை தங்கச்சியைக் கெடுத்துப்போட்டு...”

“ஆரடி கெடுத்தது...?”

“உன்ரை மோள் தான்”

“நீங்கள் ஆடாத ஆட்டம் எல்லாம் ஆடிப்போட்டு பனை வடலியன்க்கை கரைகுட்டி போடுற சாதி. ஆரிட்டையோ உன்ர தங்கச்சி பிள்ளை வாங்கிட்டு...”

“ஐயோ...” என விரிட்டாள் சுபத்திரா.

கணீரென்று மகாலிங்கத்தின் குரல் ஒலித்தது. அக்குரல் எழாது இருந்திருக்குமானால் கனகசிங்கத்தின் கோடரி உயர்ந்து இறங்கியேயிருக்கும்.

மகாலிங்கம் தாயைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“ஆரிட்டையும் இல்லை அம்மா என்னிடம்தான்.....
சுபத்திரா என்னிடம்தான் பிள்ளை வாங்கினாள்”

— மகாலிங்கம் எழுந்து நின்றான் அவ்விடத்தில் சில
கணங்கள் நிசப்தம் நிலவியது. எல்லோரினதும் திக்பிரமை
கலையச் சிறிது நேரம் எடுத்தது.

ராணி மகாலிங்கத்தை நோக்கினாள் கடவுள் சிலை
யைப் பார்ப்பதுபோலப் பக்தியுடன் பார்த்தாள்.

மகாலிங்கம் ஒரு கணத்தில் எவ்வளவு உயர்ந்து
விட்டான்

‘தம்பி’ என்று கந்தையர் விரிட்டார்: “இது
உனக்கே நல்லா இருக்கா..? என்றை குடும்ப மானம்
மரியாதை என்றை சாதி ஆசாரம்... எல்லாத்தையும்
யோசிச்சியாடா? இது உனக்கே நல்லா இருக்காடா...?”

‘எது நல்லா இல்லை. ஐயா...? நீங்க செய்ததை
விடவா? உங்கட சாதியும், ஆசாரமும் ஒரு கன்னிப்
பெண்ணின் வாழ்வைப் பலிகொள்வதாயிருந்தால் அந்தச்
சாதியும் ஆசாரமும் அழிந்தே போய்விட்டும்.’ அவன்
மேலும் தொடர்ந்தான்:

“நீங்க போங்க. வேணுமானால், சுபத்திராவோடே
என்னை நீங்கள் வரவேற்கத் தயாராக இருந்தால்... சொல்
லுங்கோ வீட்டுக்குத் திரும்பி வாறன்...”

அவனை எவராலும் மாற்றவே முடியாது. சுபத்திரா
குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

ராணியின் சுரங்கள் மகாலிங்கத்தை நோக்கிக்
குவிந்தன.

வெளியே மாரிமழை ஓய்ந்திருந்தது.

முற்றத்து ஒற்றைப் பனை

கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' குதிரை
 மூலம் பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்

கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்

கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்
 கருணா நகரத்திலுள்ள பழைய 'கீழ் படுகாட்டு' யானைகளுக்கும்

- ★ 1972 — 'சுரீத்திரன்' வெளியீடாக முதற்பதிப்பு வெளிவந்தது.
- ★ 1979 — இலங்கை வானொலியில் நாடகமாக ஒலிபரப்பாகியது.
- ★ 1989 — மீள வெளியீடாக இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்தது.

முற்றூர் 'வரதர்' இந்த நாவல் முன்னுரையில் ...

'முற்றத்து ஒற்றைப் பனை'யைப் படித்தேன். படித்ததும் நெஞ்செல்லாம் நிறைந்து விட்டது; அப்படி ஒரு நாவல். யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பக்கத்தைச் செங்கை ஆழியான் அற்புதமாக, மிக அற்புதமாக, யதார்த்தமாகச் சித்திரித்திருக்கிறார்.

கொக்கர் மாரிமுத்தர் அம்மான், அவர் மனைவி பொன்னு ஆச்சி, அலம்பல் காகியர், ஏனோ என்னைச் சிரிக்க வைத்த அந்தச் சிறுவன் வேலாயுதம் என்ற குலாயுதம், தம்பையா அண்ணை, விதானையார் — இந்தப் பாத்திரங்களுக்கெல்லாம் உயிர் கொடுத்து, யாழ்ப்பாணத்து மணம் வீசப்படாத்திருக்கிறார் செங்கை ஆழியான்; இப்போது இருபத்தைந்து நாவல்களை வெளியிட்டு, ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு சாதனை படைத்திருப்பவர் — இந்தச் சாதனையை முறியடிப்பதற்காக இன்றும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, ஓர் அருமை யான நாவலாசிரியர் ஈழத்து இலக்கிய உலகத்துக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறது 'முற்றத்து ஒற்றைப் பனை.'

செங்கை ஆழியான் பதிப்பு: 1971 *
செங்கை ஆழியான் பதிப்பு: 1971 *
செங்கை ஆழியான் பதிப்பு: 1971 *

சோளகம் பெயர்ந்து விட்டது:

சித்திரைமாதக் கழிவில் ஏற்படும் இடி மின்னற் புயலுடன் சோளகம் வீசத் தொடங்கிவிட்டது. மூன்று நாட்கள் இடை விட்டுவிட்டு மழை பொழிந்து தீர்த்தது.

“ஒரு வரியமும் இல்லாத மாதிரி, இந்தமுறை சித்திரைக் குழப்பம். ஒமோம் சரியான மழை...” என்று வாங்கு மூலையில் இருந்தபடி பொன்னு ஆச்சி முணுமுணுத்தாள். பொன்னு ஆச்சி முணுமுணுத்தது, தலைவாசல் திண்ணையில் குந்தி இருந்து குளிருக்கு அடக்கமாகச் சுருட்டுப் புகைத்துக் கொண்டிருந்த கொக்கர் மாரிமுத்தரின் காதுகளில் விழவே செய்தது.

‘என்ன முணுமுணுக்கிறாய் என்பதுபோல மனைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

‘உர்’ ரென்ற இரைச்சலோடு வீசிய காற்றினால், முற்றத்துப் பனையிலிருந்து ‘டி கழன்ற கங்குமட்டை ஒன்று ‘தொப்’ பென்று தலைவாசல் கூரையில் விழுந்து, முற்றத்தில் தாவியது. வாங்கில் இருந்தபடியே பனைமரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தாள், பொன்னு ஆச்சி.

முற்றத்து ஒற்றைப்பனை சோளகக் காற்றுக்கு முன்னும் பின்னும் ஆடியது, பொன்னு ஆச்சிக்குப் பேயொன்று பவிசேட்டு ஆடுவதுபோலப் பட்டது.

“நானும் ஒவ்வொரு நாளும் கத்துறன்... இந்தப் பாழாய்ப் போன பனைமரத்தைத் தறியுங்கோ ... தறியுங்கோ என்று! ...

ஆராவது கேட்டால்தானே?... பனிகேட்கிற முனிபோல அது சோளாகக் காத்துக்குத் தலைவிரித்து ஆடுது! ... கொஞ்சநஞ்ச உசரமே?... நிலைச்சு நிக்க... ஆடுகால்போல மூன்றுபனை உய ரத்துக்கு வளர்ந்து நிக்ருது...! எக்கணம் இந்தமுறை வீட்டுக்கு மேலே பிரளாமல் விடாது..."

கொக்கர் காறித்துப்பினார்.

"சும்மா ...கத்தாதை அப்பா...அது ஒன்றும் பாறி விழுந்து விடாது!... உனக்கு எப்ப பார்த்தாலும் உந்தப் பனை மரம்தான் கண்ணுக்கை குத்துது. சின்னவன் வீடு கட டப்போறன் பனையைத் தறி அப்பு என்றதுக்கே நான் தறிக்க விடவில்லை! இது எத்தனை சோளகத்தைக் கண்டது!... கனகனிட்டை சொன்னான், இண்டைக்கு வாறன் என் டவன்... ஒலை வெட்டுறதுக்கு..." என்றார், மாசிமுத்தர்.

போன்னு ஆச்சி துள்ளிக்குதித்தாள். வயது அறுபதுக்கு மேல் என்றாலும், வயிரம் பாய்ந்த உடம்பு. மூன்றுபனைச் சுற்றளவு.

"கனகளை ஒலை வெட்டுறதுக்கோ வர சொன்னீங் கள்...?" என்று ஏளனம் தொனிக்கக் கேட்டாள், ஆச்சி.

"ஏன் ஏன்?... வேறை என்னத்தை வெட்டுற துக்கு...?" என்று கேட்டார், முத்தர்.

"இன்னும் சின்னப்பிள்ளைதானே?... பேரன் பேத்தியும் கண்டு, பூட்டன் பூட்டியும் காணப்போறம்... உவர் என்ன வெண்டால், இன்னும் கொடி ஏத்துறதிலை நிக்கிரூர் கொடி!... வரியம் வரியம் கொடி ஏத்தாட்டிச் சாப்பாடு இறங்காது... பனை மரத்திலை, கொடி ஏத்துறதுக்கு வீட்டம் போடக் கனகளை வரச்சொல்வி இருக்கிறியள்..."

முத்தர் 'கடகட'வெனச் சிரித்தார்.

“கொடி ஏத்துறது ஒரு கனையடி, பொன்னு! இந்த மாரிமுத்தனைக் கொடி ஏத்துறதிலை வெல்ல ஒருவன் இல்லை... எட்டுமுலை, கொக்கு, பிராந்துக் கொடிகளை நூலிழை பிசு காமல் கட்டி, வாணத்திலை கம்பீரமாகப் பறக்கவிட வேறு ஆர் இருகினம்?...”

“உங்கடை வீரப்பிரதாபங்கள் எனக்கு வேண்டாம்... நீங்கள் ஆடாத ஆட்டம் எல்லாததையும் ஆடுங்கோ. நான் கேட்க வரவில்லை! ஆனா, இந்த ஒற்றைப் பனையை மட்டும் இந்தமுறை தறிச்சு விடுங்கோ!...”

“விஷர் கதை கதைக்கிறாய்? இந்தப் பனையைத் தறிச் சால், நான் எங்கை விட்டம் போடுறது?...”

“எங்கையாவது பனை வடவியிலை போடுங்கோ...”

“விஷரி... விஷரி... பனை வடவியிலை விட்டம் போட்டுக் கொடி ஏத்த முடியுமே?...”

“அப்ப... வயல்வெளிக்குப் போய் ஏத்துங்கோ...!”

“விசயம் விளங்காமல் கதையாதை! ஒருக்கா ஏற்றிய கொடியை ஐஞ்சாறு நாளுக்கு நான் கிழை இறக்கிற திலை... வயல் வெளியிலை போய் ஏத்திப்போட்டு வீட்டிலை கொண்டு வந்து கட்டலாமே?... எத்தனை வரியமா இந்தப் பனையை நான் கண்ணும் கருத்துமாப் பாதுகாத்து வருகிறன்? சின்னவன் வீடு கட்டுறன், தறி அப்பு என்றான். பக்கத்து வீட்டு 'அலம்பல் காசி' தன்ரை கல் வீட்டிற்கு மேலை விழுந்து விடப்போகுது தறி என்று விதானையாரையும் கூட்டி வந்தான் விட்டனா? விடுவனா?... நான் உசிராடை இருக்கு மட்டும் இந்தப் பனையை ஒருத்தன் தறிக்க ஏனாது ...”

“பெரிய கெட்டித்தனந்தான்... இந்தக் கோதாரிப் பனை யாலை தானே காசி அண்ணர் பகையானவர்!...”

“அந்த விசரன்ரை கதையை எனக்குச் சொல்லாதை நீ! அவன்ரை வீட்டிலை பெண் எடுத்ததுக்காக நாங்கள் அவன் சொல்லுறபடி கேட்க வேணுமோ? காசிக்கு இப்ப கொஞ்ச நாளா மூளைப் பிசகாம்...”

“உவர்தான் வைத்தியம் பார்த்தவர்...”

சோளகக் காற்று மீண்டும் ‘உர்’ரென்ற இரைச்சலோடு வியது.

தலைவாசல் திண்ணையை விட்டு, கொக்கர் மாரிமுத்தர் அம்மான் எழுந்தார். அப்போது—

படலையைத் திறந்துகொண்டு கனகசபை வந்தான்.

2

மாரிமுத்தர் அம்மாளைத் தெரியாதவர்கள் வண்ணூர் பண்ணையில் கிடையாது. ‘கொக்கர் மாரிமுத்து’ என்றால் வயதுபோன யாவருக்கும் அவர் யார் என்று தெரிந்துவிடும். காற்றாடி கட்டி ஏற்றுவதில் மாரிமுத்தரை எவரும் மிஞ்சி விடமுடியாது. சிறுவயதில் இருந்தே விதம்விதமான காற்றாடிகளைக் கட்டி, சோளகக் காற்றிலே பறக்க விட்டிருக்கிறார். எழுபது வயதாகியும் காற்றாடி விடுகிற அந்தப் பழக்கம், வெறிதீரவில்லை. கொக்குக்கொடி கட்டுவதில் மாரிமுத்தர்

வெகு திறமைசாவி; ஆளும் ஆறரைஅடி உயரம். அதனால் 'கொக்கர்' என்ற பட்டமும் அவரது பெயரோடு ஒட்டிக் கொண்டது.

'முத்தர் அம்மான்' என்றால் யாழ்ப்பாணத்து இளம் 'பொடியரு'க்கு அவரைத் தெரியும். கலகலப்பும் சூழந்தைத் தனமும்நிறைந்த அவரை அவர்களுக்கு வெகுவாகப் பிடிக்கும்

சோளகம் வீசத்தொடங்கியதும், முத்தர் அம்மானுக்குக் 'குஷி' பிறந்துவிடும். காற்றாடிகளை விதம்விதமாகக் கட்டுவதிலும், அவற்றை வானில் மிதக்க விடுவதிலும் அவர் பொழுது கழியும். அவரோடு அயல் சிறுவர்களும், அவரது 'கொட்டில்' கூட்டாளிகளும் சேர்ந்து கொள்வார்கள்.

கனகசபையைக் கண்டதும் முத்தர் அம்மானின் முகம் மலர்ந்தது. பொண்ணு ஆச்சி முகத்தைச் சளித்துக் கொண்டாள்.

"என்ன அம்மான், வரச் சொன்னியளாம்... என்ன விஷயம்?... வீடு மேய வேணுமே?...'", என்று கேட்டாள் கனகசபை.

"அப்படி ஒன்றுமில்லை கனகு... சோளகம் பிறந்திருது.. முற்றத்துப் பனையிலே விட்டம் போட வேணும்..."

"கொடி ஏத்தப் போறியளாக்கும். போனவரியம் நீங்கள் ஏத்தின எட்டுமூலை ஏழுநாள் இறக்காமல் வானிலே பறந்தது... எனக்கு இப்பவும் அதிணரை 'விண் ஒளி' 'ந்...ந்...' காதிலை கேட்குது அம்மான். சோக்கான கொடி.. ஐந்தடி உயரம் எல்லே...? ஐஞ்ச இருத்தல் இளக்கயி றெல்லே அதுக்கு வாலாகத் தொங்கினது..."

முத்தர் அம்மான் பூரித்துப்போனார். அவருடைய மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் பெரிய உத்தியோகங்களில் நல்ல

செழிப்பாக இருக்கிறார்கள்; அவருக்குப் பெருமை தரக் கூடியவர்கள். அவருடைய பிள்ளைகளைப் பற்றி எவராவது பெருமையாகக் கூறினால்கூட முத்தர் அம்மான் அவ்வளவு தூரம் பூரித்துப் போகமாட்டார்.

கனகசபை முற்றத்துப் பனைமரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான். சோளகக் காற்றுக்குத் தாக்குக் கொடுத்தபடி தலைவிரித்து அது ஆடியது.

“அம்மான்!... இந்தப் பனையின்ரை உசரத்தைப் பார்க்கக்கத்தலையைச் சுத்துது, அம்மான் எழுபது எழுபத்தைந்து முழம் குறையாது... ஏறிப் பனை வட்டுக்கை இருந்தால் கால் உதறும் அம்மான்... ஒலையனையும் வெட்டாமல் விட்டிடடியன்...”

முத்தர் அம்மான் சிரித்தார்;

“இந்தப் பனை இன்னும் கொஞ்சம் உயரம் காணாது... கனகு, இந்தப் பனை முத்தத்திலை இல்லாது பேராலல், கொடி ஏத்த முடியுமே?... சன நெருக்கமும், மரம் தடியளும் நிறைந்த இந்த ஊரிலை எங்கை இருக்குது கொடி ஏத்த வெளி? விட்டம் போட்டுத் தான் ஏத்தலாம்... அப்படி இருக்க என்ரை மனிசி இந்தப்பனையைத் தறிச்சு வீழ்த்து எண்டு ஒற்றைக் காலிலை நிக்ருது... நீ ஏன் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிராய் விறுவிடென்று அலுவலைப்பார். கனகு!...”

வனிமையான, மெல்லிய காட்டுத்தடி ஒன்றைக் கனகசபை எடுத்தான்.

“எட்டரை அடியிலை சரியாகத் தறி... இந்தா இந்த வானி வளையத்தைத் தடியின்ரை நுனிபிலை கம்பியால வரிஞ்சு கட்டு... இந்த முறைவளையத்திலை கோக்கிறதுக்கு மட்டக்களப்புக் கயிறு இல்லை .. தைலோன் கயிறு வேண்டி.

வைச்சிருக்கிறன் நூற்றியிருபது முழம்... இந்தா செம்பு வளையம்..."

கனகசபை வாளி வளையத்தைத் தடியில் கம்பியால் இறுக்கிக் கட்டினாள்; கட்டியதும் முத்தர் அம்மான் அசைத்துப் பார்த்துத்திருப்தி அடைந்தார், சின்னவிரல் தடிப்பான நைலோன் கயிற்றின் ஒரு நுனியில் செப்பு வளையத்தைக் கட்டி, வாளி வளையத்தில் அதனை நுழைத்து எடுத்து, கயிற்றின் மறு நுனியையும் செப்பு வளையத்தில் கட்டிமுடித்தான்.

"அவர்கள் மாடு மாதிரி உழைச்சு அனுப்புற காசை இப்படியே கரியாக்க வேணும்..." என்று பொன்னு ஆச்சி முணுமுணுத்தாள்; பாம்புக காதுக் கிழவருக்கு.

"எடியேய்" என்றார் முத்தர் அம்மான்; "மாடு மாதிரியே உழைக்கிறார்கள்... கையெழுத்துப் போடுற வேலை; அவங்களைப்பெத்து, வளர்த்துப் படிப்பித்துப் பெரிய வேலையிலே அமர்த்தி இருக்கிறன்; கலியாணங்களும் கட்டிப் பக்குவமாக வைச்சிருக்கிறன்! அவங்கள் மாதாமாதம் எங்கடை சீவியத்துக்கு அனுப்புறார்கள்... அது அவங்கடை கடமையடி! நான் எப்படிச் செலவழிச்சால் என்ன?... கேட்பாங்களா?... எனக்கு முன் நிமிர்ந்து கதைப்பாங்களா?..."

பொன்னு ஆச்சி மெளனமாகி விட்டாள். எதிர்த்துப் பேசக்கூடிய அளவிற்கு மாரிமுத்தர் அம்மான் குடும்பத்தை உருவாக்கவில்லை; நல்ல கணவராய், நல்ல தந்தையாக வாழ்பவர். ஒரு வித குறையும் தெரியாமல் பிள்ளைகளை வளர்த்து உருவாக்கியவர்.

கனகசபை பனைமரத்தில் ஏறத் தயாரானாள்.

"அம்மான், வட்டுக்கை விட்டத்தைக் கட்ட வேணுமோ? கொஞ்சம் பதித்துக் கட்டலாமே?..."

“வட்டுக்கை கட்டு.. அசையாமல் கட்ட வேணும்... விட்டத்தடி சரியாகத் தென்கிழக்குத் திசையிலே நிற்க வேணும். தடியிலை பனை மட்டையனையும் பிடிச்சுக்கட்டு!... கட்டிப்போட்டு பக்கத்து ஓலையனை வெட்டிப்போடு. கனகு ... முதலிலை வட்டுக்கை போய்வசதியாகக் குந்திக்கொண்டு, கயிற்றைவிட்டுத் தடியையமேலே இழு.. அப்பதான் சுகம்...” என்றார், கிழவர்.

“கவனமடா, கனகு!... இந்த மனுசன் குழந்தைக்கு விளையாடுது... நீ கவனமாக ஏறு... காத்தும் வீசுது!...” என்று பொன்னு ஆச்சி எச்சரித்தாள்: “ஓலையனை வெட்டும் போது கூரைக்கு மேலே போட்டிடாதே.. பழம் கூரை...”

“ஏன் ஆச்சி! கல்விடொன்றைக் கட்டினால் என்ன?...” என்றபடி ‘தளநாரை’க் காலில் மாட்டினால், கனகசபை.

“பொடியங்கள் கல்வீடு கட்டிவிடுகிறம் என்று நிக்கிருங்கள்... இந்த மனிசன் விட்டாத்தானே? வளவுக்கு நடுவிலையமன்போலநிக்கிற இந்தப் பனையைத் தறியாமல், எப்படி வீடு கட்டுகிறது? இப்படியே கொட்டிலிலை கிடந்து சாக வேண்டியதுதான்...” என்று அலுத்துக் கொண்டாள், ஆச்சி.

“அவ்வோடை கதை கொடுக்காமல் நீ உன்ரை அலுவலைப்பார்...” என்றார், அம்மாள்.

முற்றத்து ஒற்றைப் பனையில் விட்டம் கட்டப்படுகின்ற அற்புதக்காட்சியை முத்தர் அம்மான் மகிழ்வோடு பார்த்தார். பக்கத்து வேலிக்கு அப்பால் இதே காட்சியைக் கண்ட அலம்பல் காசிநாதருக்குப் ‘பகீர்’ என்று வயிறு எரிந்தது:

“உவன் துவங்கிட்டான்... இனி நித்திரை கொண்ட மாநிரித்தான்... இரவிசவாக இனி விண்ணின்ரை இரைச்சல்தான்!... கோதாரி விழுவான்ரை பனை ஆடுற ஆட்டத்

தைப் பார்... வீட்டிற்கு மேலே எப்ப சரியுதோ?... இண் டைக்கு இதற்கு ஒருமுடிவு எடுக்கவேணும்... உடனே விதானையாரைப் போய்ப் பார்த்து ஒரு 'பெட்டிசம்' எழுதிக் கொடுக்கவேணும்...'

— இவ்வாறு காசிநாதர் முடிவு செய்தார். சால்வை யைத்தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு விதானையாரைப் பார்க்கப்பெறப்பட்டார்.

3

கொக்கர் மாரிமுத்தர் அம்மான், தக்காளிப் பழம் போல இருப்பார்; தளதளப்பும் பளபளப்பும் நிறைந்த தேகம். வெள்ளைவெளேர் என்ற வேட்டி; சால்வை; புளி உருண்டை அளவில் சிறிய குடுமியும் இருந்தது.

“முந்தி எனக்கு இருந்த மயிரைப் பார்க்கவேணும் சும்மா, மயிலின்றை தோகைபோல இருக்கும். ஒரு சனிக் கிழமை எண்ணெய் தேய்த்து முழுகிப்போட்டு தலையைக் காய விரிச்சுப் போட்டு. நிண்டன்!... கொச்சியற்றை பிராந் துக் கிழவி வந்துத...ஆ உதென்ன மயிரடா... ஒரு பெரம் பினையுக்கும் கூட இப்படி இராது' என்று ஏங்கியது தான்... அன்றைக்குப் பட்டகண்!... படிப் படியாகக் கொட்டுண்டு இண்டைக்கு கொட்டைப் பாக்கு அளவிலே இருக்குது...” என்று முத்தர் அம்மான் அடிக்கடி கூறிக் கொள்வார்.

கனகசபை பனைமரத்தில் விட்டம் கட்டிவிட்டுப் போன பிறகு, பொன்னு ஆச்சி நல்லெண்ணெய்ப் போத்திலே

எடுத்துவந்து முத்தர் அம்மானுக்குப் பக்கத்தில் வைத்தாள்.

“ஓ இண்டைக்குச் சனிக்கிழமை எண்டதை மறந்து போனன்” என்று மனைவியைப் பார்த்துச் சிரித்தார்: “ஏனப்பா, இன்னும் கோபமே?..”

பொன்னு ஆச்சி குளிர்ந்துபோனாள்.

“எனக்கென்ன? இந்தப் பணயலை அயல் அட்டையெல்லாம் பயப்படுகுது...”

“சரிசரி... அதெல்லாம் தறிப்பம்... தம்பன் வந்தவனே?...”

“ஓம்... மூட்டியோடை ஆட்டுக் கொட்டி லுக்கை வைச்சிட்டுப் போறான். இறைச்சிப் பங்கும் கொண்டு வந்தவன்! நீங்கள் எண்ணெயைக் குளிர வையுங்கோ! கறி அடுப்பிலே...”

முத்தர் அம்மான் சனிக்கிழமை தவறாது முழுசுவார். தலை உச்சியில் இருந்து பாதம்வரை நல்லெண்ணெயால் குளிப்பாட்டி, அரப்புத் தேய்த்து முழுகிச் சாப்பிட்டுவிட்டு நல்ல தூக்கம் ஒன்றும் சாட்டு எழும்புவார்.

உடம்பெல்லாம் தோயத்தோய எண்ணெய் வைத்து விட்டு, முட்டியை எடுக்க எழும்புகிற வேளையில்தான் விதானையார் படலையைத்திறந்து கொண்டு வந்தார்.

“முத்தர் அம்மான், இருக்கிறியனோ?... நாய் கட்டி இருக்குதோ?...”

“உதார்... ஓ - எங்கடை விதானையார்... வா தம்பி, வா! உன்னை இந்தப் பக்கம் கண்டு கனகாலம்.. நாய் இங்கிலேக்கைதான் நிற்கும்... அது கடிக்காது...”

விதானையார் உலகநாதர்தலைவாசல் திண்ணையில், முத்தர் அம்மானுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். அவருடைய கண்கள் முற்றத்துப் பனைமரத்தில் படிவதை முத்தர் அம்மான் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“தம்பி, இப்ப வேலையன் எப்படி?...”

“முந்தின காலம் போலவே, அம்மான்! விதானையார் என்றால் இப்ப ஒரு சொட்டு மதிப்புமில்லை! சும்மா ஏதோ வயிற்றுப் பிழைப்பு” என்றார், விதானையார்: “அம்மான், உங்களிலே இப்ப ஒரு பெட்டிசம் வந்திருக்குது.. அதை விசாரிக்கத்தான் வந்தான்...”

“பெட்டிசமோ?...”

“ஏன் அம்மான், ஒன்றுக்கை ஒன்று சச்சரவுப்படுகிறீர்கள். காசிநாதர் ஆர்...? உங்கடை சம்பந்தி...”

முத்தர் அம்மான் குறுக்கிட்டார்:

“ஆர் இல்லை என்றது...? அவம்பல் காசி என்றை சம்பந்திதான்... என்றை கடைக்குட்டி பரமநாதன், காசியின்றை நடுமனை விரும்பிட்டான். அதைத் தடுக்கக்கூடாது...! கலியாணம் செய்துவைச்சன்... அந்தப் பிள்ளை அருமையான பெண் - தப்பித்தவறி காசிக்குப் பிறந்திட்டுது! அதுக்காக இந்தக் காசிக்கு நான் அடங்கிறதோ?...”

“அம்மான் அயலுக்கை கொளுவக்கூடாது பாருங்கோ? காசிநாதர் இப்ப உங்களிட்டை என்ன கேட்கிறார், இந்தப் பனையைத் தறிக்கச் சொல்லித் தானே? தன்னை விட்டுக்கு மேலை விழுந்திடும் என்று பயப்படுகிறார்...”

“அவற்றை விடாமோ? அது என்றை மருமொளின்றை சீதனவீடு. சீதனமாகக் கொடுத்தபிறகு உவருக்கென்ன உரிமை?”

“அம்மான், கோவியாதையுங்கோ! காசிநாதர் மட்டு மல்ல... இன்னும் பலரும் பெட்டிசம் போட்டிருக்கினம்!... உங்கடை வீட்டிற்கும் ஆபத்துத்தானே அம்மான்...”

“தம்பி... இது ஆண்பணை... வைரப்பணை, கண்டியோ? இலேசிலைவிழாது! ஒருவரும் பயப்படத் தேவையில்லை...”

“அம்மான், என் வரையிலை மட்டுமல்ல, ஜி.ஏ. வரையிலை விஷயம் போயிருக்குது!”

“மணியக்காரன் வரையிலை என்ன, ஏசெண்டுத்துரை வரை என்ன -? நீ தான் ‘றிப்போட்’ அனுப்புறது - தம்பி, இரு வாறன்...”

முத்தர் அம்மான் ஆட்டுக்கொட்டில் பக்கமாகப் போனார். விதானையார் பனைமரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார்: “என்ன உசரம்? உதைத் தறிப்பிக்காமல் விடக்கூடாது.”

முத்தர் அம்மான் கள் முட்டியோடு வந்தார். உச்சி வெயில்; விதானையாருக்குப் பரம சந்தோஷம்.

“பொன்னு... இறைச்சிக் குழம்பு வைச்சிட்டியே... ரெண்டு சிரட்டைக்கே கொண்டுவா...”

பணங்களும் இறைச்சிக் கறியும் உச்சி வெயிலும் விதானையாருக்குக் காற்றில் பறப்பதைப் போன்ற உணர்வைத் தந்தன.

“அம்மான்...!” என்றார்; “உங்களுக்கு மேலை ஒருத்தன் பெட்டிசம் போடுறதோ? அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நாங்க இருக்கிறதோ? நீங்கள் கவலைப்படாதையுங்கோ, அம்மான்! நான் அதையெல்லாம் பாக்கிறன்... உதென்ன, பத்துமுழப்

பனைமரம்தானே? உது விழுமே? .. விசர்க்கதை... நான் வாறன்.' என்றபடி விதானையார் எழுந்தார்.

கடித்துத் தப்பிய எலும்புத்துண்டைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த முத்தர் அம்மானின் நாய் வீமாமீது, தவறிப் போய் காலை விதானையார் வைத்துவிட்டார்.

“ள்... வெள்...”

நல்ல வேளை, நாய் கடிக்கவில்லை.

‘கோபியாதை, மச்சான்’ என்று நாயைத் தடவிக்கொடுத்துவிட்டு விதானையார் நடந்தார், முத்தர் அம்மாவின் இதழ் கோடியில் புன்னகை மலர்ந்தது.

“அடேய், அலம்பல் காசி...பெட்டிசமா போடுகிராய், பெட்டிசம்...!”

4

அம்மன்கோவில் வடக்கு வீதியில் திரும்பும்போது, தம்பையாண்ணை சைக்கிளில் வருவதை முத்தர் அம்மான் கண்டார். முத்தர் அம்மானைக் கண்டதும் சைக்கிளில் இருந்து தம்பையாண்ணை கீழே குதித்தார்.

‘எங்கை அம்மான், வெயிலுக்கை கிளம்பிவிட்டியள்... வீட்டிலே இருக்கிறதாக்கு என்ன?’ என்று கேட்டார், தம்பையாண்ணை. இருவரும் வேலியோரப் பூவரசு நிழலில் ஒதுங்கினர்.

“மூங்கில் தடி ஒன்று தேவைப்படுகுது... சாண்டார் தெருப்பக்கம் போறன்...”

“ஏன்? புட்டுக்குழல் செய்யப் போறியளே?”

“இந்தக் காலத்திலை புட்டுக்குழலிலை ஆர் புட்டு அவிக்கினம்... ஏதோ ஸ்ரீமராம்... அதிலை கொட்டி இறக்கிறுளவை! சோளகம் வீசுது.. அதுதான்...” என்றார் முத்தர் அம்மான்.

“சோளகம் வீசுறத்தாலை கள்ளும் சுவைகெட்டு, விலையும் படிப் படியா ஏறுது. முந்தநாள் இருபதுசதம் வித்தது... இண்டைக்கு ஐம்பதுசதமாகப் போச்சுது! சோளகத்தாலை பாண்டையனை விட்டு முட்டியள் விலகிவிட்டதாம் என்கினம். அதுசரி உங்களுக்கு ஏன் மூங்கில் அம்மான்?” என்று தம்பையாண்ணை சிரித்தார். சிரித்து விட்டுக் காறிக்காறித் துப்பினார். கண்களும் சிவப்பேறிக்கிடந்தன.

“கொடி கட்டப் போறன். இம்முறை பெரிய ஆறடிக்கொக்குக் கட்டப்போறன். பணயிலை நேற்று விட்டமும் போட்டிட்டன்...”

“கொடி கட்டவே?... யாழ்ப்பாணத்துப் பணையள் எல்லாம் கொடி ஏறி உறக்கிறகாலம்! நீங்கள் கொடி ஏத்தப் போறியள்!... அம்மான். உங்களுக்கு என்ன குறை? மூன்று பிள்ளையளும் மாதா மாதம் பணமா அனுப்புறங்கள்! சோக்கா வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு விளையாடியறியள் எங்களைச் சொல்லுங்கோ... அன்றடம் காய்ச்சிகள்! தரகு வேலையிலை எங்கை கிடைக்குது... அம்மான், உங்கடை மூன்று புள்ளையளும் கொழுத்த சீதனத்தோடை கலியாணம் முற்றுகின்ற நான் அம்மான்! உங்கடை முத்தவன் கண்கரெத்தினத்துக்குக் குடக்கர் பகுதியிலை செய்துவைச்சன்! ரெண்டாமவன் தம்பி நாதனுக்கு உடையாற்றை பகுதியிலை பரமநாதனுக்கு.. அலம்பல் காசினாதர் வீட்டிலை...”

“பரமநாதன் தானாகச் செய்துகொண்டவன், தம்பையா! அது...”

“லவ் மரேஜ் - என்றாலும் அம்மான், பேச்சுக்கலைத் தொடக்கினது நான்தானே? அதிலே தான் நீங்கள் பிழை விட்டிட்டியள்...”

“தம்பையா, பரமநாதன்ரை கவியாணத்தக்கும் நீ தரகு காசுகேட்டால்... தரமுடியுமே? அதெல்லாம் சரி, இப்ப எங்கை போட்டுவாராய்...?”

தம்பையாண்ணை எண்ணெய் ஊறிய தலையைத் தடவிக் கொண்டார்; “சும்மா...தெரியாதே, அம்மான். சாண்டா தெருவுக்கே போறியள் .. நானும் அங்கை ஒரு அலுவலாப் போகவேணும்! நடந்துபோகப் போறியளே? வாங்கோ, அம்மான்... சைக்கிலை போவம்...”

“இரண்டுபேரோ? சிச்சி, நீ போ தம்பையா, நான் நடந்தே போறன்...”

“சும்மா, வா அம்மான்! வெயிலுக்கை போறதென்கிறியள்... பயப்படுகிறியள்...”

முத்தர் அம்மான் சைக்கலைப் பார்த்தார். கறள்பிடிப் பதற்கு இனி இடமில்லை.

“வேண்டாம்... எனக்குச் சைக்கிலை பின்னால் இருந்து நல்ல பழக்கமில்லை... நீயும் ஆடுறாய்...”

“போ, அம்மான், மூன்று போத்தில் சாரயத்தைக் குடிச்சிட்டே அசையாமல் சைக்கில் விடுவன் நீ ஏறு அம்மான்!”

முத்தர் அம்மாளை வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்து இழுத்துச் சைக்கிள் கரியரில் தம்பையாண்ணை ஏற்றினார். தம்பையாண்ணை புடலங்காய்போல இருப்பார். அதனால், நின்ற படியே காலைத்துாக்கி, சைக்கிளில் ஏறினார்.

“கவனமடா, தம்பையா! கவனம்... பள்ளரோட்டு... உளக்காமலேயே சைக்கிள் ஓடும்... பிறேக் இருக்கே? கவனம் கவனம்... விழுத்தியடிச்சுப் போடாதை...”

தம்பையாண்ணை வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தார். பஞ்ச கல்யாணிக் குதிரையில் காதலியை ஏற்றிய பெருமிதம்.

“இறுக்கிப்பிடி, அம்மான்!” என்றபடி, பெடலை ஒரு மிதி மிதித்தார். ‘பறக்... பறக்...’

“என்னடா...?”

“செயின் கழண்டுபோச்சது, அம்மான்! ஒரு நொடியிலை மாட்டுறன்...”

ஒரு விதமாகப் பஞ்ச கல்யாணிக் குதிரை அசைந்தது! வேலிக்கும் வேலிக்குமாகக் கிளித்தட்டு மறித்துவிட்டு, ஒருவிதமாக நேரே ஓடியது.

அம்மன் கோவில் பின்விதி உண்மையில் சாய்வானது. சைக்கிள் வேகமாக உருளத் தொடங்கியது.

“மெதுவா மெதுவா!” என்று அம்மான் அலறினார். தம்பையாண்ணை தனது கெட்டித்தனத்தைத் காட்ட ‘மிதி மிதி’ என்று மிதித்தார்.

சைக்கிளுக்குச் சற்று முன்னால் அலம்பல் காசினாதருடைய மூத்த பேரன் வேலாயுதம் என்ற குலாயுதம் (முத்தர் அம்மான் வைத்த பெயர்) பழைய சைக்கிள் ‘றிம்’ மொன்றை உருட்டி கொண்டுவலு வேகமாக வந்தான்.

பஞ்சகல்யாணி தறி கெட்டு வந்ததை அவன் கவனிக்கவில்லை, முன்னால் சூலாயுதம் வருவதைக் கண்ட தம்பையாண்ணை 'ஐறேக்' பிடித்தார். பிடித்தால் தானே?

ஒரு சூலாயுதம் இரண்டாகி... இரண்டு நான்காகி நான்கு... நூறாகி...

வேலாயுதம் என்ற சூலாயுதம் வேலியோடு ஒதுங்கிக் கொண்டான். தம்பையாண்னையும் முத்தர் அம்மானும் ஒரு வீட்டின் படலையோடு அலமலக்க விழுந்தார்கள்.

சூலாயுதம் ஒரே ஓட்டமாகப் பொன்னு ஆச்சியிடம் வந்தான்:

"ஆச்சி... ஆச்சி... தம்பையாண்னையும் முத்தர் அப்புவும் நல்வாக் குடிச்சுப்போட்டு, ஒரு சைக்கிவிலை 'டபிள்' வந்து... பொலிசுக்காரரிட்டை அடியும் வாங்கி... சுப்பற்றை படலையோடு விழுந்து கிடக்கினம். மண்டையும் உடைஞ்சு போச்சுது... கால் கையும் முறிஞ்சிருக்கும்."

பொன்னு ஆச்சி 'ஐயோ... கோதாரியிலை விழுந்த மனிசன்' என்று அலறிக்கொண்டு படலையைத் திறந்து கொண்டு ஓடினான்.

5

தம்பையாண்ணைக்கு படலைக் கப்பு இடித்து நெற்றியில் இரத்தம் கன்றிவிட்டது; இரண்டு காலிலும் சிராய்ப்புக் காயம். முத்தர் அம்மானுக்கு வெளிக்காயம் ஒன்றுயிலலை.

ஆனால், முதலு குத்த விழுந்ததால் பின்புறம் எக்கச்சக்கமான அடிபட்டுவிட்டது. மூன்று நாளாகப் படுக்கையில் கிடந்தார்.

“ஆச்சி என்னைப்பெத்தவளே..!” என்று ஓயாது கத்தினார். பொன்னு ஆச்சி கத்திக்கத்தி, சாராயம் பூசிப்பூசி, ஒத்தனம் கொடுத்தாள்.

“மூங்கில் வெட்டப்போறன் என்று சொல்லிப்போட்டுக் கொட்டிலுக்குப் போனியளே? வீட்டிலே எடுத்துக் குடிக்கிறது காணாது என்று, பிள்ளையனைப் பரிசு கெடுக்கப் போனீங்களே? பொலிசிட்டையும் அடி வாங்கினீங்களே...?” என்று புலம்பினார்.

“சிவ சத்தியமா அப்பா, நான் கொட்டிலுக்குப் போகவில்லை... பொலிசிட்டை அடிவாங்கவுமில்லை...” என்று எப்படிக்கூறியும் பொன்னு ஆச்சி நம்பத்தயாராகவில்லை.

தம்பையாண்ணை இரண்டு மூன்றுதரம் முத்தர் அம்மானை வந்து பார்த்துவிட்டு, பொன்னு ஆச்சியின் ஏசக்களையும் கட்டிக்கொண்டு போனார்.

“நீ திமிரிலே திரிகறாய்... கிழடுகட்டையளை ஏன் சைக்கிலிலே ஏத்துறாய்...? சாகடிக்கவே...?”

“இல்லை, அக்கை, சத்தியமா இல்லை... ஏதோ நடந்து போச்சது...” என்று தலையைச் சொறிந்தார்.

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு, அலம்பல் காசினாதரும் பகையை மறந்து ஓடிவந்தார். உள்ளுக்குள் காசியருக்கு வலு சந்தோஷம், என்றாலும், முற்றத்துப்பனை அவருக்கு மேலே புரளாமல், சைக்கிலால் விழுந்தது கொஞ்சம் கவலை தான்.

“என்ன முத்தர், எக்கச்சக்கமான அடியே? இந்த வயதிலே உனக்கேன் இந்தச் சைக்கில் ஓடுகிற ஆசை. — சாப்பிட்டுவிட்டு மூலையிலே கிடக்காமல்... ஒட்டகப்புலத்தான்ரை பக்கை ஒருக்காக் கட்டு...” என்றபடி காசி வந்தார்.

“எல்லாம் இந்த ஊர்ச் சனத்தினரை கண்...” என்று முத்தர் அம்மான் எரிந்து விழுந்தார்.

வெகுநேரம் தன் மகளைப் பற்றியும் மருமகளைப் பற்றியும் கொழும்பில் அவர்கள் நடத்தற வாழ்க்கையைப் பற்றியும் புழுதித்தள்ளினார்.

‘என்றை மகளைப்பற்றி எனக்கே புளுகுகிறான். பொறுக்கி’ என்று முத்தர் அம்மான் எண்ணிக்கொண்டார். பொன்னு ஆச்சிக்கு மகனையும் மருமகனையும் பற்றிக் கேட்பதில் பரம திருப்தி.

“என்னை ஒருக்காக் கொழும்புக்கு வந்து இரண்டு மாசம் தங்கிச் செல்லும்படி மருமோன் நேற்றுக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்! பிளேன் ரிக்கற்று எடுத்து அனுப்புறதாகவும் எழுதியிருக்கிறார் ” என்றார் அலம்பல் காசி.

முத்தர் அம்மான் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார், முதுகு நோவையும் மறந்து.

“ஆகாச விமானத்திலே போறதுக்கோ?...” என்று வியப்புடன் கேட்டார்.

“ஓமாம்... பிளேன்தான்... ரிக்கற்று வந்ததும் கொழும்புக்குப் போகப்போறன்...” என்றார் காசி.

‘பஸ்ஸிலையே சரியாகப் போய்ப் பழக்கமில்லாத அலம்பல் காசி பிளேனிலே போகப்போகுதோ? இது விசர் அலம்பல் இவன் எனக்கு ரிக்கற்று அனுப்பாமல், மாமனுக்கு அனுப்

பப் போரூன் படுவா ' என்று முத்தர் அம்மான் எண்ணினார்.

'சைக்கிலிலேயே சரியாக இருக்கத் தெரியாத கொக்கரை, பிளேனிலை ஏற்றிவிட்டால்' என்று அலம்பல் காசியர் எண்ணினார்: 'மலையோடு தான் மோதி விழுவார்...'

விடைபெறுகிற நேரத்தில் காசிநாதர் கேட்டார்:

"முத்தர் கடைசியாகக் கேட்கிறீன்! நீ இந்தப் பனையைத் தறிக்க மாட்டியே? ஆடுற ஆட்டத்தைப் பார்த்தால் பாறி வீழும் போல கிடக்கிறது... குஞ்சுகுருமான் வாழற வீடு, வேணுமென்றால் நானே காசு கொடுத்துத் தறிப்பிக்கிறீன்..."

முத்தர் அம்மான் கோபத்தோடு கத்தினார்:

"இஞ்சை காசிலாமல் ஒரு மசிரும் இருக்கவில்லை, காணும்!... நீரும் பெட்டிசம்போட்டுத் தறிக்கப்பார்க்கிறீர்.. உது ஒன்றும் நானிருக்குமட்டும் சரிவராது! பனையைத் தறிக்கவும் மாட்டீன்! கொடி ஏத்தாமல் விடவும் மாட்டீன் "

"கனக்கத் துள்ளாதை... நீ இந்தமுறை கொடி ஏத்தறதை நானும் பார்க்கத்தான் போறன்... 'பிறைம்மினிசர்' வரை இந்த விஷயத்தை எடுத்துப் போகப்போறன்... பிளேன் ரிக்கற்றுவரட்டும்... பிறைம்மினிசரைக் கண்டிட்டு தான் வருவன் - அப்ப என்ன செய்வாய் பார்ப்பம்'."

முத்தர் அம்மானுக்குப் 'பிறைம்மினிசர்' என்றது விளங்கவில்லை.

"நீ எந்தப் பிரக்கிரமையை வேணுமானாலும் போய்ப் பார்!.. என்றை உசிருள்ளவரை பனையைத் தறிக்க விட மாட்டீன் -"

காசியர் பொன்னு ஆச்சி பக்கம் திரும்பினார் :

“தங்கச்சி, உனக்காகப் பார்க்கிறன்... இன்னும் பத்து நாளுக்கை இந்தப் பனை தறிக்கப்படாட்டி இவேசிலை விட மாட்டன்... இங்கை ஒரு கொலை விழும்...”

பொன்னு ஆச்சிக்குத் தலையைச் சுற்றியது, மயக்க மாயும் வந்தது.

“போடா... பொறுக்கித்தின்னி..!” என்று உறுமினார், முத்தர் அம்மான். ‘பொறுக்கித்தின்னி’ போய்விட்டது.

நீண்ட நேரம் முத்தர் அம்மான் பேசி ஏசிக் கொண்டே இருந்தார்.

பொன்னு ஆச்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள்: ‘பொடியன்களுக்குக் கடதாசி போடவேண்டியதுதான், அவர்களைக் கூப்பிட்டுத் தான் ஒரு முடிவெடுக்க வேணும்...’

கொப்பிப் பேப்பர் மூன்று எடுத்து, பென்சிலால் மக்கள் மூன்று பேருக்கும் கடிதங்கள் எழுதினாள் :

‘சிவபெருமான் கிருபையை முன்னிட்டு வாழும் என் மேல் பட்சம் மறவாத மகனும் மருமேளமும் பேரப்புள்ளியரும் அறிய வேண்டியது. நான் நல்ல சுகம். அப்புவும் நல்ல சுகம். அப்பு ஊரெல்லாம் கொளுத்தாடு பிடிக்கிறார். அந்த ஆனைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. வயசுபோன காலத்திலே எனக்கு ஏன் இந்தத் தலைவிதி. நீங்கள் எல்லாரும் ஒருக்கா வந்து சரிப்பண்ணிவிட்டுப் போகவும்.

இப்படிக்கு,

பட்சமுள்ள அம்மா,

மா. பொன்னாச்சிப்பிள்ளை.

—கண்டி, மட்டக்களப்பு, கொழும்பு ஆகிய மூன்று

இடங்களுக்கும் கடிதங்கள் பறந்தன. ஆச்சி நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

6

வேலை முடிந்து, வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த தம்பையாண்ணை, மாரிமுத்தர் அம்மானின் வீட்டுப் படலையில் தரித்து நின்றார். அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

‘இதென்ன முத்தர் அம்மானின் வீட்டிலே ஒரே சனமாக இருக்கு. ஊர்க்குஞ்சு குருமான் எல்லாம் இங்கைதான் போலக் கிடக்குது! முத்தர் அம்மான் விடிய நல்லாத்தான் இருந்தவர். இருந்தாற்போல திடீரென ஏதாவது நடந்திட்டுது போலக் கிடக்கு... அமுதரலைக் காணேல்லை...’

முத்தர் அம்மானின் படலையைத் திறந்துகொண்டு வேலாயுதம் என்ற சூலாயுதம் இவளியே ஓடி வந்தான்.

“தம்பி என்ன விசேஷம் ?” என்று தம்பையாண்ணை கேட்டார்.

“அப்பு இண்டைக்குக் கொடியேத்தப் போறார் .. பெரிசு கொக்குக்கொடி...” என்றான் சூலாயுதம்.

“அப்படியே...?” என்றபடி, தம்பையாண்னையும் படலையைத் திறந்தபடி நுழைந்தார்.

முத்தர் அம்மான் கலியாண மும்மரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். தலைவாசல் திண்ணையில் நான்கு அடி

நீளத்திற்குக் குறையாத கொக்குக் காற்றாடி ஒன்று 'மினு மினு' த்தபடி கிடந்தது. பக்கத்தில் பெரிய உருண்டை நூல் பந்து ஒன்று; நூல் பென்சில் தடிப்பிருக்கும். பெரிய கொக்கு ஒன்று இறகுகளை விரித்தபடி சொண்டையும் கழுத்தையும் மேலே தூக்கியவாறு மல்லாந்து கிடப்பது போல இருந்தது. இறகுகளின் விரிப்பு, வாழிறகின் பரவல், கழுத்தின் வளைவு என்பன யாவும் அளவோடு காற்றின் பரப்பில் மிதக்க வைக்கத்தக்கனவாக அமைந்திருந்தன. வெள்ளை வேளேர் என்ற நிறம்: கழுத்துச் சிற்றிறகுகள் கூட அற்புதமாக இருந்தன. சிறிய மணிக்கண்கள் வேறு.

முத்தர் அம்மானின் அற்புதப்படைப்பைக் கண்ணிமைக் காதுதம்பையாண்ணை பார்த்தார். மூங்கில் தடியும், நூலும், கடுதாசியும், முத்தர் அம்மானின் கைவண்ணமும் சேர்ந்து உருவான கலையைப் பார்த்தார்.

“என்ன தம்பையா, திகைச்சுப்போய் நிக்கிரும்...?” என்ற படி முத்தர் அம்மான் வந்தார்.

“ஒன்றுமில்லை அம்மான், தமிழன்றை பல வகையான பழைய கலைகள் படிப்படியாக அழிந்து போவதை எண்ணினன்!... சத்தியமா அம்மான், உங்களுக்குப்பிறகு வண்ணூர் பண்ணையில் கொடிக்கட்டி ஏத்த ஆர் இருக்கினம்? நுட்பமாகக் கட்டுவதற்கு ஆர் இருக்கினம்...”

முத்தர் அம்மான் பெருமிதத்தோடு சிரித்தார்.

“நீ போயிடாதை. ... இரு - நாலடிக்கொடி கண்டியோ? இழுவை சரியாக இருக்கும்! நூல்பிடிக்க வேணும்.”

பொன்னு ஆச்சி மூக்குப்பேணியோடு தேநீர் கொண்டு வந்து தம்பையாண்ணைக்குக் கொடுத்தாள். பொன்னு ஆச்சி என்னதான் கத்தினாலும் கணவனின் கொடி ஏத்தும் திறமையில் பெருமைதான்.

விமானம் ஒன்று இரைந்தபடி வானில் சென்றது.

“அப்பு. நீங்க ஏத்துற கொடி இந்தப் பிளேனைத் தொடுமே?...” என்று குலாயுதம் கேட்டான்.

“அதுக்கும் அங்காலை போகும்...” என்றார், முத்தர்.

“நம்மடை காசிநாதரும் பிளேனிலை கொழும்புக்குப் போகப் போறாராம்” என்றார் தம்பையாணை.

“உது விசர்க்கதை.. அலம்பல் காசியாவது பிளேனிலை போறதாவது...” என்றார் முத்தர் அம்மான். மனதுக்குள் எரிச்சலாக இருந்தது.

“அப்பு கொடியை ஏத்துங்காவல்...” என்று அசரப் படுத்தினான் குலாயுதம்.

முத்தர் அம்மான் இறுதிப்பரிசோதனைகளைச் செய்தார். கொக்குக் காற்றடியின் இறகுகளின் மேற்புறத்தில் நீளமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த மூங்கில் தடியை வில்லாக வளைத்தார். மெல்லிதாக வாரப்பட்ட பிரம்பு நாரை நாணுகப் பிடித்துப் பிடிப்புக் கட்டைகளைச் செருகினார். ‘விண்’ தயாராகி விட்டது.

“குறைஞ்சது ஐந்துமைல் சுற்றடலுக்கு இந்த விண் கேக்கும். தம்பையா!...”

“உது என்னென்று சத்தம் போடும், அப்பு!” என்று கேட்டான், குலாயுதம்.

முத்தர் அம்மான் அவனைப் பார்த்தார்.

“ஒரு தடியை எடுத்துக் காற்றுக்குக் குறுக்கே வீசினால் சத்தம் கேட்குமல்லே! அதைப்போலத்தான்... இந்த பிரம்பு

நாரிலை காற்று மோத 'ங்... ன்...' என்ற இரைச்சல் எழும்...' என்றவர், கொக்குக் காற்றடியின் முடிச்சில் (முச்சை) இவா வகமாகப் பிடித்துத் தூக்கி, தன்னைச் சுற்றி ஒரு சுற்றுச் சுழற்றினார்.

'குவாங்...ங் ன்...' என்ற ஒலி இனிய நாதமாக எழுந்தது. சிறுவர்கள் ஆரவாரித்தார்கள்.

முத்தர் அம்மான் விட்டத்துத் தடக்கயிற்றைக் கீழே இறக்கி, செப்பு வளையத்தில் நூலைக் கோர்த்து ஒரு நுனியைத் தம்பையாண்ணையிடம் பிடிக்கக் கொடுத்துவிட்டு, தடக்கயிற்றை வளித்து இழுத்தார். நூலைத் தாங்கிய செப்பு வளையம் பனை விட்டம் மட்டும் ஏறி வாளி வளையத்தோடு இணைந்து நின்றது. தடக்கயிற்றைப் பனைமர அடியோடு பிணைத்து விட்டு, தம்பையாண்ணை பிடித்திருந்த நூல் முனையில் கொக்குக் கொடியின் முடிச்சை வலுவாகப் பிணைத்தார்.

எல்லாம் தயார். சோளக்கக் காற்றும் வேகமாக வீசியது. நூலின் மறுபக்கத்தை மெதுவாக இழுக்கக் கொக்குக்கொடி 'நங் ன்...' என்று முனுசிக் கொண்டு பனை விட்டம் வரை உயர்ந்தது. மேல்காற்று அதன் உடலில் வலுவாகத் தாக்கி மேலே மேலே உயர்த்தியது.

ஆடி அசைந்து கொடி வானில் கிளம்பியது. முத்தர் அம்மானும் தம்பையாண்ணையும் நூலை மெதுவாக விட்டுக் கொண்டே வந்தார்கள். உயரே எழுந்து எழுந்து அதன் வடிவமும் சிறுத்து உயர் வானில் எழில்வடிவாக அசைந்தது.

'குவாங்...ங்...' என்ற நாதஊசை இடைவிடாது எழுந்து பரவியது:

'அம்மான், சோக்கான கொடி... வண்டி போடாமல், தனும்பாமல் நிக்ருது பாருங்கோ... விண் இரைவது நாதமாகக்

கிடக்குது...! இனி எப்ப இறக்கம் போறியள்...?" என்று கேட்டார் தம்பையாண்ணை.

"மூன்று நாளைக்கு இறக்க மாட்டன்..." என்றார் முத்தர் அம்மான். அவர்முகம் பூரித்துக் கிடந்தது.

சிறுவர்கள் காற்றாடியின் நூல் கயிற்றைப் பிடித்து இழுத்துப் பார்த்தார்கள். அவர்களுையே தூக்கிக்கொண்டு போய் விடும்போல இழுவை இருந்தது.

கொக்குக்கொடி விண்ணில் இரைந்தபடி பறப்பதைத் தன் வீட்டு முற்றத்தில் நின்று கொண்டு பார்த்தார் காசிநாதர்.

"இண்டைக்கு இரவு இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்டுறன்!... மூன்று நாளைக்கு இறக்கமாட்டியோ?— அந்தக் கடுப்பையும் வாரிக்கிறன்..." என்று பொருமினார்.

அந்தவேளை முத்தர் அம்மான் வீட்டு வாசலில் தபால் காரனின் மணியோசை கேட்டது.

7

முத்தர் அம்மானின் பிள்ளைகள் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தார்கள்;

"இதென்னை... அதிசயமாகக் கிடக்குது! பத்தாம்பதேதி தான் காசோடை கடிதம் போடுவான்கள் — இன்றைக்குச் சொல்லி வைச்சாற்போல மூன்று பேரும் போட்டிருக்கிறார்கள்... நீ ஏதாவது கடுதாசி எழுதினையே?..."

“ஓமோம் - உங்கடை ஆட்டத்தை எழுதினானை...” என்றபடி பொன்னு ஆச்சி வந்தாள்! “இஞ்சை கொண்டாங்கோ...”

“ஏன் அவசரப்படுகிறாய் படிக்கிறீர்கள் கேளன்...” என்ற படி ஒரு கடிதத்தைப் பிரித்தார். விண்ணில் பறந்து கொண்டிருந்த சொக்கின் ‘ங்’ என்ற ஓசை சற்று நின்றுதுபோல இருந்தது. முற்றத்துக்கு வந்து நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் திருப்தியோடு திண்ணையில் அமர்ந்து கடிதத்தைப் படித்தார்.

இரண்டாவது மகன் தம்பிநாதனின் கடிதம் அது: மட்டக்களப்பில் இருந்து எழுதி இருந்தான்:

“அன்பும் பட்சமுள்ள ஆச்சி, அப்பு அறிவது. வணக்கம். பல; கடிதம் கிடைத்தது. அப்புவுக்கு ஏன் இந்தக் கோதாரி வேலை! வீட்டில் கம்மா இருக்காமல் குடிச்சப்போட்டு ஏன் சைக்கிள் ஓடினவர்? எங்களுக்கு எவ்வளவு பரிசுகேடு? அப்பு விட்டை சொல்லுங்கோ குழப்படி செய்வாமல் வீட்டோடு இருக்கும்படி...” வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டு மனைவியை முத்தர் அம்மான் நிமிர்ந்து பார்த்தார்: “நீ பிள்ளையளிட்டைச் சொல்லி என்னைக் கட்டுப்படுத்தப் பார்க்கிறாய்... இந்தா இனி நீயே வாசி... மகிர் எனக்கு முன்னுக்கு நின்று ஒரு வார்த்தை கதைக்கமாட்டார். கடிதத்திலே எழுதிப் போட்டார்.”

பொன்னு ஆச்சி பேசாமல் நின்றாள்.

முத்தர் அம்மான் இரண்டாவது கடிதத்தைப் பிரித்தார். மூத்தமகன் கனகரெத்தினம் மனைவியைக் கொண்டு கடிதம் எழுதிவித்திருந்தான்:

“பட்சமுள்ள மாமாவுக்கும் மாமிக்கும் மூத்தமருமகனின் நமஸ்காரங்கள்...”

முத்தர் அம்மானுக்கு உச்சிசுளிர்ந்து விட்டது. பனை யறல் இறக்கிய உடனேயே குடித்த கள் மாதிரி இருந்தது.

“மருமகள் என்றால் மருமகள்தான்...” என்று கூறிய வாறு தொடர்ந்து படித்தார்;

“மாமி, மாமா அப்படிச் செய்யக் கூடியவரல்ல. நாங்க நடப்பமாட்டோம், வயதான காலத்திலே சிலபல தவறுகள் நடப்பது சகலம் தான். நீங்கள் இரண்டுபேரும் ஊரிலே தனிய இருக்காமல் இங்கை எங்களோடு வந்து இருக்கலாமே? எங்களுக்கும் துணையாக இருக்கும். உங்களது மூத்த பேத்தி லலிதாவுக்கு ஓரிடத்தில் மாப்பிள்ளை பார்த்து முற்றூக்கி இருக்கிறோம்.”

முத்தர் அம்மானுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது: “நானொரு வன் குடும்பத்துக்குப் பெரியவனாக இருக்க, என்னை ஒரு வார்த்தை கேளாமல் கலியாணம் முற்றூக்கிப் போட்டினம்... இந்தக் கலியாணத்துக்குப் போகமாட்டன்...”

“முட்டையிலே மயிர்பிடுங்காதையுங்கோ...!”

முத்தர் அம்மான் மூன்றாவது கடிதத்தைப் படித்தார்; கொழும்பில் இருந்து பரமநாதன் எழுதியிருந்தான்:

“டியர் மம்மி... அன்பான அப்பு...”

முத்தர் அம்மான் மனைவியைப் பார்த்தார்! “உன்னை டியர் மம்மியாம்... என்னை அப்புவாம்...”

“அவன் கடைக்குட்டி நெடுக உப்பிடித்தான்... மம்மி என்று செல்லமாகக் கூப்பிடுகிறவன்!” என்றான் பொன்னு ஆச்சி: “வாசியுங்கோ!” முத்தர் அம்மான் வாசிட்டார்;

“அப்பு எங்கே ஆடு பிடித்தவர்: கொழுத்தஆடு என்று எழுதியுள்ளீர்கள். அதை ஏன் கட்டி அவிழ்க்க முடியாது

இருக்கிறது. கஷ்டம் என்றால் கணகஃபையைக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கச் சொல்லலாமே? கொழும்பில் ஆட்டிறைச்சி கிடைப்பதில்லை. இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நாளில் வந்து சரிப்பண்ணுவோம். எல்லோருக்கும் சுகம் கொல்லுக.”

முத்தர் அம்மானுக்கும் பொன்னு ஆச்சிக்கும் ஒன்றும் விளங்க வில்லை,

“உவன் என்ன கோதாரியை எழுதியிருக்கிறான்? நீ என்ன எழுதினாய்?” என்று மனைவியை வியப்போடு முத்தர் அம்மான் கேட்டார்.

“என்னத்தை எழுதினான்... அப்பு அயலுக்கை கொளுத்தாடு பிடிக்கிறார். அந்த ஆனைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. வந்து சரிப்பண்ணுங்கோ என்றுதான் எழுதினான்.”

முத்தர் அம்மான் கலகலவெனச் சிரித்தார்.

“உவனுக்கு தமிழ் விளங்காது..... விசர்ப் பொடியன்..... பிழையாய் அர்த்தம் பண்ணிப்போட்டான்! கொழும்பு பார்..... ஆட்டிறைச்சிக் கெடுவிலை கடிதமும் சரிவரப்புரியவில்லை, சரிப் பண்ண வரப்போகிறார்...”

பொன்னு ஆச்சிக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

“அவங்களையும் புள்ளிகளையும் பார்த்து எவ்வளவு காலமாகிறது ஒரு சுடுதாசி போடுங்கோ எல்லாரையும் வரச் சொல்லி. கண்கனிட்டை சொல்லி நல்ல கிடாயாய் எங்கையாவது பத்துப் பன்னிரண்டு பவுனுக்குப் பார்க்கச் சொல்லுங்கோ...”

8

முத்தர் அம்மான் ஓய்வாகப்படுத்திருந்தார். கொக்குக் காற்றடி சரியாகப் பறக்கிறதா என்று நூலை இழுத்துப் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார். முற்றத்தில் சாய்மனைக் கதிரையைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு, நீலவானில் வெண் கொக்கு மிதப்பதைப் பார்த்தும், விண்ணின் 'ங்...ங்...' நாதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டும் படுத்திருந்தார்.

இருந்தாற்போல காசிநாதர் வீட்டு எல்லைவெலிக்குள்ளால் நாயோ ஆடோ நுழைவது போன்ற சத்தம் எழுந்தது திரும்பிப் பார்த்தார். கறையான் அரித்த பழையவேலி, கீழ்ப்பொட்டு ஒன்றிற்குள்ளால் வேலாயுதம் என்ற குலாயுதம் தலையை நீட்டியதோடு உடம்பையும் நுழைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

“டேய்... டேய்... என்னடா செய்யிராய்?”

“கொடியைப் பார்க்கிறன், அப்பு...”

“பொட்டுக்குள்ளாலையே கொடியைப் பார்க்கிராய்...? திருட்டுப் பயலே...!” என்றபடி முத்தர் அம்மான் ‘விரூட்’ டென்று எழுந்தார்;

“ஆரடா, கள்ளப்பயல்... கொக்கா...!” என்று அலம்பல் காசியரின் குரல் எழுந்தது.

“டேய்... புடோய்... கதைகதைச்சியெண்டாஊ பல்லைத் தட்டித் தருவன், பொறுக்கி...” என்று முத்தர் அம்மான் கத்தினார்.

“ஆரடா... பொறுக்கி... இங்காலை வாடா, உன்ரை குடலை மாலையாட் போடுறன் ”

முத்தர் அம்மானும் அலம்பல் காசியரும் வெகுநேரம் வாக்கு வாதப்பட்டார்கள். குட்டித் தூக்கம் போட்டுக் கொண்டிருந்த பொன்னு ஆச்சி விழித்துக் கொண்டாள். வேலிக்கு இப்பாலும் அப்பாலும் நின்று இரண்டு கிழவர்கள் பேச்சுப்பட்டனர்.

“ஐயோ... கடவுளே... இந்தப் பனையாணியும் கொடியாணியும் இங்கை கொலைதான் விழப்போகுது...” என்று ஒப்பாரி வைத்தாள். அயலவர்கள் கூடி விட்டார்கள்.

ஒரு விதமாகச் சண்டை அடங்கியது.

அலம்பல் காசியர் துவாயைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

“இண்டைக்கு இரண்டிலை ஒன்று பார்க்கப்போறன் ... விதானையன் வந்து பனையைத் தறிக்கப்போறானா? அல்லது மணியகாரனை நேர கூட்டி வந்து தறிப்பிக்கிறன்...”

பொன்னு ஆச்சியைக் கவலை சூழ்ந்து கொண்டது. ‘இதெல்லாம் எங்கை போய் முடியப்போகுதோ? ஒருக்காத் தம்பையாவைக் கண்டு, ஒருவிதமாக இந்தப் பனையைத் தறிப்பிக்க வேணும்.. அவன் தான் இத்தாளுக்கு புத்தி சொல்லுவான்...’

தம்பையாண்ணைக்கும் பனையைத் தறிப்பதில் ஆட்சேபணையில்லை. ஏனெனில், அவருடைய வீடும் பக்கத்திலேயே இருந்தது. பனை வீழுந்தால் பாதிப்பு உண்டு.

“முத்தர் அம்மானை வழிக்குக் கொண்டுவாறது லேசான காரியமல்ல, அக்கை! பிடிவாதம் பிடித்தால் விடாது... ஆர்

தான் எப்படித்தான் சொன்னாலும் கேட்காத மனிசன் உதக்கு ஒரு வழிதான் இருக்குது...!”

“என்ன, தம்பையா?”

“முத்தர் அம்மாளை எங்கையாவது நான்கு அஞ்சு நாட்களுக்கு அனுப்பிவைக்கவேணும்... அவர் திரும்பி வாறதுக்குள்ளே நாம் பணையைத் தறிச்சுப்போட்டு, பாறி விழப்பாத்துது தறிச்சம் என்று சொல்லவேணும்.. இதுதான் சரி! வேறே வழியில்லை...”

நீண்ட நேரம் பொன்னு ஆச்சி யோசித்துப் பார்த்தாள். தம்பையா சொல்வது சரிபோலவேபட்டது.

“முத்தர் அம்மானுக்குப் பிளேனிலே பறக்கவேணும் என்று சொஞ்சகாளா ஆசை இருக்குது போலத் தெரியுது நீ அக்கை, பரமநாதனுக்கு ஒரு கடதாசி எழுது... அப்பாவுக்கு கொழும்புக்கு வர விருப்பம். ஒரு பிளேன் ரிக்கற்று வாங்கி அனுப்பச் சொல்லி... கொழும்புக்கு இவரை அனுப்பிப்போட்டு நாங்கள் அலுவலைப் பார்ப்பம்...” என்றார் தம்பையாண்டை.

பொன்னுஆச்சி ஒருமுடிவோடு வீட்டிற்கு வந்தாள்.

9

மூன்று இரவுகளாக ‘அலம்பல்’ காசிநாதர் நித்திரையின் றித் தனித்தார். அமைதியான இரவின் மோனத்தைக் குலைத்தபடி ‘ங்... குவாங்...ங்’ என்ற இரைச்சலோடு ‘கொக்கர்’

முத்தர் அம்மானின் கொக்குக்கொடி வரவில் 'விண்' கூவியபடி மூன்று நாட்களாக பறந்து கொண்டிருந்தது.

'ங்.. ன்...' என்ற விண் கூவல், காசிநாதரின் காதுகளில் கருங்குளவிகளாக நுழைந்து கொண்டிருந்தது. நித்திரையின்றிக் காசியரின் விழிகள் சிவந்ததோடு, முகமும் வீங்கிவிட்டது. வேதனையும் கோபமும் அவரைப் பற்றிக் கொண்டன.

முத்தர் அம்மான், ஆறடி உயரத்தில் இன்னொரு எட்டு மூலைக் காற்றாடி, மூன்று விண்களோடு கட்டிக்கொண்டிருப்பதாக அவருக்குச் செய்தி எட்டியிருந்தது. கொக்குக்கொடியின் ஒரு விண்ணை கருங்குளவிகளாக அலம்பல் காசியைக் கொட்டின. அப்படியிருக்க, எட்டு மூலையின் மூன்று விண்கள்...? நினைக்கவே அவருக்குத் தலையைச் சுற்றியது.

யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தார். மாரிமுத்தரின் இந்தக் கொடுமையைத் தடுத்தாக வேண்டும். ஒற்றைப் பனை எப்போது வீட்டின் மீது சரியுமோ என்ற பயப்பிராந்தியோடு விண் கூவல்களின் கொடுமும் சேர்ந்து கொண்டது.

"எளிய முத்தர்.. எளிய வடுவா..." என்று பல தடவைகள் திட்டிச் சாபமிட்டார். இறுதியில் ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்.

'விதானையின் கையிலே ஒரு ஐஞ்சு பத்தை வைத்தாவது விஷயத்தை முடிக்கவேணும்! ஒன்றில் பனையைத் தறிப்பிக்க வேணும்! அல்லது விண் பூட்டாமல் கொடியை ஏற்றச் செய்யவேணும்!'

சால்வையை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு விதானையாரைத் தேடி அலம்பல் காசியர் புறப்பட்டார்.

விதானையார் இம்முறை காசியர் பக்கம். உடனேயே, தனது 'டைரி'யில் காசியரின் விண்ணப்பத்தைப் பதிவு

செய்து கொண்டு, முத்தர் அம்மாளை விசாரிக்கப் புறப்பட்டார்.

முத்தர் அம்மாள் விதானையாரை அமோகமாக வர வேற்றார்.

“என்ன விதானையார், கொடி ஏத்துறத்தைப் பார்க்க வந்தியனோ?... இன்றைக்குப் பின்னேரம் எட்டுமூலையும் முன்று விண்ணோடு ஏத்தப்போறன்...”

“அம்மாள், விதானையார் ஒழுங்காகக் கடமை புரிவ தென்றால் உங்களைப் போன்றோர் உதவியாக இருக்க வேணும்...” என்றார் விதானையார்.

“ஓமோம் - தம்பி!... உங்கடை சம்பளத்துக்கு எங்களைப் போன்றவற்றை உதவியும் இல்லாவிட்டால் கஷ்டம்தானே?... அலம்பல்காசி புதிதாக ஏதாவது பெட்டிசம் போட்டிருக்குதே?...” என்று சிரித்தார், முத்தர் அம்மாள்.

விதானையாரும் சிரித்துக் கொண்டார்.

“அம்மாள், நீங்கள் கோபிக்கக்கூடாது... இந்த முற்றத் துப் பணயை நீங்கள் தறிக்கத்தான் வேணும் - அயலவர் கள்நன்மைக்காக...”

முத்தர் அம்மாள் கோபத்தோடு விதானையாரைப் பார்த்தார். அம்மானின் முகக்குறிப்பைக் கண்ட விதானையார் தொடர்ந்தார்.

“பணயைத் தறிக்காவிடில்... நீங்கள் கொடிக்கு விண் பூட்டி ஏத்தக் கூடாது!... இரவிரவாக விண் கூவுவதால் அயலார் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை என்று ‘கொம்பிலே யின்’ பண்ணுகிறீர்கள்...”

“விதானையார்... விண் பூட்டாமல் ஒரு கொடி ஏத்தமே?...”

“அப்படியென்றால், நீங்கள் இரவிலை கொடி ஏத்தக் கூடாது... அம்மான், நான் உங்களுக்குச் சொன்னதிலே ஒன்றையாவது நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில், உங்கள் மீது வழக்குத் தொடரும்படி காசிநாதருக்கு நான் ஆலோசனை கூறவேண்டி வரும்...”

முத்தர் அம்மான் விதானையாரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பொன்னு ஆச்சி ‘வழக்கு’ ‘கோட்டடி’ என்று கேள்விப்பட்டதும் திகைத்துப் போனான்.

“ஐயோ...!” என்றான்.

முத்தர் அம்மான் சற்றுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். பின்—

“அலம்பல் காசியை வழக்கு வைக்கச் சொல்லும்... இந்த மாரிமுத்தனை வழக்காடி வெல்லக் காசியன்களை முடியுமா என்று பார்க்கிறன்... இரவிலை அவருக்கு நித்திரை குழம்பு தாமோ?... இண்டைக்கு அதுக்கும் ஒருவழி பண்ணுறன்...”

விதானையார் கோபத்தோடு வெளியேறினார்.

அன்று மாலை காசியர், வேவியால் அம்மான் வீட்டை ஒரு நோட்டம் விட்டார். கொக்குக் காற்றடிபைய அம்மான் ‘வலிச்சு’க் கீழே இறக்குவது தெரிந்தது.

“முத்தர் பயந்துபோனார்... .. அதுதான் கொடியை இறக்குகிறார்...” என்று காசிநாதர் திருப்திபட்டுக் கொண்டார். அரை மணிக்குள் அவருடைய திருப்தியில் மன விழுந்தது.

முத்தர் அம்மான் மூன்று விண் பூட்டிய எட்டுமூலைக் காற்றாடியை பனை விட்டத்தில் மாட்டினார். ஆறடி உயரமான அக் காற்றாடி பதினைந்து அடி லாலைக் கொண்டிருந்தது.

தம்பையாண்ணையும் முத்தர் அம்மானின் உதவிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“அம்மான், இந்தக் கொடியிலை ஆளையே கட்டி ஏத்த லாம்போல இருக்குது...!”

“ஆளையல்ல, தம்பையா! பூனையைக் கட்டி ஏத்தப் போறன்...”

“ஆம்மான்...?”

“மெய்யாத்தான்... அஃதாபார், அந்தப் பெட்டிக்குள் பொரிச்ச மீனைத் தின்றுகொண்டு நீக்குது. வானவெளியிலை மிதக்கப்போகிற பூனை - கொடியின் வாலிலை, பெட்டியைப் பிணைக்கப் போகிறன்...”

“அம்மான், இது ஒரு சாதனைதான்... ரஷியாக்காரன் ரெடுக்கெட்டிலை நாய்களை அனுப்பினான்! அமெரிக்கன் மனிசரை அனுப்பினான்! தமிழன் காற்றாடியிலை பூனையை அனுப்புறன் ...” என்றார் தம்பையாண்ணை.

“சாதனைக்காக அல்ல தம்பையா! அலம்பல் காசி விண் கூவலினால் நித்திரை கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறாராம்... வழக்கும் போடப் போறாராம்...! இண்டகைக்கு இரவு மூன்று விண்ணின் கூவலோடு சேர்ந்து என்ரை பூனையும் ஆகாசத்தில் குரல் கொடுக்கப் போகுது...” என்று கடகடவென வயிறு குலுங்க முத்தர் அம்மான் சிரித்தார்.

“உப்பிடிச் செய்தால் இரவைக்குக் கொடியின்ரை நூலை ஆராவது அறுத்து போடுவினம், அம்மான்...”

“பாவி மனிசன் மல்லுக்கு நிக்ருதே? இதெல்லாம் எங்கை போய் முடியப்போகுதோ?... பரமநாதனுக்கு எழுதின கடிதத்திற்குப் பதிலையும் காணோம்... அம்மானாச்சி நீதான் துணை...” என்று பொன்னு யூச்சி கலங்கினாள்.

ஒரு மணித்தியாலம் கழிந்தது.

‘குவாங்... வாங்...’ என்ற பேரீரைச்சலோடு விண் கூவிய படி, முத்தர் அம்மானின் எட்டுமுலை வானில் ஏறியது. அத்தோடு ‘மியாவ்... யாவ்... மியாவ்...’ என்ற அவலக்குரலும் சேர்ந்து ஒலித்தது.

காசியரின் காதுகளுள் கருங்குளவிகளோடு, மட்டத்தேள் களும் நுழைந்தன.

10

விண்ணில், காற்றாடியோடு பூனையையும் சேர்த்துப் பறக்கவிட்டுள்ள செய்தி ஊரெங்கும் வேகமாகப் பரவியது. முத்தர் அம்மானின் திறமையைப் பாராட்டவும், விண்ணில் எட்டுமுலையோடு பூனையும் பறப்பதைக் காணவும் அம்மானின் வீட்டில் இரவு பத்துமணி வரை சனக்கும்பல். எட்டுமுலையின் நீண்ட பாம்புபோன்ற வானில் சிறு பெட்டி ஒன்று பிணைத் திருப்பதை நிலவு ஒளியில் காண முடிந்தது. சோளகத்தின் அசைவிற்கு இணங்க, நீண்ட வால் பாம்பாக நெளிந்து அலைவீசியது.

“மியாவ்... மியாவ்...” என்று பூனையின் அலறல்.

பொன்னு ஆச்சி மனம் கேளாமல் சொன்னாள்:

“தயவுசெய்து கொடியை இறக்கிப் பூணையைக் கீழை விடுங்கோ... வாயில்லாத சீவன்...”

தம்பையாண்னையும் அதேயே சொன்னார். வேறு பலரும் அதேயே சொன்னார்கள். முத்தர் அம்மானுக்கும் அது சரியாகவே பட்டது.

கொடியை இறக்கிப் பூனைப் பெட்டியைக் கழற்றிவிட்டு, மீண்டும் கொடியைப் பறக்கவிட்டு விட்டுப் படுக்கைக்குப் போக இரவு பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது.

சற்றுக் கண்ணையர்ந்திருப்பார்.

இருந்தாற் போல அவருடைய நாய் வீமா குரைத்தது. அதைத் தொடர்ந்து பொன்னு ஆச்சியின் ஔலும் எழுந்தது.

“கள்ளன்... கள்ளன்... உந்தச் சீமைக்கிளுவைக்குப் பக்கத்திலே நிண்டிட்டு ஒருரூன்... கள்ளன்... ஐயோ கள்ளன்...”

“கள்ளன்... கள்ளன்...” என்று ஒலமிட்டபடியே முத்தர் அம்மானும் எழுந்தார்; பக்கத்தில் கிடந்த பொல்லையும் எடுத்துக் கொண்டார்.

வீமா முருக்கமரம் ஒன்றைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து ‘வொள்... வொள்...’ என்று குரைத்தது. மரத்தில் தாவவும் முயன்றது;

மரத்தில் இருந்து ஒரு குரல் ‘அடிச்... அடிச்’ என்றது.

பொன்னு ஆச்சி போட்ட கூக்குரலில் அயலவர்கள் பலர் வேலியால் ஏறிப் பாய்ந்து முத்தர் அம்மானின் வளவிற்குள்

வந்துவிட்டார்கள். தம்பையாண்ணை, பேத்தைவல்லி எல்லாரும்.

“கள்ளன் முருங்கையினை இருக்கிறான்... வீமாவனை இறங்க விடாமல் பிடிச்சிருக்கிறது...”

எல்லாரும் முருங்கை மரத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள். தம்பையாண்ணை ‘ரோசிலையிற்’றை அடித்துப் பார்த்தார்.

முருங்கைமரக் ‘கெவரில்’ கையில் ஒரு சிறு வில்லுக்கத்தியோடு ‘மலங்க மலங்க’ விழித்தபடி அலம்பல் காசினாதர் உட்கார்ந்திருந்தார்.

எல்லாரும் ஒருகணம் திகைத்துப்போனார்கள்:

“அடப்பாவி...” என்றார் முத்தர் அம்மான்:

“என்னதான் கோபம் இருந்தாலும், வில்லுக்கத்தியானை குத்துற அளவுக்கு உங்களுக்கு ஆத்திரம் வரக்கூடாது, காசி அம்மான்! கொலை செய்யிறதுக்காகக் கத்தியும் கையுமாக வந்திருக்கிறியளே...?” என்று தம்பையாண்ணை கேட்டார்.

“பாவி... பாவி... என்றை தானியைப் பறிக்கக் கத்தியோடை வந்தியே?...” என்று பொன்னு ஆச்சி ஓலமிட்டாள்.

“பொலிசைக் கூப்பிட வேண்டியதுதான்...” என்றார் பேத்தைவல்லி.

“ஐயோ... சிவசத்தியமாச் சொல்லுறன்... நான் கொலை செய்ய வரவில்லை... தம்பையா! கொடியை அறுத்துவிடத் தான் வந்தன்...” என்று அலம்பல் காசி கண்ணீர் விட்டார். “வேலிப் பொட்டுக்குள்ளாலை வந்தன்... என்னை நம்பு பொன்னு! உன்ரை புரியனைக் கொலைசெய்ய வரவில்லை! முத்தர், அம்மாளாச்சி ஆணை! கொடியை அறுக்கத்தான் வந்தன்...”

“விசர் மனிசன்...” என்றார், முத்தர் அம்மான்.

எட்டுமூலைக் காற்றாடி விண் கூவியபடி வானில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

பொன்னு ஆச்சி நம்பவில்லை: காசியர் தன்னுடைய தாலியை அறுக்கவே வந்தவர் எனப் பிடிவாதமாக நம்பினான். தனது தாலிக்கு யமனாக முற்றத்து ஒற்றைப்பனை வளர்ந்து நிற்பதாதாகவும் நம்பினான்.

11

‘பேத்தை வல்லி’ என்று வண்ணூர்பண்ணையில் செல்லமாக அழைக்கப்படுகின்ற வல்லிபுரத்தைப் பற்றிச் சிறிது சொல்ல வேண்டும்.

“கொழுவிவிட்டுக் கூத்துப்பாக்கிற மனிசன்...” என்பது தம்பையாண்ணையின் கருத்து:

“அண்டல் வைக்கிறதிலே குரன்...” என்பது முத்தர் அம்மானின் அபிப்பிராயம்.

பனங்களையும் தென்னங்களையும் மூட்டி மூட்டியாகக் குடித்ததினால் வயிறு, பொங்கல் பாண்போல முன்னால் தொங்கியது: வெண்மண்டை: கால்களும் கைகளும் மிக மெலிந்தவை, பெயரும் வலு பொருத்தம்.

பேத்தை உல்லியர் தனிக்கட்டை. கிடைத்த இடத்தில் சாப்பிட்டுச் சுவைகண்ட மனிதர்.

முத்தர் அம்மானுக்கும் அலம்பல் காசியருக்கும் இடையில் பகைமை வளர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். இரண்டு பேரையும் நடு வீதியில் 'கொளுவி' விட்டுக் கூத்துப்பார்க்க ஆசைகொண்டார். வசதியாக ஒரு செய்தியும் கிடைத்தது.

விடிய எழுந்ததும் முகம் கழுவிவிட்டு, அலம்பல் காசியரைப் பார்த்து வரப் புறப்பட்டார். காசியருக்கு வல்லியரில் சற்றுக் கோபம்.

"நீ வல்லி, என்னைப் பொலிசிலை பிடிச்சுக்கொடு என்று சொன்னனி..." என்றார், காசி.

"சத்தியமாக காசி... இருட்டிலை நீ என்று தெரியவில்லை... ஆரோ கள்ளன் என்றுதான் அப்படிச் சொன்னான்! நீ என்றால் சொல்லுவேன?... உண்மையாக கேக்கிறன்... சத்தியமா நான் ஒருதருக்கும் சொல்லவில்லை... நீ முத்தரைக் குத்தி மதுக்குத்தானே போனனீ? *என்று வல்லி கேட்ட, காசிநாதர் திகைத்துப்போனார். முகம் எல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

"விசர்க்கதை பேசாதை... எனக்கென்ன விசரே?"

"உனக்கு விசரிக்கதான் குத்த வந்தனீ என்று முத்தர் சொல்லுரார்..."

"எனக்கே...? விசரோ? அவனுக்குத்தான் விசர்... எளிய ராஸ்கல்... படுவா...! எனக்கு வாயிலை வருகுது... அவருக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்காமல் விடுகிறதில்லை..."

பேத்தை வல்லியர் புதியதொரு வயிற்றெரிச்சலான விடயத்தை அவிழ்த்துவிட்டார்:

"மாரிமுத்தர் ஆகாசக் கப்பலிலை கொழும்புக்கும் போரூராம்..."

“என்ன... என்ன?...” என்று துடித்துப் பதைத்துக் கேட்டார், காசியர்.

“என்ன தெரியாதமாதிரிக் கேட்கிறாய்...! பரமநாதன் அது தான் உன்னை மருமோன் நேற்று ஆகாசக் கப்பல் ரிக்கற்று எடுத்துக் கொழும்புக்கு வரச்சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறான். நானாயண்டைக்குப் போறாராம்... ஊரெல்லாம் இது தான் கதையாய் இருக்குது... உனக்குத் தெரியாதே, காசி...”

காசியருக்கு அடிவயிற்றில் ஏதோ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது.

“மருமோன் என்னைத்தான் கொழும்புக்கு வரச்சொல்லி எழுதி இருந்தவன். பிளேன் ரிக்கற்று அனுப்பிறன் என்றும் காகிதம் வந்தது!... காகிதக்காரன் எனக்கு வந்த பிளேன் ரிக்கற்றை மாறிக் கொண்டுபோய் முத்தரிடம் கொடுத்து விட்டான் போல இருக்குது...”

“இருக்கும்... இருக்கும்... அப்படித்தான் இருக்கும்!”
காசியருக்கு தன்னிலேயே சந்தேகம் வந்துவிட்டது.

“காகிதக்காரன் மாறிக் கொடுத்திருக்க மாட்டான். முத்தன்தான் நான் போறன் என்று கேள்விப்பட்டதும், மகனுக்குக் காகிதம் போட்டு, எனக்கு முதல் பிளேன் ரிக்கற்று எடுத்திட்டான்... பார்க்கிறன், உவர் பிளேனை கொழும்புக்குப்போற கொழுப்பை...”

“உதென்ன கதை... எப்படி உங்களாலை நிற்பாட்ட முடியும்?” என்றார் பேத்தை வல்லி.

காசியர் மெதுவாகச் சிரித்தார்.

“நீ பேப்பர் வாசிக்கிறதில்லைப் போல இருக்குது... எத்தனை பிளேனுகளை, கைக்குண்டுகளையும் துவக்குகளையும் காட்டிக் கடத்திக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள் தெரியுமே?...”

பேத்தை வல்லிக் குச்சி சிதம்பரசக்கரத்தைப் பேய்ப்பார்த்த
மாதிரி இருந்தது.

“அதுக்கும் உதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்...?”

“உனக்கு இது விளங்காது. வல்லி! நீ இருந்துபாரன்...
இந்தக் காசியன் செய்யப்போற வேலையை...! பிளேனிலை
பறக்கப்போராமோ, பிளேனிலை! ... அதையும் ஒருக்காப்
பார்ப்பம்...!”

12

பலானி விமான நிலையம். முத்தர் அம்மாள் விமானப்
பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமாகக் கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்திருக்
கிறார்: அவரைப் போலப் பலர் விமானநிலைய மண்டபத்தில்
குழுமி நிற்கின்றார்கள்.

வெள்ளை வெளேர் என்ற வேஷடி சால்வை, சந்தனப்
பொட்டு; குடுமி சகிதம், சிறிய ஒரு குட்கேசுடன் அம்மாள்
காட்சி தந்தார். அந்த வடிவத்தில் அவரைத் தவிர வேறு
எவரும் விமான நிலையத்தில் இல்லை. மேலூட்டு நாகரிகத்தின்
பிரதிநிதிகளாகவே காட்சி தந்தனர்.

விமானம் வருவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடங்களே
இருந்தன. முத்தர் அம்மானின் இதயம் சுவர்க்கடிகாரம்
போல ‘திக்க... திக்க...’ என்று அடித்துக் கொண்டது; இதை
தெரியாத ஒரு வகைப் பயம் அவரைக் கெனவிக்கொண்டது:
நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள்: “அம்மாளாச்சி... நீதான்
துணை...”

முத்தர் அம்மானின் கதிரைக்கு முன் இருந்த கதிரையில் ஒருபெண் வந்து அமர்ந்தாள். 'கொளோன்' வாசனை முக்கில் ஏறியது: 'ரையிற்' அணிந்திருந்தாள். கதிரையில் இருந்ததும், உடை மலேறியது.

"மறைக்க வேண்டியனவற்றை மறைக்காமல் இந்தப் பிள்ளை, மறைக்கத் தேவையற்றனவற்றை மறைச்சிருக்குது..." என்று அம்மான் முணுமுணுத்தார்: "கோதாரி போவாளவையின்றை உடுப்பும்... நடப்பும்..."

"என்ன அம்மான், உங்களுக்குள்ளே கதைக்கிறியள்?...?" என்ற குரல் எழவே, முத்தர் அம்மான் திரும்பிப் பார்த்தார்: ஆளை அடையாளம் தெரியவில்லை.

"நான் தான் மயில்வாகனத்தாற்றை பேரன்... விசுவலிங்கம்... கொழும்பிலை டி. எல். ஓ. வாக இருக்கிறன்..."

"ஓ ஓ... தம்பியே?... உடையாற்றை பேத்தியை நீதானே கலியாணம் செய்தனி...! முந்திச் சின்னப்பொடியனாக இருந்தாய்... இப்ப அடையாளம் தெரியவில்லை... தம்பி, எங்கை? கொழும்புக்கே..? நானும் கொழும்புக்குத்தான்... மகன்பிள்ளை ரிக்கற்று அனுப்பினவன். எப்ப வருகதாம்?...?" என்று முத்தர் அம்மான் கேட்டார்.

"இண்டைக்கு அரைமணி லேற்றும்!... நான் முந்தநாள் ஒரு அலுவலர் வந்தான்... இண்டைக்குப் போறன்! .. பொன்னு ஆச்சி சுகமே?... இப்பவும் கொடி ஏத்துறனீங்களே...?" என்றான் விசுவலிங்கம்.

"ஏத்தாமல்... இப்பவும் எட்டுமூலை ஒன்றை ஏத்திப் போட்டுத்தான் வந்தான்... உந்தக் கொழும்புக்குப் போற பிள்ளைக்கு என்றை வீட்டிற்கு மேலாலைதான் பாதை... ஒவ்வொரு நாளும் அதாலைதான் போறது? போகேக்கை கொடிக்க

குப் பக்கத்தாலே போகும்... வடிவாப் பார்க்கலாம்...! இன்னைக்குக் கொஞ்சம் உசரமாகப் போகச் சொல்லவேணும் தம்பி! என்றை வீட்டு முற்றத்துப் பனைமரம் வலு உசரம்... தட்டிக்கிட்டிப் போடும்...!"

விசுவலிங்கம் மெதுவாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டான். அவனது கண்கள் அம்மானின் பக்கத்தில் இருந்த 'குட்கேசில்' பதிந்தன.

"ஏன் அம்மான், வினாக இதைக் காவிறியள். அவங்களே பிளேனிலை ஏத்தி, நம்பரின்படி இறக்கித் தருவாங்களே...?"

"ஏன் அவங்களுக்கு வீண் கஷ்டம்... கோச்சியிலை இரண்டு றங்குப்பெட்டியை ஏத்திவிடுகிறதுக்கு புனைபிரதநிலை யத்திலை திக்கிற கறுப்புச் சட்டைக்காரர் இரண்டு ரூபா கேட்கிறார்கள்! அதைப் போல, இவங்களும் அறியாயக் கூலிகேட்பான்கள், தம்பி, அதோடை, உதுக்குள்ளை, என்றை மனிசி தன்றை பேரப்புள்ளையளுக்கு ஆசையாச் செய்துதற்க தின்பண்டங்களும் இருக்குது..."

விசுவலிங்கம் சிரித்தான். சற்றுநேர மெளனத்தின்பின் முத்தர் அம்மான் கேட்டார்;

"தம்பி, பிளேனிலை போறது பயமில்லையே...?"

"ஏன்? என்ன பயம்...?"

"இல்லைத் தம்பி, ஏங்கையாவது போய் மோதிக்கீதி விழுந்தால்...? மேலாலை பறக்கேக்கை பழுதுபட்டுப்போனால்... பெற்றோல் காணாட்டில்...? இப்ப அடிக்கடி, பிளேனைக் கடத்திக்கொண்டும் போருன்களாமே?... பாதச்சுட்டை மாட்டிக்கொள்ளலாம் என்றான்கள்..."

“பாரகுட் அம்மான்... வீணுப் பயப்படாதையுங்கோ...!
ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள்ளை கொழுப்புக்குப் போயிடும்...!”

விமானம் ஒன்று பேரிரைச்சலோடு வந்து இறங்கியது. முத்தர் அம்மான் சிறுபிள்ளைக்குரிய ஆவலோடு பார்த்தார். பலர் இறங்கி வந்தார்கள்.

அரைமணி நேரம் கழிந்தது.

இருந்தாற்போல, இரண்டு பொலீஸ் ஜீப் வண்டிகள் விமான நிலையத்தில் வந்து நின்றன. ‘படபட, வென பொலீசார் பலர் குதித்து ஓடிவந்தார்கள். எல்லாரது கண்களும் அவர்கள் மேல் மொய்த்தன. வந்த பொலீசார், விமானத்தில் ஏறுவதற்காக வந்திருந்தாரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். முன்னால் பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் நின்றார்! அவர் கூறினார்:

“உங்கள் யாபேருக்கும் சிரமம் தருவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். கனவான்களே! நீங்கள் பயணமாகப்போகிற விமானத்தில் சில அசம்பாவிதங்கள் நடைபெற இருப்பதாக அறிகின்றோம். அதனால், ஒருவரைச் சோதனையிட்ட பின்பே விமானம் புறப்பட அனுமதிப்போம்...”

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். முத்தர் அம்மானுக்கு வியர்த்துக்கொட்டியது; முழுவியழம் சரியில்லை...

“இங்கு மாரிமுத்தர் என்பவர் யார்?...” என இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

“ஏன்... ஏன்... நான்தான்?...” என்றபடி முன்வந்தார் முத்தர் அம்மான்.

“உன்னை பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு அந்த அறைக்கு வரவேணும்...” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

முத்தர் அம்மான் திகைத்துப்போனார்.

“மரியாதை இல்லாமல் நீ... நான்...” என்று இழுத்தார், அம்மான்.

“உமக்கொரு மரியாதை... எட்டா பெட்டியை...” என்றபடி இன்ஸ்பெக்டர், மாரிமுத்தர் அம்மானின் பின் கழுத்தில் கைவைத்துத் தள்ளினார்.

முத்தர் அம்மான் சூட்கேசைத் தூக்கிக்கொண்டார். அவர் உடல் ‘வெடவெட’ வெணநடுங்கியது. விசுவலிங்கத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார். விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன.

மேலும் அரைமணி நேரம் கழிந்தது.

அறைக்குள் ஏதேதோ சோதனைகள் நடந்து முடிந்தன. சுதவுகள் திறந்தன.

முத்தர் அம்மான் சோர்ந்துபோய் வெளியே வந்தார். விசுவலிங்கம் விரைந்து போனார்.

“அம்மான்...”

“தம்பி .. நான் பிள்ளை வெடிகுண்டு கொண்டு போறன் என்று ஆரோ பெட்டிசம் போட்டான்களாம்... வேறே ஆர், காகியாகத்தான் இருக்கும் .. அதை நம்பி உவன்கள்... என்னைப் பரிசு கெடுத்துப் போட்டான்கள்... பேரப்புள்ளையாளுக்குச் கொண்டுபோற என் உருண்டையைத் தவிர வேறொரு குண்டும் என்னட்டை இல்லை...” முத்தர் அம்மானின் விழிகள் நீரை அருவியெனக் கொட்டின; விம்மி விம்மி அழுதார்.

“அம்மான்...இதென்ன?”

“தம்பி, மாரிமுத்து மானத்துக்கு பயந்தவன்... இவ்வளவு பேருக்கு முன்னாலே பொலிசுக்காரர் என்னைப்பரிசு கெடுத்துப் போட்டினம் என்றை கழுத்திலை கைவச்ச...”

“சோ... சொறி.. மஸ்னிக்கவேணும்...” என்றபடி இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார். அவரைக் கோபத்தோடு அம்மான் பார்த்தார்.

“சொறி என்றால் போனது வந்திடுமா, தம்பி! -- யோசியாமல் செய்திட்டாய்... ஆனா, இந்த மாரிமுத்தன் சட்டம் தெரிஞ்சவன்... என்னை அவமானப்படுத்தினதிற்காக உன்னைக் கோட்டிலை சந்திச்சுப் பேசிக்கொள்கிறன்” என்றபடி மூத்தர் அம்மான் விம்மினார்.

இன்ஸ்பெக்டரால் ஒருகணம் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை.

“அம்மான், வாங்கோ பிளேன் புறப்படப்போகுது..”

மாரிமுத்தர் அம்மான் தூரத்தில் நின்று விமானத்தைப் பார்த்தார். பிறகு விசுவலிங்கத்தைப் பார்த்தார்.

“நான் வரலலைத் தம்பி!... நீ போ... எனக்கு மனசு சரியில்லை”

13

விமானம் ஒன்று வானில் இரைந்தபடி விரைந்தது. பனைவட்டுக்குள் கத்தியும் கையுமாக நின்றிருந்த கனகசபை, விமானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தாள்.

முற்றத்து ஒற்றைப்பனையின் ஒலைகள் யாவும் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டுவிட்டன. இனி வீட்டின்மேல் பனை விழாத விதமாகப் பனையைத் துண்டுபோட்டுத் தறிக்க வேண்டியது தான் பாக்கி.

முற்றத்தில் நின்றிருந்த பொன்னுஆச்சியும் தம்பையாண் னையும் வானில் விரைந்த விமானத்தைப் பார்த்தார்கள்.

“அதோ... அந்தா... முத்தர் அம்மாண் போரூர்...”
என்றார் தம்பையாண்ணை.

“எங்கை... எங்கை... யன்னலுக்குள்ளால்தெரிந்ததே...?
அந்த மணிசன் பனையைத் தறிப்பதைக் கண்டிருக்குமோ?...”
என்றார் பொன்னுஆச்சி.

“தெரிஞ்சிராது. ஏய் கனகு... வட்டுக்கை கயிற்றைக் கட்டு மூன்று துண்டு போட்டுத்தான் தறிக்க வேணும்...”

வேலிக்கு அப்பால் நின்று, முற்றத்துப் பனை தறிக்கப் படுவதைக் கண்ட காசிநாதர் மனம் மகிழ்ந்தார். ‘தொல்லை ஒழிஞ்சுது...’

பொன்னு ஆச்சிக்கு மனம் சரியாகவில்லை. பனையில் விழுகின்ற ஒவ்வொரு கோடரி வெட்டும் தன்மீது விழுவதாக உணர்ந்தாள்.

“தம்பையா, எனக்குப் பயமா இருக்குது அவர் வந்து பனை எங்கை என்றால்...?”

“பாறிப்போட்டுது... வெட்டிப்போட்டம் என்பம்...”
ஒரு மணி நேரத்துள் முற்றத்துப் பனை மண்ணில் சரிந்து கிடந்தது.

படலையைப் பலமாக விட்டபடி வேலாயுதம் என்ற குலாயுதம் ஓடி வந்தான்.

“ஆச்சி - ஆச்சி...! அப்பு சந்தியிலை வாறார்...”

“அப்புலோ? என்ன விசர்க்கதை...?” என்று திடுக்கிட்டாள் பொன்னுஆச்சி.

“அப்புதான் சத்தியமாய்க் கண்டனான்.”

“வழியிலை இறங்கிட்டாராக்கும்...” என்றான், கனகசபை

“உண்மையாய்க் கண்டனியா...?”

“ஓமோம்...”

“நான் பார்த்து வாறன்” என்று தம்பையாண்ணை நழுவப் பார்த்தார்.

பொன்னுஆச்சியின் தேகம் படபடத்தது.

படலை திறக்கப்படும் ஒலி. கையில் பிடித்த குட்கேசுடன் முத்தர் அம்மான் நுழைந்தார். நிமிர்ந்த அவர் கண் முன்...

முற்றத்து பனை எங்கே? அதில் இருந்த விட்டம் எங்கே...?

நீண்ட நேரம் திகைத்துப்போய் அப்படியே சிலையாக நின்றுருந்தார்; உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. விழிகள் கலங்கின;

“இப்போது எல்லாருக்கும் சந்தேகம்தானே?... பொன்னு, நீயா இப்படிச் செய்தாய்...?”

உண்மையில் முத்தர் அம்மான் பேசியது இவ்வளவுதான். மெதுவாக நடந்துவந்து, தலைவாசல் வாங்கில் அப்படியே சரிந்தார்.

“பாயை விரிச்சிட்டு படுங்கோ...” என்றான், பொன்னு ஆச்சி.

“பாயை ஏன்... பொன்னு! பாடையையே விரி...”

“ஐயோ...” என்று பொன்னு ஆச்சி அழுதாள்.

14

அலம்பல் காசினாதர் திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தார். அதிகாலை நேரமாக இருக்கலாம், யாரோ பெருங்குரவில் அழும் ஒலி கேட்டது. படுக்கையை உதறிவிட்டு வெளியே ஓடி வந்தார்.

“ஐயோ... ஐயா — என்னை இப்படித்தவிக்க விட்டுட்டுப் போட்டியளே! என்றை ராசா... ஐயோ...”

சந்தேகமில்லை ஒப்பாரி வைப்பது பொன்னு ஆச்சிதான்.

வேலிப் பொட்டுக்குள்ளால் புகுந்து ஓடிவந்தார்.

வெட்டிச் சாய்த்த பனைமரமாக வாங்கில் நீட்டி நிமிர்ந்து
மாரிமுத்தர் அம்மாள் கிடந்தார்.

பொன்னுஆச்சி கதறிக்கதறி, தலையிலும் மார்பிலும்
அடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

ஊரே முத்தர் அம்மாள் வீட்டில் திரண்டது.

— மாரிமுத்தர் அம்மாள் என்ற ஒரு பெரும் கலைஞனை
வண்ணூர்பண்ணை இழந்தது.

முற்றத்தில் இன்று அந்த ஒற்றைப்பனை இல்லை;
பொன்னு ஆச்சி தான் நிற்கிறாள்! ○

பொதுமக்களின் கருவிகளை அறியும் நோக்கில் உடைய
 இலக்கணம் இது நூலாகியிருக்கிறது. இது குறி
 ... கருவிகளையே

கருகு வேலி

கருகு வேலி என்பது கருவிகளின் மூலக்கருவியை அறியும் நோக்கில் உடைய
 இலக்கணம் இது நூலாகியிருக்கிறது. இது குறி
 ... கருவிகளையே

இது கருவிகளின் மூலக்கருவியை அறியும் நோக்கில் உடைய
 இலக்கணம் இது நூலாகியிருக்கிறது. இது குறி
 ... கருவிகளையே

இது கருவிகளின் மூலக்கருவியை அறியும் நோக்கில் உடைய
 இலக்கணம் இது நூலாகியிருக்கிறது. இது குறி
 ... கருவிகளையே

கருவிகளின் மூலக்கருவியை அறியும் நோக்கில் உடைய
 இலக்கணம் இது நூலாகியிருக்கிறது. இது குறி
 ... கருவிகளையே

- ★ 1983/84 — இல் 'சமுநாடு' வார மலரில் தொடராக வெளிவந்தது.
- ★ 1984 — 'ரஜினி' வெளியீடாக நூலுருப்பெற்றது. (முதற் பதிப்பு)
- ★ 1982 — 1985 காலகட்டத்தில் வெளியான குறுநாவல்களில் சிறந்த தாகத் தெரிவாசி 'தாகவம்' பரிசில் பெற்றது.
- ★ 1989 — திரு. எஸ். சிவலிங்கராசாவின் முன்னுரையுடன் இரண்டாம் பதிப்பு, யாழ். இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக வெளிவந்தது

யாழ். பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட வீரீவுரையாளர்
 திரு. எஸ். சிவலிங்கராஜா இந் நாவலின்
 முன்னுரையில் ...

இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களிலே மக்களின் கவன
 ஈர்ப்புக்குரியவராகச் செங்கை ஆழியான் காணப்படுகிறார்.
 செங்கை ஆழியானின் படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஏதோ
 ஒரு வகையிலே புதுமையானதாகவும் சிற்சில விஷயங்களிற்
 பிரச்சினைக்குரியதாகவும் அமைவதையும் அவதானிக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சாதி. சமய முரண்பாடுகளையும்,
 தனிப்பட்ட குடும்பப்பிரச்சினைகளையும் அடுத்தவர்க்குத்
 தெரியாமல் மறைக்கும் திரையான கிடுகுவேலியை ஒரு
 கலாசாரக் குறியீடாகக் காட்டுவது ஓர் ஆக்க இலக்கியக்
 காரனின் உணர்திறனையே காட்டி நிற்கின்றது.

பெண் சகோதரங்களுடன் பிறந்த யாழ்ப்பாணத்துச்
 சராசரி இளைஞன் ஒருவன், கிடுகுவேலிக் கதாநாயகன்
 சண்முகத்தின் மனநிலையை வாழ்க்கையில் எங்கோ ஒரு
 மூலையிலாவது. எங்கோ ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது, என்றோ
 ஒரு கணத்திலாவது சந்தித்திருப்பான் என்று திடமாக நம்
 பலாம். கிடுகு வேலியைப் படிக்கும் யாழ்ப்பாணத்து இன்
 றைய இளைஞர் பலர் ஒரு கணம் ஏதோ ஒரு வகையில்
 தம்மை நினைக்காமல் இருக்க முடியாது.

எழுத்தாளன் சொல்லவந்த ம்பாருளைத்தான் சொல்ல
 நினைத்த சமூகத்தின் செவிகளிலே பட விட்டு விட்டாற்
 போதும், அவன் வெற்றி பெற்றவனாகி விடுகிறான். கிடுகு
 வேலி இந்த வகையினையே சேருகின்றது.

மேகக் கூட்டங்களிடையே அவற்றைச் சீராகக் கிறிக்கிழித்தக் கொண்டு பறக்கின்ற ஜெட் விமானத்தின் வேகம் காணாது போலப் படுகின்றது. இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் விமானம் அவன் தாய் நாட்டில் தரிக்க போகின்றது.

நீண்ட ஐந்தாண்டுகள். பிறந்த மண்ணையும் குடும்பத் தையும் விட்டு வெளிநாட்டில் உழைப்பிற்காகக் கழித்த ஐந்தாண்டுகள் தனிமையும் ஏக்கமும் நிறைந்தவை.

இன்னும் அரைமணி நேரம்தான். ஐந்தாண்டுகளின் தனிமையிலும் இந்த அரைமணி நேரம் கொடுரமானது. சீற்றில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. கடி காரத்தைப் பார்த்தான்.

எலக்ரோனிக் சீக்கோ துல்லியமாக நேரத்தைக் காட்டியது.

அதிகாலை, 2-15

அவன் வியப்புடன் விமானத்தின் மன்னலூடாக வெளியில் பார்த்தான். வானம் வெளுத்திருந்தது. வானத்தில் மின்னிய நட்சத்திரங்கள் எங்கோ ஓடி மறைந்திருந்தன. அமைதியின் மோனத்தில் அலையெறிந்து கிடந்த கீற்று முகில்களுடே ஒளிக்கதிர்கள் பரவத் தொடங்கியிருந்தன.

சீக்கோ தவறாக நேரத்தைக் காட்டுகின்றதோ?

விமானத்தில் மின்வி மின்னி நேரத்தைக் காட்டும் எலக் ரோனிக் கடி காரத்தைப் பார்த்தான். அதில் ஸ்ரான்டட் ரைம் என்ற பகுதியில் நேரம் காலை 5-15 எனத்தெரிந்தது. அவன் தன் தவற்றினைப் புரிந்து கொண்டான். அவன் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி பயணம் செய்கிறான். அவன் புறப்பட்ட இடத்தின் நேரத்தை அவன் கடிகாரம் காட்டுகின்றது. இலங்கையின் நியம நேரம் குவைத்தின் நியம நேரத்திலும் 3 மணி பிந்தியது.

முதலில் சூரிய உதயத்தைக் காண்பது அவன் நாடு.

அவன் கடி காரத்தின் நேரத்தைச் சரிசெய்து கொண்டான்.

இப்போது நிர்மலா என்ன செய்வாள்? குழந்தை ரமணன் என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்? இருவரும் நல்ல உறக்கத்தில் இருப்பார்களோ?

நிர்மலா நிற்கு எப்படி உறக்கம் வரும்? கவியாணமாகிய மூன்றாம் மாதம் அவன் உழைப்பிற்காக வெளிநாட்டிற்குச் சென்றான். அப்போது ரமணன் வயிற்றில், அவன் அவன் வெளிநாட்டிற்குப் புறப்பட்ட போது கண்ணீராகச் சொரிந்தான்;

“நீங்கள் வெளிநாட்டிற்குப் போகத்தான் வேணுமா? இங்கே நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிறியன். அந்த வேலையை வீணா ரிசைன் பண்ணிவிட்டுப் போகிறன் என்கிறியள்...”

அவன் அவளைத் தேற்றினான் !

“இப்ப உழைக்க வேண்டும் நிர்மலா. இங்க இருந்தால் சீலிக்கலாம். உழைக்கேலாது... மிடிச் சூரிற் குப் போய் ஒரு இரண்டு வரியம் இருந்திட்டு வந்தால் பின்னர் சீலியம் முழு வதும் உழைக்கத் தேவையில்லை...”

அவள் அமைதியடையவில்லை:

“எல்லாரும் கலியாணம் செய்யிறது வாழ்கிறதுக்கு - உழைக்கிறதுக்கில்லை. நாங்க சந்தோஷமாக வாழ வேண்டிய வயதில உழைக்க வேண்டும் என்கிறியள். கலியாணம் கட்டி மூன்று மாதம்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் பிரிகிறன் என்கிறியள்.”

“எனக்கு மட்டும் உன்னை பிரிந்து போறது விருப்பமே? நிர்மலா? ஆனால் உனக்குத் தெரியும், என்னை நம்பி இரண்டு தங்கச்சியள் இருக்கிறது. அதுகளுக்கு நான் ஏதாவது செய்யா விட்டால் அதுகளின்ர கதி? எண்ணிப்பார், நிர்மலா?”

அவள் அவனைக் கண்ணீருடன் பார்த்தாள். அவள் விழிகளில் தேங்கிய உணர்வை எப்படி விபரிப்பது? ஆத்திரமா? கவலையா?

“தங்கச்சியளுக்குத்தான் என்னைக் கலியாணம் செய்யேக்க ஒரு வட்சம் டொனேசன் வாங்கினியள். அப்பா உங்களுக்கு ஒரு இவட்சம் தந்தது நாங்க வாழுகிறதுக்கு. நீங்கள் அப்படியே அந்தக் காசைக் கொண்டு மூத்த தங்கச்சியின்ர கலியாணத்தை முடிச்சியள். நான் ஏதாவது கேட்டேனா? இப்ப மற்றத் தங்கச்சிமாருக்காக உழைக்கப் போறன் என்கிறியள். என்னைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது நீங்கள் யோசித்துப் பார்த்தியளா? நானும் நீங்களும் என்ன வாழ்ந்து முடிச்சவங்களா? என்னை வாழாமெட்டியாக விட்டிட்டு நீங்க போகப் போறியள்...”

நிர்மலாவின் ஏக்கம் அவனுக்கு புரிந்தது. அவளைப் பிரிவதில் அவனுக்கும் கலக்கம்தான். மூன்று மாதங்களில் இப்

படிப் பிரிவு வரும் என அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. பத்துப் பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர்தான் வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்குமென கூறிய ஏஜன்சிக்காரன், 'உடன் புறப்படு' எனத் தந்தியடிப்பான் என யார் எதிர்பார்த்தார்கள். மறுக்க முடியாது. சுளையாக அவனிடம் இருபதினாயிரம் கட்டியாகி விட்டது.

அவன் தங்கைகளின் வாழ்விற்காக போயாகத் தான் வேண்டும்.

"உங்கள் தம்பியிருக்கிறார்தானே? அவரை அனுப்புங்கள்...'' என்றாள் நிர்மலா. அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

"நான் எலெக்ட்ரிக்ஸ் போமன்...அதனால் எனக்கு அங்க உடனை வேலை கிடைக்குது. தம்பி பூபாலன் சின்னப் பிள்ளை. படிக்கிறவன். ஏ. எல். எடுக்கப் போறவன்."

"அதற்காக... பூபாலன் இனிக் குடும்பப் பொறுப்பை எடுக்கட்டுமே..."

அவன் அவளைக் கவலையோடு பார்த்தான்.

"நீங்கள் இன்னமும் உழைத்துத் தங்கச்சிமாருக்குக் கொடுக்கிறது எனக்கு விருப்பமில்லை. நீங்கள் உழைக்கிறது காணும்... நீங்கள் போக வேண்டாம்..." என்று பெருங்குரலில் அவள் அழுதாள். அவள் அழுகை அவன் நெஞ்சத்தைப் பிழிந்தது.

இளமையின் கனவுகள்: அனுபவித்து முடியாத பருவம். மூன்று மாதங்கள் ஒரு முழுமையான வாழ்வா?

“பிளீஸ் நிர்மலா... அழாதையும்... இரண்டு வரியம் நான் ஓடி வந்திடுவன். பிறகு உம்மைவிட்டு ஒருகணமும் பிரியமாட்டன் சத்தியம்... பிளீஸ்...”

“இரண்டு வரியம் கழித்துக் கலியாணம் செய்திருக்கலாம். குடும்பச்சுமை உள்ளவை, பாருங்களை இறக்கி வைத்து விட்டுத்தான் கலியாணம் செய்யவேண்டும். உங்கட தங்கச்சி மார் வாழ்கிறதுக்காக என்ற வாழ்வை நான் பாழாக்க விரும்பவில்லை, போகாதையுங்கோ.”

அவள் பிடிவாதம் அவனுக்குச் சற்று வெறுப்பையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியது. அவனுடைய ‘ஈகோ’விற்கு அவள் வார்த்தைகள் அடிபோடுவதாகவிருந்தன. சீதனம் தந்துதான் உங்களை வாங்கினார், என் அப்பா. அப்படியிருக்க நீங்கள் எப்படிப் போகலாம் என்கிறாளா?

அப்படியிருக்காது. மூன்று மாதங்களாகத் தன்மீது அன்பையும் காதலையும் சுரந்த நிர்மலா அப்படியிருக்க மாட்டாள்.

அவன் குழந்தையை வயிற்றில் தாங்கி நிற்கும் அவள் அப்படி இருக்கமாட்டாள். அவளால் என் பிரிவைத் தாங்க முடியவில்லை.

விமானம் கீழே இறங்கப் போவதற்குள் அறிவித்தல் ஒலித்தது. இருப்பில் பட்டியை மாட்டிக்கொண்டான்.

இன்னும் ஒருசில நிமிடங்களில் அவன் தன் குடும்பத்தைச் சந்திக்கப் போகிறான். நிர்மலா ஏயர்போட்டிற்கு வந்திருப்பாள். ஓ... அவன் மகன் ரமணனும் வந்திருப்பான். அவன் எப்படியிருப்பான். புகைப்படத்தில் பார்த்தமுகம். அழகாகத்தான் இருந்தான். அவனை அப்பா என அடையாளம் கண்டு கொள்வானோ? ஐந்து ஆண்டுகள் எங்கோ இருந்த அப்பாவை அவன் திடீரென அடையாளம் கண்டு அவனுடன் அணைவானோ?

“நிர்மலா, துனி உங்களை ஒருபோதும் பிரியமாட்டேன்”. குழந்தையின் மழலைகேட்டு வாழ்ந்திருக்க வேண்டிய இனிய வேளைகளை அவன் இழந்துவிட்டான். பெரும் இழப்புத் தான்.

அவன் மட்டுந்தான் அப்பாக்கியத்தை இழந்தவனல்லன். இன்று யாழ்ப்பாண மண்ணின் புதல்வர்கள் எத்தனை பேர் தங்கள் மனைவி மக்களைப் பிரிந்து மத்திய கிழக்கின் வறள் தரையில் உழைக்கின்றார்கள். உழைப்பு ஒன்றிற்காக வாழ்வில் சுவைக்க வேண்டிய காலகட்டத்தை இழந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

தங்கள் வாழ்வில் ஒரு பகுதியைத் தியாகம் செய்துதான் அவர்கள் பணத்தை உழைக்க முடிகிறது.

குடும்பத்தைப் பிரிந்திருப்பது போன்ற கொடுமை வேறொன்றும் இருக்க முடியாது என்பதை அவன் உணர்ந்திருக்கிறான். வெளிநாட்டில் இருக்கும்போதுதான் பிறந்த மண்ணின் பெருமையும் தெரிகிறது. அவன் கிராமத்தின் மதகு, ஆல மரத்தடி வாசிக சாலை, விசர் அந்தோனிக் கிழவன், மருதனாமடச் சந்தி. அவன் நண்பர்கள் எல்லாம் எவ்வளவு உயர்ந்தவை? ஏயர் கொண்டிசன் அறையில் இருந்து ரி. வி. பார்ப்பது என்ன பெரிய சுகம்? சயிக்கிவில் ஏறி மண் ஒழுங்கையில் ஓடி, மதகில் ஏறி உட்கார்ந்து, நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்து, கீரிமலைக்குச் சென்று ... கூவில் கள் குடித்து ... ஓ எவ்வளவு இனியநாடு.

நிர்மலா வந்திருப்பாள். ரமணன் வந்திருப்பான். பூபாலன் தான் கூட்டி வந்திருப்பான். அவர்களுக்காக நான் கொண்டு வந்திருக்கும் பொருட்களைப் பார்த்ததும் வியப்படைந்து விடுவார்கள். ரமணனுக்காக அவன் எத்தனை வகையான விளையாட்டுச் சாமான்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறான்.

விறாந்தையில் ஒரு புகையிரத அமைப்பை உருவாக்கலாம். வேகமாக விரையும் செரிப்காரர்கள்; கதவு திறந்து மூடி மேலெழும் விமானம், றம் அடிக்கும் கரடி, ஸ்ரார் வார் யந்திர மனிதர்கள். இப்படிப்பல.

நிர்மலாவிற்ரு வகைவகையான சாரிகள்... அம்மாவிற்கு மிக்கி செற் தங்கச்சிமார்க்கு ரி.வி பூபாலனுக்கு வீடியோ டெக் ... சீச்சி ... அவனுக்கு திரிஇன்வண் போதும். டெக் எனக்கு ... தேவையென்றால் அவர்களும் போட்டுப் பார்க்கட்டும்.

விமானம் இறங்கியது.

இப்போது ஐயா எழுந்திருப்பார் வீட்டுக் குந்தில் அமர்ந்து சுருட்டுப் புகைத்துக்கொண்டிருப்பார். இரண்டு அறைகளும் தலைவாசலும் கொண்ட பழைய வீடு அவர்களுடையது. அது ஐயாவின் முதிசம். அவன் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று உழைத்து அனுப்பிய பணத்தில், அந்த வீட்டிற்கு அருகில் புதியதொரு சறியகல்வீடு கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஐயா அந்த வீட்டிற்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டார். அதே பழைய தலைவாசலில் தான் அவர் சீவியம்.

“இதுவே எனக்குப் போதும் ...” என்பது அவர் வாதம் என அம்மா எழுதியிருந்தாள்.

அம்மாவும் தங்கைகளும் தம்பியும் புதிய வீட்டில்தான்;

“அந்த மண்தரையில், மழைஒழுக்கில் வாழ்ந்தது போதும். கொஞ்ச நாளாவது என்ர ராசா கட்டித்தந்த வீட்டில் வாழுவம் ...” என்று அம்மா எழுதியிருந்தாள். கல்வீடு அவர்களுக்குக் கிடைக்க முடியாத கனவாகத்தான் இருந்தது. சாணத்தால் மெழுகிய தரையில் பனையோலைப் பாயில் தான் அவர்கள் படுத்தார்கள். மழை பெய்கால் ஒழுகும். நிலம் சேறாகும். அவற்றிடையே தான் அவர்கள் வளர்ந்தனர்.

எதிர்வீட்டின் கண்ணாடி யன்னல்களும் பளபளப்பான கதவுகளும் பொலிஷ்பண்ணப்பட்ட தரையும் அவர்களுக்கு வியப்பைத் தந்தன. அவ்வீட்டின் வாசலில் கால்களைப் பதிக்கவே அவர்கள் கூசினார்கள்.

அப்படி ஒரு வீட்டில் வாழமாட்டோமா? என்று ஏங்கிய காலம் இருந்தது. ஐயா, ஒரு சுருட்டுத் தொழிலாளி. அவரால் மாதம் டீன்னூறு அல்லது நானூறுதான் உழைக்க முடிந்தது. அவரின் கள்ளுச் செலவு போக மிகுதியை அம்மா விடம் கொடுத்துவிடுகிறார். அம்மாவின் கெட்டித்தனத்தால் தான் அவர்கள் உயிராடு சீவிக்கமுடிந்தது. அம்மாவின் வழியில் சேர்ந்த பத்துப்பரப்புப் பண்காணி அவர்களைப் பட்டினி கிடக்க விடாது பாதுகாத்தது.

அவன் தான் குடும்பத்தில் மூத்தவன், அவன் மட்டும் ஒரு பிள்ளையாக இருந்தபோது குடும்பத்தில் கஷ்டம் இருக்கவில்லை என்பான் அம்மா. அவன் பின் மூன்று தங்கைகள் பிறந்தனர். கடைசியாக ஒரு தம்பியும் பிறந்தான்.

குடும்பத்தில் சிரமங்கள் தோன்றின. செலவுகள் வருமானத்திற்கு அதிகமாயின் சிரமமில்லாமல் வேறு எப்படியிருக்கும்? எப்படியோ வளர்ந்துவிட்டார்கள், தங்கைகளில் ஒருத்திக்குக் கல்யாணமுமாகி விட்டது.

இருவர் குமருகளாக வீட்டில் இருக்கிறார்கள். தம்பி ஏ.எல் படித்துவிட்டு சும்மா இருக்கிறான். அவன் இந்த நாட்டில் உழைக்க வழியில்லாமல் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று வருகிறான்.

வீட்டில் இன்று ஒரே சும்மானமாக இருக்கும். தங்கச்சி கிளி மகிழ்ச்சியில் குதிப்பாள். அவள் வீரும்பிய மச்சான் சீரானவையே அவளுக்குக் கட்டிவைத்து விட வேண்டும். சீரானதற்கும் அவளில் வீரும்பம் தான். ஆனால், அவன் தங்கைக்கு டொனேசன் வாங்காது ஒரு வழியில் இறங்க முடியவில்லை.

‘செல்வம் எப்படியிருப்பான்? நன்றாக வளர்ந்திருப்பான்’ எங்கள் குடும்பத்தில் மூன்றாவது தங்கைதான் மிக்க அழகி.

சுங்கப்பரிசோதனைகள் முடிந்து அவன் வெளியில் வந்தான். அவன் கண்கள் ஆவலுடன் மண்டபத்தில் தேடின.

அவனைக் கண்ட பூபாலன் விரைந்து வந்தான்.

“நிர்மலா வரவில்லையா?... ரமணன்...?” தொண்டைக்குள் ஏதோ சிக்கிக் கொண்டது போன்ற தவிப்பு.

பூபாலன் ‘இல்லை’ யெனத் தலையாட்டினான். அவன் இதயத்தில் இதுவரை கொப்பளித்த ஆவல், பாசம் யாவும் அப்படியே உறைந்தது போல இருந்தது.

2

கூட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்திலிருந்து அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்டபோது நேரம் பகல் பதினொன்றரை. அவன் தான் வாங்கிய பொருட்களையும் உபயோகித்த பொருட்களையும்நான்கு நாட்களுக்கு முன்னரே விமான வழி அனுப்பி வைத்திருந்தான். அவையும் விமான நிலையத்தில் வந்திருந்தன. கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்து, கட்ட வேண்டியதைக் கட்டிப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஐந்து மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் எடுத்து விட்டது.

கொழும்பு வந்து அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணம் வருவதாகத் தான் அவன் திட்டமிட்டிருந்தான். பூபாலன் அதற்கு இணங்கவில்லை.

“கொழும்பிற்குப் போகாமல் நேரே யாழ்ப்பாணத் திற்குப் போவம் அண்ணை ... கொழும்பில் நிலைமை சரியில் லையாம். தமிழருக்கெதிரான வன்செயல்கள் நடக்கலா மென வதந்தி பரவியிருக்கிறது. நான் நேற்றிரவு பஸ்ஸில் வந்தன், அங்கு ஒரு வித பதட்டம் நிலவுகிறது. நாங்கள் நேர ஊருக்குப் போவம் ... ஒரு மினிபஸ்ஸை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு போவோம். இவ்வளவு சாமானோடு கொழும்பிற் குப் போய் அலையாமல் போவம் ...”

“வீண் காசடா ... மினிவாண்காரர் கணக்கக் கேட்பான் களி ...” என்று அவன் தயங்கினான்.

“அதைப் பார்த்தால் ... அண்ணை. உங்களுக்கு நாட்டு நிலைமை புரியாமல் கதைக்கிறியள். நீங்கள் குவைத்திற்குப் போகேக்க இருந்த நாடு என்று எண்ணியிருக்கிறியள். எல் லாம் இப்ப தலைகீழாக மாறி விட்டது. யாழ்ப்பாணத்திற் குப் போறவை நிப்பினம். உங்கட பிளேனில யாழ்ப்பாணத்து ஆக்கள் வந்ததைக்கண்டனான். அவையளில் யாரையாவது சேர்த்தால் காணும் ...” என்றான் பூபாலன்.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது ஓர் இளைஞன் அவர்களிடம் வந்தான்.

“எஸ்கியூஸ் மீ ... நீங்கள் யாழ்ப்பாணமே போகிறியள்”

அவர்கள் திரும்பிப் பார்த்தனர். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருப்பவன் என்பது அவனது உடைகளிலிருந்து தெரிந்தது. அந்த வெயிலிலும் ஜேக்கின்ஸ் அணிந்திருந்தான், கண்களில் கண்ணாடி.

“என் பெயர் முருகானந்தம் .. சவுதியில் இருந்து வாரன்...”

“என் பெயர் சண்முகம் ... சுவைத்திருந்து வாறன் ... யாழ்ப்பாணம் போகத்தான் நிக்கிறம் ... இவர் என் தம்பி பூபாலன் ... நான் திருநெல்வேலி ... நீங்கள்” என்று அவன் கேட்டான்.

“நான் அத்தியடி ... கிட்டத்தான் ... மினிவான் ஒன்று பேசி வைத்திருக்கிறன். சூவாயிரம் ரூபா யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போகக்கேட்கிறார்கள். நீங்களும் வந்தால் இரண்டு பேரும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கலாம் ...”

சண்முகம் உடன் ஒத்துக் கொண்டான்.

இருவரதும் வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் மினிவான் முழுவதும் நிரம்பி மினிவானின் கூட்கரியலிலும் நிரம்பியது.

“மிச்சம் மிச்சம் சாமான் ...” என்றான் டிறைவர்: “கொஞ்சம் கூடத் தரவேணும் ...”

மினிவான் புறப்பட்டது. புத்தளத்தில் அவர்கள் ஒரு ஹோட்டலில் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிடும்போது சண்முகம் தம்பியிடம் மெதுவாகக் கேட்டான்:

“நிர்மலா ஏன் வரவில்லை? சுகமில்லையா? ...”

அவன் குரலில் தொனித்த ஏக்கத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் பூபாலனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சண்முகம் எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் விமானத்திலிருந்து இறங்கினான். அவனைக் கண்டதும் நிர்மலா ஓடி வருவாள். ஓடி வரும் அவளை அப்படியே தட்டி அணைத்து யார் பார்த்தால் என்ன, நின்றால் என்ன, முத்தமிடவேண்டும் என எண்ணி யிருந்தான். ரமணன் அவனை அடையாளம் கண்டு “அப்பா” எனத் தாவுவான். அவனை வாரியள்ளி முத்தமாரி பொழிய வேண்டும். ஐந்தாண்டுப் பிரிவை அந்த முத்தங்கள் தீர்க்க வேண்டும்.

கடல் நுரையான அவன் ஆசைகள்; ஆவல்கள்.

“என்னடா நான் கேட்கிறன்? ...” என்று கோபத்துடன் சண்முகம் பூபாலனைப் பார்த்தான்.

“அண்ணி நல்லாத் தான் இருக்கிறா ...”

“அப்ப ஏன் வரவில்லை?”

“அது எனக்குத் தெரியுமே, அண்ணை ...?”

அவர்களிடையே மோன நிசப்தம் திடீரென நிலவியது. சண்முகம் தம்பியை ஏக்கத்துடன் பார்த்தான். நிர்மலா, நீ ஏன் வரவில்லை? என்னில் உனக்கு என்ன கோபம்? இரண்டாண்டுகள் முடிந்ததும் ஒரு தடவை, ஊருக்கு வந்து செல்கிறேன் எனக்கடிதம் எழுதினேன். அதற்கு நீ என்ன எழுதியிருந்தாய்? வந்து போக வேண்டாம். ஒரேயடியாக இருந்து உழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள் என்று எழுதியதை மறந்து விட்டாயா? இப்போது வராததுக்கு என்ன நீ அர்த்தம்?

“போவோமா? ...” என்று முருகானந்தம் எழுந்தான்.

அவர்கள் மினிவானில் ஏறிப்புறப்பட்டனர். சண்முகம் பூபாலனுடன் மினிவானின் பின் சீற்றில் ஏறிக்கொண்டான்.

“ஏன் நிர்மலா வரவில்லை? நீ கூப்பிடவில்லையா?...”

“நான் அண்ணியைக் கூப்பிட்டன். அவ வர மறுத்து விட்டா. உங்களுக்காகத்தானே உழைக்கப் போனவர். உங்களுக்குத் தானே உழைச்சு உழைச்சு அறுந்தவர். நீங்கள் போய் சிறைகுடம் வைச்சு அழைத்து வாருங்கோ என்றா.”

சண்முகம் நிலைகுலைந்து போனான். அவனை வார்த்தைகள் பெரும் பாரமாகி நசுக்கின. நிர்மலா அப்படிக்கூறினாளா? செகு நேரம் அப்படியே விறைத்துப் போய் இருந்தான்.

பிரிவின் வேதனையைப் பிழிந்து அவள் எத்தனை கடிதங்களை எழுதினாள். இங்கு வெறும் உடல் தான் இருக்கிறது. என் உயிர் அங்கு தான். மூன்று மாதங்கள் வாழ்ந்த வாழ்வின் நினைவுடன் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். அத்தான், என்று எழுதிய நிர்மலாவா இப்படிக்கூறினாள்?

“நீ மெய்யாத் தான் சொல்லிறியா தம்பி? ...”

பூபாலன் தமையனை இரக்கத்தோடு, திரும்பிப் பார்த்தான்.

“நானேன் உங்களுக்குப் பொய் சொல்லப் போறன், அண்ணை? அண்ணி சொன்னதிலும் என்ன பிழை. நீங்கள் உழைச்ச எங்களுக்குத்தான் தந்தியள்.”

சண்முகம், கோபத்துடன் குறுக்கிட்டான்: “அவளுக்கு நான் உழைச்ச அனுப்பவில்லையா? உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலா அனுப்பிடுப்பன் ஏன்? வீண் செலவிற்கா? இரண்டு குமருகளைக் கரைசேர்ப்பதற்கு, அது என் கடமையில்லையாடா? கூடப்பிறந்ததுகளை ஏங்கவிட்டிட்டு நான் நிம்மதியாக வாழமுடியுமாடா? இதையேன் நிர்மலாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை?”

பூபாலன் எதுவும் பேசவில்லை. சண்முகமே தொடர்ந்தான்.

“வேறு என்ன சொன்னாள்?”

“ஐந்தாண்டுகள் பிரிந்திருந்திட்டன். இன்னும் இரண்டு நாள் பிரிந்திருப்பதால் ஒன்றும் வந்திடாது. இங்க வந்ததும் பார்க்கிறேன் என்றா”

சண்முகம் வெளியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காட்டுமரங்களிடையே குனிவத்தைப் பார்த்தான். பிரிவு தந்த ஊடல் தான் நிர்மலாவை இப்படிச் சொல்ல வைத்திருக்குமோ? அவன் தனக்குத் தானே சமாதானத்தைத் தேடிக்கொள்ளப் பார்த்தான்.

“ரமணன் உங்களைப் போலவே இருக்கிறான், அண்ணை நல்ல சிவப்பு, நேசறிக்குப் போகிறான். நல்லாப் பாடுவான்...”

பூபாலன் சொல்வதை ஆவலுடன் சண்முகம் கேட்டான்.

“ஆனால் எங்களுடன் சேரமாட்டான், அண்ணை”

சண்முகத்தின் மலர்ந்த முகத்தில் இருள் கவ்வியது. காரணத்தைத் தேடுமாப்போல தம்பியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“நாங்கள் வீடுகட்ட அத்திவாரம் போட்ட நாளிலிருந்து அண்ணி எங்க வீட்டிற்கு வாறதில்லை பேசறதில்லை. ரமணனை விடுவதுமில்லை. நான் மட்டும் மாதம் ஒரு தடவை போவன். அதுவும் நீங்கள் அனுப்பிய காசைக் கொடுப்பதற்காக... அவ்வளவு தான். அண்ணியின் தாயும் தேப்பனும் சரியான தற்பெருமைக்காரர். அவைதான் அண்ணியைப் பழுதாக்கி வைச்சிருக்கினம்”

“இவ்வளவு நடந்து போச்சுதா? அவள் உங்க வீட்டிற்கே வாறதில்லையா? வீடுகட்டி மூன்று வரியமாகுது... அப்ப மூன்று வரியமா உங்களுக்கும் அவளுக்கும் ஒரு தொடர் புயில்லை? - இதையேன் நீங்கள் ஒருத்தரும் எனக்கு எழுதவில்லை? நான் நினைச்சன் நீங்கள் எல்லாரும் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் துணையாயிருக்கிறீயன். என் குழந்தை நானில்லா விட்டாலும் உங்களுடன் கலகலப்பாக சந்தோசமாக இருப்பான் என்று... ஏன்ரா நீ கூட இதை எழுதவில்லை?”

“உனக்கு எழுதி வீண் கவலையைக் கொடுக்கவேண்டாம் என்று அம்மா சொல்லிவிட்டா?... அதால எழுதவில்லை”

“வீடு குடி புகுதலிற்கும் நிர்மலா வரவில்லை...?”

“இல்லை - எங்கட அம்மம்மா செத்தகிறதும் அண்ணியோ அவளின் ஆக்களோ வரவில்லை...”

அவன் எதுவும் பேசும் நிலையில் இல்லை. அவனை தன் மடிமீது போட்டுத் தாலாட்டி வளர்த்தவன், அம்மாவல்ல அம்மம்மா தான். அந்த மூதாட்டி இறந்து போன செய்தி அவனுக்கு ரெலக்ஸ் மூலம் கிடைத்தது அவனால் வரமுடியவில்லை. முதல் கம்பனியுடனான இரண்டாண்டு ஒப்பந்தம் முடிந்ததும், இன்னொரு கம்பனியிடம் புதிதாக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருந்த காலம். அதனால் அவனால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரமுடியவில்லை.

பெற்ற தாய் செத்திருந்தால் கூட அவன் அன்றைய நிலையில் வந்திருக்க மாட்டான். அவன் மட்டுமா? அவனைப் போல எத்தனை பேர்? அந்நிய மண்ணில் தங்களுடன் கூடப் பிறந்ததுகளுக்காக உழைக்கிற அண்ணன்கள்? தங்கள் ஏழ்மையை ஒழித்து முன்னேறிவிட வேண்டும் என உழைக்கிற பிள்ளைகள்? செத்தவீட்டிற்கு, கல்யாண வீட்டிற்கு, என யாழ்ப்பாணத்திற்கு போவதால் செலவாகும் இருபத்தை யாயிரத்தை தங்கச்சிக்குக் கொடுக்கிற சீதனத்தோடு சேர்க்கலாம் என கணக்குப் பார்க்கும் அண்ணன்களில் ஒருவனாக இருந்தான்.

கூடப்பிறந்த குற்றம். ஆம், யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் சீதனத்துடன் கரைசேர்க்க வேண்டிய குமருகளுடன் கூடப்பிறந்த குற்றம்.

அம்மம்மாவின் செத்தவீட்டிற்கு அவனால் வரமுடியவில்லை.

அருகிலிருந்த நிர்மலாவும் அவன் மகனும் கூடச் செல்லவில்லை.

நிர்மலா ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டாய்? உனக்கு அம்மம்மாவைத் தெரியாது அந்தக்கிழவியின் மடியில், வளர்ந்தவன் நான் எனக்கு ஒன்றென்றால் துடித்துப்போகும் அந்தக் கிழவியின் இதயத்தில் வாழ்ந்தவன் நான், நிர்மலா?

அவன் அறியாத செய்திகள். நிகழ்ச்சிகள் பல ஊரில் நடந்து விட்டன. எல்லாவற்றையும் அவனுக்கு எழுதாமல் மறைத்து விட்டார்கள். அவன் பொய்மை நிலையில் கற்பனை நம்பிக்கைகளுடன் வாழ்ந்துவிட்டான். அவனை எவரும் மனித உணர்வு கொண்டவனாக எண்ணவில்லையா? இவற்றையெல்லாம் எழுதினால் எங்கே உழைக்காமல் வந்து விடுவான் என்ற பயமா?

சுக துக்கங்களில் பங்கு கொள்ளாத உழைக்கும் யந்திர மாகவா எல்லோரும் எண்ணிவிட்டார்கள்?

சுயநலன்கள், சுயநலன்கள் நிர்மலா கடிதங்கள் எழுதுவாள் மாதத்திற்கு ஒன்று. அதில் சுகம் விசாரிப்பாள். ஆரம்பக்கடிதங்கள் போல ஏக்கத்தைக் கொட்டுவதாக இருக்காது. ரமணனைப்பற்றி எழுதுவாள். இறுதியில் வீட்டிற்கு அனுப்புவதைப் பற்றிக் குறை கூறுவாள். அதற்கும் இடையில் தனக்கு என்ன சாமான்வேண்டும் என்று எழுதுவாள்... கிரைண்டர்... ரேப்றெக்கோடர்... ரி. வி... டெக்.. இப்படியிருக்கும். அவன் தங்கைகளும் கடிதம் எழுதுவார்கள். அக்கடிதங்களின் இறுதியில் ஏதாவது ஒரு பொருளின் வேண்டுகோள் இருக்கும் எல்லாரும் அவனிடம் எதையோ எதிர்பார்த்துத்தான் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதனால் அவனுக்குத் தெரியவேண்டிய விடயங்களை மறைத்துவிட்டார்கள்.

எல்லாரும்ல்ல அம்மா அப்படியல்லள்: அம்மா அவனுக்கு எழுதிய எந்த ஒரு கடிதத்திலும் எதையும் கேட்டு எழுதிய தில்லை. அவன் சேமத்திற்காகப் பிரார்த்தித்துத்தான் எழுதுவான், "உன்னைப் பார்க்க ஆவலாய் இருக்கிறது. விரைவில் வந்துவிடு என்று தான் எழுதுவான். தாய் அன்பு எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை.

"அண்ணை... நான் கேட்ட டெக் கொண்டு வந்தியா?...'' என்று பூபாலன் கேட்டான்.

சண்முகம் வெறுப்புடன் தம்பியைப் பார்த்தான்.
ஆனையிறவுத் தடைமுகாரில் அவன் வந்த வாகனத்தை
இராணுவத்தினர் மறித்தனர்.

3

IDAலை முற்றாகத் தன்னை இருளில் ஆழ்த்திக்
கொண்டது. நாவற்குழியைக் கடந்து மினிவான் விரைந்து
கொண்டிருந்தது. சண்முகம் எதுவும் பேசவில்லை. வெளியே
வெறித்துப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

கண் முன்னாலேயே இருள் கவ்வியிட்டது. வேகமாக
இருள் கவ்வியிட்டதை உணர்ந்தான். விமானத்திலிருந்து
மண்ணில் கால் பதிக்கும் வரை உள்ளத்தில் கொப்பளித்த
ஆவல் ஊடங்கியிட்டது. அவ்விடத்தில் கவலையும் ஏமாற்ற
மும் குடியேறியிருந்தன.

ஆனையிறவுத்தடை முகாமில் அவர்களை ஒன்றரை
மணி நேரம் வரையில் இராணுவத்தினர் தாமதப்படுத்தி
விட்டனர். பெட்டிகளைக் குடைந்து குடைந்து எதை
யெதையோ தேடினர். பாஸ்போர்ட்டைத் துருவித் துருவி
ஆராய்ந்தனர். சிங்களத்தில் அஞ்சையுடன் பேசிக் கொண்ட
னர். பின்னரே அவர்களைச் செல்லவிட்டனர்.

அந்நிய நாட்டிற்குள் கால் பதிக்கின்ற உணர்வினை அவர்
களின் செய்கைகள் உண்டாக்கின. மனதில் ஒருவிதமான
வெறுப்பும் வெட்கமும் ஏற்பட்டன. ஆனையிறவிற்கு
இப்பால் வீதியில் இராணுவ ட்றக்குகள் விரைந்தன. ஆயுதம்
ஏந்திய வீரர்கள் அவற்றில் இருந்தனர். ஆயுதம் ஏந்திய
பொலிசாருடனும் ஜீப்புகள் விரைவதைக் கண்டனர்.

அவன் இங்கிருந்தபோது இவ்வளவு தொகையான இராணுவ நடமாட்டத்தை அவன் கண்டவனல்லன். ஐந்தாண்டுகளில் நிலைமை மாறி விட்டது. அவன் குவைத்தில் இருந்தாலும் இங்கு நடந்த சம்பவங்களை அறியாதவனாக இருந்துவிடவில்லை.

நாட்டுநிலைமைகளை உடனுக்குடன் அவனால் அறிய முடிந்தது. வீட்டு நிலைமைகளைத் தான் உடனுக்குடன் அறிய முடியவில்லை.

உடனுக்குடனா? ஐந்தாண்டுகளாக நடந்து முடிந்த சம்பவங்கள் எதுவும் அணுக்குத் தெரியாது.

ஐந்தாண்டுகளில் யாழ்ப்பாண நகரம் முற்றாக மாறி விட்டது போல அவனுக்குப்பட்டது. அத்தியடியில் முருகானந்தத்தை இறக்கிவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்டபோது அவர்களை வீட்டிற்கு வந்து செல்லுமாறு அவன் அழைத்தான்.

“இன்னொரு நாளைக்கு வாறன்... நீரும் ஒருக்கா வீட்டிற்கு வாரும்...”

முருகானந்தத்தைக் கண்டதும் அந்த வீட்டில் எழுந்த ஆரவாரத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் எண்ணிக் கொண்டான். அவனைக் கண்டதும் அவன் பெற்றோர், சகோதரங்கள் ஆரவாரப்பட்டுத் தான் வரவேற்பார்கள். யார் வரவேற்று என்ன?

நிர்மலா ரமணன்...?

அவன் வாழ்வில் பங்கு கொண்டவள், அவன் இரத்தம் இரண்டும் அவளை வரவேற்க வராதபோது... அவன் வருகையால் மகிழாத போது... நிர்மலா, நீ ஏன் இப்படி மாறினாய்? மூன்று மாதங்கள் உன்னுடன் வாழ்ந்த வாழ்வின் நினைவுச் சுவடுகள் இன்னமும் என் மனதில் அழியாமல் இருக்கிறது.

நான் தான் அவசரப்பட்டு விட்டேனோ? கலியாணமாகி இவ்வளவு விரைவில் பிரிந்து சென்றதால் தவறு செய்து விட்டேனோ?

ஐந்து ஆண்டுகள் பிரிந்திருக்கிறன். இன்னும் ரெண்டு நாள் பிரிந்திருக்க மாட்டேனா? அப்படியா சொன்னாய்? இவற்றிற்கு என்ன அர்த்தம்? பிரிவின் ஏக்கமா? அல்லது அலட்சியமா?

கந்தர் மடத்தைக் கடந்து மினிவான் சென்றபோது பூபாலன் கேட்டான்: "அண்ணை... முதலில் உங்க வீட்டிற்குத் தானே போறது...?"

முதலில் யாரைப் பார்ப்பது? நிர்மலாவை, ரமணனை?

அவன் இதயத்தில் பிள்ளையின் வாஞ்சை எழுந்தது. அவன் எப்படியிருப்பான் எனப்பார்க்க நெஞ்சம் துடித்தது. நிர்மலாவின் அலட்சியம் அந்த ஆவலையடக்கி இதயத்தை பாரமாக்கியது.

அவள் விமான நிலையத்திற்கு வந்திருக்கலாம். ஐந்தாண்டுகளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற கணவனைச் சந்திக்கும் ஆவல் அவனுக்கு இருக்கவில்லையே? பிறந்த நாளிலிருந்து தன் குழந்தையைப் பார்க்காத தந்தைக்கு மகனை உடன் காட்டும் விருப்பம் இருக்கவில்லையே?

அவள் வராமலே இருந்திருக்கலாம். குவைத்தில் தனிமையைத் தவிர வேறு கவலை அவனுக்கு இருக்கவில்லை. இங்கு வரு முன்னரே நெஞ்சம் நிறையச் சுமையாக அழுத்தம் ஏமாற்றங்கள்.

"அம்மாவை முதலில் பார்க்க வேண்டும். வீட்டிற்கு முதலில் போவம்." என்றான் சண்முகம்.

அவர்களின் வீட்டு ஒழுங்கைக்குள் வாஷ் நுழைந்தது. இது அவன் வீட்டு ஒழுங்கைதானா? கல்லும் முள்ளும் மணலுமாகக் கிடந்த ஒழுங்கை தார் வீதியாகக்கிடந்தது. ஒழுங்கையின் இருபக்கங்களும் கறையான் அரித்துக் கொட்டியவேலிகள்... கிடுகுகளும் பனை ஒலைகளுமாகக் காட்சி தரும். அவற்றினைக் காணவில்லை. மதில்கள் எழுந்திருந்தன மதில்களுக்கு மேலால் கல்வீடுகளை தெரிந்தன. இருளில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் வீடுகளில் இன்று மின்னொளி சிந்தியதைக் கண்டான்.

பல வீடுகளுக்குமேல் பனையுயரத்தில் ரி. வி. அன்ரனாக்கள்.

ஐந்தாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. கிடுகு வேலிகளுள் முடங்கிக்கிடந்த பண்பாட்டுப் பெருமைகள். மாறிவிட்டனவோ?

“இது எங்கடை ஒழுங்கை தானே?...” என்று ஒரு கணவியப்புடன் சண்முகம், கேட்டான்.

“ஓம் அண்ணை...”

அவன் வீடும் மாறித் தான் இருந்தது. பட்ட கதியால் களுடன் கறையான் அரித்தும் அரிக்காமலும் சிதிலமாகக் கிடக்கும் கிடுகுவேலியிருந்தவிடத்தில், வண்ணவேலைகள் செய்யப்பட்ட மதில் சுவர் பாம்பாக வளைந்துகிடந்தது. செத்தையாகக் காணப்பட்ட படலையிருந்தவிடத்தில் இரண்டு பெரிய இரும்புக் கேற்றுக்கள் புதிதாகக் இருந்தன. பழைய வீடு அப்படியே இருக்க, அதன் அருகில் கம்பீரமாக எதிர் வீட்டிற்கு இணையாகப் புதிய கல்வீடு உயர்ந்திருந்தது. மின் ஒளியில் பிரகாசமாக இருந்தது. கூரையின் முகட்டில் அன்ரனா ஏரியல்.

மினிவான் வந்த சத்தம் கேட்டு, கிளி ஓடி வந்து கேற்றைத் திறந்தான். வான் அப்படியே உள்ளே நுழைந்து போர்டிக்கோவில் ஏறி நின்றது. வாசலில் எல்லாரும் குழுமி நின்றிருந்தார்கள்.

சண்முகம் சற்று நேரம் பாசமழையில் நனைந்தான். அம்மா அவனைச் சிறு குழந்தைபோலக் கட்டிப்பிடித்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். எப்போதும் விலகியே இருக்கும் ஐயாகூட அவன் அருகில் வந்து முதுகில் தடவி, "எப்படியடா, தம்பி" என்றார். கிளியும் செல்வமும் அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்கள். மூத்த தங்கை உமாவும் வந்திருந்தாள்.

"சுயநலன்கள்" என அவன் முடிவு கட்டியிருந்தமைக்காக வருந்தினான். அண்ணனிடம் தான் தமக்குத் தேவையான வற்றைக் கேட்பார்கள். வேறு யாரிடம் கேட்க முடியும்?

பூபர்லன் மினிவான் டி.றைவரை இரவு தங்கிச் செல்லுமாறு அழைத்தான்.

"இல்லை மாத்தையா... நான் விகாரையில் தங்கிவிட்டு, நாளைக்கு அந்தியில் கொழும்புக்கு ஆக்கள் எடுத்துக் கொண்டு போகப் போறன். வாறன்." என்று அவர்கள் கொடுத்த பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டான். சண்முகம் அவனிடம் இனிப்புப் பண்டங்கள் நிறைந்த ஒரு பார்சலைக் கொடுத்தான்.

"உங்க குழந்தைக்கு..."

"போமன் துதி, மாத்தையா..." என்று நன்றியுடன் அவன் வாங்கிக் கொண்டான்; "மிச்சம் நன்றி..."

அவர்கள் கதைகதையாகச் சொன்னார்கள். ஐந்தாண்டுக் கதைகள். அவன் அவற்றைப் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மனதில் வெறுமை தேங்கிக் கிடந்தது; "நிர்மலா... ரமண..."

பக்கத்துவீட்டுச் செல்லப்பர் அவன் வந்த செய்தி அறிந்து ஓடோடி வந்தார்.

"தம்பி... எப்ப வந்தது? இனி எப்ப போறது?..."

யாழ்ப்பாணத்து மனிதர்கள் எல்லாரையும் கேட்கின்ற முதல் கேள்வியைத்தான் செல்லப்பர் கேட்டார்: அவன் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஊருக்கு வந்து உடைகளைக் கூட மாற்றவில்லை. எப்ப வந்தீர், எப்ப போறீர்?

சம்பிரதாயமான கேள்வியா? அல்லது வந்த கையோடு ஓடிப்போ என்ற வழிகாட்டலா? எதுவாயினும் அவர் கேட்ட கேள்வி அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“இனி வெளிநாட்டிற்கு போவதாக உத்தேசமில்லை...”

செல்லப்பர் வியப்புடன் அவனைப்பார்த்தார்.

“இங்க இருந்து உழைக்க முடியுமே?...வெளிநாட்டில் தான் அள்ளலாம்...”

“இங்க இருந்து உழைக்க முடியாவிட்டாலும் வாழலாம், அம்மான். நீங்கள் என்ன கேள்வி கேக்கிறீயள்? இப்பத்தான் வந்திருக்கிறீன் எப்ப போறாய் திரும்பி என்று கேக்கிறீயள்... இரக்கமில்லாத மனிதராக இருக்கிறீயள்.” என்று சண்முகம் எரிந்து விழுந்தான்.

“சரி...சரி...நீ வா, தம்பி...உடுப்பை மாத்திட்டு சாப்பிடு...” என்று அம்மா அவசரமாகக் குறுக்கிட்டாள்.

செல்லப்பரின் முகம் சோர்ந்துவிட்டது,

சண்முகம் தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

சற்று மௌனமாக இருந்தான்.

“தம்பி சந்திக்குப் போய் ஒரு காரி பிடித்துக் கொண்டு வா.. வீட்டுக்குப் போக வேணும்...”

அந்தவிடத்தில் மயான நிசய்தம் ஏனோ குடிகொண்டது. பூபாலன் சயிக்கலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

கிளி கொண்டு வந்து கொடுத்த கோப்பியை வாங்கிப் பருகினான். மூக்குப்பேணிக்குப் பதிலாக ‘கப் அன் சோசஸ்ரில்’ கோப்பி தந்தான். மாற்றங்கள்.

“நிர்மலா இங்க வாறதில்லையா, அம்மா...?”

அம்மா கலக்கத்துடன் மகனைப் பார்த்தாள்.

“குழந்தையைக் கூட இங்க விடுகிறதில்லை...” என்ற படி அம்மா சேலைத்தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“விடு கட்டினதிலிருந்து அண்ணைக்கு எங்களுடன் கோபம்...” என்றாள் கிளி.

“இதையெல்லாம் ஏன் நீங்கள் எனக்கு எழுதவில்லை? ...” என்று சண்முகம் சற்றுப் பலமாகக் கேட்டான். எவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நிற்கின்ற சத்தம். அவன் எழுந்திருந்தான். வெளிக்கேற்றைத் திறந்து கொண்டு வந்தது-

நிர்மலா.

அவன் உள்ளம் ஒருகணம் மகிழ்வால் துடித்தது. அவள் முன்னிலும் பார்க்க ஒரு சற்றுப் பருத்திருந்தாள். அது அவளுக்கு அழகாகத்தான் இருந்தது.

“நிர்மலா...வா...” என்றான் சண்முகம் பாசத்துடன்.

அவள் எல்லாரையும் அடங்காச் சினத்துடன் பார்த்தாள். கண்கள் ஆத்திரத்தால் நீரைச் சொரிந்தன.

“இனியாவது என் புருசனை என்னுடன் வாழவிடுகிறியளா?” நிர்மலாவின் வார்த்தைகள் கொடூரமாக இறங்கின

4

சுவைத் நாட்டின் கோடைகாலக் கடும் வெப்பத்தையும், மாரிகாலக் கடும் குளிரையும் அவன் அனுபவித்திருக்கிறான்.

இரண்டும் மிக்க கடுமையானவை. உடலைப்பிழிகின்ற வெப்பத்தையும் உடலை உறைய வைக்கும் குளிரையும் அவன் ஐந்து ஆண்டுகளாக அனுடவித்திருக்கிறான். அவை அவனுக்கு பழக்கப்பட்ட காலநிலைமைகளாக மாறும் வேளையில் அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு தாய்நாட்டிற்கு வந்திருக்கிறான்.

அங்கு காலநிலைமைகள் தான் கடுமையானவையாகவிருந்தன. இங்கு குடும்ப நிலைமைகள், உறவுகள் விரிசல் கண்டனவாக, மிக்க இடர் தருவனவாக இருக்கின்றன. நிர்மலரா ஆத்திரத்தோடு கேட்ட கேள்வியின் தாக்கம் குவைத்தின் ஒருவருடச் சுவாத்தியத்தின் திரண்ட தாக்கமாக அவனில் இறங்கியது.

“இனியாவது என் புருசனை என்னுடன் வாழவிடுகிறியளா?”

அந்த வார்த்தைகளின் தாக்கத்தில் அந்தக் குடும்பமே சிலகணங்கள் நிலைகுலைந்து போனது. அம்மா விக்கித்துப் போய் நின்றாள். ஐயா அப்படியே வாசலில் அமர்ந்து கொண்டார். தங்கைகள் பரிதாபமாக நிர்மலரவைப் பார்த்தார்கள். செல்லப்பர் மனதுக்கு அக்காட்சி மிக்க இதமாக இருந்தது.

அவனால் அவ்வார்த்தைகளை சில நிமிடங்கள் கிரகிக்கவே முடியவில்லை. வாழத் துடிக்கின்ற ஒரு பெண்ணின் ஆதங்கமா? அல்லது என் கணவனைக் கொண்டு உழைப்பித்து வாழ்கிறீர்களே என்ற ஏக்க ஆத்திரமா? கண்கள் கலங்கிய நிலையில் நிர்மலரவைப் பார்த்ததும் அவன் கலங்கிப் போனான்.

முதலில் எழுந்த ஆத்திரம் மனதுள் சமாதியாகியது. பாவம். நிர்மலரா. ஐந்தாண்டுகளுக்கு பின்னர் கணவனைக் காண எவ்வளவு துடித்திருப்பாள்! அவன் அவளிடமல்லவா முதலில் ஒடிச்சென்றிருக்க வேண்டும்?

அவன் தன் கடமைகளை எண்ணிக் கொண்டான். பெற்றோரைப்பேணல், தங்கைகளுக்கு நல்வாழ்வமைத்துக் கொடுத்தல் என்பன எவ்வளவு முக்கியமான கடமைகளோ, அதைப்போல அவனை நம்பி வந்த மனைவியை மகிழ்வாக வைத்திருத்தலும் அவன் கடமை தான்.

அம்மா தன்னைச் சுகாகரித்துக் கொண்டாள். எழுந்து நிர்மலாவிடம் சென்றாள்.

“உள்ளே வா, மோனை...”

நிர்மலா நின்று இடத்திலிருந்து அசையவில்லை.

“நான் வரமாட்டன்.. அவரை என்னுடன் அனுப்பி விடுங்கோ... அவரை இங்க வைச்சிருக்க உங்களுக்கு என்ன உரிமையிருக்கிறது...?”

“உனக்கில்லாத உரிமை எங்களுக்கில்லை, மோனை. அவன் உன்னை புரிசன், என்றை பிள்ளை, மோனை எங்கடை நன்மை தீமையில் உனக்குப் பங்கில்லையா?...”

“கலியாணம் கட்டிக் கொடுத்த பிறகும் அவரைக் கொண்டு உழைச்சுத் தின்பைப் பார்க்கிறியள். இது எப்ப வந்த வீடு? எப்ப வந்த பவர்? அவர் உழைச்சு அனுப்ப நீங்கள் நல்லாச் சோக்குப்பண்ணுங்கோ. நானும் பிள்ளையும்...” அவள் ஓவென்று அழுதாள்.

“நிர்மலா...வாயைப் பொத்தடி...” என்று சண்முகம் கத்தினான். கதிரையை விட்டு விருட்டென்று எழுந்தான். கிளி ஓடிவந்து அவன் கரத்தைப்பற்றித் தடுத்தாள். அம்மா சண்முகத்திடம் ஓடி வந்தாள்.

“தம்பி... நீ அவளுடன் போயிடு...அவளில பிழையிலல்..”

“அம்மா...”

“முதலில் போட்டு வாடா, சண்முகம்...கூட்டிக்கொண்டு போ...”

சண்முகம் நிர்மலாவைப் பார்த்தான். அவள் கண்ணீர் அவன் இதயத்தைப் பிழிந்தது. இது பாசப்போராட்டம், உரிமைப்போராட்டம். சில சூட்டுக்கேசுகளையும் பெட்டிகளையும் எடுத்துக் காரில் வைத்தான். காரில் ஏறிக்கொண்டான்.

நிர்மலாவும் வந்து ஏறிக்கொண்டாள். இருவரும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. அவள் அவன் அருகில் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தாள். அவள் காரில் ஏறியதும் தன் மடியில் விழுந்து அழுவாள். விம்மி விம்மி அழுவாள். 'என்னை மன்னிச்சிருங்கோ' என்று இரப்பாள். அவளைத் தேற்றி அவள் கூந்தலை வருடிவிடலாம், என்றெல்லாம் அவள் எதிர் பார்த்தாள்.

அவள் அப்படிச் செய்திருந்தால், விமானத்தில் இறங்கிய திருந்து அவன் இதயத்தை அழுத்துகின்ற சமை பறந்திருக்கும். அவனிலும் தவறிருக்கத்தான் செய்கிறது. மூன்றாம் மாதம் அவளைப்பிரிந்து சென்றவன், ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் வருகிறான். அந்தப் பிரிவின் வேதனையில் அந்த இளம் பெண் எவ்வளவு நரகவேதனைப்பட்டிருப்பாள் என்பதை உணரத் தவறிவிட்டான். அந்த வேதனையில் அவள் அவ்வாறு நடந்து கொண்டதில் தவறு காணமுடியாது.

வீடு நெருங்கியபோது அந்த மௌனச் சுவரை அவனே தகர்த்தான்.

"ரமணன் எப்படி இருக்கிறான். நிர்மலா? ஏன் அவனைக் கொண்டுவரவில்லை..."

நிர்மலா அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்பார்வையில் தொனித்தது எதுவென இருளில் தெரியவில்லை.

"மகனின் நினைவும் இருக்குது... சந்தோஷம்... நான் உங்களுக்குக் கழுத்தை நீட்டியவள். நீங்கள் வராவிட்டாலும் வந்தீன். அவன் ஏன் வரவேண்டும்? விதைத்துவிட்டு அறுவடையைக் கூடப்பார்க்காமல் ஒடிப்பான அப்பனைப்பார்க்க ஏன் அவன் வரவேண்டும்?..."

அவன் தடித்துப்போனான். இவனை என்ன பிடித்திருக்கின்றது?

“நிர்மலா...ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறாய்...”

அவள் அவன் சொன்னதைப் பரவாய் பண்ணாமல் கூறினாள்! “உங்களை யார் என்றே அவனுக்குத் தெரியாது”

“என் படங்களைக் கூடவா அவன் பார்க்கவில்லை, நிர்மலா?”

“படங்களைக் காட்டி இது தான் உன் அப்பா என்று அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. ஐந்து வருஷமாக நான் தான் அவனுக்கு அப்பாவும் அம்மாவும்...”

சண்முகம் இடிந்துபோனவனாக அப்படியே காரின் சேற்றில் சாய்ந்து கொண்டான். எவ்வளவு பெரும் இழப்புகள்? பெற்ற மகனே தகப்பனை அடையாளம் காணமுடியாத நிலை. நிர்மலாமிது அவனுக்குக் கோபம் தீயாகச் சுடரிட்டது. இப்படியும் ஒரு தாயா? தகப்பன் யார் என்று அறிமுகப்படுத்தாத கொடியதாய். யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தில் பிறந்த ஒரு பெண் இப்படி இருக்கமுடியுமா?

இந்த நாட்டின் தமிழ்ப்பாரம்பரியங்கள் சிதைவடைவதன் போக்கின் பிரதிபலிப்பாக இவள் நடந்து கொள்கிறாளோ?

வீட்டின் முன் கார் நின்றது. கதவைத் திறந்து கொண்டு அவன் இறங்கினான். அவன் வீட்டிலும் மாற்றங்கள் தெரிந்தன. முன்பு வீறாந்தையாக இருந்த முன் பக்கத்தில் இப்போது புதிதாகக் கட்டப்பட்ட அறையும் ஹோலும் இடங்கொண்டிருந்தன. ஹோலில் அவன் மாமி அமர்ந்திருந்தாள். அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, தான் படித்துக் கொண்டிருந்த பேப்பரில் கவனம் செலுத்தினாள். மாமாவைக் காணவில்லை.

ஹோலில் ஒரு பக்கத்தில் மூன்று சில்லுச் சயிக்கில் ஒன்றில் ஒரு சிறுவன் அமர்ந்திருந்தான். அவனை சண்முகத்தால் அடையாளம் காணமுடிந்தது. அவன் இரத்தத்தில் உதித்த மகன், உடலெல்லாம் பாசுவெள்ளம் அலையாகப்பொங்க, அவனை ஆவலுடன் நெருங்கினான்.

“ரமணா...” என்றபடி அவனைத் தூக்கமுயன்றான்.

ரமணன் வீரிட்டுக் கத்தினான்.

“அம்மா... ஆ...”

ஆவலுடன் மகனைத் தூக்க முயன்ற கரங்கள் பின்வாங்கின, அழுதபடி ஓடி வந்த மகனை நிர்மலா தூக்கி அனைத்துக் கொண்டாள். அவனைத் துயரமேகங்கள் முற்றாக முடிக்க கவிந்தன.

“ஏன் குழந்தையைப் பயமுறுத்திறியன்... அவன் உங்களுடன் சேரமாட்டான். இந்த வீட்டில் இருக்கிறவையைத் தவிர வேறு எவருடனும் அவன் சேர்ந்து பழக்கமில்லை—”

சண்முகம் நிர்மலாவையும் குழந்தையும் ஏக்கத்தோடு பார்த்தான். ரமணன் பயத்தோடு அந்நியனைப் பார்ப்பது போல அவனைப் பார்த்தான்.

அவன் அறைக்குள் புகுந்து கட்டிலில் துயருடன் சரிந்தான். அதே அறை, கல்யாணமாகி அவனும் அவளும் மூன்று மாதங்கள் இனிமையாக வாழ்ந்த அறை. அதே கட்டில்... இழந்துபோன காலங்களில் இழப்புக்கள், கறந்த பாலே, நிர்மலா கையில் கோப்பியுடன் அறைக்குள் வந்தான்.

அவன் ஆவலுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“குழந்தை எங்கே?

“அவன் அம்மாவுடன் ஹோலில். இந்தாங்க கோப்பி...”

“ஏன் இப்படிச் என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறாய், நிர்மலா”...?

“நானா... உங்களையா?...”

அவள் கட்டிலில் அமர்ந்தாள். அவள் அன்றும் இப்படித்தான் வந்தாள். அமர்ந்தாள். அதே நிர்மலா. முன்னரிலும் அழகாக இருந்தாள்.

அவன் கோப்பிக்கிளாசை வாங்கி மேசையில் வைத்து விட்டு, “நிர்மலா” என்று அன்போடு அழைத்தபடி அவள் கரங்களைப் பற்றினான். அவள் தீ சுட்டது போலக் கரங்களைக் இழுத்துக் கொண்டாள்.

“நிர்மலா...”

“இந்தாங்க முதலில் இதைக் குடியுங்க...”

அவன் வாங்கிக் குடித்தான்.

“நீங்க குவைத்திற்குப் போன் நாளிலிருந்து இந்த அறையில் நான் படுக்கவில்லை. என்னால் முடியவில்லை. அடுத்த அறையில்தான் படுத்தேன். இன்றுதான் இந்த அறையைத் திறந்து துப்பரவு செய்தேன் ”

நிர்மலா அவனை ஏக்கதோடு பார்ப்பதாக அவனுக்குப் பட்டது. அவளின் அகன்ற விழிகளின் ஆழத்தில் அருபலித்த மூன்று மாதங்களின் இனிமை நினைவுகளும் இழந்த வருடங்களின் தனிமை நினைவுகளும் புதைந்திருந்தன.

“இனி உன்னைப் பிரியமாட்டேன், நிர்மலா... என்றான் அவன்; உன்னைப் பிரிந்த தனிமை ஏக்கம் எனக்கு மட்டும் மில்லையா, நிர்மலா, உன் நினைவோடே அங்கு வாழ்ந்தேன், குஞ்சு...”

அவன் உள்ளத்தின் அடி ஆழத்திலிருந்து பொங்கிய ஆறாத காதலின் ஏக்கத்தை அவன் உணராமலில்லை. அவன் உதடுகளைப் பிரியாமல் சிரித்தாள்.

“அங்கு நீங்க எப்படி இருந்தியளோ? ஆருடன் வாழ்ந்தியளோ?”

அவன் துடித்துப் போய் அவனைப் பார்த்தான். அவன் தொடர்ந்தான்: “அப்படி நீங்க இருக்கவேண்டும் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. வாழவேண்டிய இளமையை வீணே அநுபவியாமல் கழிக்கவேண்டும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை இளமையின் தேவையை நீங்கள் அங்கு...”

அவன் விருட்டென்று எழுந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டான்.

“அப்படியில்லை, நிர்மலா.. அப்படியில்லை” அவன் வெகு அமைதியாக அவன் பிடியைத் தளர்த்தினான். தன்னை அணைத்திருந்த கரங்களைப் பிரித்துவிட்டான்.

“நிர்மலா—”

அவன் உடலின் வெம்மையும் வார்த்தைகளின் தகிப்பும் அவளுக்குப் புரிந்தன. அவள் அமைதியாகச் சொன்னாள். “நான் உங்களுடன் இந்தக் கூட்டில் அருகில் உறங்குவதாக விருந்தால், நான் கேட்கின்ற ஒன்றிற்கு நீங்கள் உடன்பட வேண்டும்.”

அவனை வியப்பும் துயரும் ஆட்கொள்ள அவனைப் பார்த்தான்.

5

செம்மண் தோட்டங்களில் பயிர்கள் வளர்ந்திருந்தன. மிளகாய்க்கன்றுகள் காய்களுடன் சிலிர்த்துக்கிடந்தன. கத்தரிக்கன்றுகளும், கோவாவும் தோட்டங்களின் பெரும் பரப்பைப் பிடித்திருந்தன. அவன் சிலிர்ப்பர்களைக் கையில் ஏந்தியவாறு தோட்டங்களுடாக ஆலமரத்தடி வாசிக்கசாலை யைநோக்கி நடந்தான். தோட்டங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் அவனை அடையாளம் கண்டு, விசாரித்தனர்.

தோட்டங்களைக்கடந்து சிறு வீதியில் ஏறியபோது அப்பிரதேசத்தில் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றங்கள் புரிந்தன. வீதியின் இருமருங்கும் பருவப்பயிர்களின் செய்கைக்குட்பட்டிருந்த தோட்டங்களில் முந்திரிக் கொடிகளும் பந்தர்களும் இடப்பிடித்திருப்பதைக் கண்டான் இன்னொரு தோட்டத்தில் தோடங்கன்றுகளும் எலுமிச்சங்கன்றுகளும் முற்றாக ஆக்கிரமித்திருப்பதையும் கண்டான். புகையிலைச் செய்கையை பிரதானமாகக் கொண்டிருந்த கமக்காரர், இன்று வருவாய்தரும் வேறு நிரந்தரப்பயிர்களின் செய்கையில் ஈடுபட்டிருப்பது காலமாற்றத்தான்.

தோட்டங்களுடாக இந்த அதிகாலை வேளையில் நடப்பது மனதிற்கு இனிமையாகவும் நிம்மதியாகவும் இருந்தது. மீண்டும் தோட்டங்களுடாக இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினான். இப்படியே போனால், அவன் மாமா வீடு வரும். அவர்களைச் சந்தித்ததாகவும் இருக்கும். முதலில் சீராளனைக் காண வேண்டும். அவனுடைய தங்கை கிளிக்கும் சீராளனுக்குமிடையில் நீண்ட காலமாக ஒருவருக்கொருவர் சினேகிதம் உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதுபற்றிப் பேசுவதாகவும் அமையும்.

அவன் தன் பாசச்சுமைகளை விரைவில் இறக்கியாக வேண்டும்.

சென்ற இரவு நிர்மலா அவனிடம் கேட்டவை...எவ்வளவு திடமாகக் கூறிவிட்டாள்.

“உங்கள் அருகில் நான் உரங்குவதாகவிருந்தால் நான் கேட்பதற்கு நீங்கள் உடன்பட வேண்டும்.”

ஐந்தாண்டுகள் வடிகாவின்றித் தேங்கிக்கிடந்த உணர்சிகளின் கொந்தளிப்பு தணியாத, எதிர்பார்ப்பு வேளையில் நிர்மலா வெகு நிதானமாகக் கேட்டாள். அந்த நேரத்தில் எதையும் சிந்திக்கும் நிலையில் அவனில்லை. சாதாரணமாகவே “என்ன, நிர்மலா?” என்று அவனும் கேட்டான்.

“நீங்கள் இனி அங்கு போகக் கூடாது...”

“எங்கு . ?”

“உங்கள் அம்மா ஐயா வீட்டிற்கு...”

அவன் துடித்துப்போய் கட்டிலில் எழுந்தமர்ந்து கொண்டான். கண்களில் வெறுப்பும் வேதனையும் சேர்ந்து திரள, அவனைப் பார்த்தான்.

“நீ சரியாகப் புரிந்து கொண்டதான் இப்படிக்கதைக் கிறியா?”

“ஓம் நீங்கள் இனி அங்கு போவதாகவிருந்தால்...” அவள் கூறி முடிக்குமன் அவன் குறுக்கிட்டான்.

“நிர்மலா, பிளீஸ்... அப்படிக்கூறாதே? அது நடக்கக் கூடியதல்ல. எனக்கு நீயும் எங்கள் குழந்தையும் எவ்வளவு முக்கியமோ அப்படி என் அம்மா, ஐயா, சகோதரங்கள். அதுகளுக்கு என்னைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள். இரண்டு தங்கச்சிகள். எப்படியும் இம்முறை அவர்களுக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்திருவன். அதற்குப்பிறகு அம்மா ஐயாவைப் பார்க்க தம்பியிருக்கிறான்...”

“ஐந்து வரிசமாக அவர்களுக்காக உழைச்சியள். கொடுத்தியள், நான் பொறுத்தன். நீங்கள் கொடுத்ததைக் கொண்டு அவர்கள் தங்கள் வழியைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தானே? இனியாவது நீங்கள் எங்களுக்காக வாழ்க்கூடாதா...?” கலங்குகின்ற விழிகளை அவள் கண்டப்பட்டு அடக்கிக்கொள்ள முயன்றாள்.

“உனக்காக நான் வாழவில்லையா நிர்மலா?...”

“இல்லை.. தாலி கட்டிய மூன்றாம் மாதமே நீங்கள் என்னைத் தவிக்க விட்டிட்டு ஓடிப்போனியள்? யாருக்காக?... உங்கள் சகோதரங்களுக்காக. எங்கள் கலியாணம் காதல் கலியாணமல்ல. பேசிச் செய்த கலியாணம். முதல் நாள் பெண் பார்த்தியள். அன்று தான் நானும் உங்களைப்

பார்த்தன். மறுநாள் கலியாண எழுத்து... மூன்றாம் நாள் கலியாணம். நாங்கள் நன்கு பேசிப் பழக்கமில்லை. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளக் கூடவில்லை. சந்தித்துக் கொண்டோம். மூன்று மாதங்கள்... உங்களை நானும், என்னை நீங்களும் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்குகிற வேளையில் வெளிநாட்டிற்கு ஒடிப்போனியள் இப்படியொரு நிலை எந்தப் பெண்ணிற்கும் வரக்கூடாது..."

அவள் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அவன் ஆதரவுடன் அவள் தோளில் கரம் வைத்தான். அவள் அக்கரத்தைத் தட்டி விட்டாள்.

"நான் கேட்டதற்கு முடிவென்ன?..."

"நான் என்ன செய்வன், நிர்மலா. இன்னமும் ஒரு ஆறு ஏழு மாதங்கள். அதற்குள் எப்படியும் தங்கச்சிகளின்ர கலியாணத்தை முடித்து விடுவன். அதுவரை அங்கு போய் வாரன்... பெத்ததுகள் ... கூடப் பிறந்ததுகள்..."

"அவையிலை இருக்கிற கொஞ்ச அக்கறையாவது என்னில்... குழந்தையில் உங்களுக்கில்லை..."

"என் இதயத்தை எப்படித் திறந்து காட்டுவன்? நீயும், ரமணனும் என் இரு கண்கள், நிர்மலா... பிளீஸ்... கொஞ்ச நாட்கள்....."

"அப்ப சரி..." என்றாள் அவள்; "உங்களால் எங்களுக்கு காக வாழ முடியாது. உங்களால் உங்கள் சகோதரங்களுக்கு காகத் தான் வாழ முடியும். நான் தடுக்கவில்லை. நீங்கள் கலியாணம் செய்து கொண்டிருக்கக் கூடாது. கடைசி யரை உழைச்சு உங்கட சகோதரிகளைக் கரை சேர்த்து விட்டுக் கலியாணம் செய்திருக்க வேணும். ஒ... அதுவும் உங்களால் முடியாது. ஏனெனில், நாங்கள் தந்த ஒரு லட்சம் டொனே சனைத் தானே மூத்த தங்கச்சிக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்துக் கலியாணம் செய்தியள். என் சீதனைக் காசில் தானே குவைத் திற்கும் போனியள்..."

அவளின் வார்த்தைகள் நெருப்பாகச் சுட்டன. அவன் ஆற்றாமையை அவள் சுட்டிக்காட்ட அவன் வெறுப்படையத் தொடங்கினான். ஊர் உலகில் இல்லாததா?

“நிர்மலா... என்ன இது?...”

“நீங்க அங்கு இனிப் போக வேண்டாம். அவர்களுக்காக உழைக்கக் கொடுத்தது போதும்..”

“அது நடக்கக் கூடியதல்ல நிர்மலா. தங்கச்சிமாரைக் கரைசேர்க்கும் மட்டுமாவது நான் போய் வரத்தான் வேண்டும்..” என்றான் அவன் திடமாக.

“அப்ப போங்க... நல்லாப் போங்க... இப்பவே போங்க.. உங்கள் கடமைகளையெல்லாம் முடிச்சிட்டு வாங்க. அதுவரை உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். ஐந்து வருசமாகக் காத்திருக்கிறேன். இனி எத்தனை வருடங்கள் வேண்டுமானாலும் காத்திருக்கிறேன். எப்ப நீங்கள் எனக்காகவும், சூழந்தைக்காகவும் வாழ வருகிறியளோ, உங்கட மனதில் நாங்கள் இருவரும் முழுமையாக எப்போது வாழ முடியுமோ அப்போது தான் இந்தக் கட்டிலில் நான் படுப்பன்...”

நிர்மலா கட்டிலை விட்டு எழுந்தாள். அவள் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. எச்சிலை மென்று விழுங்கிக் கொண்டாள்.

“நிர்மலா...” என்று அவன் பரிதாபமாக அழைத்தான்

“நீங்கள் அடிக்கடி இங்க வாங்க... அதுக்கு உங்களுக்கு உரிமையிருக்கு. சாப்பிடுங்க... அது உங்க உழைப்பு... சூழந்தையோடு பேசுங்க... அது உங்க இரத்தம்...”

அவள் வெளியேற முயன்றாள்.

“நிர்மலா, பிளீஸ்... நில்... நான் சொல்வதைக் கேள்...”

“முடியாது... ஐந்து வருசமாக நான் திடமாக யோசித்துச் செய்த முடிவு. இங்கு நின்றால் நான் கோழையாகி விடுவன்...” அவள் அழுதபடி அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

வாசலில் அம்மா நின்றிருந்தாள். அடங்கா வியப்புடன் மகளைப் பார்த்தாள்.

“இது உனக்கே நல்லா இருக்காடி?...”

“எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு தான் இருந்தியா, அம்மா?”

“கேட்காமல் இருக்க நீங்கள் என்ன இரகசியமாப் பேசினியள்?... வேண்டாம் நிர்மலா... வாழுற வயதிலை...”

நிர்மலா தர்ையைக் கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“எல்லாப் பெற்றோரும் தங்கள் பிள்ளை வாழத் தான்கவியாணம் கட்டிக்கொடுப்பினம்... நீங்க... உங்க பாரத்தைக் குறைக்க ... இல்லை... இல்லை... உங்க கௌரவத்தைக் காக்க அவசரம் அவசரமாக என்னைக் கட்டி வைச்சியள்.”

“விசரி போலக் கதையாதை... உள்ளே போ நிர்மலா.” என்று அம்மா அறையைக் காட்டினாள்.

“முடியாது... அவர் இன்னும் மூன்று மாதங்களில் மற்றத் தங்கச்சிக்காக உழைக்க வெளி நாட்டிற்கு ஓடிடுவார். என் மற்றக் குழந்தையும் தகப்பனைக் காணாமல்... யார் என்று... தெரியாமல்... தகப்பனின் அன்பைப் புரியாமல் வளரக் கூடாது. அப்படி இன்னொரு நினை உருவாகக் கூடாது...”

அறையில் நிர்மலாவின் வார்த்தைகள் தெளிவாக ஒலித்தன. சண்முகம் அப்படியே துயரச்சுமையுடன் கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்கிப் போனான்.

நிர்மலா இரவு எழுப்பிச் சாப்பாடு தந்தது தெரியும்.

சாப்பாடு தரும் போது அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவன் அவள் அறைக்குள் போய், கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும். மகனின் அருகில் வெகு நேரம் அமர்ந்திருந்தான். முகத்தையும் உடலையும் பாசத்தோடு தொட்டுத் தடவிப்பார்த்

துக் கொண்டான். அவன் கன்னத்தில் குளிந்து முத்த மிட்டான். விழிகள் ஈரமாகின.

நிர்மலா மீது குறை காண அவனால் முடியவில்லை.

அவன் மகன் அருகில் இருக்கும் வரை நிர்மலா அந்த அறைக்குள் வரவில்லை. அவன் வெளியேறிய பின்னர் தான் வந்தான்.

அவன் தன் கட்டிலில் வந்து விழுந்தான்.

அம்மா உன்னைச் சந்தியாமல் இருப்பதா? ஐயா கிளி செல்லம் ... அந்தப்பாச வட்டத்திலிருந்து அவனால் விலக முடியவில்லை. நிர்மலா, ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறாய்? உணர்ச்சியே இல்லாத ஜடமாக இருக்கிறாயே? நீ குடும்பத்தில் தனியப்பிறந்தவள். உனக்கு சகோதர பாசம் எங்கே தெரியப்போகிறது?

அவனை நித்திரை தழுவ வெகு நேரமாகியது.

நிர்மலாதான் காலையில் அவனைத் தட்டி எழுப்பினான். அவன் அருகில் ரமணன் தாயின் சேலையைப் பற்றிய படி நின்றிருந்தான். அவன் எழுந்து. மகனைத் தூக்க முயன்றான். அவன் தாயின் பின்னால் மறைந்து கெரண்டான். இரவு போல வீரிட்டுக் கத்தவில்லை.

நிர்மலா அவனைத் தூக்கி எடுத்தாள்.

“ரமணா.. இவர் தான் உன் அப்பா...”

ரமணன் தகப்பனை வெறிக்கப் பார்த்தான்.

தோட்ட வெளியில் நடப்பது நிம்மதியாக இருந்தது. அதிகாலையில் அவன் எழுந்ததும் செய்த முடிவு ஒன்று. எவ்வளவு விரைவில் தக்கைகளுக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கலாமோ அவ்வளவு விரைவில் மூடித்துவிட வேண்டும். தூரத்தில் மாமாவின் வீடு தெரிந்தது.

முற்றத்தில் பவளம் துணி காயப்போட்டுக் கொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

6

உள்ளில் நிகழ்ந்திருந்த மாற்றங்களின் சுவடுகளை மாமாவின் வீட்டில் காணவில்லை. அதே பழைய வீடு. இரண்டு அறை, ஒரு தலைவாசல், சூசினி, இருப்பதற்கு அதே வாங்குகள், செம்மண் படர்ந்த தலை வாசல் சீமெந்துத் தரை. தலை வாசலில் ஒரு பக்கத்தைப் புகையிலைப் பாடம் ஒன்று பிடித்திருந்தது. இன்னொரு மூலையில் காயப்போடுவதற்கான மிளகாய்ப்பழங்கள் சூவிந்து கிடந்தன. முற்றத்தில் தாய் ஆட்டைச் சுற்றி மூன்று குட்டிகள் துள்ளித் திரிந்தன.

வெளி மாற்றங்கள் இந்த வீட்டின் முற்றத்திற்குக் கூட எட்டிப் பார்க்கவில்லை என்று அவன் நினைத்தான். பவளம் தேநீருடன் வந்தாள். அவளில் ஏதோ மாற்றம் தெரிவதாக அவனுக்குப் பட்டது. அவளை ஆழமாகப் பார்த்தான்.

“என்ன அத்தான், அப்படிப் பார்க்கிறியள்? தெரியாதவையைப் பார்க்கிற மாதிரி!...”

பவளம், அவன் மாமாவின் மகள். சீரானனின் தங்கை. மாமாவிற்கு இவர்கள் இருவர் தாம் பிள்ளைகள். பவளத்திற்கு அவன் கலியாணமான தங்கையின் வயது. இப்போது பார்க்கும்போது, சிறிய பெண்மாதிரித் தெரிந்தாள்: “இல்லைப் பவளம்... உன்னில் ஏதோ மாற்றம் தெரியுது...” என்றான் அவன். அவள் கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

“முந்தி நான் சேலை கட்டியிருப்பன். இப்ப சட்டை போட்டிருக்கிறன்.”

உண்மைதான். அவளின் தோற்ற மாற்றத்திற்குக் காரணம் அவனுக்குப் புரிந்தது. வெளிபுலக மாற்றம் இந்த வீட்டில் நுழையவில்லை என சற்று முன் எண்ணியிருந்தான். மாற்றங்கள் எப்படியோ எவ்வடிவிலோ எங்கும் நுழைந்து விடுகின்றன.

“ஏன் சட்டை போட்டிருக்கிறாய் என்று நீங்கள் கேட்க வில்லை” என்று பவளம் கேட்டாள்.

“அது உன் விருப்பம்...” என்று அவன்.

“விரும்பி நான் போடவில்லை. வயதைக் குறைக்க வேசம் காட்டியிருக்கிறேன், அத்தான். முப்பது வயதாகுது. எல்லாருக்கும் பாரமாக இருக்கிறேன்...” அவள் நெடுமுச் செறிந்தாள். அவனால் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க முடிய வில்லை. அவன் மூத்த தங்கை உமாவிிற்குக் கலியாணமாகி ஐந்து வருடங்களாகின்றன. மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகவும் மாறிவிட்டாள்.

பவளத்திற்கு மாமசு பலவிடங்களில் கலியாணம் பேசிப் பார்த்து விட்டார். சீதனத்தோடு ஏழில் செவ்வாய் வேறு அவள் கலியாணத்திற்கு தடையாகியது. சீராளனுக்கு அவன் தன் தங்கைக்காக நன்கொடை கொடுக்கப் போகிறான். மாமா ஐம்பதினாயிரம் கேட்டிருந்தார். சீராளன் கூட்டுறவுச் சங்கமொன்றில் கிளார்க்காக வேலை செய்கிறான். உத்தியோகம் பெரிதாகவில்லை என்றாலும், ஒழுங்கானவன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கிளி அவனை விரும்புகிறான். ஐம் பது என்ன எழுபத்தைந்தாவது கொடுத்து இக்கலியாணத்தை முடித்துவிடவேண்டும். அவன் கிளாருக்கும் பணம் பவளத் திற்கு தானே?

“என்ன அத்தான் மெளனமாகிவிட்டியன்? நான் சட்டைபோடுவது பிடிக்கவில்லையா?...”

“சட்டைபோட்டால் தவறில்லை. ஆனால் அதற்குக் கூறும் காரணம் தான் சரியாகத் தெரியவில்லை. இந்தக் காலத்தில் கல்யாணமாகிக் குழந்தை குட்டிகளோடு இருக்கிறவையும் யாழ்ப்பாணத்தில் சட்டை போடுகினமாம்... நீ போட்டால் என்ன?...”

பவளம் திடீரெனச் சிரித்தாள்.

“ஓம் அத்தான்.. பெரியமாமியின் மகள்...அதுதான் வாசுகி அக்கா...இப்ப சட்டை தான் போடுகிறா...பெரிய பிள்ளைகளும் இருக்குது. வெளிநாட்டில் புருசன். ஒவ்வொரு நாளும் காகிதக்காரனை எதிர்பார்த்து வாசலில் நிற்பா. யாரோ ஒரு பொடியன் இவ்வைக் கண்டிட்டான். ஒரு நாள் கண்ணக்காட்டியிருக்கிறான். மறுநாள் காதல் கடிதம் கொடுத்திட்டான். வாசுகி அக்கா பெரிதாகக் கத்தி ஊரைக் கூட்டிவிட்டா. பொடியனுக்கு இப்பதாய்க்கும் மோளுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை. கள்ளருக்குப் பயந்து கலியாணமானவை இப்ப தாலிக்கொடியும் போடுகிறதில்லை...”
பவளத்தின் சிரிப்புடன் அவளும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

முற்றத்தில் ஆட்டுக்குட்டிகள் துள்ளி விளையாடின. அவற்றின் கத்தல் ஒலி அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவன் முற்றத்தைப் பார்த்தான். பவளம் திடீரெனக் கேட்டாள்: “உங்களுடனாவது உங்க மனைவி சந்தோசமாக இருக்கிறாவா?”

அவன் வியப்புடன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“என்ன பவளம்?...”

“உங்க மனிசிக்குப் பெரிய பவர். ஒருத்தரையும் பரவாய் பண்ணமாட்டா. ஒன்றுக்கும் வரமாட்டா. கண்டாலும் கதைக்க மாட்டா. வீட்டோடும் கோபமாம். நீங்க அவவையே கட்டினியள். டொனேசனைத் தானே?...”

பவளத்தின் குரலில் அருசைதொனிப்பதை அவன் உணர்ந்தான். பவளத்தை மாமா அவனைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளுமாறு கேட்டிருந்தார். ஆனால், வீட்டின் நிலைமை அதற்கு இணங்கவில்லை. பவளம் தன் ஏமாற்றத்தைக் கொட்டுகிறாளா?

“பவளம், நீ இன்னமும் அவற்றை மறக்கவில்லை...?”

“எப்படி அத்தான் மறக்கிறது? ஒவ்வொரு பெண்ணுடைய மனசிலும் தனக்கு வரப்போகிற கணவன் பற்றிய கற்பனைகள்... எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கத்தான் செய்யும். நானும் அப்படி ஒரு ஆசையை மனதில் வளர்த்திருந்தன். அதை நீங்கள் நிராசையாக்கிவிட்டீயள்..”

“இதெல்லாம் இப்ப கதைக்கிற கதையா, பவளம்? சின்னப்பிள்ளை மாதிரி. நான் உன்னுடன் அப்படியா பழகினன்...?”

“நீங்க அப்படிப் பழகவில்லை. நீங்க தங்கச்சிகள் தம்பி... அம்மா... ஐயா என்று இருந்தீயள். அதை நான் மறக்கவில்லை. நான் உங்களில பிழை சொல்லவில்லை. நீங்களாவது சந்தோசமாக இருந்தால் சரி, எனக்கு அதிலும் சந்தேகம்...”

சண்முகம் பவளத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். வளுக்கு எல்லாம் தெரியுமோ? நிர்மலாவிற்கும் அவனுக்கும் இடையிலான பிரச்சினைகளின் விரிசலை இவள் அறிந்திருக்கிறாளோ?

“எனக்கு ஐயா கலியாணம் பேசாத இடமில்லை. கலியாணம் செய்யத் தான் போறன். ஆனால், மனசில ஒருத் தரை வைச்சுக் கொண்டு இன்னொருத்தருடன் சந்தோசமாக வாழ முடியும் என்பதில் சந்தேகம். என்னைப் போலத்தான் நிர்மலாவும்...”

அவன் சிலகணடிகள் நிலைகுலைந்து போனான். பவளம் எதைச் சொல்ல முயல்கிறாள்? நிர்மலாவைப் பற்றி ஏதாவது அவதூறு சொல்லப் பார்க்கிறாளோ?

“முதல் நாள் கலியாணம் பேசினியள்... மூன்றாம் நாள் தாலி கட்டிவிட்டியள்? எதை விசாரித்தியள்? உங்களுக்குப் பெண்ணிலும் அவர்கள் தந்த வீடு வளவு, காணி நகைநட்டு, டோனேசன் இவற்றில்தான் கவனம் இருந்தது ”

“பவளம், தயவு செய்து... உன்னைப் பற்றி நான் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் வைச்சிருக்கிறன். வீணாகப் பழி சுமத்த முயலாதே .”

“அதனால்தான், அத்தான் சொல்லுறன். நிர்மலா விற்கு பகிரதன் என்பவரில காதல் இருந்தது. அதைத் தெரிந்து தான் அவர்கள் அவசரமவசரமாக அவளுக்குக் கலியாணம் கட்டிவைச்சினம். அவர்களுக்கு வெருகாலமாகத் தொடர்பிருந்தது. நாங்க அவனின் ஊராக்கள் என்று தெரிந்தும் நீங்கள் எங்களிடம் விசாரிக்கவில்லை. கல்லுக்குத்திவிடுவம் என்று இரகசியமாகக் கலியாணம் செய்தியள். கலியாணத்திற்கு முதல் ஒருத்தனை விரும்புவதில் தவறில்லை. ஆனால் கலியாணம் செய்து கொண்டால் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும்.”

அவன் வாங்ககைவிட்டு எழுந்திருந்தான். நிர்மலாவை அவனுக்குத் தெரியும். பவளம் தன் ஏமாற்றத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள அபாண்டமான பழியைச் சுமத்துகிறாள்.

“உங்களை எல்லாரும் ஏமாத்துகினம்... ஊர் எல்லாம் தெரிந்த விசயம். உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கக்கூடாது. நான் ஒருக்காலும் உங்களுக்குப் பொய் சொல்ல விரும்ப மாட்டன். பகிரதன் உங்க வீட்டிற்கு அடிக்கடி வாற விசயம் ஊரெல்லாம் தெரிந்த பரகசியம்... உங்களுக்கு மட்டும் தெரியாத ரகசியம்.” அவன் வீருட்டென்று முற்றத்தில் இறங்கினான்.

உடலெல்லாம் பற்றி எரிவதுபோல உணர்ந்தான். ஐந்தாண்டுகளின் இழப்புகள். ஊரில் என்னென்னவோ நடந்து விட்டன. நிர்மலா அப்படியிருக்கமாட்டாள். அப்படி இருக்கக் கூடாது.

“நான் வாறன் பவளம்...மாமா வந்தால் நான் வந்த தாகச்சொல்.” பவளம் இரக்கத்துடன் சிரித்தாள்.

“நீங்க வந்த விசயத்தையும் தெரிந்து கொண்டு போங்க...”

அவன் திரும்பி அவளைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தான். பின்னர் மீண்டும் வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“அண்ணனுக்கும், கிளிக்கும் கலியாணம் பேசி முற்றாக் கத்தானே வந்தீயள்?”

“அதில் இனிப்பேச என்ன இருக்குது?...பேசி முற்றான விசயம்தானே? ..மாமா கேட்டபடி சீதனைத் தந்து சீராளனை எடுக்கப் போறன்.”

அவள் உதடுகளில் புன்சிரிப்பொன்று கோடிட்டது.

“அத்தான், நீங்க ஊர் உலகம் தெரியாமல் வளர்ந்திட்டீயள். காதல் என்பது காலதாமதமானால் நினைத்திருப்பது அரிது, அத்தான். கிளிக்காக அவ்வளவு காலம் அண்ணன் காத்திருக்கத் தயாராகவில்லை. அவனுக்கும் ஒரு பெண் தேவைப்பட்டது...” அவள் எங்கோ வெறிக்கப் பார்த்தாள்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய், பவளம்?”

“அண்ணன் ஒரு வரியமாக இங்க வாறதில்லை...அவன் என்கையோ ஒருத்தியைக் கட்டிக்கொண்டு, போயிட்டான். எல்லாரும் உங்களை மாதிரி இருக்க முடியுமா?...” பவளத்

தின் கண்கள் கவங்கின. அவள் முகத்தைத் திருப்பிக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் குவைத்திலிருந்து வந்து இன்னமும் இரண்டு நாட்கள் கழியவில்லை. அதற்குள் இடிமேல் இடியாக ஐந்தாண்டுகள் மறைக்கப்பட்டிருந்த சம்பவங்கள் இறங்குகின்றன. ஊரில் எவ்வளவோ நடந்துவிட்டன. எல்லாரும் எல்லா வற்றையும் மறைத்து விட்டார்கள். ஏன்? அவன் எதுவித கவலையும் இல்லாமல் அங்கு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவா? இருக்காது. எதுவித கவலையுமில்லாமல் உழைத்து அனுப்ப வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இருக்கும்.

அவன் உடல் சோர, உள்ளம் எரிமலையாகக் குமுற நடந்தான். ஏமாற்றங்கள். ஏமாற்றங்கள்.

காலையில் நடந்துவரும்போது இதமாக இருந்த தோட்ட வெளி இப்போது சூடேறிக்கிடந்தது. செடிகளுக்கு நீர் இறைத்திருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் அந்தக் காங்கை வெப்பத்தில் நிலம் கொதிப்பாக அவனுக்குப்பட்டது.

சீரானன் ஏமாற்றிவிட்டான் என்பதிலும் நிர்மலாபற்றி பவளம் தெரிவித்த செய்திகளின் தாக்கத்தை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அப்படியொரு செய்தியை எந்தக் கணவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்?

வழியில் அவனைத் தெரிந்த பலர் சுகம் விசாரித்தனர்.

“தம்பி, எப்ப வந்தது? எப்ப போறது? என்னென்ன கொண்டு வந்தீர்?” என்பதாகவே அவ்விசாரணைகள் இருந்தன. அவன் தரித்து நின்று அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லும் நிலையில் இருக்கவில்லை. ஒரு விதமாகச் சமாளித்துக் கொண்டு நடந்தான். இதயத்தில் படபடப்பும் குமுறலும் எஞ்சியிருந்தன.

வழியில் வாசிகசாலை குறுக்கிட்டது. அதற்குள் நுழைந்தான். எவரும் இருக்கவில்லை. இன்றைய தினசரிகள் எதுவும் வரவில்லை. நேற்றைய தினசரிகள் பக்கமிழந்து கிடந்தன.

வாங்கில் அமர்ந்து ஒரு தினசரியைப் பிரித்தான். ஒரு மூலையில் கிடந்த செய்திதான் கண்களில் பட்டது.

“...வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த கணவன், மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயான தன் மனைவி பக்கத்து வீட்டு இளைஞனுடன் எங்கோ ஓடி விட்டாள். தேடிப்பிடித்துத் தரும் படி பொலிசில் முறைப்பாடு...செய்திருந்தான்.” செய்தி மனதிற்கு எரிச்சலாக இருந்தது. பேப்பரைச் சுழற்றி வீசி விட்டு விறுவிறுவென வீட்டிற்கு வந்தான்.

ஹோலில் யாருடனோ நிர்மலா பேசிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவள் படிகளில் ஏறினான்.

“இவர் தான் என் கணவர். பகிரதன்...என்னுடன் படித்தவர்” என்று நிர்மலா ஓர் இளைஞனை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்.

7

வெயில் உச்சிக்கு ஏறி இருந்த வேளையில் சந்தியில் சண்முகம் பஸ்சிலிருந்து இறங்கினான். தனது வீட்டை நோக்கி நடக்கும் போது, உள்ளத்தில் இருளாகக் கவிந்து கிடந்த பவளம் தெரிவித்த செய்திகள் விசுவரூபம் எடுத்தன. நிர்மலா அப்படிப்பட்டவளா என்ற சந்தேக விதை வேகமாக வளர்ந்து விருச்சமாகி அவனை அப்படியே அழுக்குவது போல இருந்தது.

எவ்வளவு இலகுவாகவும் சிறு சலனமுமின்றி நிர்மலா பகிரதனை அவனுக்கே அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

“...இவர் தான் பகிரதன். என்னுடன் படித்தவர்.”

அவன் இதயத்தில் பொங்கி எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொள்ளக் கஷ்டப்பட்டான். “ஹலோ...” என்ற படி அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டான். கடலாகக் குமுறும் உள்ளம்.

“தவறாக நினைக்க வேண்டாம். அவர் அப்படித் தான் எவருடனும் கலகலப்பாகப் பழக மாட்டார்.” என்று நிர்மலா கூறுவது கேட்டது. அறைக்குள் போனகையுடன் அவன் வெளியில் வந்து படிகளில் இறங்கி நடந்தான். நிர்மலா அவன் செல்வதை வியப்பின்றிப் பார்த்தாள். எதுவும் பேசவில்லை.

அவன் ஒழுங்கையில் இறங்கியபோது, வெயில் சூட்டிற்கு வேலியோரப் புளியமரத்தின் நிழலில் வேலுப்பிள்ளை ஒதுங்கி நிற்பது தெரிந்தது. தோளில் போட்டிருந்த சால்வையால் முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துண்டத்துக் கொண்டு அவர் நின்றிருந்தார். அவர்கையில் மடித்துக் கட்டிய உமல் ஒன்று.

அவனைக்கண்டதும் அவர் சிரித்தார்.

அவனும் நிழலில் ஒதுக்கினான்.

“எப்படி அம்மான்?...”

“ஏதோ இருக்கிறம் தம்பி. நீ வாறதாகக் கேள்விப்பட்டன். நேற்றே வந்திட்டாய் என்று கேள்விப்பட்டன். மனிசி வீட்டிலிருந்து வாறியாக்கும். எப்படி நல்லா உழைக்கக் கொண்டு வந்தியோ? இன்னும் இரண்டு சூமர் இருக்கு தாக்கும். இரண்டிற்கும் இம்முறை கவியாணம் கட்டி வைக்கப்போறியோ?”

அவன் அவரைப் பார்த்து துயருடன் சிரித்தான்.

“எப்படியாவது இரண்டு தங்கச்சிமாருக்கும் கலியாணம் செய்து விட வேண்டும் அம்மான். எங்கையாவது நல்ல மாப்பிளையாப் பேசுங்களேன்.”

“ஊரெல்லாம் மாப்பிளையிருக்குது தம்பி. ஆனா அவங்களை வாங்க முடியாது. ஒவ்வொருத்தன்ர நேற்றும் வானத்தை எட்டுது. ஒவ்வொரு உத்தியோகத்திற்கும் ஒவ்வொரு விலை. அந்த விலை கொடுக்க வழியிருந்தால் மாடுகளை அவிழ்க்கிற மாதிரி அவிழ்த்து வரவேண்டியது தான். எங்களைப்போல ஏழையள் என்ன செய்கிறது? அது சரி தம்பி, கிளிக்குத் தான் மச்சான் பொடியன் ஒன்று முற்றாக்கியிருந்ததெல்லோ?...”

“அது குழம்பிப்போச்சுது, அம்மான். அவன் வேறே எங்கேயோ கட்டிவிட்டான். வீடு வளவு. நகை நட்டு ஒரு லட்சம் காசு கொடுப்பன். என்ன வேண்டியென்றாலும் பரவாயில்லை.”

வேலுப்பிள்ளை சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

“சின்னத்துரையார் தன்ர இரண்டாவது பொடியனுக்குப் பெண் பார்க்கிறார். பொடியன் வாத்தி. இவ்வளவு சிதனம் கொடுக்கிறதென்றால் பேசிப் பார்க்கலாம். பார்க்கலாம். புதுக்கக்கட்டிய வீடு தானே கொடுப்பாய்?...”

“ஓமோம்... இன்றைக்கே பேசுங்கோ, அம்மான். ஊரோட... அந்தப்பொடியனும் நல்ல சாது. எனக்குத் தெரியும்... எப்ப ரீச்சரானவன்?...”

“கிட்டடியில்தான்... ஐம்பதாவது சின்னத்துரை டொனேசன் கேட்பார். சரி என்று சொல்லவோ?...”

“சொல்லுங்கோ... கெதியில் தங்கச்சிகளுக்குக் கலியாணம் நடந்தால் சரி, அம்மான்.”

“நீ கவலைப்படாதே. எல்லாத்துக்கும் பிள்ளேரம் வீட்டிற்கு வாறன்.” வேலுப்பிள்ளை புளியமர நிழலைவிட்டு ஒழுங்கையில் கால் பதித்தார். அவர் கையில் வைத்திருந்த உமல் தவறி விழுந்தது. சண்முகம் அதனை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

“இதென்ன அம்மான், ஆட்டிறைச்சியே?..”

“இல்லைத் தம்பி, ஆடு குட்டி போட்டது...”

சண்முகம் அவரை வியப்புடன் பார்த்தான். அவர் தொடர்ந்தார்: “ஆடு குட்டி போட்டால் கண்டியோ, இளங்கொடியை உமலில் போட்டு ஆலமரமொன்றில் கட்டிவிட வேணும் அப்பத் தான் நல்லாப்பால் கறக்கும். தெரியாதது மாதிரி கேக்கிறாய்? ... அது தான் ஆலடிக்குக் கொண்டு போறன்.” என்றபடி அவர் நடந்தார்.

அவனுக்கு அந்நிலையிலும் சிரிப்பு வந்தது. காலம் எவ்வளவு முன்னேறி விண்வெளி யுசத்திற்கு வந்துவிட்டது. ஆலமரத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டால் ஆடு பால் அதிகம் கறக்கும் என்று வேலுப்பிள்ளை நம்புகிறார். அவன் வீட்டில் ஐயா அப்படித்தான். அவன் பிறந்த போது உலக்கையால் கூரையைத் தட்டினாராம். ஆண் பிறந்தால் கூரையைத் தட்டுவது வழக்கமாம். முற்றத்துப் பலா மரம் காய்க்காது இருக்கபோது, அப்போது அவனுக்கு ஐந்து வயது. ஒரு நாள் இரவு அவனை நிர்வாணமாக்கி, கையில் உலக்கை கொடுத்துப் பலா மரத்தை இடிக்கச் சொன்னார். அவனும் அப்படிச் செய்தான். இன்று பலாமரம் காய்க்கின்றது. அதற்குக் காரணம் அவன் உலக்கையால் இடித்தது தான் என்பதில் அவனுக்கு இன்றும் நம்பிக்கையில்லை. வீட்டில் தங்கை யாராவது மாத விவக்கு ஆயின், ஐயா புதிய வீட்டில் இருக்க விடமாட்டார். பழைய வீட்டுத் தலை வாசலில், கரிக்காடு போட்டு மூன்று நாள் இருக்கச் சொல்கிறார் என கிளி எழுதியிருந்தான்.

எவ்வளவு தான் மாற்றங்கள் வெளியூலகில் ஏற்பட்டாலும் மக்களின் மனதில் ஆழமாக வேருன்றிய பண்பாட்டுக் கோலங்களை மாற்றுவது இலகுவானதன்று.

அம்மாவும் அப்படித் தான். ஐயாவின் வாரிததைகளுக்கு மறுவார்த்தை சொல்லத் தெரியாது. ஆனால், நிரீமலா?...

அவன் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் தீ பற்றிய உணர்வு.

எவ்வளவோ ஆவலுடன் வந்தான். அன்றிரவும் தனிமையே எஞ்சியது. அவள் அதற்குச் சொன்ன காரணத்தைக் கூட அவன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகவிருந்தான். அவள் வடிகால் தேடிக்கொண்டு தவினைத் தவிக்க விடுகிறாளா என்ற நினைவின் கிறல் அவனைக் கலங்க அடித்தது.

வீடு நோக்கி நடந்தான். சென்ற இரவு வந்தபோது அந்த ஒழுங்கையில் தெரிந்த மாற்றங்கள் அவ்வளவு தூரம் தெரியவில்லை. பகலில் வரும்போது மாற்றங்களின் கோலங்கள் புலனாகின. அந்த ஒழுங்கையில் வாழ்கின்ற அயவவர்களில் பத்துப் பேராவது வெளிநாட்டில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உழைப்பின் வியர்வை வீடுகளாகவும் அன்றனாகக் களாகவும் உயர்ந்து நிற்கின்றன என அவன் எண்ணிக் கொண்டான்.

அந்நிய மண்ணில் வெயிலுக்கும் குளிர்க்கும் ஈடு கொடுத்து, மன உணர்ச்சிகளைச் சாகடித்து வாழ்ந்து, அவர்களின் உழைப்பை வாங்கும் அரசிகளின் ஏச்சுக்களையும் சில விடத்து அடிகளையும் தாங்கி அனுப்புகின்ற பணத்தில் இங்கிருப்போர் ஆடம்பரங்களைக் கூட்டி, கொள்கின்றார்களோ? வெளியிலிருந்து வருகின்ற பணத்தின் தொகையைக் கொண்டு அது இலகுவில் சம்பாதிக்கப்பட்டதென்று நினைக்கிறார்களோ?

இரத்தம் சிந்திய பணம். பத்து அடி உயரம் கூட ஏறத் தெரியாத இந்த மண்ணின் இளைஞர்கள் இருபது மாடிக் கட்டிடத்தில் அந்தரத்தில் நின்றபடி பெயின்று அடிப்பதை, ஹெவி வெயிற் றக்குகளைக் கனவேகத்தில் செலுத்த வேண்டிய பயங்கரத்தை, ஓவர் ரைம் உழைப்பிற்காகப் பாதகமான காலநிலையிலும் கஷ்டப்படும் அவலங்களை அவன் கண்டிருக்கிறான். தார் நிரப்பிய கப்பல்களின் கொதிக்கும் தளங்களில் வதங்கித் தொழில் செய்யும் இளைஞர்களின் துயரை இவர்கள் அறிவதில்லை. இந்த மண்ணில் ரி. ஏ. ஆக இருந்தவர்கள் அந்த மண்ணில் அதிக சம்பளத்திற்காகக் கார் டி. ஹைவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த மண்ணின் சேர்வயர்கள் அந்த மண்ணில் சலவைத் தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளிகளாக வேலை செய்கிறார்கள்.

“நாங்கள் அங்கு இலகுவாகச் சம்பாதிக்கவில்லை. எங்களை அழித்துக் கொண்டு தான் சம்பாதிக்கிறோம்.” என்று பெருந் குரலில் கத்தவேண்டும் போலப்பட்டது.

வீதிகளில் மோட்டார் சயிக்கில்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதைக் கண்டான். வெளிநாட்டில் வேலை செய்து விட்டு வந்து வாங்கி ஓடுபவர்களிலும், வெளிநாட்டில் உழைப்பவர்களின் பணத்தில் வாங்கி ஓடுபவர்களே அதிகமாக இருந்தனர். வீடுகளில் அளவிற்கு மீறிய ஆட்பரப் பொருட்கள். ஆட்டுக்கல் இன்று யாழ்ப்பாணத்தின் பல வீடுகளில் மூலையில் ஒதுங்கிவிட்டது. உரல் கோடியில் தூங்குகிறது. துலா பல வீடுகளில் இறக்கப்பட்டுவிட்டது. பழைய ரேடியோக்கள் தூகபடிகின்றன.

வீடுகளின் கூரைகளிலிருந்து தொங்கிய உறிகள் இறக்கப்பட்டு, அவ்விடங்களில் பூக்களுடன் மக்கிரம்கள் தொங்குகின்றன. சிரித்திரன் சுந்தர் தனது பத்திரிகையில், மியூசியத்தில் வைக்க வேண்டிய பொருட்கள் என யாழ்ப்பாணத்தின் பாவனைப் பொருட்களைப் பற்றி ஒருகார்ட்டின் கீறியிருந்தது நினைவு வருகின்றது. கள் குடிக்கும் பிலா, அரிசி

கொழிக்கும் சுளகு, மாவிடிக்கும் உரல் உலக்கை, உறி, பெட்டி பெட்டகம், வாங்கு எல்லாம் ஒதுங்கிவிட அவற்றின் இடங்களை நவீன பொருட்கள் பிடித்து வருகின்றன.

அவனுக்கு அம்மம்மா வைத்திருந்த கொட்டப்பெட்டி நினைவு வருகின்றது. பனையோலைக் குருத்தால் இழைக்கப்பட்ட அது இரண்டு அடுக்குகளைக் கொண்டது. உள்ளடுக்கில் கிழனி தனது சிறு சேமிப்பையும் வெளியடுக்கில் வெற்றிலை சேலும் வைத்திருக்கும்.

“அம்மம்மா, ஐந்து சதம் தானை...இனிப்பு வாங்க...” என்று அவன் கேட்டால் மடியில் செருகியிருக்கும் கொட்டப்பெட்டியை எடுத்து முடியைத் திறந்து, வெளியடுக்கை எடுத்துப் பக்கத்தில் வைத்து, உள்ளடுக்கிலிருந்து ஐந்து சதம் எடுத்துக் கொடுக்க பத்து நிமிடம் செல்லும். அம்மம்மா பணத்தை எவ்வளவு இறுக்கமாகச் செலவழித்தார்?

அம்மம்மாவின் இறப்பு வீட்டிற்குக் கூட நிர்மலா வரவில்லை.

அவன் இதயத்தில் நெருஞ்சியாக ஒரு முனி குத்தியது.

தூரத்தில் அவன் தாய் வீடு தெரிகிறது. பெரிய வீடு தான், சிறிதாகக் கட்டியிருக்கலாம். வீட்டுமதில் அளவிற்கு மீறிய ஆடம்பரத்துடன் கட்டப்பட்டிருப்பது இப்போது தெரிகின்றது. நெளிவு சுழிவுகளுடன் அதிக பணத்தை அது விழுங்கியிருக்கும். மதில் தேவை தான். இவ்வளவு விரையம் தேவையில்லை.

முற்றத்தில் பிரவேசிக்கும் போது, எணாமல் பெயிற்றில் வீடு பிரகாசிப்பது தெரிந்தது. பத்தாயிரத்தை அது மட்டும் எடுத்திருக்கும்.

அவனைக் கண்டதும் அந்தக் குடும்பம் மகிழ்ந்தது.

“வாங்க அண்ணை...” என்று வரவேற்றாள் கிளி.

‘வடிவா அண்ணையோட கதைக்கக் கூட அண்ணி விடவில்லை...’ என்று குறைப்பட்டாள் செல்வம்.

அவன் ஹோலைப் பார்த்தான். ஹோலில் சோபா செற் இடப்பட்டிருந்தது. பிளாஸ்டிக் கதிரைகள் நான்கு காணப்பட்டன. பேமிக்கா பதிக்கப்பட்ட டைனிங் ரேபிள் அழகாக இருந்தது. அலங்கார மின்பல்புகள் பொருத்தப் பட்டிருந்தன.

அறைகளில் ஆர்ப்பிக்கோ மென் மெத்தைகளுடன் கட்டில்கள் காணப்பட்டன. அறையில் மின் விசிறியும் தெரிந்தது. ஹோலில் வெளிநாட்டுப் பிளாஸ்டிக் பூக்களுடன் மக்கிரம்கள் தொங்கின. சோக்கேஸ் நிறைய வெளிநாட்டுச் சாமான்கள் நிரம்பிக் கிடந்தன.

அவன் ஒருகணம் நிலைகுலைந்தவன் போலக் காணப்பட்டான். இவை அவசியம் தானா? அவசியமாகலாம். ஆனால் இவற்றிலும் அவசியமான காரியங்கள் இருக்கின்றன. அவன் முன்னால் இரண்டு வயது வந்த தங்கைகள் நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்காகத் தான் அவன் வெளிநாடு சென்றான். அவன் இவ்வளவு செலவுடன் வீடு எழுந்து நிற்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவன் கணக்குப்படி இரண்டு இலட்சமாவது சேமிப்பில் இருக்க வேண்டும்.

‘‘தம்பி, இதைக்குடி...’’ என்று அம்மா கிளாசை நீட்டினாள்.

ராங் கிளாசில் நிரம்பியிருந்தது. தேநீருக்குப் பதிலாக ராங்,

அதன் விலை..? அவன் எதுவும் பேசாமலி வாங்கிக் கொண்டான்.

‘‘அம்மா...தங்கச்சிக்குக் கலியாணம் பேச வேணும் செதியில மூடிச்சிட்டால் நிம்மதி. இப்ப எவ்வளவு பாங்கில

இருக்குது?"

"ஒரு முப்பதினாயிரம் என்று பூபாலன் சொன்னவன்..." என்றாள் அம்மா.

"என்ன விசர்க்கதை பேசிறியள், அம்மா. அவ்வளவு தானா?..." அவன், திகைப்புடன் கேட்டான். அம்மா அவனை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

"ஏன் தம்பி?...வீடு கட்டியதில் நாலு இலட்சம் போசு கது...கடன் இருந்தது. உனக்குத் தெரியுந்தானே. ஈடு மீட்டம்...இருபதினாயிரம்...கிளிக்கு ஒரு சங்கிலியும் மூன்று சோடி காப்பும் செய்தம்...அவ்வளவு தான்."

அவன் நிலைகுலைந்து போனான். அவன் அனுப்பிய பணத்தில் அவர்கள் தாராளமாகச் செலவழித்து விட்டனர்.

"இப்ப வீட்டுத் தேவைக்கு எவ்வளவு தேவை சொல்லு பார்ப்பம். மூவாயிரம் இருந்தாலும் காணாது. தம்பி." என்றாள் அம்மா. ஐயாவின் இருநூறு ரூபாவுடன் சீவியம் நடத்திய அம்மாவா இப்படிக்கூறுகிறாள்?

8

மத்தியானம் சாப்பிட்டுப்போது அம்மா சொன்னாள்: 'உவன் சீராளன் தன்ர எண்ணப்படி கவியாணம் கட்டிவிட்டான். எங்களை நம்ப வைத்து ஏமாத்திவிட்டான். அதுவும்க நல்லத்துக்குத்தான் நாங்க இவ்வளவு சீதனம் கொடுத்துப் போயும் போயும் சங்கக் கடையில் வேலை செய்கிறவரையே எடுக்க வேணும்?'

சண்முகம் எதுவும் பேசாமல் மெளனமாகச் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்தான். அவனுக்கு இங்குள்ள நிலைமைகள் எரிச்சலையும் கவலையையும் தந்தன. இரண்டு குமருகளைக்

கரை சேர்ப்பதற்காக அவன் அனுப்பிய பணத்தில் ஒரு குமரைக் கூடக் கரை சேர்க்க முடியாது போலப்பட்டது. தனக் கெனக் கொண்டு வந்தவற்றையும் பொருட்களையும் வீற்று விட வேண்டியது தானோ. இவர்கள் எவ்வளவு பொறுப்பில்லாமல் நடந்து விட்டார்கள். சிக்கனமாக இருக்கவேண்டிய நிலையில் கைநிறையச் செவழித்துவிட்டு அவனை எதிர்பார்த்திருக்கிறார்களே?

அவன் ஹோவில் இருக்கும்போது செவ்வம் வந்தான். அவன் முன் இருந்தான்.

“அண்ணி ஏதாவது சொன்னாவா, அண்ணை? நீங்கள் சந்தோசமாகவில்லை. முகம் வாடிக் காய்ஞ்சு போய் இருக்கிறியள்?”

அவன் தங்கையை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் தயருடன் சிரித்தான்.

“ரமணன் உங்களுடன் சேர்ந்தானா அண்ணை?...”

அவன் இதயத்தின் ஒரு மூலையை யாரோ கசக்கியது போலத் துடிப்பு.

அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

“அண்ணை...”

“இங்கு இவ்வளவு நடந்தும் எதையும் எனக்கு ஏன் எழுதவில்லை, செவ்வம்?”

“உங்களுக்கு எழுதிக் கவலை தரக்கூடாது என்றுதான்...”

“சீராளன் கலியாணம் செய்ததை அறிவித்திருக்கலாமல் வவா?...”

செவ்வம் தமையனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஹோலை கண்களால் சுழற்றிப் பார்த்தான். யாராவது நிற்கிறார்களா என்று பார்ப்பது போலப்பட்டது.

அம்மா அடுக்களையில் பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள். கிளி பாத்ரூமில் குளித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மச்சான் இங்கே வந்தவர் -- அக்கா தான் அவருடன் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை, அண்ணை?...”

“எங்கேயோ கலியாணம் கட்டிவிட்டு இங்கு வர அவருக்கு என்ன துணிச்சல்?”

“அதுக்கு முதல் ஒரு ஆறு மாதத்திற்கு முன் வந்தவர். அக்கா நல்லா மாறிவிட்டா அண்ணை. நாங்க வசதியாக இருக்கிறம். போயும் போயும் சங்கக் கடையில் மனேச்சராக இருப்பவரையா கட்டுகிறது என்று கிளியக்கா சொல்லத் தொடங்கிவிட்டா. அவளுக்கு மனசில் பெரிய எண்ணம், இப்ப அண்ணை பணமும், வசதியும் வந்ததும் பழைய உறவுகளும் மாறிவிட்டது. மச்சானை அவ அலட்சியப்படுத்தினா அவர் ஒருநாள் வந்தார். அவள் அவருடன் பேசவேயில்லை அவர் போய்விட்டார்...”

“அம்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?...” என்று அவன் செல்வத்திடம் துயரமாகக் கேட்டான்.

“அம்மாவும் கிளியக்கா பக்கந்தான். பெரிய மாப்பிள்ளையாக டொக்டராக, இஞ்சினியராகப் பார்க்கிற எண்ணம் அவர்களுக்கு. அண்ணை, நீங்க பாவம். எங்களுக்காக எவ்வளவைத் தியாகம் செய்தியள்...”

அவன் பேசக்கூடிய நிலையில் இல்லை, யாரை நோவது?

“ஐயா என்ன சொன்னாலும் ஒருத்தரும் கேக்கிற தில்லை. கண்டபாட்டிற்குச் செல்வழியாதையுங்கோ என்று ஐயா கத்துவார். அதையும் கேட்பதாகவில்லை. பூபாலன் சரியான செல்வாளி. பிரிச் ஒன்று வாங்க வேண்டுமென்று சொல்கிறான்; இவர்கள் இப்படி நடக்கிறது எனக்குச் சரி

யாகப்பயலவில்லை. அண்ணி கோவிச்சது சரிபோலப்படுகுது.."

நிர்மலா கோபித்தது சரியாக இருக்கலாம். ஆனால், அவள் நடந்து கொண்ட முறைகள் சரியாகவில்லை. பவளம் கூறியவை உண்மையாக இருக்குமோ? இவர் பகிரதன் என்னுடன் படித்தவர்" என்று எவ்வளவு இலகுவாகச் சர்வ சாதாரணமாக அவள் அவனை அறிமுகப்படுத்தினாள்?

சண்முகம் எழுந்து வெளியே வந்தான். பழைய வீட்டின் தலை வாசல் குந்தில் ஐயா அமர்ந்திருந்து கருட்டுப் புகைத்துக் கொண்டிருப்பது தெர்ந்தது. அவன் தலை வாசலிற்கு வந்து அங்கிருந்த வாங்கில் அமர்ந்தான்.

மனதில் இருந்தாற்போல அமைதி சூழ்ந்தது போன்ற நினைவு. இதயத்தின் திக்கு முக்காட்டம் நீங்கியது போல இருந்தது. புதிய வீடும், அங்கிருந்த நவீன பொருட்களின் சூழலும், அதனால் மாறிய மனித உறவுகளின் தகிப்புமும் நீங்கிய நிம்மதி. பனையோலையால் வேய்ந்து சாணத்தால் மெழுகிய தலை வாசலில் அமர்ந்தபோது ஏற்பட்டது.

ஐயாவின் நிம்மதி இரட்சியம் புரிந்தது. இத்தலைவாசலில் தான் அவன் ஓடி விளையாடினான். அம்மம்மாவின் மடியில் தவழ்ந்தான். இரு தலைமுறைகளுக்கு மேல் இத்தலைவாசல் கண்டிருக்கிறது. இங்கு தேவைகள் குறைவு. வாங்குகளும் குந்துகளும் வந்தவர்களுக்கு இருப்பிடம் தந்தன. பனையோலைக் கூரை கடுங்கோடை வெயிலிற்கும் குளிர்மையைத் தந்தது. இங்கு மின்விசிறி இல்லை. மின்விளக்குகள் இல்லை. சோபா செட்டுகள் இல்லை.

நிம்மதி இருந்தது. வசதிகள் கூடக்கூட நிம்மதி அழிகிறதோ?

ஐயா அவனைப் பாத்துச் சிரித்தார்.

"இந்தப் பழைய வீட்டைப் புடுங்கி எறிந்துவிட்டு செல்வத்திற்கு ஒரு புது வீடு கட்ட வேண்டும் என்கினம். நான்

இருக்குமட்டும் இங்க தான் இருப்பன். நான் செத்த பிறகு என்னவாவது செய்யுங்கோ என்றிட்டன் தம்பி. எனக்கு அந்தப் புதிய வீட்டிற்குள்ள போனால் குகைக்குள் அடைபட்ட உணர்வு தோன்றுகிறது.”

“அனியாயமாக நாலு இலட்சத்தை ஒரு வீட்டில் செலவழிச்சிட்டியள் ஐயா. சிறிசாகக் கட்டியிருக்கலாம். நான் இரண்டு தங்கச்சிகளையும் ஒரு விதமாகக் கரைசேர்க்கலாம் என்று நம்பி வந்தன். இப்ப ஒன்றிற்கே சங்கடம் போல இருக்குது.”

மகனை அவர் கவலையோடு பார்த்தார். நிலைமைகளை அவர் புரிந்திருந்தார்.

“நான் எவ்வளவோ சொன்னன். கேட்டால் தானே? உன்மச்சான் சிராளனுக்குக் கிளியைச் செய்வதாகவிருந்தால் மூன்று வரியத்திற்கு முதலே செய்திருக்கலாம். சிராளன் பாவம். இந்த வீட்டில இருக்கேக்க கிளிக்கு அவனை பிடித்திருந்தது. கல்வீட்டிற்குப் போனதும் பிடிக்கவில்லை. அவனைக் கலியாணம் சுட்டுப்படி வற்புறுத்தினால் மருந்து குடிப்பன் என்றாள். உனக்கும் விருப்பமில்லை. கடிதம் எழுதியிருக்கிறாய் என்று சொல்லிச்சினம் ..”

“நான் அப்படி ஒன்றும் எழுதவில்லை. ஐயா.” என்றான் சண்முகம் வேகமாக: “இங்க என்னவென்னவெல்லாமோ நடந்துவிட்டது. போகட்டும். ஏதோ என் கடமை என்று நினைத்துக் கொள்கிறன்.”

அவன் நீண்ட பெருமூச்சை வெளிவிட்டபடி தகப்பனைப் பார்த்தான். அவர் கவலையோடு அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, குறைச்சருட்டை தட்டியில் செருகியபடி ஏதோ கூற முயலும்போது, கேற்றைத் திறந்து கொண்டு வேலுப்பிள்ளை உள்ளே வந்தார்.

“நான் தான் வேலுப்பிள்ளை அம்மாளை வரச்சொன்னன்.” என்றான் சண்முகம். “வாரும்...” என்று ஐயா வரவேற்றார். வேலுப்பிள்ளை வாங்கில் அமர்ந்தார்.

“ஓவிசியரின் மோனும் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்திட்டான். அங்க ஒருக்கா போனன். அங்க தேப்பனும் மகனும் ஒன்றாக இருந்து குடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்கள் காணும். என்னைக்கண்டதும் கமோன் வேலுப்பிள்ளை. ஒரு கிளாஸ் எடுங்கோ. வெளிநாட்டு விஸ்கி என்கினம். சும்மா சொல்லக் கூடாது. சாராயம் குடிச்ச வாய்க்கு அது நல்லத்தான் இருந்தது.”

“தேப்பனும் மோனும் ஒன்றா இருந்து குடிக்கினமோ? இது என்ன கவி காலம்? “என்று ஐயா வியந்தார்.

“கவி காலம் தான். முந்தா நாள் பாரன், என்றமோள் வீட்டிற்குப் போயிருந்தன். வாசலில் சயிக்கின் மணிச் சத்தம் கேட்டுது. தபாலக் காரனாக்கும் என்று பாயஞ்சடிச்சக் கொண்டு போனன். வாசலில் ஒரு பொடிச்சி சயிக்கினில் நிற்கிறா. அப்படியே சிற்றில் இருந்தபடி என்னைக் கேக்கிறா. ‘மிஸ்ரர் ராசன் நிற்கிறாரோ’ என்று. ராசன் என்ற பேரன். எனக்கு எதுவும் ஓடவில்லை. பொடியன்களைத் தேடிப் பெட்டையள் வரத் தொடங்கிவிட்டினம். எனக்கொரு சந்தேகம். ராசனின் தங்கச்சி சாந்தாவிடம் தான் வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைச்சு, சாந்தாவிடமே வந்தியள் என்று டன். நோ... நோ சாந்தாவின் பிறதர் - ராசனிடம்... என்றா. நான் பாவி நினைச்சன். உவன் ராசன் இந்தப் பொடிச்சியிடம் ஏதோ சேட்டை விட்டிருக்கிறான். அது தான் பொடிச்சி கூப்பிட்டு ரெண்டு கொடுக்க வந்திருக்காக்கும் என்று. ஏன் பிள்ளை அவன் உன்னிடம் ஏதாவது பிழையாக நடந்து - அதுக்கிடையில் ராசன் வந்திட்டான். ஹாய் ராசன் என்றான் அவன். இவன் சிரிக்கிறான். அந்த நோட்சைத் தாறியளா என்றான் அவன். இவன் ஏதோ கொப்பியைக் கொடுக்க அவன் வாங்கிக் கொண்டு போகிறான்.

உது ஆர் ராசா என்று கேட்டன். அத என்னோட ரீயூற் றரியில படிக்கிறது என்றான் அவன். இந்தக் காலம் போகிற போக்கு, யாழ்ப்பாணத்தில் இனியும் கிடுகுவேலிகள் அறுக்கையாக இருக்க முடியாது...”

சண்முகம் தனக்கூள் சிரித்துக் கொண்டான். வேலுப் பிள்ளை அம்மாணைப் பேசவிட்டால் ஓயமாட்டார். அது வும் ஐயாவும் சேர்ந்து விட்டார்.

“அம்மாண், போன காரியம் எப்படி?” என்று சண்முகம் கேட்டான். அம்மா கையில் கிளாகடன் வந்தாள்.

“அண்ணை இப்பவே வந்தியள். அடுப்படியில் அலுவ லாக இருந்திட்டன். இந்தாங்கோ கோப்பி குடியுங்கோ...” என்று வேலுப்பிள்ளையிடம் கிளாசை நீட்டினாள்.

“எனக்கு வேண்டாம் பிள்ளை. நான் இப்ப தான்...” என்று அவர் சிரித்தார்.

“போட்டியளாக்கும். விட மாட்டியள்...”

“சின்னத்துரையார் சாதகம் பொருந்தினால் சரியென் றார். கிளியின்ற குறிப்பைக் கொடுப்பம்...”

“சீதனம் என்ன கேட்கிறார், அம்மாண்?”

அம்மா அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“வீடு வளவு... டொனேசன் ஐம்பதினாயிரம். நகை நட்பு இவ்வளவும் கொடுக்க வேணும்.”

“பொடியன் வெறும் வாத்தி தானே?...“ என்ற தாயை சண்முகம் கோபத்துடன் பார்த்தான். அம்மா அதனைக் கவ னியாது, “அவனுக்கு இவ்வளவு சீதனத்தை அள்ளிக் கொடுக் கிறதே? எங்கேயாவது எஞ்சினியரசுக் பாருங்க அண்ணை” என்றான்.

அவனுக்கு எரிச்சல் சொப்புளித்தது.

“சும்மா விசர்க் கதை பேசாமல் போங்கோ. உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஊர் உலகம் தெரியாது, ஏதோ இலட்சக்கணக்கில் வச்சிருக்கிறது மாதிரிக் கதை. கிளிக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க எனக்குத் தெரியும். சின்னத்துரையின் மகன் நல்ல பொடியன். அவனுக்குத் தான் செய்து வைக்கப் போறன். குறிப்பை எடுத்து வந்து அம்மானிட்ட கொடுங்க.” அம்மா விக்கித்துப் போனாள். சண்முகம் இப்படி ஒரு நாளும் பேசியவன் அல்லன்.

“நீ உன்ர பாரத்தைக் குறைக்கப் பார்க்கிறாய்?”

“உங்கட பாரத்தை, அம்மா. “என்றான் சண்முகம் ஆத்திரத்தடன்.

“அவன் என்ன சொல்லுகிறான்? நீ என்ன கேக்கிறாய். போப்பா...” என்று ஐயா குறுக்கிட்டார்.

“கிளி ஒருக்காலும் இதுக்கு ஒத்துக் கொள்ள மாட்டான்...” என்றபடி அம்மா வீட்டிற்குள் பேசுக முற்றத்தில் இறங்கினாள்.

“அம்மா...” என்று சண்முகம் ஆவசரமாக அழைத்தான்;” இதுக்கும் அவள் மறுத்தால் அது அவளினர் தலை விதியென்று நாள் ஒதுங்கிடுவன். அவளுக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் சம்மதமில்லையென்றால், இந்த மாப்பிள்ளை இதே சீதனத்தோட இரண்டாவது தங்கச்சி செல்வத்திற்குக் கட்டி வைச்சிடுவன்.”

“தம்பி....” அம்மா திக்பிரமைபிடித்தவளாக முற்றத்தில் சிலையாகச் சிறிது வேளை நின்றாள். பின்னர் வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

கிளி பெருங்குரலில் அழுவது கேட்டது.

9

நீன்கு மைல் தூரத்தைக் கடப்பதற்காக அவன் மூன்று மணி நேரம் சந்தியில் காத்திருக்க நேர்ந்தது. சண்முகம் வீட்டிற்கு வந்த போது ஹோலில் நிர்மலா பத்திரிகை வாசித்தக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கேற்றைத் திறந்ததும் எழுந்து வந்து ஹோல் கதவைத் திறந்து விட்டாள். ரியூப் லைற்றின் பிரகாசமான ஒளியில் நிர்மலாவின் முகம் பள பளத்தது. சோட்டி அணிந்திருந்த அவன், தலைவாரிப் பின்ன லிட்டிருந்தான். இலேசாக கண்களுக்கு மையிட்டிருந்தான்.

அவன் ஒரு கணம் அவளை ஆவலோடு பார்த்தான். அவளைத் தொட்டு அணைத்துக்கொள்ள அவன் கைகள் துடித்தன. பஸ்சில் அவன் சீற்றிற்கு முன் ஒரு இளஞ்ஜோடி அமர்ந்திருந்தது. அவன் வயது தான் அவனுக்கும் இருக்கும். அவர்கள் மிக நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அவள் கழுத்தில் தாலிக்கொடி இருந்தது. மணமானவர்கள் தான். அவள் மெதுவாகத் தன் தலையை அவன் தோளில் சாய்து அமர்ந்திருந்தாள்.

எவ்வளவு நெருக்கம்? எவ்வளவு இனிமையான உரிமை?

நிர்மலா அவனுடன் இவ்வளவு நெருக்கமாகவில்லை.

அவனை நிர்மலா எதுவித சலனமுமின்றிப் பார்த்தாள். அவள் விழிகள் அவனைச் சாதாரணமாக நோக்கின.

“நீங்கள் இரவைக்கும் வரமாட்டீயள் என்று நினைத்தன்”

நிர்மலாவின் வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சில் தாக்கமாக இறங்கின. அவனால் உடன் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அவளைப் பார்த்தான்.

“நிர்மலா, ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறாய்?...”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. மௌனமாக நடந்து சென்று செற்றியில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவன் அறைக்குள் போக எண்ணியவன், எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு அவள் முன் செற்றியில் அமர்ந்தான்.

“ரமணன் நித்திரையா?”

“குழந்தையின் நினைவும் இருக்கிறது.” என்றாள் நிர்மலா. நிர்மலா உதிர்த்த வார்த்தைகளில் இருந்தது ஏளனமா அல்லது ஏக்கமா என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“அவள் என் குழந்தை நிர்மலா. அவன் நினைவு இருக்காதா?”

“யார் சொன்னது? ஐந்தாண்டுகளுக்குப்பின்னர் வந்தியன். குழந்தை உங்களை அந்நியன் போலப் பார்த்தான். ஒரு நாள் இரு நாள் அவனுடன் கூடவிருந்து அவனுடன் விளையாடி...பேசி... பழக உங்களால் முடியவில்லை. பெத்த பிள்ளையோடு விளையாட நேரமில்லை. காலைமை வெளிக்கிட்டு இப்பத்தான் வாரியன்.”

அவள் வார்த்தைகளில் இருக்கிற உண்மைகளை அவன் உணராமலில்லை. இரவு நிர்மலா நடந்து கொண்ட முறை அவளை ஒதுக்கியவிதம், அருகில் உறங்க மறுத்த வைராக் கியம் இவையாவும் அவனால் அங்கிருக்க இடமளிக்கவில்லை. அமைதி நாடி வெளியில் சென்று அமைதியிழந்து வந்திருக்கிறான்.

அவன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்த பின்னர் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“என்னால் இங்கிருக்க முடியவில்லை...”

“எனக்குத் தெரியும். என்னைத் தான் குற்றம் சொல்வியள் நன்றாகச் சொல்லுங்கள். என்னிலும் பார்க்க உங்கள் சகோதரிகள் உங்களுக்குப் பெரிதாகப்படுகினம்.

உங்கள் குழந்தையிலும் பார்க்க அவர்கள் உங்களுக்குப் பெரிதாகத் தெரிகினம்..."

"நீ தான் முதலில் உங்கள் கடமையைச் செய்து வாருங்கள் என்றாய் "

அவள் மெதுவாக உதடுகளுள் சிரித்தாள். அச்சிரிப்பில் உறங்கிக்கிடந்த ஏக்கத்தின் சுவடுகளை அவள் காணவில்லை.

"உங்கள் கடமைகள் ஒரு நாளில் இருநாளில் முடியப் போவதில்லை. வாங்க சாப்பிட..." என்று அவள் எழுந்தாள். அவள் எழுந்து அறைக்குள் சென்றாள். முகம், கை, கால் கழுவிக்கொண்டாள். பின்னர் நிர்மலாவின் அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் அமைதியாகப் படுத்துறங்கும் மகனின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள். ரமணனின் முகத்தைத் தடவீப் பார்க்கும் போது இதயத்துள் பிரளயமாக பாசச்சுமை அழுத்தியது.

"எல்லா வீடுகளிலும் தகப்பன்மார் தங்கள் குழந்தைகளை வெளியில் அழைத்துச் செல்வார்கள். அதுகள் விரும்பியவற்றை வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். ஏக்கத்தோடு அவர்களைப் பார்ப்பதைத் தவிர வேறுவழி ரமணனுக்கில்லை..."

நிர்மலா வாசலில் நின்றிருந்தாள். அவள் கவலையோடு திரும்பி அவளைப் பார்த்தாள்.

"நாளைக்கு அவளை வெளியில் கூட்டிச் செல்கிறன், நிர்மலா..."

அவள் வார்த்தைகள் பரிதாபமாக ஒலித்தன.

"வாருங்க சாப்பிட. புட்டு ஆறப்போகுது. எனக்கும் பசிக்குது..." என்றாள் நிர்மலா:

"நீ இன்னமும் சாப்பிடவில்லையா?..."

"இல்லை...காலையிலிருந்து இல்லை..." அவள் விழிகள்

இருந்தாற் போலப் பளித்தன. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண் டாள். அவன் துடித்துப் போய் கட்டிலிலிருந்து எழுந்தான்.

“ஏன்?... ஏன் சாப்பிடவில்லை?...” என்று பதறிப்போய் கேட்டான்.

“கணவன் வெளிநாட்டிலிருந்தால் அவர் நேரத்திற்குச் சாப்பிடுவார் என்று நம்பிச்சாப்பிடலாம். அருகில் இருக்கும் போது அவர் சாப்பிடாமல் சாப்பிடும் வழக்கம் எங்குமும் பத்திலில்லை.” அவள் டைனிங் ரேபிளை நோக்கி நடந்தாள். அவன் அம்மாவின் கையால் நன்றாகச் சாப்பிட்டான். மூக்கு முட்டச் சாப்பிட்டான். செல்வம் தந்த வடையையும் கோப்பியையும் பின்னேரம் வயிற்றில் நிரப்பினான். அவையாவும் ஒரு கணத்தில் ஜீரணமாகி எரிவதுபோல உணர்ந் தான். நிரமலாவின் வைராக்கியக் கற் பூமியில் ஒரு சிறு நீருற்று கசிவதைக் கண்டான்.

அவளுக்காக அவன் இதயம் ஏங்கியது.

“ஏன் நிரமலா சாப்பிடாமல் இருந்தாய்? நான் சாப் பிடாமலா இருந்தேன்?”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. கோப்பையில் பிட்டைப் பரிமாறினாள். மீன் குழம்பை ஊற்றினாள். அவித்த முட்டை யைக் கோப்பையில் வைத்தாள்.

“மாசிச் சம்பல் உங்களுக்குப் பிடிக்கும் என்று இடித் தன் மத்தியானம். பழுதாகி விட்டதோ தெரியவில்லை.” என்றபடி மாசிச் சம்பலைப் பரிமாறினாள்.

அவன் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

அம்மா வீட்டில் கோழி இறைச்சி சமைத்திருந்தார்கள். அவனுக்குக் கோழி இறைச்சி பிடிப்பதில்லை. சிறு வயதிலி ருந்தே அவன் கோழி இறைச்சியை விரும்பிச் சாப்பிடுவ தில்லை.

“எனக்குக் கோழி இறைச்சி வேண்டாம், அம்மா...”
என்றான்.

“நீ சாப்பிடமாட்டாய் என்றதை மறந்து போனன்தம்பி ... இரு முட்டை பொரிச்சுத்தாறன்...”

அவன் மத்தியானம் முட்டையோடும் மரக்கறிகளுடனும் சாப்பிட்டான். அவனுக்குப் பிடிக்கும் என்று நிர்மலா மாசிச்சம்பல் இடித்து வைத்துவிட்டுக் காத்திருந்திருக்கிறாள்.

“நிர்மலா ஐ ஆம் சொறி ” என்றான்.

“சொதி வைக்கவில்லை...” என்று நிர்மலா சிரித்தாள். அவனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது. சில நொடியப்பெரழுதுகளின் சிதறலில் அச்சிரிப்பு கலந்தது.

நிர்மலா எவ்வளவு அழகாகச் சிரிக்கிறாள்? அவள் சிரிக்கும்போது ஒரு கண்ணத்தில் விழுகின்ற குழி அவள் முகத்திற்குத் தரும் எழில். அவள் வாய்ப்பற்கள் வெகு சீரானவை. ஆனால் முகத்திலிருந்து சற்று அதிகமாக உயர்ந்த அவள் மூக்கு கவர்ச்சியாக இருந்தது. கலியாணமானபோது இருந்த திலும் அவள் சற்றுப் பருத்துச் சிவந்திருந்தாள். சோட்டியையும் மீறித் திமிறிய எழிலின் பிடிப்பில் அவன் சற்றுத் தளர்ந்தான்.

கணவனின் கண்கள் மேய்ந்த இடங்கள் அவளுக்குத் தண்ணையறியாமல் வெட்கத்தைத் தந்தன. மெதுவாக உடலை நெளித்துக் கொண்டாள்.

“சாப்பிடுங்கள்...”

அவனால் சாப்பிட முடியவில்லை. அழகான மனைவியைக் கட்டியிருந்தும் அவள் அழகை அன்பை அவன் அனுபவிக்கத் தவறிவிட்டான். அவனுடன் சில யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் வேலை செய்கின்றார்கள். அவர்கள் வருடத்திற்கு ஒரு மாதம் ஆவது இலங்கைக்கு வருவார்கள். அவர்கள் திரும்பி வந்து சொல்வார்கள்:

“ஏன் வீணாகச் செலவழித்து ஊருக்கு போறியள் என் கிறாய்? உன்னைமாதிரி இங்க இருக்க எங்களால முடியாது. கடைசி வருடத்தில் ஒரு பதினைந்து நாளாவது மனைவியுடன் பிள்ளைகளுடன் வாழலாம் என்று தான் ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்துப் போய் வாறம். டேய் சண்முகம் - பணம் மட்டும் வாழ்வில்லையடா. குடும்பம், உறவு, மனைவி, மக்கள் என்று இருக்கு...”

“நாங்க இங்க வந்தது உழைக்க, எங்கட சமைகளை இறக்க. பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு, ஒரு ஐந்து வரியம் உழைச்சிட்டுப் போய் ஒரேயடியாகக் குடும்பத்தை நடத்தலாம்; என்ன அப்படி ஒரு கட்டுப்பாடில்லாத வாழ்க்கை? பதினைந்து நாள் வாழ்க்கைக்காக ஆயிரக்கணக்கில் செலவா?”

குவைத்தில் அவன் இட்ட நண்பனாகவிருந்த சுப்பிரமணியம் அவனை அன்று வியப்புடன் பார்த்தான்.

“நீ விசர்... பணப்பிசாசடா... எப்படித்தான் உன்னால் இருக்க முடியுதோ? கவியாணம் கட்டிய மூன்றாம் மாதம் வந்தாய். மனைவியைப் பார்க்க... குழந்தையைப் பார்க்க உனக்கு ஒரு ஆவல் இல்லையா?”

மனதில் ஆவல் இல்லாமலில்லை. ஊரில் அவன் குடும்பம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுவிட்டது? இங்கு கைநிறையச் சம்பாதிக்கிற பணம் அங்கு அவர்களுக்குக்கிட்டவில்லை.

“அம்மம்மா செத்ததிற்கே நான் போகவில்லை...” என்றான் அவன்.

“உன்னால் எப்படி இருக்க முடியுதோ?...”

“நீங்கள் இடைக்கிடை இங்கேயும் மேயிறியள். வருடத்தில் பதினைந்து நாள் ஊருக்கும் போய் வாறியள். ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்து ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் கடந்து

உங்களுக்குக் கிடைக்கிறதுதான் ஒரு சில நியால்களுடன் இங்க கிடைக்குதே?"

சண்முகத்தைச் சுப்பிரமணியம் ஏறிட்டுப்பார்த்தான்.

"நீ அப்ப அதுக்கெல்லாம் போறியா?"

"இல்லை... எனக்காக அங்கு ஒருத்தி காத்திருக்க, அவளுக்குத் துரோகம் செய்து என் உடல் தேவையை இங்க பூர்த்தி செய்து கொள்ள நான் கேவலமானவன் அல்ல. அது துரோகம் என்று நினைக்கிறன்..."

"சண்முகம் எனக்கு அது தெரியாமலில்லை. உன்னால் அப்படியிருக்க முடியுது. என்னால் முடியவில்லை."

"அப்ப ஏன் வருடத்தில் பதினைந்து நாள் வாழ்க்கைக்காக யாழ்ப்பாணம் ஒடுகிறாய்?..."

சுப்பிரமணியம் சற்று நேரம் பேசாதிருந்தான்.

"எப்படித் தான் வாழ்ந்தாலும் மனைவியுடன் வாழ்வது போல் எதுவுமில்லை. உணர்வுகளையெல்லாம் ஒடுக்கி அடக்கி எனக்காக காத்திருக்கும் அவளுடன் வருடத்தில் ஒரு சில நாட்களாவது வாழாவிட்டால் பிறகே தக்கடா சண்முகம் பணம்?..."

சுப்பிரமணியத்தின் வாதம் அன்று அவனுக்குச் சரியாகப் படவில்லை. இன்று புரிகிறது. அவன்முன் நிர்மலா இருக்கிறாள். அவளுடன் வாழ்ந்த மூன்று மாதங்களின் இனிய நினைவுகளும் அறுபது மாதங்களின் பிரிவுத் துயரும் உள்ளன.

அவன் கைகளைக் கழுவிவிட்டு வந்தான். நிர்மலா டைனிங்ரேபிளைத் துடைத்துச் சுத்தமாக்கினாள். அவன் தன் அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

சிறிது நேரம் செல்லக் கையில் பாலுடன் நிர்மலா அறைக்குள் வந்தாள். பாஃ கிளாசை மேசையில் வைத்துவிட்டு செல்ல முயன்றவளை அவன் குரல் தயங்கி நிற்க வைத்தது.

“நிர்மலா...பிளீஸ் நில், நிர்மலா...”

அவள் நின்றபடி அவனைத் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

“என்ன... சொல்லுங்க... எனக்குத் தலையிடிக்குது. படுக்கவேணும்...”

“ஏன் என்னை இப்படிச் சித்திரவதை செய்கிறாய்”

“நானா? அல்லது நீங்களா?...” என்று அவள் சரிவசாதாரணமாகக் கேட்டாள்.

“ஐந்தாண்டுத்தாபத்துடன் வந்திருக்கும் கட்டிய கணவனிடம் நீ இப்படியா நடந்து கொள்வது?”

“ஐந்தாண்டுகள் காத்திருக்கிற மனைவியிடம் நீங்கள் இப்படி நடந்து கொள்ளலாமா?”

“நான் உன்னிடம் எப்படி நடந்திட்டன், நிர்மலா...?”

“எனக்காக எங்களுக்காக வாழ நீங்கள் தயாராகவில்லை. இன்னும் உங்கள் சகோதரங்களுக்காகத் தான் வாழ்கிறீர்கள்...”

நிர்மலா...பிளீஸ் என்னைப் புரிந்து கொள்...”

அவன் அவைசத்தோடு எழுந்து அவளைப்பற்றித் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டான். அவள் அவன் அணைப்பிலிருந்து திணறவில்லை. விடுவித்துக் கொள்ள முயலவுமில்லை.

“விடுங்கள் என்னை என்று...” அமைதியாகக் கேட்டாள்.

அவன் அணைப்பின் பிடி இறுகியது. வெறிகொண்டவன் போல அவளை முத்தமிட முயன்றான்.

“விடுங்கி...” என்று அவனை உதறிவிட்டு அவள் நகர்ந்தாள்.

அவன் ஏமாற்றத்தின் குழிக்குள்: “பிளீஸ்...நிர்மலா”.

“என்னைக் கொஞ்சாதிங்க. பிளீஸ்... இப்பவும் நேற்று நான் கேட்டதற்கு ஒத்துக் கொள்ளுங்க...ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை.”

“உனக்கு நெஞ்சில் இரக்கமேயில்லையா?...”

நிர்மலா அறையைவிட்டு வெளியேற முயன்றாள்.

“நில்...” என்றான் அவன்: “உனக்கு என்னைப் பிடிக்காது...அதுக்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும்...”

அவள் அவனைப் பார்த்து மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“நீங்கள் என்ன காரணம் சொல்லப்போறியன் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். காரணம் பகீரதன் என்பியள்...”

அவன் விகித்துப் போய் அவளைப் பார்த்தான்.

10

முற்றத்தை நிறைத்துக் கல்யாணப்பந்தல் அலங்காரத்துடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மணவறை அமைக்கின்ற வேலையில் சிலர் ஈடுபட்டிருந்தனர், வாசலில் மஞ்சள்பூத்த பழக்குலைகளுடன் வாழை மரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பூபாளும் அவன் நண்பர்கள் பலரும் கலியாணப்பந்தலை மேலும் அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

விடுகளை கட்டியிருந்தது. உறவினர்கள் மும்மரமாக மறுநாள் விழாவிற்கான அலுவல்களில் ஈடுபடுவதுபோலப் பலதும் பத்தும் பேசச் சிரித்தார்கள்.

நானை கிளிக்கும் சின்னத்துரையின் மகனுக்கும் கவியாணம்.

கிளிக்கு இக்கவியாணத்தில் பூரணதிருப்தியென்று கூற முடியாது.

அவள் எதிர்பார்ப்புகள் கணத்தில் சிதைந்துவிட்டன. அவள் சினேகிதிகளில் ஒருத்தி டொக்ரரைக் கவியாணம் கட்டியிருக்கிறாள். இன்னொருத்திகாதலித்து ஒரு எக்கவுண்டனைக் கட்டியிருக்கிறாள்.

அவள் கனவுகள் பரப்பில் விரிந்துவிட்டன. குடிசை வீடு கல் வீடாக மாற மாற அவள் எண்ணங்களும் வானத்தில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின. அவள் சுற்பனைக் கனவலைகள் இவ்வளவு விரைவில் சிதையும் என அவள் எண்ணவில்லை.

அவள் மறுப்பும் கண்ணீரும் அண்ணவின் மனதை மாற்றி விடவில்லை.

சண்முகம் திடமாக கூறிவிட்டான்: "உன் எண்ணப்படி சீராளனை உனக்குக் கட்டி வைக்க இருந்தோம். அவனை உனக்கு நாடிகளாக முடிவு செய்யவில்லை. நீயாகவே முடிவு செய்தாய். பின்னர் நீயாகவே அவனை வேண்டாம் என்றாய். இப்ப...? நீ என்னதான் நினைத்திருக்கிறாய் கவியாணம் என்பது உடை மாற்றுவது மாதிரியென்று எண்ணியிருக்கிறாய் போல... உனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லையென்றாலும் சரி, விருப்பம் என்றாலும் சரி நடந்தே தீரும். வாயைப் பொத்திக் கொண்டு இரு..."

அதன் பின் அனளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அவளுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் இந்த சீதனத்தைக் கொடுத்து அந்த மாப்பிள்ளையைச் செல்வத்திற்குக் கட்டிவைப்பதாக அண்ணன் கூறியிருப்பதும் அவள் அறியாததன்று. அவள் தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ள முயன்றாள்.

தங்கையின் மனதை நோகடித்ததில் சண்முகத்திற்கும் வேதனையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அவனுக்கு இப்போது எதிலும் எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. நிர்மலா அவனுடன் நடந்து கொண்ட செயல்களின் விளைவுகள் ஏற்படுத்திய ரணம் இதயத்தில் ஆறாத வடுவாக இருந்தது. அவன் எவ்வளவு தூரம் பணிந்து போனான்.

“பிவிஸ்... நிர்மலா...” அவன் அவளிடம் யாசித்த வார்த்தைகளின் துயரைக்கூட நிர்மலா அலட்சியப்படுத்தி விட்டாள். அவனை அவள் வெறுப்பதற்கு அவன் கூறிய பேரிடியான காரணத்தைக்கூட அவள் சர்வசாதாரணமாக ஏற்றுக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் அப்படி நம்பினால் அதனை மாற்ற நான் என்ன தான் சொன்னாலும் நீங்கள் கேட்கப்போவதில்லை. மனைவியைச் சந்தேகிக்கின்ற ஒரு துர்ப்பாக்கியம் எவருக்கும் வரக்கூடாது. நான் இரண்டிற்குத்தான் பயப்படுவன். ஒன்று கடவுளுக்கு.. மற்றது என் மனதுக்கு. நீங்கள் என்ன நிலையில் என்னைவிட்டுப் போனியளோ அந்த நிலையில் தான் நான் இப்பவும் இருக்கிறேன். எப்பவும் இருப்பேன்.”

அவள் வேகமாக அறையைவிட்டு வெளியேறினாள்.

அன்றிரவு அவன் உறங்கவில்லை. அதிகாலை எழுந்து எவருக்கும் கூறாமல் புறப்பட்டுவிட்டான்.

இன்றுடன் ஏழு நாட்களாகின்றன, அவனும் நிர்மலாவும் பேசி. பகல் முழுவதும் கிளியின் கல்யாண விசயமாக அலைந்து விட்டு இரவு மட்டும் வீட்டிற்குப் போவான். ரமணனின் அருகில் அமர்ந்து சிந்தித்து, நேரம் அவன் நித்திரை கொள்ளும் அழகைத் துயருடன் ரசிப்பான். பின்னர் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கட்டிலில் படுத்துவிடுவான். சாப்பாடு பரிமாறும்போது நிர்மலா பேசுவதில்லை. அவனும் பேசுவதில்லை. மெளனச் சுவர் பலமாக எழுந்திருந்தது.

அவன் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்து சென்றதை பின்னர் அவள் சாப்பிட்டு விட்டுத் தன் அறைக்குள் புருந்து கொள்வாள்.

அவளைக் கோபிக்க அவனால் முடியவில்லை.

அவள் ஒருவேளை தான் சாப்பிடுகிறாளோ? அவளில் மெல்லிய வாட்டம் தெரிந்தது. முகம் களையிழந்திருந்தது. அவளை விசாரிக்க அவன் உள்ளத்தில் ஆவல் இருந்தது. கவலை இருந்தது. அவள் அவனை எவ்வளவு தூரம் அலட்சியப்படுத்தி விட்டாள்? பிடிவாதம் விசாரிக்க விடவில்லை.

கவியாண அலுவல்களில் நிர்மலா கலந்துகொள்ளவில்லை; ஒன்றும் தெரியாதவள் போல நடந்து கொண்டாள்.

“அண்ணை அண்ணியையும் ரமணனையும் கல்யாணத்திற்குக் கூட்டிவாருங்கோ” என்று செல்வம் பல தடவைகள் கேட்டு விட்டான். அம்மாவும் ஒரு தடவை சொன்னாள். உறவினர் பலர், “தம்பி, மனிசி வரமாட்டாவோ?” என்று கேட்டனர்.

அவன் எல்லாருக்கும் ஒரே பதிலைத்தான் சொன்னான்: “அவ வர மாட்டா.” அவன் கூறிய விதத்திலிருந்து, “ஏன் வரமாட்டா?” என்று கேட்க எவருக்கும் துணிவிருக்கவில்லை.

நிர்மலா கல்யாணத்திற்கு அழைத்தால் வருவாளா?

வரமாட்டாள் என்பதில் அவனுக்கு எதுவித ஐயமும் இல்லை. அதனால் அவன் அவளைக் கேட்கவில்லை. கருங்கற்கவராக அவர்களிடையே உருவாகிவிட்ட மௌனச் சுவரைத்தகர்ப்பது யார்?

வாசலில் மோட்டார் சயிக்கில் ஒன்று கம்பீரமாக வந்து நின்றது. சண்முகம் நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஓர் இளைஞன் அதிலிருந்து இறங்கி வந்தான். அவனை உடனடியாக அவ

னாள் அடையாளம் காண முடியவில்லை. பூபாலன் அவனை இனங்கண்டு கொண்டான்.

“வாருங்கோ...” என்று வரவேற்றான்: “அண்ணை நம் முடன் எயார்போரீட்டிவிருந்து வந்தார்.. அவர் வாறார். முருகானந்தம்...”

சண்முகம் நட்புடன் சிரித்தான்: முருகானந்தம் அவனருகில் அமர்ந்தான்.

“நல்ல நேரத்தில் தான் நான் வந்திருக்கிறேன். கோண்டா விலில் ஒருத்தரைச் சந்திக்க வந்தனான். உங்கள் நினைவு வந்தது. ஆருக்குக் கல்யாணம்?”

“தங்கச்சிக்கு”

“மாப்பிள்ளை?...”

“மாஸ்ரராக இருக்கிறார். இந்த ஊர் தான்... நீர் எப்ப திரும்பிப் போறீர்? ஒரு மாதத்தில் திரும்புறதாகச் சொன்னீர்...” என்று பூபாலன் கேட்டான்.

செல்வம் றேயிக் கோப்பிக் கிளர்சுகளுடன் வந்தான். சண்முகம், வெளிநாட்டில் வாங்கி வந்திருந்த மக்கியை அணித் திருந்தான். அவளுக்கு மக்கி கவர்ச்சியாக இருந்தது. அவள் உடலின் எழில் வளைவுகளுடன் அழகாகப் பொருந்தியிருந்தது. அவள் கோப்பியை நீட்டியபோது, “தாங்ஸ்” என்ற படி முருகானந்தம் கிளாசை எடுத்துக் கொண்டான். ஒரு கணம் அவளில் அவன் பார்வை மொய்த்தது.

“இவதான் பொம்பிளையா?...” என்று கேட்டான்.

“நானல்ல... அக்கா...” என்று வேகமாகச் செல்வம் பதில் சொன்னான். அவள் கண்கள் ஒடிச் சிவந்தன. வெட்கத்துடன் சிரித்துக் கொண்டாள்.

வெகு நேரம் முருகானந்தம் அங்கு தங்கியிருந்தான், அவனுடன் பேசியதில் மனப்பாரம் சிறிது நேரம் மறந்திருந்தது. அவன் விடை பெற்றுச் சென்றதன் பின்னர் அவன் தங்களுடன் வெகு நெருக்கமாகி விட்டது போன்ற உணர்வு ஏனோ தோன்றியது.

திண்ணையில் கிடந்த கிளாசுகளை எடுத்துச் செல்வதற்குச் செல்வம் வந்தாள். சண்முகம் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவள் தமையனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“நீ இந்தச் சட்டையில் நல்ல வடிவாக இருக்கிறாய், தங்கச்சி”

அவள் பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

“உங்க தங்கச்சி வேறு எப்படியிருப்பாள், அண்ணை... இப்ப வந்தாரே அவரை எனக்குத் தெரியும், அண்ணை ...”

அவன் தங்கையை வியப்புடன் பார்த்தான். அவள் தொடர்ந்தாள்: “ஒரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி நான் யாழ்ப்பாணம் ரீயூற்றரி ஒன்றில படிச்சனான். உங்களுக்குத் தெரியும் தானே? ... ஒ, எல் சோதனைக்கு அண்ணை. அப்ப அவர் எங்களுக்கு படிப்பிச்சவர். நல்லாப் படிப்பிப்பார். அவருக்கு என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை.”

அவள் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தாள்.

அவன் மனதில் இருந்தாற்போல நிர்மலாவும் ரமணனும் வந்தனர். அவர்களை இங்கு நிற்க வேண்டியவர்கள். அவர்கள் இல்லை. அவன் அழைத்திருந்தால் சிலவேளை அவர்கள் வந்திருக்கலாம். வீட்டிற்குப் போகக்கூடாது என்றவள் எப்படி வருவாள்? பிடிவாதக்காரி.

“நிர்மலா... பிள்ஸ்...” அவன் எவ்வளவு கீழிறங்கி அவளிடம் யாசித்தான். அவள் பிடிவாதமாக... ஜடமாக... ஏன் இப்படி ஒதுக்கினாய், நிர்மலா?

மாலை கவிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்கு ஒரு தடவை போய் வரலாம் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. சேர்ட் எடுப்பதற்காக எழுந்து அறைக்குள் போனான்.

கட்டிலில் கிளி படுத்திருந்தாள் அழுகின்றாளோ?

அவள் பாச உள்ளத்தில் கருணை சுரந்தது. கட்டிலில் தங்கைக்கு அருகில் அமர்ந்தாள். பர்வோடு அவள் முதுகில் வருடிவிட்டாள். அவள் முகத்தை உயர்த்தித் தமையனைப் பார்த்தாள்.

“கோபமா என்னில, கிளி?”

அவள் தமையனின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு விம்மினாள்; “இல்லை, அண்ணை...”

“நான் என்ன செய்ய தங்கச்சி? உனக்குப் பிடித்த உத்தியோகத்தில் மாப்பிள்ளை பார்க்க என்னால் முடியவில்லை. நீ என்ன சின்னப் பிள்ளையா?...”

“எனக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் சம்மதம் அண்ணை, நான் பிழைவிட்டிட்டன் போல இருக்குது. அத்தானை அலட்சியப்படுத்திவிட்டன். அவர் பாவம்.. அது தான்... இப்ப...”

அவன் அவளைப் பரிவோடு பார்த்தான்.

“கவலைப்படாதே, கிளி... அது தான் விதி, சீராளன் இப்ப நல்லாத் தான் இருக்கிறான்.”

“பரிமளம் நல்லாயில்லையே, அண்ணை? அத்தானுக்கு நீ கொடுக்கிற சீதனத்தில் தான் பரிமளத்தின் கலியாணம் நடக்கவிருந்தது. மாமா அதைத்தான் நம்பியிருந்தார். நான்... என்னால் மாமாவின் நம்பிக்கையில் மண் விழுந்திட்டது. நான் அத்தானைக் கட்டியிருக்கலாம். பிழை செய்திட்டன் அண்ணை...”

அவன் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாதிருந்தான். நீண்ட தொகு பெருமூச்சு எழுந்தது. நிர்ணயங்கள் மாற்ற முடியாதவையா?

“அதைப்பற்றி இனி நீ எண்ணக்கூடாது கிளி...எல்லாத்
தையும் மறந்திடு. நடந்தவை தர்ச்சம்பவங்களாகப் போகட்
டும். நடப்பவை நல்லவையாக இருக்கட்டும். சும்மா இப்படிப்
படுத்திருக்காமல் முகத்தைக் கழுவி வெளிக்கிட்டு கலகலப்
பாக இரு. எழுந்திரு, தங்கச்சி...”

கிளி முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“என்னில உனக்குக் கோபமா அண்ணை. உன் மனம்
நோக நடந்திட்டனா?”

“இல்லை... எழும்பு...”

“அண்ணி வருவாவா? ரமணன்? நீ சந்தோசமாகவே
யில்லை, அண்ணை. அண்ணியுடன் ஏதாவதுசண்டையா?...”

அவன் எதுவும் பேசவில்லை. சேர்ட்டை எடுத்து
அணிந்து கொண்டான். இதற்கு என்ன பதிலை அவனால்
கூற முடியும்?

“ஐயா அங்க போயிருக்கிறார், அண்ணை...”

“எங்கை?...” அவன் குரலில் வியப்பும் ஆவலும் ஒலித்
தன.

“அண்ணியைக் கூட்டி வரப்போயிருக்கிறார். இந்த
வீடு, காசு இந்தக் கலியாணம் எல்லாம் அண்ணி தந்த
பிச்சையாம். நீ உழைத்தாலும் அண்ணி மனம் ஒத்துத்
தரவிட்டிருக்கிறாவாம்... அவ இல்லாமல் இந்தக் கலியா
ணம் நடக்கக்கூடாதாம்...ராத்திரி இங்க பெரிய பிரளயம்...
அங்க தான் போயிட்டார்.”

அவன் கட்டிலில் மீண்டும் அமர்ந்து கொண்டான். ஐயா
ஏமாறப் போகிறார். நிர்மலா வரமாட்டாள். அவளை
அவனுக்குத் தெரியும். அவள் ஐயா நினைக்கிற மாதிரி சாதா
ரணமான பெண் அல்லள். அவள் அசாதாரணமானவள்.
படித்தவள். அகம்பாவக்காரி.

இதயத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு நப்பாசை. நிர்மலா வருவாளோ? வந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்? நாளைக் கலியாணத்திற்கு வரப்போகிறவர்கள் யாவரும் நிச்சயமாக விசாரிக்கப் போகிறார்கள்?

அவள் வரமாட்டாள். அம்மம்மாவின் செத்த வீட்டிற்கே வராதவள். இதற்கு வரவா போகிறாள்?

அவன் வெளியே எழுந்து வந்தான். கலியாணப்பந்தவின் அலங்காரங்கள் இன்னமும் முடியவில்லை. மணவறையை மின்குமிழ்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஐயா வந்த பின்னர் தான் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும்.

ஐயா வந்தார்.

“தம்பி நான் ஒன்று சொல்லுறேன் கேள்... நீ கூப்பிட்டால் நிர்மலா வருவாள். உனக்கு விருப்பமில்லையாம் நீ கூப்பிடவில்லையாம். போய் அவளையும் பிள்ளையையும் கூட்டிவா...”

அவன் எழுந்து வீட்டிற்குச் சென்றான்.

மறுநாள் கலியாணத்தில் நிர்மலாவும் ரமணனும் கலந்து கொண்டனர்.

11

ஆயிற்று. பெருஞ்சமையொன்றை இறக்கி வைத்தாயிற்று.

கிளி மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள். அவளையும் மாப்பிள்ளையையும் வீட்டில் வீட்டுவிட்டு, சற்று முந்தான் அவனும் ஏனையோரும் வந்திருந்தனர். ஐயா ஓய்வாகத் திண்ணையில், சாய்ந்திருந்தார். மற்றவர்கள் புது

வீட்டின் ஹோலில் அமர்ந்திருந்தனர். சண்முகம் கலியாணப் பந்தலில் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

நிர்மலா, ரமணனைத் தோளில் போட்டுத் தூங்க வைப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

கலியாணவீட்டில் அவள் கலந்து கொண்டிருந்த போதிலும் எதிலும் ஒட்டாமல் நடந்து கொண்டாள். சண்முகத்துடன் அவள் எதுவும் பேசவில்லை. எனினும் ரமணன் தகப்பனுடன் சிறிது சேர்ந்து கொண்டான். மகனைத் தூக்கி வைத்தபடி சண்முகம் கலியாணவீட்டில் திரிந்தான். கையில் கனத்த மகளின் சமை, மனதின் பாரத்தை இறக்கி வைத்தது.

சண்முகத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவர் விடை பெற்றார்.

பக்கத்தில் நிழலாடியது. திரும்பிப்பார்த்தான்.

நிர்மலா நின்றிருந்தாள்.

“எங்களை வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டுவிடுங்கோ”

“நாளைக்குப் போகலாம்...”

“ரமணன் இங்க நித்திரை கொள்ளமாட்டான். புதிய இடம், நாணும்போக வேணும்...”

அவன் அதன் பின் எதுவும் பேசவில்லை. பூபாலனை அழைத்துக் கார் ஒன்றை வாடகைக்குக் கூட்டிவரும்படி அனுப்பிவைத்துவிட்டு, வீட்டிற்குள் போக எண்ணியபோது வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நின்றது.

யாராக இருக்கும்? நேரம் இரவு எட்டு மணியாகியிருந்தது. சண்முகம் வாசலை நோக்கி வந்தான். காரிலிருந்து முருகானந்தமும் வயதான ஒரு பெண்ணும் இறங்கினர். முருகானந்தம் காலை கல்பாணத்திற்கு வந்திருந்தான்.

பெரியதொரு பரிசையும் மணமக்களுக்கு வழங்கிவிட்டு, மத்தியானம் சாப்பிட்டு விட்டுத் தான் சென்றிருந்தான்.

“என் அம்மா இவ..” என்று முருகானந்தம் தாயைச் சண்முகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

“வாருங்கோ...” என்று வரவேற்று அவர்களை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றான். அந்த முதாட்டிக்கு அறுபது வயதிருக்கும். தலை முற்றாக நரைத்திருந்தது. முகத்தில் நிறைந்திருந்த காரணம், அம்முதாட்டிக்குத் தனிக்கம்பீரத்தைக் கொடுத்தது. நெற்றியில் நிறைவாகத் திருநீறு பூசி, சந்தனப்பொட்டிட்டுருந்தாள்.

சண்முகத்தின் அம்மா அவளை வரவேற்றுக் கதிரையில் இருத்தினாள். முருகானந்தம் சற்று விலகி, செற்றியில் அமர்ந்து கொண்டான். அவள் விழிகள் செல்வத்தில் ஒரு கணம் நிலைத்துப்பிரிந்ததையும் செல்வம் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்ததையும் சண்முகம் கண்டான். அவர்களின் வருகைக்கான காரணம், கிளியின் கலியாணமாக மட்டும் இருக்கும் என்பது சந்தேகமோ?

அவர்கள் பல விடயங்களையும் பேசிக்கொண்டனர். முருகானந்தத்தின் தாயார் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனி விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டாள். செல்வத்தை விசாரித்தபோது அவளை ஆழமாகப் பார்த்துவிட்டு, மகனையும் பார்த்தாள். அந்தப்பார்வையில் தெரிந்தது திருப்தியா?

செல்வம் எல்லாருக்கும் பலகாரங்களும் கோப்பியும் பரிமாறினாள்.

“அம்மா உங்களிடம் ஒரு விடயம் பேச வந்தா...” என்றான் முருகானந்தம்,

சண்முகம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். என்னவிடயமாக இருக்கும் என்பதை அவன் ஏற்கனவே ஓரளவு ஊகித்திருந்

தான். முருகானந்தம் அடிச்சுடி செல்வத்தைப் பார்ப்பதும் அவள் சிவந்து தலை குனிவதையும் சில தடவைகள் அவன் அவதானித்திருந்தான். முருகானந்தம் அவளுக்கு ஏற்றவன் தான்.

கிளியின் கலியாணம் முடிந்து இன்னமும் ஒரு நான்குட கழியவில்லை. அவன் உழைப்பின் பெரும்பகுதி கிளியின் கலியாணத்துடன் கரைந்துவிட்டது. அவன் வரும்போது கொண்டு வந்திருந்த பொருட்களையும் விற்பை அக்கலியாணத்தை ஒப்பேற்ற நேர்ந்துவிட்டது. அதற்குள் செல்வத்திற்கும் கலியாணம் என்றால்.....?

அவனை இருளாக தயக்கம் முடியது. முருகானந்தத்திற்குச் செல்வத்தைக் கட்டிவைப்பதற்குத் தான் விரும்புவதாக முருகானந்தத்தின் தாயார் கூறியபோது உடனடியாக அவனால் பதில் எதுவும் கூறமுடியவில்லை. அப்படியே சில கணங்கள் கல்லாக இருந்தான்.

“என்ன தம்பி, சொல்கிறாய்?...” என்று முருகானந்தத்தின் தாயார் கேட்டாள். “உன் தங்கச்சியை அவன் விரும்புகிறான். அவ்வளவு தான். என்னைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியம். அவன் பார்த்த பெண் அவனுக்குப் பொருத்தமானவளாகவும் இருக்கிறாள். ஆகவே தான் நாங்களாக வலியக் கேட்கிறம்...”

“இப்ப செல்வத்திற்குக் கலியாணம் செய்யக்கூடிய நிலையில் நாங்க இல்லை...” என்றான் சண்முகம்.

“கிளியின் கலியாணத்துடன் எல்லாம் சரி. இப்ப கொஞ்சக்கடனும் இருக்கிறது. இனி தம்பி வெளிநாட்டிற்குப் போய் வந்தால் தான்... ” என்றாள் அம்மா.

சண்முகம் தாயை எரிச்சலுடன் பார்த்தான். எவ்வளவு சர்வ சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டான்? அவன் உழைத்துக்

கொண்டு வந்தவற்றை நன்கு அளவோடு செலவழித்திருந்தால் செல்வத்தின் கலியாணத்திற்கும் பேசுதுமான பணம் இருந்திருக்கும். அவனைப் பணம் உழைக்கும் யந்திரமாக எண்ணிவிட்டார்கள். அவன் வாழ்வின் இனிய பக்கங்கள் படிக்கப்படாமல் புரட்டப்பட்டுவருவதை யார் கண்டார்கள்?

முருகானந்தத்தின் தாயாரின் முகத்தில் சிரிப்புப் படர்ந்தது.

“நான் செல்வத்தைத் தான் கேட்டேன். உங்கள் சீதனத்தை அல்ல தம்பி, எனக்கு நான்கு பெண் பிள்ளைகள். இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள். மூத்தவன் மகன். நான்கு குமருகளையும் கரைசேர்ப்பதற்கு நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமல்ல. என் கணவரும் என் மூத்த பிள்ளையும் அவர்களுக்குக் கலியாணம் கட்டி வைக்க அனுபவித்த துயர்கள் கொஞ்சமல்ல. குமருகளுக்காக உழைத்து என் புருசன் அரைவயதில் போனார். தங்கச்சிகளுக்காக உழைத்து என் மகன் நாற்றதுவயதில் தான் கலியாணம் கட்டினான். மூத்தவனுக்கு ஒரு சதம் கூட நான் சீதனமாக வாங்கவில்லை. என் கடைசி மகன் முருகானந்தத்திற்கும் வாங்கப்போவதில்லை. நாங்க பட்ட கஷ்டங்களை மறறவர்களும் அனுபவிக்கக்கூடாது. நான் பிள்ளைகளைத் தான் பெற்றேன். பிள்ளைகளைத் தான் வளர்த்தேன். அவர்களை ஆடு மாடுகளைப் போலவிறக நான் தயாராகவில்லை...” அம்மாதாட்டி தன் விழிகளில் தன்னையறியாமல் சுரந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அந்த இடத்தில் வியப்பானதும் நிம்மதியானதுமான ஓர் அமைதி நிலவியது.

இச்சமூகத்தில் இப்படியும் சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

“மெய்யாகவா?...” என்று அம்மா அடங்கா ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“எங்க அண்ணனுக்குப் பெரும் சீதனத்துடன் கலியாணம் பேசி வந்தது. அம்மா ஒரு சதமும் வாங்கவில்லை” என்று முருகானந்தம் சிரித்தான்.

“சீதனம் வாங்கிக் கலியாணம் செய்கிற ஆடவர்களை ஆண்களாக மதிக்க என்னால் முடிவில்லை. ஒரு பெண்ணை வைத்துக் காப்பாற்ற முடியாதவனுக்கு ஏன் கலியாணம் பெண்ணிடம் காசு வாங்கித் தாலி கட்டுகிறவன் என்ன ஆட்பிள்ளை?...”

சண்முகம் தனக்குச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளாக எண்ணி அவமானப்பட்டான். நிர்மலா வீட்டார் கொடுத்த பணத்தில் தான் தாலிக்கொடி செய்தார்கள். மணவறைக் கூறையும் வாங்கினார்கள்.

அதனால் தான் நிர்மலா..?

அவன் திரும்பிப்பார்த்தான். ஒதுக்காக அவள் குழந்தையுடன் நின்றிருந்தாள். அவன் அருகில் செல்வம் வெட்கத்துடன் நின்றிருப்பதும் தெரிந்தது. செல்வம் கொடுத்து வைத்தவள் தான்.

அவன் பெரும் பிரச்சினையொன்று இவ்வளவு இலகுவில் தீர்வுகாணும் என இவன் நம்பியிருக்கவில்லை. வெயிலிலும் குளிரிலும் செல்வத்திற்காக உழைக்கச் செல்லவேண்டி வந்துவிடுமோ என பயந்திருந்தான். நிர்மலா விதித்த நிபந்தனை இலகுவில் நீங்க முடியாத சிக்கலாகிவிடுமோ எனப் பயந்தான். பாவம். நிர்மலா ஐந்தாண்டுகளின் தனிமைச் சிறையில் வாடியிருக்கிறாள்.

என்றாலும் பிடிவாதக்காரி. எவ்வளவு இறங்கிப் போனான். அவள் எவ்வளவு பிடிவாதமாக ஏறி ஏறிச் சென்று விட்டாள். கட்டிய கணவனிடம் அவள் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கக்கூடாது.

“என்ன தம்பி, உன்முடிவைச் சொல்லவில்லை?...” என்று முருகானந்தத்தின் தாயார் கேட்டாள்.

“இதில் சொல்ல என்னவிருக்கிறது. செல்வம் கொடுத்து வைத்தவள். உங்களுடன் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள நாங்களும் கொடுத்து வைத்திருக்கிறோம். கலியாணத்தை எழுதி விட்டு ஒரு வரியத்தில...”

“அதெல்லாம் வேண்டாம். கலியாணத்தைப் பெரிதாக வைப்பதை நான் விரும்பவில்லை. ஆடம்பரமாக இன்றைய காலத்தில் சடங்குகள் செய்வது தவறு. வருகிற சனிக்கிழமை நல்ல நாள் இருக்கிறது. அன்றைக்கே கலியாண எழுத்தையும் கலியாணத்தையும் வைத்துக் கொள்வம். சன்னதிக்குப் போய் தானிகட்டிக்கொண்டாலே போதும்”

— அதுவே முடிவாகியது.

அவர்கள் அன்றிரவு அங்கேயே இரவு சாப்பிட்டார்கள். செல்வம் வெட்கத்துடன் பரிமாறினாள்.

“இவ்வை எனக்கு முன்பே தெரியும். என்னிடம் படித்தவ. இங்க வந்ததும் தான் உங்க தங்கச்சியென்று தெரியும். சுமமா தெரியுமே தவிர வித்தியாசமாகவல்ல...” என்றான், சிரித்தபடி முருகானந்தம்.

“செல்வம் சொன்னாள்...” என்றான் சண்முகம்.

அவர்கள் இரவு பத்துமணி போல விடைபெற்றாங்கள். அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றதன் பின்னரும் அந்த வீட்டில் மகிழ்ச்சி அலைகள் பிரவகித்தன. செல்வம் பூரித்துக் காணப்பட்டாள். கல்யாணச் செய்தி பெண்களை எவ்வளவு பூரிக்க வைக்கிறது?

இருந்தாற்போல் பூபாலன் இன்னமும் காருடன் வராததை அறிந்தனர். செல்வம் தான் முதலில் அறிவித்தாள்

நேரம் இரவு பதினொரு மணி. பூபாலன் இரவில் எங்கும் இவ்வளவு நேரம் தரிப்பவனல்லன். அதுவும் தமையனுக்காகக் கார் பிடித்து வரச் சென்றவன் எங்கும் வினே நிச்சயமாகப் பொழுதைக் கழிக்கமாட்டான்.

மகிழ்ச்சி பிரவசித்த இடத்தில் இருந்தாற்போல திகில் இடம் கொள்ளத் தொடங்கியது. சண்முகம் சயிக்கிளை எடுத்திக் கொண்டு சந்திக்குப் பார்த்துவரப் போனான்.

சந்திக்கடைகள் யாவும் பூட்டப்பட்டிருந்தன. யாரிடம் விசாரிப்பது?

பன்னிரண்டு மணியானால் கூட முன்னர் இந்தச் சந்தி உறங்குவதில்லை. கலகலப்பாக இருக்கும். அதுவும் மூலைக் கடை இரவு பகலாக திறந்திருக்கும்.

ஓர் ஈ, காக்கையைக் கூடக் காணவில்லை.

அவன் வீட்டிற்குச் செல்லத் திரும்பிய வேளையில் ஒரு ஜீப் சந்தியில் வந்து நின்றது. தப்பாக்கி ஏந்திய பொனி சார் இருவர் ஜீப்பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு கீழே குதித்தனர். அவன் திகிலுடன் அவர்களைப் பார்த்தான். ஜீப்பிலிருந்து பூபாலனும் இறங்கினான். அவன் பயத்தால் விக்கித்து நின்ற வேளையில், அந்த ஜீப் மீண்டும் புறப்பட்டுச் சந்தியிலிருந்து சிறிப்பாய்ந்து மறைந்தது.

சண்முகம் பயத்துடனும் கவலையுடனும் பூபாலனைப் பார்த்தான். அவன் முகம் வீங்கிக் கிடந்தது. கால்களை எடுத்து வைக்க முடியாமல் தவித்தான்.

“என்னடா?... என்ன நடந்ததடா?...”

பூபாலன் தமையனைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதான். அவன் அமுதை மாற வெகுநேரம் எடுத்தது.

“சயிக்கில்ல முதலில் ஏறு.. அப்புறம் சொல்லும்...”

சயிக்கில் பாரில் பூபாலன் ஏறிக்கொண்டான், சண்முகம் சயிக்கிலை உள்ளகினான். பாரில் அமர்ந்திருந்த பூபாலன் மூச்சுவிடக் கஷ்டப்பட்டான்.

“என்னடா தம்பி, நடந்தது...?”

“நான் கார் பிடிக்க வந்தன். இருந்தாற்போல என்னருகில் ஒரு ஆமி றக் வந்து நின்றது. பலர் படபடவெனக் குதிச்சினம். என்னைச் பார்த்தினம். சேர்ட் பொக்கற்றில் ஒரு நோட்டீஸ் இருந்தது. எங்கட வாசிகசாவைக் கலைவிழா நோட்டீஸ். அது என்னவென்று அவர்களுக்குப் புரிமவில்லை. படபடவென்று அடிச்சினம். ஏதோ தங்கட பாட்டிற்குப் பேசிவிட்டு என்னை அப்படியே றக்கில் போட்டு ஓட ஓட அடிச்சினம். பிறகு பொலிசில் கொண்டுபோய் கொடுத்து விட்டுப் போயிட்டினம்..... “அவன் விம்மி விம்மி அழுதான் பொலிசார் விசாரிச்சினம். பிறகு என்னைப் போகச் சொல்லிச்சினம். நடக்க முடியாது என்றன். ஜீப்பில் ஏற்றி வீட்டில் விடுவதாக அழைத்து வந்தினம். நான் தான் சந்தியில் விடும்படி சொன்னன். அண்ணை, இதுகளை வீட்டில் சொல்லிப் பேசடாரதை. பயந்திடுவினம்.”

சண்முகம் ஏக்கத்துடன் மனச்சுமையுடன் சயிக்கிலை வேகமாக மிதித்தான்.

இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் சர்வசாதாரணமானவையாகி விட்டன.

“அண்ணை... நீ போகேக்கே என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போ அண்ணை. எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது...”

சண்முகம் ஆதரவாகத் தம்பியின் தோளில் கை வைத்தான்.

வீட்டில் வழியில் மோட்டார் சயிக்கில் பூபாலனைத் தட்டிவிட்டதாக பொய் சொன்னார்கள்.

12

கூட்டிலில் இருந்தபடி, யன்னலூடாக வெளியே நோக்கும் போது வெகு இனிமையாகக் காலை மலர்வது தெரிந்தது. இருள் மேகங்களிடையே சூரியக்கதிர்கள் நம்பிக்கையுடன் ஊடுருவிச்சென்றன. அவனால் இன்றைய காலைப்பொழுதை அனுபவிக்க முடிகின்றது. மனதில் துயரச் சுமைகள் அழுத்தி நினைவின் தடத்தைத்திசை திருப்பியிருந்த வேளைகளில், சூழலே துயரப்புகாராக இருந்தது.

இன்று மனம், இதயம் யாவும் இலேசானது மாதிரி உணர்வு. அவன் தங்கைகளின் கலியாணங்கள் ஒரு விதமாக ஒப்பேறி விட்டன. கிளியின் திருமணத்தை அடுத்து இவ்வளவு விரைவில் செல்வத்தின் திருமணம் நிச்சயமாகுமென அவன் நம்பியவன் அல்லன்.

வரும் புதன் கிழமை செல்வத்திற்கும் முருகானந்தத்திற்கும் சன்னதியில் கலியாணம் நடக்கவிருக்கின்றது.

திருமணம் என்பது சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது என்ற அனுபவ வார்த்தைகளில் அவனுக்கு முன்பு நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. உமாவின் திருமணத்திற்காக, அவன் நிர்மலாவைச் சேனத்தோடு மனைவியாக்க நேர்ந்தது; கிளியின் கல்யாணத்திற்காக அவன் நிர்மலாவைப் பிரிந்து ஐந்தாண்டு கள் வெளிநாட்டில் உழைக்க நேர்ந்தது.

செல்வத்தின் கலியாணமோ...?

எவ்வளவு சுலபமாக முற்றாகி விட்டது. இந்தச்சமூகத்தில் முருகானந்தம் போன்ற இளைஞனும். அவனது தாயார் போன்ற தெய்வங்களும் இருக்கமுடியுமா? இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

நிர்மலா கோப்பியுடன் வந்தாள். கூடவே ரமணனும் தாயின் பின் வந்தான்.

அவன் ரமணனைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

“அப்பா...” என்றான் குழந்தை

“என்ன கண்ணா...?”

“எனக்கு சயிக்கில் வேணும். சயிக்கில்லை புர்ரென்று ஓட வேணும்”

“கட்டாயம் வேண்டித்தாறன். அப்பாவை பின்னால் ஏத்திப் போவியோ?”

“ஓ... அம்மாவையும் ஏத்திப்போவன்...” மகனை இறுக அணைத்து, அவன் கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்த மிட்டான்.

“ஐய... தாடி குத்துது, அப்பா”

நிர்மலா சிரித்தாள். அவன் அறையில் இவ்வளவு நேரம் நேரம் நிர்மலா தங்குபவளல்லள்; கோப்பியைத் தந்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவாள். இன்று தரித்து கிற்பதுடன், கணவனும் மகனும் பேசி மகிழ்வதை பார்த்துச் சிரித்தாள்.

நிர்மலா ஆழ்கிதான். அவள் சிரிப்பு அவனுக்கு போதை தந்தது. செல்வத்திற்குக் கனியாணம் நிச்சயமானதிலிருந்து, அவள் முகத்தில் என்றுமேயில்லாத தெளிவும் எழிலும் ஏற்பட்டிருப்பதை அவன் கண்டான். புகைபடிந்த கண்ணாடியில், புகைநீங்கியது போன்ற துவக்கம் அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

“கோப்பியைக் குடியுங்க, ஆறிப்போகப் போகுது”

“ஆறிப்போச்சுது” என்றான்... அவன்.

நிர்மலா பதறிப்போய் “கப்” பைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். நல்ல குடு இருந்தது.

“இல்லையே... சூடாகத்தான் இருக்குது...”

அவன் எதவும் பேசாத, கோப்பியை அருந்தினான். அவன் வார்த்தைகளின் அர்த்தம் அவனுக்கு புரிந்தது.

அவள் அப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது தான், முகம் ஓடி வாடியது. தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“கோபமா...”

“இல்லை... வேதனை...”

“சோதனை” என்று நிர்மலா சிரித்தாள்: “இன் றைக்கு நாங்க வெளியில போவமா? ஒருக்கா ரவுனுக்குப் போவமா?...”

அவள் விழிகளில் ஆவல் கொப்புளித்தது. அவளை அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவளின் கண்களினூடாக அவள் இதயத்தை பார்க்க முடிந்தது போல இருந்தது. எவ்வளவு ஆசைகளை மனதில் தேக்கி வைத்திருக்கிறாள். என்றாலும் பிடிவாதக்காரி.

“சரி...”

“நான்... அப்பா?”

“நீயும் தான், கண்ணா...”

அவர்கள் வெளியில் புறப்பட்ட போது, மாமி திருப்தியா கச் சிரித்தாள். ஒழுங்கையில் நடந்த போது எல்லோரும் தங்களை அதிசயமாகப் பார்ப்பது போல அவனுக்குப்பட்டது.

நிர்மலா அவனுடன் வெகு நெருக்கமாக நடந்தாள். அவன் ரமணனைத் தூக்கிக் கொண்டு கூட நடந்தான்.

அவன் அவளுக்காக இம்முறை குலைத்திலிருந்து வாங்கி வந்திருந்த சேலையை அவள் கட்டியிருந்தாள். இள மஞ்சள் சேலை. அகன்ற சிவப்பு போடருடன், அவள் உடலைத் தழுவிருந்தது. நிர்மலாவின் நிறத்திற்கும் கட்டுலுக்கும் அச் சேலை மிகப் பொருத்தமாக இருந்தது.

பஸ்ஸில் அவர்கள் பயணம் செய்தார்கள். அவள் அவனுடன் மிக நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தாள். புதிதாகக் கலியாணம் செய்து கொண்டவர்கள் போல அவள் நெருங்கியிருந்தாள். அவன் மடியில் ரமணன் மட்டும் இல்லாதிருந்தால், புதுத் தம்பதிதான்.

அவனுக்கு புரியாமலில்லை.

நிர்மலாவின் நெருக்கத்தின் காரணம் அவனுக்குப் புரிந்தது. அவனைத் தவிக்க வைத்த உறவு.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

ஐந்தாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம் அவ்வளவு தூரம் மாறி விடவில்லை. அதே ஒடுக்கமான வீதிகள். குண்டும் சூழ்முமான அந்த வீதிகள். அவசரத்துக்கு இயற்கைக் கடன்களைக் கழிக்க வசதி செய்துதராத மாநகர ஆட்சி. மிக மிக ஒடுக்கமான 'பாத்தூம்' கள் போன்ற மாநகர சபைக் கடைகள். தனியார் கட்டிடங்கள் சில, நகர நிர்மாணக் கட்டுப்பாடுகளை எவ்வகையிலோ மீறி எழுந்திருந்தன. ஆனால் யாழ்ப்பாணப் நகரின் கடைகளில் குவிந்திருந்த வெளிநாட்டுப் பொருட்களைப் பார்த்த அவள் வியந்து போனாள்.

என்ன தான் இல்லை?

ஒரு பொருட்காட்சிச் சாலைக்குள் நுழைந்தது போன்ற பிரமை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

"சிங்கப்பூருக்கு வந்து விட்டனோ?"

வெளிநாட்டிலிருந்து கட்டிக் காவி இனி இங்கு எதுவும் கொண்டு வரத் தேவையில்லை. பணத்தை மட்டும் கொண்டு வந்தால் போதும். ரீ வி, டெக், றான்சிஸ்ரர், பிரிட்ஜ், மிக்சி என்று அவர்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவனும் தான். குவைத்திலும் பார்க்க இங்கு மவிவாக இருக்கிறது.

யாழ்ப்பாண நகரின் ஒவ்வொரு கடையிலுள்ள பொருட்களின் மதிப்பு பத்து லட்சம் ரூபாவிற்குக் குறையாது.

நிர்மலா தனக்கும், கணவனுக்கும், குழந்தைக்குமென்ப பல பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டாள். அவள் அவள் எண்ணப்படி விட்டு விட்டாள். அவள் ஒரு குழந்தையாகி ஆவலோடு ஆசையோடு பலவற்றை வாங்கினாள். ரமணன் விரும்பிக் கேட்டவற்றையும் அவள் வாங்கிக் கொடுத்தாள்.

அவர்கள் மத்தியானம் யாழ்ப்பாண நகரின் ஹோட்டல் ஒன்றில் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு ஐஸ்கிரீம் அருந்தினார்கள்.

“எனக்கு இன்னொரு ஐஸ்கிரீம் வேணும். ” என்று அவனைக் கேட்டாள். நிர்மலா. அவள் மனைவியை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

“ஐயா...” என்றான் ரமணன்; “அம்மா குழந்தை”

“என்ன, நிர்மலா? ”

“மெய்யாகத்தான் வேணும்... இன்றைக்குத்தான் நான் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறேன். கொண்டாட வேணும்...”

“ஐஸ்கிரீம் குடித்தா?...” என்று அவள் கேட்டாள். அவள் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள். இன்னொரு ஐஸ்கிரீம் அருந்திவிட்டுத்தான் அவள் எழுந்தாள்.

எவ்வளவு குழந்தைத்தனமாக நிர்மலா நடந்து கொள்கிறாள். இவளுடைய இதயத்திலா அப்படி ஒரு பெரும் பூதம் குடியிருந்தது?

பெண்களே இப்படித்தானோ?

அவர்கள் வீட்டிற்கு திரும்பி வரும்போது மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. அன்று முழுவதும் அலைந்த களைப்பில் ரமணன் உறங்கிப் போனான்.

அவன் முகம் கழுவித் துடைத்தபடி தன் அறைக்குள் வந்தான். கட்டிலைத் தட்டி விரித்தபடி நிர்மலா நின்றிருந்தான். பழைய விரிப்பை மாற்றிப் புதியவிரிப்பொன்றை விரித்திருந்தாள். தலையணைகளின் உறைகள் மாற்றப் பட்டிருந்தன.

அவனைக் கண்டதும் அவள் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பினுள் புதைந்து கிடந்த ஆயிரம் அர்த்தங்கள்.

வானத்திலிருந்து ஆயிரம்கோடி நறுமலர்கள் சொரிந்தாற்போல அவனுக்கு இருந்தது. மறுகணம் அவன் இதயத்தின் ஓர் இருண்ட மூலையிலிருந்து ஒரு ஏமாற்ற வடு வீசிட்டது.

“பிளீஸ்... நிர்மலா”

எவ்வளவு தாட்சணயமின்றி அவனை அன்று அவள் உதாசினம் செய்தாள்?

அவன் கட்டிலில் அமர அருகில் அவள் அமர்ந்தாள். “இன்னமும் கோபம் தீரவில்லையா?...” என்றபடி நிர்மலா அவன் கரத்தைப் பற்றினாள்.

“இன்னமும் என் கடமை தீரவில்லை...” என்றபடி தன் கரத்தை அவன் இழுத்துக் கொண்டான். ஆண்மையின் விழிப்பிலும் தன்மானத்தின் ஆட்சி கூடுதலாக இருந்தது.

“என்னை மன்னியுங்கள் ” என்றாள் அவள்.

அவன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் கண்கள் திடீரெனக் கலங்கிப்பனித்தன. அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கத் திராணியின்றி தலையைக்குனிந்தபடி, கைகளில் முகத்தைப் புதைத்தபடி அழத்தொடங்கினாள்.

அவன் உள்ளம் அவளை அணைத்து கண்ணீரைத் துடைத்து ஆறுதல் கூறத்துடித்தது. ‘சகோ தடுத்தது.’

“அழாதே சீர்மலா, என் கடமை புதன்கிழமை தீரும். உனக்காகத்தான் சொல்கிறேன்... செல்வத்தின் கழுத்தில் தாலி ஏறும்வரை ”

அவள் துயருடன் குறுக்கிட்டாள்:

“அது நிச்சயமாகி விட்டதே? ஏன் இப்படி வருத்துறியள்...”

“நானா?” என்று கேட்க வாயெடுத்தவன் பின்னர் அடக்கிக் கொண்டான்.

“அது நீயாகவே ஏற்படுத்திக்கொண்ட வேலி. அதை நீ தாண்டினாலும் என் மனம் அதுக்கு இடம் கொடாது! ஐந்தாண்டுகள் உனக்காகக் காத்திருந்த நான் இன்னமும் மூன்று நாட்கள் பொறுத்திருக்க மாட்டேனா? நீ சொன்ன என் கடமைகள் முடியவேண்டும், அதன் பிறகுதான் உன் அருகில் உறங்குவேன்.”

சுவரில் மோதிய பந்து. எதிர்க்காற்றில் உமிழ்ந்த எச்சில்... அவள் விம்மியபடி எழுந்திருந்தாள். அப்படியே தன் அறைக்குள் ஓடிச் சென்று கட்டிலில் விழுந்து அழத்தொடங்கினாள்.

13

கனியாணப்பந்தி நடந்து கொண்டிருந்தது. பலர் வரிசையாக அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நிர்மலா என்றயில்லாத புதினமாக ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் இன்று மிகுந்த உற்சாகத்தோடு காணப்பட்டாள்.

அடிக்கடி கணவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“உமா பருப்பைக் கொண்டா, கிளி அங்க சோறு போடு”

“பூபாலு இலையை எடு...” என்று உரிமையோடு கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவர்களும் அண்ணியின் கட்டளைகளுக்கு பணிந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தக்குடும்பத்தில் செல்வத்தின் கலியாணம் ஒற்றுமையையும் மகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. நிர்மலாவின் கலகலப்பான செயற்பாடுகளைப் பார்த்து ஐயாவே வியப்படைந்தார்.

அவனுக்கு மட்டுந்தான் காரணம் புரியும்.

“என்ன நிர்மலா, உனக்குத்தான் கலியாணம் நடந்தது போல இருக்குது...வலு சூஷியாக இருக்கிறாய்?” என்று மனைவியைச் சீண்டினான்.

“எனக்குத் தான்...” என்றாள், அவள் புன்னகையுடன்.

அவன் யாருக்குத் தெரியாமல் அவள் கண்ணத்தைக் கிள்ளினான். அவள் குமைந்துபோய் நெளிந்தாள்.

“ஆக்கள் இருக்கினம்...”

“இரு.. இரு உன்னைக் கவனிக்கிறீர்...”

“எப்ப?...”

ரமணன் ஓடிவந்தான்.

“அப்பா, உங்களை வரட்டாம்.”

வேலுப்பிள்ளை அம்மான் வந்திருந்தார். செல்வத்தின் கலியாணத்திற்கு அவர்கள் எவருக்கும் சொல்லி அழைக்கவில்லை. கேள்விப்பட்டே உறவினர்களும் அயலவர்களும் வந்திருந்தனர்.

“எனக்குக்கூடச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தங்கச்சியினர் கலியாணத்தை முடிச்சிட்டாய், சண்முகம். நான் சாப்பாட்டிற்கு வந்திடுவன் என்றே...” என்று வேலுப்பிள்ளை அம்மான் குறைப்பட்டார்.

“அப்படியில்லை, அம்மான். இப்பத்தான் கிளியினர் கவி யாணத்தை எல்லோருக்கும் சொல்லி செய்தம். அதுதான். மாப்பிள்ளை பகுதிக்கும் ஆட்பரமாகச் செய்ய விருப்ப மில்லை.”

கிளி, பலகாரத்துடன் வந்தாள்.

“சாப்பிடுங்கோ, அம்மான்...”

வேலுப்பிள்ளை பயிற்றும் பணியாரம் ஒன்றை எடுத்துக் கடித்தார். அதனைச் சுவைத்து விழுங்கியபடி கேட்டார்.

“என்ன சண்முகம் உன்ர தம்பி பூபாலனை ஆழிக் காரர் பிடித்துக் கொண்டு போனவங்களாம்.”

“ஓம் அம்மான்...ஐயா, அம்மாவுக்குத் தெரியாது. ஏதோ நோட்டீஸ் வைச்சிருந்தவன் என்று சந்தேகத்திலை பிடிச்ச விசாரணை செய்து விட்டு விட்டிட்டான்கள்” என்றான் பதற்றத்துடன்.

“இப்ப இது ஒரு பிரச்சனைதான். பெடியளை பிடிக்கிறதும் கொண்டு போறதும் சிலரை விடுவதும்...அவங்களும் விடுவதாகவில்லை. இவங்களும் விடுவதில்லை. இடையிலை நாங்கள்...இதுகளைப் பயன்படுத்தி ஊரிலை கொள்ளை களவுகளும் கூடி விட்டது.”

கிளி கோப்பியுடன் வந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளை அம்மான் கோப்பிக் கிளாசை எடுத்துக் கொண்டார்.

‘தம்பி இனி வெளியில் போறதோ? அல்லது இங்க இருக்கிறதோ?’

சண்முகம் சற்று நேரம் மெளனமாக இருந்தான். இக் கேள்வி அவன் மனதில் ஆக்கிரமித்திருக்கும் ஒரு பிரச்சனை தான். உழைப்பு மட்டும் வாழ்க்கையல்ல. அவன் வாழ வேண்டும்.

“இப்ப போறதாயில்லை, அம்மான். கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கயே இருக்கப் போறன்.”

நிர்மலா, அவர்களை தோக்கி வந்தாள். அவள் நடந்து வரும் அழகை அவன் தன்னை மறந்து இரசித்தான்.

எவ்வளவை அவன் இழந்து விட்டான்.?

“மாப்பிள்ளை பொம்பிளை வெளிக்கிட்டிட்டினம். கொண்டுபோய் விட்டிட்டு வாறேல்சையே-வாருங்கோஷன்...”

அவன் எழுந்து அவளைத் தொடர்ந்தான்.

செல்வம் கண்கலங்க எல்லாரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு கணவனுடன் காரில் ஏறினான். இன்னொரு காரில் சண்முகம், நிர்மலா, ரமணன் ஆகியோர் ஏறிக்கொண்டனர்.

“தங்கச்சியைக் கொண்டு போய் விட்டிட்டு அப்படியே வீட்டை போறம், அம்மா. நாளைக்கு வாறம்” என்றான் சண்முகம். நிர்மலா அர்த்தத்தடன் கிரித்தாள்.

திரும்பும் போது இரவு ஏழு மணியாகிவிட்டது.

அவர்கள் இருந்த கார் பலாலி வீதியில் பிரவேசிக்கும் போது ஒருவித பதற்றம் வீதியில் தெரிந்தது. காரர்களும், மினி பஸ்களும் மிகவேகமாக ஓடின. சைக்கிள்கள் படுவேகமாகப் பாய்ந்தன. ஆண்களும் பெண்களும் வீடுகளை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஏதோ நடந்து விட்டது.

கார் பதற்றத்துடன் கொண்டாவில் பக்கமாகத் திரும்பிய போது, “உதாலை போகாதையுங்கோ” என்று கூறியபடி ஒரு சைக்கிள்காரர், கண்மண் தெரியாமல் ஓடினார்.

பதற்றம் பதற்றம்...

நடந்து விட்ட சம்பவம் துண்டு துணுக்காக அவர்களுக்கு தெரிய வந்தது. அந்தத் துர்ச்சம்பவம் சற்று நேரத்திற்குள் நடந்து விட்டது. வீதியில் வந்துகொண்டிருந்த இராணுவ டிபாக் ஒன்றின் மீது மறைந்திருந்து சிவர், குண்டு வீசிவிட்டார்கள். அதனால் டிபாக்கில் வந்தவர்களில் பதினாறு பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

அதன் விளைவு—

அந்த வீதியில் தெரிந்தது. வீன்ட்ஸ்கிரீன் உடைந்த காரர்கள், இரத்தக் காயங்களுடன் பலர். காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு டிறக்குகளும் காரர்களும், அந்த வீதியில் பறந்தன.

சண்முகம் காரை வேறு வழியில் செலுத்தச் சொன்னான். அவர்கள் வீடு வந்து சேரும்வரை பதற்றம் மாறவில்லை. நெஞ்சு படபட வென்று அடித்துக் கொண்டது. வீடு வந்து சேர்ந்த பின்னர் தான் நிம்மதி பிறந்தது.

அவர்களின் ஊர்ச் சந்தியில்தான் குண்டு வீச்சுச் சம்பவம் நடந்திருந்தது. அதைக் கேள்விப்பட்டதும் மனதில் இருந்த நிம்மதி கணப்பொழுதில் அழிந்தது.

ஒவ்வொரு செயலும் எதிர் விளைவை ஏற்படுத்துவனவாக அமைந்தன. அவர்கள் வீடு சந்தியிலிருந்து வெகு உள்ளே ஒதுக்காக அமைந்திருந்தது. சந்தியில் காணப்பட்ட வீடுகளை மக்கள் கைவிட்டு ஒழுங்குகளில் விரைந்து சென்றார்கள்.

புறக்களில் வந்தவர்கள் சம்பவம் நடந்த இடத்திலுள்ள வீடுகளுள் புகுந்து யன்னல்கள், பொருட்கள் என்பவற்றை அடித்து நொருக்கியதுடன், கைகளில் அகப்பட்டவர்களையும் மோசமாகத் தாக்குவதாக ஒழுங்கையால் ஒடியோர் தெரிவித்தனர்.

நேரம் செல்லச்செல்ல அக்கிராமத்தில் மரணபயம் சூழ்ந்தது: இருந்தாற்போல துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் ஒன்றும் கேட்டது.

நிர்மலா பயத்துடன் சண்முகத்தின் கரத்தைப்பற்றிக் கொண்டாள்.

“நாங்களும் எங்காவது போவமா?...”

“எங்கை...? விசர், பயப்படாதே, இங்க ஒன்றும் நடக்காது. இந்த ஒழுங்கைக்கு வரப்போறாங்களே...”

அவர்கள் வீட்டின் கதவுகள், யன்னல்கள் எல்லாவற்றையும் பூட்டி, விளக்குகளையும் அணைத்தனர். அறைக்குள் போய் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டனர். ரமணன் தாயின் சமுத்தைக்கட்டிக் கொண்டான்.

“எனக்கேனோ, பயமாக இருக்குது...”

“விசர்...நானிருக்கிறேன். பயப்படாதே...” என்று சண்முகம் அவள் நெற்றியில் துளிர்ந்த வியர்வையைத் துடைத்து விட்டான். அவள் கணவனின்மார்புடன் ஒட்டிக் கொண்டாள்.

துப்பாக்கி வேட்டுகள் சில தீர்க்கப்பட்ட சத்தங்கள் இடையிடையே பயங்கரமாகக் கேட்டபடி இருந்தது.

“இன்றிரவு இப்படியா?...” என்று நிர்மலா விம்மினாள்.

“அழாதே குஞ்சு...இன்னும் எத்தனை இரவுகள் இருக்குது”

அறைக்கதவை யாரோமெதுவாகத் தட்டினார்கள்.

“தங்கச்சி.....”

“மாமி கூப்பிடுகிறா...நிர்மலா...” என்றான், சண்முகம். அவள் எழுந்து ரமணனையும் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்!

அம்மா பயத்துடன் நின்றிருந்தாள்.

“கணகசபையரையும் மருமகளையும் வீடு புருந்து ஆமிக் காரர் சுட்டுட்டான்களாம்...ரவீந்திரனையும் சுட்டிட்டான்களாம். தம்பிமுத்து மாஸ்ரருக்கும் குடாம்” என்றான், அம்மா பதற்றத்துடன். நிர்மலா பயத்துடன், கணவனைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

வெகு அருகில் துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் ஓலங்களும் எழுந்தன.

“ஆமிக்காரர் வசுறான்கள்...”

உடல் படபடவென்று நடுங்கியது. முசும்பயத்தால் வெளியியது. அவன் கட்டிலே விட்டு எழுந்தான். அதேவேளை—

அறையின் கண்ணாடி யன்னலில் நிழலாடியது. பயத்துடன் பார்த்தான் சண்முகம். பளிர் என்று யன்னல்கண்ணாடி உடைந்து சிதறியது. அதனூடாகத் துப்பாக்கி ஒன்று கணப் பொழுதில் நீண்டது.

“நிர்மலா...” என்று வீரிட்டுக் கத்தியபடி கட்டிலில் சண்முகம் சாய்ந்தான். அவன் மார்பிலிருந்து ‘குபுகுபு’ என்று இரத்தம் ஊற்றாகக் கொப்பளித்தது.

“ஐயோ...” என்று நிர்மலா அலறினாள் அந்த அலறலில் உலகத்தின் தயரெல்லாம் கூடி ஒலித்தது.

கட்டிலில் தேங்கிய இரத்தவெள்ளம், நிலத்தில் சொட்டுச் சொட்டாகக் கசியத் தொடங்கியது. ○

மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து.....

மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து.....

மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து.....

மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து.....

- ★ 1984 — வீரகேசரி வார மலரில் தொடராக வெளிவந்தது.
- ★ 1989 — 'வரதர்' வெளியீடாக நூலாகப் பெற்றது.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் இந்நூலின் முன்னுரையில் ...

இன்றைய சமூகத்து முன்னணித் தமிழ் நாவல் ஆசிரியர் செங்கை ஆழியான் என்று கூறினால், அது எல்லோர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த கூற்றாகும். செங்கை ஆழியான் தன் நாவலுக்கு அடிப்படையான களத்துடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டவர். களத்தினுள் நின்று நேரடியாகவோ தகவல் மூலமாகவோ பெறும் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் எழும் நாவல் உயிர்த் துடிப்புடையதாக இருக்கும்.

எம்முடைய முதற் போராளிகள் ஆரம்பத்தில் வன்னியிலே போய்க் குடியேறியவர்கள். அவர்கள் தங்கள் கைகளையும் ஏனைய கருவிகளையும் ஆயுதங்களாகக் கொண்டு காடு, மழை, வெயில் ஆகிய இயற்கைச் சக்திகளை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். இப்போராட்ட வாழ்விலே பங்குபற்றியவர்களின் உணர்வுகள், அவர்களுடைய குடும்ப, சமூக வாழ்வுப் போக்குகள், முறைகள் ஆகியன வரலாற்று நூல்களாலே முற்றுமுழுதாக அறியக் கூடியன வல்ல. இவை எல்லாவற்றையும் நாவல் என்ற கட்டுக்கோப்புக்குள்ளே கொண்டு வந்து, இயற்கையை எதிர்த்துப் போரிட்ட வரலாற்றையும், அவ்வாறு போரிட்ட மக்களின் மனவுணர்வுகளையும், அவ்வுணர்வுகளின் போராட்ட அடிப்படையினையும் புலப்படுத்தும் ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியர் செங்கை ஆழியான் என்று கூறுவதிலே தவறில்லை என நினைக்கிறேன்.

சமூக அறிவியல் தரவுகளைச் செவ்வனே உணர்ந்து கொண்டு ஆக்க இலக்கியப் படைப்பினுள், அவ்விலக்கியத்துக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை வழங்குகிறான். ஒரு சமூக அறிவியலாளனாகிய செங்கை ஆழியானுடைய ஆக்க இலக்கியங்கள் பல இவ்வகையிலே புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றன. 'மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து' என்னும் இந்நாவலும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து.....

1

வானத்தின் வட கீழ் கோடியில் கருமுகில் திரள் ஒன்று மிதந்ததை முத்தையா அம்மான் வியப்புடனும் திருப்தியுடனும் பார்த்தார். மாரி காலத்தின் ஆரம்பம் நம்பிக்கையுடன் பிறப்பதாக அவர் எண்ணிக் கொண்டார். அதி காலையில் சிறு திரளாகக் காணப்பட்ட கருமுகில், மிக வேகமாக கீழ் வானத்தின் அரைப் பகுதியைத் தன்னுள் அடக்கிப் பரவி, நண்பகலில் கருகும் என வானின் முழுப் பரப்பையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

கருமுகில் வியாபித்த வேகம் அவருக்கு ஒன்றினை நினைவு படுத்தியது. தொடக்கத்தில், யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு கோடியில் இருந்து அவர் ஏனையோருடன் இரணை மடுக்குடியேற்றத்தில் குடியேற்றப்பட்டார். குடியேறிய முதல் வருட அறுவடையின் போது, கிராமத்தில் ஒரு வருக்கு மலேரியா பிடித்தது. மூன்று நாட்களுள் அந்நோய் அக்கிராமத்தில் உள்ள அனைவரையும் ஒருங்கே பற்றிக் கொண்டது. மழை முகில் பரவிய வேகத்திலும் மலேரியா மக்களைப் பற்றிய வேகம் அதிகமாக அவருக்குத் தெரிந்தது.

அவருக்கு இது ஒன்றும் புதிய காட்சியன்று. அவர் இந்தக் குடியேற்ற மண்ணில் கால்களைப் பதித்து இருபத்தேழு வருடங்களாகின்றன. இன்று அவருக்கு எண்பத்தொரு வயதாகிறது, வானம் இருள்வதும் வானம் பொத்துக் கொண்டது போல நீர்த்தாரைகள் மண்ணில் இறங்குவதும் காலம்

காலமாகக் கண்டனுபவித்த காட்சிகள்தாம். ஆனால் வானம் இருண்டால்தான் அக்குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியேறி இருப்பவர்களின் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை வெளிச்சம் படரும்.

முற்றத்தில் நின்றபடி வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். முதல் மழைத்துளி அவர் நெற்றியில் பொட்டாக விழுந்தது. மெதுவாக நடந்து, தலைவாசல் குந்தில் அமர்ந்தார். அதே பழைய குடியேற்ற வீடு. இரண்டு அறைகள் கொண்ட கல் கட்டிடம். அதன் முன் முற்றத்தில் முத்தையா அம்மான் சுவாத்தியத்திற்காகவும் வசதிக்காகவும் அமைத்துக் கொண்ட தலைவாசல். தென்னங் கீற்றினால் வேய்ந்து சாணியால் மெழுகப்பட்ட குளிர்மையான குடிவ.

கனத்த துளிகள் படபடவென இரைச்சலுடன் நிலத்தில் விழுந்தன. மழைத் துளிகளின் முதல் தழுவலால் மண் மணத்தது. வீட்டுத் தாவாரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆடு குரல் தந்தது.

அவர் தன் கடைசி மகள் சொர்ணத்தை அழைக்க வாயெடுத்தார். மழைத் துளிகளின் இரைச்சல் வீட்டிற்குள் இருந்த அவளை வேகமாக வெளியில் இழுத்து வந்தது.

“ஐயா, மழையணை.....” என்றபடி முதலில் முற்றத்திற்கு ஓடிக்கொடியில் காயப் போட்டிருந்த துணிகளை வாரி எடுத்துக் கொண்டாள். ஈரத்துணிகளைத் தலைவாசல் கொடியில் உலர்த்தி விட்டு, “இம்முறை நல்லா மழை பெய்யப் போகுது.....” என்றபடி ஆட்டைக் கொட்டிலில் கட்டுவதற்காக ஓடிச் சென்றாள்.

முத்தையா அம்மான், மகளைப் பார்த்தார். அவரின் ஐம்பத்திரண்டு வயது ஆசைக்குப் பிறந்த மகள். அவரின் குடும்பம் பெரியது. அவர் வயலில் மட்டும் வேளாண்மை செய்யவில்லை. பன்னிரண்டு பிள்ளைகள். வஞ்சகமில்லா

மல் ஆறு ஆண்கள் ஆறு பெண்கள். சொர்ணத்தைத் தவிர ஏனைய அனைவரும் இக்குடியேற்றத்தின் பல்வேறு கிராமங்களில் குடும்பமாக வாழ்கிறார்கள்.

சொர்ணத்திற்கு இப்போது வயது இருபத்தி நான்காகிறது. காட்டுப் புஷ்பம்போல அழகாக இருந்தாள். வேலை செய்வதற்குக் கள்ளம் போடாத கிராமத்துப் பெண். அவரைப் போல சிவந்த உடல்வாகும் கம்பீரமும் கொண்டவள். ஒரு தடவை பார்த்தால் மறு தடவை பார்க்கத் தூண்டும் எழில்.

அவருடைய மனைவி இறந்து போன பின்னர், அந்த வீட்டில் அவருக்குத் துணை சொர்ணம்தான்.

முத்தையா அம்மான் நீண் - பெருமுச்சொன்றை உள்வாங்கிக் கொண்டார்.

“அன்னம்.....” என்று தன் மனைவியை உதடுகளின் பிரிவில் மெதுவாக முணுமுணுத்தார்: “எனக்கு நீ வாய்த்தது போல எவருக்கும் ஒரு மனைவி கிடைத்துவிட முடியாது.”

மழை பலத்தது. காய்ந்து கிடந்த முற்றத்தில் பாதங்களை மூடும் அளவிற்கு வெள்ளம்.

“இம்முறை வேளாண்மை பிழைக்காது. போன வரியம் மழையில்லாமல் குடலையும் கதிருமாக கண்முன்னால் அழிஞ்சு போச்சுது. இம்முறை குளத்தில தண்ணி நிக்கும். சிறு போகமும் செய்யலாம்” என்று தனக்குத் தானே முத்தையா அம்மான் சொல்லிக் கொண்டார்.

அவர் அமர்ந்திருந்த குந்திலிருந்து பார்க்கில், அந்தக் கிராமத்தின் பிரதான ஒழுங்கை தெரியும். மாடுகள் மேய்ச்சலை இடைநடுவில் முடித்துக் கொண்டு பட்டிக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. சாக்கொன்றைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு சின்னப்பு வேகமாகச் செல்வது தெரிந்தது.

சைக்கிளில் ஒருவன் வேகமாக வந்தான். அவன் கரத்தில் பிடித்திருந்த குடையால் கொட்டிய மழையில் இருந்து அவன் உடையைப் பாதுகாக்க முடியவில்லை. அவர் வீட்டுப் படலையில் சயிக்கிளைச் சார்த்திவிட்டு, தலைவாசலை நோக்கி வேகமாக வந்தான்.

வந்தவனை அவருக்குத் தெரியும்.

“நல்லா நனைஞ்சு போனாய் தம்பி. உள்ளுக்கு வந்து நில்..... இப்பத்தான் உன் கோப்பர் உதலை சாக்கைப் போட்டுக் கொண்டு போறார். நீ எதிரில் வாறாய்? ஏன்ரா ராசா மழைக்கை வெளிக்கிட்டனி?.....”

தம்பிராசா என்ற அந்த இளைஞன், முத்தையா அம்மாணைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு, குடையைச் சுருக்கி தலை வாசல் குந்தோடு சார்த்தி வைத்தான். கால்சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து கைலேஞ்சியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“உள்ளுக்கு வந்து வாங்கில இரு மோனை.....” என்றார் முத்தையா அம்மான்.

“மழை பெய்யத் தொடங்கி விட்டது அம்மான். பெரியவர் இப்ப குளக்கட்டிற்கு வெளிக்கிட்டிருப்பார். அது தான் கந்தோருக்குப் போறன்.” என்று தம்பிராசா சிரித்தான். முப்பது வயது இளைஞன், கிளிநொச்சி நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் தொழில்நுட்பவியலாளராக இருக்கிறான். “குளத்து ஓவசியர்” என்றால்தான் கிராமத்தவர்களுக்கு விளங்கும்.

அவன், பெரியவர் என்றது யாரை என்பது முத்தையா அம்மானுக்குத் தெரியும்.

இரணைமடுக்குளத்தின் நீர்ப்பாசனப் பெற்றியியலாளர் குமாரசாமியைத்தான், தம்பிராசா ‘பெரியவர்’ எனக் குறிப்பிட்டான். உண்மையில் அவர் தோற்றத்திலும் சேவையிலும் பெரியவராகத்தான் இருந்தார்.

“இஞ்சினியர் ஐயா இப்ப குளக்கட்டில்தான் நிப்பார்...” என்று தனக்குள் முத்தையா அம்மான் சொல்லிக் கொண்டார்: “இஞ்சினியராக இருப்பதால் சிலருக்குப் பெருமை. ஆனால், குமாரசாமி ஐயாவால் இஞ்சினியத் தொழிலுக்குப் பெருமை ... தான் செய்யிற தொழிலுக்குப் பெருமை சேர்க்கிற மனிசன்.”

சொர்ணம் இரண்டு கிளாஸ்களில் தேநீருடன் வந்தாள். ஒன்றைத் தந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டு, மற்றதை அவளிடம் நீட்டினாள்.

அவன் அவளை நிமிர்ந்து ஆழமாகப் பார்த்து விட்டு, நீட்டிய கரத்தில், விரல்கள் படிய வாங்கிக் கொண்டான்.

“ஐயா இருக்கிறார்...” என்றாள் சொர்ணம் மெதுவாக.

“என்ன பிள்ளை...?” என்று முத்தையா அம்மான் கேட்டார்.

“சரியான மழை என்றனான், ஐயா.”

“ஓமோம், சரியான மழைதான்...”

“போயிட்டு வாறன், அம்மான்...” என்றபடி தம்பிராசா குடையை எடுத்து விரித்தான். லோங்லின் நனைந்த கீழ்ப்பகுதிகளை மடித்து விட்டபடி, முற்றத்தில் இறங்கினான். முற்றத்தில் பாதங்களை மட்டும் மூடிய வெள்ளம் இப்போது கணுக்கால் வரை ஏறியிருந்தது.

வானத்தில் பெரும் ஓசையுடன் இடி இடித்தது. மின்னல் கீற்று ஒன்று கிளை பரப்பி ஒளிர்ந்தது.

“மழை ஓயப் போகலாமே...” என்றாள் சொர்ணம். அவன் கூறியவை அவனுக்குக் கேட்கவில்லை. அவன் ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு சயிக்களில் ஏறிக் கொண்டான்.

அவன் கனத்த மழையில் செல்வதை இருவரும் அவன் பார்வையில் இருந்து மறையும் வரை பார்த்திருந்தனர்.

“நல்ல பொடியன்...” என்றார் அவர்: “சின்னப்புலை நான் தான் இந்தக் குடியேற்றத்திற்கு ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்தனான். என்னிடம்தான் வெகு காலமாக வேலை செய்தான். வண்டில் விடுகிறது.. வயல் வேலை... மாடு சாய்க்கிறது, எல்லாம் அவன்தான். நான் தான் பாக்கியத்தைப் பாத்து அவனுக்குக் கட்டி வைத்தன். கலியாணம் செய்தும் காடு ஒன்றை வைபோசாக வெட்டிக் கொண்டு தனியப் போயிட்டான். கெட்டிக்காரன்... கஷ்டப்பட்டும் பிள்ளையளைப் படிக்க வைச்சிட்டான். மூத்த பொடியை எப் படியோ ஓவசியராக்கி விட்டான். மற்றவன் கோப்பறேற்றிவ் மனேச்சர். தன்ர மோளை ஒரு வாத்திப் பொடியனுக்குக் கட்டி வைச்சிட்டான்...”

‘தம்பிராசா நல்ல பொடியன்’ என தகப்பன் சொன்னபோது அவன் இதயத்தில் இனந் தெரியாத குதாசைப் பரவியது. தகப்பன் சொல்வதை ஆர்வத்தோடு கேட்டான். வெளியில் மழை சிறிது விட்டிருந்தது. சிறு துளிகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

தலைவாசல் கூரையில் இரண்டு இடங்களில் மழை ஒழுக்குத் தெரிந்தது. சாணியால் மெழுகிய தரையில் நீர்த்துளிகள் வட்டக்கோலமிட்டன. சொர்ணம் அவ்விடங்களில் இரண்டு சருவச் சட்டிகளை எடுத்து வைத்தான்.

“பாவம், நல்லாத் தோய்ஞ்சிருப்பார்...” என்ற மகளை அவர் ஏறிட்டுப்பார்த்தார்.

“ஆர்... தம்பிராசாவோ? என்ன செய்யிறது, வேலை யென்றால் மழையைப் பார்க்க முடியுமே? நல்ல பிரயாசை...ம்... எங்கட சாதிப் பொடியன் என்றால் என்ற வீட்டு மருமோனாக்கியிருப்பன். நாங்க சபை சந்தியில் சேர்க்காத...” - அவர்கூறிக் கொண்டு போனார். அந்த வார்த்தைகளை அவளால் கிரகிக்க முடியவில்லை. இதயத்தின் மலர்ச்சி திட ரெனக் கருகியது. உடல் மெதுவாகத் தள்ளாட தலைவாசல் சப்பொன்றினை வலக்கரத்தால் இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

•ற்று ஓய்ந்திருந்த மழை மீண்டும் பலக்கத் தொடங்கியது.

முத்தையா அம்மான் யாழ்ப்பாணத்தின் சாதி ஆசாரப் பிரதிநிதி; அவரின் மனைவி அன்னம் இறந்த பொழுது, பத்திரிகை ஒன்றில் மரண அறிவித்தல் கொடுத்திருந்தார்: "யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த உயர் இந்து வேளாளர் ஸ்ரீமான் முத்தையா அவர்களின் அன்பு மனைவியும்..." என அறிவித்தல் விளம்பரம் அமைந்திருந்தது.

அவர்கள் குடும்பத்தில் ஏற்கனவே நிகழ்ந்து போன ஒரு சம்பவம் அவளுக்கு நினைவில் ஆழப் பதிந்திருந்தது. அவளுடைய சின்ன அண்ணன் சிவபாலன், தான் விரும்பிய ஒருத்தியைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள எண்ணியபோது அந்தக் குடும்பத்தில் பூகம்பம் வெடித்தது. ஐயாவிற்கு அப்படியொரு கோபம் வந்ததை அவள் அன்றுதான் கண்டாள்.

"உங்கட விருப்பத்திற்கு கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம். அதற்கு நான் தடையில்லை. ஆனால் அது எங்கடை சாதி, சனத்தில்தான் இருக்க வேணும்... நாங்க செம்பு தண்ணி எடுக்காத இடங்களில் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வதை என்ர உசிருள்ளவரை நான் அனுமதிக்க மாட்டன். இதோ பாரடா சிவபாலா, அப்படியொரு எண்ணமிருந்தால் அதை இப்பவே மறந்திடு. என்ர சொல்லை மீறிச் செய்தியெண்டால், உங்களெல்லோரையும் வெட்டிக் கொன்றிட்டு நானும் மருந்து குடிப்பன்..."

ஐயாதான் கடைசியில் வென்றார். சின்ன அண்ணன் நீண்ட காலம் துயரத்துடன் திரிந்தான். பின்னர் சகசமாகி விட்டான்.

இத்தனைக்கும் அவன் பயிற்றப்பட்ட ஒரு ஆசிரியன். அவ்வாறிருந்தும் அவனால் தகப்பனின் சொல்லை மீற முடியவில்லை; தன் பக்கத்து நீதி நியாயங்களைத் துணிந்து எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை,

“சொர்ணம்” என்றார் முத்தையா அம்மான்: “பிள்ளை என்ன யோசனை?” மீண்டும் அவர் அழைத்த போதுதான் அவள் சுயநினைவடைந்தாள்.

“என்ன ஐயா?”

“நெருப்புப் பெட்டியையும், போயிலையையும் ஒரு க்கா எடுத்து வாமோனை...”

அவள் வீட்டிற்குள் நுழைந்த போது, உள்ளத்தில் பெரும் பாரமேறியிருந்தது போல் உணர்ந்தாள், இப்படியொரு பிரச்சினையிருப்பதை அவள் அறியாமல் இருந்து விட்டாளே?

சின்ன அண்ணன் எவ்வளவு கெஞ்சினார்? எவ்வளவு பிடிவாதம் பிடித்தார்? அண்ணனுக்காக அம்மா எவ்வளவு பரிந்து பேசினாள்.

ஐயாவின் பிடிவாதத்தைத் தளர்த்த எவராலும் முடியவில்லை.

ஐயாவிற்கு குடியேற்றத் திட்டத்தில் மூன்று ஏக்கர் வயலும் இரண்டு ஏக்கர் மேட்டுக்காணியும் கிடைத்தன, அதனைத் தங்களுக்குத் தருமாறு சொர்ணத்தின் சகோதரங்கள் அவரை அடிக்கடி கேட்பார்கள். அவர்களுக்கு ஐயா சொல்லும் பதில் ஒன்றுதான்:... “அது என் கடைக்குட்டிக்குத்தான். என்னைக் கடைசிவரை பார்க்கிறவளுக்குத்தான் அவை”

“அப்ப நாங்க உங்களைப் பார்க்க மாட்டோமோ ஐயா?”

“சீச்சி, அப்படியில்லை. நீங்கள் எல்லாம் கட்டிக்கொண்டு ஒருவனுக்குப் பின்னால் அல்லது ஒருத்திக்குப் பின்னால் போட்டியள், அவள்தான் கடைசிவரை என்னோட இருக்கப் போகிறவள்!”

“ஐயாவிற்கு சொர்ணத்தில்தான் பாசம்” என்று அக்காமார் சினுங்குவார்கள்: “அவள் மட்டும் ஒருவனுக்குப்பின்னால் போகாமல் ஐயாவோட இருக்கப் போறாளாக்கும்?”

“என்னோட இங்க யார் இருக்கிறானோ, அவனுக்குத் தான் அவளைக் கட்டி வைப்பன்” என்று ஐயா சிரிப்பார், அவள் மீது அவர் உயிரையே வைத்திருக்கிறார் என்பது அவளுக்குத் தெரியாததல்ல, அவள்இதயத்தில் வெளிவானின் அமர்க்களங்கள் நிகழ்ந்தன. அவள் நெருப்புப் பெட்டியையும், புகையிலையையும் தகப்பனிடம் கொடுக்கும் போது மிகவும் துவண்டிருந்தாள்.

“என்ன பிள்ளை ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? சுகமில்லையே?”

“சாதுவாகத் தலையிடிக்குது ஐயா.”

“கடும் வெக்கைக்குப் பின்னர் திடீரென மழை பெய்தால் தலை சிலருக்கு இடிக்கத்தான் செய்யும். நீ போய்ப்படு மோனை”

சொர்ணம் அறைக்குள் புகுந்து படுக்கையில் விழுந்தாள்.

வெளியே மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது. முத்தையா அம்மான் தலை வாசல் குந்தைவிட்டு எழுந்து உள்ளே சென்று வாங்கில் அமர்ந்தவாறு புகையிலையை வார்த்து சுருட்டத் தொடங்கினார்.

இரணைமடுக்குளத்தில். இப்போது வேகமாகத் தண்ணீர் நிரம்புமென எண்ணமிட்டார், இப்போது நினைக்கும் போது கூட அந்த இனிய காலை வேளைகள் நிழலாடுகின்றன. இரணைமடுக்குளத்தை நிர்மாணித்த பேசுது அதன் அணைக் கட்டு வேலைக்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆட்களை இங்கு கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவராக முத்தையா வந்திருந்தார்.

1920ஆம் ஆண்டு. அப்போது அவருக்கு வயது பதினெட்டு. இளமைத் துடிப்பும் உடல் வலுவும் மிகுந்தகாலம். குளக் கட்டு வேலைக்கு அவர், வெள்ளைக்காரத்துரை ஒருவருடன் கிளிநொச்சிக் காட்டி நகுப் போகப் போவதாகக் கூறிய போது, அவரின் ஆச்சி ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“ஆனைக்காட்டா பொடி... அங்க போகாதே. பட்டப் பகலில் ஆனையள் திரியும். எத்தனை பேர் கண்டிச் சீமைக்குப் போகேக்க மிதிபட்டுச் செத்திருக்கினம். கொள்ளை நோய் வேறையாம். ஆக்களில்லாத கிளிநொச்சிக் காட்டுக்க குளம் கட்டப் போறியோ? நீ வேலை செய்ய வேண்டாம் இங்கேயே இரு. நான் சாப்பாடு போடுறன். அங்க போக வேண்டாம், முத்து”

“ஆச்சி ஏன்னை கத்துறாய்? நான் மட்டுமே போறன். இருநாறு பேர் போகப் போறம். குளம் கட்டினவுடனை அங்க இனிச் சனம் போய்க்குடியேறிவிடும். பயப்படாதே ஆச்சி நல்ல சம்பளம் தருவினமாம். ஆனையள் என்றால் என்ன? எங்களைக் கண்டவுடனை அவை ஓடி விடுமனை.”

ஆச்சியின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, அவர் கென்னடி என்ற வெள்ளைக்கார நீர்ப்பாசனத்துரையுடன் கிளிநொச்சிக்கு வந்தார். அவரைப்போல பலர் அங்கு வந்தார்கள் செக்கச் செவேலென்று ஆறடி உயரத்தில், நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் கென்னடி இருந்தார். கண்டிப்பும், ஆளுமையும் அவரிடம் உறைந்திருந்தன.

உண்மையில் முத்தையா முதன் முதல் அப்போதுதான் ஆனையிறவைக் கடந்தார். பளை வரை அவர்கள் கால் நடையாகவே வந்தார்கள். இரு நாட்கள் தங்கித் தங்கி வந்தார்கள். பளையில் ஒருநாள் முற்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு மறுநாள் அதிகாலை இயக்கச்சிக்குச்சென்று ஆனையிறவு கடல் நீரேரியைக் கடந்தார்கள். கடுங் கோடை காலமாதலால், கடல் நீரேரியில் பெரும்பகுதி வரண்டு மணல் பறந்தது. இயக்கச்சியிலிருந்து அவர்கள் தட்டுவாங்கொட்டியை அடைந்தனர். தட்டுவாங்கொட்டியில் அப்போது பன்னிரண்டு குடும்பங்கள்தான் இருந்தன. அங்கிருந்து அவர்கள் பழைய வட்டக்கச்சிக் கமத்திற்கு வந்து இரணைமடுவை அடைந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டு ஆறாவது நாள் இரணைமடுவை வந்தடைந்தனர். இப்போது நினைந்துப் பார்த்தால் வியப்பாகவிருக்கிறது.

இப்போது காலை எட்டு மணிக்கு பஸ் எடுத்தால் பத்து மணிக்குக் கிளிநொச்சி. போக்குவரத்து எவ்வளவு விரைவானதாகி விட்டது. அவர்கள் நடந்து வந்த பாதையில் இரட்டைமாட்டு வண்டிகள் சர்வசாதாரணமாகக் காணப்பட்டன. கொழும்பிலிருந்து பொருட்களை நாட்கணக்காக ஏற்றி வரும் கூடார வண்டிகளை அவர்கள் இயக்க்ச்சியில் சந்தித்தார்கள். வெள்ளை வடக்கன் மாடுகள் வாயால் நுரை தள்ள நீண்ட பயணம் வந்தன.

ஆச்சி சொன்னது சரியாகத்தான் இருந்தது. அடர் காட்டின் மத்தியில் அவர்களைக் கொட்டிலமைத்து இருக்க வைத்தனர். அன்று மாலை குரியன் சரிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் வெகு தூரத்தில் குளக் கரையில் கரிய குன்றங்களாக யானைகள் நின்றிருந்ததை முத்தையா கண்டார். வெகு அருகில் பரவிப் பாஞ்சான் பக்கமாக மான் கூட்ட மொன்று தெறிகெட்டு ஓடியதையும் கண்டார்.

காடு... காடு எங்கும் பரந்து வியாபித்திருந்தது. ஆயிரக் கணக்கான நீர்ப் பறவைகளும், காட்டு விலங்குகளும் கிளிநொச்சிக் காட்டில் குவிந்து கிடந்தன. அவற்றின் நிம்மதியான வாழ்வு இரணைமடுக்குளத்தின் நிர்மாணத்துடன் சீர்குலையப் போவதை அவை உணரவில்லை.

அன்றிரவு பெரியதொரு கலைமானைக் கென்னடித்துரை வேட்டையாடிக் கொன்றார். அதனைக் கூலியாட்கள் தூக்கி வந்தனர். கிளை பரப்பிப்பிரிந்த அதன் கொம்புகளை அவர் வியப்புடன் பார்த்தார். அவர் வீட்டில் இப்படியொரு மான் கொம்பு இருந்தது. முழுமையாகவல்ல, ஒரு கிளைக்கொம்பு. கிணற்றில் பட்டைநீர் அள்ளும் போது தவறி விழுந்தால், அதனைக் கயிற்றில் கட்டித்தான் மேலே எடுப்பார்கள். அந்த மான் கொம்பு வண்ணார்பண்ணை கிராமம் முழுவதும் திரியும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கிணற்றில் விழுந்த பட்டையைத் தூக்க அதுதான் உதவியது.

முழுமையான மான்கொம்பை அன்றுதான் முதன் முதல் கண்டார்.

சூடுபட்டு உயிரிழந்து கிடக்கும் கலைமாணப் பார்க்கும் போது பரிதாபமும் இனத்தெரியாத கவலையும் அவருக்கேற்பட்டன.

மறுநாள் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை குறித்து அவர்களுக்கு விளக்கப்பட்டது. கனகராயன் ஆற்றிற்குக் குறுக்கே மறித்து அரைகுறையாகக் கட்டி கைவிடப்பட்டிருந்த அணையை மண் நிரலிப்புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

ஓராண்டு காலத்திற்கு மேல் அவர் குளம் கட்டும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அந்தக்காலத்தில் தான் அவர் சிவபாக்கியத்தைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

மழைத்தாரைகள் நிலத்தில் விழுந்து கொண்டிருக்க, முத்தையா அம்மான் சுருட்டைப் புகைத்தபடி முற்றத்து வெள்ளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

உள்ளத்தின் அடி ஆழத்தில் புதைந்து போன எண்ணக் கனவுகளின் சாம்பல் மேட்டிலிருந்து சிவபாக்கியம் எழுந்தாள்.

2

மலைத்தொடராக நீண்டு கிடந்த இரணைமடுக் குளக் கட்டில் குடை ஒன்றினைத் தலைக்கு பிடித்தபடி மெலிந்த ஓர் உருவம் நின்றிருந்தது. அரைக்காற் சட்டையும், புஷ்சேர்ட்டும், கால்களில் செருகியிருந்த றப்பர் சிலிப்பரும் அந்த உருவத்தின் எளிமைக்குச் சான்று கூறின. பார்வைக்குச் செக்கச் சிவந்த நிறம். புன்முறுவல் படர்ந்த உதடுகள். வயது ஐம்பத்தொன்பது மதிக்கலாம்.

தூரத்தில் வரும் போதே தம்பிராசா, குளக்கட்டில் எஞ்சினியர் குமாரசாமி நிற்பதையும் அவர் விழிகள் தென்புறமாக நீண்டு பரந்து கிடந்த இரணைமடுக் குளத்தின் நீர்ப்பரப்பில் கவிந்து கிடப்பதையும் அவதானித்தான். மழையையும் பொருட்படுத்தாது குளக்கட்டில் ஏறி அலைந்து

அணையின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அயராது அளவிட்டு வரும் அவரின் கடமையுணர்விற்கு அவன் தலைவனாங்கினான்.

“வடபகுதி மக்களின் வரப்பிரசாதம் இரணைமடுக்குளம். கிளிநொச்சி மக்களின் வாழ்வும் வளமும் இந்தக் குளத்தில் தான் தங்கியிருக்கிறது.” என்பார் குமாரசாமி.

மேற்குக் கிழக்காக ஒழுமை நீளம் வரையில் குளத்தின் அணைக்கட்டு நீண்டு கிடந்தது. குளத்தின் கலிங்கும் “றேடியல் கேற்” எனப்படும் பாரிய கதவுகளும் கலிங்குக்கு மேல் அமைந்திருக்கும் மூன்றடி அகலமான சிறிய பாலமும் இக்குளத்தின் கம்பீரத்தைத் தூரத்தில் வரும் போது பறைசாற்றின.

தம்பிராசா சயிக்கிளை குளத்தின் அருகில் வீதியோர மரமொன்றில் சார்த்திவிட்டு, கலிங்கிற்கு மேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பாலத்தில் ஏறி, பெரியவர் நின்றுருந்த இடத்திற்குச் சென்றான்.

அவர் அவன் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. சரசரவென மறைபெய்து கொண்டிருந்ததால் அவன் வந்த காலடியோசை கேட்கவில்லை. பலத்த காற்றும் வீசுவதாகப்பட்டது. நாற்பத்தைந்தடி உயரமான இரணைமடுக்குளக் கட்டில் நின்றபடி வடக்கே பார்க்கும்போது, கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் பரப்பு விரியும். வானத்திலிருந்து பறவையின் கண்களுடாகப் பார்ப்பது போல, மரங்களின் பசுமைப் பரவலும் அவற்றிடையே வயல்களும் வீடுகளும் தெரியும். தெற்கே நோக்கும்போது கனகராயன் ஆற்றின் படுக்கையில், அந்த ஆற்றின் சுவட்டைக் கூடக் கண்டறியாத விதத்தில் நீர் பரவி அலையெறிந்து நிற்கும்.

குடையைப் பறித்துச் செல்வது போல காற்று வீசியது. காற்றின் போக்கில் தங்குதடையாக எதுவுமில்லாத உயரத்தில் அவர்கள் நின்றுருந்தார்கள். எனவே காற்றுப்பலமாக அவர்களில் மோதியது.

“சேர்...” என்றான் தம்பிராசா.

அவர் மெதுவாகத் திரும்பி அவனைப் பார்த்துவிட்டு, நீர்ப்பரப்பை விழிகளால் மேய்ந்தார்.

“குளத்தில் நீர் மட்டம் கூடியிருக்கிறதா, சேர்...?”

“ஒரு அடி கூடியிருக்கிறது.”

“ஒரு அடிதானா!”

“காச்மென்ற் ஏரியாவில் மழை காணாது போலக்கிடக்குது கனகராயன் ஆற்றின் பல வடிகால்களும் நீரேந்து பிரதேச நீரை வடித்துக் கொண்டு வடக்கு நோக்கி வரும் போது, தம்பிராசா, இங்க நின்று கேட்டால் குளத்தில் நீர் குவியும் சத்தம் சன்னமாகக் கேட்கும். இப்ப கேட்கவில்லை. பெய்யிற மழைச் சத்தம்தான் கேக்குது. பாயுற நீர்ச்சத்தம் கேட்கவில்லை. இருக்கிற நிலைமையைப் பார்த்தால் இரண்டு மூன்று நாளில குளத்தின் கலிங்கு நிச்சயமாகப் பாயும்...”, அவர் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். குழந்தையொன்றின் குதூகலச் சிரிப்பு.

அவர் உடைகள் தெப்பமாக நனைந்திருந்தன. குளிரில் அவர் உடல் வெடவெடப்பதாக அவனுக்குப்பட்டது.

“இப்படி மழையுக்க நீங்கள் குளக்கட்டிற்கு வரவேண்டுமா? ஆக்களை அனுப்பினால் பார்த்துச் சொல்வார்களே? இந்த வயதில ஏன் இப்படிக் கஷ்டப் படுகிறீர்கள், சேர்?”

குமாரசாமி அவனை ஆழமாகப் பார்த்துவிட்டு மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டார்: “இந்த வயதில நீ இப்படிச் சொல்லக் கூடாது, தம்பிராசா.”

அவன் எதுவும் பேசாது மௌனமாக நின்றிருந்தான். அவர் தொடர்ந்தார்: “நீ என் ஒருவனுக்காகக் கவலைப் படுகிறாய். நான் இந்தக் குளத்தை நம்பி இங்க குடியேறி

யிருக்கும் அறுபதினாயிரம் மக்களுக்காகக் கவலைப்படுகிறான். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் தம் சுற்றம் உற்றம் என்பனவற்றை விட்டு நம்பிக்கையான ஒரு எதிர்காலத்தை எதிர்பார்த்து இங்கு வந்து காடழித்து கழனிகளாக்கி வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களுக்கு, இந்தக் குளத்தின் சேமம்தான் வாழ்வின் வளம்...''

அவன் அவரை வியப்புடன் பார்த்தான்.

''மழை பெய்ததும் குளம் நிரம்பும், வேளாண்மை செய்யலாம் என அவர்கள் நினைத்து மகிழ்கிறார்கள். குளம் நிரம்பட்டும் நீரைக் கொடுப்போம் என உத்தியோகத்தர்கள் நினைக்கிறார்கள். என்னால் அப்படி நினைக்க முடியவில்லை. மழை பெய்ததும் குளம் நிரம்பும் என்ற நம்பிக்கை தரும் எண்ணத்தோடு, இன்னொரு உணர்வும் ஏற்படுகிறது. மழை கூடி அணையில் கசிவு ஏற்பட்டு ஏதாவது நிகழ்ந்து விட்டால்...? என எண்ணுகிறன். இந்த பிரமாண்டமான குளத்தைக் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு பணம்... எவ்வளவு மனித முயற்சி... எவ்வளவு காலம் செலவாகியிருக்கும் தெரியுமா? எமது மூதாதையர்கள் கட்டித்தந்த இந்தக் குளத்தைப் பக்குவமாகப் பேணிப் பாதுகாத்துப் பயன்பெறுவதோடு, எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் பயன்பெறக் கொடுத்து விட்டுப் போகவேண்டும்...''

அவர் கலிங்குப் பாலத்தில் ஏறி நடந்தார். அவன் சிலையாகி அவரைத் தொடர்ந்தான். அவர்கள் இருவரும் கலிங்குப்பாலத்திலிருந்து இறங்கி இரணைமடு இடது கரையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நீர்ப்பாசன மேற்பார்வையாளரின் பங்களாவிற்குச் சென்று வீராந்தையில் இருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

வானம் மெல்லியதாக வெளுக்கத் தொடங்கியது.

''மழை விட்டிடும் போலவிருக்குது.....''

“அப்படித் தெரியவில்லை” என்றார் குமாரசாமி. துவாய் ஒன்றினால் தன்னைத் துடைத்துக் கொண்டார்: “நான் இங்கு வந்து இருபத்தெட்டு வருஷமாகிறது. இந்தக் குளத்தின் வலது பக்கக் கால்வாயை அமைப்பித்து முடித்தது என் காலத்தில்தான். வட்டக்கச்சி, இராமநாதபுரம் குடியேற்றங்கள் அக்காலத்தில்தான் நடந்தன.”

“இப்ப பெய்யிறமழை செய்த பயிர்களுக்குக் கணக்கான மழை. கண்டாவளை, முரசுமோட்டை வயல்கள் இந்த மழையோட முற்றிவிடும். அறுவடைக்குத் தயாராகிவிடும். வட்டக்கச்சி, இராமநாதபுரம் வயல்களில் நெல் கதிர் தள்ளி இருக்குது. இடது கரைக்கால்வாய் வயல்களில் பயிர்கள் குடனலப் பருவம். இந்தமுறை பெரும்போகம் உச்சமாகத்தான் இருக்கப்போகுது. ஒரு சிறு துண்டு நிலம்கூட ஒதுக்கப்படாமல் விதைக்கப்பட்டிருக்குது...”

“இந்தப்பகுதிகள் எல்லாம் இந்தக் குளம் கட்டப்படுவதற்கு முன்னர் ஒரே காடு. காடுமட்டுமல்ல... மழைகாலத்தில் இப்பகுதிகளில் வெள்ளப் பெருக்கு... வெள்ளம் இப்பிரதேசங்களில் பரவிப் பாயும். பரவிப் பாஞ்சான் என்ற பெயரே இருக்குது, கணகராயன் ஆறு, நெத்தலி ஆறு, அக்கராயன் ஆறு என்பன மழைக்காலத்தில் நீரை வாரிக் கொண்டு இப்பிரதேசங்களுடாகப் பாயும். இந்த ஆறுகள் தென்புறத்திலுள்ள நூறு அடி உயரமான பகுதிகளிலிருந்து ஆரை வடிவில் பாய்கின்றன. இந்தக் கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் வளமான வேளாண்மைப் பரப்பு ஒரு பிறைவடிவில்... கிறே சென்றறாக இருக்குது. அதனால்தான் உயர்ந்த தென்பகுதியில் வரிசையாகக் குளங்களைக் கட்டி, தாழ்ந்த வடபகுதியில் வேளாண்மை செய்ய முடியுது... வன்னேரிக் குளம், அக்கராயன் குளம், புதுமுறிப்புக் குளம், இரணைமடு, கனகாம்பிகைக் குளம், கல்மடுக்குளம், விசுவமடுக்குளம் என்பன அப்படியே ஒரே வரிசையில் மேற்குக் கிழக்காக அமைந்திருக்கின்றன. மழை நீரை மேட்டிலே தேக்கி பள்ளத்திலிருக்கிற வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்ச முடியுது.”

‘குள்ளிகள் கட்டியபிறகு இந்தப்பகுதியில் இப்ப வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்படுவதில்லை...’

‘‘ஓமோம். காடுகளும் யானைகளும் வெள்ளப் பெருக்கும் கிளிநொச்சிப்பகுதியில் நீண்டகாலமாக மக்களைக் குடியேற விடவில்லை. மாரியில் ஆறுகள் காவிவரும் நீர் வீணே ஆனையிறவு லகூனில் கலந்து அவமானதால் கோடையில் இப் பகுதிகளில் கடும் வரட்சி, மக்கள் எப்படிக் குடியேற முடியும்? இந்த நிலைமையை மாற்றி அமைத்தவர் ‘லைக்’ என்பவர்...’’

‘‘அவர் யார். சேர்?’’

‘‘பிரிட்டிஷார் காலத்தில் வட பகுதியின் அரசாங்க அதிபராக இருந்தவர். 1856ஆம் ஆண்டு, அவர் கொழும்பிற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கோச்ச வண்டியில் புறப்பட்டார் கோச்ச வண்டி என்றால் என்ன தெரியுமோ? அராபிக் குதிரைகள் களைக்காமல் சளைக்காமல் இழுத்து வரும். கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்குமிடையில் பத்துப் பன்னிரண்டு இடங்களில் குதிரை லாயங்கள் இருக்கும். அங்கெல்லாம் குதிரைகள் மாற்றப்படும். இயக்கச்சி, முறிகண்டி, வவுனியா இப்படி குதிரை லாயங்கள். கொழும்பு போய்விட்டுத் திரும்பி வரும் போது முதலில் பூட்டிய குதிரைகள்தான் இழுத்து வரும். பதினைந்து நாள் பிரயாணம். இந்தக் காலம் போலவா...? என்ன சொன்னன், ஓ, ‘லைக்’ கொழும்புக்குப் புறப்பட்டார். இருந்தாற் போல வழியில் மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. இயக்கச்சியில் தங்கவேண்டியதாகி விட்டது. அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் கண்டி வீதி ஆனையிறவுடாகச் செல்லவில்லை இயக்கச்சியூடாகத்தான் சென்றது. இயக்கச்சியிலிருந்து ஆனையிறவு வற்றுக்கடலைத்தாண்டி தட்டுவான் கொட்டியில் ஏறிச் செல்லவேண்டும். மழை பெய்தாலும் பரவாயில்லை, வற்றுக் கடலைத்தாண்டு என்றார் லைக், குதிரைகள் இயக்கச்சியிலிருந்து புறப்பட்டன, வரண்டு கிடந்த

ஆனையிறவு லக்ஷணியில் சிறிது தூரம்தான் சென்றிருக்கும். பெரிசைச் சல எழுந்தது. கண்முன்னால் வற்றுக்கடலின் நீர் மட்டம் இருந்தாற்போல உயரத் தொடங்கிவிட்டது: அலையெறிந்து கொண்டு வெள்ளநீர் அவர்களை நோக்கி வந்தது. கோச்சாரதி வேகமாக வண்டியைத்திருப்பி இயக்கச்சிக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டான். லக்ஷணியில் வெருண்டு விட்டார். ஒரு சிறு மழைக்கு இவ்வளவு தண்ணீரை இந்த ஆறுகள் வீணே கடலில் கலந்து விடுகின்றனவா என எண்ணமிட்டார். அவர்தான் கனகராயன் ஆற்றின் குறுக்கே அணைகட்டி பெரியதொரு நீர்ப்பாசனக் குளத்தை உருவாக்க வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டவர். இத்திட்டத்தை மேற் கொள்ளுமாறு அப்போதைய தேசாதிபதியாகவிருந்த சேர். ஹென்றி வாட்டிற் குச் சிபார்சு செய்தார்...''

“1856 ஆம் ஆண்டிலா இக்குளம் கட்டப்பட்டது?”

“இல்லை... லக்ஷணியைத் திட்டத்தை மேற் கொள்ளுமாறு சிபார்சு செய்த பின்னர் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், 1866இல் இத் திட்டம் செயற்படத் தொடங்கியது. அவ்வளவு நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளராக இருந்த பாக்கர் இத் திட்டத்திற்கான மதிப்பீட்டைச் செய்தார். எனினும் குளக் கட்டு வேலைகள் 1902 ஆம் ஆண்டில்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அப்போது நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளராக விருந்த பிறவுன் என்பவர் இந்த வேலைக்குப் பொறுப்பாக விருந்தார். ஆனால் குளக்கட்டு வேலைகள் அரைகுறையாக நிறுத்தப்பட்டன. பின்னர் 1920 இல் என நினைக்கிறான்... திட்டம் மீளமைக்கப்பட்டு நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் கென்னடி என்பவரால் 20 இலட்சம் ரூபா செலவில் கனகராயன் ஆற்றின் குறுக்கே அணைக்கட்டு போடப்பட்டு நீர்த்தேக்கம் உருவாக்கப்பட்டது. குளத்தைக்கட்டி முடிந்ததும் அந்த நீரைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மை செய்ய மக்கள் தேவைப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்து அவர்களை இங்கு கொண்டுவந்து குடியேற்றுவது

பிரம பிரயத்தனமாகவிருந்தது. இண்டைக்குக் கிளிநொச்சியில் காணி தாறம் வா என்றால் ஆயிரம் பேர் பறந்தோடி வரத் தயாராக இருக்கினம். அந்தக் காலத்தில் குடியேற வா என்றால்... "அந்தக் காட்டுக்கோ... எங்களால் முடியாது. கடவுளே இனம் சனத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டிட்டு காட்டுக்க வரச் சொல்றீங்க. அப்பு ஆச்சியை இஞ்சு தளிக்க விட்டிட்டு அங்க வந்து மலேரியாவில் சாகவோ ... ' இத்தனைக்கும் இங்கு குடியேற வரும் குடியேற்ற வாசிக்குச் சகல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. வீடு கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது. வேலியிட, கிணறு வெட்ட மானியங்கள் வழங்கப்பட்டன. முதல் அறுவடை கிடைக்கும்வரை அவர்கள் இலவசமாகப் போஷிக்கப்பட்டார்கள். இவ்வளவிருந்தும் 1955 வரை யாழ்ப்பாண மக்களின் கவனத்தை இங்க திருப்ப முடியவில்லை. "பச்சைத் தண்ணியைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் பரவாயில்லை. அந்தக் காட்டுக்கு வர மாட்டோம்" எனப் பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டார்கள்...

"யாழ்ப்பாணத்தார் அப்படித்தான்... சமூக அமைப்பு அப்படி..."

"ஆனா துணிஞ்சு இங்க வந்து குடியேறியவர்கள் தீவுப் பகுதி மக்கள்தான். நெடுந்தீவு, புங்குந்தீவு, அனலைதீவு மக்கள்தான் இந்தக் கிளிநொச்சியை முதலில் மக்கள் வாழத்தக்கதாக மாற்றியவர்கள். இன்றைக்கு நிலைமை எவ்வளவோ மாறிவிட்டது. எல்லாப் பிரதேச மக்களும் இண்டைக்கு கிளிநொச்சியில் குடியேறியிருக்கிறார்கள். இந்த மக்களின் வாழ்விற்கெல்லாம் ஆதாரம் இந்த இராணைமடுக்குளம்தான். வீட்டுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் நிற்க வேண்டுமென்றால் கூட இராணைமடுவில் நீர் நிற்க வேண்டும். குளத்தில் நீரில்லாவிட்டால் கிணறுகள் வற்றி விடும்."

அவர் எழுந்து ஜீப்பை நோக்கி நடந்தார். மழை மெல்லிதாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. அவன் எழுந்து அவர் பின்னால் ஜீப் வரை சென்றான்.

“நீயும்... வாரியா, தம்பிராசா.”

“இல்லை சேர்... சயிக்கிளில் வந்தனான். ஒருக்காரிண்டு லேபரசை கூட்டிக் கொண்டு ஹைப்பாங் வரை போய்ப் பார்த்துவிட்டுவாறன்...”

குமாரசாமி அவனைப் பெருமையோடு பார்த்தார்:
“குட்.....”

ஜீப்புறப்பட்டு விரைந்துசெல்ல, அவன் மாணிக்கத்தையும் சிங்காரத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு கலிங்குப் பாலத்தில் ஏறி அணைக்கட்டில் நிழக்கு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் கண்கள் அணைக்கட்டின் இரு பக்கங்களிலும் அவதானமாகக் கவனித்தன.

“இந்தக் குளத்தின் முழு அணைக்கட்டையும் கொங்கிறீற்றால் கட்டியிருந்தால் என்ன?” என்று சிங்காரம் கூட நடக்கும் போது கேட்டுவைத்தான்.

தம்பிராசா அவனை அனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு மெல்லச் சிரித்தான்: “அப்படி எந்தக் குளமும் கட்டுவதில்லை. கலிங்கு மட்டுந்தான் கொங்கிறீற்ற. மற்ற அணையெல்லாம் மண்தான்.....”

அணைக்கட்டின் அந்தம்வரை அவர்கள் நடந்து சென்றார்கள். பின்னர் மாலைப்பொழுதில் திரும்பி வந்தார்கள். காற்று அப்போதும் சற்றுப் பலமாகத்தான் வீசியது.

கலிங்குப் பாலத்தில் ஏறும்போது. வெகுதூரத்தில் குளத்தினுள் நீர் சேரும் ஒலி சன்னமாக எழுவதைத் தம்பிராசா அவதானித்தான். இருத்தாற்போல காற்று வீசுவது நின்றதையும், இருந்தாற்போல வானம் இருண்டதையும் அவர்கள் உணர்ந்தனர். கலிங்குப்பாலத்தை விட்டுக் கீழே இறங்குவதற்கு முன், காதுகள் செவிடுபடும்படியாக இடியோசை எழுந்தது. கிழக்கு வானத்தின் அடியில் வீறுடன் எழுந்த மின்னல் சீற்று நடுவானத்திற்கு கணப் பொழுதில் அகன்று கிளை பரப்பித்தாவிடதை அவன் கண்டான்.

வானம் பொத்துக்கொண்டது போல சோனாவாரியாக மழை பொழியத் தொடங்கியது.

3

மீழ்க்கு வானத்தின் அடியில் வீறுடன் எழுந்த மின்னல் கீற்று நடுவானத்திற்குக் கணப் பொழுதில் அகன்று கிளை பரப்பித் தாவியதை தலைவாசல் வாங்கில் இருந்த படி சுருட்டைப் புகைத்துக்கொண்டிருந்த முத்தையா அம்மான் கண்டார். வானம் பொத்துக் கொண்டதைப் போலச் சோனாவாரியாக மழை பொழியத் தொடங்கியது.

மழைத்துளிகளின் பருப்பம், முற்றத்து நீர்மட்டத்தின் வேகமான அதிகரிப்பு காலையில் மழை மேகத்தைக் கண்ட போதிருந்தே மகிழ்ச்சியைத்தரவில்லை. வழமைக்கு மாறாக மழை பொழிவதாக அவர் எண்ணினார். மனதில் இனந் தெரியாத கலக்கம் எழுந்தது. மழைத்துளிகள் நிலத்தில் வீழ்வது இவ்வளவு பேரிரைச்சலைத் தருமா?

வாயில் ஊறிய எச்சிலைத் துப்புவதற்கு எழுந்தவர் பார்வையில் தலைவாசல் கப்பில் மாட்டியிருந்த கலண்டர் பட்டது. காலிங்கன் மீது நடனமாடியவாறு கிருஷ்ணர் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

21 மார்ச்சு, 1983.

“குளத்தில் நீர்மட்டம் உயரும். பெரியவர் இப்போது குளக்கட்டில் நிற்பாரோ?”

இரணைமடுக் குளத்தைக்கட்டி முடித்த தொழிலாளர்களில் முத்தையா அம்மானும் ஒருவராகவிருந்தார். நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் கென்னடி, அரைக் காற் சட்டையும் பெரியனும் தொப்பியுமாகக் கரத்தில் ஒரு தடியுடன் அங்கு டூங்கும் ஓயாது அலைந்து அணைக்கட்டு வேலையைப் பார்வையிடுவார். அவர்கள் வேலை தொடங்கியபோது, கனகராயன் ஆற்றிற்குக் குறுக்கே ஏற்கனவே அரைகுறையாக அணைக்கட்டப் பட்டிருந்தது.

வவுனியா மாவட்டத்தில் சேமமடுக்குளம் என்றவிடத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் கனகராயன் ஆறு, வடக்கு நோக்கிப் பல மைல்கள் பாய்ந்து ஆனையிறவுக் கடலேரிக்குள் விழுகிறது. கிளிநொச்சியை அடைவதற்குமுன், கனகராயன் ஆறு இரு கிளையாகி, இடையில் சிறு தீவை உருவாக்கிப் பின்னர் ஒன்றாக இணைந்து, பாய்ந்தது. பிறவுன் கட்டிய அணைக்கட்டிலிருந்து பார்க்கும் போது கனகராயன் ஆற்றின் இரு கிளைகளும் நீர்தேங்கி மடுக்களாகத் தெரியும். அதனால்த்தான் இப் பிரதேசத்திற்கு இரணைமடு வெனப் பெயர் வந்ததெனக் கூட வேலை செய்தவர்கள் அவருக்குச் சொன்னார்கள்.

அதிகாலை வேலை தொடங்கிவிடும். பத்து மணியுடன் காலை சாப்பாட்டிற்காக நிறுத்தப்பட்டு, பின்னர் 2 மணிக்கு ஆரம்பமாகி மாலை 5 மணிவரை நடக்கும். இரு நூற்றிப் பத்துத் தொழிலாளர்கள் அணைக்கட்டு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

பிறவுன் கட்டிய அணையைப் பரிசோதித்த கென்னடி, அணையின் உள்ளீட்டிற்காக இடப்பட்ட களிமண் இறுக்கம் காணாது எனக் கருதினார். அதனால் அணையின் பல பகுதிகள் தகர்க்கப்பட்டு, இறுக்கமான களிமண் நிரவப் பட்டது. கனகராயன் ஆற்றுப்படுக்கையில் கிளைகளுக்கிடையில் காணப்பட்ட ஆற்றுத் தீவு களிமண்ணாகக் காணப்பட்டதால் அதனை வெட்டி அணையின் உள்ளீட்டை இட்டார்கள். அதன் மேல் மண் கியூப் கணக்கில் கொட்டி நிரவப்பட்டது.

பெருமளவு மனித சக்தியோடு நீராவினால் இயங்கும் பல இயந்திரங்களும் அணைக்கட்டு வேலைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதை அவர் கண்டிருக்கிறார். அந்த வேலை அவருக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது. காட்டின் நடுவில் ஒரு ஆற்றுப்படுக்கையில் வேலை செய்வது அவருக்குப் புதிய அனுபவமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது.

இப்போது நினைத்தாலும் குளத்தை அமைப்பதற்கு அவர் அங்கு வேலை செய்த இரண்டு ஆண்டுகளும் மகிழ்ச்சிகரமான காலமாகத் தெரிந்தது. அதற்குக் காரணம்.....? முத்தையா அம்மான் இன்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டார்.

முற்றத்தில் தேங்கும் நீர் வடிகால் தேடியதோ?

உள்ளத்தின் அடி ஆழத்தில் புதைந்து போன எண்ணக் களவுகளின் சாம்பல் மேட்டில் சிவபாக்கியம் துளிர்ந்தாள் அவர் தன்னை ஒரு தடவை சிலிர்த்துக் கொண்டார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் இயற்கையின் அழகு என்று ஏமாற்றிக் கொள்வதா? மனமறிய அவருக்குத் தெரியும்.

சிவபாக்கியம் ... சிவபாக்கியம்.

இனிய மாலைப் பொழுதில் கென்னடித்துரை ஒரு நாள் வேட்டையாடப் புறப்பட்டார். துப்பாக்கியைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு, ரோச் லைற்றைக் கரத்தில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட போது, அவர் கென்னடித் துரையை ஆவலோடு பார்த்தார். அவரின் பார்வையில் தொனித்த வேண்டுதலை அந்த வெள்ளைக்காரர் சரியாகப் புரிந்து கொண்டார்.

“நீயும் வாம் மேன்...” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார். அவன் மகிழ்வோடு கூடவே சென்றான். எல்லாமாக நால்வர் அன்றிரவு வேட்டைக்குச் சென்றார்கள்.

முத்தையாவிற்கு வேட்டைக்குப் போவது புதிய அனுபவம். காட்டின் பாதை எங்கிலும் காட்டு மிருகங்களைக் காணலாம் என்ற ஆசையோடு நடந்தார். இரணைமடுவிவிருந்து தென்புறமாக அடர் காட்டினுள் அவர்கள் வெகு தூரம் நடந்தார்கள். விலங்குகள் எதிர்ப்படவில்லை. அவருக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாகவிருந்தது.

இறுதியில் அவர்கள் ஒரு குளத்தின் அருகில் தரித்தார்கள். கென்னடித்துரை, இடத்தைப் பரிசீலிப்பது போலப் பார்த்து விட்டு ஒவ்வொருவரையும் விலகி தனித்தனி மரங்களின் மறைவில் இருக்கச் சொன்னார். மனிதவாடை வீசாத காற்று வளத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள்: இருவர் ஒன்றாக இருந்தால் பேச்சுசொல்லும்... பேச்சரவம் வேட்டைக்குக் கூடாது'' என்றார்.

நடுவானில் நிலவு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நள்ளிரவைத் தாண்டி காலம் விரைந்தது. தூரத்தில் இனந் தெரியாத விலங்குகளின் சத்தங்கள் எழுந்தன. மரத்தின் மறைவில் இருந்தபடி குளத்தைப் பார்த்தபடி முத்தையா அம்மான் வெகு நேரம் இருந்தார். குளத்தின் மத்தியில் சிறு பொட்டாக நீர்தேங்கிக் கிடந்தது. விலங்குகள் எதுவும் குளத்தில் நீரருந்தவந்து வெள்ளைக்காரத் துரையின் துப்பாக்கிக்குப் பலியாகவில்லை.

காட்டு விலங்குகளைக் கண்குளிரக் காணலாம் என்ற ஆசையோடு வந்தவருக்கு. காடு இப்படி வெறுமையாகக் கிடக்கும் என்பது புதிதாகவிருந்தது. கிளை கிளையாகத் தாவியோடிய புள்ளிமாண்களை அவர் குளம் கட்டும் வேளை சளில் தூரத்தில் கண்டிருக்கிறார். கூட்டங் கூட்டமாக யானைகள் நீரருந்தியதையும் கண்டிருக்கிறார்.

வெட்டைவெளிகளில் நரிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஓடியதைக் கண்டிருக்கிறார். அவையெல்லாம் இப்போது எங்கு போயின?

மரத்தோடு சாய்ந்திருந்தவர் அப்படியே தன்னைறியாமல் தூங்கிப் போய்விட்டார். நள்ளிரவைத் தாண்டியவேளை குளிக்காற்றின் தழுவல் அவர் கண்களை மூடவைத்து விட்டது.

சடசடவெனத் தூரத்தில் மரக்கிளைகள் முறியும் சத்தம் எழுந்த போது திடுக்கிட்டு விழித்துப் பார்த்தார். அவரு

டன் கூட வந்த எவரையும் காணவில்லை. காணகத்தின் நடுவில் தன்னந்தனியனாக நிற்பதை அவர் உணர்ந்தபோது பயத்தால் அப்படியே உறைந்து போனார். அவருடன் வந்தவர்கள் எங்கே?

எதற்கும் இலகுவில் பயப்படாத முத்தையா பீதியுடன் கூற்றுமுற்றும் பார்த்தார், நிலவின் ஒளியில் யானை குளத்தில் கருங்குன்றமாக நிற்பது தெரிந்தது. கூட வந்தவர்களைப் பெயர் சொல்லி அழைக்க வாய் பிரியவில்லை. என்ன செய்வது? எப்படிச் செல்வது? பாதை தெரியவில்லை.

குளத்தின் மத்தியில் நின்றிருந்த யானை பிளிறியது. மெதுவாக அவர் நின்ற பக்கமாக நகர்வதாகப்பட்டது.

இனி நிற்கக் கூடாது. கால்கள் தாவின. பற்றைகள் முட்கள் எதையும் கவனியாது ஒரு திசையில் வளைந்து ஓடத் தொடங்கினார். மேல் மூச்சுவாங்கியது. நிற்பதற்கும் பயம் விடவில்லை, சில விடங்களில் தவறி விழுந்து எழுந்து ஓடினார். அவர் வாழ்க்கையில் அப்படியொரு ஓட்டம் ஓடியது கிடையாது. அது மரண ஓட்டம். உயிரைக் காப்பாற்ற ஓடிய ஓட்டம்.

உடலெங்கும் முட்கள் கீறி இரத்தம் கசியத் தொடங்கியது. இடுப்பில் கட்டியிருந்த வேட்டியும் சன்னமாகக் கிழிபட்டது, வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டியிருந்த சால்வை எங்கோ கழன்று விழுந்து விட்டது.

ஒரு வெட்டையில் ஏறியவர் அப்படியே சரிந்து அம்மண்ணில் விழுந்து விட்டார். பரந்த வெட்டை. ஆகாயம் நிர்மலமாக நிலவில் குளித்தது. மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

“இனி இந்தக் காட்டிலிருந்து தப்ப மார்க்கமில்லை ஆச்சி, நான் சாகப் போறனணை... உன்னைக் காணாமல் சாகப் போறனணை. நீ தடுக்கத் தடுக்க வந்தவன். இப்ப யாரு மில்லாத காட்டில் சாகப் போறன்....”

மெதுவாகத் தள்ளாடியபடி எழுந்தார். சுற்று முற்றும் பார்த்தார். தூரத்தில், ஒரு வெளிச்சம். மினுக்... மினுக் கென்று தெரிந்தது. ஆண்டவன் அவரைக் கைவிடவில்லை, என மகிழ்ந்தார்.

அந்த வெளிச்சம் தெரிந்த திக்கில் நடக்கத்தொடங்கினார் சுற்று முற்றும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தார். ஒரு சிற்றாறு குறுக்கிட்டது. பாதம் அளவில், நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தாகமடங்க நீரைக் குடித்து விட்டு அதனைக் கடந்து நடந்து ஒரு மண்பாதையில் ஏறினார். எதிரே, ஒரு சிறு ஓலைக்குடிசை ஒரு பாலைமரத்தின் கீழ் தெரிந்தது. அதனுள் சிறு விளக்கொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. மெதுவாகச் சென்று பார்த்தார். அதனுள் பிள்ளையார் சிலையாக அமர்ந்திருந்தார்.

அது ஒரு சிறு கோயில்.

“பிள்ளையாரே...” என்ற படி அப்படியே மயங்கிச் சரிந்து விட்டார்.

கண் விழித்த போது, தான் ஒரு குடிசையின் மண் தரையில் பாயில் படுத்திருப்பது தெரிந்தது. அவர் உடல் காயங்களுக்கு பச்சிலை அரைத்துத் தடவியிருப்பதும் தெரிந்தது. அவரைச்சுற்றி சின்னஞ் சிறுசுகள் நான்கைந்து காணப்பட்டன. கூடவே திடகாத்திரமான கிழவர் ஒருவர் அமர்ந்து அவரை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் பாயை விட்டு துடித்துப் பதைத்து எழுந்திருந்தார்.

“நான் எங்கிருக்கிறன்?”

“பயப்படாதே, தம்பி. இது முறிகண்டி. நீ பிள்ளையார் கோயிலடியில் மயங்கிக் கிடந்தாய்... நான்தான் தூக்கி வந்தன். யார் அப்பா?”

யாழ்ப்பாணம் கண்டி வீதியில் காட்டின் நடுவே ஏகாங்கியாக ஒரு பாலைமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் முறிகண்டிப்

பிள்ளையாரைப் பற்றி அவர் கேள்விப் பட்டிருக்கிறார். அந்த வீதியால் செல்லும் வண்டிகள், கோச்சுகள், பயணிகள் அவ்விடத்தில் தங்கித் தரித்துச் செல்வது வழக்கம் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும்.

கிளிநொச்சிக்கு அவர் வந்து ஆறு மாதமாகிறது. ஒரு தடவை கூட முறிகண்டிக்கு அவர் வரச்சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அவர் தன்னைப் பற்றிக் கூறினார். வேட்டைக்கு வந்ததும் வழி தவறி அலைந்து கடைசியில் விளக்கு வெளிச்சம் கண்டு பிள்ளையார் கோயில் வாசலுக்கு வந்து விழுந்ததும் கனவு போலப்பட்டது.

உடம்பு பயங்கரமாக வலித்தது. உடலெல்லாம் முட்காயங்கள்.

“வெட்டொட்டி மூலிகை போட்டிருக்கிறேன். காய்ஞ்சிடும் பயப்படாத தம்பி... காலில ஓரிடத்தில் விசம் பட்டிருக்குது போலத் தெரியுது. பயப்பட எதுவுமில்லை. பாதம் நீலம் பாரித்து வீங்கியிருக்குது. மருந்து போட்டிருக்கு...”

அவனுக்கு அப்போதுதான் வலக்காலின் பாரம் புரிந்தது. கால் வீங்கிப் பெருத்திருந்தது.

“நான் போக வேணும், பெரியவர். என்னை எப்படியாவது இரணைமடுவில் விட்டிருங்கோ...”

“கொஞ்சம் வெயில் ஏறட்டும், தம்பி..... வண்டியில் கொண்டு போய் விடுகிறேன்... இண்டைக்குக் கொழும்பி லிருந்து கோச்சி வண்டி வாற நாள். குதிரைகளை மாற்றிக் கொடுத்துவிட்டு வந்து மாட்டு வண்டியில் உன்னைக் கொண்டு போய் விடுகிறேன்... இது உன் வீடு மாதிரி. சிவ பாக்கியம் தம்பிக்குக் கஞ்சி கொடு... நான் லாயத்திற்குப் போட்டு வாறன்...”

சிவபாக்கியம்... சிவபாக்கியம்.

வெளியில் மழை ஓயவில்லை. முத்தையா அம்மான் இரை மீட்கிறார். இளமைக் காலத்தின் இனிய பக்கங்கள். இவ்வளவு நேரமாக மழை பெய்தும் வானம் 'கருகும்' என இருண்டு கிடந்தது. இப்படி யொரு மழையை அவர் தன் வாழ் நாளில் இன்றுதான் கண்டார்.

அப்படியொரு பெண்ணை அந்தக் காட்டுக் குக்கிராமத்தில் அவர் சந்தித்தபோது, சந்தித்துக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் ஒருவரையொருவர் காண நேர்ந்தது போல உணர்வு ஏற்பட்டது.

சிவபாக்கியம் காட்டுப் புஷ்பம் போல அழகாக இருந்தாள். மண்ணிற் குரிய மங்கல் நிறமும், கடின உழைப்பிற்குரிய கட்டுடலும் அவளுக்குக் கவர்ச்சியைக் கொடுத்தன. பதினாறு வயதிருக்கும். விழிகளின் மருட்சியும் சிரிக்கும் போது உதடுகளுக்கிடையில் உலகின் மகிழ்வுகள் தெரிவதாகவும் உணர்ந்தார்.

அவர் இதுவரை சந்திக்காத பெண்.

அவள் அவருக்குச் சிரட்டையில் கஞ்சி தந்தாள்.

முட்கள் கீறி உடலில் ஏற்பட்டிருந்த வலியெல்லாம் அவரை விட்டு விலகி விட்டது போன்ற உணர்வு.

கஞ்சியைக் குடித்து விட்டுத் திரும்பிச் சிரட்டையைக் கொடுக்கும் போது, "இன்னும் கொஞ்சம் தரட்டுமா?" என்று கேட்டாள்.

"வேண்டாம்... நீ அவர் பெண்ணா?"

"இல்லை... பேத்தி... ஐயாவையும் அம்மாவையும் ஒரே இடத்தில் யானை ஒன்று அடித்துவிட்டது- அதற்குப்பிறகு அப்புதான் எங்களைப் பார்க்கிறார்."

அவர் அவளை பரிதாபமாகவும் இரக்கத்துடனும் பார்த்தார்.

“நீங்கள் யாழ்ப்பாணமா?”

“இல்லை... நாங்க வன்னியில்தான் நெடுக இருக்கிறம். யாழ்ப்பாணம் எங்க இருக்குது? எப்படி இருக்கும்?” என்று அவள் கேட்டபோது அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

யாழ்ப்பாணம் எப்படியிருக்கும்?

அவரால் அதற்கு விடை சொல்லத் தெரியவில்லை. வெளியில் குதிரைகள் இழுத்துவரும் கோச்சு வண்டி ஒன்றின் சத்தம் எழுந்தது.

“கோச்சி வந்திருக்குது... லாயத்தில் குதிரைகளை மாத்து வினம். அப்புதான் லாயத்திற்குப் பொறுப்பு. லாயத்தில் இரண்டு குதிரைகள் இருக்குது. பெரிய குதிரைகள்...”

அவர் எழுந்திருக்க முயன்றார். பாதமொன்றினை நிலத்தில் பரவ வைக்க முடியவில்லை. மீண்டும் பாயில் இருந்து விட்டார்.

“இண்டைக்குப் போக வேணாம்... கால் வீக்கம் வத்தின பிறகு போறது நல்லது. அப்பு விசத்தை இறக்குவதில் கெட்டிக்காரர்...”

அவர் அவளை ஆழமாகப் பார்த்தார். அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். அவருக்கும் அங்கிருப்பதில் விருப்பமே. அவளுடன் பேசுவதில் அவளைப் பார்ப்பதில் உள்ளத்திற்கு ஏன் இப்படியொரு குதூகலம்?

“உங்க பேரென்ன?”

“முத்தையா... உன் பெயர் சிவபாக்கியமா?”

“ம்... நீங்க யாழ்ப்பாணமா?”

அவன் தன்னைப்பற்றிய விபரங்களைச் சொன்னான்.

அந்தக் குடிசையில் இரு நாட்கள் அவன் கழிக்க நேர்ந்தது. அந்த இரண்டு நாட்களும் இனிமையான பொழுதுகள்,

மறக்க முடியாத நேரங்கள். சிவபாக்கியத்தின் பணிவிடைகளில் அவர் தன்னைப் படிப்படியாக இழந்து போனார்.

வண்டியில் ஏறி இரணைமடுவிற்குப் புறப்பட்ட போது நெஞ்சில் வலி கண்டது. பிரிவின் ஏக்கம் அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. அவள் வாசல்வரை வந்து அவருக்கு விடை கொடுத்தாள். அவள் விழிகளில் கிடந்த ஏக்கத்தின் தாக்கத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. வண்டி மறையும் வரை அவள் மண் வீதியில் நின்றிருப்பது தெரிந்தது.

அவர் அடிக்கடி முறிகண்டிக்கு வந்தார். பிள்ளையாரைக் கும்பிடப் போவதாக நண்பர்களிடம் கூறிக் கொண்டார். அவருக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. கால் வீக்கம், உடல் கீறல்கள் எல்லாம் ஆறிய பிறகும் அவர் முறிகண்டிக்கு வந்தார்.

சிவ பாக்கியம் அவரை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவரைக் கண்டதும் அவள் முகத்தில் பரவிய குதூகலத்தை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அல்லிமலரொன்று மொட்ட விழ்ந்து சிரிப்பது போல முகம் முழுவதும் மலரச் சிரித்தாள். மகிழ்ச்சியில் அவள் விழிகள் கலங்கித் தத்தளித்தன.

தலைவாசல் வாங்கில் அமர்ந்திருந்த முத்தையா அம்மான் வெளியே கொட்டும் மழையிடையே எதையோ ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்தார்.

4

அதிகாலை சொர்ணம் விழித்தெழுந்து வெளியில் வந்த போது, முத்தையா வயலிற்குச் சென்றிருந்தார். வானம் கறுத்துக் கிடந்தது. முற்றத்தில் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடந்தது. முதல் நாள் வெள்ளம் வடிந்திருந்தும், தலைவாசல் நிலவிளிம்போடு தளம் தட்டியபடி வெள்ள நீர் தேங்கிக் கிடந்தது.

மழை தொடர்ந்து பெய்வதற்குரிய அறிகுறிகள் தெரிந்தன. அந்த வெள்ளத்திற்குள் தகப்பன், வயலிற்குச் சென்றமைக்காக அவள் கவலைப்பட்டாள். முத்தையா அம்மான் விடிந்ததும் வயலிற்குச் செல்வதைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தார். வயலையும் தோட்டத்தையும் சென்று பார்க்காவிட்டால் அவரால் மேற்கொண்டு காரியங்களைப் பார்க்க முடிவதில்லை.

“வயலில் பயிரை விதைத்து வளர விட்டுவிட்டு வீட்டில் கமக்காரன் படுத்திருக்கக் கூடாது. நிலம் பெண்மாதிரி... அவதானமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.” என்பார்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொண்டு கமம் செய்பவர்களை எனக்குத் தெரியும். அவர்களுக்குத் தங்கட கமம் எங்க இருக்குது என்றே தெரியாது. குத்தகைக்கு கொடுத்திருப்பினம்... அல்லது கூலியாட்களை வைத்துச் செய்விப்பினம். வேளாண்மை வாய்ச்ச மாதிரித்தான்....”

இந்த வயதிலும் தள்ளாடாது நடக்கின்ற தந்தையை நினைக்க அவளுக்குப் பெருமிதமாகவிருந்தது. இன்று அவள் படுக்கையை விட்டெழும்பச் சற்று நேரமாகி விட்டது. தகப்பனுக்குத் தேநீர் கூடக் கொடுக்கவில்லை. “பாவம் மழையுக்க போயிருக்கிறார்.”

அவள் தலைவாசல் வாங்கில் அமர முயன்றபோது படலையைத் திறந்து கொண்டு தம்பிராசா வந்தான். வெள்ளத்துள் கால்களைக் கவனமாக ஊன்றி நடந்தபடி அவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி வந்தான். அவளால் பூரணமாகச் சிரிக்கமுடியவில்லை. சென்ற முதனாள் இரவு தந்தை கூறிய வார்த்தைகளின் தாக்கத்திலிருந்து அவளால் இன்னமும் விடுபட முடியவில்லை.

அவளுக்கும் தம்பிராசாவுக்கும் ஒருவரில் ஒருவர் காதல் ஏற்பட்டு நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாகின்றது. அவர்கள் தங்கள் அன்பை வெகு அடக்கமாகவும் பண்பாகவும் வளர்த்து

துக் கொண்டனர். அவன் அடிக்கடி அவள் வீட்டிற்கு வருவான். அவள் பெரியவளாவதற்கு முன்பிருந்தே அவன் வருவது சாதாரண நிகழ்வுதான். அவளும் சர்வசாதாரணமாகத்தான் அவனுடன் பழகினாள். அவனுக்கு அவளில் அப்படியொரு விருப்பம் இருந்தது தெரிய வந்த போது அவள் முதலில் திகைத்து விட்டாள்.

“சொர்ணம், உம்மிடம் ஒன்று கேட்பன். கோபிக்கமாட்டீரே?” என்று ஒரு நாள் அவன் அவளிடம் கேட்டான். அதைக் கேட்பதற்குள் அவனுக்கு வியர்த்து விறுவிறுத்து விட்டது. மெதுவாக உடலில் சிறு நடுக்கம் இழையோடியது.

அவன் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு “என்ன சொல்லுங்க...” என்றாள்.

“உமக்கு எப்ப கலியாணம்?”

அவன் சிரித்தபடி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“ஐயாதான் அதை தீர்மானிக்க வேண்டும்...”

அவன் மௌனமாகி விட்டான். அவனால் மேற்கொண்டு எதுவும் பேச முடியவில்லை. அவன் தயங்குவது அவளுக்குப் புரிந்தது.

“ஏதோ சொல்ல வந்தியளே?... ”

“சொன்னால் நீர் என்ன சொல்வீரோ?... ”

“பயப்படாமல் சொல்லுங்க.... ”

“சொர்ணம்...” என்றான். அவன் விழிகளில் ஆவலும் ஏக்கமும் கலந்து ஆர்வத்தோடு அவனில் நிலைத்தன. “எனக்கு எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியவில்லை... என்னால் உம்மை மறக்க முடியவில்லை. உம்மை நான் கட்டிக் கொள்ள விரும்புறன்... கலியாணம் செய்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறன்...”

அவன் வார்த்தைகளில் தெறித்த பாசப் பிணைப்பினை அவளால் உணர முடிந்தது. சில கணங்கள் அப்படியே நிலைகுத்திப் போய் நின்றாவிட்டாள். அவனை வியப்புடன் பார்த்து மௌனமானாள்.

“நான் வாறன் சொர்ணம்... அவசரப்பட்டு முடிவெடுக்க வேண்டாம். நல்லா யோசியும். உமக்குச் சரியெனப்பட்டால், நாளை வாறன். கோயிலுக்குப் போகும் போது இரட்டைப் பின்னலிட்டு, ஒரு பின்னலில் மலர்ச்சரம் வைப்பீரே, அப்படி நில்லும்... புரிந்து கொள்வன்.” அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டு வெளியேறினான்.

அன்றிரவு அவளால் உறங்க முடியவில்லை. விழிகளை உறக்கம் தழுவு மறுத்தது. பாயில் புரண்டு புரண்டு தனித்தாள். அவள் இதயத்தின் கதவுகள் அவனுக்காகத் திறந்து முடின. அவன் மீது அவளுக்கும் அன்பிருந்திருக்கிறது.

மறுநாள் அவள், அவன் வரும்போது இரட்டைப் பின்னலிட்டு, ஒரு பின்னலில் மலர்ச்சரம் வைத்து நின்றிருந்தாள். இனிய வாழ்வின் புதிய அத்தியாயம் அன்றுதான் திறந்தது. அவன் அவளை ஆர்வத்தோடும் காதலோடும் பார்த்தான். அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க அவளால் முடியவில்லை.

அதன் பின்னர் நான்கு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. அவன் வேலையாகி ஓராண்டுதான் ஆகிறது. “விரைவில் கலியாணம் நடக்கும், சொர்ணம்.”

வெள்ளத்துள் நடந்து வந்து தம்பிராசா தலைவாசல் தரையில் ஏறினான்.

அவனையே பார்த்துக் கொண்டு அவன் மரமாக நின்றிருந்தான்.

“என்ன சொர்ணம்... மலைச்சுப் போய் நிற்கிறாய்?”

அவள் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் முகத்தில் கப்பியிருந்த கவலையினை அவனால் உணர முடிந்தது. துடித்துப்போய், “என்ன சொர்ணம்? என்ன நடந்தது?” என்றான்.

“ஒன்றுமில்லை...” என்றபடி அவள் முற்றத்து வெள்ளத் தைப் பார்த்தாள் “எனக்கு ஏனோ பயமாகவிருக்குது”

“ஏன்? எதுக்கு?”

“எங்கட காதல் நிறைவேறும் என்பதில்..... ஐயா விரும்ப மாட்டார் போல இருக்குது...”

அவன் சாட்டையால் அடி வாங்கியவன் மாதிரித் துடித்துப் போனான்.

“ஏன் நான் உனக்கு ஏற்றவனில்லையா? உத்தியோக மில்லையா?”

“அப்படியில்லை... எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை... ஆனா ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்... வாழ்ந்தால் உங்களுடன் தான் என்ற திடமுடிவில் இருக்கிறன்.”

“நானும் அப்படித்தான் சொர்ணம்... இந்தப் பிறவியில் நீதான் என் மனைவியாக வரமுடியும்...”

அவள் அவனைப் பாசத்தோடு ஆதரவாகப் பார்த்தாள்.

“ஐயா ஒத்துக் கொண்டால்தான்..... அவரை எதிர்த்து என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது..” அவள் இருந்தாற்போல விம்மத் தொடங்கினாள்.

“சொர்ணம்... இது என்ன?” என்று பதறியபடி அவன் எழுந்து அவளை நெருங்கினான். அவள் விழிகளில் வழிந்த

நேரத்துடைத்தபோது, அவன் கரங்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விம்மி அழுதான். அவள் இதயத்தின் துயரங்கள் கண்ணீராகக் கழியுமட்டும் அழுதான். அவன் அப்படியே செய்வதறியாது நின்றிருந்தான்.

நேரக்கழிவில் அவள் தன் கண்களையும் முகத்தையும் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள். வெட்கத்துடன் சிரிக்க முயன்றாள்

“என்ன சொர்ணம்... நீ எதையோ மறைக்கிறாய்?”

“ஒண்டும்ல்லை”

“அம்மானுக்கு நம் வசயம் தெரிந்து விட்டதா?”

“இல்லை... ஆனா அவர்... ஏனோ... சொன்னார்...”

“என்ன?”

“நீங்கள் எங்கட சாதிப் பொடியன் இல்லையாம்.”

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான். யாழ்ப்பாண மக்களின் புறவாழ்க்கையில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்கள், அகவாழ்வின் ஒரு சிறு அம்சத்தில்தானும் மாற்றத்தை நிகழ்த்தவில்லை.

“இந்த நூற்றாண்டில் சாதி பார்க்கிறாரா? என்னுயாவை, அம்மான் தான் கிளிநொச்சிக்குக் கூட்டி வந்தார். அவரிடம் தான் என் ஐயா கூலியாளாக வேலை பார்த்தார். நாங்க...”

“எனக்கு அப்படியொரு தப்பாலை மனப்பாங்கு இல்லைங்க.” என்று அவள் வேகமாகக் குறுக்கிட்டாள்.

“அது எனக்குத் தெரியும் சொர்ணம்... என்றாலும் உன் கொப்பருக்கு சாதித்தடிப்பு அதிகம்தான். இதோ பார் சொர்ணம். நான் நேரடியாகவே அம்மானிடம் கேட்கப் போகிறேன். இனி ஏன் மறைப்பான்...”

“அவர் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்.”

“அவர் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன? வாழப்போறது நாளும நீயும்...”

அவள் மறுபடியும் விம்மலுடன் மேலும் குறுக்கிட்டாள்.
“அவரை எப்படியாவது சம்மதிக்க வைச்சிடுங்க...”

வெள்ளத்துள் யாரோ நடந்து வரும் சத்தம் எழுந்தது, சொர்ணம் நிமிர்ந்து ஒழுங்கையைப் பார்த்தாள். ஒழுங்கையில் முத்தையா அம்மான் வருவது தெரிந்தது. அவள் எழுந்து அடுக்களைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

முத்தையா அம்மான் வந்தபோது தலைவாசல் வாங்கில் தம்பிராசா அடர்ந்திருந்தான்.

“தம்பியே? எப்ப வந்தாய்?”

“இப்பத்தான் அம்மான்...”

“ஒரு நாள் மழையிலை வெள்ளம் போட்டிட்டுது... வயலெல்லாம் வெள்ளக் காடாப் போச்சது. நான் இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை... மழையும் இனியும் விடப் போவதாகத் தெரியவில்லை. குளத்தில கலிங்கு பாயுதாமோ? உன் கொப்பர்தான் வழியில சொன்னான்”

“ஓம் அம்மான், நேற்றுக் குளத்தில 27 அடி 8 அங்குலத்திற்கு நீர் மட்டம் இருந்தது. இன்று ஒரு நாளில் நீர்மட்டம் 8 அடி உயர்ந்திருக்கிறது. இப்படி ஒரு நாளில எப்பவும் நீர்மட்டம் இந்தளவிற்கு உயர்ந்தது கிடையாது. கலிங்கிற்கு மேலால இரண்டு அடிக்கு இப்ப நீர்பாயுது.”

“அப்ப குளத்தில 35 அடிக்கு மேல் நீர்மட்டம் இருக்குது...? குளக்கட்டைத் தாக்குமோ?”

“அப்படியில்லை, கலிங்கால வெளிச்செல்லும் நீரிலும்

குளத்தில் சேரும் நீர் அதிகமாக இருக்குது. காச்மென்ற ஏரியாவில் சரியான மழை''

''இந்த மழை நல்லதுக்கில்லைப் போலத்தான் இருக்குது. இந்த முறை வெள்ளாணமை சரியாகும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. வழமையிலும் பார்க்க இம்முறை பயிர்கள் நல்லா இருந்துது... கதிர் நல்லாத் தள்ளி மதர்த்து இருந்தது. சா விளைச்சல் மாதிரி.. எல்லாரும் தலையில் கை வைக்க வேண்டியதுதான்.''

சொர்ணம் தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் வந்தாள். முத்தையா அம்மான் மகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடி முக்குப் பேணியுடன் தேநீரை எடுத்துக் கொண்டார்.

''இதென்ன பிள்ளை... முகமெல்லாம் சிவந்து வீங்கிக் கிடக்குது?...''

''ராத்திரி சரியான நித்திரை ஐயா... நேரஞ் செல்லத்தான் காலமை எழும்பினனான். முகம் கழுவவில்லை.''

அவனும் அவளிடமிருந்து தேநீர்க் கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டான். வானம் மீண்டும் அழத் தொடங்கியது. மழைத்தாரைகள் சிறு துளிகளாக மலத்தில் விழத் தொடங்கின. தம்பிராசா விடை பெற்றுச் சென்ற பின்னர், முத்தையா அம்மான் வெள்ளத்தை வெறித்துப் பார்த்தார்.

இப்படியொரு மழை நாளில் அவர் முருகண்டியில் நின்றிருந்தார். அறுபது வருடங்களுக்கு முதல், சிவபாக்கியத்தின் குடிசையில் அவர் இருந்தார். வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. குடிசையினூடாக மழை ஒழுக்குகள் தரையில் இறங்கின. சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட தரையில் அவை வட்டமான அடையாளங்களை ஏற்படுத்தின.

சிவபாக்கியம் அவர் அருகில் வந்தாள்.

“அப்பு வாற வெள்ளிக் கிழமை எனக்கும் உங்களுக்கும் பிள்ளையார் கோயிலில் சோறு கொடுப்பிக்கப் போறாராம்...”

அவர் அவளை வியப்புடன் பார்த்தார். அவருக்கும் அவளுக்கும் கலியாணமா? ஆச்சி என்ன சொல்லுவா? குளம் கட்ட கிளிநொச்சிக்கு வந்து விட்டு, இந்தக் காட்டில் கண்ட பெண்ணைக் கலியாணம் கட்டிக் கொண்டால் ஆச்சி என்ன சொல்லுவா?

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்... கலியாணத்திற்கு விருப்பமில்லையா?”

“விருப்பம்தான் சிவபாக்கியம்... ஒருக்கா யாழ்ப்பாணம் போய் ஆச்சியிடம் கேட்டு விட்டு வாறன். அதன் பின் கலியாணம்... செய்வம்...”

அவள் ஏக்கத்துடன் அவரைப் பார்த்தாள். கண்கள் கலங்கித் தத்தளித்தன.

“அப்பு சம்மதிக்க மாட்டார். நாங்க பழகுறது அப்புவுக்கு விருப்பமில்லை. சலியாணம் செய்யாமல் பழகறம்... அதுதான் கலியாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறார். கலியாணத்துக்குப் பிறகு ஆச்சியிடம் சொல்லுங்கோவன். அப்பு நமக்காகப் புதிதாக ஒரு குடிசையும் போடப் போறார்.....”

கிழவன் அவர் பேச்சுக்கு மதிப்பளிக்க வில்லை. பழகிப் போட்டுக் கலியாணம் கட்டாமல் இருக்கிறது சரியில்லைத் தம்பி. வெள்ளிக்கிழமை அவள் கையால சோறு வாங்கிச் சாப்பிடும்... பிறகு அவளையும் கூட்டிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய் ஆச்சியிடம் சொல்லுங்கோ..”

மறுநாளே புதிதாகக் குடிசைபோட ஆயத்தங்கள் நடந்தன. அவரும் குடிசை போட ஒத்துழைத்தார்.

அவருக்கு அவளைக் கலியாணம் செய்வதில் பூரண திருப்தி. அவளை ஏமாற்ற அவர் எண்ணியவரல்லர். இளமையின் முறுக்கு அவளை அவர் அனுபவித்து விட்டு கைவிட அவர் தயாராக வில்லை. அவரை நம்பி அவள் சகல சுகத்தையும் அவரிடம் ஒப்படைத்துச் சரணாகதியாகி விட்டாள். அவளின் உலகம் அவர்தான்.

எட்டுக் கப்புகளை நட்டு அவர்கள் குடிசை அமைத்தார்கள்.

“பட்டை தட்டி விட்டு நடவேண்டும். அப்பத்தான் கனகாலத்திற்கு கப்புகள் பழுதாகாது: பட்டையோட நட்டால் புழுக்குத்தி விடும்” என்றார் கிழவர். கரைத்தடிகளையும் பக்குவமாகச் சீவிக் கட்டினார். காட்டுத் தடிகளைப் பிணைப்பதற்கு அவர் மான் கொடிகளைப் பயன் படுத்தினார். “மான் கொடிகள் நல்லா நின்று பிடிக்கும், இலேசில் உக்காது. கட்டினால் காயக்காய இறுக்கிப் பிடிக்கும்”

களிமண்ணால் சுவர் வைத்தார்கள். மெழுகும்போது வெண்களியால் மெழுகினார்கள். தரையைச் சாணத்தால் மெழுகும் போது முள்முருக்கமிலைச் சாற்றைக் கலந்து சிவபாக்கியம் மெழுகினார்கள்.

“இது எங்க வீடு...” என்று அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

பனை மட்டையால் வரியப்பட்ட திண்ணை. வைக்கலால் அமைக்கப் பட்ட கூரை. காட்டின் நடுவே அமைக்கப்பட்ட பர்ண சாலையொன்றினைப் போன்று அந்தக் குடிசை காணப்பட்டது.

வெள்ளிக் கிழமை அவர்கள் புதியதொரு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளப் போகின்றார்கள். இரணைமடுக் குளக் கட்டு வேலைகள் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தன. இன்னமும் இரண்டாண்டுகள் வேலை தொடரும்.

வெள்ளிக் கிழமைக்கு இன்னமும் மூன்றே மூன்று நாட்கள் இருந்தன.

சிவபாக்கியம் மலர்ச்சியாகச் சிரித்தாள்.

புதன் கிழமை அதிகாலை அவர் ஏனையோருடன் குளக் கட்டு வேலையில் ஈடுபட்டிந்த போது, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருநாவுக்கரசு வந்தான். அவன் பதற்றத்துடன் காணப்பட்டான்.

“மச்சான், உன்னை எங்க தேடுறது... மாமிக்கு கடும் காய்ச்சல், ஆள் படுக்கையில் விழுந்திட்டா... இன்றைக்கோ நாளைக்கோ... தெதியாகப் புறப்படு.”

அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஓடி வந்தார்.

5

வானம் ஓயாது சிணுங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில், வளவில் நிறைந்திருந்த வெள்ளத்தை ஒழுங்கைக்குள் அகற்று வதற்காக மண்வெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, சின்னப்பு முற்றத்தில் கால் வைத்த போது, அவர் மனைவி பார்வதி குரல் தந்தாள், “ஏன் மழையில் நனையிறியள்? உங்களுக்குச் சும்மா ஓரிடத்தில் இருக்க முடியாது. கொஞ்ச நேரம் போன வரியம் மழையில் நனைஞ்சு படுக்கையில் கிடந்தது மறந்து போச்சுது. வளவுக்க வெள்ளம் நிண்டால் நிக்கட்டும் நீங்க திண்ணையில் இருங்கோ...”

சின்னப்பு எதுவும் பேசாமல், எடுத்த மண்வெட்டியை தாழ்வாரத்தில் சார்த்தி விட்டு திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார். அவருக்கு அறுபது வயதிற்கும்கூட உடல் மெலிந்து வலிமையாக இருந்தது.

“மழை பெய்யத்தொடங்கி ஐந்துநாளாகுது ... விடுகிறதாயில்லை. இப்படியும் ஒரு மழையோ? ... இந்த முறை பயிரெல்லாம் சரி... குடலையும் கதிருமா வெள்ளத்துக்க அழிப்புப்போகுது...ம் .. சா விளைவு மா திரி விளைஞ்சுது.

நானும் சந்தோசப்பட்டன். இந்த முறையாவது சங்கக் கடனைக்கட்ட வேண்டுமென்றிருந்தன், வீணாப்போச்சுது

“இப்படித்தான் ஒவ்வொருவரியமும் சொல்லுறியன், சங்கக் கடன் கட்ட வேண்டும் .. கட்ட வேண்டும் என்று அறுவடை முடிஞ்சு முடைகளில் நெல்லைக் கண்டதும் அந்த எண்ணம் போயிடும்.. அடுத்த வரியம் பார்ப்போம் என்பியன். இப்படியே வரியக் கணக்காகக் கடன் நிக்ருது ..”

மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தார், சின்னப்பு.

“உண்மை, அப்பா... இந்த முறை கட்டாயம் கட்டத்தான் எண்ணியிருந்தன். வழக்கு வைக்கப் போறாங்களாம். இந்த வெள்ளத்தில் என்னதான் மிஞ்சப் போகுது வேளாண்மை இந்த முறைசரி கண்டாயளையில் பயி ரெல்லாம் அறுவடை செய்யிற பருவம்... சிலர் அறுவடை செய்து வரம்பில் போட்டபடியாம். உப்பட்டியைச் சூடு வைக்கக் கூட இந்த மழை விடவில்லை. இப்ப வெள்ளத்தில் மிதக்கும். என்று நினைக்கிறன். வேளாண்மை ஒரு சூதாட்டமாய்ப் போச்சுது. மழையில்லாட்டியும் வறட்சியில் அழியுது .. மழை கூடினாலும் வெள்ளத்தில் அழியுது.”

“எவ்வளவு கடன் பட்டு. நகை நட்டுக்களை வித்து விதைச் சிருப்பினம், நிமிர முடியாமல் செய்து போட்டுது .. உங்களுக்கென்ன பின்னையளிட்ட வாங்கி விதைச்சியள்.”

“விசர்க்கதை கதைக்கிறுய்... எனக்கு நட்டமில்லையே?” என்று மனைவியை உறுத்துப் பார்த்தார்.

“ஆர் இப்ப நட்டமில்லை என்றது. உவன் தம்பிரா சாவின் விசயம் கேள்விப்பட்டியனோ?” என்றார் பார்வதி. திடீரென முதுமையின் தளர்ச்சி முகத்தில் படர்ந்தது கணவரைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தார்.

“என்ன விசயம், அப்பா?” என்று சின்னப்பு சாவ காசமாகக் கோட்டார்.

“சொர்ணத்திற்கும் இவனுக்கும் ஏதோ என்று கதைக்கினம்...”

“அதுக்கென்ன? அவனுக்கும் அவளுக்கும் ஒருத்தரில் ஒருத்தருக்கு விருப்பம் என்டால் செய்து கொள்ளட்டுமேன்?.

சின்னப்பு இவ்வளவு சர்வ சாதாரணமாக இந்த விசயத்தை எடுத்துக் கொள்வார் என்று பார்வதி எண்ணவில்லை. அவள் ஆத்திரத்தோடு கணவரை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள்.

“இதுக்கெல்லாம் நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டன்.. நிச்சயமாக ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன்.” பார்வதி பலமான குரலில் வீறிட்ட போது உண்மையில் சின்னப்பு பயந்து விட்டார். அவர் மனைவியை வியப்புடன் பார்த்தார்.

“முத்தையர் ஐயாவின் மோள் சொர்ணம்.. அவருக்கென்ன குறை?’,

“அவர் உங்களுக்கு முதலாளியாக இருக்கலாம்... அதுக்காக இவன் தன் விருப்பப்படி காதலித்து கலியாணம் செய்ய விடுகிறதோ? ’

“இஞ்ச பார், பார்வதி, அந்த மனிசன்தான் உன்னை எனக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்தவர். அவரிடம்தான் நான் சிறுவயதிலிருந்து வேலை பார்த்தனான். காஞ்சலகக் கிடந்த கொலனிக் காணியை எனக்கு வாங்கிக் கொடுத்தவர் அவர்தான். அப்படியிருக்க உனக்கேன் அந்தாளில் கோபம்?...” சின்னப்பு மனைவியிடம் ஆதரவாகக் கேட்டார்:

1936 ஆம் ஆண்டு இக்குடியேற்றத்திற்கு முத்தையர் வந்த போது சின்னப்புவையும் உதவிக்குக் கூடவே கூட்டி வந்தார். தன் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே அவனைப் பார்த்துக் கொண்டார். வேளாண்மையிலும், தோட்ட வேலைகளிலும் சின்னப்பு அவருக்கு உதவியாக இருந்தார்.

பார்வதியை அவருக்கு கலியாணம் செய்து வைத்தவர் முத்தையர்தான். அனாதையாக இரணைமடுவில் ஒரு வீட்

டிப் வேலையாளாக இருந்த பார்வதியைத் தேடிப்பிடித்துச் சின்னப்புவுக்குக் கட்டி வைத்தார்.

“எனக்கு அந்த மனிசனில கோபமில்லை...” என்றுள் பார்வதி.

“பிறகு எதில கோபம்..?”

“உந்தக் காதல் கத்தரிக்காய் என்பதிலதான் கோபம். இளமைத் துடிப்பில வாற ஆசைக்குப் பெயர் காதல் மண்ணுங்கட்டி. எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று இதுதான்..”

“எல்லோருக்கும் பிடிக்கிற ஒன்று இதுதான்...” என்று சின்னப்பு சிரித்தார்.

“உங்களுக்கு வீசர்.. என்ற வாழ்க்கையில் நான் வெறுக்கிறது இது ஒன்றைத்தான்... எனக்கு இப்ப ஐம் பத்தெட்டு வயது. என்றாலும் பதின்மூன்று வயதில நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை மறக்க முடியாதுங்க. என் தாயைப் பவி கொண்ட அந்தச் சம்பவம்..”

பார்வதியின் வீழிகள் கலங்கத் தொடங்கின. அவள் வெளியே சூன்யத்தை ஊடுருவிப் பார்க்குமாப்போல விழிகளை நிலைக்க விட்டாள். சின்னப்பு அவளை அன்பாகப் பார்த்தார்.

சின்னப்புவுக்கு மனைவியின் மனதை வாட்டுகின்ற நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கம் ஓரளவு புரிந்திருந்தது, பேச்சோடு போச்சாக அவள் தன் கடந்தகால வாழ்கையின் துயர் கவிந்த ஏடுகளை அவருக்குப் புரட்டிக் காட்டியிருக்கிறாள்.

பார்வதியின் தாயை எவனோ ஒருவன் காதலித்து விட்டு வயிற்றில் குழந்தை தங்கியதும் அவளை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடி விட்டான். அவன் வருவான் வருவான் என்று காத்திருந்த பார்வதியின் தாய் ஒருநாள் இரணைமடுவில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.

“பார்வதி...”

“இரண்டாம் நாள் என் அம்மாவைக் குளத்திலிருந்து பிணமாகத் தூக்கி வந்தார்கள். அவள்தான் பட்ட கஷ்டங்களுக்குப் பரிசாரம் காண்பது போல ஒரு நாள் இரண்டாம் மடுக்குளத்தில் வீழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.”

வானம் மீண்டும் அழத்தொடங்கியது. மழைத்துளிகள் ஊனமாக மண்ணில் விழமுயன்று, வெள்ளத்தின் மேற்பரப்பில் குமிழ்களாயின இரை கிடைக்காத பறவையொன்று நனைந்த இறகுகளை வருத்தத்துடன் சிவிர்த்துக் கொண்டு முற்றத்து மரத்திலிருந்து தென்திசையாகக் கிளம்பியது. பார்வதி விழிகளைச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“பாரு. நீ என்ன பிள்ளை செய்யப் போறாய்?...” என்று அடிக்கடி அவளை அணைத்துக் கொண்டு தாய் அழுததன் காரணம் அவளைப்பிணமாகத் தூக்கி வந்த போதுதான் பார்வதிக்குப் புரிந்தது. அவள் பிணத்தின் மீது வீழுந்து கதறி அழுதாள்.

“நான் இவீ என்ன செய்வன், அம்மா...”

அயலவர்கள் பிணத்தைக் குடிசையிலிருந்து எடுத்துச் சென்ற பின்னர், அந்தக் குடிசையில் அவள் தனித்து அனாதையாக நின்றுருந்தாள்.

“என் அம்மாவைக் காதலித்து கைவிட்டுப்போன அந்த இரக்கமற்றவஞ்சகனால்தான் நான் அனாதையானேன். உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க. அதுக்குப்பிறகு நான் பட்ட கஷ்டங்கள் இன்று போலவா அன்று கிளிநொச்சி? ...ஒரே காடும் காட்டு விலங்குகளும். நான் பிழைப்புக்காக ஊர் ஊராக அலைந்தேன். கோரைக்கன் கட்டில் கொஞ்ச நாள்... குரக்கன் விதைக்க பளையிலிருந்து வருவார்கள்; அவர்களுடன் வேலை செய்தேன். கண்டாவளை தான் அப்ப கிளிநொச்சியில் அதிக ஆக்கள் வசிக்கிற பெரியகிராமம்... அங்க வயலில் வேலை செய்தேன். நிமிமடத்தில் மீன் பிடிப்பவர்களுக்கு கருவா

டாக்கி வேலை செய்தன். பண்டி சுட்டானிலும் புளியம் பொக்கணையிலும் வயல்களில் வேலை செய்தன். இந்த வயிற்றைக் கௌரவமாகக் கழுவுவதற்காக நான் கிராமம் கிராமமாக வேலைக்கு அலைந்தன்.. காட்டு விலங்குகளுக்கும் மலித பிருகங்களுக்கும் இரையாகாமல் தப்ப நான் பட்ட அவஸ்தைகள்.. கஷ்டங்கள்... கொஞ்ச நஞ்சமில்லைங்க இதெல்லாம் யாரால்.. எதால் ?” அவள் அழுதாள். சின்னப்பு எழுந்து சென்று மனைவியின் தலையை ஆதரவாக வருடிவிட்டார்.

“அழாதே அப்பா...”

அவள் அவர் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“உங்களைக் கட்டிய பிறகுதான் என் கால்கள் ஓரிடத்தில் தரித்தன. அனாதையாகத் திரிந்த எனக்கு நிம்மதியைத் தந்தீங்க.”

அவர் அவளை அன்பாக அணைத்துக் கொண்டார் அந்தவயோதிபத் தம்பதிகள் தமது கடந்த கால நினைவுளில் மூழ்கிய போது, தம்பிராசா அங்கு வந்தான். தாய் கண்ணீர் விடுவதைக் கண்டதும் துடித்துப் போய் ஓடிவந்தான்.

“அம்மா அம்மா... என்னணை...” பதறிப்போய் தாயைப் பற்றிக் கொண்டான். “ஏனணை அழுகிறாய் ?

“எல்லாம் உன்னால்தான்...” என்றார் சின்னப்பு. தம்பிராசா எதுவும் புரியாமல் தகப்பனைப் பார்த்தான்.

“இந்த மழையுக்க எங்க திரிந்திட்டு வாறாய்?” என்று தாய் கேட்டாள்.

“வேலைக்குப் போட்டு வாறன் அம்மா. குளத்தில் தண்ணி படிப்படியாகக் கூடிக்கொண்டு போகுது. கவிங்கு பாய்ந்தும் தண்ணி குறையிறதாக வில்லை. அங்க எல்லாரும்

ஞளக்கடலடி நிக்கினம். பாரதிபுரம், முரசுமோட்டை, வட்டக்கச்சி, புதுமுறிப்பு எல்லாம் வெள்ளம். சனங்கள் வீடுகளைவிட்டு வெளியேறத் தொடங்கி விட்டினமாம் பள்ளிக்கூடங்களில் தஞ்சம் புகுந்திருக்கினம். குடிசைகளெல்லாம் வெள்ளத்துள் அமிழ்தாம். ரோட்டிலெல்லாம் முழங்காலை அளவிற்கு வெள்ளம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த பஸ்சொன்று பரந்தன் கெமிக்கல்க்குட்பக்கத்தில் வெள்ளத்துக்க பிரண்டுகிடக்குது. ஆக்களுக்குக் காயம் இல்லை. பரந்தன் முல்லைத்தீவு ரோட்டில் ஐந்தாறு இடத்தில் ரோட்டை வெட்டிக் கொண்டு வெள்ளம் பாயுதாம். சனமெல்லாம் வெள்ளத்தால குழந்து கிடக்குதுகள். நீங்கள் இஞ்ச அழுகிறியன்.”

“அவ்வளவு வெள்ளமே?” என்று பார்வதி வியப்புடன் கேட்டாள். பொதுத் துயரத்தில் தன் துயரம் மறந்து போய் விட்டதோ?

“இப்படியொரு வெள்ளத்தை நான் கண்டதில்லை. இனித்தான் டிரச்சனை தொடங்கப் போகுது பசி... பட்டினி... வருத்தம் உங்களுக்குத் தெரியுமே, சிங்காரத்தை... என்னட வேலை செய்வான்... லேயர்”...

“ஓ... தர்மபுரத்துப் பொடியன்...”

“அவன் இந்த மழையுக்க கோணாவில் பக்கம் வேட்டை குப் போயிருக்கிறான். மூன்றுபேர் போயிருக்கினம்... மூன்று நாளாகுதாம். இன்னமும் ஆக்கள் திரும்பவில்லை... காட்டாறுகளெல்லாம் பெருகிப்பாயுதுகள்... இவங்கள் என்ன வானாங்களோ?”

பார்வதி கவலையுடன் மகனைப் பார்த்தாள்.

“நீ கண்டபடி திரியாதை... தம்பி.”

“நான் எங்க திரியிறன். அதுசரி ஏனணை அம்மா அழுதனி? யோ ஏதாவது சொன்னவரே?”

“ஏன் கொப்பர் அடிச்சவரோ எண்டு கேளன்?” என்று சின்னப்பு சிரித்தார்: “எல்லாம் உன்னாலதான். நீ ஏன் முத்தையர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி போறாய்?”

தம்பிராசாவிற்குக் காரணம் புரியத்தொடங்கியது. பிரச்சனையின் வடிவம் தெரிந்தது.

“நீங்கள் போறதில்லையே?” என்று அவன் கேட்டான்.

“நான் முத்தையரைப் பார்க்கப் போறன்”

“நாலும் அப்படித்தான்...”

“முத்தையரோட உனக்கென்ன கதை?”

“பின்ன சொர்ணத்தோடயே கதைக்கிறன்...” தம்பிராசா வார்த்தைகளை முழுமையாகச் சொல்லாமல் நிறுத்திக்கொண்டான். அவனை பார்வதி கோபத்தோடு பார்த்தாள்.

“உனக்கு அப்படி ஒரு எண்ணமிருந்தால் அதை இன்றோடு வீட்டிடு தம்பி. நான் இதுக்கு ஒருக்காலும் சம்மதிக்க மாட்டன்.”

“ஏன் நாங்கள் சாதியில குறைஞ்சவர்களெண்டு அவர் பெண்தர மாட்டாரெண்டா?”

சின்னப்பு மகனை வியப்புடன் பார்த்தார். பார்வதி கணவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“அவர் ஒத்துக்கொண்டாலும் நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன். நான் பார்க்கிற பெண்ணைத்தான் நீ கட்டிக்கொள்ள வேணும்”

அவன் திக்கித்துப்போய் தாயைப்பார்த்தான். பிரச்சினை ஒரு பக்கத்தில்தான் கிளம்பும் என்றிருக்க இப்பேறு

அது இருபக்கங்களிலும் இருப்பது புரிந்தபோது, அவன் சற்றுத் தளர்ந்துபோனான்.

அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க, பார்வதி எழுந்து அடுக்களைக்குள் புகுந்து அடுப்பை மூட்டினாள். முகந்தெரியாத அப்பன்மீது அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. காதல் ஏமாற்றத்தால் அதற்குத் தன்னையே அழித்துக் கொண்ட தாயின் முகம் அடிக்கடி மனதில் எழுந்தது.

குளத்து நீரில் தோய்ந்து வீறைத்த அவருடலை அயலவர்கள் தூக்கிவந்த காட்சியின் தாக்கம் இத்தனை வருடங்களுக்குப்பிறகும் இதயத்தின் மென்முலையில் பலமான தாக்கமாகக் கன்றிக் கிடந்தது.

6

கீட்டினூடாக அவர்கள் வெகுதூரம் வந்துவிட்டார்கள். இரவு வேட்டையில், தனித்து வந்த மரையொன்று அவர்களின் துப்பாக்கிக்கு இரையாக் கிடைத்தது. வெகு இலகுவில் மரையொன்றினை வெட்டையில் வெடி வைத்ததும் சிங்காரம் மகிழ்ந்து போனான்.

“சொன்னன் பார்த்தியளா? மழைபெய்தால் விலங்குகள் பத்தைகளுள் நிக்கமாட்டினம். மரங்களிலிருந்து ஒழுகிற மழைத்தண்ணி அவைக்குப் பிடிக்காது, அதனால் அவை வெட்டையில் நிப்பினம் என்றன். நம்ப மாட்டன் என்றியள். இப்ப எப்படி? கொழுத்த மரை” என்ற சிங்காரத்தை அவனுடன் கூட வந்த மாணிக்கமும் விநாயகமும் கவலையோடு பார்த்தனர். அவர்கள் சவலைக்கு காரணம் தொடர்ந்து ஓயாது பெய்து கொண்டிருக்கின்ற மழை. அதனால் காட்டுப் பாதையில் சேரும் வெள்ளம். வெட்டைகளில் முழங்கால் அளவிற்கு வெள்ளம் சேர்ந்திருந்தது. சிற்றாற்றுக்கள் கனத்த நீருடன் சலசலத்துப் பாய்ந்தன.

அவர்களின் உடல் மழையில் நனைந்து மெதுவாக நடுங்கத் தொடங்கி இருந்தது: “இப்ப இந்த மரையை எனன் செய்யிறது? இந்த மழையுக்க எப்படி இதைக் காவிச் செல்கிறது?”

மாணிக்கத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் சிங்காரம்.

உரிச்சுப் போட்டு இறைச்சியைமட்டும் கட்டிக்கொண்டு போவம் மழைவிடாது போலக் கிடக்குது. காட்டாற்றுக்கும் வெள்ளத்தில பாயுது. கெதியாக உரியுங்க ஊருக்குப் போயிருவம் “என்றான் சிங்காரம்.

“உன்னை நம்பி இந்த மழையுக்க நானும் வந்தேனே?” என்று அலுத்துக் கொண்டான் விநாயகம்.

“ஏதோ முசுப்பாத்திக்கு வந்தது மாதிரிக் கதைக்கிறாய்? குடும்பக் கஷ்டத்தில வேட்டைக்கு வந்தம் பன்றியையோ மாணையோ கொண்டு போனால் ஏதோ ஆளுக்கு ஐம்பது அறுபது தேறும் என்று வந்தம்...” என்று எரிந்து விழுந்தான் சிங்காரம். அவன் மனதிலும் கலக்கம் பிறந்திருந்தது அதனால்தான் வார்த்தைகள் எரிச்சலுடன் வெளிவந்தன.

அவர்கள் மரையை உரிப்பதில் வேகமாக ஈடுபட்டார்கள் தோலை சுலபமாக உரித்து விலக்கிவிட்டு, கால்களைத் துடையுடன் பிளக்கும்போது மாணிக்கம் சொன்னான் “எங்களுக்கு விடிவில்லை மலைநாட்டிலே பிறந்தது முதல் தோட்டக்காட்டில மாடாக உழைச்சம். கண்ட பயன்? 77ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தில அடிச்சுத் துரத்தப்பட்டு அசுதிகளாகக் கிளிநொச்சிக்கு ஓடி வந்தம்”

“நீங்க 77 இல வந்தியள். நான் 58 இல அசுதியாக இங்க குடும்பத்தோட ஓடி வந்தன். பல கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு எங்களை தர்மபுரத்தில குடியேற்றி விட்டினம். வயல், காணி தரவில்லை. மேட்டுக் காணி மட்டுந்தான் தந்தினம். அதனால் இங்கும் கூலிகளாக இருக்கிறம்... மலைநாட்டில தோட்டக் கூலியள். இங்க வயல் கூலியள் அவ்வளவு தான்... நாங்க 58 இல வந்து இருந்ததாலே எங்களை

தொடர்ந்து 77 இல நீங்களும் தர்மபுரத்திற்கு வந்தியள் ...”
என்றான் சிங்காரம்.

“தெரிந்தவங்க அங்க இருந்தால வத்தம் .. அது பிழை
அண்ணை சிலர் செய்தமாதிரி நாங்களும் காடு வெட்டிக்
குடியேறி இருக்க வேணும். பாரதிபுரம், கந்தன் குளம்
மாதிரி ..”

“ஏதோ அவர்கள் சந்தோசமாக இருக்கிறமாதிரி ..?
77 இல வந்த அகதிகளுக்கே இன்னமும் ஒன்றும் கிடைக்க
வில்லை .. அவர்கள் அடாத்தாகக்காடு வெட்டியிருக்கிறதைக்
தவிர இப்பதான் காணிக்குப் பேயிற் கிடைக்க இருக்குது.
அதுக்கிடையில் 83 இல அடிவாங்கிக் கொண்டு வந்த அகதி
களுக்குப் புதிதாக ஆணைவிழுந்தானில் குடியேற்றத் திட்டம்
உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது. அகதிகளாகப் பதியாமல் கிளி
நொச்சிக்கு ஓடி வந்தவர்கள் இப்பவும் தெருவில்தான். இந்த
நாட்டிலே மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் படுகிற கஷ்டங்கள்
கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இருக்கக் காணியில்லை .. செய்ய வயல்
இல்லை .. கூலி வேலை வருடம் முழுவதும் இல்லை ஆமான
கூலியுமில்லை. நீ இருந்துபார் மலைநாட்டுத் தேயிலைத்
தோட்டங்களுக்கு உரமானது போல, இந்தக் கிளிநொச்சி
யிலும் நாங்க வயல்களுக்கு உரமாகப் போறம் ..” என்று
மாணிக்கம் அலுத்துக் கொண்டான்.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த மூன்று முக்கிய இனக்கலவரங்க
ளும் கிளிநொச்சியில் மலைநாட்டுத் தமிழர்களை அகதிகளா
கக் குடியேற்றிவிட்டன. ஐம்பத்தெட்டுக் கலவரத்தில் இங்கு
ஓடிவந்தவர்களுக்கு. பரத்தன் - முல்லைத்தீவு வீதியில் தர்ம
புரம் என்றொரு குடியேற்றம் உருவாக்கப்பட்டது. இக் குடி
யேற்றம் உடனடிப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான மார்க்
கமாக கருதப்பட்டதே தவிர, அங்கு குடியேறிய மக்களின்
நலன்களைப் பூரணமாக பேணுவதாக அமையவில்லை.

எழுபத்தேழில் மீண்டும் மலைநாட்டு மக்களில் ஒரு
பகுதியினர் அடிபட்டு கிளிநொச்சிக்கு ஓடிவந்தனர். அவர்களில்
பலர் தமக்குத் தெரிந்த உறவினர் வாழ்ந்த தர்மபுரத்தில்

குடியேற. மிகுதியானோர் முருகன்டிக்கும் கிளிநொச்சிக்கும் இடைப்பட்ட காடுகளை வெட்டி மேற்குப் புறமாக புதி முறிப்புவரை குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழ முயன்றனர். காட்டு யானைகளின் தொல்லைகள், ஒருபுறம். அத்து மீறிக் காடு வெட்டியதால் அதிகாரிகளின் தொல்லைகள் மறுபுறம்.

மாதத்தில் ஒருவராவது யானையால் மிதிபட்டனர்.

எண்பத்திமூன்றில் பெருந்தொகையான மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் கிளிநொச்சிக்கு ஒருங்கே ஓடிவந்தனர். அகதிகளாக முகாம்களில் தங்கினர். திரும்பிப் போவதாகக் கூறி உரிய பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கிளிநொச்சியில் இருக்க இடமின்றித் தவிக்கும் மக்கள் ஒருபுறம். அகதிக் குடியேற்றங்களில் குடியேறிப் புதியதொரு வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க விரும்பும் மக்கள் இன்னொருபுறம். தர்மபுரத்தில் விடப்பட்ட தவறுகள், இப்புதிய குடியேற்றத்தில் நிவர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடியேற்றப்பட்டு வரும் ஒவ்வொரு அகதிக்கும் வயல்காணியும் மேட்டுக் காணியும் வழங்கப்படுவதுடன், முதல் அறுவடைகானும் வரை அவர்கள் அரச செவ்வில் போசிக்கப்பட்டும் வந்தனர்.

“இப்ப ஆனைவிழுந்தானில் குடியேற்றப்படுவது போல் எங்களையும் நல்ல முறையில் குடியேற்றியிருக்கலாம்... என்றான் விநாயகம்

“எல்லாம் எங்களில்தான் பிழை. நாங்க திக்கிற்கு ஒரு வராகப் பிரிந்து நிக்கிறம். ஒரே குரலாக நாங்க எங்கட உரிமைகளை, பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறவில்லை. குடியேற்ற வாசிகள் எல்லோரும் முன்னேறிவிட நாங்க மட்டும் வந்த பயியே இருக்கிறம். “என்றான் சிங்காரம் கவலையோடு.

அவர்கள் மரையை இறைச்சியாக்கிக் கொண்ட போது, வானம் மீண்டும் கருகுமெனக் கறுத்தது. அவர்கள் அவசர அவசரமாக உரபாக்குகள் முன்றில் இறைச்சியைப் பங்கிட்டுக் கட்டிக் கொண்டார்கள். தோள்களில் தூக்கிவைத்துக்

கொண்டு புறப்பட்டபோது மழைபெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. "இப்படியே போனால் ஊற்றுவரும் அதிவிருந்து கொஞ்ச தூரம் போனால் கனகபுரம்" என்றபடி முன்னால் சிங்காரம் நடந்தான். வெள்ளத்துள் நடப்பது கடினமாகவிருந்தது. தோள்களில் இறைச்சிப் பாரம் அழுத்தியது.

மழை சோனாவாரியாகப் பெய்யத்தொடங்கியது. திட்டுத் திட்டாக நிலம் தெரிந்தது. காட்டு வெட்டைகளில் நீர் சேர்த்தொடங்கியது. தூரத்தில நிலமதிர விலங்குகள் விரையும் சத்தம். கண்முன்னால் இரண்டு நரிகள் வெள்ளத்துள் அழுந்தி விழுந்து ஓடின.

படிப்படியாக. வெள்ளம் அதிகரிப்பதை அவர்கள் கண்டார்கள் பாம்புகள் வெள்ளத்தில் மிதந்து சென்றன. மனதில் பயமேற்படத் தொடங்கியது.

காட்டு மரங்களில் விழுந்த மழை நீர் பேரிசைச்சலுடன் நிலத்தைத் தழுவியது. எங்காவது ஒதுங்கலாமா? என சிங்காரம் முதலில் எண்ணினான். அந்த எண்ணத்தை உடனடியாக மாற்றிக்கொண்டான். வெள்ளத்துள் அகப்பட நேரிடுமென்ற பயம், விரைந்து நடக்க வைத்தது. எல்லோருக்கும் பின்னால் நடந்து மாணிக்கம் தள்ளாதத் தொடங்கினான். உடல் வெட வெடவென நடுங்கியது.

"சிங்காரம் இனி என்னால் முடியாது..." என்று அவன் வீரிட்டான்.

இருவரும் திரும்பிப்பார்த்தனர். தோளில் கிடந்த இறைச்சி மூடை வெள்ளநீரில் கிடந்தது. அவன் அதன்மேல் சரிந்து அமர்ந்தான். விநாயகம் கவலையுடன் ஓடிவந்து அவனைத் தூக்கமுயன்றான். மாணிக்கத்தின் உடல் தியாகக் கொடுத்தது.

"சிங்காரம் இங்க வந்துபார்..."

'என்னால் நடக்க முடியவில்லை, தலையச் சுற்றுது விநாயகம் எனக்குப் பயமரக இருக்குது. என்னை ஊருக்குக் கொண்டு போங்கோ', என்று மாணிக்கம் அரற்றினான்.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்

“இன்னமும் சொஞ்சத்தாரம் தான். அங்கபார் ஊற்று தெரியுது அந்த மேட்டில்தான் ஊற்றுப் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அங்க கெதியில போயிட்ட மென்றால் பயமில்லை. பிள்ளையார் கோயில் கொட்டில் இருக்குது. அதில தங்கி விட்டுப் போகலாம்... எழும்பிவா மாணிக்கம்.”

மாணிக்கம் தள்ளாடியபடி எழுந்தான். வெள்ளத்துள் கிடந்த இறைச்சிமுடையை அவன்எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. விநாயகத்தைப் பற்றியபடி வெள்ளத்துள் நடந்தான். நடப்பது சிரமமாக விருந்தது.

சற்று தூரத்தில் உயர்ந்த ஒரு மேடு தெரிந்தது. அது ஊற்று என்று அழைக்கப்படும் பழைய தொரு அழிந்த கிராமம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அங்கு ஒரு பிள்ளையார் கோயிலை அக்காட்டின் நடுவில் ஊரார் அமைந்திருந்தனர்.

ஊற்றினை நெருங்க நெருங்க வெள்ளம் அதிகரிப்பதனை அவர்கள் உணர்ந்தனர். படிப்படியாக வெள்ளம் முழங்கால் களைத் தாண்டி தொடைகளைத் தடவத் தொடங்கியது. காட்டு வெள்ளம் கடும் வேகமாக அதிகரிப்பதை அவர்கள் கண்டனர். மாணிக்கத்தால் நடக்கமுடியவில்லை. விநாயகம் தோள்கிடந்த இறைச்சி முடையை வீசிவிட்டு, மாணிக்கத்தை அழுத்திப் பற்றிக்கொண்டான்.

“சருக்கா... சருக்கா மேட்டில ஏறிட்டால் பயமில்லை” என்றபடி சிங்காரம் வெள்ளத்துள் நடந்தான் வெள்ளம் தொடையைத் தாண்டி வயிற்றினளவிற்கு ஏறியிருந்தது. அவர்கள் உயிரைக் கையில்பிடித்தபடி வெள்ளத்துள் நடந்தனர். வெள்ளத்துடன் அள்ளப்பட்டு வந்த பட்ட மரமென்று அவர்களை இழுத்துச் செல்லப் பார்த்தது ஓரிடத்தில் விநாயகமும் மாணிக்கமும், காவிடறி வெள்ளத்துள் தோயவிழுந்து எழும்பினர். மாணிக்கம் வெள்ளநீரை முக்கு முட்ட குடித்து விட்டான்.

ஊற்றுமேட்டின் கரையை அடைந்து ஏறமுயன்ற போது வெள்ளம் அவர்கள் நெஞ்சளவிற்கு உயர்ந்திருந்தது. சிங்கா வேகமாக மேட்டில் ஏறிக் கொண்டு நண்பர்கள் இருவரையும் இழுத்து ஏற்றிவிட்டான்.

“பிள்ளையாரே” என் னபடி மாணிக்கம் அப்படியே சோர்ந்து விழுந்துவிட்டான். அவனைத் தூக்குவதற்காக தோளில் கிடந்த இறைச்சி மூடையை இறக்கிவைத்து விட்டு சிங்காரம் ஓடிவந்தான். இருவரும் மாணிக்கத்தை தூக்கிப் பிள்ளையார் கோயில் ‘குழலில் கிடத்தினர். சிங்காரம் திரும்பிவந்து பார்த்த போது அவன் மூடை வெள்ளத்துள் சுழித்து இழுத்துச்செல்லப்படுவது தெரிந்தது.

கணப்பொழுதில் அவர்கள் வெள்ளத்தால் குழப்பட்டு விட்டனர். அவர்கள் றின்றிருந்த மேட்டினை ஒரு சிறு தீவாக மாற்றியபடி, வெள்ளம் பேரிரைச்சலுடன் குழிபிட்டு. சுழன்றாடி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“நல்ல காலம்... அருந்தப்பு” என்று தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான் விநாயகம். நனைந்த சாரத்தைப் பிழிந்து அணிந்து கொண்டான்.

மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது

மாணிக்கத்தின் நிலை கவலைக்கிடமாகியது. அவன் குளிரில் விறைத்துவிடுவான் போல நடுங்கியபடி, மண் தரையில் முடங்கிக் கிடந்தான் நெருப்பு மூட்டினால் நல்லதுபோலப்பட்டது. விறகுகள் இருந்தன. அவை மழையில் நனைந்திருந்தன. நெருப்புப் பெட்டி இக்கு இக்காகப் பிய்ந்திருந்தது.

ஊற்றுப் பிள்ளையார் உள் கல்கட்டிடத்தில் அடக்கமாகக் அமர்ந்திருந்தார். விநாயகம் சென்று பார்த்தான். உள்மண்டபத்தின் இறப்பில் நெருப்புப் பெட்டி ஒன்று இருந்தது. அதை எடுத்துவந்து ஒருவிதமாக நெருப்பு மூட்டிய போது, இருள் முற்றாக அப் பிரதேசத்தை கவிந்துமூடியது.

மாணிக்கத்தைக் கனப்புக்கு அருகில் கிடத்தினர் அவன் முணுமுணுத்தபடி முடங்கிக் கிடந்தான். நெருப்புக் கணல் அவர்களுக்கு இதமாகவிருந்தது.

“வெள்ளம் சூழ்ந்தீட்டுது இனி எப்படிப் போவது?” என்று விநாயகம் பயத்துடன் சிங்காரத்தைக் கேட்டான்: “இங்கயும் வெள்ளம் ஏறுமா?”

“ஒருக்காலும் ஏறாது... இது சரியான மேடு. எப்படிப்போவ தென்பதை விடியப் பார்ப்பம், பசிக்குதடா விநாயகம்...” என்றான் சிங்காரம்.

‘என்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது?, நாங்க இந்த மழையில் வேட்டைக்கு வந்திருக்கக் கூடாது’ — இரவு முழுவதும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளம், சுழித்தோடும் இரைச்சல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. அவர்களிருந்த மேட்டுத் தீவில் காட்டு மரங்கள் பல வளர்ந்திருந்தன. அவற்றில் அமர்ந்திருந்த குரங்குகள் பயத்தால் உறுமி இடையிடையே குரலெழுப்பின.

அதிகாலை ஒருவிதமாக விடிந்தது. மாணிக்கம் முனகிக் கொண்டே படுத்திருந்தான். மழையும் விட்டிருந்தது. சிங்காரமும் விநாயகமும் குடிசைவிட்டு வெளியேவந்து பார்த்தனர். இருவரினதும் இதயங்கள் ஒருகணம் கிழப்பாலும் மறுகணம் பயத்தாலும் வீறைத்து விட்டன. அந்த மேட்டுத் தீவில் இப்படியொரு விலங்குக் கூட்டம் நிறைந்திருக்குமென அவர்கள் எண்ணவில்லை.

வெள்ளத்துள் அள்ளப்பட்டு வந்த மான்கள் ஒருபுறமாக மருண்டு நின்றிருந்தன. இன்னொரு பக்கத்தில் மூன்று பன்றிகள், சூட்டிகள் பலவற்றுடன் பதுங்கிநின்றன. நான் கைந்து காட்டெருமைகள் ஒரு மரத்தின்கீழ் மூசிக்கொண்டு நின்றிருந்தன. எல்லாம் வெள்ளத்திலிருந்து தப்புவதற்காக இந்த மேட்டில் ஏறியிருப்பவை.

அவர்களைக் கண்டதும் ஒரு மான் வெருட்சியுடன் நீரில் பாய்ந்தது பின்னர் தத்தளித்துவிட்டு பழையபடி மேட்டிலேறிக் கொண்டது.

அவர்களைச் சூழ்ந்து சமுத்திரமாக வெள்ளக்காடு கிடந்தது. திரளாக பல அளற்றில் மிதந்தன. பட்ட காட்டு மரங்களை வெள்ளம் இழுத்துச் சென்றது.

எருமைகள் போன்ற கனத்த உடல்கள் மிதந்து சென்றன. அவர்கள் மீண்டும் குடி லுக்கு திரும்பிவந்து கணப்பின் முன் அமர்ந்துகொண்டனர்.

மாணிக்கம் ஏனோ செத்துக் கொண்டிருந்தான்.

7.

முற்றத்து வெள்ளம் சற்று வடிந்தது போல முத்தையகுக்குப் பட்டது. அவருடைய காணி மேட்டுப்பாங்கானது ஆதலால், வெள்ளம் சற்று விரைவாக வடிந்து விட்டது. எனினும் பல பகுதிகளில் வெள்ளம் வீடுகளைப் புகுந்து விட்டதுடன். குடிசைகளையும் வீழ்த்திவிட்டதாகச் செய்திகள் வந்தன.

“ஒருபோது மில்லாத மழை..” என்று அவர் எண்ணமிட்டபடி சுருட்டைவாயில் பொருத்தும் போது ஐந்தாறு இளைஞர்கள் படலையைத் திறந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

“அம்மாள்..... முத்தையா அம்மாள்...”

“இங்கதான் நிக்கிறன் பொடியள்... என்ன விசயம்?”

“உங்கட கிடாரங்கள் இரண்டையும் ஒருக்காத் தாருங்கோ. பள்ளிக்கூடத்தில் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அம்மிகள் இருக்கினம். இன்னமும் சாப்பாடு போடவில்லை. சமைச்சுப் போடப்போகிறம்...” என்றான் அவர்களில் ஒரு இளைஞன்.

அந்தக் கிராமத்தில் அவரிடமிருக்கின்ற இரண்டு பெரிய கிடாரங்களுக்கு வெகு மதிப்பு. எங்கு கலியாண வீடு நடந்தாலும் அவியலுக்கு இவைஇரண்டும் போய்விடும். அம்மன் கோயிலில் பாற்கஞ்சி வார்க்கவும் இவற்றைத்தான் எடுத்த

துச் செல்வர்கள். அந்தக் கிடாரங்கள் அவருடைய ஆச்சி யினுடையவை. அப்படிப்பட்ட பாத்திரங்களை இந்தக் காலத்தில் காண்பது அரிது.

கிடாரங்களை அவர் எடுத்துக் கொடுத்தார். ஒருவரால் இலகு வில் தூக்க முடியாத கனமுடையவை. கொடுக்கும் போது "கவனம் பொடியன்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

"பக்குவமாகத் திருப்பித்தாறம் அம்மான்..."

அவர்கள் அவற்றினை எடுத்துச் செல்லும்போது அவர் கள் அவற்றில் நிலைத்து நின்றன. அக்கிடாரங்கள்தான் அவரின் கலியாணத்திற்கும் சமையல் செய்தன. அவருக்கு நன்றாக நினைவீடுக்கிறது.

"ஆச்சி படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறா.. இண்டைக்கோ நாளைக்கோ என்றிருக்குது... கெதியா வா, மச்சான்..." என்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த அவர் மைத்துனன் திருநாவுக்கரசு அழைத்த போது அவரால் மறுக்கமுடிய வில்லை. ஒரு கணம் அவர் யாவற்றையும் மறந்து விட்டார். ஆச்சிக்குக் கடுமை என்ற எண்ணம் மட்டுமே மனதில் நிலைத்து வலித்தது. ஆச்சியை உயிரோடு பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவேசம் மனதில் உந்த அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஓடிவந்தார்.

இயக்கச்சியை கடந்து, பளையினூடாக அவர்கள் வேகமாக யாழ்ப்பாணம் நோக்கி நடந்து வந்தபோது. சிவபாக்கியத்தின் எண்ணம் இதயத்தின் நரம்புகளை முறுக்கியது. நாளை மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை. அவர்கள் எவ்வளவு ஆவலோடு காத்திருப்பார்கள்? சிவபாக்கியத்தால் இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

"நானென்ன செய்ய சிவபாக்கியம் ஆச்சியைப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி ஓடிவாறன்.. கலியாணம் எப்பவும் செய்யலாம். ஆச்சியை எப்பவும் பார்க்க முடியுமா? மன்னித்துக்கொள் சிவபாக்கியம்.. " என்று தனக்குத்தானே சொல்லிச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டார்.

சிவபாக்கியத்தைச் சந்தித்து உண்மை நிலையைக் கூறிவிட்டு வந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. திருநாவுக்கரசு அழுங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். ஓரிடமும் அசைய முடியாமல் ஒரேயடியாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு இழுத்து வந்து விட்டான்.

பளையிலிருந்து கொடிகாமம் மட்டும் வண்டில் சவாரி கிடைத்தது கொடிகாமத்திலிருந்து சாவகச்சேரி மட்டும் மீண்டும் நடந்தே வந்தனர். சாவகச்சேரியை அடைந்த போது நள்ளிரவாகிவிட்டது மடத்தில் படுத்து விட்டு அதிகாலை புறப்பட்டு மத்தியானமளவில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஆச்சி படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். சுதுமலை வைத்தியர் ஆண்ணாமலை வந்து பார்த்து மருந்து கொடுத்தார் சரக்கிடந்த கிழவி எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தது.

ஆச்சியை அக்கோலத்தில் பார்த்த போது முத்தையருக்கு முதலில் ஏமாற்றமே ஏற்பட்டது. "ஆச்சி படுக்கையாகக் கிடப்பா" என்ற எதிர்பார்ப்பு பொய்த்த போது சற்றுக் கோபமும் ஏற்பட்டது.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை. அங்கு சிவபாக்கியம் தனக்காகக் காத்திருப்பாள்.

"என்னடா தம்பி, அப்படி ஒரேயடியாகக் கிளிநொச்சியில நின்றிட்டாய். ஒருக்கா வந்து பார்க்க வேணும் என்ற நினைவுமில்லாமல்..." என்று அவனைக் கண்டதும் ஆச்சி அழுதாள். அவளுடைய கண்ணீர் அவரைக் கலங்க வைத்து விட்டது.

"அழாதையணை நான் வந்திட்டனே..."

"நான் பிழைச்சது அருமை ஏதோ உவள் அன்னம் தான் இரவு பகலாக என்னோட நல்லாக் கஷ்டப்பட்டிட்டுது..." அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அறையின் மூலையில் அன்னம் நின்றிருந்தாள். அவரின் மாமன் மகன். திருநாவுக்கரசுதான்

தங்கை. அவள் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டுத் தலையைக்குனிந்து கொண்டாள்.

“உனக்கும் அன்னத்திற்கும் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைச்சிட்டன் என்றால் நான் நிம்மதியாகப் போயிடுவன்...” என்று ஆச்சி கூறியபோது அவர் திகைத்துப் போய்விட்டார். பிரச்சினை இப்படியொரு வடிவத்தில் உருவாகும் என அவர் எண்ணியதில்லை.

அன்னத்தை அவருக்குச் செய்து வைப்பதென்ற பேச்சு இடையிடையே அந்த இரண்டு குடும்பங்களிடையேயும் அடிபட்டது. மெய்தான். அவர் அப்படி எண்ணியிருந்தவரல்லர். அவர் எப்படி சிவபாக்கியத்தின் விசயத்தை ஆச்சியிடம் சொல்வார்? அவருடன் அவர் வாழ்ந்துவிட்ட செய்தியை அந்தக் கிழவியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா?

அவர் எதுவும் பேசவில்லை

“இப்ப என்ன அவசரம்?” என்று மட்டும் சொன்னார்.

அடுத்த மூன்று நாள்கு நாட்களும் ஆச்சி கலியாணத்திற்கு நச்சரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“எனக்கு கலியாணத்தில் விருப்பமில்லை ஆச்சி. என்னை தொந்தரவு படுத்தாதை...”

“ஏன்ரா... யாரையாவது எங்கையாவது பார்த்து வைச்சிருக்கிறியா? அப்படி ஏதாவதென்டால் சொல்லிவிடு ”

அவர் சொன்னார். சிவபாக்கியத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். அவருடன் ஏற்பட்ட நட்பைப்பற்றிச் சொன்னார். அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதாக வாக்களித்திருப்பதைச் சொன்னார்.

ஆச்சி கொதித்தெழுந்தாள்.

“அப்படி ஊர் பெயர் தெரியாத, சாதி சனம் தெரியாத அவளை நீ கலியாணம் செய்து கூட்டிவந்தியெண்டால் இங்க நான் உசிரோட இருக்கமாட்டன் இறப்பில் கயிறுகட்டித்

தொங்குவன் தெரிந்து கொள் உன் கொப்பாளை இது சத்தியம்” என்று அவர் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்தாள் ஆச்கி.

அவரால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. அவர்கள் பேசிக்கொண்டதை அன்னம் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவர் விழுவது கேட்டது.

அன்றிரவு அவரால் தூங்கமுடியவில்லை. சிவபாக்கியத்தின் எண்ணம் எழுந்து அவரை அலைக்கழித்தது. அவளுடன் வாழ்ந்து அனுபவித்த சுகத்தின் கிறுக்கம் வாலிப உடலின் தேவையை உணர்த்தியது. அவளை ஏமாற்றக்கூடாது. அவர் தொட்டமுதல் பெண் அவள்தான்.

அவர் பாயில் கண்ணையரத் தொடங்கியபோது அவரின் கால் களை யாரோ கட்டிக் கொண்டு அழுவது தெரிந்தது. துடித்துப் பதைத்து எழுந்துபார்த்தார். முற்றத்து நிலவொளியில், அன்னம் அவர் காலடியில் அமர்ந்து அழுவது தெரிந்தது.

“என்னை ஏமாத்தி விடாதீங்க மச்சான்.. உங்களைத் தவிர வேறு ஒருத்தருக்குக் கழுத்தை நீட்ட மாட்டன் நீங்க இல்லை யெண்டால் நிச்சயமாக மருந்துதான் குடிப்பன்..” என்று அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அவள் உடலின் வளைவுகள் அழகையில் அதிர்ந்தன.

அவர் அவளின் தோள்களைப் பற்றி, “அழாதை...” என்றார்: “நானென்ன செய்ய? ஒருத்திக்கு வாக்களித்திட்டன்....”

அன்னம் அப்படியே அவர் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டு விம்மினாள். அவள் கூந்தலின் மல்லிகை மணம் அவருக்கு வெறியையூட்டியது. அவள் உடலின் குடு அவரை மயங்கச் செய்தது.

அன்னத்தை இறுக அணைத்துக் கொள்ளும்போது, காட்டில் சிவபாக்கியத்துடன் அனுபவித்த இன்பத்தின் நினைவலைகள் உடலை முறுக்கேற்றின.

“அழாதே அன்னம்...” என்றார் முத்தையா. பாயில் தன்னருகே அவளைப் படுக்க வைத்துக் கொண்டபோது, குடிசைக்குள்ளிருந்து ஆச்சி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டது அவருக்குத் தெரியாது.

இந்தக் காலத்துப் பொடியளின்ர காதல் இவ்வளவுதான் என்று ஆச்சி எண்ணமிட்டாள். தான் சொல்லிக் கொடுத்தபடி அன்னம் நடந்து கொண்டதில் ஆச்சிக்கு வலு திருப்தி.

முத்தையர் மீண்டும் சிக்கலில் மாட்டிக்கொண்டார்.

அவரின் கலியாணம் தடல் புடலாக நடந்தது. அந்த ஆரவாரத்தில் அவர் மெதுவாக முறிகண்டியை மறக்கத் தொடங்கினார். அன்னம் அவர் இதயத்தில் ஆட்சிபெற சிவபாக்கியத்தின் சுவடுகள் மெல்ல அழியத் தொடங்கின. இப்போது நினைத்துக் கொண்டாலும் அவருக்கு தன்மீது வெறுப்பாக இருந்தது. தான் அப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது என எண்ணமிட்டார். சிவபாக்கியத்தை ஏமாற்றி இருக்கக் கூடாது.

அவள் என்னவானாளோ?

வானம் சற்று வெளுத்திருந்தது. இருளில் கவிந்திருந்த தலைவாசலில் சொர்ணம் அரிக்கன் லாந்தர் கொழுத்தி மாட்டிவிட்டாள்.

“என்ன ஐயா, கடும் யோசனை”? என்று சொர்ணம் கேட்டாள்.

அவர் மகளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சிரிக்க முயன்றார்:

“ஒன்றுமில்லை... பிள்ளை உன்கொம்மாவை நினைத்துக் கொண்டன்...”

ஓருகணம் சொர்ணத்தின் இதயம் தாயின் நினைவில் ஆழ்ந்தது.

அவளுக்கு ஆறாவது வயது நடக்கும்போது அவள் காலமாகி விட்டாள். நிழலாக அவள் உருவம் நினைவில் சதிரிட்டது.

“கொஞ்சம் தேத்தண்ணி கொண்டுவா, சொர்ணம்...”

அவன் அடுக்களைக்குள் நுழையும்போது, படலையைத் திறந்து கொண்டு கனகரத்தினம் வருவது தெரிந்தது. அந்தக் கிராமத்தின் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத் தலைவன் அவன் எப்போதாவது முத்தையரிடம் ஆலோசனை பெறவருவான். தலைவாசல், வாங்கில் கனகரத்தினம் அமர்ந்து கொண்டான். சிளிநொச்சியில் வெள்ளம் விளைவித்து வரும் அனர்த்தங்களை அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். அதிகளாக ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலும், கோயில்களிலும் அடைக்கலம் புகுந்திருப்பதாக அவன் கூறினான். சென் திரேசா, குருகுலம், காந்திசேவாநிலையம் எங்கும் அதிகள் கூட்டமென அவன் சொன்னான்.

“இதுக்குள்ள இன்னொரு புதினமும் நடந்திட்டுது அம்மான்”
“என்ன?”

“ஆலடி வேலினர் மோள் உவன் சில்வாவோட ஓடி விட்டாளாம்.”

முத்தையர் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்.

“அவன் சிங்களப் பொடியனல்லோ? இவளுக்கு எங்க மதி?”

“காதல் எண்டால் இதெல்லாம் பார்க்க மாட்டினம் அம்மான். அந்தக்காலம் போலவே?”

“ஓமோம் அந்தக் காலத்தில நோட்டுத்தெருவில் ஒரு குமர்ப்பிள்ளையைக் காணமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில ஒழுங்கைகளால் ஆம்பிளையன் தான் போவினம். பொம்பிளையன் வளவுப் பொட்டுக்களால் போய் வருவினம் ஒரு குமர்ப்பிள்ளையை பார்க்கிறதெண்டால் கிராமத்து கோயில் திருவிழாக்களில் சதுர்க்கச்சேரிகளில் தான் காணலாம்.”

“ஏன் அம்மான் அந்தக்காலத்தில ஒருத்தரும் காதலிக்கிற தில்லையே?”

“ஆர் சொன்னது? பெரும்பரலும் பேசித்தான் செராவினம்...” மனமறிந்து முத்தையர் அம்மான் பொய் உரைத்தார்; “சாதி மாறி இனம் மாறி அந்தக் காலத்தில யார்கலியாணம் செய்தினம்?”

“கல்விகற்று அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திக்கின்ற இந்தக்காலத்தில், சாதியாவது சமயமாவது...” என்று சிரித்தான் கனகரத்தினம்.

சொர்ணம் தேநீருடன் வந்தாள்.

“தம்பிராசாவுக்குக் கலியாணம் பேசுகினம், பார்வதியக்கா பொம்பிளை பார்க்கிறா” என்றான் இருந்தாற்போல் கனகரத்தினம்.

“எங்கயாம்...”

“கண்டாவளையில் எண்டு கேள்வி. சின்னப்புளின் தங்கச்சி ஒருத்தி அங்க இருக்கிறாவாம்.”

“ஓமோம்.. உவன் சிவக்கொழுந்து பெஞ்சாதி. ஒன்றுக்க ஒன்று நல்லது தான் ”

சொர்ணத்தின் உயிர் நிலையில் அவ்வார்த்தைகள் தாக்கியதாக உணர்ந்தாள்.

8

அடிவானம் வெளுத்து, கதிரவன் கதிர் பரவிய போது சிவக்கொழுந்தின் மனதில் மெல்லியதாக நிம்மதி பிறந்தது. மூன்று நான்கு நாட்களாகக் கிளை மறைவுகளில் தங்கரை மறைத்து ஒடுங்கிக் கிடந்த காட்டுப் பறவைகள், வெயிலைக் கண்டதும் உடல்களைச் சிலிர்த்துக் கொண்டன. பல்வேறு தொனிசளில் குரலெழுப்பி ஆரவாரம் செய்தன. இன்று அவை இரைதேடப் புறப்பட்டுவிடும்.

சிவக்கொழுந்து நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டார். அதற்குக் காரணம் இருந்தது. கண்டாவளையின் புராதன கமக் காரர் அவர். முப்பது ஏக்கர் வரையில் வயல் காணிகள் அவருக்கிருந்தன. அவை இம்முறை நல்லவிளைச்சலைத் தந்து

அறுவடைக்குள்ளாகி இருந்தன அறுவடைக் காலத்தில் மழை பொழியத் தொடங்கியதால் அறுவடை செய்து பரப்பிய நெல் உப்பட்டிகளை வரம்புகளில் எடுத்துப் போடவோ, அவற்றைச் சூடு வைக்கவோ முடியவில்லை. அதனால் போட்டது போட்டி அவை வயல் வெளியில் கிடக்கின்றன. சேதாரம் சிறிது இருந்தாலும் ஒரு வெயில் எறித்தால் அவற்றைச் சூடாக்கிவிடலாம்.

கிளிநொச்சியில் மிகப்புராதன கிராமம் கண்டாவளையாகும் கிளிநொச்சியில் இரணைமடு நீர்ப்பாசனக்குளம் அமைக்கப்பட்டு குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னரே, கண்டாவளையில் குடியிருப்புகள் இருந்தன. யாழ்ப்பாணக் சூடாநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் இங்கு குடியேறுவதற்கு முன்னர் வன்னி மக்கள் இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர் கனகராயன் ஆறு காவிவந்து படியவிட்ட வளமான வண்டல் மண் பிரதேசமாக இருந்ததால் நெற்செய்கை இக்கிராமத்தில் சிறப்பாக நடந்தது.

“இரணைமடுக்குளம் அமைக்கப்பட்டது, கிளிநொச்சிக்கு நல்லது என்றாலும் கண்டாவளைக்கு நட்டம், கண்டாவளைக்கு வரும் நீரை எல்லாம் தடுத்து இரணைமடுக்குளம் தேக்கிக்கொள்ளுது. அதனால் எங்களுக்கு பெரும்போகத்தில் தண்ணி காணாமல் போகுது...” என்பார் சிவக்கொழுந்து.

இது அவரின் கருத்து மட்டுமல்ல, அக்கிராமத்தவர் பலரின் கருத்தாகும். அவர்கள் தாங்கள் பாதிக்கப்பட்டமைக்குக் குரல் எழுப்பியதால் இன்று அவர்களுக்குப் பெரிய குளம் என்ற நீர்ப்பாசனக்குளத்தின் மூலம் நீர்வழங்கப்படுகிறது. எனினும் தாங்கள் முன்னர் அனுபவித்த வாய்ப்பு குன்றிவிட்டதை அக்கிராமத்தவர்கள் உணராமலில்லை.

அக்கிராமத்தின் பழைமையைப் பறைசாற்றுவனவாகப் பனை மரங்கள் செழித்து வளர்ந்துள்ளன. அங்கிருந்து வடபுயமாகச் சென்றால் ஆனையிறவுக் கடலேரியை அடையமுடியும். நெய்தலும் மருதமும் இணைந்த ஒரு கிராமமாக கண்டாவளை இருக்கின்றது.

முற்றத்தில் நின்றபடி கிழக்குவானை நோக்கி மகிழ்ந்திருந்த சிவக்கொழுந்து, வீட்டிற்குள்ளிருந்து மனைவி நாகமுத்து வருவதைக் கண்டார்.

“இண்டைக்கு வெயில் எறிக்கும் போல இருக்குது. ஒரு வெயில் காணும். உப்பட்டிகளையெல்லாம் எடுத்துச் சூடாக் கிப் போடுவன்...”

“நீங்கள் இந்தமுறை செய்தது விசர் வேலை.. கடும் ஆசைப் பட்டிட்டியள். பத்தேக்கரோட நிக்காமல், முப்பது ஏக்கர் வரை குத்தகைக்கும் எடுத்துச் செய்தியள். இருந்த றக்கரையும் வித்து, நகைநட்டுக்களையும் வித்து, செய்திருக்கிறியள்... என்னவாகுமோ? நல்லாத்தான் விளைஞ்சது. கண்பட்டது போல இப்படி மழைவந்து அறுத்திருக்குது ” என்று நாகமுத்து கவலைப்பட்டான்.

“ஓமோம் நீ சொல்லுந்து சரிதான். எதுக்காக இந்தமுறை இப்படிச் செய்தனான்? எல்லாம் உவள் கடைசியாள் பூரணத்திற்காகத்தான். உன்ர கொண்ணர் சின்னப்பரும் உன்ர மச்சானும் அப்படி ஒரு சேனம் கேக்காமல் இருந்தால் செய்திருப்பனே? தம்பிசர்சா நல்ல பொடியன் உத்தியேரகத்தன்... ஒரு லட்சம் கொடுத்தால் என்ன?...”

“ஒருக்காலும் வராத ஆசை உங்களுக்கு வந்திட்டுது. எல்லாப் பிள்ளையாளுக்கும். உத்தியோக மாப்பிள்ளையே எடுத்தியன்? சின்னவளுக்கு மட்டும் உத்தியோகத்தில பார்த்தியன்...”

“விசரி.. எங்சட பொடியனை வேறிடத்தில் விடுகிறதே? அவன்ர உத்தியோகத்திற்கு எத்தனை பேர் கொத்திக் கொண்டு போகக் காத்திருக்கினம்? சேனத்தால் குழம்பக் கூடாது கண்டியோ...”

“எனக்கும் அதில விருப்பம்தான்... அதுக்காக, இருக்கிற சொத்தெல்லாத்தையும் வித்து வயலில போட்டிருக்கிறியள்... ” அறுத்திருக்கிற நாற்பதேக்கரையும் அடிச்சிட்டன் என்டால்

என்னைப் பிடிக்க முடியாது. பூரணத்தினர் கலியாணத்தை முடிச்சிடுவன்...''

''புனியம்பொக்கணை நாக தம்பிரான்தான் துணை '' என் றாள் நாகமுத்து.

சுளிநொச்சிப் பிரதேசத்தில் சரித்திரப் புகழ்பெற்ற புனித மாண கோயில் புனியம்பொக்கணை நாகதம்பிரான் கோயி லாகும். சென்ற வைகாசித்திங்களில் பெரும் பொங்கல் நடந் தது. வழக்கமாக நடப்பதுதான். சுளிநொச்சிப் பிரதேசத் தின் பல பகுதிகளிலும் இருந்து பெருந்திரளான பக்தர்கள் கோயிலில் கூடுவார்கள். பொங்கல் பொங்கித் தங்கள் நேர்த் திக் கடன்களை நிறைவேற்றுவார்கள்.

கடந்த பொங்கல் விழாவிற்கு சின்னப்புவும் பார்வதியும் வந் திருந்தனர். சிவக்கொழுந்து குடும்பமும் சென்றிருந்தது அங் குதான் பூரணத்தை பார்வதி பார்த்தாள். அவள் மிகவும் அழகாகவும் அடக்கமாகவும் இருந்தாள்.

''மாமி.. மாமி '' என்று பார்வதியோடு ஒட்டிக்கொண் டாள்.

பொங்கல் பொங்கும் போது கூடமாடநின்று அவளுக்கு உத விகளைச் செய்தாள்.

ஒலிபெருக்கியில் கிராமசேவையாளர் சின்னத்தம்பி நாகதம் பிரானின் தல வரலாற்றைப் பழகுதமிழில் கூறிக் கொண்டிருந் தார்.

''...பல வளங்களும் பொருந்தி, பல துறைகளிலும் மேல் பட்டுயர்ந்த புனியம்பொக்கணை எனும் திருப்பதியிலே, வன் னிய குலத்திலே நீதி நாயக முதலியார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். பெண்மைக்கே இலக்கணம் வகிக்கத் தகுந்த கமலம் எனும் மங்கை நல்லாளை இவர் மணம்செய்து, வள்ளுவன் வழியில் வாழ்ந்த காலை, இவர்கள் செய்ததான தவப்பய னாக, உமா பாக்குடைய திருவருளினாலே ஒன்றன்பின் ஒன் றாக இரு ஆண்மைகவுகளைப் பெற்றெடுத்தனர். ஆனால் அதன் பின் நடந்ததுதான் விந்தை. கமலம் அம்மாள் மூன் றாவது நடவையாகக் கர்ப்பமுற்றாள். பங்குனி மாதத்திலே,

உத்தரம் பூரணசேர்ந்த சுப தினத்திலே, ஓர் அழகான பெண் மகவைப் பெற்றதோடு, ஒரு நாசபாமையும் பெற்றனள். இதைக்கண்ட சுற்றத்தினர் பயந்து பாம்பை எடுத்து வெளியில் போட, அது நகர்ந்து தாயின் படுக்கையில் வந்து சேர்ந்தது. இதைக்கண்ணூற்ற அந்ததாய் அப்பாம்பிற்கும் பாலூட்டி வளர்த்தனள்.

“...காலதேவதை கணிசமான தூரத்தைக் கடந்தாள். நீதி நாயக முதலியாரும் கமலம் அம்மானும் முதுமை அடைந்தனர். அவர்களின் குழந்தைகளும் தகுந்த பருவம் அடைந்து இல்லறத்தில் ஈடுபட்டனர். பெற்றார் தமது சொத்துக்களைக் குழந்தைகளுக்குப் பகிர்ந்து எழுதப் புகுந்த காலை, இப்பாம்பானது கோபிப்பகைக் குறிப்பாலறிந்து அதற்கும் ஒரு பங்கீற்று சாசனம் எழுதினார்கள். பாம்போடு கூட அவதரித்தகோதரி பாம்பின்சார்பில் அதன் சொத்தைக் கவனித்து வந்தார். காலம் செல்லச் செல்ல அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள சர்ப்பங்களும் இப்பாம்பினோடு சேர்ந்து பல்கிப் பெருகி வீடு முழுவதும் நிறைந்து வாழ்ந்தன.

“ஒருநாள் தாயார் முற்றம் கூட்டும் போது இப்பாம்புகள் சென்று குப்பைகளைச் சிதறியும் தேகம் முழுவதும் சுற்றியும் செய்யும் உபத்திரவம் தாங்க முடியாமல் கையிலிருந்த விளக்குமாற்றினால் அடித்து, “தொலைந்து போங்கள்” என்று மொழிந்தனள். உடனே சர்ப்பங்கள் யாவும் மறைந்தன.

“சர்ப்பங்களைக் காணாத தந்தையார் மனம் வருந்தி பலவிடங்களிலும் தேடிக் காணாமையால் மனமுடைந்து ஊன் வெறுத்து உறக்கம் மறந்து திரிந்தார். ஒருநாள் மனமும் உடலும் சோர்ந்து சிறிது நேரம் தூங்கியபோது சிலபெருமான் கனவில் தோன்றி, “பாம்புகள் கொக்காவில் என்னும் காட்டு வழிபாக வண்ணினாடு சேர்ந்து புதூரென்னும் இடத்தில் தங்கியிருக்கின்றன. தகுந்த வரிசைகளோடு சென்று அழைத்து வந்து இங்கே ஒரு ஆலயம் அமைத்து அச்சர்ப்பத்தினைத் தெய்வமாக வணங்கிவரின் நன்மை மிகவுண்டாம்” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

“.. அவ்வண்ணமே வரிசையோடு சென்று தந்தையார் குறித்த இடத்திலே சர்ப்பம் இருக்கக்கண்டு, மன மகிழ்ந்து, குறையிரந்து, அழைத்து, வந்து ஆலயமமைத்துப் பூசை செய்து, அரவு பிறந்ததினத்தில் பெரும் பொங்கல் செய்து சில காலம் செல்ல இறைவன் திருவடி அடைந்தார்.”

“நாகதம்பிரானே...” எனப் பார்வதி வணங்கினாள்.

பொங்கல் திருவிழா முடிந்து அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்; அந்த நேரத்தில் தான் பார்வதி டேச்சை எடுத்தாள்

“இதோ பார் மச்சாள், என்ர மகன் தம்பிராசாவுக்கு கலியாணம் பேசறம். உங்களுக்கு முதலில் அறிவிக்காமல் பிற வீடத்தில் செய்யக் கூடாது. சொல்லி விட்டன்”

“நாங்கள் ஒருக்கா கிளிநொச்சிக்கு வாறம், தங்கச்சி.” என்றார் சிவக்கொழுந்து.

சொன்னவாறு அவர்கள் சென்றார்கள். அங்குதான் சீதனம் பேசப்பட்டது.

சிவக்கொழுந்து அவற்றை இரை மீட்டுக் கொண்டார். சால் வையை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டார்.

“நான் ஒருக்கா தர்மபுரத்திற்குப் போயிட்டு வாறன். குடு வைக்க வேணும் உவன் விநாயகம், மாணிக்கம் ஆக்களிட்ட செல்லிட்டு வாறன்.

ஒரு இருபது பேராவது தேவை...”

“விநாயகமும் மாணிக்கமும் வேட்டைக்குப் போனவங்களாம். இன்னமும் வரவில்லை என்று கதைக்கினம். அவங்கள் குடும்பம் கத்திக் குழறுதுகளாம்”

“மறந்து போனன்... வேறை ஆக்களை ஒழுங்குபடுத்தி விட்டு வாறன்... இன்றைக்கு வெயில் எறித்தால் ராராவா அள்ளிச் குடு வைக்க வேண்டும்...”

சிவக்கொழுந்து தர்மபுரத்திற்கு வெளிக்கிட்டார். பாதையில் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடந்தது. வீதியின் அருகாகப் பாய்ந்து

கொண்டிருக்கும் கனகராயன் ஆறு, பொங்கிப் பிரவகித்த படி சுழியிட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதிஷ்டவசமாக கண்டாவளையை, நாடிவரும் வெள்ளம் இருபுறத்து ஆறுகளினாலும் வடித்துச் செல்லப் படுவதனால் இலகுவில் வெள்ளம் கிராமத்தைத் தாக்குவதில்லை.

அவர் தர்மபுரத்திற்கு வந்த போது அக்கிராமம் சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அக்கிராமத்திலிருந்து வேட்டைக்குப் போன மூவர் இதுவரை திரும்பவில்லை. அவர்களுடைய மனைவி மக்கள் அவரைக் கண்டதும் ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் அவரிடம் ஏதாவது செய்தியை எதிர்பார்த்தார்கள். "பயப்படாதையுங்கோ பிள்ளையன். அவர்கள் ஒரு கஷ்டமூயின்றி வருவார்கள்" என்று ஆறுதல் கூறினார்.

பின்னர் அன்றிரவு வேலைக்கு வேறு ஆட்களை ஒழுங்கு படுத்திவிட்டுத் திரும்பினார். அவர் எண்ணியபடி அன்று முழுவதும் வெயில் எறித்தது. உபபட்டிகள் காய்ந்தன.

அன்று மாலையே உபபட்டிகளைச் சூடாக்கும் வேலை ஆரம்பமானது.

"சுவனமாக அள்ளுங்கோ கதிர்கள் கொட்டின்டிடும்" என்று அவர் கூலியாட்களிடம் அடிக்கடி கூறிக்கொண்டிருந்தார். நூற்பகேக்கரிலும் முப்பது பேர் வேலை செய்தார்கள். பறினெட்டுச் சூடுகள் வைக்கப்பட்டன. அவை வைத்து முடியும்போது அதிகாலை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

சிவக்கொழுந்துவிடம் நிம்மதியான பெருமூச்சு எழுந்தது சூடுவைத்து விட்டு அவர்கள் திரும்பிக்கொண்டிருந்த போது, மெதுவாக மீண்டும் மழை தூறத் தொடங்கியது.

"ஓனி இந்த மழை ஒன்றும் செய்யாது.." எனச் சிவக்கொழுந்து கூறிக்கொண்டார்.

அவரைப் போல இந்தக் கிராமத்தின் பல விவசாயிகளும் இரவிரவாகச் சூடு வைத்தார்கள். பெரும் அழிவிலிருந்து தமது விளைவைக் காப்பாற்றி விட்டோம். என்ற நிம்மதி அவர்களிடம் உபபட்டது.

அன்று மத்தியானம் வரைதான் அவர்களின் நிம்மதி நிலைத்தது. பட்டினத்திலிருந்த முருகேசு, பதட்டமான ஒரு செய் தியுடன் ஓடி வந்தான்.

“இரணைமடுக் குளத்தின் ரேடியல் கேற்றுகளைத் திறக்கப் போகின்றோம். கலிங்கால பாயிற நீர் குளத்தில் சேருகிற நீரை வெளியேற்ற முடியவில்லையாம். குளக்கட்டிற்கு ஆபத்து வரலாம் என்றதால் கேற்றுகளைத் திறக்கிறதைத் தவிர வேறு வழியில்லையாம்.”

“நாகதம்பிரானே...” என்று சிவக்கொழுந்து அலறினார் அந்தக் கிராமத்தின் அனைத்து வீவசாயிகளும் திகிலுற்றனர். இரணைமடுக்குளத்தின் பதினொரு ரேடியல் கேற்றுகளையும் திறந்தால் குளத்திலிருந்து ஒருங்கே வெளியேறும் நீர், குளத்தின் முன்பரந்து கிடக்கும் முரசுமோட்டை, கண்டாவளைக்கிராமங்களையெல்லாம் ஆழ்த்திவிடும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்ததே.

வயல்வெளிகளில் அறுவடை முடிந்து பெரும் சிரமத்தின் பேரில் சூடாக்கி இருக்கும் அவர்கள் உழைப்பின் பயன்கள், அனைத்தும் வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டு, ஆணையிறவுக் கடலில் சங்கமாகிவிடும்.

வெறிபிடித்தவர் போல திவிநொச்சிக்கு சிவக்கொழுந்து புறப்பட்டார்.

“ரேடியல் கேற்றுகளைத் திறப்பதைத் தடுத்தேயாக வேண்டும்.”

9

இரண்டாம் நாள் அதிகாலை மாணிக்கம் இறந்து போனான் வெள்ளத்தால் சூழப்பட்ட ஊற்றுமேட்டில், பிள்ளையார் கோயில் முன்றலில் அவன் உயிர்பிரிந்தது. சிங்காரமும் விநாயகமும் அவன் சடலத்தைச் சுற்றிக் கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வெள்ளம் வடிவதாக இல்லை. இவ்வளவு காட்டு வெள்ளம் எங்கிருந்து ஒய்வுஒழிச்சலின்றிப் பாய்கிறது என்பது அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. சுழித்தபடி இரைச்சலோடு வெள்ளம் கிழக்குப்புக்கமாக விரைந்தது.

ஊற்றுமேட்டில் வெள்ளத்தில் தத்தளித்து ஏறிய விலங்குகளின் எண்ணிக்கை படிப்படியாக அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. கண்முன்னாலேயே பாம்புகள் நெளிந்தன. ஆமைகள், கவரக் கொய்யாக்கள், உடும்புகள் உன்பன் தத்தளிப்பின்று மேட்டில் ஏறி இழைப்பாறின. .

“எப்படியாவது இந்தவெள்ளத்தைக் கடந்தாக வேணும், விநாயகம். மாணிக்கத்தின் பிண்தையாலது எடுத்துச்சென்று அவன் குடும்பத்தாரிடம் ஒப்படைக்க வேணும். ஐந்து பிள்ளைகள்... எல்லாம் சிறிசுகள். என்ன பாடுபடப் போகுதுகள்?”

இருவரும் எழுந்து வெளியில் வந்தனர். மேட்டின் வடப்புறமாக வந்து பார்த்தனர். இருநூறு யார்களுக்கு அப்பால், நிலம் தெரிந்தது. அவ்விடத்தை அடைந்தால் அங்கால குடிமனைகள். சென்றுவிடலாம்.

அவர்கள் வெள்ளத்தால் சூழப்பட்ட மேட்டுத்தீவைக் கவனமாகச் சுற்றி வந்தனர். அவர்களைக் கண்டவிலங்குகள் வெருட்சியுடன் விலகிச் சென்றன.

“நான் நீந்திக் கடப்பன், சிங்காரம்...” என்றான் விநாயகம்.

“நானும் நீந்திக் கடப்பன். ஆனால் மாணிக்கத்தின் சடலம்... ?”

வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்லும் மரங்கள் அவர்கள் கண்களில் பட்டன. மேட்டின் ஓரமாக ஒதுங்கிக் கிடந்த மூங்கிலத்தடிகள் அவர்களுக்குப் புத்துணர்வு தந்தது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அர்த்தத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர்.

“கட்டுமரம் ஒன்றினைக் கட்டி அதில் மாணிக்கத்தின் சடலத்தைக் கிடத்தி இழுத்துச் செல்வோம் ..” என்றான் சிங்காரம்.

மூங்கில்களை வெட்டி மாங்கொடிகள் மூலம் பிணைத்தனர் குறுக்கும் நெடுக்குமாகத் தடிகளைப்பிணைத்து முடித்தபோது சூரியன் கிழக்குவானில் எழுந்திருந்தான். தெளிவாக வெயில் எறித்தது.

அவர்கள் மாணிக்கத்தின் சடலத்தைக் கட்டுமரத்தில் வைத்துப் பிணைத்தனர். சிங்காரம் சாறத்தை வரிந்து கட்டிக் கொண்டான். விநாயகம் கட்டுமரத்தின் ஒருபுறத்திலும் சிங்காரம் மறுபுறத்திலும் பிடித்துக்கொண்டு மெதுவாக வெள்ளத்தில் இறங்கினார். கட்டுமரம் அற்புதமாக மிதந்தது. அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி வெள்ளத்தின் ஆழம் அவ்வளவாக இல்லை. சில இடங்களில் இடுப்பளவிற்கும் சில இடங்களில் அவர்களை மூடுமளவிற்கும் வெள்ளம் ஓடியது. வெள்ளத்திடையே கட்டுமரத்தை இழுத்துச் செல்வது சிரமமாகவிருந்தது. ஓடிவரும் வெள்ளம் ஒருபுறமாக இழுத்துச் செல்லப்பார்த்தது.

சிங்காரம் இழுவைப் போக்கிற்கு ஈடுகொடுக்குமாப் போல வெள்ளத்தைக் குறுக்காகக் கடக்க முயலாமல் கோணவாட்டியல் கடக்க முயன்றான். அதனால் அவர்கள் பயணம் அவ்வளவு இடர்ப்பாடாக அமையவில்லை.

வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டு வரும் மரங்கள் அவர்களை மோதப் பார்த்தன.

“இன்னும் கொஞ்ச தூரம்தான்...” என்றான் சிங்காரம். தூரத்தில் நிலம் தெரிந்தது. அவர்கள் நம்பிக்கையுடன் நடந்தும் நீந்தியும் முன்னேறினர்.

ஓரிடத்தில் விநாயகம், “ஐயோ..” என்றான். அவன்வாய் பிளந்தபடி ஒருகணம் நிலைத்தது. அவன் கண்கள் பதிந்த விடத்தில் ஒருமனித உடல் மிதந்து கொண்டு வெள்ளத்தால் அள்ளப்பட்டுச் செல்வதை சிங்காரம் கண்டான்.

அவர்கள் உடல் ஓடிச் சில்லிட்டது மாதிரி உணர்வு.

அவர்கள் தளர்ந்தவேளையை வெள்ளம் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டது. அவர்களை, அவர்கள் திக்கிலிருந்து விலக்கி

இழுத்து வந்த ஒதுக்கப்பார்த்தது. சிங்காரமும் விநாயகமும் சமாளித்துக் கொண்டார்கள்.

கரை அவர்களுக்கு எதிரில் தெரியத் தொடங்கியது முழுப் பலத்தையும் பயன்படுத்தி அவர்கள்நீந்திக் கரையை அடைந்தார்கள். கட்டு மரத்தை இழுத்துப் போட்டு விட்டுச் சற்று நேரம் அப்படியே நிலத்தில் கிடந்தார்கள். ...

தூரத்தில் எங்கோ யானை ஒன்று அவலமாக பிளிறிய ஒலி, அவர்களை விழிப்புற வைத்தது துடித்து பதைத்து எழுந்தார்கள்.

சூரியன் உச்சியில் ஏறியிருந்தான்.

மரப் படுச்சை ஒன்றில் மாணிக்கத்தின் சடலத்தைக் கிடத்தி இருவரும் தோளில் தூக்கிக் கொண்டார்கள். வெள்ளமும் சகதியுமான நிலப் பரப்பினூடாக அவர்கள் நடந்து குடிமனையை நெருங்கிய போது குடிசைகள் பல வெள்ளத்துள் ஆழ்ந்திருந்தன. சில குடிசைகள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் அள்ளப்பட்டுச் சென்றிருந்தன.

வழியில் யானை ஒன்றினால் அடிப்பட்ட இருவரின் சடலங்களைச் சூழ்ந்து நின்று உறவினர்கள் கதறிக் கொண்டிருந்தார்கள். கனகபுரத்தை அடைந்த போது பிற்பகல் பொழுது கழிந்து கொண்டிருந்தது.

பிரதான வீதியில் றக்ரர் ஒன்று அவர்களுக்கு உதவ முன் வந்தது. தர்மபுரத்தை அடைந்த போது இரவு படர்ந்திருந்தது.

தர்மபுரம் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. மாணிக்கத்தின் மனைவியும் மக்களும் பிரேதத்தின் மீது விழுந்து புரண்டு அழுதார்கள்.

சிங்காரம் தன் குடிசைக்கு வந்து அப்படியே துண்ணையில் களைத்துச் சரிந்தான். களைப்பால் கண்களை மூடியபோது அப்படியே வெள்ளத்துள் அமிழ்வது போன்ற பிரமை ஏற

பட்டது சுழியொன்றில் அசப்பட்டுச் சுழன்று தத்தளிப்பது போல உடலில் திடுக்காட்டம் தோன்ற எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

காலை புலர்ந்திருந்தது.

அவன் அருகில் அவன் மனைவி மங்களமும் பிள்ளைகளும் கவலையோடு நின்றிருந்தார்கள்.

மாணிக்கத்தின் இழப்பு இப்போது பெரிதாகத் தெரிந்தது. அவனோடு மாணிக்கம் எவ்வளவு நெருக்கமாகப் பழகினான்?

மாணிக்கத்தின் வீட்டிலிருந்து ஒப்பாரிக் குரல் தெளிவாக கேட்டது. அவன் எழுந்திருந்தான். அவன் மீண்டும் மாணிக்கத்தின் குடிசைக்கு வந்தபோது இறுதிப் பயணத்திற்குத் தேவையான ஒழுங்குகளை அயலவர்கள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சடலத்தைச் சுற்றி மாணிக்கத்தின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் கதறிக் கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

சிங்காரம் சில கணங்கள் அப்படியே நின்றிருந்தான்.

“விநாயகமும் நீயும் சேர்ந்து மச்சானை சாகடித்து விட்டீங்கள்”

சிங்காரம் விதிர் விதிர்த்துப் போய் திரும்பிப் பார்த்தான். மாணிக்கத்தின் மைத்துனன் மருதை நின்றிருந்தான் அவன் விழிகள் அடங்கா ஆத்திரத்துடன் சிங்காரத்தைப் பார்த்தன விழிகள் சிவந்திருந்ததிலிருந்து அவன் குடிந்திருக்கிறான் என்பது புரிந்தது.

“எனக்கு இந்தச் சாவிலை சந்தேகமிருக்கு.. இவங்கள் தான் சாகடித்திருக்க வேணும்” என்றபடி மருதை அவனைப் பார்த்து முறைத்தான். அங்கு குழுமி நின்றவர்கள் சிங்காரத்தையும் அவனையும் வியப்புடன் பார்த்தனர். மருதை நின்றிருந்த கோலம் புதியதொரு பிரச்சினையை அவ் விடத்தில் கிளப்பப் போகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டவராக. சற்று ஒதுங்கி நின்றிருந்த கார்த்திகேசு முன்னல் வந்தார். வயதில் முதிர்ந்த அவரின் வார்த்தைகளுக்கு அக்கிராமத்தில் மதிப்பு இருந்தது.

“என்னடா மருதை .. விசர்ப்பேச்சு ..”

“மெய்தான் என் மச்சான் சாகக் கூடியவனல்ல. இவர்கள் தான் சாக்காட்டிப் போட்டாங்கள் ..”

“சிங்காரமும் விநாயகமும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு செத்த வனை இங்க கொண்டு வந்த சேர்ந்திருக்கிறான்கள். நீ வீண்பேச்சுப் பேசாத.” என்றார் கார்த்திகேசு.

“நான் பிரேதத்தை எடுக்க விட மாட்டன்.. விதாண வர வேணும் கொறனர் வர வேணும் ..”

“செத்தவனை வெட்டி அசிங்கப் படுத்தப் போறியாடா?”

“அதுக்காக கொன்றவங்களைச் சும்மா விடக் கூடாது” விசயம் கேள்விப்பட்டு விநாயகம் பாய்ந்து வந்தான்.

“என்னடா சொல்லறாய்.. ‘நாங்களே?’”

அவன் அப்படியே மருதை மீது பாய்ந்து அறைந்தான். வெள்ளம் தேங்கிக் கிடந்த முற்றத்தில் அவர்கள் விழுத்து புரண்டார்கள். நின்றவர்கள் ஓடிவந்து இருவரையும் பிரிந்து விட்டார்கள்.

மருதைக்கு உதடு கிழிந்து விட்டது. இரத்தம் வடிந்தது.

“உன்னை விட மாட்டான்ரா” என்று அவன் கத்தினான்.

‘மருதை நீ சும்மா இருக்க மாட்டாய்?’ என்று கார்த்திகேசு அதட்டினார். மருதை ஆத்திரம் அடங்காமல் அவரைப் பார்த்தான்.

“மாரியம்மன் முன்னால் கர்ப்பூரத்தில இவங்களை அப்படியென்றால் சத்தியம் பண்ணச் சொல்லுங்கோ. கர்ப்பூரத்தை அணைச்சுச் சத்தியம் செய்ய வேணும்” ..

“செய்யுறம்...” என்றான் சிங்காரம். இப்படியொரு பழி தங்கள் மீதுவிழும் என்று அவன் எண்ணியிருக்கவில்லை. உயிருக்குயிராகப் பழகிய நன்பனை அவன் கொன்றானா?

பாலை மரமொன்றின் கீழ் கட்டப்பட்டிருந்த குடிலில் மாரியம்மன் என உருவகிக்கப்பட்ட குத்துக்கல் இருந்தது. அதன் பின்னால் மாரியம்மன் உருவப்படம் கண்ணாடியினுள் தெரிந்தது. வெள்ளம் கோயில் குடிலின் முழங்கால் அளவிற்குத் தேங்கிக் கிடந்தது.

தட்டில் கர்ப்பூரத்தைக் கொழுத்தியதும் சிங்காரமும் விநாயகமும் சத்தியம் செய்நனர். சத்தியம் செய்த போது சிங்காரம் அழுதுவிட்டான்.

அவர்கள் திரும்பிவந்து சடலத்தைத் தட்டுப் படையில் வைத்து சடலைக்கு எடுத்துச் செல்லும்போது பிற்பகலாகி விட்டது. வழியெங்கும் வெள்ளக் காடாகக் கிடந்தது. ஒரு விதமாகச் சடலையை அடைந்தபோது, பிரச்சினை புது ரூபம் பெற்றது. சடலையில் வெள்ளம் பரந்து கிடந்தது.

“இதுக்கிள்ள எங்களைச்சு எளிக்கிறது?” என்றார் கார்த்திகேசு.

“கோயில் புட்டியில் வைச்சு எளிப்பம்...” என்றான் சிங்காரம்.

சடலை வயிரவர், வெள்ளம் ஏறாத மேடு ஒன்றில் மரத்தின் கீழ் சூலமாக அமர்ந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றிப் பரந்திருந்த மேடு சடலத்தை எரிக்க வசதியாகப்பட்டது.

“அதில எளிக்கிறது சரியில்லை” என்று எவரோ தயக்கம் காட்ட, “வேறு வழியில்லை. அதில வைச்சு எளிப்பம்...” என்றார் கார்த்திகேசு.

அந்த மேட்டை அடைவது சிரமமான காரியமாக இருந்தது. வெள்ளம் இடுப்பளவிற்கு மேட்டைச்சுற்றி நின்றிருந்தது. ஒருவிதமாக மேட்டில் ஏறி விறகு சுட்டைகளை அடுக்கிப் பிரேதத்தை அதன்மீது வைத்தனர். முன்கூட்டியே கொண்டு வந்திருந்த ரயச்சளையும் சுற்றிலைத்தனர். நெருப்பு மூட்டுவது சிரமமான காரியமாகப்பட்டது.

‘ஒருக்கா மூண்டிட்டால் எரியும்...’

மாணிக்கத்தின் தீ மூளும் சடலத்தை சிங்காரம் வெறித்துப் பார்த்தான் சண்கள் கலங்கின.

“என் சீவியத்தில் இப்படியொரு வேள்வத்தையும் மழையையும் நான் கண்டதில்லை” என்றார் கார்த்திகேசு.

“செத்தவனை எரிக்கக்கூட இடமில்லை அப்படி வெள்ளம்..”

“சனபேர் குடியெழும்பிவிட்டினம். தொழில்லை, உணவில்லை”

அவர்கள் வீதியில் ஏறியபோது, தூரத்தில் சிவக்கொழுந்து வேகமாக வருவதைச் சிங்காரம் கண்டான், வீதியில் தேங்கிக் கிடந்தவெள்ளத்தில் அவர் அலைக்கக் கால்களைப் பறப்பி வருவது தெரிந்தது. அவர் வரும் வேகத்திலிருந்து ஏகோ நடந்திருக்க வேண்டுமென அவன் எண்ணிக்கொண்டான்.

அவன் தயங்கி அவர் வரும் வரை வீதியில் நின்றுருந்தான். அவனைக் கண்டதும் சிவக்கொழுந்து வீறிட்டார்:

“ஐயோடா சிங்காரம், உங்கள் குளத்தின் ரேடியல் கேற்றுக்களைத் திறக்கப் போறாங்களாம்..”

சிங்காரம் ஒரு சணப்பொழுது அப்படியே சிலை ஓடி நின்றான் சடலை மேட்டில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் மாணிக்கத்தின் சடலம் ரேடியல் கேற்றுக்கள் திறக்கப்பட்டால் பாய்ந்து வரும் வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டுவிடும் என்ற நினைவுதான் முதலில் எழுந்தது.

“குடு வைச்சிருக்கிறன் வயலில் கிடத்தது. என்ற பிள்ளையின்ர கலியாணம் இதில்தான் தங்கியிருக்குது. சிங்காரம் நான் என்னடா செய்யப்போறன். இருக்கிறதுகளை வித்து சடல்பட்டு விதைச்சன் எல்லாம் வெள்ளத்தில போகப் போகுது” என்று அவர் கதறினார்.

“இப்ப எங்க போறியள்..?”

“இஞ்சீனியரிட்ட ரோறன் குளத்தடிக்குப் போறன். கேற்றுக்களைத் திறக்க விடக்கூடாது கலிங்கால பாய்ந்தால்

வெள்ளம் வத்தாதே ? “நானும் வாறன்.. ?”

அவர்கள் இரணைமடுக்குளத்தை நெருங்கிய போது கலிங்கால் நீர்பாய்கிற சத்தம் பேரிரைச்சலாகக் கேட்டது பெரியதொரு நீர்வீழ்ச்சி விழுவது போல் கலிங்கிலிருந்து நீர் வெளியேறியது. சுழித்து நுரைக்கி பொங்கிப் பிரவாகித்து உருண்டுபுரண்டு வெள்ளம் கலிங்கால் “ஓ” வென்ற பேரிரைச்சலோடு கனகராயன் ஆற்றுப் படுக்கையில் தாவியது. அவர்கள் குளத்தை நெருங்கியபோது குளக்கட்டில் பலர் நின்றிருந்தார்கள். கலிங்குப் பாலத்தின் மீது நின்றிருந்த சிவர ரேடியல் சேற்றுக்களின் சில்லுக்களைப் பற்றி ரேடியல் சேற்றுக்களைத் திறந்துவிட முயல்வது தெரிந்தது. சிவக் கொழுந்து பெரிதாக வீறிட்டார்; “திறக்காதையுங்கோ ஐயோ திறக்காதையுங்கோ”

10

வண்டில் மாடுகளுக்கு வைக்கலை இழுத்து தொட்டியில் போட்டு விட்டு முத்தையர் மீண்டும் தலைவாசலுக்கு வந்தார். வானம் வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது. கடந்த நான்கைந்து நாட்களாக அழுது வடிந்த வானம் கண்ணீர்க் கறையின்றி அழுத்தித் துடைக்கப்பட்ட முகமாகத் தெரிந்தது.

வயலுக்கு ஒருக்காப் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது

வானத்து மழை வீட்டிருந்தாலும் நிலத்து வெள்ளம் வடிந்திருக்காது என்ற எண்ணமும் கூடவே எழுந்தது மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு வெளியே போவோம் என்ற எண்ணத்துடன் குந்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

மனதில் ஏனோ கடந்த வாழ்வின் நினைவுச் சுவடுகள் ஓயாது எழுந்தன. வெகு காலமாக மறந்திருந்த சிவபாக்கியத்தின் எண்ணத்துயர்கள் கிளர்ந்தன. அன்னத்தைக் கலியாணம் செய்து கொண்டதன் பின்னர், அவர் படிப்படியாகக்

கிளிநொச்சியை மறக்கத் தொடங்கியிருந்த வேளையில். யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது.

அது காணிக் கச்சேரிக்கான அழைப்பு. கிளிநொச்சியில் கணேசபுரத்தில் வழங்கப்படவிருக்கும் காணிகளுக்கு விண்ணப்பதாரிகளை அழைத்திருந்தார்கள். உண்மையில் அக் கடிதம் அவருக்கு வியப்பையே தந்தது. அவர் காணிக்கு விண்ணப்பித்தவர் அல்லர். அப்படி இருந்தும் அவரைக் காணிக் கச்சேரிக்கு அழைத்திருந்தார்கள்.

1936ஆம் ஆண்டு என்பது ஞாபகம்.

அந்நக அழைப்பை அசட்டை செய்து விட்டிருக்கவே அவர் முகலில் விரும்பினார். ஆனால் ஏதோ ஒன்று அவரைக் கிளிநொச்சிக்கு இழுத்தது.

காணிக்கச்சேரிக்கு 'சென்ற பின்னர்தான் விபரம் புரிந்தது. இரணைமடுக்குளத்தின் நிர்மாண வேலை செய்த பலரையும் காணிக் கச்சேரிக்கு அழைத்திருந்தனர்.

“காட்டுக்கு போய்ச் சிவிக்கிறதே...?” என்று பலர் காணிக் கச்சேரிக்கு வரவே இல்லை. அதிகாரிகள் வந்தவர்களை விசாரித்தார்கள்.

‘வருங்காலத்தில் விருத்தி அடையப் போகும் ஒரு பிரதேசம் கிளிநொச்சி நீங்கள் அங்க போய்க் குடியேறுவது நல்லது. கொலனியில் வீடு கட்டித் தருகிறோம். முதல் அறுவடை காணும் வரை மானியம் தருகிறோம். அங்கு உங்களுக்கு 4 ஏக்கர் நீர்ப்பாசனக்காணியும் ஒன்றரை ஏக்கர் மேட்டுக்காணியும் தரப்படும்...’

முத்தையரும் தெரிவானவர்களில் ஒருவராக இருந்தார் இரண்டு மனங்களுடன் அவர்வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தார்

“உங்களுக்கென்ன விசரே, பிறந்து வளர்ந்த யாழ்ப்பாணத்தை விட்டிட்டு கிளிநொச்சிக் காட்டுக்க போய் இருக்கம்போறன் என்கிறியள்? ஆனையளுக்கையும் பாம்புகளுக்

சையும் நான் எப்படி இரண்டு பிள்ளையளையும் வைச்சு கொண்டிருப்பன். உற்தம் சுற்றம் எல்லாததையும் விட்டிட்டு அனாதையள் போலக் காட்டுக்க போறதே? ..” என்று அன் னம் பொருமினாள்.

அவர் முதலில் எதுவும் பேசவில்லை. அவருக்கும் அவள் சொல்வது சரியாகவே பட்டது. தான் கிளிநொச்சிக்குக் குடியேற ஒத்துக் கொண்டமைக்கு அடி ஆழத்தில் சுயநலமான காரணம் ஏதாவது இருக்குமோ என எண்ணமிட்டார்.

“இங்க என்ன இருக்குது? பத்துப்பரப்புக் காணியில தோட்டம் செய்தால் காணுமே? நாலு ஏக்கர் நீர்ப்பாசனக் காணி... நெல் விளைஞ்சால் வருடம் முழுவதும் போதும்... ஒன்றரை ஏக்கர் மேட்டுக்காணி... எங்கட கணக்கில இரு பத்தினாலு பரப்பு. தோட்டம் செய்யலாம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் இனி வராது. அன்னம் கிளிநொச்சிக்குப் போவம்...”

கணேசபுரத்தில் அவருக்கு காணி கிடைத்து இரண்டாம் வருடமே அவர்கள் அங்கு குடியேறினார்கள். ஆரம்பத்தில் அன்னமும் பிள்ளைகளும் வாடிப்போய் கவலையோடு இருந்தார்கள். படிப்படியாக அவர்களுக்கு அவ்விடம் பிடித்துக் கொண்டது.

அவருக்கு அந்தநாள் நல்ல நினைவில் இருக்கிறது. கிளிநொச்சியின் குடியேறி இரு மாதங்களின் பின்னர் அவர் தனியனாக வண்டிப் மாடு கட்டிக் கொண்டு முருகண்டிக்கு வந்தார் ஆழ்மனதில் சிவபாக்கியத்தின் நினைவு. அவள் என்னவானாளோ?

முருகண்டிப்பிள்ளையார் பழைய கோலத்தில் இருந்தார் பதினாக ஓரிண்டு ஒலைக்கொட்டில்கள் முனைத்திருந்தன. ஆனால் சிவபாக்கியத்தின் குடிசை இருந்த இடம் காடுபற்றிக் கிடந்தது. புதுக்காடு அந்த இடத்தை அப்படியே பற்றியிருந்தது.

அவர் இதயம் துணுக்குற்றது. அந்த இடத்தில் வெகு நேரம் நின்றிருந்தார். அவளுடன் அவ்விடத்தில் கழித்த சம்பவங்களின் இனிய நினைவுகள். அப்படியே இருந்து விம்மத் தொடங்கினார்.

“சிவபாக்கியம்... என்னை மன்னித்துவிடு...” என்று இதயம் ஓலமிட்டது.

அவர்கள் என்னவானார்கள்? யாரிடம் விசாரிப்பது? பத்தொன்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு யாரிடம் விசாரிப்பது? “எனக்காக அவள் காத்திருந்திருப்பாள்? வருவேன் வருவேனென்று வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருப்பாள். ஏமாற்றம்... நான் அவளை ஏமாற்றி விட்டன். நான் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது பாவி... பாவி...” விழிகள் கலங்கின.

ஆச்சி செத்த போது கூட அழவில்லை. அவருக்கு விருத்தெரிந்து அன்றுதான் அழுதார். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கழுவாய் தேட வழிந்து மண்ணில் சிந்தியது.

“எங்களுக்கு ஒரு புதுக்குடிசை... அதில்தான் நாங்கள் வாழப் போறம். கனக்கக் குழந்தைகள் பெற வேணும். அப்பதான் நல்லது” என்று சிவபாக்கியம் ஒரு நாள் கூறி வெட்கப்பட்டாள்.

“நான் உங்களை விட்டு ஒருக்காலும் பிரியவே மாட்டன். நிழல் போலத் தொடருவன். நீங்களும் என்னைவிட்டுப் பிரியக் கூடாது. அதை என்னால் தாங்கவே முடியாதுங்க...” என்று ஒருநாள் அவள் விம்மினாள்.

“இஞ்சுபாருங்க. எங்கள் உறவின் பயன்... உங்கபிள்ளை...” அவள் அவர் வலக்கரத்தை எடுத்து அடிவயிற்றில் வைத்து அழுத்திக் காட்டினாள்.

எல்லாம் ஒருநாள் திருநாவுக்கரசின் வருகையுடன் அழிந்து போயின. அன்னத்தின் அழுகையுடன் கரைந்து போயின.

அவர் வலையுடன் எழுந்திருந்தார் முருகண்டியிலிருந்து கணேசபுரத்திற்குத் திரும்பி வந்தபோது இருள் நிலத்தினைக் கவனிப்பதற்குத் திரும்பி வந்தபோது இருள் நிலத்தினைக் கவனிப்பதற்குத் திரும்பி வந்த அவரை அன்னம் கவலையோடு விசாரித்தாள். அவர் எதுவும் கூறவில்லை.

எதைக் கூறுவது?

எப்படிக் கூறுவது?

“என்னைக் கரைச்சல் கொடுக்காதே...” என்று அவர் கத்தினார்.

“இந்த மனிசனுக்கு என்ன பிடித்தது...?” என்றபடி அன்னைம் விலகிச் சென்றாள்.

பலநாட்கள் சென்றதன் பின்னரே அவர் பழைய நிலைக்கு வர முடிந்தது. நெஞ்சத்து அறையில் ஓயாது ஒரு முளுக்குத்தி இரணமாக்கியபடி இருந்தது.

“சிவபாக்கியம் நீ என்னவானாயோ...?”

அவள் என்னவானாள் என்ற இரகசியம் அவருக்குத் தெரியவில்லை.

கிளிநொச்சியின் பல்வேறு கிராமங்களுக்கும் அவர் செல்ல நேர்ந்தபோது அவ்விடங்களில் எதிர்ப்படும் பெண்களை ஏறிட்டுப் பார்ப்பார் அவர் சிவபாக்கியத்தை அவர்களுள் தேட முயன்றார்.

ஏமாற்றம்.

வானம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. வெயில் எறிந்தது.

அடுக்களைக்குள் சொர்ணம் சமைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

சொர்ணத்தின் கலியாணத்தை விரைவில் முடித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. அவருக்கும் வயதாகி விட்டது. சாதாரண மனிதர்களின் ஆயுட் காலத்திலும் பார்க்க அவர் வாழ்ந்துவிட்ட காலம் அதிகம். அவரை யொத்த பலர் இறந்தவிடத்திக்குப் பூல் முளைத்து வெகுகாலக் கழிவு முடிந்து விட்டது.

81 வயதுக் கிழவர் அவர். உடலும் உள்ளமும் தளராத இருப்பதால், நோய்களின் உறைவிடமாக அவர் மாறிவிடவில்லை.

சொர்ணத்திற்கும் 26 வயதாகிறது.

இந்தவருடம் எப்படியாவது கலியாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும்.

வானத்தில் சிறியதொரு கருமேகத்திரள் மிதந்தது.

அவர் எழுந்து புறப்பட்ட போது படலையைத் திறந்து கொண்டு தம்பிராசா வந்தான். சயிக்கிளை முற்றத்து முன்கிளுவையில் சார்த்திவிட்டு அவரைப்பார்த்து சிரித்தபடி ஏறினான். அவன் கரத்தில் கனத்த ஒரு புஸ்தகம் கிடந்தது.

“அம்மான், எங்கையோ வெளிக்கிட்ட மா திரி...”

“வயல் பக்கம் போவம் என்று பார்த்தான் .. நீ வா கம்பி குளத்தில் கலிங்கு பாய்ந்தும் நீர் குறையிறதாக வில்லை யாமே ?”

“ஓமோம்... இந்தப் புஸ்தகத்தைப் பார்த்தியளே...? ஞானம் கடடும்போது அதில் நீங்களும் வேலை செய்திருக்கிறீர்கள் .. என்ன...?”

“இது என்ன புஸ்தகம் வலு பெரிசாக் கிடக்குது...?”

அவன் அப்புத்தகத்தை அவரிடம் நீட்டினான். அவர் வாங்கிப் பார்த்தார்.

“இது இங்கிலிஷ் புஸ்தகம்.”

“ஓம் அம்மான்.. இதை கென்னடி எழுதி இருக்கிறார்...”

“எந்தக் கென்னடி..? இரணைமடுக் குளத்தைக் கட்டிய கென்னடியா?” என்று அவர் ஆவலோடு கேட்டார்.

“ஓம் அவர் இலங்கையில் கழித்த நாட்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதி இருக்கிறாராம் . இரணைமடுக்குளத்தைப் பற்றியும் எழுதி இருக்கிறாராம். கன படங்களும் இதில் இருக்கிறது... அவரே எடுத்துச் சேர்த்திருக்கிறார். இதிலை பாருங்கோ ஒருபடத்தில் ஆணும் பெண்ணும் இருக்கினம். பெயரில்லை .. காட்டுக் கிராம மக்கள் எனப் படத்தின் கீழ் சூறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்தப் படத்தில் உங்கட சாயலில் அந்த ஆண் இருக்குது அம்மான் .. கூடப்பெண் இல்லாமலிருந்தால் நீங்கள் என்று நம்பியிருப்பன்...”

அவன் அந்தப்புத்தகத்தை விரித்து எதையோதேடத் தொடங்கினான். அவர் பேயறைந்தவர் மாதிரி ஒருகணம் விக்கித்துப் போனார்.

அவருக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது ஒருநாள் முருகன்டிக்கு வந்த கென்னடித் துரை. அவரையும் சிவபாக்கியத்தையும் ஒருங்கே கண்டுவிட்டு இருவரையும் நிறுத்தி வைத்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்திருந்தார். அந்தப் படமா? இதயம் ஆவலால் துடித்தது. அதில் சிவபாக்கியம் இருப்பாள்.

“இந்தப் புத்தகத்தை எங்கட இஞ்சினியர் தந்தார் படித்துப் பார்க்கும்படி. சும்மா தட்டிப் பார்த்தன் அப்படம் கண்ணில் பட்டது. இந்தா இருக்குது..”

அவன் புத்தகத்தை அவரிடம் விரித்தபடி நீட்டினான். அவர் வாங்கிப் பார்த்தார். முகத்தில் வியர்வைத் துளிள் அரும் பின. சந்தேகமில்லை அப்படத்தில் அவரும் சிவபாக்கியமும் நின்றிருந்தனர். படம் ஒரு முழுப்பக்க மளவில் பெரிதாகப் புத்தகத்தில் இடம் பெற்றிருந்தது.

அரையில் கட்டிய வேட்டி. தோளில் சால்வை. வாரி இழுத்துக் கொண்டை கட்டிய தலை. தடித்த மீசை. அவர்தான். அவர் அருகில் பாவாடை சட்டையுடன் சிவபாக்கியம் நின்றிருந்தாள். அப்படத்தை உற்றுப் பார்த்தார் அவர்.

“உங்கட சாயல் பார்த்தியனே, அம்மான்”

“ஓமடா தம்பி. ஆனால் நானில்லை” மனமறிந்து பொய் சொன்னார் அவர். ஏன் அவர் பொய் சொல்ல வேண்டும்? காரணம் அவருக்குப் புரியாமல் இல்லை.

அந்தப்படத்தை மீண்டும் மீண்டும் பார்க்க ஆவல் ஏற்பட்டது. அப்புத்தகத்தில் அவர்களைப் பற்றியும் கென்னடித் துரை ஏதாவது எழுதியிருப்பாரோ?

அவர் நெற்றியைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“இண்டைக்கு சரியான புளுக்கம்.. திரும்பவும் மழைவரப் போகுது போல. என்ன வெயில்...?”

“ஓமம்மான்...”

“இந்தப் புத்தகத்தை படித்துவிட்டு என்ன எழுதி இருக்கிறார் என்று சொல்லு, தம்பி...”

“தன்னுடைய அனுபவங்களை எழுதி இருக்கிறாராம். இலங்

கையில் தான் கண்ட கேட்டவற்றை எழுதி இருக்கிறார். அந்த மனிதர்கள் வித்தியாசமானவர்கள் தான். ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து இங்குவந்து வாழ்ந்து. அந்த அனுபவங்களை எழுதியும் வைத்திருக்கிறார்கள். எங்கள் நாட்டவர்கள் எத்தனையோபேர் இன்று வெளிநாடுகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் எத்தனையோர் இப்படி எழுதக் கூடியவர்கள்..?’

தம்பிராசா கூறுபவவை எதுவும் அவருக்குக் கேட்கவில்லை. மனதில் உறங்கிக் கிடந்தவை உயிர்த்தெழுந்து அவரை ஆக்கிரமித்தன. மெதுவாகத் தலைஇடிப்பது போல பட்டது. மார்பிலும் இலேசான வலி.

தலைவாசல் வாங்கில் அமர்ந்திருந்த தம்பிராசாவின் விழிகள் அடுக்களைப் பக்கமாகச் சொர்ணத்தைத் தேடின. சொர்ணம் வெளியில் வரவில்லை.

அவன் வந்தது அவளுக்கு தெரியவில்லையோ?

அவன் செல்வதற்காக எழுந்திருந்தான்.

வாறன் அம்மான்...’ என்று சற்று பலமாக கூறினான்.

‘சரி தம்பி ’ என்றார் முத்தையர்.

அவன் விடை பெற்றுச் சென்றதன் பின்னரும் அவர் கலக்கம் தீரவில்லை. சொர்ணம்வந்து அவரைச் சாப்பிட அழைத்த போது ‘இப்ப பசிக்கவில்லை பிள்ளை. கொஞ்ச நேரம் செல்லச் சாப்பிடுகிறன்’ என்றார்.

சால்வையை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வயல் பக்கமாகப் புறப்பட்டார். வெள்ளம் பாதையில் வடிந்திருக்கவில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் அகதிகள் நிறைந்திருந்தார்கள் வயலில் வெள்ளம் நிறைந்திருந்தது. பயிர்கள் தெரியாத அளவிற்கு வெள்ளம் அவற்றினை மூடி நின்றுருந்தது.

ஒருகணம் ஏக்கம் மனதில் நிறைந்தது. பயிர்கள் யாவும் நாசமாகி விட்டன. கதிரும் குடலையுமாக இருந்த பயிர்கள் இந்த வெள்ளத்திற்கு பாழாகி விடும். கால்வாய்களில் வெள்ளம் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அவர் திரும்பி வந்தார். வரும் வழியில் வடிவேலு அச் செய்தியைச் சொன்னான்: “இரணைமடுக்குளம் உடைக்கப் போகுதாம்... அணைக்கட்டில் நீர் கசியத் தொடங்கியிருக்குதாம்.”

“கடவுளே...” என்றார் முத்தையர், “இரணைமடு உடைத்தால் கிளிநொச்சியே இருக்காது..”

11

அதிகாலை மழைக்குளிரில் இரணைமடுக் குளத்தின் அணைக்கட்டில் நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் குமாரசாமி நின்றிருந்தார். குளத்தில் இருபத்தைந்து அடிக்கு நீர்மட்டம் உயர்ந்திருந்தது. கடந்த மூன்று மாதங்களாகக் கலிங்கினூடாக நீர் தொடர்ந்து பாய்ந்து கொண்டேயிருந்தும், இன்னமும் நீர்மட்டம் குறைவதாகத் தெரியவில்லை.

அணைக்கட்டிலிருந்து கொண்டு பார்க்கும்போது, பரந்த கடலாக நீர்ப்பரப்புத் தெரிகிறது. கலிங்கினூடாக நீர் பொங்கிப்பாய்வதும் கழிவாற்றில் பேரிரைச்சலிட்டபடி நீர் சுழித்து விரைவதும் தெரிகிறது. குளத்திலிருந்து வெளியேறும் நீர், கனகராயன் ஆற்றுப்படுக்கையின் அருகிலிருக்கும் குடிமனைகளை வெள்ளத்துள் ஏற்கனவே ஆழ்த்தத் தொடங்கியிருந்தது. வானுக்குக் கீழுள்ள கொங்கிறீற்றரை பலவிடங்களில் வெள்ளச் சுழிப்பினால் தகர்த்தெறியப்பட்டிருப்பதை அவர் கண்டார்.

குளத்தின் கொள்ளளவின் பூரண நிலையில் நீண்ட நாட்களாக நீர் நிற்பது அவருக்குத் திருப்தியாகவில்லை. மனதிற்குள் இனந்தெரியாத கலக்கம் படர, கவலையோடு அணைக்கட்டைக் கவனித்துக்கொண்டு கிழக்குப் பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

அவ்வேளை கலிங்குப் பாலத்தின் மீதாக ஏறிவந்து, தம்பிராசாவும் அவருடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

அவனை அவர் கவலையோடு பார்த்தார்.

“நீர்மட்டம் முப்பத்தைந்தடி எட்டங்குலம்... இன்னமும் குறைவதாகவில்லை. முப்பத்தினான்கு அடி தேங்கவேண்டிய குளம் ஏறத்தாழ இரண்டடி கூடுதலாகத் தேங்கிவிட்டது. தொடர்ந்து மூன்று மாதங்களாகக் கலிங்கு பாய்ந்தும் நீர் குறைவதாகவில்லை .”

“கலிங்கிற்கு மேலால் இரண்டடி பாங்கிறது .. அப்படியும் நீர்மட்டம் குறையவில்லையே, சேர் ..”

“வெளிச்செல்லும் நீரினளவு குளத்துக்கு உள்ளேயும் வந்து கொண்டிருக்குது, தம்பிராசா. பொதுவாக இக்குளத்தின் நிறை நீர்மட்டம், ஒரு மாதத்திற்குமேல் இருப்பதில்லை. அதற்குள் நீர்த்தேவை காரணமாக நீர் எடுக்கப்பட்டு வயல்களுக்குப் பாய்ச்சப்பட்டு, நீர்மட்டம் குறைந்துவிடும். ஓவசச்சுறேசன் நிலையில் நீண்டநாள் நீர் தேங்கியிருப்பது குளக்கட்டைப் பாதிக்கும். குளக்கட்டு மண் நல்லா ஈரம்டைந்திருக்கும். மழையும் நிக்காது பெய்யுது. அதுவும் கட்டை ஈரஞ்சுவர வைச்சிருக்கும் ”

“அப்படியிருந்தால் ஏதாவது...?” அவன் அவரைப் பார்த்தான். அவர் அவனை ஆழமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தார். நீர்மட்டம் தொடர்ந்து உயர்வாக இருந்தால் நீர், அணைக் “கட்டினுள் ஊறி வெளியே கசிப்பார்க்கும். பெரும்பாலும் அத்தகைய கசிவு அணைக்கட்டின் இடைப் பகுதியில்தான் ஏற்படும்...”

“குளம் உடைத்தால்...”

அவர் அவனைக் கோபத்தோடு பார்த்தார்.

“அப்படிச் சொல்லாதே .. ஒருக்காலும் அப்படி நடக்காது. நடக்கவும் கூடாது. இருபது வருசமாக நான் இந்தக் குளத் தோடு வாழுறன் .. ஆன்னமும் இரண்டு மாதங்களில் றிற்றயராக இருக்கிறன்... என் காலத்தில் அப்படி ஒரு பேரழிவு ஏற்படக் கூடாது.”

அவன் மௌனமாகி விட்டான். அவர்கள் அணைக்கட்டில்

நடந்தார்கள். இருவரின் விழிகளும் அணைக்கட்டின் கீழ்ப்புறச் சாய்வையும் வெளிப்புறச்சாய்வையும் அவதானமாகக் கவனித்தன. ஒவ்வொரு அடியாக விழிகள் நகரும்போது குமாரசாமியின் முகத்தில் நிம்மதி கோடிட்டது.

“கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் வாழ்வும் வளமும் இந்த இரணைமடுக் குளம்தான், தம்பிராசா. இதற்கொன்று நடந்தால் இங்கு வாழ்கின்ற அறுபதினாயிரம் மக்களின் எதிர்காலமும் சரி பன்னங்கட்டி, முரசுமோட்டை, பரந்தன், கண்டாவளை, பண்டிமோட்டை, தட்டுவங்கொட்டி ஆகிய கிராமங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும். வயல்கள் யாவும் பல வருடங்களுக்குச் செய்கைபண்ண முடியாத அளவிற்கு மணல் மூடிவிடும். மக்களும், கால்நடைகளும் வெள்ளத்துள் மூழ்கி எங்கும் மரணஓலம் எழும். கிளிநொச்சி மீண்டும் இன்றைய நிலைக்கு வர இன்னமும் நூறு ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியவரும்.” இவ்வாறு ஆவேசமாகக் கூறிக்கொண்டு வந்தவர் அணைக்கட்டின் மத்திய பகுதிக்கு வந்ததும் அப்படியே சிலகணங்கள் சிலையோடி நின்றுவிட்டார்.

“இவை மட்டுமல்ல, சேர். குளத்திற்கு ஒன்று நடந்தால் அதனால் ஏற்படும் மறைமுக விளைவுகள் பாரதூரமான வையாகவிருக்கும். குளம் உடைத்தால், கிணறுகளில் நீரிருக்காது. எங்கும் வறட்சி. தாண்டவமாடும். தோட்டங்கள் எதிலும் பசுமை என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. வயல்கள் யாவும் தரிசாகிவிடும். கூலிவேலை செய்து பிழைக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் வேலையிழந்து பட்டியியால் மடியும் நிலை ஏற்படும். நெல்லை நம்பியிருக்கின்ற ஆலைகள் இழுத்து மூடப்படும். வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் பொருள் வாங்குவோரின்றிக் கிடக்கும். கிளிநொச்சி மீண்டும் காடு அடர்ந்து மக்கள் வாழ முடியாத அவன் இவற்றினைச் சொல்ல எண்ணினான். ஆனால் இவற்றை அவனால் சொல்ல முடியவில்லை. ஏனெனில் குமாரசாமியின் விழிகள் நிலைத்தவிடத்தினை அவனும் கண்டான். அணைக்கட்டின் மத்திய பாகத்தில் கீழ்ப்புறச் சாய்வின்

அடிவாரத்தில், நீர் மெதுவாகக் கசியத் தொடங்கியிருந்தது. "ஓ...மை கோட்..." என்றார் குமாரசாமி. அவர் உடல் தளர்ந்து போனது. மெதுவாக உடலில் நடுக்கம் பரவியது. அணைக்கட்டின் உச்சியிலிருந்து பார்க்கும்போது, நாற்பது அடிகளுக்குக் கீழ், அடிவாரத்தில் நீர் கசிந்து சிறுகுட்டையாகத் தேங்க ஆரம்பித்திருந்தது.

அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். தூரத்தில் தாவரப் பரப்பும் அவற்றிடையே குடிமனைகளும் தெரிந்தன. தொடங்கியிருக்கும் அபாயத்தின் அழிவு தெரியாமல் மக்கள் அவற்றில் நடமாடினார்கள்.

தம்பிராசா அணைக்கட்டின் கீழ்புறச் சாய்வு வழியாக நீர் கசிகின்ற இடத்திற்கு இறங்கப் பார்த்தான்.

"இறங்காதே... மண் இழகியிருக்குது... அப்படியே மண் சரியத் தொடங்கிவிடும் உடனடியாகப் போய் டி. டி.க்கு அறிவி. இரிகேசன் லேபர்ஸ் எல்லாரையும் அழைத்துவா..."
"சேர்..."

"பயப்படாதே... எதுவும் நடக்காது" அவர் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறுவதுபோலத் தனக்குக் கூறிக் கொண்டார். தம்பிராசா சென்றதன் பின்னர் அவர் கசிவு நிகழும் இடத்தில் நின்றுநீருந்தார் கசிவு மெதுவாக அதிகரிப்பதுபோல ஒரு மணப்பிரமை, அப்படியில்லை.

எவ்வளவு தண்ணீர் அவமாக வெளியேறுகிறது?: "இந்த மூன்று மாதங்களிலும் இரணைமடுக் குளத்தின் கலிங்கால் வெளியேறிய நீரினைக் கொண்டு, இரணைமடுக்குளம் போல இன்னமும் ஐந்து குளங்களை நிரப்பியிருக்கலாம்" என அவர் கணக்கிட்டிருந்தார். வீணே இவ்வளவு நீரும் ஆனையிறவு பரவுக்கடலில் சங்கமமாகிக் கடலுடன் சேர்கிறது.

"இந்தக் குளத்தை உருவாக்க ஐம்பது ஆண்டுகள் முயன்றிருக்கிறார்கள். 1856இல் வடபிராந்திய அரசாங்க அதிபர் ஷலக் இந்தக் குளத்தின் நிர்மாணத்திற்கு அடிகோலினார். எத்தனை ஆங்கிலேயப் பொறியியலாளர்களும் மக்களும் இந்தப் பாரிய குளத்தைக் கட்டி முடிக்கப் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் உருவாக்கி அளித்த இந்தச் செல்வத்தை இப்படி அவமாக இழக்க..." மேற்கொண்டு அவரால் சிந்திக்க முடியவில்லை.

மீண்டும் கசிவிடத்தைப் பார்த்தார் அவர் இதயம் நின்று விடும்போல அணைக்கட்டில் சீழ்புறச்சாய்வில் மெதுவாக ஒருபகுதி மண்பிளவுறத் தொடங்கியது. அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, உட்புறமாகக் குடைந்து எடுத்த மாதிரி, அணைக்கட்டின் மண் சரிந்து பொத்தென அடிவாரத்தை நோக்கிக் இருக்கத் தொடங்கியது.

அணைக்கட்டு உடைக்கின்றதா?

அவர் அப்படியே உறைந்து போனார்.

நல்ல வேளை தொடர்ந்து மண் சரிவு ஏற்படவில்லை. நீர் ஊறியிருந்த மேற்படை மண்சரிந்தது. உட்புற மண்ணில் நீர் ஊறாத வறட்சி அவருக்கு ஓரளவு நிம்மதியைக் கொடுத்தது.

தூரத்தில் ஜீப்புகள் விரைந்து வருவது தெரிந்தது. நீர்ப்பாசன அதிகாரிகள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மனதில் இனத் தெரிபாத நிம்மதி பிறந்தது.

அரைமணி நேரத்துள் அணைக்கட்டில் நீர்ப்பாசனத் திணைக்கள அதிகாரிகளும் தொழிலாளர்களும் கூடிவிட்டார்கள் எல்லோரது முகங்களிலும் கவலை தெரிந்தது ஆனால் கிளி நொச்சிப் பிராந்தியப் பிரதிப் பணிப்பாளர் சபாரத்தினம் மட்டும் திடமக இருந்தார். கம்பீரமான அந்த உருவத்தின் முகத்தில் கலக்கத்தின் ரேகைகள் படியவில்லை. அபாயத்தைக் கண்டும் கலங்காது எதிர் கொள்ளும் தளபதியின் திடம் தெரிந்தது.

“மிஸ்டர் குமாரசாமி தேயர் இஸ் நத்திங்கு வெறாறி.. கவலைப்பட இதில் எதுவுமில்லை. நான் எப்படி நடந்திருக்கும் என்று நினைத்தேனோ அப்படித்தான் இந்தச் சேதம் நடந்திருக்குது. குளத்திற்கு எதுவும் நடக்காது.. இப்போது உடனடியாக இரண்டு வழிகளை நாங்கள் கையாள வேண்டும். ஒன்று குளத்திலுள்ள நீரைத் துரிதமாக வெளியேற்றி நீர்மட்டத்தைக் குறைப்பது. மற்றது நீர் கசிந்து மண் சரிவு ஏற்பட்ட இடத்தில் மண்முடைகளை அடுக்கி மேலும் மண் சரியாது தடுப்பது. ரேடியல் கேற்றுக்களைத் திறந்து

நீரை வெளியேற்ற வேண்டும். அக்காரியத்தை அவசரமாகச் செய்யக் கூடாது. பாரிய இருப்புக்கதவுகள் பதினொன்றையும் திடீரெனத் திறந்து விட்டால் பெருந்தொகையான நீர் வெளியேறும். ஒரேயடியாகச் சென்று குளத்திற்கு முன்பரந்து கிடக்கும் கிராமங்களைத் தாக்கிவிடும். அதனால் ரேடியல் கேற்றுக்களை நிதானமாகத் திறவுங்கள் அரையடி திறவுங்கள். அதற்குள் ஜீப்பில் ஒலிபெருக்கி இணைத்து மக்களை எச்சரிக்கை செய்யுங்கள். மக்களை பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு குடிபெயரச் சொல்லுங்கள். அணைக்கட்டுக்கு மண்மூடைகளை நிரப்பி அடுக்குவீற்கு இப்போது எங்களுக்கு பெருமளவு மனிதசக்தி தேவை. கிளிநொச்சி மக்களுக்கு நிலைமையை அறிவியுங்கள். வாகனங்கள் வைத்திருப்பவர்களை மக்களை ஏற்றிக் கொண்டு வரச் செய்யுங்கள். இவ்வளவும் விரைவாக நடைபெற வேண்டும். இன்னமும் இரண்டு மணி நேரத்தில் ரேடியல் கேற்றுக்கள் பூரணமாக திறக்கப்பட்டு விடும் ..

கிளிநொச்சிப் பிராந்தியப் பணிப்பாளர் சபாரத்தினத்தின் கட்டளைகள் உடனடியாக நிறைவேற்றப்பட்டன. தம்பிராசாவும் இன்னும் சிலரும் ஜீப்பில் ஏறி மக்களைத் திரட்டப் புறப்பட்டார்கள். குமாரசாமி ரேடியல் கேற்றுக்களைத் திறக்குமாறு பணித்தார்.

மழை மீண்டும் தூறத் தொடங்கி இருந்தது “ஓ” வென்ற இரைச்சலோடு கலிங்கு நீர் தாவிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கலிங்குப் பாலத்தின் மீது ஏறி வலதுபக்க ரேடியல் கேற்றுக்கள் இரண்டையும் மெதுவாகத் திறந்தார்கள். ரேடியல் கேற்றுக்கள் மேலே உயர் நீர் பீறிட்டு வெளியே அழகத்தால் பத்தடி பாயத் தொடங்கியது. முழுமையாக அக்கதவுகள் திறக்கப்படவில்லை. இடது பக்க ரேடியல் கேற்றுக்கள் ஒன்பதையும் அதே மர்திரி மேலே மெதுவாக நிதானமாக உயர்த்தினார்கள்.

அந்த வேளையில் தான் சிவக்கொழுந்து. “திறக்காதையுங்கோ...” ஐயோ திறக்காதையுங்கோ...” என்று அலறியபடி ஓடிவந்தார். கலிங்குப் பாலத்தில் நின்றிருந்தவர்க

ளுக்கு சிலக்கொழுந்தின் அலறல் கேட்கவில்லை கவிங்கால் நீர் பாயும்போது ஏற்படும் பேரிரைச்சலில் எதுவும் கேட்க நியாயமில்லை.

நுங்கும் நுரையுமாக குளத்து நீர் பொங்கிப் பாய்ந்தது. கனகராயன் ஆற்றில் நீர் வெகு அகலத்திற்குப் பரவத் தொடங்கியது. அகலத்திற்குப் பரவியதோடு, நீர் மட்டமும் உயரத் தொடங்கியது.

ஆற்றின் போக்கில் குடியிருந்த மக்களைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு இடம்பெயருமாறு ஜீப்பில் ஒலிபெருக்கி மூலம் தம்பிராசா குழுவினர் எச்சரித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் நீர்மட்டம் ஆற்றில் உயர்ந்ததுடன் பரவிப் பாயவும் தலைப்பட்டது.

விரைந்தோடும் நீரின் போக்கிற்கு முதலில் அழிவு பன்னங்குட்டிப் பாலத்திற்கு ஏற்பட்டது. கிளிநொச்சி வட்டக்கச்சி சியை இணைக்கும் பாதையில் ஓரிடம் பன்னங்குட்டிப் பாலமாகும். கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரிக்கு பிரசவ நோகண்ட மருமகளை வண்டியில் ஏற்றி வந்து கொண்டிருந்த கந்தையின் கண்முன்னால் பொங்கி வந்த பெரு வெள்ளம் பன்னங்குட்டியைத் துண்டித்துக் கொண்டு பாய்ந்தது. சற்று முன் வண்டி சென்றிருந்தால் அந்த வெள்ளத்தில் அள்ளுபட்டிருக்கும். கண்முன்னால் 200 யார் வீதியை அப்படியே வெள்ளம் அள்ளிச் சென்றதைப் பயப் பிராந்தியோடு அவர் பார்த்தார்.

ஆற்றின் அருகில் இருந்த வீடுகள் வெள்ளத்தில் அள்ளுப் பட்டன. குடிசைகள், ஓடங்களாய் மிதந்தன. ஆடு, மாடுகள், கோழிகள் யாவும் விரைந்து பாய்ந்துவந்த வெள்ளத்தால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டன. பட்டியோடு நின்றிருந்த மாடுகள் வெள்ளத்தில் இழுபட்டுச் செல்வதைக் கண்டும் எதுவும் செய்ய முடியாது நின்றிருந்தனர். தமது உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அவர்கள் விரைந்தனர்.

வீடுகள் பல இடங்களில் துண்டிக்கப்பட்டன. வெள்ளம்

தங்குதடையின்றிப் பரவிப் பாயத் தொடங்கியது. அரை குறையாக எரிந்து கொண்டிருந்த மாணிக்கத்தின் பிரேதமும் சிவக்கொழுந்தின் நெற் சூடுகளும் வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டு ஆனையிறவில் சங்கமமாக விரைந்தன. ★

12

புதையில் வெள்ளம் நின்றிருந்ததால், வண்டிவை மிக அவதானமாகச் செலுத்தி வந்தார் முத்தையா அம்மாள். அந்தப் பாதையில் நடந்து பழக்கப்பட்ட காளையாதலால், அந்த திரிக்கை வண்டிவை அலட்சியமாக இழுத்துக் கொண்டு கழுத்துச் சலங்கைகள் சப்திக்க பிரதான வீதியில் ஏறியது.

பிரதான வீதியில் வெள்ளம் நிற்கவில்லை.

வண்டிவைத் திருப்பி இரணைமடுக்குள் பக்கமாக அவர் செலுத்தினார்.

“குளம் உடைக்கப் போகுதாம்” என்ற வார்த்தைகள் அவர் காதுகளில் ஒலித்தன. மனத்தில் கலக்கமும் துயரமும் நிறைந்தது. குளம் உடைய வாய்ப்பில்லை என உள்மனம் கூறியது.

இரணைமடுக் குளத்திற்குப் போகும் பாதையில் திரும்பிய போது தெரிந்த சிலர் எதிர்ப்பட்டனர்.

“அணையில கசிவு ஏற்பட்டிருக்குதாம்...” என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் மனதில் சிறிது ஆறுதல் பிறந்தது.

குளக்கரையை நெருங்கியபோது, கலிங்கு நீர் பாய்கின்ற

★ (குறிப்பு:- இந்த அத்தியாய விபரணங்களுக்கு நீர்ப்பாசனத் தொழில்நுட்பவியலாளர் திரு எஸ். எஸ். அச்சுதன் பிள்ளை எழுதிய “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்ற கட்டுரை ஆதாரம். “அருவி” இதழ்-5. நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கழக வெளியீடு.)

பேரிரைச்சல் எழுந்தது. நீர் சுழித்தபடி ஆற்றுப் படுக்கையில் விரைவதும் தெரிந்தது.

“கடைசித் தண்ணி இல் லா ம ல் எ த்த ணை தடவை வேளாண்மை அழிந்திருக்குது. எவ்வளவு தண்ணி இங்க அவமாக ஓடுது. இயற்கைக்குக் கொஞ்சம்கூட ஊரக்கமில்லை. பயிருக்குத் தேவையான தண்ணீரே பயிர்களை அள்ளிக் கொண்டு போகுது” என எண்ணமிட்டார்.

வண்டில் காளை மெதுவாக நகர்ந்தது. எதிரில் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடப்பது தெரிந்தது. புாதையில் குழிகள் தென்பட்டன. அவர் அவதானமாக வண்டிலைச் செலுத்தியபடி, பார்த்தார்.

அவர் கண் முன்னால், “ஐயோ.. திறக்காதையுங்கோ திறக்காதேயுங்கோ...” என்று அலறியபடி சிவக்கொழுந்து நிலத்து வெள்ளத்தில் சரிவதைக் கண்டார். அவரைச் சிங்காரம் சரியாது பற்றிக் கொண்டான்.

முத்தையாவால் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. திறக்கப்பட்ட ரேடியல் கதவுகள் குளத்து நீரை முட்டிமோதி வெளியில் தள்ளியபோது காரணம் புரிந்தது. கண்டாவளையில் சூடு வைக்கப்பட்டிருக்கும் நெற்கதிர்கள், ஆனையிறவுக் கடலில் மிதக்கப் போகின்றன என்பது புரியாமலில்லை.

அவர் வண்டிலை நிறுத்திவிட்டு சிவக்கொழுந்தை நோக்கிச் சென்றார்.

அவரைக் கண்டதும் சிவக்கொழுந்து வீரிட்டுக் கத்தினார்: “எல்லாம் போச்சுது, அம்மான் என்ற சூடு.. காணி, பணம் எல்லாம்... என்ற பிள்ளையிள்ளை வாழ்வு எல்லாம் போச்சுது...” அவர் தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

“டேய் சிவக்கொழுந்து, என்ன சூழந்தை மாதிரி...”

“எனக்குத் தலையைச் சுத்துது அம்மான்.. நெஞ்சுக்க என்னமோ செய்யுது. மயக்கமா வருகுது அம்மான்...”

“சிங்காரம், இவனைத் தூக்கி வண்டியில் ஏத்திவிடு” என்றார், முத்தையா. சிங்காரம் சிவக்கொழுந்தை அலாக்காகத் தூக்கி வண்டியில் ஏற்றி விட்டான். கூடார வண்டில் அதில் அப்படியே சிவக்கொழுந்து முடங்கிப் படுத்துக் கொண்டார்.

அவர் வண்டியைத் திருப்பினார்.

“அம்மான்.. அவரை அவரின்ற மச்சான் சின்னப்பு வீட்டில் வீட்டுவிடுங்கோ. நான் இவரின்ற வீட்டில் சொல்லி விடுகிறேன். வெள்ளத்துக்க கண்டாவளைக்குப் போக முடியாது” என்றான் சிங்காரம்.

முத்தையா தலையை ஆட்டினார்; வண்டில் வந்த பாதையில் செல்லத் தலைப்பட்டது.

பத்து நிமிடங்கள் வரையில் வண்டியில் படுத்துக் கிடந்த சிவக்கொழுந்து மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“அம்மான்... நான் இனி என்ன செய்யப் போறன்?...” என்று அழுதார்.

“ஏன்ராப்பா?...”

“கடன் உடன்பட்டு இருந்தவற்றையெல்லாம் வித்து வயலில் கொட்டினேன். கடைசியாளின்ற கவியாணத் தக்காக-இப்ப எல்லாம் வெள்ளத்தோட போய்க் கொண்டிருக்கும்...”

“எல்லாம் மனிசனுக்குத்தான் சிவக்கொழுந்து. நம் நினைக்கிறபடி எதுதான் நடக்குது. ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்ட மாதிரி எல்லாம் நடக்குது. வாழ்க்கையே அப்படித்தான். நம்பிக்கை இழக்காதே இது. போனால் போகட்டும். உடலில் வலிமையும் உள்ளத்தில் உறுதியும் இருந்தால் காணும். வயல் நம்மைத் தொடர்ந்து வஞ்சிக்காது. சிவக்கொழுந்து. மனதைத் தேற்றிக் கொள்...”

“நான் கடுமையாக ஆசைப்பட்டீட்டன் அம்மான்”

“அதில தப்பில்ல சிவக்கொழுந்து ஆனால், ஆசைப்பட்ட

தெல்லாம் நடக்கவா செய்யுது ?”

சிவக்கொழுந்தை சின்னப்புவின் வீட்டில் கொண்டுவந்து சேர்த்தபோது, மாலைப் பொழுது கடந்திருந்தது.

சின்னப்பு வீட்டிலில்லை. பார்வதி துடித்துப் பதைத்து ஓடி வந்தாள்.

“என்ன என்ன? என்ன அம்மான் நடந்தது...?”

“ஒன்றுமில்லைப் பிள்ளை ” என்றார் முத்தையா. வண்டிவை விட்டுச் சிவக்கொழுந்து இறங்கித் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டார். அவர் முகம் கவலையில் தோய்ந்து வாடிக் கிடந்தது. முத்தையா நடந்தவற்றைச் சுருக்கமாகச் சொன்னார்.

“இதுக்கேன் கவலைப்படுறியள் அண்ணை ” என்றாள் பார்வதி: “அம்மான் இப்படி இருக்கோ கோப்பி கொண்டு வாறன்.”

கொலனி வீட்டின் முன்னால் இணைத்துக் கட்டப்பட்ட ஹோலொன்றினைக் கொண்ட வீடு. ஹோலின் ஒரு மூலையில் மேசை கதிரையும், புத்தக அலுவாரியுமிருந்தன. வாசலையடுத்துக் கதிரைகளிடப்பட்டிருந்தன. ஒருபுறமாக வாங்கு கிடந்தது. கதிரையிலிருந்தபடி பார்க்கும்போது மேசையில் தம்பிராசா அன்று காட்டிய கென்னடியின் புத்தகமிருப்பது தெரிந்தது. தடித்த அட்டைகொண்ட அப் புத்தகத்தை அவர் அடையாளம் கண்டுகொண்டார்.

அதில் அவரும் சிவபாக்கியமும் இருக்கிறார்கள். நெஞ்சின் ஒரு மூலையில் சுரீரென வலி கண்டது.

‘சிவபாக்கியம்’ அவர் உதடுகள் அவரையறியாமல் அந்த வார்த்தையை உச்சரித்தன. அறுபது வருடங்களின் முன்...? அந்த வயோதுபரின் இதய அறையில் சிவபாக்கியம் புத்துயிர் பெற்றெழுந்தாள்.

“என்னை மன்னித்து விட்டி..” என அவர் மானசீகமாக வேண்டினார்.

பார்வதி கையில் கோப்பி நிறைந்த எவர்கிவ்வர் பேணி கருடன் வந்தாள்.

“குடியுங்கோ அம்மான், இந்தாங்கோ அண்ணை..”

அவர்கள் வாங்கிக்கொண்டனர்.

“சிவக்கொழுந்தண்ணை, நீங்கள் ஒன்றிற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்கு எல்லாச் சேதியும் தெரியும், நீங்களேன் கவலைப்படுறியள் எண்டு. எனக்கு வராத கஷ்டமே? என்ற அம்மா குளத்தில விழுந்து சாகேக்க எனக்கு வயசு பதின் மூன்று அதுக்குப் பிறகு நான் பட்ட கஷ்டங்கள் ? இண்டைக்கு எல்லாத்துக்கும் எதிர் நீச்சல் போட்டு மனிசியாக இருக்கிறன். கவலையைத் தூக்கி ஒரு பக்கத்தில் வையுங்க அண்ணை...”

“உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கினன், தங்கச்சி ” என்றார் சிவக்கொழுந்து. அவர் முகத்தில் சிறிது தெளிவுபிறந்தது. பார்வதி அரிக்கன் லாந்தரைக் கொழுத்தி மாட்டிவிட்டாள்.

“நீ ஏதோ புதுக்கதை சொன்னாய் பிள்ளை...?” என்று முத்தையா அவளைக் கேட்டார். அவள், அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு ஒரேயொரு ஆசைதான் இருக்குது அம்மான்...” என்றாள் ஜீமரென.

“அது எனக்குத் தெரியும்.” “என்ன?”

“உன்ர மோன் தம்பிராசாவுக்கு ஒரு கலியாணம் செய்து வைக்கிறது...”

“அதில்லை அம்மான்.....” என்று அவள் அலுத்துக்கொண்டாள்: “கால நேரம் வந்தால் அது நடக்கும்.”

“பின்ன என்ன பிள்ளை?”

அவள் முற்றத்தில் எதையோ வெறித்துப் பார்த்தாள்.

“அம்மான்... நான் கஷ்டப்பட்டவள், சின்னவயசில நல்லாக் கஷ்டப்பட்டவள். இன்டைக்கு நான் இந்த நிலையில் நிம்மதியாக இருக்கிறதுக்கு நீங்கதான் காரணம்.”

“அது இருக்கட்டும் நீ என்னவோ சொல்லவந்தாய்?”

“எனக்கொரு ஆசை என்றன்... என்னை இந்த மண்ணுக்குக் கொண்டு வந்த பாவியை ஒருக்கா நான் சந்திக்கவேண்டும் அம்மான். என் தாயை ஏமாற்றி, என்னை வயிற்றில் கொடுத்துவிட்டு ஓடிப்போன அந்தப் பாவியை நான் ஒருக்காப் பார்க்கவேணும்.”

அவர் சில கணங்கள் திக்கு முக்காடிப் போனார். வியர்வைத் தளிகள் நெற்றியில் அரும்பின. சிவக்கொழுந்து வாங்கில் நிம்மதியாக அயர்ந்து தூங்குவது தெரிந்தது.

அவள் தொடர்தாள்: “அந்தக்கவலையில் என்னை பெத்தவள் இரணைமடுக்குளத்தில குதிச்ச...”

பார்வதியின் விழிகள் கலங்கின.

“என் அம்மா எவ்வளவு அழகு? பார்க்கப் போறியளோ அம்மான் அவளின்ரை படத்தை...” பார்வதி விருட்டென்று எழுந்து சென்று மேசையில் கிடந்த கென்னடியின் புத்தகத்தை தூக்கிவந்தாள். அவர் விருட்டென்று கதிரையை விட்டு எழுந்திருந்தார்.

அவள் புத்தகத்தின் பக்கங்களை வேகமாகப் புரட்டினாள். “இந்தா... இதுதான் அம்மான்... என் அம்மாவும் அவளும்...”

அவள் அவர் முன் விரித்துப் பிடிக்கின்ற பக்கத்தில் அவரும் சிவபாக்கியமும் சிரித்தபடி நின்றார்கள். கலிங்கால் பாய்கின்ற நீரின் இரைச்சல் அவர் இதயத்தில் கேட்கிறது. அவர் சில பொழுது பார்வதியை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“இந்தாள் இப்ப இருக்கோ இல்லையோ... இருந்தால் முகத்தில் காறித்துப்பி... இரண்டு வார்த்தை கேட்காமல் நான் சாகக்கூடாது.”

அவர் எதுவும் பேசவில்லை. அப்படியே மீண்டும் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார். அவள் நீட்டிய புத்தகத்தை நடுங்கிய கரத்தால் வாங்கிக் கொண்டார். படத்தைப் பார்க்க முடியாமல் விழிகளில் நீர்த்திரை படர்ந்து மறைத்தது.

உடலில் இருந்தாற்போல் பலவீனம் புகுந்தது, போல உணர்ந்தார். எதுவும் பேசவில்லை. புத்தகத்தை மூடித்திருப்பி அவளிடம் கொடுத்து விட்டு “வாறன் பிள்ளை” என்றபடி வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்.

“பிள்ளை” என்ற வார்த்தையில் சற்று அழுத்தம் விழுந்தது போல.

“விதியே விதியே எப்படி நீ விளையாடி விட்டாய்?”

அவர் இருதயத்தில் சுரீரென முள் குத்தினாற் போல வலி, மீண்டும் எழுந்தது. வண்டில் காளை தெரிந்த பாதையில் நடந்தது.

அவர் வீட்டை அடைந்த போது இருள் படர்ந்திருந்தது. மாட்டை அவிழ்த்துக் கொட்டியில் கட்டிவிட்டு வந்து அப்படியே வாங்கில் சரிந்தார்.

“இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போரணிகள் ஐயா... நான் சரியாகப் பயந்து போனன்..” என்றபடி சொர்ணம் வந்தாள். அவர் எதுவும் பேசவில்லை.

“குளத்தடியில் ஒரேசனமாம். இப்படியொரு சனத்தை எங்கையும் காணமுடியாதாம் ஐயா. மண்மூடைகளை நிரப்பி அடுக்கிறதற்கு நான் நீ எண்டு நிக்கினமாம்.”

அவர் எதுவும் பேசாமல் படுத்திருந்தார். சொர்ணத்திற்கு ஏதோ வித்தியாசமாக உறைத்தது.

“ஐயா...என்ன ஐயா ” என்று பதறிப்போய்க் கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லைப் பிள்ளை, காய்ச்சல் குணமாக இருக்குது” அவள் பரிவுடன் அவர் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள். மார்பில் கரம் பதித்துப் பார்த்தாள்.

“ஏன் மழையுக்க திரிஞ்சியள் படுத்திருங்கோ, குடிநீர் வைச்சுக்கொண்டுவாறன்.”

அவள் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தபோது, வெளிப்படலையைத் திறந்துகொண்டு கனகரத்தினம் வந்தாள்.

“என்ன அம்மாண் படுத்திருக்கிறியள்..?”

“சுகமில்லையடா தம்பி...”

“காய்ச்சலெண்டு படுத்ததை நான் காணவில்லை. அதிசயமாக இருக்குது அம்மாண்...” அவன், அவர் அருகில் வாங்கில் அமர்ந்தது அவருக்கு அலுப்பாகவிருந்தது. அவருக்குத் தனிமைதேவை பலவற்றையும் இரைமீட்க அவருக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது.

“என்ன அம்மாண் சடுமையாக யோசிக்கிறியள்? பேசாமல் கெதியில் விசயத்தை முடியுங்கோ. பொடியனுக்கு என்ன குறை? இப்ப யார் சாதிசனம் பார்க்கினம்? சொர்ணத்திற்கும் விருப்பம்... தம்பிராசாவுக்கும் விருப்பம்..”

அவர் துடித்துப்போய் அவனைப் பார்த்தார்.

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“என்ன அம்மாண் புதுவிசயம் மாநிரிக் கேக்கிறியள். ஊருலகமெல்லாம் தெரிஞ்ச விசயம். உங்களுக்கு தெரியவில்லை. இந்தக் காதலே இப்படித்தான். எல்லாருக்கும் தெரியவந்திடும். தாய் தேப்பனுக்குத் கடைசியாத் ‘தெரியவரும்...’

அவர் மார்பினைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“சொர்ணம்...” என்று வீரிட்டார். சொர்ணம்பதறிப்போய் ஓடிவந்தாள்.

13

முத்தையா அம்மாண் படுக்கையில் வீழுந்துவிட்ட செய்தி காட்டுத் தீயாகக் கிராமம் முழுவதும் பரவியது. அவரின் இடது கரமும், இடது காலும் சுரணையற்றுச் சரிந்து மூன்று நாட்களாகி விட்டன. அருகிலிருந்து சொர்ணம் கண்ணீர் விட்டாள்.

வார்த்தைகள் மிக மெதுவாக வெளிவந்தன. கையும் காலும் சுரணையிழந்து போன நிலையில் வார்த்தைகள் வெளிவருவது அதிசயமாகச் சிலருக்கு இருந்தது.

“பிள்ளை .. பிள்ளை...” என்றார்.

“ஐயா.” என்று சொர்ணம் ஓயாது அழுதாள்.

தம்பிராசா மூன்று நாட்களாக வரவில்லை. அவன் குளக் கட்டு வேலையில் முழுமூச்சாக நின்றிருந்ததால் வரமுடியவில்லை. மூன்றாம் நாள் பின்னேரம் அவன் செய்தி அறிந்து ஓடிவந்தான்.

“அம்மான் ”

அவர் விழிகளைத் திறந்து பார்த்தார். அவரால் அவனை அடையாளம் காண முடிந்தது.

“குளம்...” என்றார்.

“குளக்கட்டு உடைய இனி இடமில்லை, அம்மான். மூன்று நாட்களுள் ஏழாயிரம் மணல் மூடைகளை அடுக்கி வர விருந்த பெரும் அழிவைக் கிளிநொச்சி மக்கள் தடுத்து விட்டார்கள்...”

அவன் அவரைக் கவலையோடு பார்த்தான்.

உண்மைதான், சற்றுமுன் குளக்கட்டில் நின்று பெரியவர் நன்றி சொன்னார்:

“கிளிநொச்சி மக்களின் பொறுப்புணர்ச்சி கண்களில் நீரை வரவழைக்கிறது. அவர்களது தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளை யெல்லாம் பெரிதாக எண்ணாமல் அவர்கள் குளத்திற்கு வரவிருந்த அழிவைத் தடுக்க ஓடிவந்தார்கள். குளத்திலிருந்து வெளியேறுவது பெரிய வெள்ளமாக எனக்குத் தெரியவில்லை இங்கு மூன்று நாட்களாகக் கூடிநின்ற மக்களின் வெள்ளம்தான் பெரிதாகத் தெரிந்தது; கிளிநொச்சி மண்ணின் சமத்துவத்தினைக் கண்டேன் பெருங் கமக்கார முதலாளி, தொழிலாளர்கள், அன்றாடம் பிழைத்துண்ணும் கூலியாட்கள், உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக தோளோடு தோள் நின்று வேலை செய்தார்கள். மூன்று நாட்களுள் ஏழாயிரம் மணல் மூடைகள் அடுக்கப்பட்டன. அணையின் நீர்க்கசிவு நின்றதுடன் கட்டும் பலப்படுத்தப்பட்டது.. எவ்வித ஊதியமும் எதிர்பாராமல் உழைத்த கிளிநொச்சி மக்களை எப்படிப் போற்றுவேன்...”

பெரியவர் பேசிய வார்த்தைகளைக் கேட்டபடி அவன் இங்கு ஓடிவந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் சொர்ணம் அமுதாள்.

அவர் அவனை விழித்துப் பார்த்தார்.

“தம்பி உன் அம்மா கூட்டிவா...” மெலிந்தும் சிதைந்தும் வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. அவன் திகைத்துப்போய் சொர்ணத்தைப் பார்த்தான்.

மனதில் ஓர் எண்ணம். அம்மாவிடம் கேட்கப் போகிறாரோ? சொர்ணத்தை மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ளும் படி கேட்கப் போகிறாரோ?

சொர்ணம் பெரிதாக அழுதாள். அவன் சைக்கிளில் ஏறி விரைவாகச் செல்வதைக் காண அவள் அழுகை அதிகரித்தது.

இருள்கவியத் தொடங்கியது. வானத்தில் தேய்பிறையின் கீற்று வெளிச்சம். நட்சத்திரச் சிதறல்களால் வானம் கண்கிமிட்டியது.

தூரத்தில், தேங்கிய வெள்ளத்தில் உதித்த தவளைகள் சத்தமிட்டன. சொர்ணம், தகப்பனை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள். அவர் அவளுக்குக் கூறியவை நினைவில் எதிரொலித்தன.

“அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு, பிள்ளை” என்றார், அவர். “ஐயா...” என்று அவள் அழுதாள்: “என்னால் அது முடியாது. கலியாணம் செய்தால் அவரைத்தான் செய்வன், ஐயா...”

“வேண்டாம் மகளே...”

“சாதியைக்காட்டி எங்களைப் பிரித்து விடாதீர்கள், ஐயா...”

அவர் அவளை ஏக்கத்தோடு பார்த்தார். அவரால் பேச முடியவில்லை. நெஞ்சில் ஏறிவிட்ட பெருஞ்சுமையை அவரால் இறக்கிவைக்க முடியவில்லை.

“இது நடக்காது.. நடக்கக் கூடாது...” என்று அவர் வாய் முணுமுணுத்தது.

அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாது தான் அவர் படுக்கையில் விழுந்து விட்டார் என அவள் எண்ணிக் கவலைப்பட்டாள்.

பலர் வெளிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

“முத்தையர் இனிப் பிழைக்க மாட்டார்... முச்சிழுக்கத் தொடங்கி விட்டது.”

“வந்த வெள்ளம் குளத்தினர் கட்டை உடைக்கவில்லை. அம்மாளைத்தான் சரித்து விட்டது..”

“நல்ல மனிசன்...”

சின்னப்புவும் பார்வதியும் விரைந்து வந்தார்கள். சின்னப்பு அவர் அருகில் வந்து கவலையோடு பார்த்தான். கூடவே பார்வதியும் வந்து நின்றாள். தம்பிராசா சற்று விலகி நின்றிருந்தான்.

சொர்ணத்தின் வீம்மல் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

அவர் கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்த்தார். அருகில் நிற்கும் பார்வதியைக் கூண்டதும் விழிகள் மலர்ந்தன போன்றிருந்தன.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாக்கைங்கோ, ஐயா. எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன். சொர்ணத்தை நான் என் மருமகனாக்குகிறேன்.” என்ற சின்னப்புவை அவர் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“வேண்டாம்...” என்பதுபோல அவர் தலை ஆடியது.

“கிழவனுக்கு இன்னமும் சாதித் திமிர் போகவில்லை...” என யாரோ மெதுவாகக் கூறிக் கொண்டார்கள்.

அவர் பார்வதியைப் பார்த்தார். வலக்கரத்தை மெதுவாக அசைக்க முயன்றார். அவள் அருகில் போய் நின்றாள்.

“இரு...” என்பதுபோல வலக்கரத்தால் வாங்கில் சைகை செய்தார்.

அவள் வாங்கின் விளிம்பில் அமர்ந்தாள். அவர் மீண்டும் கரத்தை உயர்த்த முயன்றபோது அவள் தன்னையறியாமல் அதனைப் பற்றிக் கொண்டாள். அவர் சோரும் விழிகள் அவளைப் பாசத்துடன் பார்த்தன.

அவர் உதடுகள் பிரிந்தன.

“நீ என் மகள்.. என் பிள்ளை..” என்றார்.

வெகு கஷ்டப்பட்டு வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போய் எழுந்து நின்றாள். வியப்பாலும் ஆத்திரத்தாலும் அவள் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது.

“நீங்களா அது?— அந்தப் படத்தில் இருப்பது நீங்களா? ”

என அவள் கேட்டாள். அவர் தலையை அசைத்தார்.

அவர் கண்கள் அவளைப் பார்த்தன.

“உனக்கு ஒரு ஆசை இருக்குது என்றாயே?...” என்று அவர் விழிகள் அவளைக் கேட்பதாக அவருக்கு பட்டது:

“உன் தாயை ஏமாற்றியவனை ஒரு தடவை கண்டு அவன் முகத்தில் காறித் துப்பி இரண்டு வார்த்தைகள் கேட்க

வேண்டும் என்றாயே? இப்போது கேள். அது நான் தான்... நான் தான்..." அவர் கண்கள் அவற்றைத் தான் பேசின. பார்வதி திக்பிரமை பிடித்தவள் போல நின்றிருந்தாள். அடிவயிற்றில் ஏதோ ஒன்று கொழுந்து விட்டெரிந்து உச்சிக்குத் தாவியது.

தம்பிராசாவும் சின்னப்புவும் திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தார்கள். சொர்ணம் எதுவும் புரியாமல் அழுதாள். அவர் பார்வதியைப் பார்த்தார். அவரது வலக்கரம் அவளை அருகில் அமருமாறு அசைந்தது. அவள் வெறுப்புடன் கால் களைப் பின்னால் எடுத்து வைத்தாள். குளத்திலிருந்து நீர் ஒழுக ஒழுக அவள் தாயைத் தூக்கி வந்த காட்சி கண்முன் விரிந்தது. அவள் பட்ட கஷ்டங்கள்?

"...என் அம்மாவைக் காதலித்து கைவிட்டுப் போன அந்த இரக்கமற்ற வஞ்சகனால் நான் அனாதையானேன். உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க. இன்று போலவா அன்று கிளிநொச்சி? ஒரே காடும் காட்டு விலங்குகளும். நான் பிழைப்புக்காக ஊர் ஊராக" அவைந்தேன். வயல்களில் வேலை செய்தன், தோட்டங்களில் வேலை செய்தன். இந்த வயிற்றைக் கொள் ரவமாகக் கழுவுவதற்காக நான் கிராமம் கிராமமாக அலைந்தன். காட்டு விலங்குகளுக்கும் மனித மிருகங்களுக்கும் இரையாகாமல் தப்பி நான் பட்ட அவஸ்தைகள், கஷ்டங்கள்? கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. இடெல்லாம் யாரால்? யாரால்?"

அவள் சின்னப்புவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் என்றோ கணவனுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் அவை.

"இவர் தாங்க... அவர்..." என்று அவள் சொல்ல எண்ணினாள். தொண்டைக் குழிக்குள் வார்த்தைகள் சிக்கிக் கொண்டன.

"போவம் வாருங்க..." என்றபடி நடக்கத் தொடங்கினாள். அவளால் தலைவாசல் வரைகூடச் செல்ல முடியவில்லை சின்னப்பு மனைவியைக் கவலையோடும் திகைப்போடும் பார்த்தார்.

அவள் கால்கள் நகரமுத்தன. அப்படியே திரும்பி வாங்கில் மரணவாசலை நோக்கியபடி கிடக்கும் அவரைப் பார்த்தாள். விழிகளில் நீர் முட்டி மோதியது. அடிவயிற்றிலிருந்து திரண்டெழுந்த உறவின் பாசத் தீயை அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

"ஐயோ... என்ற அப்பு..." என்று அலறியபடி ஓடிவந்து, அவர் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழத்தொடங்கினாள். பிறை தொங்கியவானில் கிளைபரப்பி மின்னல் கோடிட்டது.

முற்றும்.

ஒரு மைய வட்டங்கள்

சென்னை நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்

கீழ்க்கண்ட விவரங்களைக் கவனிக்கவும். இவ்வட்டங்கள்
கூடுதல் தகவல்களைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வட்டங்கள்
கூடுதல் தகவல்களைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வட்டங்கள்
கூடுதல் தகவல்களைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வட்டங்கள்
கூடுதல் தகவல்களைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வட்டங்கள்
கூடுதல் தகவல்களைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வட்டங்கள்
கூடுதல் தகவல்களைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வட்டங்கள்
கூடுதல் தகவல்களைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வட்டங்கள்

- ★ 1977 இல் எழுதப்பட்டது.
- ★ 1982, ஏப்பிரலில், சென்னை நியூ 'செஞ்சரி' புக் ஹவுஸ் வெளியீடாக வெளிவந்தது.
- ★ 1991 இல் கமலம் பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்தது.

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்
இந்நாவலின் முன்னுரையில்...

'ஈழத்து ஆக்க இலக்கியத் துறையில்
கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக கிறு கதை,
நாவல் ஆகிய படைப்புகளின் மூலம் தம்
பெயரை நிலைபெறச் செய்தவர் செங்கை
ஆழியான். இவரது கல்விப் புலமையும்,
உத்தியோக ரீதியான அனுபவங்களும்,
இயற்கையாகவே அவரிடம் காணப்படும்
கலை இலக்கிய ஆர்வமும், இலக்கியத்
துறையில் அவர் பின்பற்றும் நிதானமும்
அவரைச் 'சிறந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா'
என்ற வரிசையில் நிலை நிறுத்தியுள்ளன.

ஒருமைய வட்டங்கள்

ஒன்று

முதல் நாள் பெய்த மழையால், வடிந்திருந்த வெள்ளம் குளத்தில் நீர் மட்டத்தை உயர்த்தியிருந்தது. முழங்கால் மட்ட நீரில் கடந்த ஒரு மாதமாகக் குளித்துக் கொண்டிருந்த மருதங் குழிக் கிராம மக்களுக்குப் புதுவெள்ளத்தின் வருகை உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. சிறுவர்கள் குதூகலத்துடன் நீரில் நீச்சல் அடித்தார்கள். பெண்கள் குறுக்குக் கட்டுடன் நீரில் அமிழ்ந்தெழுந்தார்கள், பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்த இடத்திற்குச் சற்று விலகி நின்று, ஆடவர்கள் குளிப்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாத கிராமப் பெண்கள் கலகலவெனச் சிரித்து ஒலியெழுப்பியபடி நீராடினர்.

மாலைக் கதிரவன் அடிவானில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான்.

குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருந்த சோமாவதி கண்களுக்கு மேல் கைவைத்து கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்களை மறைத்து, மேற்கே பார்த்தாள். குளத்தின் அலைக்கரையில் காட்டெருமைகள் சில நின்றிருந்தன. ஐந்தாறு எருமைகள் நீரில் அமிழ்ந்து கிடந்தன.

அவற்றிற்கும் அப்பால், வண்டில் ஒன்று பெரியதொரு முதிரை மரத்தை ஏற்றிச் செல்வது தெரிந்தது. அலைக்கரைக் காட்டில் வெட்டிய முதிரைமரம் - ஏற்றிச் செல்வது செல்லத் தரையோ?

'அவராகத்தான் இருக்கும்' எனச் சோமாவதி எண்ணிக் கொண்டாள். வண்டில் அவள் பார்வையிலிருந்து மறைந்தது.

சோமா கடைசியாக ஒரு தடவை நீரில் முழுகி எழுந்தாள் முகத்தில் வந்து விழுந்து மறைத்த தலைமயிரைக் காதோரம் ஒதுக்கி விட்டாள். மாலைக் கதிரின் தழுவலில் அவள் நீர் சொட்டும் உடலில் விழுந்த தலைமயிரில் பனித் துளிகளாக குளத்து நீர் மின்னியது. அவள் உடல் குளத்துச் செந்தாமரை யாகப் பளபளத்தது. அவள் தன் கண்களைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

மீனா இப்போது தான் உடலிற்குச் சவர்க்காரம் இட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"மீனா...ஏ...மீனா...மம யனவா..." "—மீனா நான் போகப் போகிறேன்" என்று சோமா சொல்லியது மீனாவிற்குக் கேட்க வில்லை. அவள் குனிந்து கால்களுக்குச் சவர்க்காரம் பூசுவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

"புதுத் தண்ணீர் நல்லாக் குளித்துவிட்டுப் போவோம் சோமா..." என்றாள் மாலினி. சிங்களத்தில் சோமா திரும்பி மாலினியைப் பார்த்தாள்.

"அம்மா தேடுவா மாலினி நான் போகப்போகிறேன்"

குளக்கட்டில் ஏறிய சோமா தன்னுடலைத் துவாயால் துடைக்க ஆரம்பித்தாள்.

"சோமா போயிடாதை... இதோ கெதியா வாறன்!" என்று மீனா குளத்திற்குள் நின்றபடி குரல் தந்தாள்.

தூரத்தில் பஸ் ஒன்று வருவது தெரிந்தது. மதவாச்சியிலிருந்து மன்னாருக்குச் செல்கின்ற பஸ். மதவாச்சி-மன்னார் வீதி இக்குளத்திற்கு இருநூறு யார்களுக்கு அப்பால் செல்கின்றது. பஸ் குளத்திற்கு முன் நிற்பதும் அதிலிருந்து பலர் இறங்குவதும் தெரிந்தது. மருதங்குழிக் கிராமத்திற்குச் செல்வதற்குரிய காட்டுப்பாதை அவ்விடத்திலிருந்து கால்மலைிற்கு அப்பால் இருந்தது ஆனால் குறுக்கு வழியொன்று குளக்கட்டின் ஊடாக வயல் வரம்புகளில் அமைந்திருந்தது.

இருவர் குளக்கட்டில் நடந்து வருவதைச் சோமா கண்டாள்.

“சோமா, சிரிசேன மாத்தயா எனவா” என்று மெதுவாகக் குரல் தந்தாள், மீனா.

அவள் சொல்வதற்கு முன்னரே சிரிசேன குளக்கட்டில் நடந்து வருவதைச் சோமா கண்டு கொண்டாள். அவள் மெதுவாக மீண்டும் குளத்திற்குள் இறங்கி நின்று உடலைத் துடைத்தாள்.

குளக்கட்டில் நடந்து வந்த சிரிசேன அவர்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்ததும் சற்றுத் தயங்கி நின்றான் அவன் பார்வை சோமாவில் நிலைத்தது. நீரில் நனைந்து உடலோடு ஒட்டிக் கிடந்த துண்டிணை மீறிக் கொண்டு சோமாவின் கட்டுடலின் முனைப்புக்கள் தெரிந்தன. சிரிசேன ஒருகணம் துவண்டு போனான்.

குளத்திற்குள் மாலினி குளித்துக் கொண்டிருப்பது அப்போதுதான் அவனுக்குத் தெரிந்தது. மாலினி அவனையே கண் வாங்காமல் பார்ப்பது தெரிந்தது. அவன் அவளைப் பார்த்ததும் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

சிரிசேன கால்களில் மாட்டியிருந்த பம்ஸ்களைக் குளக்கட்டில் கழற்றிவிட்டு வெள்ளைச் சாறத்தை மடித்துச் சண்டிக் கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு குளத்தில் இறங்கினான். நீரை அள்ளி முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டான். கால்களையும் கழுவிக்கொண்டான். குளக்கட்டில் ஏறும்போது சோமாவை ஆவலுடன் பார்த்துவிட்டு ஏறினான்.

சோமா அவனைப் பார்க்க முயலவில்லை. அவள் அவன் வந்ததையே கவனியாதவள் போல உடைமாற்றுவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

சிரிசேனவும் அவனுடன் கூட வந்த மாணிக்கமும் குளக்கட்டில் நடந்து கிராமப்புறமாகச் சென்றனர் போகும் போது சிரிசேன சொன்னான்: “மாணிக்கம் இந்தக் கிராமத்தில் சோமா வைப் போல ஒரு அழகி இல்லை. இந்த உலகத்திலேயே இல்லை”.

“உங்களுக்கென்ன மாத்தயா, நீங்கள் விரும்பினால் சோமாவைக் கட்டிக் கொள்வதில் தடை இல்லை இந்தக் கிராமத்தின் பெரும் பணக்காரர் உங்கள் தந்தை. உங்களுக்குப் பெண் தர மெனிக்கா மறுக்கவா போகிறாள்? அவள் அதிர்ஸ்டம் செய்திருக்க வேண்டும்” என்றான் மாணிக்கம் சிங்களத்தில்.

மருதங்குழிக் கிராமம் ஓர் அற்புதமான கிராமம் அக்கிராமத்தில் இலங்கையின் மூன்று மத மக்கள் வாழ்ந்தனர் பெரும் பான்மை சிங்கள மக்கள். அடுத்து தமிழ் மக்கள். பத்து குடும்பங்கள் வரை மூஸ்லீம் மக்கள். அங்கு மொழிப்பிரச்சினை இருக்கவில்லை. பொதுவாக இரண்டு மொழிகளும் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

புதிதாக இக்கிராமத்திற்கு வருபவர்கள் அதனை ஒரு சிங்களக் கிராமம் என்றே கருதுவர். அக் கிராமத் தமிழ் மக்கள் பேசும் சிங்கள உச்சரிப்பு அவர்களைச் சிங்கள மக்களிடமிருந்து ஒருபோதும் வேறுபடுத்தாது.

குளக்கட்டில் இருந்து இறங்கிய வயல்வெளியின் ஊடே சென்ற டிறகர் பாதையில் அவர்கள் நடந்தார்கள். அவர்களின் முன்னால் குளித்து விட்டு கிராமத்துப் பெண்கள் சிலர் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

வயல்வெளிகளில் பெரும்போக வேளாண்மைக்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்வதில் சிலர் ஈடுபட்டிருப்பது தெரிந்தது. வரம்பு செதுக்கி பெரும் பற்றைகளை வெட்டி மடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிரிசேனவின் மனதில் சோமாவதி குளித்துக் கொண்டிருந்த காட்சி பசுமையாக விரிந்தது. அவன் எதிரில் வந்த கொடிப்புலி மரியாதையாக ஒதுங்கிச் சிரித்ததும் அவனுக்கு தெரியவில்லை.

வயல்வெளி கடந்ததும் கிராமக் குடியிருப்புகள் தெரிந்தன. தூரத்தில் வரும்போதே சிரிசேனவின் ஓட்டுவீடு கம்பீரமாகத் தெரிந்தது. அக்கிராமத்தில் சிரிசேனவின் தந்தை ஜபரத்ன முதலாளியின் வீடு தான் பெரியது. கல்வீடு நூற்றாண்டின் பழமை வாய்ந்த அக்கிராமத்தின் மிகப் பழைய வீடாக அது காட்சி தந்தது.

“மாணிக்கம் நாளைக்கு நேரத்தோடு வந்திடு. காயாமோட்டைக்குச் செல்ல வேண்டும். களவா மரம் தறிக்கிறான்களாம்”

“சரி மாத்தயா...” என்று விடை பெற்றான் மாணிக்கம்.

சிரிசேன மல்வத்து ஓயா காட்டின் வனபரிபாலன உத்தியோகத்தன். உத்தியோகம் பார்க்கத்தான் வேண்டும் என்ற நிலை இல்லை. மூன்று தலைமுறைகளுக்குப் போதுமான செல்வம் இருக்கிறது. அக்கிராமத்தில் அந்த உத்தியோகத்தை ஏற்க ஒரு சிலருக்குத் தகுதியிருந்தும் துணிவில்லை.

அவர்கள் கிராமத்தை அடைந்த போது இருள் கவியத் தொடங்கியிருந்தது.

இரண்டு

குளத்திற்கும் வயல் வெளிக்கும் இடையில் சுமார் ஐம்பது ஏக்கர்களுக்கு மேல் காடு மண்டிக் கிடந்தது அப்பிரதேசம் கிரவல் மண்பரப்பு. ஆதலால் அக்காட்டை வெட்டிப் புலவாக்கு வதிலோ (தோட்டம்) வயலாக்குவதிலோ எவரும் அக்கறை செலுத்தவில்லை. குளக்கட்டிலிருந்து அக்காட்டின் ஊடாக இரு நூறு யார் தூரம் நடந்துதான் வயல் வெளியில் மிதக்க வேண்டும்.

வயல்வெளியில் ஏறி போது மாலினி சொன்னாள்: “சிரிசேன மாத்தயாவின் பார்வையில் சுத்தம் இல்லை.”

அருகில் வந்துகொண்டிருந்த சோமா அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். காற்றில் விரித்துவிட்ட கூந்தல் பறந்தது. கால் களை இருப்பில் கட்டியிருந்த கம்பாயம் இடறியது. மாலினியைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள், சோமா,

“இந்த ஆண்களே இப்படித்தான். சுத்த மோசம் பெண்கள் குளிப்பதைக் கண்டால் ஒருவரின் பார்வையிலும் சுத்தம் இல்லை. மாலி, சிரிசேன மாத்தயா கலியாணமாகாதவர் பரவாயில்லை. சில கிழவர்களே பெண்களைப் பார்க்கும்போது சுத்த

மாகப் பார்ப்பதில்லை. பார்வையாலேயே எத்தனை பெண்களைக் கெடுத்துவிடுகிறார்கள்!" என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் மீனாட்சி. அவள் வழக்கமாகக் குளித்துவிட்டுக் கட்டிக் கொள்ளும் அதே சாயம் போன சேலையைத்தான் அணிந்திருந்தாள். அவள் கரிய முகத்தில் குறும்பு சுடரிட்டது.

"என்ன சோமா, எதுவும் பேசாமல் வருகிறாய்?" என்று மாலினி கேட்டாள்.

"நீங்கள் இருவரும் அனுபவப்பட்டவர்கள் போலப் பேசும் போது நான் எதைப் பேச? உங்கள் பார்வையிலும் சுத்தமில்லை" என்று சிரித்தாள் சோமா.

"உனக்குக் கணக்கத் தெரியும்!" என்றாள் மாலினி கோபத்துடன்.

"சிரிசேன மாத்தயா பார்த்ததை நீங்கள் எப்படிக் கண்டீர்கள்?" என்று சோமா திருப்பிக்கேட்டாள்.

"அதுதானே?" என்று கேட்டுவிட்டு மீனா கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

மாலினி அவர்களைக் கோபத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் சிவந்த முகத்தில் இரத்தம் சுண்டியது.

"மாலி...சும்மா சொன்னேன். கோவியாதை," என்றாள் சோமா.

"அங்கே பார், மாலி. உன் மச்சான் கொடிப்புலி வாறார்!" என்றாள் மீனா. அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்த பாதையில் எதிரில் கொடிப்புலி வந்து கொண்டிருந்தான். இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத் தக்க இளைஞன். அரையில் சாறும் மட்டும் அணிந்த வெற்றுடம்பு. வயல் வேலை செய்து முறுக்கேறிய உடல். அவர்களைக் கண்டதும் கொடிப்புலி ஒதுங்கிச் செல்ல முயன்றான்.

"என்ன அண்ணை காணாதது போலப் போறீயள் :'" என்று அவனை வார்த்தைகளால் தடுத்தாள், மீனா. அவன் சங்கடத்துடன் சிரித்தான். அவன் விழிகள் ஆவலுடன் ஒரு கணம் மாலினி

மீது நிலைத்தன. மாலினி பார்த்தபார்வையைத் தாங்கிக்கொள்ள வகையற்றவனாக அவன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

“ஒன்றுமில்லை. நங்கி” (தங்கச்சி) என்றபடி அவ்விடத்தைக் கடந்து சென்றான்.

மீனா மீண்டும் சிரித்தாள்.

“நெடுகச் சிரியாதையடி!” என்றாள் சோமா.

“கொடிப்புலி அண்ணை சரியான பாவம், சோமா. அவருக்கு இந்த மாலியில் எவ்வளவு ஆசை தெரியுமா? இவள்தான் அவருடன் விட்டுக் கொடுத்துப் பேசுவதேயில்லை. மச்சான்தானே நாளைக்கு இவளைக் கட்டிக்கப் போகிறவர் என்று ஒரு மரியாதை...” என்றாள் மீனா.

மாலினி கோபத்துடன் மீனாவைப் பார்த்தாள்.

“ஏய். மீனா உன்னைப் போல ஆடச் சொல்லுறியா?”, என்று வெடுக்கெனக் கேட்டாள்.

மீனாவின் முகம் கறுத்தது.

“நான் ஒன்றும் ஆடித்திரியவில்லை. நான் கட்டிக்கப்போற மாணிக்கம் மச்சானுடன் பேசுவேன். சிரிப்பேன். கிடப்பேன். அதில் பிழையில்லையடி!” என்றாள் ஆத்திரத்துடன் மீனா. அவள் சொன்ன வார்த்தைகளில் இருந்தகுடு மாலினியைச் சுட்டது.

“கோவியாதை மீனா. தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன்” என்று மாலினி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

தோழிகள் இருவரினதும் வார்த்தையாடுதலில் சோமாகலந்து கொள்ளவில்லை. மௌனமாக வந்தாள்.

வயல் வெளியின் கிழக்குப்பக்கத்தில் ஒருமை காடுகள் கூட்டமாக வந்து கொண்டிருந்தன. காட்டில் பகல் முழுவதும் மேய்ந்து குளத்து நீரில் கிடந்துவிட்டு அவை பட்டிக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஒருமைமாட்டுப்பட்டியில் முக்

கால்பகுதி ஜயரத்தின முதலாளிக்குரியது. எருமைகளின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மரமணி, கடகடவேன ஒலியெழுப்பியது காட்டில் மேயப் போகிற எருமைகளை அடையாளம் காண இம் மரமணி உதவும்.

“லொக்கு மாத்தயாவின் எருமைகள் போகின்றன” என்றாள் மாலினி. அக்கிராமத்தில் லொக்கு மாத்தயா (பெரிய ஐயா) என்பது ஜயரத்தின முதலாளியைத்தான் குறிக்கும்.

மூன்று

பழையகாலக்கல்வீடு. சுண்ணக் கற்சுவர்கள். ஜயரத்தின முதலாளிக்கு இக்கல் வீட்டை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி விட்டு நவீன பாணியில் மாளிகை கட்டமுடியும். ஆனால் அவர் அதை விரும்பவில்லை. அவர் தந்தை, பாட்டன்மார் சீவித்த அந்த வீட்டை இடித்துப் புதிப்பிக்க அவர் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. நூறு ஏக்கர் வயல் காணியின் பெரும்போக விளைச்சலையும், முப்பது ஏக்கர் தோட்டக்காணியின் விளைவுகளையும் ஓராண்டிற்குப் பக்குவமாகச் சேகரித்து வைக்கக்கூடிய இடவசதி அவ் வீட்டில் இருந்தது.

அவ்வீட்டின் முன்கிராமக்கள் அக்கனைபேரும் குழுமிநிற் கத்தக்க பெரியதொரு மடுவம் (தலைவாசல்) இருந்தது. அம்மடுவத்தில் இடப்பட்டிருந்த ஈசிச்செயரில் ஜயரத்தின முதலாளி படுத்திருந்தார். அவர் வாயில் யாழ்ப்பாணத்துக் கோடாச்சுருட்டுப் புகைந்து கொண்டிருந்தது. ஆனந்தமாகப் புகையை இழுத்து விட்டபடி அவர் கதிரையில் சாய்ந்திருந்தார்.

அரையில் சாறம். வண்டித்தொந்தி தெரியத்தக்கதாகக் கட்டிய சாறத்தில் அகலமான பட்டி இறுக்கக்கட்டப்பட்டிருந்தது தலைமயிரைப் படியவாரி குடுமி கட்டியிருந்தார். தோளில் ஒரு துவாய். வயது எழுபதிற்கு மேல் இருக்கும். ஆனால் உடலில் வயதிற்குரிய வாட்டம் இருக்கவில்லை.

ஒரு கிராமத்து சிங்களமகனை அவர் தோற்றம் எடுத்துக் காட்டியது.

அவர் துப்புவதற்காக நிமிர்ந்தபோது சிரிசேன உள்ளே வந்தான்.

“புத்தா, இப்பதான் வருகிறாயா?” (புத்தா - மகனே)

தந்தையின் குரல் உள்ளே செல்ல முயன்ற சிரிசேனவைத் தயங்கி நிற்க வைத்தது.

“பஸ் லேற்றாக வந்தது. சாப்பிட்டுவிட்டேன். தாத்தா.” என்றான் சிரிசேன. (தாத்தா - தந்தை)

“திம்பிரிமடுவ புலவு நாளைக்கு கொத்தி ‘கவ்பி’ போட வேண்டும். செல்லத்துரை, மெனிக்கா கொடிப்பிலி, பஞ்சா எல்லோருக்கும் சொல்லிவிடு. நாளைக்கு உனக்கு லீவுதானே? காலத்தோடு கொத்திவிட வேண்டும்.”

“சரி தாத்தா” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே செல்ல அவன் முயன்றான். ஜயரத்தின முதலாளி, “புத்தா” என்று மீண்டும் அழைத்தார். சிரிசேனவிற்கு ஆத்திரமாக வந்தது. அவர் இப்படித்தான்.

“தாத்தா ?”

ஜயரத்தின முதலாளி கதிரையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்டார். மகனை ஒருகணம் ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்தார். கையிலிருந்த சுருட்டை வீசிவிட்டு ‘புத்தா, புஞ்சிபண்டா நாளைக்கு வாறதா சொல்லி சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார்!’, என்றார்.

“யார் தாத்தா?”

‘எங்களுடைய கிராம சேவகர். இப்ப பென்சன் எடுத்திட்டார், நல்ல காணி பூமி இருக்குது. நல்ல சல்லிக்காரர்...’

“ஓ...தெரியும்...”

“ஏன் வருகிறார் தெரியுமா?;”

“தெரியாது.”

“புத்தா உன்னை மாப்பிள்ளையாக்கக் கேட்கிறார் அவருடைய இரண்டாவது மகளுக்கு உன்னைக் கேட்கிறார்... நீ என்ன சொல்கிறாய், புத்தா?”

சிரிசேன தகப்பனைப் பார்த்தான்.

“நீங்கள் வாக்குக் கொடுத்திட்டீர்களா தாத்தா?”

“உன்னிடம் கேட்காமல் வாக்களிப்பேனா புத்தா?”

சிரிசேன நிம்மதியாக மூச்சு விட்டான்.

“அவசரப்பட வேண்டாம், தாத்தா. யோசித்துச் சொல்கிறேன்...” என்றான் தயங்கியபடி.

மகனை ஜயரத்தின முதலாளி மீண்டும் ஒருதடவை ஆழமாகப் பார்த்தார். பின்னர் இன்னொரு யாழ்ப்பாணச் சுருட்டை எடுத்து, மூக்கருகில் வைத்து முகர்ந்து பார்த்து விட்டு வாயில் வைத்தார். தீ மூட்ட நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்தவர், வாயில் இருந்த சுருட்டைக் கரத்தில் எடுத்தபடி, “நீ யாரையாவது பார்த்திருக்கிறாயா, புத்தா?” என்று கேட்டார்.

சிரிசேனவிற்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“அப்படியா புத்தா?” என்று ஜயீரத்தின முதலாளி சற்றுப் பலமாகக் கேட்டார்.

“இல்லை, தாத்தா” என்றுவிட்டு உள்ளே சென்றான், சிரிசேன.

நான்கு

இரவு வெகு நேரத்துக்குப் பின்னர் செல்லத்துரை வீட்டிற்கு வந்தான். வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே தங்கையை அழைத்தபடி வந்தான்.

“ஏய் மீனா சாப்பாட்டைக் கொண்டா, சுருக்கா, சரியாப் பசிக்குது.”

வீட்டு முன் விறாந்தையில் அமர்ந்து கொண்டான். இரண்டு அறைகளும் விறாந்தையும் கொண்ட மண்வீடு முற்றத்தில் ஒரு பக்கமாக அடுக்களைக் கொட்டில் காட்டுத் தடிகளால் அமைக்கப்பட்ட வீடு. தென்னங்கீற்றுக்களால் வேய்ந்து வைக்கல் பரப்பப்பட்ட கூரை.

மீனா ஒரு நெளிந்த கோப்பையில் சோற்றைப் போட்டு அதன் மீது மீன் குழம்பை ஊற்றிக்கொண்டு வந்து, தமையன் முன் வைத்தாள். நித்திரைக் குழப்பம் அவளில் தெரிந்தது.

“அம்மா தூங்கிட்டாவ, மீனா?” என்று கேட்டபடி செல்லத்துரை கோப்பையை ஒரு கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

“ஓம்.....அவவுக்குச் சுகமில்லை. நீ ஏன் இவ்வளவு நேரம் அண்ணை?”

“காட்டு மாங்குளம் புஞ்சிபண்டா நல்லதா ஒரு முதிரை மரம் வேண்டும் என்றவர். அதுதான்.....வண்டிலில் ஏத்திக் கொண்டு போய்க் கொடுத்திட்டு வரச் சுணங்கிவிட்டது...” செல்லத்துரை குழம்புடன் சோற்றைப் பிசைந்து ஆவலுடன் வாயில் அடக்கிக் கொண்டான்.

மீனா அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“உனக்கேன் இந்த வேலை, அண்ணை. கள்ளமரம் தறிக்கிறது சட்டப்படி குற்றமல்லே? சிரிசேன மாத்தயாவுக்கு தெரிந்தால் உள்ளை தள்ளிவிடுவார்.”

செல்லத்துரை தங்கையைப் பார்த்து சிரித்தான்.

“இதிலை குற்றமிருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. காட்டில் மரம் வெட்டுறதைக் குற்றம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நானா வெட்டுறன்? ஆராவது தறிச்சுப் போட்டிட்டு விலை சொல்லுறான்கள். நான் தீர்த்து ஏத்திக் கொடுத்திட்டு கூலி வாங்குறன். இது ஒரு தொழில் மீனா. களவா எடுக்கிறம்? இயற்கை காட்டில் வளர்ந்திருக்கிற மரங்களைத் தேவைக்காக மனிதர் வெட்டுறது குற்றம் என்றால், ஒருத்தரும் சீவிக்க முடியாது. ஆர்தான் மரம் வெட்டவில்லை. குடிசை போடுறதுக்கும் மரத்தடிக்குப் பேமிற்றெடுக்கிறதெண்டால் சீவித்தது போலத்தான். சிரிசேன மாத்தயா மரம்வெட்டுறதில்லையே. நாங்க களவா வெட்டுறம், அவர் பள்ளிக்கா வெட்டுறார். பேமிற் இருக்கு என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்...”

செல்லத்துரை சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டுத் தட்டைத் தங்கையிடம் கொடுத்தான். மீனா செம்பு ஒன்றில் நீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் தட்டிலேயே கையைக் கழுவி முற்றத்தில் ஊற்றி விட்டு, தண்ணீரைக் குடித்தாள். களை தீர்ந்தது.

“மாணிக்கம் வந்தானா?”

“இல்லை அண்ணை ஏன்?”

“ஒரு அலுவலுக்கு...” என்றான் செல்லத்துரை.

மீனா கூவனைச் சுட்டெரித்து விடுபவள் போலப் பார்த்தாள்.

“எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் இண்டைக்கு வேட்டைக்குப் போகப் போறியள். ஏன் இப்படி வாயில்லாத சீவன்களை வெடி வைக்கிறியள்?”

“உலகத்தில் எல்லாம் மனிதனுக்காகத்தானடி படைக்கப் பட்டது...”

“நீயும் உன்ர தத்துவமும். நீதான் ஓயாமல் வேட்டைக்குப் போறாய். மற்றவையையும் ஏன் கெடுக்கிறாய், அண்ணை.”

“நான் ஒன்றும் உன்ர மாணிக்கத்தைக் கெடுக்கவில்லை. நீ வேணுமென்றால் கலியாணத்துக்குப் பிறகு உன்ர மனுசனை மறித்துக்கொள்...” என்று செல்லத்துரை சிரித்தான். மீனாவின் முகத்தில் நாணம் படர்ந்தது. உதட்டிற்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“அம்மாட்டை சொல்லுறன்...”

“மீனா...மீனா...இஞ்சபாரடி. அம்மாட்ட சொல்லீடாதை. நல்ல பிள்ளையெல்லே. சத்தம்போடாமல் போய்த் துவக்கையும் ரோச்சையும் எடுத்துவா. பெட்டிக்க தோட்டா இருக்குது அம்மாவை எழுப்பிவிடாதை...”

மீனா உள்ளே சென்றாள்.

செல்லத்துரை பீடி ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு வாசலைப் பார்த்தான்.

மாணிக்கம் வருவது தெரிந்தது.

தூரத்தில் எருமை மாடொன்று குரல் தந்தது.

ஐந்து

அ திகாலை வேளை. நிலம் சில்விட்டுக் கிடந்தது. கடப்பைக் கடந்து வளவிற்குள் நுழைந்த சிரிசேனவின் கண்கள் ஆவலுடன் குடிசைக்குள் பார்த்து ஏமாந்தன. அவன் குடிசையை கடந்து பின்பக்கப் புலவிற்குச் சென்றான்.

அங்கு சோமா நின்றிருந்தாள்.

வெட்டிப் புரட்டியிருந்த புலவுப்பற்றைகள் மூன்று நான்கு நாட்களாகக் காய்ந்து கலகலத்திருந்தன. அவற்றை நீண்டகை வர்த் தடியினால் கூட்டிக் குவித்துக் கொண்டிருந்தாள், சோமா வதி. அவளுடைய சின்னத் தங்கை நந்தா, தமக்கை கூட்டிக் குவித்த பற்றைகளுக்கு நெருப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

காலைச் சூரியனின் காய்க்திரில் கரத்தில் தடியுடன் நின்றிருந்த சோமாவின் எழில் தோற்றம் சிரிசேனாவைச் சற்று நின்று ரசிக்க வைத்தது. மஞ்சள் வெயிலில் சோமாவின் உடல் நிறம் மேலும் மஞ்சள் பெற்று, பொன்னாக மின்னியது. அவள் இடையில் கம்பாயமாக சங்கக்கடையில் அண்மையில் வாங்கிய மலிவுச் சீத்தையைக் கட்டியிருந்தாள். கம்பாயத்தின் இறுக்கமான தழுவலில் அவள் எழிற் பாகங்கள் கவர்ச்சியின் முனைகளாகத் தெரிந்தன. அணிந்திருந்த றவுக்கையால் அவள் அங்கங்களின் எழுச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. விம்மிப் பூரித்த மார்பகங்களின் கவர்ச்சியிலும். கம்பாயத் துண்டிற்கும் றவுக்கைக்கும் இடையில் தெரிந்த இடையின் அழகிலும் அவள் சில கணங்கள் செயலற்று நின்றுவிட்டாள்.

மருதங்குழிக்கிராமத்தில் சாதாரண பெண்களிலும் பார்க்க சோமாவதி சற்று உயரமானவள். அவள் எடுப்பான தோற்றத்திற்கு ஏற்ப அவள் உடலின் மேடு பள்ளங்கள் கச்சிதமாக அளவோடு அமைந்திருந்தன. காலில் ஁டறிய கம்பாயத்தைத் தூக்கி அவள் இடுப்பில் செருகி இருந்தாள். அவள் வாளிப்பான கால்களின் பளபளப்பும் நிறமும் வெயிலில் செந்நிறமாகத் தெரிந்தன. பற்றைகளுக்கு மூட்டிய நெருப்பிற்கு அருகில் அவள் நின்றிருந்ததால், தீயின் செந்நாக்குகள் அவளில் படிந்து அவள் நிறத்தின் செழுமையை இன்னமும் சிவப்பாக்கின.

ஆடவன் ஒருவன் தன்னைப் பார்த்த டி நிற்பதைச் சோமா கண்டாள். உடனே உயர்த்தி செருகியிருந்த கம்பாயத்தின் நுனியைக் கழறறிவிட்டாள். பின்னர் அவளை நோக்கி வந்தாள்.

“வாங்க மாத்தயா...”

‘சோமா, என்னை அப்படிக் கூப்பிடாதேயென்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்.’

அவள் சிரித்தாள்

“நீங்க பணக்காரர். கிராமத்துக்குப் பெரியவங்கள். உங்களை அப்படித்தான் கூப்பிட வேண்டும், மாத்தயா, நாங்கள் உங்களிடம் வேலை செய்கிற கூலிக்காரர்...”

சிரிசேன அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தான். அவள் முகத்தில் எதையோ தேடுபவன் போல அவள் விழிகளின் ஊடாக அவள் இதயத்தைப் பார்க்க முயன்றான். சோமா முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“நந்தா...கூட்டிக் குவித்து விட்டு நெருப்புவை...” தூரத்தில் நின்றுருந்த தங்கையிடம் சத்தமிட்டுச் சொன்னாள். அவள் சிரிசேனவின் உடலெல்லாம் தீ எரிந்தது. சோமாவென்ற அழகுப்பதுமை மூட்டிவிட்ட ஆசைத் தீ.

“சோமா...”

“என்ன மாத்தையா. அம்மே வேலையால் இன்னமும் வரவில்லை. வந்திடுவா. ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?” என்று சோமா அவசரப்பட்டாள். அவன் கண்கள் அவள் உடலெல்லாம் மொய்த்தன. முகத்தில்... மார்பில்... இடையில்... அவன் முன் நிற்க அவளால் முடியவில்லை.

“சோமா என்னைக் கண்டு ஏன் இப்படி ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போகிறாய்?” சிரிசேன அவளிடம் மென்மையாகக் கேட்டான்.

சோமாவின் இதயத்தில் மெல்லிய பய நெருடல்.

“என்ன மாத்தையா நீங்கள் என்னைப் போய்...நீங்கள் இதுவெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு? கேவலம் ஒரு கூலிக்காரப்பண்ணிடம் இப்படிக்கேக்கிறியே?”

“சோமா, என்னை நீ புரிஞ்சு கொள்ளவில்லையா?”

“நாங்க ஏழைகள்; மாத்தையா.”

“ஏழைக்கு ஆசையில்லையா, சோமா?”

“மாத்தையா...எனக்கு எதுவும் அதிகம் பேசத் தெரியாது. எனக்கு உங்களைப் புரிஞ்சு கொள்ள ஆசையுமில்லை. அதோ அம்மே வாரா...” என்றாள் சோமா. அவளின் குரலில் நிம்மதி ஒலித்தது. படலைக் கடப்பைத் தாண்டி மெனிக்கா வந்துகொண்டிருந்தாள்

சிரிசேனவிற்கு எரிச்சலாக வந்தது. சோமாவுடன் நிம்மதியாகப் பேசி முடிவெடுக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை இழந்து விட்டான்.

அவன் எதை இழந்தாலும் சோமாவை இழக்கக்கூடாது. விலை மதிப்பில்லாத அழகுப்பெட்டகம் அவள்.

“என்ன மாத்தையா, வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்ட படி மெனிக்கா வந்தாள்.

“தாத்தா உங்கள் எல்லோரையும் நாளைக்குப் புலவுகொத்த வரட்டாம்” என்றபடி சிரிசேன ஆவலுடன் சோமாவைப் பார்த்தான். சோமா அவ்விடத்தை விட்டுப் புலவிற்குள் சென்றாள். அவனை ஏமாற்றும் தழுவியது. அவள் இடைதுவள நடந்து செல்கின்ற எழில் மனம் இழந்து ஒருகணம் நின்றிருந்தான்.

“சரி மாத்தையா...வாறம்...செல்லத்துரையும் தன்புலவு கொத்த வேண்டும் என்றவன்” என்றாள் மெனிக்கா நந்தா விடமிருந்து நெருப்பை வாங்கிய சோமாவதி பற்றைகளுக்குத் தியிட ஆரம்பித்தாள்.

ஓ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது.

ஆறு

காட்டு மாங்குளத்தில் இருந்து புஞ்சிபண்டா வந்திருந்தார். பழைய விதானையாருக்குரிய கம்பீரமும் செருக்கும் அவரிடம் குடி கொண்டிருந்தன. வயது அறுபதிற்கு மேல் இருக்கலாம். ஆனால் தோற்றத்தில் அவ்வளவு வயது மதிக்க முடியாது.

புஞ்சிபண்டா கிராமசேவகராக இருக்கும்போது அடிக்கடி மருதங்குழிக்கு வருவார். அவ்வேளைகளில் எல்லாம் ஜயரத்தின முதலாளி வீட்டில்தான் தங்கிச் சாப்பிட்டுப் போவார். சில வேளைகளில் புஞ்சி பண்டாவுடன் டி. ஆர். ஓ. வும் வருவதுண்டு. அவ்வேளைகளில் ஜயரத்தின முதலாளி வீட்டில்தான் விருந்தும் நடக்கும்.

‘இம்முறை மழை சரியான காலத்தில் தப்பாது பெய்யும் போல இருக்குது...’ என்றார் புஞ்சிபண்டா.

“அப்படித்தான் நானும் நினைக்கிறேன். போனவரியமும் வெள்ளாண்மை எதிர்பார்த்த அளவு வாய்க்கவில்லை. இம் முறை இரண்டு மழையுடன் குளங்களுக்குத் தண்ணி வரத் தொடங்கியிருக்கிறது. நல்ல காலம் போலத்தான் இருக்கிறது.” என்றார் ஜயரத்தின.

“தமிழனைப் போல ஒவ்வொரு கடைகளைத் தொடங்கி விட்டால் மழையைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. காட்டு மாங்குளத்தில் இருக்கிற வியாபாரக் கடைகளில் முக்கால்வாசி தெமிழன்களுக்குச் சொந்தம். எங்கிருந்தோ வந்து சிறுகடையா ஆரம்பிப்பான்கள். பிறகு பார்த்தால் ஒரு வரியத்தில் பெரிய கடையாக்கிப் போடுவான்கள்... இவங்களால் சிங்களவருக்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போகுது. நான் ஒரு கடை தொடங்குவோம் என்று பார்க்கிறேன். காட்டுமாங்குளத்தில் கடையில்லை. எல்லாம் தெமிழன்கள்..... முதலில் இவங்களைத் துரத்த வேண்டும்!” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

ஜயரத்தின அவரை வியப்புடன் பார்த்தார்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. புஞ்சி. ஒரு காலத்தில் இந்த மருதங்குழியும் காட்டுமாங்குளமும் தமிழரின் கிராமமாகத்தான் இருந்தது. இப்போது நாங்கள் அதிகமாக வந்து குடியேறி விட்டதால் அவர்களுக்குரிய உரிமை இல்லாமல் போயிடாது. இப்படிப் பொறுப்பில்லாமல் பேசக்கூடாது. நமக்கு எப்படி இக்கிராமங்களில் உரிமையிருக்குதோ அப்படி அவர்களுக்கும் உரிமை இருக்கிறது. தமிழர்கள் பிரயாசையானவர்கள்..... எங்களைப் போல அல்ல...”

புஞ்சிபண்டா அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

“அவங்களுக்கு இந்தியா இருக்குது. சிங்களவருக்கு லங்காவை விட்டால் வேறிடமேயில்லை.

“நீ அரசியல் சேற்றில் விழுந்துவிட்டாய், புஞ்சி மனிதன் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவன் எங்கிருந்தாலும் சுதந்திரமும் சமத்துவமும் இருக்கிறது. உயர்வு தாழ்வு என்கிறது தர்மத்திற்கு மாறானது. உண்மையான பௌத்தன் வேற்றுமை பாராட்டான்”

“உனக்கென்ன தெரியும். இன்றைக்கு நான் கிராம சேவகராக இருந்த காட்டுமாங்குளத்திற்கு ஒரு தெமிழன் விதானை

யாராக வந்திருக்கிறான். இது என்ன நியாயம்? சிங்களவர்கள் அதிகமாக இருக்கிற ஒரு கிராமத்திற்குத் தெமிழன் ஒருவன் எப்படி விதானையாராக வரலாம்? என்மகனுக்குத் தகுதியில்லையா? எவ்வளவு முயன்று பார்த்தேன்? கிடைக்கவில்லை. ஒரு தெமிழன் எடுத்துவிட்டான். இது சரியா?" என்று புஞ்சி பண்டா பொரிந்து தள்ளினார்.

"பொருளாதாரப் பாதிப்பு வரும்போதுதான் இனவேறுபாடு தெரியுது. புஞ்சி கடை வைக்க காட்டுமாங்குளத்தில் கடையில்லை. உன் மகனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கிராம சேவகர் வேலை இன்னொருவனுக்குக் கிடைத்து விட்டது... இவை இரண்டையும் கொண்டு தமிழர்களே கூடாது. துரத்தவேண்டும். அது இது என்று முடிவிற்கு. வந்திட்டாய்..." என்று ஜயரத்தின சிரித்தார்.

"இண்டைக்கு லங்காவில் பெரிய உத்தியோகங்கள் வகிப்பது தெமிழன்தான்..."

"அது பொய்...அப்படியில்லை..."

"உனக்கு இதொன்றும் தெரியாது. எந்தத் தமிழன் குடிசையில் வாழ்கிறான்? எல்லோரும் கல்வீடு...கார்..."

"அதுவும்பிழை புஞ்சி. மருதங்குழிக் கிராமத்தை எடுத்துக் கொண்டால் வசதியாக வாழ்பவர்கள் சிங்களவர்கள்தான். சிங்களவர்களைப்போல உழைப்பதையெல்லாம் செலவழித்து விடும் பழக்கம் தமிழரிடமில்லை. சேமிப்பு அவர்கள் வாழ்வில் முக்கியம். காணி, வீடு, சீதனம் என்ற தடத்தில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள் குறிக்கோளுடன் வாழ்கிறார்கள். நமக்கு அப்படியில்லை....."

"நீ தெமிழன் பக்கம்தான்... என்றார் புஞ்சிபண்டா.?"

"நான் நியாயத்தின் பக்கம்..." என்றார் ஜயரத்தன முதலாளி.

கொடிப்புலி ஒரு குலை செவ்விளநீருடன் வந்தான் ஒரு நாளைக்கு ஒரு செவ்விளநீர் குடிக்கா விட்டால் ஜயரத்தன முதலாளிக்கு எதுவும் ஓடாது.

"எங்கே கிடைத்தது கொடிப்புலி?" என்று ஜயரத்தன கேட்டார்.

"நம்மடை தோட்டத்தில்தான் மாத்தையா. முகமடுத் தோட்டத்தில் இன்னொரு குலையும் இருக்கிறது..." என்றான் கொடிப்புலி அடக்கத்துடன்.

“உள்ளே கொண்டு போய் வைத்துவிட்டு இரண்டு வெட்டிக்கொண்டுவா, எனக்கும் புஞ்சிக்கும்:”

கொடிப்புலி செவ்விளநீர்க் குலையுடன் உள்ளே சென்றான்.

இருவரும் வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள், இறுதியில் கலியாண விடயம் வந்தது.

“எனக்கு உன் வீட்டில் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள விருப்பம், புஞ்சி. பொடியன் முற்றுச் சொல்லவில்லை. இரண்டு நாள் பொறுத்துக்கொள். நானே வந்துமுடிவு சொல்கிறேன்.”

“எனக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லை. ஆறுதலாக முடிவுசொல்” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

ஏழு

யல்வெளி வரம்பில் ஒரு பெண் குளத்திற்குக் குளிக்க நடந்து செல்வதைச் சிரிசேன கண்டான். மாலைக்கதிரின் சாய்வில் அவள் சோமா போலத் தெரிந்தது. தனியனாகச் செல்கிறாளே மாலினி, மீனா ஒருவரும் கூட வராமல் இவள்மட்டும் இன்று தனியக் குளிக்கச் செல்கின்றாள்.

சிரிசேனவின் மனம் மகிழ்வில் துள்ளியது. சோமாவிடம் இன்று எப்படியாவது நன்கு பேசிவிட வேண்டும், மனதைத் திறந்து காட்டிவிட வேண்டும். இரவும் பகலும் எந்நேரமும் உன்னை மறக்க முடியவில்லை சோமா. உன் அழகு சதா என் இதயத்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்து என்னை எரிக்கின்றது. சோமா. சொல்லிவிட வேண்டும். என் அன்பை அவள் ஏற்க வைக்க வேண்டும்.

அவன் வயல் வரம்பில் விரைந்து நடந்தான். முன்னால் செல்கின்ற பெண்ணின் இடுப்பு அசைவிற்கு ஏற்ப பின்னழகு அசைந்தது. வயல் வரம்பின் ஒடுங்கிய பாதை, அவள் இடுப்பை வழமைக்கும் அதிகமாக நெளிய வைத்தது.

சிரிசேன வேகமாக நெருங்கி வந்தபோதுதான் அவள் சோமாவல்லள் என்று தெரிந்தது.

அவனை ஒரு கணம் ஏமாற்றும் கவ்வியது.

அவள் தன் பின்னால் யாரோ விரைந்து வரும் ஒலிகேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“மாத்தையா..” என்றாள் மாலினி, அவள் நெஞ்சு படபடத்தது.

“நீயா, மாலினி...” என்றான் சிரிசேன. இவ்வளவு நெருக்கத்தில் மாலினியை அவன் இன்றுதான் காண்கின்றான். மாலினி அழகாகத்தான் தெரிந்தாள் அரையில் கம்பாயம் கட்டியிருந்தாள் மார்புகள் அளவிற்கு மீறிப் பருத்திருந்தன.

அவள் விழிகள் அவனை அடங்கா ஆவலுடன் பார்த்தன. தன்னை அவன் வேகமாகத் தொடர்ந்து வந்த நிகழ்ச்சி அவளுக்கு இனிய நினைவுகளைத் தந்தது. இந்தக் கிராமத்தின் லொக்கு மாத்தையாவின மகன் சிரிசேன. அவனைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறான்.

வானத்தில் பச்சைக் கிளிகளின் கூட்டம் ஒன்று கீச்சிட்டபடி பறந்து சென்றது.

அவன் பார்வையின் அர்த்தம் புரிந்தபோது சிரிசேன அவளை ஆழமாகப் பார்த்தான்.

“மாலினி...” என்றான் அவன் மெதுவாக: “குளிக்கப்போறியா?”

மாலினி வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

“பார்த்தால் தெரியவில்லையா மாத்தையா?”

இருவரும் காட்டுப்பாதையில் ஏறினர். இருநூறுயார் நடந்தால் குளம் வந்துவிடும்.

மாலையின் தனிமை, காட்டுப்பாதை, அவர்கள் இருவரையும் தவிர வேறெவரும் இல்லை.

இவ்வளவு அருகில் தனிமையில் பெண்மையின் எழிலை அவன் கண்டதில்லை அவன் உள்ளமும் இனமறியாமல் படபடத்தது. விம்மிய மார்புகள். இறுக்கமான கம்பாயத்தின் தழுவலில் துவளும் கீழ்ப்பாகம்.

“மாலினி...” என்றான் அவன்.

“என்ன?” என்று அவன் ஆவலுடன் கேட்டான். அவர்களின் விழிகள் ஒன்றிணையொன்றி ஆசையுடன் கவ்வின. குளிர் காற்று வீசியது.

சிரிசேன தன்னை மறந்தவனாக மாலினியைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டான். மாலினி எதுவித எதிர்ப்புமின்றி அவன் அணைப்பில் துவண்டு நின்றிருந்தான்.

ஆட்காட்டி ஒன்று குரல் எழுப்பியது. மாலினி தன்னை அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டான். அவன் முகம் குப்பென்று சிவந்தது. அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு. "நீங்கள் சரியான ஆள், என்றபடி குளத்தை நாடி விரைந்து சென்றான். அவன் செல்கின்ற அழகைப் பார்த்தபடி சிரிசேன அவ் வீடத்தில் மரமாக நின்றிருந்தான்.

அணைப்பின் சுகம் அவன் உடலெல்லாம் பரவியது. பெண்மை இவ்வளவு இனிமையானதா? அவன் உதடுகள் துடித்தன. இவ்வளவு விரைவில் மாலினி ஓடியிருக்கக்கூடாது. அவனை அணைத்தபோது அவன் மார்புகள் அவன் மார்பில் பதிந்தன. அந்தத் தசைக்கோளங்களின் பதிவு தந்த சுகம்?

சிரிசேனவிற்கு இது புது அனுபவம். அவன் அவ்விடத்தில் சிலையாக நின்றிருந்தான்.

பின்னர் குளத்தை நோக்கி நடந்து சென்றான். குளத்தில் மாலினி குளித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் வெட்கத்துடன் அவன் தலை குனிந்தான்.

அவள் இதயம் தாமரையாக மலர்ந்தது. குளத்து நீரில் மூழ்கி எழுந்தான்.

எட்டு

இரவு பெய்த மழையினால் புலவுகள் உழுவதற்கு வாய்ப்பாக இளகியிருந்தன. செல்லத்துரையின் வீட்டிற்குப் பின்னால் இரண்டேக்கர் புலவு அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. அதனைவிட மல்வத்துலயாவின் கிளை நதியான கல்லாற்றின் கரையில் புதுப் புலவாக மூன்றேக்கர் வெட்டியிருந்தான். உணவு வற்புபத்திக்காணி அது. பேமிட் காணி.

செல்லத்துரை எப்போதும் சுறுசுறுப்பானவன். காலத்தே பயிர் செய்யக் கற்றவன். இரவு மழை பெய்யும் போதே நாளைக்குப் புலவை உழுது விடவேண்டும் என முடிவு செய்து கொண்டு படுத்தான், ஏற்கனவே பற்றைகள் வெட்டப்பட்டுக் கொளுத்தப்பட்டுவிட்டன. அதனால் உழுவதில் தடையில்லை.

அக்கிராமத்தில் புலவையோ வயலையோ நேரகாலத்தோடு உழுது பயிரிடுவது அவன்தான். .

கொடிப்புலியையும் மாணிக்கத்தையும் அதிகாலையே சென்று அழைத்துவிட்டு வந்தான். அவர்களை அழைத்து விட்டு வரும் வழியில் சோமாவின் சூடிசை எதிர்ப்பட்டது. வளவுக்கடப்பில் சோமா நின்று ந்தான்.

“அம்மே இன்னவாத? அம்மா இருக்கிறாவா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஏன்?” என்று சோமா சிரித்தபடி கேட்டான்.

“புலவு உழவேண்டும். கொடிப்புலியும் மாணிக்கமும் வருகின்றார்கள். அம்மாவையும் வரச்சொல்லுறியா?”

“சரி...அப்ப எங்கள் புலவு எப்ப உழுகிறது?”

“முதலில் எனது...பிறகு நாளைக்கு கொடிப்புலி, பிறகு மாணிக்கம்...அடுத்து உங்களுடையது. ஏன் சோமா, பற்றைகளை வெட்டி எரிச்சாச்சா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஓ! அம்மேயை அனுப்பி வைக்கிறேன்...” என்று சிரித்தாள் சோமா

அக்கிராமத்தில் பண்டைய வாழ்க்கை முறையின் கூட்டுறவு இன்னமும் அழியவில்லை. சிலர் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவனின் வேலையைச் செய்வார்கள். பின்னர் முறைவைத்து மற்றவர்களின் வயல் வேலைகளையும் செய்து முடிப்பார்கள். அதனால் எவருடைய புலவும் விதைக்கப்படாமல் போவதில்லை, யாருடைய வயலில் அல்லது புலவில் வேலை செய்கிறார்களோ அவர்கள் அன்றைய உணவை மட்டும் கொடுத்தால் போதும்.

சற்றுத்தாரம் நடந்து சென்ற செல்லத்துரை திரும்பி வந்தான். அவன் திரும்பி வருவதைக் கண்ட சேசுமா, உள்ளே செல்ல முயன்றவள் திரும்பி வந்தாள்.

“என்ன?”

“நீயும் வருகிறாயா, சோமா...”

“என்...?”

செல்லத்துரையால் அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை அவளையே பார்த்தபடி நின்றான். சோமாவிற்குச் சிரிப்புமலர்ந்தது

“சரி...வருகிறேன்...” என்றாள்.

அவள் தயங்கி நின்றாள்.

“என்னவாம்?” என்று சோமா மீண்டும் கேட்டாள்.

“ஓன்றமில்லை. கட்டாயம் வருவாயா? என்று கேட்டேன்.”

“வாட்டில் என்ன செய்வீர்கள்?”

அவள் முகத்தில் ஏமாற்றம் கவ்வியது. பரிதாபமாக அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“கனவேலை இருக்கிறது. நீயும் வந்தால் கெதியாக முடியும்.

சோமா கலகலவென சிரித்தாள்.

“அப்ப வாறன்...” என்றபடி உள்ளே சென்றாள் சோமா. அவள் செல்கின்ற அழகை ஒரு கணம் நோக்கிவிட்டு அவள் நடந்தாள்.

ஐயர்தன் முகலாளியின் வீடு குறுக்கிட்டது. படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

ஐயர்தன் முதலாளி தனது வழமையான கதிரையில் சாய்ந் திருந்தார். வாயில் சுருட்டு. சுருட்டில்லாமல் அவரை அவன் ஒருபோதும் கண்டதில்லை

“வா...வா செல்லத்துரை...” என்று அட்டகாசமாக வர வேற்றார்: “இராத்திரி மழைபெய்ததும் எனக்குத்தெரியும், காலை நீ வருவாய் என்று. மாடுகள் ஒரு சோடி காணுமா?”

செல்லத்துரை சிரித்தான். அவனிடம் ஒரு சோடிக்காளைகள் உள்ளன கொடிப்புலி வசுவதால் இன்னொரு சோடிகாளை இருந்தால் புலவு உழுவது அரை நேரத்துடன் முடிந்து விடும். ஏருக்கும் மாடுகளுக்குக் கூலி கொடுத்து விட்டால் சரி. ஐயர்தன் முதலாளி பணம் பிடுங்குகிற பேர்வழியல்லர். கொடுத்ததை வாங்கிக் கொள்வார். அவரின் எத்தனையோ சோடிக்காளைகள் அக்கிராமத்தாரின் புலவுகளையும் வயல்களையும் உழுது வருகின்றன.

“ஒரு சோடி காணும் மாத்தையா.”

“இம்முறை என்ன போடப் போகிறாய், புத்தா?” என்று கேட்டார் ஜயதன்.

“உளுந்து ..”

ஜயரதன் சிரித்தார்.

“அதை நீ விடமாட்டாய். நான் கவ்பி போடப்போகிறேன் அதனால் பிந்திப் போடலாம். நொச்சிமோட்டைப் புலவிற்கு நீதான் போட்டுத் தரவேண்டும்.”

“அதுக்கென்ன...வருடா வருடம் நான் தானே கொத்துகிறது, மாத்தையா. ஐந்து நாட்கள் வேலையிருக்கிறது. வருகிற சனிக்கிழமை போட்டுத் தீருகிறேன்.”

ஜயரதன் முதலாளி திருப்தியுடன் தலையை அசைத்தார்.

செல்லத்துரை மாடுகளை அவிழ்ப்பதற்காக மாட்டுக் கொட்டிலை நோக்கிச் சென்றான்.

ஒன்பது

‘ஏ

ரிக்கரையின் மீதே போற பொண்ணே பொன்மயிலே... என்று குரல் எடுத்துப் பாடியபடி ஏரில்பூட்டிய மாடுகளை விரட்டிப் புலவை உழுதான், மாணிக்கம். ஏர் புரட்டிய மண்ணில் சாய்ந்த செடிகளை, மண்ணை உதறி ஓரிடத்தில் அள்ளிக் குவிப்பதில் மீனாவும், சோமாவும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

“கழுதை வரப்போகுது...” என்றான் மீனா, மாணிக்கத்தைப் பார்த்து.

“அதுதான் ஏற்கனவே வந்திட்டுதே...” என்று அவளையே கட்டிக் காட்டி விட்டுப் பெரிதாக மாணிக்கம் சிரித்தான். மீனா கோபத்துடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

மச்சானுக்கும் மச்சாளுக்குமிடையில் ஏதோ ஊடல் என்பதைச் சோமா புரிந்து கொண்டாள்.

அவர்கள் தமிழில் உரையாடியதால் என்னவென்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

“என்னடி?” என்று மீனாவைச் சிங்களத்தில் கேட்டாள்.

மீனா மெதுவாக விளங்கப்படுத்தினாள். மாணிக்கம் தொடர்ந்து பாடியபடியே நிலத்தை உழுவதில் ஈடுபட்டான். இன்னொருபக்கத்தில் கொடிப்புலி உழுதுகொண்டிருந்தான். புலவின் வேலைகளைச் செப்பமிடுவதில் செல்லத்துரை ஈடுபட்டிருந்தான்.

“ஏய், பொண்ணு, தேத்தண்ணி வாங்கி வா...” என்று மீனா வுடன் பேச்சுக் கொடுத்தாள். மாணிக்கம், அவனை அவள் பொய்க்கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“பொண்ணு ... மண்ணு ... இந்தப்பாஷை ஒன்றும் வேண்டாம்..”

“கொந்தாய்...(நல்லது)மீனாக் கண்ணு, தேத்தண்ணி வாங்கிக் கொண்டு ஓடிவா...” என்றான் மாணிக்கம்.

கையில் எடுத்த செடிகளை அவனை நோக்கி வீசி எறிந்து விட்டு மீனா வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். சோமா சிரித்துக் கொண்டாள். அவர்களின் சண்டை செல்லத்துரையையும் கவந்த ததால் அவன் வேலியருகில் நின்றபடியே திரும்பிப் பார்த்தான் சோமா அவனைப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

சோமா சிரித்துவிட்டு தலையைக் குவிந்துகொண்டாள்.

மீனா தேநீருடன் வந்தாள். எல்லாரும் வேலையை விட்டு விட்டு ஓரிடத்தில் குழுமினர்,

கேத்திலில் இருந்த தேநீரைக் கிளாசில் வார்த்து முதலில் கொடிப்புலிக்குக் கொடுத்தாள், மீனா.

“மச்சானுக்குக் கொடு நங்கி” என்று சிரித்தான். கொடிப்புலி.

“அவருக்குக் கொடுக்கிறதில்லை!” என்றபடி அவள் எல்லாருக்கும் தேநீர் ஊற்றிக் கொடுத்தாள்

“மாணிக்கம் அண்ணை, பாவம்...” என்றாள் சோமா சிரிப்புடன்.

மாணிக்கம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான்.

“கெதியில் கலியாணத்தைக் கட்டிக்கொள், மாணிக்கம்” என்றான் மெனிக்கா.

“கெதியில் கட்டினால்தான் துள்ளுற மாட்டை அடக்கலாம்...” என்றான் மாணிக்கம். மீனா அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தாள். மாணிக்கம் காட்டெல்லையில் அமர்ந்திருந்த குரங்குக் கூட்டம் ஒன்றைப் பார்த்தான். மீனா கிளாசில் தேநீரை ஊற்றி அவன் முன் வைத்தாள்.

“செல்லத்துரை, இது கள்ள இப்படியே விட்டால் சரியில்லை...” என்றான் மெனிக்கா.

“இந்தப் பெரும் போகத்துடன் செய்து வைப்போம்.....” என்றபடி செல்லத்துரை சோமாவைப் பார்த்தான். அவள் அவன் கூறியவற்றைக் கவனியாதவள் போல எங்கோ பார்த்தாள்.

ஒரே சிரிப்பும் சும்மாளமுமாக அன்று மாலை வரை அவர்கள் வேலை செய்தனர்

இடையிடையே செல்லத்துரை சோமாவைப் பார்ப்பதும் அவள் தலை குனிவதுமாக இருந்தனர். அவள் மனம் சலனப்படத் தொடங்கியது. அவளும் வெகு சங்கடப்பட்டாள்.

அண்ணனும் சோமாவும் கள்ளமாக அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்வதை மீனா காண நேர்ந்தது கண்டது போலக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அந்தக் கிராமத்தில் பல இளைஞர்கள் கண் வைத்திருக்கும் பெண் சோமா. அப்படியொரு அழகு அவளிடம் இருந்தது. லொக்கு மாத்தையாவின் மகன் சிரிசேனகூட அடிக்கடி சோமாவின் அன்பைப் பெறுவதற்காக அலைகிறான்.

அவர்களின் கள்ளப் பார்வையால் இக்கிராமத்தில் புதிய தொரு பிரச்சினை உருவாகுவதை மீனா உணர்ந்தாள்-

உனர்த்து விதைத்து மறுக்கும்போது நேரம் மாலை ஐந்து மணியிருக்கும்.

“நானைக்கு காலமை எல்லாரும் கொடிப்புலி வீட்டிற்கு வாருங்கோ” என்றான் செல்லத்துரை.

“வேண்டாம்..... வேண்டாம்..... நானைக்கு என்பங்கிற்கு மாலினி வீட்டிற்கு வாருங்கோ, மாமி புரியன் இல்லாதவ. நான்தான் புலவு விதைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்!” என்றான் கொடிப்புலி-

“அப்ப உனக்கு?...”

“உங்கள் எல்லாருக்கும் விதைப்பு முடிந்ததும் பார்ப்போம்...” என்றான் கொடிப்புலி.

அவனை எல்லாரும் வியப்புடன் பார்த்தனர். கொடிப்புலி வெட்கத்துடன் குனிந்து தலை கொண்டான்.

“ஓ...” என்று சோமாவும் மீனாவும் பெரிதாகச் சிரித்தனர்.

பத்து

(௧) ளத்து நீரைக் கிராமத்துப் பெண்கள் கலக்கியடித்தார்கள். மீனா உள்ளங்கையால் நீரைச் சோமாமீது தெறித்தாள். சோமா முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு “ஏய் மீனா” என்று கத்தினாள். மாலினி அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“காயாமோட்டை ஆற்றில் தண்ணீர் வருகுதாம், சோமா. இனி நாங்கள் குளத்திற்கு இள்வளவு தூரம் வரத்தேவையில்லை. இனிமேல் ஆத்திலேயே குளிக்கலாம்,” என்றாள் மீனா.

“அம்மேயும் சொன்னவ..இனி அங்கேயே குளிப்போம், கிட்ட...” என்றாள் சோமா.

“நான் ஆற்றில் குளிக்க வரமாட்டேன்” என்றாள் மாலினி.

“ஏன்?”

“அது கூடாத தண்ணீர்...”

அவளை மற்றவர்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர்

“ஆற்றுத் தண்ணீர் கூடாது. குளத்து தண்ணீர் நல்லதா?” என்று சோமா சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

“ஏதோ எனக்குக் குளத்தில் குளிக்கத்தான் விருப்பம்.” என்றாள் மாலினி. அவளைச் சோமாவும் மீனாவும் ஏறிட்டுப் பார்த்தனர். மாலினி அவர்களைக் கவனியாதவள் போல நீரில் மூழ்கினாள்.

“விசர்...” என்றாள் மீனா.

காட்டு மாங்குளம் பக்கமிருந்து சிரிசேன வருவது தெரிந்தது. அவன் குளக்கட்டில் ஏறிக் கிராமத்தை நோக்கி வந்தான். குளக் கட்டில் அவன் வருவதை முதலில் கண்டவள் மாலினி. அவள் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது.

மாலினி குளத்தை விட்டுக் கரையேறி உடலைத் துவட்டத் தொடங்கினாள்.

“என்னடி குளிச்சிட்டியா?”

“இன்றைக்குக் கெதியாப் போக வேணும், சோமா. நீங்கள் குளிச்சிட்டு வாருங்கோ.” என்றபடி ஈர உடையை மாற்றிக் கொண்டாள். தலையை விரித்துவிட்டபடி கம்பாயத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள். ஈரப்புடவையைக் குளத்துநீரில் அலசிப் பிழிந்த போது சிரிசேன அவர்களைக் கடந்து சென்றான்.

அவன் விழிகள் சோமாவில் ஈக்களாக மொய்த்தன. குறுக்குக் கட்டிற்கு மேல் தெரிந்த அவன் உடலின் வாளிப்பு அவனைக் கிறுங்க வைத்தது. குறுக்குக்கட்டினூடாகத் தெரிந்த மார்புகளின் பிளவு அவனை ஒருகணம் துடிக்க வைத்தது. அவனைக் கவனி யாதவள் போல சோமா நீரினுள் மூழ்கினாள்.

அவன் குளக்கட்டில் இறங்கி, காட்டுப்பாதையில் தனித்து நின்றான். அவனுக்குத் தெரியும் மாலினி வருவாள் என்று. அவன் உடல் அனலாகக் கொதித்தது. அவன் நினைவுகளில் ஆருந்து சோமா மறைந்து போக மாலினி இடங் கொண்டாள். மாலினியின் உடல்செழிப்பு அங்கமங்கமாக அவன் மனத்திரையில் ஓடியது.

சற்றுத் தூரத்தில் மாலினி வருவது தெரிந்தது. அவள் பதட்டத்துடன் வந்து கொண்டிருப்பது அவள் நடையில் தெரிந்தது. அவன் ஒரு மரத்துடன் மறைந்து கொண்டான். மாலினி ஆவலுடன் பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள்.

அவள் அவனைக் கடந்தபோது, அவன் திடீரென அவளை இழுத்து அணைத்தான்.

“ஆ...” என்று வீரிட்டாள் மாலினி” இப்படியா பயமுறுத்த வது?”

“மாலினி...”

“ஆராவது வந்து விடுவார்கள் ”

“அப்ப வா காட்டிற்குள் போவோம்...”

அவர்கள் இருவரும் பாதையை விட்டு மரங்களுக்கிடையில் புகுந்து சென்றார்கள். மாலினியின் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. மறைவான ஓரிடத்தில் சிரிசேன அவளை இழுத்து அணைத்தபடி அமர்ந்தான்.

“என்னை ஏமாற்றிவிட மாட்டீர்களே?” என்று பயத்துடன் அவள் கேட்டாள்.

“உன்னையா? இல்லை மாலி...”

அவன் அவளை வெறியுடன் முத்தமிட்டான். அவளும் தன்னை மறக்க...பெண்மை பறிபோய்க்கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் இருவரும் ஒருவரின் அணைப்பில் மற்றவர் மயங்கிக் கிடந்தார்கள்.

இருள் சூழத் தொடங்கியது.

“மாத்தயா என்னைக் கைவிட்டு விடாதீர்கள்..” என்று அணைப்பின் இறுக்கத்தில் மாலினி அவன் காதில் மெதுவாக இரந்தாள்.

பதினொன்று

௭ ருமை மாடுகள் வழக்கத்திலும் கெதியாகப் பட்டிக்குத் திரும்பிவிட்டன. அவை அமைதியிழந்தவையாக விரைந்து வந்ததை ஜயரத்ன முதலாளி கண்டார். மாலை சரிந்து இருள்தழும் வேளையில்தான் எருமைகள் குளத்தை விட்டு எழுந்து பட்டிக்கு வரும். அவை வந்த வேகமும் மூசலும் காட்டில் ஏதோ அசம் பாவிதம் நிகழ்ந்து விட்டதென்பதை அவருக்கு உணர்த்தின.

சிறுத்தைப்புலியோ?

பட்டியைத் திறந்து விட்டான், கொடிப்புலி, ஜயரத்ன முதலாளி பட்டியை நோக்கி நடந்தார்.

“புத்தா, மாடுகள் நேரத்திற்கு வந்துவிட்டன.”

“ஆமாம் மாத்தயா...பதின்மூன்று மாடுகள் குறைகிறது.” என்றான் கொடிப்புலி.

“மாடுகளும் அதனால்தான் வெருண்டு வந்தன...புலி எதையாவது கண்டு அவை தறிகெட்டு ஓடியிருக்குமோ?”

“அப்படியிருக்காது, மாத்தயா. ஆராவது கொழும்புக்கு மாடுகளைக் கடத்துகிறவர்கள் பிடித்துக்கொண்டு போயிருக்கலாம். இங்கே பாருங்கள் அந்த மாட்டை...கயிறெறிந்து பிடித்திருக்கிறார்கள்...அதன் கழுத்தில் அறுந்த கயிறு...”

ஒரு எருமை மாடு கழுத்தில் அறுந்த கயிற்றுடன் நின்றிருந்தது.

ஜயர்தன் முதலாளியின் கண்கள் சிவப்பேறின. கெட்டவார்த்தைகளால் திட்டினார்.

“இவன்களை விடக்கூடாது...இறைச்சிக்குக் கொழும்புக்கு கடத்துறவன்களின் கொடுமை கூடிவிட்டது. நீ ஓடிப்போய் செல்லத்துரையைக் கூட்டிக்கொண்டு வா. அவனுக்குத்தான் மல்வத்து ஓயாக்காட்டின் ஊடாக வில்பத்திற்குச் செல்கின்ற காட்டுப்பாதை தெரியும். அதனால் தான் கடத்திப் போவான்கள்... எப்படியும் மல்வத்து ஓயாக்காட்டில் பிடித்திடலாம். ஆற்றைக் கடக்க முதல் பிடிக்க வேண்டும்... சுருக்கா கூட்டிவா...”

கொடிப்புலி செல்லத்துரையுடன் திரும்பி வந்தான்.

“இந்தக் கள்ளன்களை விடக்கூடாது, மாத்தயா” என்றான் செல் “த்துரை.

அடிக்கடி மாடுகள் கடத்தப்படுவது அக்கிராமத்தில் வழக்கந்தான். ஓரிரு தடவைகள் பிடிபட்டும் இருக்கின்றன. மாடுகளைக் கடத்தியவர்கள் மாடுகளை விட்டுவிட்டுக் காடுகளுக்குள் ஓடித் தப்பியிருக்கிறார்கள்.

“மதவாச்சியால் பேமிற்றில்லாமல் கொண்டு போக முடியாது. நிச்சயம் மல்வத்து ஓயாக்காட்டின் ஊடாகத்தான் கொண்டு போவான்கள். ஆற்றைக்கடந்து அங்கால் ஏறுவதற்கு முதல் எப்படியும் பிடித்து விடலாம்.....மாடுகள் முரண்டு பிடிக்கும்... இரவில் தான்கொண்டு செல்வான்கள். நாங்கபோவம்... கெதியாப் போவம், மாத்தயா!”

என்றான் செல்லத்துரை.

‘துவக்கை எடுத்துக்கொள். கொடிப்புலி, நீ என் துவக்கை எடுத்துக்கொள். மாணிக்கம், சில்வா, பாஞ்சி ஆனியோரையும் துணைக்குக் கூட்டிச் செல்லுங்கள். கள்ளன்கள் எதற்கும் துணிந்

தவன்களாகவும் இருப்பார்கள். செல்லத்துரை, கவனம்...'

இருள்கவியும் நேரத்தில் செல்லத்துரையும் மற்றவர்களும் புறப்பட்டார்கள். அதற்குள் கிராமம் முழுவதும் ஐயர்தன் முதலாளியின் மாடுகள் கடத்தப்பட்ட விஷயம் தீயாகப் பரவி விட்டது.

“பதினமூன்று மாடுகளும் ஆறாயிரத்துக்கு மேல் விலை போகும்...”

“டி. ஆர். ஓவிடம் என்ரி ஒன்றைப் போடலாம்...”

செல்லத்துரையும் மற்றவர்களும் வயல் வெளியில் இறங்கி மருதங்குழிக்குளம் இருந்த பக்கமாக நடந்தனர். குளத்தைக் கடந்து வீதியில் ஏறி இறங்கினால்தான் மல்வத்து ஓயாக்காடு வரும். கன்னிக்காடு.

வயல் வெளியூடாகச் செல்லும்போது எதிரில் மாலினி வந்தாள்.

“இப்பதான் குளிச்சிட்டு வாறியா, மாலி?” என்று கொடிப் புலி கவலையுடன் கேட்டாள்.

இவர்களைக் கண்ட அவள் பதட்டமடைந்தாள்.

“ஓம்... இப்பதான்...நேரமாகி விட்டது..” என்றபடி அவர்களைக் கடந்து கிராமப் பக்கமாக விரைந்தாள். அவர்கள் செல்லும் வழியில் சிரிசேனவையும் சந்திந்தனர்.

மாடுகள் களவாடப்பட்ட விடயத்தை அவன் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்கவில்லை போலப் பட்டது. செல்லத்துரையின் மனதில் மெல்லிதாக ஒரு நெருடல் படர்ந்தது.

மாலினி சென்ற பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள்

பின்னர் மாடுகளைத் தேடி நடந்தனர். இருள் வேகமாக அக்காட்டைச் சூழ்ந்து படர்ந்தது.

இரவு வெகுநேரத்தின் பின்னர் எருமைகள் கடத்தப்படும் தடத்தைக் கண்டு பிடித்தனர்.

அதன் பின் அவற்றைத் தொடர்வதில் அவர்களுக்குச் சங்கடமிருக்கவில்லை.

பன்னிரண்டு

கா யாமோட்டை ஆற்றில் குளித்துவிட்டுச் சோமா திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுடன் வந்த மீனா குறுக்கு வழியால் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள் காயாமோட்டை ஆற்றில் முழங்கால் அளவிற்குத்தான் நீரோடிக்கொண்டிருந்தது

“காட்டிற்கு மாடுகளைத் தேடிப் போனவை இன்னமும் வரவில்லை. சோமா” என்று மீனா சொன்னவை நினைவில் வந்தது. இனந் தெரியாத கவலை அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டது.

பாதையில் எவருமில்லை. மேய்ச்சலிற்குப் போன சில மாடுகள் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தன.

அவள் சிந்தனையுடன் நடந்ததால் எதிரில் வந்த சிரிசேனவை மிக அருகில் வந்ததும்தான் கண்டாள். அவன் அவளை அள்ளி விழுங்கும் ஆவலுடன் பார்த்தான்.

“சோமா!”

“மாத்தயா...” என்றாள் அவள் படபடப்புடன்.

“சோமா என்னைக் கண்டு ஏன் இப்படி ஒதுங்குகிறாய்? என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” குரலில் ஏக்கம் தொனிக்க சிரிசேன அவளை யாசிப்பது போலக் கேட்டான்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு நடக்க முயன்றாள்

“சொல்லு சோமா உன் பதிலைச் சொல்லு,”

“மாத்தயா நான் என்ன சொல்லுறது? நாங்க ஏழைகள். நீங்க பணக்காரர். நாங்கள் உங்களிடம் கூலிக்கு வேலை செய்பவர்கள். எங்களுக்கு ஏணி வைச்சாலும் எட்டாது மாத்தயா” அவள் கண்கள் கலங்கின.

“அப்படிச் சொல்லாதே சோமா. நான் உன்னை என் உயிருக்கும் மேலாக விரும்புகிறேன். இந்த உலகத்தில் உனக்காக எல்லாவற்றையும் இழக்கவும் தயாராக இருக்கிறேன் என்னை நம்பு, சோமா.”

உணர்ச்சியின் விளிம்பில் நின்று அவன் பேசினான்.

“என்னை மன்னிச்சுக்குங்க மாத்தயா. நான் உங்களுக்குத் தகுதியானவனில்லை.

“நில் சோமா உனக்கு என்ன குறை? உன் அழகிற்கு இணையாக இந்த உலகத்தின் செல்வம் எல்லாவற்றையும் கொட்டினாலும் ஈடாகுமா? நீ மட்டும் சம்மதி. நான் தாத்தாவிடம் சொல்லி உன்னைக் கலியாணம் கட்டிக்கொள்கிறேன்.”

“அப்ப மாலினியின் கதி?”

சோமாவின் வார்த்தைகள் அவன் இதயத்தில் கூர்மையாகப் பாய்ந்தன. அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. மாலினிக்கும் அவனுக்கும் இடையிலான உறவு பரம ரகசியமாக இருப்பதாகத் தான் அவன் இதுவரை எண்ணியிருந்தான். சோமாவிற்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

“மாலினிக்கும் எனக்கும் என்ன?” என்று அவன் ஆத்திரத்தூடன் கேட்டான்.

சோமா எதுவும் பேசவில்லை. அவள் அவனைக் கடந்து செல்ல முயன்றாள்.

‘சோமா, எனக்கும் மாலினிக்கும் எதுவித உறவுமில்லை. நம்பு. சோமா, என்னைப்பார். உன்னிடம் உன் அன்பையாசிக்கிறேன். உன் இதயத்தை யாசிக்கிறேன். வறண்டு வற்றிவிட்ட என் உள்ளத்திற்குப் பசும் நீராக நீ வரமாட்டாயா? சோமா, என்னை ஏமாற்றிவிடாதே? உன்னுடன் வாழத்துடிக்கின்றேன்’

துடி துடித்துப்போய்ச் சோமாவதி அவனைப் பார்த்தாள். ஒரு ஆண் மகன் தன்னிடம் யாசிப்பது அவளுக்குக் கவலையைத் தந்தது.

“மாத்தயா, அப்படிப் பெரிய வார்த்தைகளைப் பேசாதீங்க. நான் ஏழை கூலி. என்னை மறந்திடுங்க நான் ஒருக்காலும் உங்களுக்குத் தகுதியானவள் அல்ல. நான்...நான்...” சோமா அவ்விடத்தில் நிற்காமல் விரைந்து சென்றாள். அவள் விரைந்து செல்வதைச் சிலையாக நின்று அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் ஏன் அவனை வெறுக்கிறாள்? அந்தஸ்த்து தடை விதிக்கிறதா? அல்லது மாலினியுடன் அவனுக்குள்ள தொடர்பை அவள் அறிந்ததாலா?

அவனால் அவளை பறக்க முடியவில்லை' அவன் இதயம் அழுதது.

பதின்மூன்று

ஐயரத்தின முதலாளியின் எருமை மாடுகள் அகப்பட்டு விட்டன. அன்று மாலை களவு போன எருமைகளுடன் செல்லத் துரையும் மற்றவர்களும் திரும்பி வந்தனர்.

மல்வத்து ஓயாவைக் கடக்கின்ற நிலையில்தான் செல்லத் துரை எருமைகளைக் கண்டான். ஆறுபோர் மாடுகளைக் கடத்து வதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்களையும் மாடுகளையும் கண்டதும் கொடிப்புலி, “டோய்...!” என்று சத்தமிட்டபடி பாய்ந்தான். தொடர்ந்து மற்றவர்களும் பாய்ந்தனர்.

அவர்கள் பாய்ந்து வந்த சத்தத்தில் மாடுகளைக் கடத்தியவர்கள் திடுக்கிட்டுப் பாய்ந்தோடினார்கள். ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்கள் யாவரும் ஆற்றைக் கடந்து காட்டிற்குள் ஓடிவிட்டார்கள். அகப்பட்டவனைச் சில்வாவும் கொடிப்புலியும் உதைத்தார்கள்.

“அம்மே...” என்று அவன் கத்தினான். “என்னை விட்டிடுங்க. மாத்தயோ. நான் கூலிக்கு வந்தவன்...” என்று அவன் அழுது கும்பிட்டான், செல்லத்துரை ஓடிவந்து தடுத்தான்.

“ஆரடா மாடுகளைத் தந்தது?” என்று செல்தத்துரை கேட்டான்.

அவன் மௌனம் சாதித்தான். பளார் என்று ஒரு அறையைக் கொடிப்புலி கொடுத்தான். அவன் துவண்டு ஆற்றில் விழுந்தான். செல்லத்துரை அவனைத் தூக்கி விட்டான்.

“அடியாதையுங்கோ, மாத்தயா...சொல்லுகிறேன்...”

அவன் தங்களுக்கு மாடுகளை விற்றவனின் பெயரைச் சொன்னான். எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதன்பின் அவனைப்போக விட்டனர்.

ஐயர்தன் முதலாளி ஆரவாரத்துடன் அவர்களை வரவேற்றார்.

அவர் ஆரவாரம் சற்றுநேரத்தில் அழிந்தது.

“யார் மாடுகளைக் கடத்தி விற்றதென்று நாங்கள் கூறினால் நம்பமாட்டீர்கள்...” என்றான் செல்லத்துரை.

“புத்தா, நீ ஒருக்காலும் பொய் சொல்லமாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். சொல். பயிப்படாமல் சொல்...” என்றார் ஐயர்தன்.

“புஞ்சிபண்டா...காட்டு மாங்குளம் பழைய விதானையார்” என்றான் செல்லத்துரை.

ஐயர்தன் முதலாளியால் சற்றுநேரம் நம்பவே முடியவில்லை. திகைத்துப் போய் அமர்ந்து விட்டார். அவரின் சம்பந்தியாக வரவேண்டியவர். இப்படியா பணம் சேர்க்கிறார்?

“புத்தா, உலகத்தில் யாரைத்தான் நம்புகிறது? என்ன என்ன பாவங்களைச் செய்து மனிதர்கள் பணம் சேர்க்கிறார்கள். அவனவன் செய்கிறவற்றை அவனவன் அனுபவிக்க வேண்டும். புஞ்சிபண்டா அனுபவிப்பான். இதனை அவனிடம் கேட்காமல் விடப் போவதில்லை.”

ஐயர்தன் முதலாளி, மாடு தேடிப் போனவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இருபத்தைந்து ரூபாய்ப்படி கூலிகொடுத்தார்.

“இதுகூட மாத்தயா...” என்றான் செல்லத்துரை

“போயிருந்தால் ஏழாயிரம் ரூபா நட்டம்...ஒரு இரவு பகல் நல்ல சாப்பாட்டில்லாமல் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள். இதுபோதாது...” என்று சிரித்தார் ஐயர்தன்.

பதினான்கு

ஊர்கள் எறிந்து புலவு கொத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சிரிசேன புலவிற்குச் சென்றிருந்தான்.

பழைய புலவு. கட்டைகள் யாவும் நீக்கப்பட்டு வயல்வெளியாகத் தெளிவாகப் பரந்திருந்தது. புலவின் ஓரத்தில் நின்றிருந்த

மரத்தில் அமர்ந்திருந்த குரங்குகள் புலவில் எறியப்படும் குரக்கனைப்பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தன. சில துணிச்சலுடன் இறங்கி வந்து குரக்கனைப் பொறுக்கி வாயிவிட முயன்றன, சோமா அவற்றைத் துரத்த முயன்றான். அவை அவளுக்குப் பாய்ச்சல் காட்டி விட்டுப் பொறுக்கின.

சற்றுத் தூரத்தில் கொத்தி மறுத்துக்கொண்டிருந்த செல்லத்துரை சிரித்தபடி முன்வந்தான். அவனைக் கண்டதும் குரங்குகள் பாய்ந்து ஓடி மரத்தில் ஏறிக்கொண்டன.

“என்னைக் கண்டு பயப்படவில்லை. உங்களைக் கண்டுதான் பயந்து ஓடிவிட்டினம்!” என்று சிரித்தான் சோமா.

“உன்னைக்கண்டு நான்தான் பயப்படுவேன், சோமா. அது களால்!” என்று செல்லத்துரை புன்னகைத்தான்.

“பயப்படுகிற ஆம்புளை” என்று அவனுக்குப் பழிப்புக்காட்டி விட்டுச் சோமா நடந்தான்.

அவள் சிரித்ததையும் அவன் புன்னகைத்து ஏதோ கூறியதையும் அவள் நெளிந்து பழிப்புக் காட்டிவிட்டுச் சென்றதையும் சிரிசேன கண்டான். அவன் இதயத்தில் காரிருளாக ஏமாற்றம் படிந்தது.

பதினொரு மணியளவில் தொழிலாளர்கள் ஓய்வெடுத்தனர் சோமா எல்லோருக்கும் தேநீர் வழங்கினான். செல்லத்துரை விலகி ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தான். சோமா ஒரு கோப்பையில் அவனுக்குத் தேநீர் வார்த்து எடுத்துச் சென்று கொடுப்பதை கண்டான். கொடுத்துவிட்டு உடன் திரும்பிவராமல் அங்கு நின்று ஏதோ சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவதையும் சிரிசேன கண்டான். செல்லத்துரை ஏதோ சொல்ல அவள் தலைகுனிந்து அழகாகச் சிரித்தான்.

சோமாவின் தாய் மெனிக்கா அவர்களைப் பற்றிச் சற்றும்கவலையப்பட்டவளாகத் தெரியவில்லை. பொறாமைத்தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்தது.

“சோமா, நீ இதனால் தான் என்னை ஒதுக்கினாயா? என்னிலும் பார்க்க எந்த விதத்தில் செல்லத்துரை உயர்ந்தவனடி? பணம், செல்வாக்கு, அந்தஸ்து எதில் அவன் உயர்ந்தவன்? இனம் விட்டுப் போய் போயும் போயும் ஒரு தமிழனை நீ

நேசிக்கிறாயா? சோமா, உனக்கு ஒருவேளை கஞ்சி ஊற்ற வக்கற்ற ஒரு பரதேசிக்காகவா என்னை ஒதுக்கினாய்? நீங்கள் வாழ்கிறதை நான் பார்க்கத்தான் போகிறேன்.. என்னை ஏமாற்றி விட்டு..? சிரிசேன ஆத்திரத்தில் தன்பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான். எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம்? அவன் அனுபவிக்க இரவும் பகலும் காத்திருந்த செல்வத்தை ஒரு பரதேசி அபகரித்துச் செல்வதா? மாளிகையில் வாழவேண்டிய சோமாவின் அழகைக் குடிசையில், பாயில், தரையில் செல்லத்துரை அனுபவிப்பதா?

அவனால் அதனை ஏற்கவே முடியவில்லை. ஏமாற்றம் பெரும் ஏமாற்றம். வெறியும் பொறாமைக் கனலும் இதயத்தில் எரிந்தன.

இருந்தாற் போலச் செல்லத்துரை, "ஆ" வெனக் கத்தினான். கொத்திக் கொண்டிருந்த சோமா மண்வெட்டியை அப்படியே போட்டுவிட்டு அவனிடம், "என்ன? என்ன?" என்று பதறியபடி ஓடிச் சென்றான்.

"மண்வெட்டி சிராய்ச்சிட்டுது.." என்றான் செல்லத்துரை அவன் பாதத்தின் மேற்புறத்தில் மண்வெட்டி தோலைச் சீவி விட்டிருந்தது. இரத்தம் வடிந்தது. சோமா துடித்துப் போனான் தன் கம்பாயத்தின் ஓரமாக அவன் துணியைக் கிழித்த வேகமும் இரத்தத்தைத் துடைத்து அவன் காவில் சேலையைச் சுற்றி விட்ட பதைப்பும்...சிரிசேன கண்டான்.

சோமா...சோமா...

"நீங்க போங்கள். வேலை செய்ய வேண்டாம்" என்றாள் சோமா,

"சம்பளம் கொடுக்கிறது, நாங்கள், செல்லத்துரை. வேலையை முடிச்சிட்டுப் போ" என்று கூறிவிட்டு விறுவிற்றென நடந்தான் சிரிசேன. அவனால் தாங்கவே முடியவில்லை அவன் கட்டிய கனவுகள், கற்பனைகள் எல்லாம் இடிந்து தரைமட்டமாகின.

சோமா, உன்னை நான் இழந்து விட்டேனா? உன் அழகை என்னிடமிருந்து ஒருவன் பறித்துக் கொண்டானா? சோமாவின் எழில் சிரிசேனவின் கண்களின் முன் ஜோதியாக நின்றது. அவளின் சிறுத்த இடையின், கீழும் மேலும் அகன்ற கவர்ச்சி

யின் புடைப்புக்களில் அவன் தன்னை இழந்து தவித்தான். அவன் சிவந்த நிறத்தின் பளபளப்பு. அவன் இனி அவளை அனுபவிக்கவே முடியாதா? உன்னை அனுபவிக்க வேண்டியவன் நான். துரை உன்னை அனுபவிப்பதா? உன்னை என் மனைவியாக்கி வாழ நான் கனவு கண்டேன் ஆனால் செல்லத்துரையன் முந்திக் கொண்டான். என் கண்களின் முன்னால் நீயும் செல்லத்துரை யும் கை கோர்த்து வாழ்வதா?

அவன் இதயம் வெடித்து விடுமாப் போல, வேதனை முட்கள் தைத்துப் பிளந்தன. உன்னை இழந்து வாழ முடியாது எனக்கு நீ வேண்டும். என்ன விலை கொடுத்தும் உன்னை நான் அடைந்தே தீரவேண்டும். ஒவ்வொரு நாளின் ஒவ்வொரு கணடும் நான் உன்னை அடைவதற்காகக் காத்திருக்கிறேன். நீ எனக்குக் கிடைக்கா விட்டால் இந்தப் பிறவியே எனக்கு வீண் சோமா. என்னை ஏமாற்றி விடாதே! ஏமாற்றி விடாதே!

சிரிசேனவின் தலை விண் விண் என்று வலித்தது. சோமாவை எப்படியாவது அடைந்து விடலாம் என்று அவன் நம்பியிருந்தான் எல்லாம் பறிபோய் விட்டன.

அவன் இதயம் வேதனையால் சாம்பியது

பதினைந்து

காட்டு மாங்குளத்திற்குச் சென்றிருந்தான், செல்லத்துரை. தேவையான பொருட்கள் வாங்க அங்கு அடிக்கடி அவன் செல்வது வழக்கம். கடைத்தெருவில் புஞ்சிபண்டா எதிர்ப்பட்டார்

“செல்லத்துரை, நீ இப்ப பெரிய ஆளாயிட்டாய்?” என்று புஞ்சிபண்டா அவனைக் கேட்டார். அவர் முகத்தில் அவன் என்றும் காணாத குரோதம் படிந்திருந்தது. புஞ்சிபண்டாவுடன் இருவர் நின்றிருந்தனர். அவர்களைச் செல்லத்துரைக்கு நன்கு தெரியும். காட்டு மாங்குளத்தின் சண்டியன்கள். சிறை சென்று பழக்கப்பட்டவர்கள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று செல்லத்துரை கேட்டான். ஏதோ வம்புத்தனம் நடக்கப் போகிறது என்பதைச்

செல்லத்துரை உணர்ந்தான். அவன் ஒருபோதும் இப்படிப்பட்ட அடாவடித்தனங்களுக்குப் பயப்படுவன் அல்லன்.

“புஞ்சிபண்டா மாத்தயாதான் ஜயரத்ன முதலாளியின் மாடுகளைக் கடத்தினது என்று சொன்னியாமே? உனக்கு வடிவாத் தெரியுமாடா?” என்று புஞ்சிபண்டாவுடன் கூடநின்ற பியசிறி கேட்டான்.

செல்லத்துரை பியசிறியைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

“பியசிறி! உன்னை எனக்குச் சின்னப்பிள்ளையில் இருந்து தெரியும். மரியாதையாப் பேச்சு வைத்துக் கொள்!” என்றான் செல்லத்துரை கடுமையாக. அவன் வார்த்தைகள் விழுந்த வேகம் பியசிறியைச் சற்றுத் தயங்க வைத்தது.

“நான்தான் என்று உனக்கு நல்லரீத் தெரியுமா, செல்லத்துரை?”

“மாடுகளைக் கடத்திக் கொண்டு போனவர்களில் ஒருவன் சொன்னான். இந்தா உங்களுடன் நிற்கிறார்களே, இவர்கள் இரண்டு பேரும் ஆற்றைக் கடந்து ஓடினதை நான் கண்ணால் கண்டேன்.”

“அப்படியிருந்தாலும் நீ அதை ஜயரத்ன முதலாளியிடம் சொல்லிவிடுக்கக் கூடாது. அது எப்படி உண்மையாகும்?”

“எனக்கு பொய் சொல்லிப் பழக்கமில்லை...”

“என் மகளுக்கும் சிரிசேனவிற்கும் நடக்கவிருந்த சம்பந்தத்தை நீ பழுதாக்கி விட்டாய், செல்லத்துரை”

“அப்படி நினைத்திருந்தால் நீங்கள் அவரின் மாடுகளைக் கடத்த முயன்றிருக்கக் கூடாது...”

“டேய்...” என்று உறுமினான் பியசிறி.

“தெமிழு பண்டி...பிழைக்க இங்க வந்திட்டு ..உங்கள் எல்லாரையும் அடித்துத் துரத்த வேண்டும்!” என்றபடி பியசிறி வலக்கரத்தைச் செல்லத்துரையின் கன்னத்தை நோக்கி வீசினான். வீசிய கரத்தைச் செல்லத்துரையின் வலிமையான கரம் பிடித்துக் கொண்டது. பியசிறி அதனை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றான்

“டேய் நான் வந்தான் வரத்தானல்ல. இக்கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன். இக்கிராமம் உருவானது என்பாட்டனால். நான் நல்லவன். வலிய ஒருத்தருடனும் சண்டைக்குப் போன

தில்லை. என் மேலில தொட்டியள். அப்புறம் ஒருத்தரும் இருக்க மாட்டியள். வெட்டிச் சரித்திருவன்” என்றபடி பியசிறியின் கரத்தை உதறிவிட்டான். பியசிறி தடுமாறி விழப்போனான் பியசிறியுடன் கூடநின்ற ஜயலத் செல்லத்துரையை நெருங்கினான். புஞ்சிபண்டா தடுத்தார்.

செல்லத்துரை அவர்களை அலட்சியமாகப் பார்த்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

“செல்லத்துரை நில்...” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

“இனி உங்களோட சகவாசம் தேவையில்லை” என்றபடி செல்லத்துரை நடந்தான்.

“தெமிழு பண்டி...” என்று மெதுவாக முணுமுணுத்தான் ஜயலத்

செல்லத்துரையின் உள்ளத்தில் ஆத்திரம் கொந்தளித்தது. அவன் குளக்கட்டில் ஏறிக் காட்டுப் பாதையில் இறங்கினான். மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் எதிரில் சற்றுத் தூரத்தில் மாலினியை அணைத்த படி, சிரிசேன காட்டிற்குள் புகுவதைக் கண்டான்.

இதுவா சங்கதி?

பதினாறு

வானத்தில் வெண் கொக்குகள் விரைந்தன. அவை இரவு உறக்கத்திற்காகத் தம் தங்குமிடம் தேடிச் சென்றன. மரக் கிளையில் அமர்ந்திருந்த கடுவன் ஒன்று மந்தியைத் துரத்தியபடி கிளை தாவியது.

சிரிசேனவின் அணைப்பில் தன்னை இழந்து கொண்டிருந்த மாலினி மெல்ல முன்கினாள்.

“மாத்தயா, என்னைக் கைவிட்டு விடாதீங்கள்...”

அவனும் அணைப்பு மயக்கத்தில் “உன்னையா சோமா, ஒருக்காலும் இல்லை” என்றான். தவறாகச் சோமாவின் பெயரை உச்சரித்து விட்டதை அவன் கண்டு கொண்டான்.

மாலினி மயக்கத்தின் உச்சத்தில் கிடந்தாள். அவளுக்கு அவன் சொன்னவை கேட்கவில்லை.

மௌனத்தின் கழிவில் சற்றுநேரம் கழிந்தது.

அவள் கம்பாயத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, றவுக்கையை அணிந்து கொண்டாள். சிரிசேன எழுந்து மரத்துடன் சாய்ந்தான்.

“எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது மாத்தயா. கெதியில் கலியாணம் செய்து கொள்ளுங்கோ. ஒவ்வொரு நாளும் பயத்துடன் கழிக்கிறேன்.”

“பயப்பட என்ன இருக்கிறது, மாலினி கலியாணத்திற்கு இப்ப என்ன அவசரம்?”

அவள் அவனை ஏக்கத்துடனும் பயத்துடனும் பார்த்தாள்

“பயப்படாமல் என்ன செய்கிறது... எனக்கு இரண்டு மாதமாகிறது.”

அவன் துடித்துப் போய் அவளைப் பார்த்தான். இதயத்தின் மீது பெரியதொரு பாரம் அழுத்தியது போலத் துடித்துப் போனான். இப்படியொரு சிக்கல் வரும் என்பது எப்படி அவனுக்குத் தெரியாமல் போனது? மாலினியாவது தடுத்திருக்கலாம்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய், மாலி?”

அவன் கேட்ட விதம் அவள் நெஞ்சில் உதைத்தது. பயத்துடன் சிரிசேனவைப் பார்த்தாள்.

“இன்னும் காலத்தைப் பின் போடாதையுங்கள், கெதியில் என்னைக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். நான் இரண்டு மாதக் கர்ப்பம்...” என்றபடி அவள் கண்ணீர் விட்டாள்.

அவன் அவளைப் பயத்துடனும் கோபத்துடனும் பார்த்தான்.

“இதை ஏன் நீ முன்னமே சொல்லவில்லை...”

“எனக்கு இப்பத்தான் தெரிந்தது.. மாத்தயா!”

“முன்னமே சொல்லியிருந்தால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம்” சிரிசேன எழுந்திருந்தான் அவன் எழுந்த வேகம் அவளைப் பதற வைத்தது.

“மாத்தயா?...”

“மாலினி அதை அழித்துவிடு...”

அவள் கலங்கிப் போய் அவனைப் பார்த்தாள். அன்ன சொன்னவற்றைக் கிரகிக்க அவளுக்குச் சற்று நேரம் சென்றது. வார்த்தைகளைக் கிரகித்தபோது அவள் துடித்துப்போனாள்.

“என்ன சொன்னியள்?”

“அழித்துவிடு, மாலினி..”

“ஏன்?”

“வெட்கக்கேடு.. கிராமத்தில் என்னால் தலை காட்ட முடியாது...”

“என்னால் முடியுமா, மாத்தயா?...கெதியில் கலியாணம் முடிந்தால் ஒருவருக்கும் தெரியாது. கெதியில் ஒழுங்கு செய்யுங்கள்...இது தெரிந்தால் என் அம்மே நஞ்சு குடித்துச் செத்து விடுவாள், மாத்தயா...”

அவள் சற்று நேரம் மௌனமாக நின்றிருந்தாள். வானத் தையும் காட்டு மரங்களையும் வெறிக்கப் பார்த்தாள்.

“சொல்லுங்கள் மாத்தயா...”

“மாலினி, கெதியில் கலியாணம் செய்து கொள். உன் மச்சான் கொடிப்புலியைக் கெதியில் கட்டிக் கொள். கரைச்சல் இல்லை,”

“மாத்தயா...” என்று வீரிட்டாள், மாலினி.

“அதுக்குத் தேவையான பணம் நான் தருகிறேன். வேணுமென்றால் நானே பேசி முற்றாக்கி விடுகின்றேன். கொடிப்புலி சொன்னால் மறுக்க மாட்டான்.”

மாலினி துடித்துப் போனாள். இதற்காகவா அவள் தன்னை அவனிடம் கொடுத்தாள்?

“ஐயோ...அம்மே...” என்று மாலினி வீரிட்டாள்:

“மாத்தயா, நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறியள்? இதற்காகவா என்னுடன் பழகினியள்?”

“மாலினி...உலகத்தில் இல்லாததா நடந்து விட்டது? நான் யார்? என் அந்தஸ்து என்ன? உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதை ஊர் ஒப்புக் கொள்ளுமா? என் தாத்தா தான் ஒப்புக் கொள்வாரா? நான் சொல்வதைக் கேள்...”

மாலினி பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்தாள். அவன் கால் களை மண்டியிட்டுக் கட்டிக் கொண்டாள். கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது.

“என்னை ஏமாற்றி விடாதீர்கள், மாத்தயா! நான் ஏழை ஆனால் மானத்திற்கு பயந்தவள். என்னை ஏமாற்றிப் போடாதீர்கள்.”

சிரிசேன அவளை ஆதரவுடன் தூக்கினான். அவள் நம்பிக்கையுடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“இதோ பார் மூலினி, எந்த நிலையிலும் நானும் நீயும் கலியாணம் செய்து கொள்ள முடியாது. நான் சொல்வதைக் கேள். நீ கொடிப்புலியைக் கட்டிக் கொள். நாங்கள் இப்படியே எப்பவும் இருப்போம்.”

அவள் அவன் கரங்களை உதறிவிட்டு அவனை வெறியுடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். பார்வையை மீறிக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தது.

“என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருக்கிறியள்? ஒருத்தனுக்கு முந்தானை விரித்ததற்காக ...சீசீசீ எனக்கு இது வேண்டும் வேண்டும். உங்களை நம்பினேனே?”

தலையில் அறைந்து கொண்டு ஓவெனப் பெரிதாக அழுதாள்.

“மாலினி...”

“என்னைத் தொடாதீர்கள்...என்னைத் தொடாதீர்கள்”

“மாலினி...”

அவள் பெண்புலியெனச் சீறினாள்:

“என்னை இன்னொரு தரம் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட வேண்டாம். துரோகம் படிந்த நாக்கு...கெட்ட நெஞ்சம்... துரோகம்...துரோகம்...ஏமாற்றி விட்டீர்கள்.”

“மாலினி...”

“போயிடுங்க...போயிடுங்க...” என்று அவள் கத்தினாள். கத்தியதோடு நிற்காமல் அவன் மார்பிலும் முகத்திலும் கரங்களால் அறைந்து அலறினாள்:

“துரோகி...துரோகி...”

அவன் அவ்விடத்தை விட்டு வேகமாக விரைந்தான்.

“பாவி...நீ நல்லாவா இருப்பாய்?”

அவள் தன் முகத்தையும் தலையையும் மரத்தில் மோதிக் கொண்டு அலறினாள். கண்ணீர் என்றும் மட்டும் அந்தப் பேதைப் பெண் அழுதாள்.

பதினேழு

இரவு நள்ளிரவைத் தாண்டி விரைந்தது. செல்லத்துரை அப்போதுதான் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பாயில் படுத்தான். வாசலில் நாங்கள் குலைத்தன.

“செல்லத்துரை... துரை...”

வெளிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு கொடிப்புளி ஓடி வந்தான். செல்லத்துரை விரைந்து எழுந்து முற்றத்திற்கு வந்தான்.

“என்ன... என்ன கொடிப்புளி?”

“மாலினி வந்தாளா? மீனாவைக் கூப்பிடு... மாலினி வந்தாளா?” என்று பதற்றத்துடன் கொடிப்புளி கேட்டான். முற்றத்தில் அரவம் கேட்டு மீனாவும் அம்மாவும் விளக்குடன் வந்தனர்.

“மாலினியைக் காணவில்லை. குளித்துவிட்டு இருளத்தான் வீட்டிற்கு வந்தாள். சாப்பாடு வேண்டாம் என்று படுத்து விட்டாளாம். இப்ப படுக்கையில் அவளைக் காணவில்லை. நங்கி, இங்கே வந்தாளா?”

“வரவில்லையே, அண்ணை...”

அதே வேளை சோமாவும் மெனிக்காவும் அங்கு வந்து விட்டனர்.

கொடிப்புளி அங்கேயும் போய் மாலினியைத் தேடியிருக்கிறான்.

வானத்தில் முழுநிலா சலனமின்றிப் பவனி வந்தது.

மாலினி எங்கே?

“அவள் எங்கே போயிருப்பாள்?” என்று கொடிப்புளி தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். செல்லத்துரையின் மூளையில் மின்னல் வெட்டியது.

“மாலை குளித்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்தாளா?” என்று செல்லத்துரை கேட்டான்.

“வந்தாள் துரை...”

“வீட்டில் ஏதாவது சண்டையா?”

“இல்லை...ஏதோ பேயறைஞ்சுவள் மாதிரி இருந்தாளாம். அதுதான் பயமாய் இருக்கிறது துரை...எங்கேயாவது...” கொடியப் புலி கண்ணீர் விட்டான்.

“விசர்...”

“வா பார்ப்போம்...”

செல்லத்துரை வயல்வெளியில் இறங்கிக் குளத்தை நோக்கி விரைந்தான். அவன் மனதில் ஏதோ வழிகாட்டியது. மாலினி அங்கேதான் சென்றிருக்க வேண்டும். கொடிப்புலியும் அவனைத் தொடர்ந்தான்.

“மீனா...நீயும்...வா பார்ப்போம்..” என்றாள் சோமா அவர்களும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

குளத்திற்கு முன்னுள்ள காட்டுப்பாதையில் ஏறிச் சிரிசேனவும் மாலினியும் புகுந்த இடத்தில் செல்லத்துரை நடந்தான். அவன் எதிர்பார்த்தது நடந்து விட்டது.

மாலினி ஒரு மரத்தின் கீழ் விழுந்து கிடந்தாள்.

“மாலி...” என்று அலறியபடி கொடிப்புலி பாய்ந்து சென்று அவளைத் தூக்கினான்.

வாயில் நுரை தள்ளி...அரை மயக்கத்தில் அவள் கிடந்தாள்.

“மாலி...மாலி...”

கொடிப்புலி அலறிய சத்தத்தில் எல்லாரும் கூடிவிட்டனர். அவள் கண்கள் மெதுவாகப் பிரிந்தன, தான் கொடிப்புலியின் கரங்களில் இருப்பதை உணர்ந்தாள்.

“மச்சான்...”

“மாலி...”

“மச்சான், என்னை மன்னித்திரு...நான்...நான்...நஞ்சு குடித்திட்டேன்...”

“மாலினி...” என்று எல்லோரும் அலறினார்கள்.

அவள் கண்கள் செருகத் தொடங்கின.

“மாலி...ஏன்?...ஏன்?”

“நான் கெட்டுப் போனேன் மச்சான்...என்னைக் கெடுத்திட்டான், கெடுக்கிறதற்கு நானும் ஒத்துக் கொண்டேன் நான்... நான்...” அவள் கரம் வயிற்றைத் தடவியது.

கொடிப்புலி பெரிதாக அலறி அழுதான்.

“அடி பாவிப் பெண்ணே, இதற்காகவா விசும் குடித்தாய் எந்த நிலையிலும் உன்னை நான் ஏற்றிருப்பேனே...உன் மீது நான் கொண்ட அன்பை நீ உணரவில்லையா? விசரி...விசரி... என்ன வேலை செய்திட்டாய்? இதற்கா நஞ்சு குடித்தாய்?”

மாலினியின் முகத்தில் வியப்புப் பரவி அழிந்தது.

“நீ இல்லாமல் நான் எப்படி உயிர் வாழப் போகிறேன்... மாலி மாலி...” என்று அவன் அரற்றினான்: ‘மாலி, சொல் யார் அவன்...சொல்...கூறு கூறாக வெட்டிப் போடுகிறேன்... யார்?’

அவளால் பேசமுடியவில்லை, அவன் கண்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்தன.

‘ஐயோ...அம்மே...’

‘மாலினி...’

அவ்விடத்தில் சா ஓலம் பரவியது. செல்லத்துரை கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். அவனுக்குத் தெரியும் யார் அவன் என்று

சிரிசேன, என்ன வேலையடா செய்து விட்டாய்?

“இதற்கா விசும் குடித்தாய்? எந்த நிலையிலும் உன்னை நான் ஏற்றிருப்பேனே?” என்ற கொடிப்புலியின் வார்த்தைகள் அவன் காதுகளில் ஓயாமல் ஒலித்தன.

பதினெட்டு

மருதங்குழிக் கிராமமே அன்று சோகத்தில் மூழ்கியது.

சிரிசேன வீட்டை விட்டே வெளியில் வரவில்லை. கிராமமே மாலினி வீட்டில் குழுமியிருந்தது. கொடிப்புலி பெண்ணைப் போல விக்கி விக்கி அழுதான். அவன் சாவிற்ரு யார் காரணம் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

சோமாவும் மீனாவும் மாலினியின் உடலைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டனர். சோமாவிற்கு மாலினியின் தொடர்பு சிரிசேனவுடன் இருந்தது என்பது தெரிந்திருந்தது. அதனை

இப்போது எவருக்கும் சொல்ல அவள் விரும்பவில்லை. உண்மை தெரிந்தால் உடனடியாகக் கொடிப்புவி சுத்தியும் கையுமாகப் புறப்பட்டு விடுவான் என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள்.

செல்லத்துரையும் அந்த நிலையிலேயே இருந்தான்.

ஐயரத்ன முதலாளியும் இழவு வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். பரிதாபகரமான மாலியின் மரணம் அவருக்கும் கவலையைக் கொடுத்தது.

“செல்லத்துரை, மாலினியின் மரணத்திற்குக் காரணமானவன் யார் என்று மட்டும் எனக்குத் தெரிந்தால், அவனை நடுச் சந்தியில் மரத்தில் கட்டி வைத்துத் தோலை உரித்து விடுவேன் என்றார் ஐயரத்ன. செல்லத்துரை மௌனமாக நின்றிருந்தான் அவன் மௌனம் அவன் எதையோ தன்னிடம் மறைக்கிறான் என்பதை அவருக்கு உணர்த்தியது.

“புத்தா, உனக்கும் தெரியாதா? நீ எதையோ என்னிடம் மறைக்கிறாய்?”

செல்லத்துரை சங்கடப்பட்டான்.

“அப்படியில்லை, மாத்தயா”

“புத்தா, நீ எனக்குப் பொய் சொல்ல மாட்டாய்?”

“பிறகு உங்களுக்கு மட்டும் சொல்கிறேன், மாத்தயா,” என்றான் செல்லத்துரை.

செல்லத்துரை, மயானத்தில் ஐயரத்ன முதலாளியிடம் மெதுவாக விடயத்தைச் சென்னான்.

அவர் அப்படியே ஒருகணம் நிலை குலைந்து போனார்.

“புத்தா, நீ பொய் சொல்லவில்லையே?”

செல்லத்துரை ‘இல்லை’ என்பது போலத் தலையை அசைத்தான்.

அவர் வேகமாக வீட்டிற்கு வந்தார். அவர் கரத்தில் வழமை யாக இருக்கும் கைத்தடியால் வாங்கில் அடித்து, “சிரிசேன!” என்று கூச்சலிட்டார். அறைக்குள் படுத்திருந்த சிரிசேன பயத்துடன் எழுந்து வெளியில் வந்தான். தந்தையின் கண்களில் தெரிந்த கோபத்தின் சாயலை அவன் கண்டான்.

“வாடா, எளிய நாயே...”

இத்தகைய கொடூரமான வார்த்தைகளை அவன் ஒரு போதும் தந்தையின் வாயிலிருந்து கேட்டவனல்லன். அவன் பயத்துடன் முன் வந்து நின்றான். உடலில் நடுக்கம்.

“டேய்? உண்மையைச் சொல். மாலினிக்கும் உனக்கும் தொடர்பிருக்கவில்லை?”

“இல்லை தாத்தா”

காற்றில் அலைந்த கைத்தடி சிரிசேனவின் தோளில் வேகமாக இறங்கியது. ஒரு அடி...இரண்டு...மூன்று...“அம்மே...” என்று அவன் அலறினான்.

“சொல்லடா, பாவி என் குடும்பப் பெயரைக் கெடுத்திட்டியே! அநியாயமாக ஒரு உயிரைக் கொன்றிட்டியே? ஒரு ஏழைப் பெண்ணைக் கெடுத்துக் கொன்றிட்டியேடா?”

“நானில்லை...நானில்லை...” என்று சிரிசேன அலறினான். ஐயரத்தன் தன் கை ஓயுமட்டும் மகனை அடித்தார். உடம்பெல்லாம் தழும்புகள் இரத்தம். கசிந்தது.

“இந்த வயதில் இப்படித் தவறுகள் நடக்கிறது தான். தவறைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் பாவிப்பயலே என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் அவளையே உனக்குக் கட்டி வைத்திருப்பேனே? இந்தப்பழி எங்கே விடியப்போகிறதோ?”

சிரிசேன ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்: “ஆர் சொன்னது?”

“செல்லத்துரை ஒருக்காலும் பொய் சொல்ல மாட்டான் நீ அவளைக் காட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றதைச் செல்லத்துரை கண்டிருக்கிறான். நீ எந்த இடத்தில் அவளைப் பழுதாக் கினாயோ அதேயிடத்தில் அவள் மருந்து குடித்திருக்கிறாள் பாவி”

“பொய்...பொய்...” என்று சிரிசேன அலறினான்.

“பொய்யில்லை பாவி, நீ எனக்கு மகனாக வந்து பிறந்தியே? ஆண்டவரே, எங்களை மன்னியும்...”

சிரிசேன வாங்கில் அப்படியே குப்புற விழுந்தான்: செல்லத்துரை, நீயா சொன்னாய்? உன்னைப் பழி வாங்காமல் விட மசுட்டேன்.

பத்தொன்பது

பெரும்போக அலுவடை நடந்து கொண்டிருந்தது. நான்கு நீண்ட மாதங்கள். காலம்தான் எவ்வளவு வேகமாகக் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது?

மாலினி நினைவு அக்கிராமத்தில் மெல்ல மெல்ல மறைந்து கொண்டிருந்தது.

சிரிசேன பழைய தெம்பைப் பெற்றான். மாலினியின் மரணத்திற்குப் பின்னர் எதிலும் தலையிடாது ஒதுங்கித் திரிந்த அவன் பழையவன் ஆனான்.

வயலில் அலுவடை நடந்து கொண்டிருந்தது, முப்பது ஏக்கர் வயல் வெளி ஐயரத்தன முதலாளி அன்று வயலிற்கு வரவில்லை. சிரிசேன வந்திருந்தான். வயலில் பெண்களும் ஆண்களுமாக இருபது பேர்முற்றிய நெற்கதிர்களை அறுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வயலை விட்டு ஒதுங்கி சூடடிப்பு மேடையில் வளர்ந்திருந்த பாலை மரத்தின் கீழ், அடுப்பு மூட்டி எல்லாருக்கும் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். சோமா காய்ந்த சள்ளிகள் தீக் கரங்களை வயற்காற்றின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்தபடி விளாசி எரிந்தன. அடுப்பின் முன் சோமா அமர்ந்திருந்தாள்.

சிரிசேனவின் கண்களில் அவள் அமர்ந்திருந்த கோலம் பட்டது. முழங்கால்களில் தலை சாய்த்து, ஏதோ சிந்தனை வயப் பட்டவளாக அவள் அமர்ந்திருந்தாள். இறுகிய கம்பாயம் அவள் பின்னழகின் திரட்சியைக் காட்டியது. அவள் குனிந்திருந்ததால் முதுகுப் புறத்தில் மேற்சட்டை சற்று அதிகமாக ஏறி, முதுகின் பீலியைக் காட்டியது. சிரிசேன சிலகணங்கள் தன்னை மறந்து நின்றிருந்தான்.

என்ன அழகு? சோமாவதியின் அழகு அவனைப் பித்துக் கொள்ள வைத்தது. பெண்மையின் நிர்வாண அழகு அவனுக்குத் தேரிந்திருந்ததால், அவன் இருந்ததிலையில் அவ்வழகைக் கற்பனை செய்து பார்த்தான்.

சூடடிப்பு மேடையில் ஓரமாக ஒதுக்கி விட்டிருந்த கற்பாறையில் அவன் அமர்ந்தான். முதலில் அவன் வந்ததைச் சோமா கவனிக்கவில்லை.

“சோமா, எனக்குத் தேநீர் இருக்கிறதா?”

சோமா துடித்துப் போய்த் திரும்பிப் பார்த்தான். சிரிசேன தன்னைப் பார்த்தபடி இருப்பது தெரிந்தது. அவன் கண்கள் கூர்மையாக அவளில் நிலைத்திருந்தன,

“மாத்தயா!” என்றபடி எழுந்திருந்தான்.

“நீ தேநீர் ஊத்து, சோமா.”

அவள் இருக்கவில்லை அப்படியே நின்றபடி வயலில் வேலை செய்பவர்களைப் பார்த்தாள்.

செல்லத்துரை மும்முர்மாக அறுவடையில் ஈடுபட்டிருந்தான்

“சோமா, என்னைக் கண்டு ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறாய் நான் என்ன சிங்கம் புலியா?”

சோமா அவனைக் கவனியாதவள் போல அடுப்பிற்குள் எரிந்த கட்டையைத் தள்ளிவிட்டாள். தி முளாசி எரிந்தது. கண்களில் அடங்காத்தீ. சோமா இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தாள்.

“சொல்லு சோமா, உன் பதிவைச் சொல்...”

“மாத்தயா, நான் என்ன சொல்லுறது? நாங்க ஏழைகள் உங்களுக்கும் உங்கள் அந்தஸ்திற்கும் எங்களுக்கும் ஏணி வைத்தாலும் ஒருக்காலும் எட்டாது.”

“சோமா, என்னை ஒதுக்காதே? நீ ஒரு வார்த்தை சரி யென்று சொல். உடனடியாகத் தாத்தாவிடம் கூறி நம் கலியாணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்து விடுகின்றேன். சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், கலியாணத்திற்குப் பிறகுதான் உன்னைத் தொடுவேன்.”

சோமா அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுச் சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பின் அர்த்தம் புரிந்தவன் போல அவன் துடித்துப் போய் அவளைப் பார்த்தான். அவன் முகம் சிவந்து கறுத்தது.

“சோமா, நீ ஏன் சிரிக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும் மாலினிக்கு நடந்தவற்றை எண்ணி நீ சிரிக்கிறாய். உண்மையாச் சோமா, அந்த விடயத்தில் நான் நிசபராதி அவளுடன் நான்

எந்தக் காலத்திலும் உடலுறவு வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அவள் வயிற்றில் வளர்ந்த சிசுவுக்கு நிச்சயமாக நான் தகப்பனில்லை...''

''செத்தவள் மீது அபாண்டமாகப் பழி சுமத்தாதீர்கள். பழி சும்மா விடாது முடிந்ததைப் பற்றி இப்போது என்ன பேச்சு மாத்தயா. என் வழியில் தயவுசெய்து குறுக்கிடாதீர்கள். உங்களைக் கையெடுத்து கும்பிடுகிறேன். என்னை மறந்தீடுங்கள். உங்களுக்குப் பெண்தர எத்தனையோ பேர் முன்வருவார்கள் அவர்களில் ஒருத்தியைக் கெதியில் கட்டிக் கொண்டு சந்தோசமாக வாழ முயலுங்கள்.''

சிரிசேன சோமாவை ஆழமாகப் பார்த்தான். சோமாதேநீரைக் கலந்து எடுத்துக் கொண்டான்.

''நீயில்லாமல் எனக்கொரு வாழ்வா, சோமா. உன்னை அடைவதற்காக நான் எவ்வளவு காலமாகத் தவமிருக்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? இரவும் பகலும் எந்நேரமும் உன் நினைவு தரும் வேதனையில் நான் துடிக்காத நாட்களில்லை, சோமா உன் அழகு என்னை என்று கவர்ந்ததோ அன்றுலிருந்து நான் நிம்மதியாக உறங்கியதில்லை, சோமா...என்னை அலட்சியப்படுத்தி விடாதே.''

சோமாவதி பேசினுடன் வயலில் இறங்கி நடந்தான். சிரிசேன விற்கு ஆத்திரம் படர்ந்து பற்றியது.

''சோமா. என்ன விலை கொடுத்தும் உன்னை அடைந்தே தீருவேன்'' என்றான் சற்றுப் பலமாக. சோமாவின் இதயத்தில் அவன் வார்த்தைகள் பேரிடியாக இறங்கின. அவன் திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தான்.

''சோமா...'' சிரிசேன வெகுநேரம் குட்டிப்புக் களத்தின் கற்பாறையில் சிலையாக அமர்ந்திருந்தான்.

பாலை மரத்தில் அமர்ந்திருந்த குரங்கொன்று அவனைப் பார்த்து பல்லை இளித்தது.

இருபது

சிரிசேன அன்று மதவாச்சிக்குச் சென்றிருந்தான். மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி (டி. எஃப். ஓ) காட்டிலாகாவைச் சேர்ந்த உத்தியோகத்தர்கள் எல்லாரையும் கூட்டம் ஒன்றிற்கு அழைத்

திருந்தார். மாதத்தில் நடக்கின்ற வழமையான கூட்டம்தான்.

கூட்டத்தில் மாவட்டக் காட்டு அதிகாரியின் கவனம் சிரிசேன மீதுதான் பதிந்தது.

“சிரிசேன, நீர் வேலை செய்கிறீரா? அல்லது படுத்து நித்திரை செய்கிறீரா? உமது பகுதியிலே ஒவ்வொரு நாளும் ஏராளமான காட்டுமரங்கள், முதியாயும் பாலையாயும் சட்ட விரோதமாக வெட்டிக் கடத்தப்படுகின்றனவாம். பத்து நாட்களுக்கு முன்னரும் மல்வத்து ஓயாக்காட்டுப் பகுதியிலிருந்து கள்ளமரங்களுடன் சென்ற லொறி ஒன்று அலுராதபுரத்தில் பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. மேலிடத்தில் இருந்து விளக்கம் கேட்டு வந்திருக்கிறது. இவற்றைப் பார்த்தால் இதற்கு நீரும் உடந்தையோ என்று சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனக்கு இப்படி அசட்டையாக அல்லது உடந்தையாக இருக்கிறது பிடிக்காது சிரிசேன!” என்று மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி எரிந்து விழுந்தார்.

சிரிசேன அதிகாரியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். எல்லார் முன்னிலையிலும் அதிகாரி தன்னை உடந்தையென்று ஏசியது பிடிக்கவில்லை.

“நான் சரியாகத்தான் வேலை செய்கிறேன், சேர். எங்காவது வெட்டிக் கடத்தப்படுகிற மரங்களுக்கு நான் பொறுப் பேற்க முடியாது...” என்றான், சிரிசேன எரிச்சலுடன்.

கூட்ட நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்த பிரதம கிளாக்கர் பையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து அருகிலிருந்த தனது அதிகாரியிடம் கொடுத்தார். அவருக்குச் சிரிசேன வில் வெகு நாட்களாக மனஸ்தாபம். மாதாந்தப் பிரயாணப் படிக்கும் தங்கு படிக்கும் அவரிடம் தான் உத்தியோகத்தர்கள் வவுச்சர்களைக் கையளிப்பார்கள். அவர்தான் முதலில் அவற்றை மாதாந்த நிப்போட்டுடன் ஒப்பிட்டுச் சிபாரிசு செய்வார். வவுச்சர்கள் உடனடியாகப் பாசாகிப் பணம் கிடைக்க வேண்டும். என்றால் இடைக்கிடை அவரைக் கவனித்து விடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிரச்சினை தான். நூறு ரூபாவிற்குப் போட்ட வவுச்சர் ஐம்பது ரூபாவாக மாற்றிக் குறைக்கப்படும். அல்லது காலதாமதப் படுத்தப்படும். அதற்காக ஏனைய உத்தியோகத்தர்கள் அவரை எப்போதும் கைக்குள் வைத்திருப்பார்கள். சி. சி. யும் அவர்கள் விடயத்தில் மிகத் தாராளமாக நடந்து கொள்வார்.

சிரிசேன அவருடன் இந்த விடயத்தில் சரியாக நடந்து கொள்வதில்லை. அவனுக்குத் தான் போடுகிற வவுச்சர்ப்பணம் எவ்வளவு தாமதமாகக் கிடைத்தாலும் கவலையில்லை. குறைக் கப்பட்டுக் கிடைத்தாலும் கவலையில்லை. பணம் அவனுக்கு ஒரு பிரச்சினையல்ல.

எல்லாரும் தன்னுடன் தாராளமாக நடந்து கொள்ள சிரிசேன மட்டும் தன்னைக் கவனியாது அலட்சியம் செய்வது பிரதம கிளாக்கருக்கு வெகு நாட்களாக மனத்தாங்கல். சிரிசேன விடம் மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி இன்று சற்று கோபமாக இருக்கிற நேரத்தைப் அவர் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முயன்றார்.

பிரதம கிளாக்கர் தந்த கடிதத்தைப் பார்த்தார் அதிகாரி. இரண்டு கடிதங்கள்.

“சிரிசேன, நீர் கடந்த இரண்டு மாதங்களாக “மந்வி நிப் போட் அனுப்பவில்லை...”

“கெதியில் அனுப்புகிறேன், சேர். இம்முறை மட்டும் தான் பிந்திவிட்டது.”

“உமக்கு எதிரா ஒரு பெட்டிசம் வந்திருக்கிறது. உமது பகுதியில் உம்முடைய அனுசரணையுடன் முதிரை மரங்கள் தறிக்கப்பட்டு, இன்றிரவு லொறிக்கு ஏற்றப்படுவதற்காக ஓரிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்குதாம்...”

“இருக்காது என்றான் சிரிசேன, அப்படியென்றால் உடன் சென்று செக் பண்ணி விடுவோம், சேர். என்னை வீணாகச் சம்பந்தப்படுத்த முயல்வது சரியில்லை.”

மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி அவனை ஆழமாகப் பாத்தார். சிரிசேனவின் முகம் சிவந்திருந்தது.

“ஆல்ரைட்...கூட்டம் முடியச் செல்வோம்...மரம் குவிக்கப் பட்டிருக்கும் இடமும் பெட்டிசத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

சிரிசேன அலட்சியமாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

இருபத்தொன்று

விப்பை வெகு தூரத்தில் மறைவாக நிறுத்தி வீட்டு அவர்கள் நடந்து சென்றார்கள். அவர்கள் ஆறுபேர் மருதங் குழிக் குளத்தின் அலைகரை வழியாகச் சென்றனர். அலைகரை

யில் அடிக்கடி மாட்டு வண்டிகள் சென்றதற்கான அடையாளங்கள் காணப்பட்டன. மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி சிரிசேனவை அர்த்தகத்துடன் பார்த்தார்.

பெட்டிசம் உண்மையாக இருக்குமோ? உண்மையிலேயே லொறியில் ஏற்றுவதற்காக மரங்கள் வெட்டிக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்குமோ? அவனுக்கு இது எட்டடி தெரியாமல் போனது? காட்டு மாங்குளம் புஞ்சிபண்டா கள்ளமரம் வெட்டுவது தெரியும் இவ்வளவு தொகையாக வியாபாரத்திற்கு வெட்டுவீக்கிறாரா?

அவர்களுக்குச் சிரமம் இருக்கவில்லை. வண்டில் தடம் அவர்களைச் சரியான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது. காட்டிற்குள் ஒரு பாதையின் அருகில் உள் அமைந்த வெட்டையில் இருபது முதிரை மரங்கள் தறித்து லொறியில் ஏற்றுவதற்கு அளவாகத் துண்டாடப்பட்டுக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றும் நான்கைந்தடிச் சுற்றிருக்கும்.

சிரிசேன உண்மையில் திகைத்து விட்டான்.

“இதென்ன, சிரிசேன?” என்று அதிகாரி கோபத்துடன் கேட்டார்.

“எனக்கு இப்போதுதான் தெரியுது, சேர்” என்றான் அவன்.

வண்டில் ஒன்று வருகின்ற சத்தம் கேட்டது. காட்டின் உட்பகுதிகளில் முதிரை மரங்களைத் தேடித் தறித்து வண்டிலில் ஏற்றி, இவ்வாறு ஓரிடத்தில் சேர்ப்பார்கள். பின்னர் லொறியில் ஏற்றிக் கடத்தி விடுவார்கள்.

அவர்கள் அறுவரும் காட்டிற்குள் மறைந்து கொண்டார்கள்

சற்று நேரத்தில் தெற்குப் பக்கமிருந்து ஒரு மாட்டுவண்டில் வந்தது. அதில் அவர்கள் எதிர்பார்த்தது போலப் பெரியதொரு மரம் கட்டிக்காவி வரப்பட்டது. வண்டியை ஜயலத் செலுத்தி வந்தான். பியசிறி வண்டிலில் அமர்ந்திருந்தான். வேறு மூவர் பின்னால் நடந்து வந்தனர்.

சிரிசேனவின் நெஞ்சு படபடத்தது. புஞ்சிபண்டாவிற்காகத் தான் நடக்கிறது. வண்டில் நெருங்கியதும் அதிகாரிகள் அவர்கள் மேல் பாய்ந்தார்கள்.

ஜயலத்தும் பியசிறியும் பிடிப்பட்டனர். ஏனைய மூவரும் காட்டிற்குள் பாய்ந்தோடி விட்டார்கள்.

ஐயலத் சிரிசேனவை ஏக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“ஓடினவர்களைத் தெரியுமா?” என்று மாவட்டக் காட்ட அதிகாரி சிரிசேனவைக் கேட்டார்.

“தெரியும்...” என்றான் சிரிசேன. அவன் இதயத்தில் திடீரென ஒரு திட்டம் விரிந்தது.

“யார்?”

“ஒருவன் செல்லத்துரை...” என்றான் சிரிசேன.

பியசிறி அவனை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“பொலிசாரின் துணையுடன் பிடிப்போம். அவர்களை. இவர்களைச் சும்மா விடக்கூடாது. வண்டில் மாடுகள் எல்லாம் பறிமுதல் செய்யவேண்டும்.”

செய்தி அறிந்த புஞ்சிபண்டா விரைந்து ஓடி வந்தார்.

“சேர்... சேர்... அந்த மரங்கள் உறுதிக் காணியில் வெட்டியவை”

“என்ன புஞ்சிபண்டா. நீரா செய்யிறீர்?” என்று மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி கேட்டார்.

புஞ்சிபண்டா சிரித்தார்.

“நான் உங்களை வந்து சந்திக்கிறேன், மாத்தயா.”

மாவட்ட அதிகாரி எதுவும் கூறாமல் ஜீப்பில் ஏறினார். கைப்பற்றப்பட்ட மரங்கள், வண்டில், மாடுகள் பற்றிய விபரங்கள் எடுப்பதற்காக ஆர். எஃப். ஓ. ஒருவருடல் இருவர் நின்றனர்.

ஜீப்பில் ஏறிய அதிகாரி சிரிசேனவைக் கூப்பிட்டார்.

“இனிமேல் இப்படி நமது பிரிவில் நடந்தால் உம்மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்க நேரிடும்.”

சிரிசேன மௌனமாக நின்றிருந்தான்.

பியசிறியையும் ஐயலத்தையும் ஏற்றிக் கொண்டு ஜீப் விரைந்தது.

ஜீப்பிற்குப் பின்னால் புஞ்சிபண்டா தக்கரரில் தொடர்ந்து சென்றார்.

அவர் திரும்பி வரும்போது இரவு பதினொருமணி.

அவருடன் ஐயலத்தும் பியசிறியும் திரும்பி வந்தனர்.

அன்றிரவு அங்கு நின்றிருந்த ஏனைய உத்தியோகத்தர்களுக்குப் பெரியதொரு விருந்து புஞ்சிபண்டா வீட்டில் நடந்தது. சாராயமும் கோழிக் கறியும் ஒரே அமர்க்களம்.

சிரிசேன தனது கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அவன் மனதில் ஏமாற்றம் கவ்வியது.

“நான் சொன்ன புத்தி எப்படி, புஞ்சிபண்டா...” என்றார் ஆர். எஃப். ஓ. வெறி மயக்கத்தில்.

“கொந்தாய்...” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

“பேயிற் எடுக்கிறதுக்கு இதுதான் வழி. நீர் களவா வெட்டின மரங்களுக்கு நீரே பெட்டிசம் எழுதிப் போட்டு .. நாங்கள் வந்து பிடிக்கிற மாதிரிப் பிடித்து, விசாரணை செய்து சிங்கில் பைனுடன் கொழும்புக்கு ஏற்றி அனுப்ப பேயிற் எடுத்திட்டீர். உண்மையைச் சொல்லும் புஞ்சி, உமக்கு எவ்வளவு செலவு?” என்று ஆர். எஃப். ஓ. கண்களைச் சிமிட்டினார்

“வழக்கம் போலத்தான்!” என்று சிரித்தார், புஞ்சிபண்டா.

“எங்களுக்கும் வழக்கம் போல இருக்கக்கூடாது...”

இருபத்திரண்டு

கழைக்கடாக்கள் இரண்டு வானத்தில் பறந்து செல்வதைச் சோமா கண்டாள். அவை மருதங்குழிக் குளப்பக்கமாக விரைந்தன. எப்போதாவது அவை இக்கிராமத்திற்கு வருவதுண்டு.

காயாமோட்டை ஆற்றில் குளித்துவிட்டு அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள். முத்துக்களாக முகத்திலும் கரத்திலும் நீர்த்துளிகள் சோமாவின் அழகு, குளிப்பின் சோபையில் இன்னமும் அதிகரித்திருப்பதாகப் பட்டது. கூந்தல் இடைதழுவிப் பிருஷ்டத்தில் சரிய அவள் வந்தாள். எதிரில் சிரிசேன எதிர்ப்பட்டான்.

அவன் அவளை ஏக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“சோமா...”

அவனை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மனதில் திக்கென்று இடித்தாலும் அவள் அதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மாலை சரிந்து கொண்டிருந்த நேரம். தனிப்பாதை, காடு.

“என்ன மாத்யா...?”

“உன்னிடம் ஒன்றை முடிவாகக் கேட்டுவிட விரும்புகிறேன்...”

“முடிவாக என்றோ நான் சொல்லிவிட்டேனே!”

“என்னை நீ கலியாணம் செய்து கொள்வாயா மாட்டாயா, சோமா?”

சோமா இப்படி நேரடியான கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“சொல் சோமா, உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். நீ சொல்கிற பதிலில்தான் என் வாழ்வே இருக்கிறது...,”

சோமாவின் மனதில் அவளை அறியாமல் அவன் மீது பச்சாதாபம் பிறந்தது. அவனை அவள் இரக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

“மாத்தயா, நான் உங்களுக்குத் தகுதியில்லாதவன். மறந்திடுங்கள்.”

அவனைக் கடந்து செல்ல அவள் முயன்றாள்.

“கொஞ்சம் நில், சோமா, என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

“நீங்கள் எங்கள் முதலாளி. ஆசைக்கும் தகுதி வேண்டாமா? வழியை விடுங்க மாத்தயா?”

“சோமா!” என்று பலமாக அவள் பெயரை அவன் உச்சரித்தான்: “நீ ஏன் என்னை விரும்பவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“தெரிந்த பிறகும் ஏன் தொல்லை தாறியள்?”

“சோமா, இந்த மருதங்குழியில் உனக்கு ஒரு தமிழன்தான் கிடைத்தானா காதலிக்க? உனக்காக எல்லளவு சிங்கள வாலிபர்கள் ஏங்க, நீ போயும் போயும் ஒரு தமிழ்ப் பண்டியைத்தான் காதலிக்கிறாயா? அவனிடம் என்னத்தைக் கண்டாய்? பரதேசி. அவனுக்காக உன் காலடியில் தேடிவந்த செல்வத்தை வேண்டாம் என்று ஒதுக்குகிறாய். சோமா, உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். அந்தப் பறைத் தமிழனை மறந்திடு.”

சோமா சிரிசேனவை வன்மத்துடன் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் தெளிவான முடிவு இருந்தது.

“வழியை விடுங்க மாத்தயா.” வார்த்தைகள் சற்றுப் பலமாக வெளிவந்தன.

“சோமா...” என்று அவன் ஆத்திரத்தில் கத்தினான்: “அவனைத்தான் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாயா?”

“ஓம்...”

“என்னைவிடவா அவன் உயர்த்தி?”

“எனக்கு அவர் உயர்த்தினான்.”

“அவனால் உன்னைக் காப்பாற்ற முடியுமா?”

“முடியும். மாத்தயோ, வயிறாறச் சாப்பாடும் மானத்தை மறைக்கத் துணியும் தரக்கூடியவளிற்கு உழைக்க அவருக்குத் தெரியும்.”

“சோமா...” என்று சிரிசேன வீரீட்டுக் கத்தினான். பின்னர் தன்னை மறந்தவனாக அவள் கரத்தை வேகமாகப் பற்றினான். அவள் திகைத்துப் போய் ஒரு கணம் நின்றாள்.

“விடுங்க...விடுங்க...” என்று வீரீட்டாள்.

“மாட்டன், சோமா. உன்னை அனுபவிக்காமல் விட மாட்டேன்...”

அவன் கரம் அவளை வலிமையாகப் பற்றியது. சோமா வீரீட்டு அலறினாள்.

சிரிசேன அவளை அணைத்துக் காட்டிற்குள் இழுத்துச் செல்ல முயன்றான்.

அப்போது-

“அவளை விட்டுடுங்க, முதலாளி...” என்ற குரல் எழுந்தது சிரிசேன திரும்பிப் பார்த்தான். செல்லத்துரை நின்றிருந்தான் அவன் உடல் பதறியது. முகத்தில் இரத்தம் ஏறிச் சிவந்திருந்தது.

“அவளை விட்டுடுங்க, முதலாளி...! விட்டுடுங்க” செல்லத்துரையின் குரல் சற்றுப் பலமாகவே வெளிவந்தது. சிரிசேனவின் கரப்பிடி நழுவினது. “ஓ” வென்று அலறியபடி சோமா செல்லத்துரையின் மார்பில் அடைக்கலம் புகுந்தாள். செல்லத்துரை அவளை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

“பயப்பிடாதே சோமா, நானிருக்கிறேன்...”

அவளை அணைத்தபடி செல்லத்துரை அழைத்துச் செல்வதைச் சிரிசேன வெகு நேரம் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு மரமாக நின்றிருந்தான்.

இருபத்துமூன்று

இரவு கொடுமை நிறைந்ததாகக் கழிந்தது. சிரிசேன உறக்கமின்றித் தவித்தான்.

“சோமா, ஏன் உனக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை..”

அவனால் அதற்கு விடை காண முடியவில்லை. அவனுக்கு என்ன குறை? உத்தியோகம், பணம், காணி, பூமி எல்லாம் இருக்கிறது. அவளைக் கசங்காமல், நோகாமல் வைத்துக் காப்பாற்றக் கூடிய தகுதி இருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் அவள் ஏன் அவனை வெறுக்கிறாள்?

காரணம் செல்லத்துரையா?

அல்லது மாலினி போல் ஒரு கதி தனக்கு ஏற்பட்டுவிடும் எனப் பயப்படுகிறாளா?

அவன் மனதில் ஓர் எண்ணம் பளிச்சிட்டது.

தந்தையிடம் சொல்லி, முறைப்படி சோமாவதியைப் பெண்கேட்டால்...? மெனிக்கா இந்த அதிர்ஷ்டத்தை மறுக்கவா போகிறாள்? தாத்தாவும் மறுக்கமாட்டார்.

இந்த முடிவு அவனுக்கு ஏற்பட்டதும் அவன் மனம் சற்று அமைதியடைந்தது. அதிகாலைப் பொழுதில் சற்றுக் கண்ணையர்ந்தான். இனிய கனவுகள் மனதின் பிரதிபலிப்பாக மலர்ந்தன.

வயல் வெளியெங்கும் சோமாவின் கரத்தைப் பற்றி அவன் அழைத்துச் செல்கின்றான். காடு மேடு எங்கும் அவர்கள் திரிகின்றார்கள்.

பன்சலவிற்குப் போகிறார்கள். புத்தரின் பாதங்களுக்கு மலர்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றார்கள்.

அவன் ஏதோ சொல்ல அவன் வெட்கத்துடன் தலை குனிசிறாள்.

கனவுகள்...கனவுகள்...

சிரிசேன காலையில் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தான். மடுவத்தில் தந்தை கதிரையில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் முன்...சிரிசேன இடி விழுந்தவன் போலானான்.

இப்படிப்பட்ட ஓர் அதிர்ச்சியை அவன் ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை.

ஐயரத்தனவின் முன் செல்லத்துரையும் சோமாவும் நின்றிருந்தார்கள். தன்னைப்பற்றி முறையிட வந்திருக்கிறார்களோ? இதென்ன சோமா, தமிழ் முறைப்படி சேவை அணிந்திருக்கிறாள்? நெற்றியில் திலகம், கழுத்தில் மஞ்சள் கயிறு ...ஓ... சோமா... சோமா...என்னை ஏமாற்றி விட்டாய்?

அவன் அப்படியே நிலை குலைந்து போனான். அவனைச் சோமா நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டான்.

“சந்தோசம் புத்தா. இந்தக் கிராமத்தில் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடக்கிறது, உண்மையில் எனக்குச் சந்தோசம். இதோ பார் புத்தா, நீ சோமாவைக் கலியாணம் செய்ததில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. இலங்கை முழுவதும் இப்படிப்பட்ட கலியாணங்கள் நடக்க வேண்டும். இனப்பகை அழிய இது ஓரளவு உதவும். இந்த நாட்டின் மருமகள் குவேனியும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்தான். சோமா, கெட்டிக்காரி, ஒரு நல்ல இலாளுனைக் கணவனாகத் தெரிவு செய்துள்ளான். நல்லா இருங்கோ!” என்று ஜயரத்ன முதலாளி வாழ்த்தினார்.

அவர் உள்ளே எழுந்து சென்றார்.

அவர் திரும்பி வந்தார். நூறு ரூபா நோட்டொன்றை எடுத்து வந்து சோமாவின் கையில் கொடுத்தார்.

சிரிசேன மரமாக அமர்ந்திருந்தான். இதயத்தில் பிரளயமாக உணர்வுகள் கொந்தளித்தன. செல்லத்துரை, நீ என்னைப்பழி வாங்கி விட்டாய். இரு இரு...நீங்கள் வாழப் போகிறதை நான் பார்க்கத்தான் போகிறேன்.

சோமா இனி அவனுக்கு உரியவள் அல்லள். அவன் செல்லத்துரையின் சொத்து. செல்லத்துரை எவ்வளவு அதிர்ஷ்டசாலி. ஊரின் அழகெல்லாம் அவளிடம். அவன் அனுபவிக்கப் போகிறான்.

சிரிசேன கொதிப்படைந்தான்.

இருபத்து நான்கு

‘இவ்வளவுதானே?’ என்று கேட்டுவிட்டுப் பியசிறி பெரிதாகச் சிரித்தான். “சிரிசேன, நீ இனி ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே. நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். இரண்டு நாட்களுக்குள் இந்தத் தெமிழு பண்டியை முடித்து விடுகிறேன்.”

“ஒரு சிங்களத்தியை ஒரு தெமிழன் கட்டுறதா? அதுவும் சிரிசேன மாத்தயாவைவிட, அவன் எப்படி? உங்களுக்குப் போட்

டியா அவன்? நாங்கள் பார்த்துகிறோம், மாத்தயா!'' என்றான் ஜயலத்.

சிரிசேன அவர்களைச் சற்று நேரம் உற்றுப்பார்த்தான்.

''என்னால் இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியவில்லை பியசிறி. கேவலம் ஒரு தமிழன் சோமானவக் கட்டிக் கொண்டானே? அவனைச் சும்மா விடக்கூடாது.''

''வரவர இந்தத் தெமிழன்களின் சேட்டைகள் கூடிவிட்டது. ஒரு முடிவுகட்டத்தான் வேண்டும்.''

''அவனின் கைகாலை உடைத்து விட்டால் போதும்...'' என்றான் சிரிசேன.

பியசிறி சிரித்தான்.

''என்ன சிரி, பயப்படுகிறாய்? அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம், நீ பயப்படாதே. சோமாவைத் தூக்கிவர வேண்டுமா, சொல்லு... உடனே இந்த நிமிசமே கொண்டு வாறம்...''

''வேண்டாம்...வேண்டாம்'' என்றான் சிரிசேன.

அவன் தலையில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு, அண்ணார்ந்து வானத்தைப் பார்த்தான்.

பெரும் ஏமாற்றம், இரண்டு இரவுகள் கழிந்து விட்டன. சோமா இப்போது, செல்லத்துரையின்... சாய்...என்ன வாழ்வு? இப்படியெசுரு ஏமாற்றமா?

''இதைக் குடியுங்க மாத்தயா, எல்லாம் சரியாகப் போயிடும்...கவலைகள் எல்லாவற்றையும் கணப் பொழுதில் இது போக்கும்...'' என்றபடி ஒரு கிளாசைச் சிரிசேன முன் ஜயலத் நீட்டினான். மூக்கைத் துளைப்பது போல ஒரு கெட்ட வாசனை. சிரிசேன முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டான்-

''இது என்ன?''

''வாங்கிக்குடி சிரி. உன் கவலையெல்லாம் பறக்கும்..... வாங்கிக் குடி;''

''இது என்ன, பியசிறி;''

''கசிப்பு...சுத்தமான சரக்கு. எங்கள் புஞ்சிபண்டா காய்ச்சினது. அருமையாக இருக்கும்.''

சிரிசேன அருவருப்புடன் முகம் சுழித்தான்.

“எனக்குப் பழக்கமில்லை...”

“பழகினால் போகுது. வாங்கிக்குடி...”

சிரிசேன எவ்வளவோ மறுத்துப் பார்த்தான். முடியவில்லை- அவன் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான், கால்கள் இடறின. *தலை சுற்றியது. வயிற்றில் ஏதே தோ சங்கடங்கள். வயல் வெளியில் நடந்த போது தலை சுற்றியது.

சோமா...சோமா...என்று அரற்றியபடி நடந்தான். இரண்டு மூன்றிடங்களில் தட்டுத் தடுமாறி விழுந்து எழுந்து நடந்தான். என்னை ஏமாற்றிப் பேசட்டாய்? ஏமாற்றிப் போட்டாய்?

எப்படி வீட்டிற்கு வந்து கட்டிலில் விழுந்தான் என்பது அவனுக்கு நினைவில்லை.

இருபத்தைந்து

இனிமையான இரவு. சோமாவை மெதுவாக அணைத்தான், செல்லத்துரை.

“சோமா...”

“என்ன?”

“சோமா...”

“என்ன...என்ன?”

“எனக்கு நம்ப முடியாமல் இருக்கிறது, சோமா...”

“எதை?”

“எங்கோ பிறந்து வளர்ந்த நீ, இப்போது என் சொந்தமாக என் கரங்களில் கிடப்பதை.”

அவள் நளிமமாகச் சிரித்தான்.

“ஏன் நம்ப முடியவில்லையாம்?”

“இந்தக் கிராமத்தின் அழகுத் தேவதை நீ சிரிசேன போன்ற...”

அவள் கரம் அவன் வாயை மூடியது.

“அந்தக் கதை வேண்டாம். எனக்கு உங்களைப் பிடித்துக் கொண்டது. அவ்வளவுதான்.”

“சோமா...சிரிசேனவின் பிடியில் இருந்து விடுபட்ட நீ ஓடி வந்து என் மார்பில் புகுந்ததை இப்போது நினைத்தாலும் கனவு போல இருக்கிறது...”

“சிரிசேன என் கையை விடாதிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?”

செல்லத்துரை சிரித்தான்.

“சிரிசேனவிற்கு நல்ல காலம்!” என்றாள் சோமா.

“சோமா, நீ ஏன் என்னை விரும்பினாய்?”

“எனக்கு அதற்குப் பதில் தெரியாது. இதென்ன கேள்வி? விசர்...”

செல்லத்துரை அவள் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

“ஒரு தமிழனுடன் நீ எப்படி...?”

“விசர் பேச்சு.....தமிழும் சிங்களமும் தான். நான் பெண். நீங்கள் ஆண். அவ்வளவு போதும்.”

அவர்கள் இருவரிடையேயும் நீண்ட நேரம் பேச்சுத்தடைப்பட்டது. சோமாவின் வெட்கச் சிரிப்பும் செல்லத்துரையின் ஆசை அணைப்பும் அங்கு இடம்பெற்றன.

“மீனாவுக்கும் மாணிக்கம் அண்ணைக்கும் கெதியில் கலியாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும்...”

“மச்சாணைப்பற்றி இப்போதே கவலைப்படத் தொடங்கி விட்டாய். அவர்களின் கலியாணம்தான் முதலில் நடக்கிறது என்றிருந்தது. நாங்கள் முந்திக் கொண்டோம்!” என்று செல்லத்துரை அவள் மூக்கை அழுத்திப் பிடித்தான்.

“ஆ...விடுங்கள். வலிக்குது”

“இதுதான் வலிக்குதா?”

அவள் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்து கொண்டாள்.

“நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய், தெரியுமா, சோமா. நான் சுத்தக் கறுப்பு. நீ செந்தாமரை போல...”

“ஐய...”

“நமக்குப் பிறக்கிறது சிவப்பா இருக்குமா, உன்னைப்போல அல்லது என்னைப் போல...”

“பெரிய ஆசைதான்... உங்களைப் போலத்தான் இருக்கு மாம்...”

தூரத்தில் நரியொன்றின் ஊளை எழுந்தது.

இருபத்தாறு

பட்டுமாங்குளத்தைப் பஸ் வந்தடைந்தபோது, காடுகளுக்கு அப்பால் சூரியன் சரியத் தொடங்கியிருந்தான். பட்டினத்துக்குப் போய் வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கி வந்தவர்களிலும் பார்த்து, அக்கிராமத்தின் இரவுத் தேவைக்காக கைப்பைக்குள் சாராயப் போத்தல்களைத் திணித்துக் கொண்டு வந்தவர்கள்தாம் அதிகம். சட்டம் அனுமதித்த இரண்டு போத்தல்கள் கையில் தொங்கிய மூங்கில் கூடைக்குள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கலகலத்தன. மேலதிகப் போத்தல்கள் தலையில் தூக்கி வைத்த சாக்கு மூடைகளுள் முடங்கிக் கிடந்தன.

பஸ்விரண்டுபேர் அப்பஸ்சில் இருந்து இறங்கினர்: அவர்களில் ஆக இருவர் மட்டும் தான் தள்ளாடாமல் திடமாகக் கால்களை நிலத்தில் பதித்தவர்கள்.

ஒருவர் ஜயரத்தன் முதலாளி. மற்றவன் செல்லத்துரை. இருவரும் தங்கள் கிராமத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

அவர்கள் குளக்கட்டில் ஏறிச் செல்வதைக் கண்ட பியசிறியும் ஜயலத்தும் வெறுப்புடன் பார்த்தனர்,

ஒரே சீரான தாள லயத்துடன் இறகுகளை வீசியபடி நீர்க்காகக் கூட்டமொன்று கிழக்கிலிருந்து மேற்குத் திசை நோக்கிப் பறந்து சென்றது. அவற்றின் இறகொலி கேட்டுச் செல்லத்துரை வானத்தைப் பார்த்தான்

“இந்தப் பறவைகளுக்குத்தான் எத்தனை ஒற்றுமைபார், புத்தா, மனிதன்தான் தன் மனம் போனபடி நடந்து அழிஞ்சு போறான். ஒற்றுமையில்லை. கட்டுப்பாடில்லலை. அண்ணனும் தம்பியும் அடித்துக் கொள்கிறார்கள். மச்சானும் மச்சானும் வெட்டிக் கொள்கிறார்கள். அதைவிட எங்களுக்குள் தான் எத்

தனை வேற்றுமைகள்? நீ தமிழன்... நான் சிங்களவன். அவன் முஸ்லீம்...அவன் இந்தியாக்காரன்...அப்பப்பா, எத்தனை பாகு பாடு! இதெல்லாம் நமக்குத் தேவையா?" ஜயரத்ன முதலாளி பேசத் தொடங்கினால் சுவையாகப் பேசுவார். பேசுகிற விசயங்களிலும் உண்மைகள் நிறைந்திருக்கும்.

"எனக்கும்தான் இந்தப் பாகுபாடுகள் பிடிக்கவில்லை" என்றான் செல்லத்துரை.

"எல்லாருக்கும் வயிறாறச் சாப்பாடு கிடைக்க வேண்டும் மானத்தை மறைக்க உடுபுடவை கிடைக்க வேண்டும். நிம்மதியாகப் படுத்துத் தூங்க ஒரு வீடு இருக்கவேண்டும். இவ்வளவு தான் ஒரு மனிதனின் தேவைகள் இதையெல்லாம் சரிவரக் கொடுக்க முடியாததால்தான் அரசியல் அயோக்கியர்கள் இன வேறுபாடு பேசுகிறான்கள்..."

ஜயரத்ன முதலாளி எதனை மனதில் வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார் என்பதைச் செல்லத்துரை புரிந்து கொண்டான். மதவாச்சியில் அவர்கள் நின்றபோது, பஸ் நிலையத்திற்கு அருகில் ஒரு அரசியல் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதில் பேசிய அரசியல்வாதி உணர்ச்சி வசப்பட்டவராய்ப் பேச்சுக்களை உதிர்த்தார். அவர் சிங்களத்தில் பேசியதைச் செல்லத்துரையால் புரிந்து கொள்வது கடினமல்ல.

"...இது எங்கள் நாடு. அபே ரட்ட. இதில் வந்தேறிய மாற்றான்கள் நம்மைச் சுரண்டி வாழ்கிறார்கள். தென்னிலங்கையில் சுருட்டுக்கடைகளையும் சிறுகடைகளையும் வைத்திருக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் எங்கள் பணத்தை வடக்கே கொண்டு செல்கிறார்கள். அவர்கள் மாடி வீடுகளில் வாழ, நாங்கள் இந்த நாட்டின் ஒரேயொரு உரிமையுள்ள இனமான சிங்கள மக்கள் இன்னும் குடிசைகளில் வாழ்ந்து வருகின்றோம். ஏன் இந்த நிலை? ஸ்ரீலங்காவின் உயர்பதவிகள் எல்லாம் தமிழர் கைகளில். நாங்கள் அவர்கள் கீழ் வேலை செய்யும் பியோன்கள். இந்த நிலை மாற்றியமைக்கப்பட்டு..." அவருடைய பேச்சிற்கு மக்கள் கரகோசம் செய்தார்கள். தங்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் தமிழர்கள் தாம் காரணம் என்பது போலக் கரகோசம் செய்தார்கள்.

"தெழுநூ பண்டிகளைத் துரத்தியடிக்க வேண்டும்!" பஸ் நிலையத்தில் நின்றிருந்த சில காடையர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஜயரத்ன முதலாளி செல்லத்துரையின் தோளில் கரம்பதித்தார்.

“புத்தா! இந்தப் பேச்சுக்களைப் பெரிது படுத்தாதை, இனவாதம் அரசியலில் ஜெயிக்க சலபமான வழி. இனம், மதம் என்று மக்களின் உணர்ச்சிகளைக் கிளறிவிட்டு பாராளுமன்றச் சீற்று களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் அவர்கள் எப்போதும் கவனமாக இருப்பார்கள். அடிபடுகிறது நாங்கள் தான். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக இங்கே சிங்களவரும் தமிழரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். வரலாறு சரிவரப் புரியவில்லை. இந்த மக்கள் இப்படித்தான், புத்தா. தென்னை மரத்தில் வந்து இருந்த காகம்தான் எங்கள் வறுமைக்குக் காரணம் என்று ஒரு அரசியல்வாதி சொன்னால் மக்கள் எல்லாரும் நம்பிக் காகத்தை அழிக் கப் புறப்பட்டு விடுவார்கள்...”

செல்லத்துரை எதுவும் பேசவில்லை. மருதங்குழிக் கிராமத்தில் இதுவரை சிங்களவர், தமிழர் என்ற வேறுபாடு தோன்றியதில்லை.

“புத்தா, இந்த மருதங்குழி கிராமத்தில் முதன்முதல் குடியேறி இக்கிராமத்தை உருவாக்கியவர் உன்பாட்டன் சதாசிவத்தார் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? அதன் பிறகுதான் என் தந்தை அநுராதபுரத்தில் இருந்து வந்து குடியேறினார்.”

“சொல்லுங்கள்...” என்றான் செல்லத்துரை. அவர் சொன்னார்.

இருபத்தேழு

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் ஒரு கோடிப்புறக் கிராமத்தில் பிறந்த சதாசிவம், தனக்கென ஒரு நிலத்தைத் தேடி வன்னிப் பகுதிக்கு வந்தார். அவர் எதிர் பார்த்ததுபோல வன்னிப் பகுதியில் சலபமாக ஒரு காணியை அவரால் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை, கன்னிக் காடுகள் அடர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் அங்கு உண்மையான விவசாயிக்காகக் காத்திருந்தும் அவற்றை அடைவதற்கு அங்கும் மனிதர்கள் தடையாக இருந்தார்கள்.

எத்தனை தடைகள்? பகல் வேளைகளில் பலரின் கமங்களில் கூலிக்கு வேலை செய்தார். மாலை வேளைகளில் காட்டுக் கத்

தியும் கையுமாகத் தக்க காட்டுக்காணி தேடிக் காடு மேடெல்லாம் அலைந்தார். ஒரு காணி வேண்டும். சொந்தமாக ஒரு நிலம் வேண்டும்.

முதலில் ஒரு காட்டினை அவர் தெரிந்து வெட்டத் தொடங்கினார்.

“இது என் உறுதிக்காணி...” என்று உறுதியும் கையுமாக ஒருவர் வந்தார். துணைக்கு கிராம விதானையாரும் வந்தார்.

“கண்டபடி காட்டை வெட்டாதே. கவன்மேன்ற ஏஜண்டிற்கு எழுதிக்கேள். பிறகு வெட்டு.”

அவர் அரசாங்க அதிபருக்குக் காணி கேட்டு ஒரு விண்ணப்பத்தை அனுப்பி வைத்தார்.

அவருடைய விண்ணப்பத்தைப் பார்க்க அவருக்கு எங்கே நேரமிருக்கிறது?

அவர் பதிவிற்காகக் காத்திருந்து சீமாந்தார் முதலில்தான் தெரிவு செய்து வெட்ட முயன்ற காணியை இன்னொருவன் விதானையாரின் அனுசரணையுடன் வெட்டிக் குடியேறியதாக அறிந்தார். அவருக்கு உலகத்தின் சின்னத் தனங்கள் புரியத் தொடங்கின.

“உத்தரவு எடுத்து நீ காடு வெட்டிற்றாவது? அடாத்தா வெட்டு, சதாசிவம்!” என்றார் ஒருவர். மீண்டும் காடுதேடி அலைந்தார் சதாசிவம்.

ஒரு பாழடைந்த குளத்தின் கீழ்க் காணி ஒன்றைத் தெரிந்து காடழிக்கத் தொடங்கினார். செம்மண் களித்தரை. காடழித்துத் தீயிட வேண்டியதுதான் பாக்கி. சுவாது உழைப்பை சுவமாகப் பறித்துக் கொள்வது போல அநிகாரிகள் ஓடிவந்தனர். பலன்...?

உத்தரவில்லாமல் காடுவெட்டிய குற்றத்திற்காக அவர் ஒரு வாரம் சிறையில் இருக்க நேரிட்டது. சிறையிலிருந்து மீண்ட சதாசிவம் வாடிப் போகவில்லை. அவரது உள்ளத்தில் வைராக் சியம். காணியுள்ளருவக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் தான் சட்டம் துணை நிற்கிறது. முக்களே இல்லாத இடத்திற்கு ஓடிப் போய் விட வேண்டும். எல்லாரும் ஏமாற்றுக்காரர்கள். ஏழைகளை வாழ விடாதவர்கள்.

அவர் முடிவு செய்து விட்டார்—ஒரு கிராமமும் இல்லாத காட்டில் காணி தேடிக் குடியேறுவதென்று,

ஜயரத்ன முதலாளி தொடர்ந்தார்:

"...சதாசிவத்தார் காட்டு மாங்குளத்திற்கு வந்தார். அப்போது மருதங்குழி அடர்ந்தகாடு. யானைக்காடு. நான் நினைக்கிறேன். புத்தா. நூற்றாண்டுகளாக இங்கே மனிதரின் காலடியே பட்டிருக்காது என்று. மருதங்குழி குளத்தைச் சதாசிவத்தார் அடர்ந்த காட்டுக்குள் கண்டுபிடித்தார். குளத்தின் அளவு, மண்ணின் தன்மை இரண்டும் அவருக்கு திருப்தியைத் தந்தன. நடுக்காட்டில் யானைக்கு மத்தியில் காடு வெட்டிக் குடியேற முடிவு செய்தார். தடுப்பார் எவருமில்லை...

"...ஒருநாள் என் தாத்தா (தந்தை) இக்காட்டிற்குள் வேட்டைக்கு வந்தார். நடுக்காட்டில் தன்னத் தனியாக ஒரு புலவுத் தோட்டம்... காட்டு வேலி போட்டு எல்லையிடப்பட்ட புலவு. மேட்டில் கட்டிய சிறு குடிவில் சதாசிவத்தார் அமர்ந்திருந்தார் புலவெல்லாம் சோளக் கதிரும்... ரெல் மணிகளும்... காய்கறிகளும் சொரிந்து கிடந்தன, புதுக்காட்டு மண். சதாசிவத்தாரின் புலவில் காய்த்திருந்த மிளகாய் ஒவ்வொன்றும் ஜந்தங்குல நீளமிருந்தது. தாத்தா அந்த அதிசயத்தைக் கண்டு வியந்து போய் நின்று விட்டார். எவ்வளவு துணிவு... எவ்வளவு முயற்சி? அன்று தான் சதாசிவத்தாருக்கும் என் தாத்தாவிற்கும் நட்பு ஏற்பட்டது.

..என் தாத்தாவும் சதாசிவத்தாருக்கு அருகில் காடு வெட்டி குடியேறினார். தாத்தாவின் குடியேற்றம் மருதங்குழியின் கதவுகளை அகலத் திறந்து விட்டது. அருவியாற்றின் கரையில் சிங்களக் கிராமங்களுக்கும் தமிழ்க் கிராமங்களுக்கும் நடுவில் மருதங்குழி இருந்ததால் இருபகுதி மக்களும் இங்கு குடியேறினர். கிராமம் வெகு வேகமாக வளர்ந்தது. அவர்கள் இருவரும் உருவாக்கிய கிராமத்தில் நரங்கள் இன்று வாழ்கிறோம், புத்தா, உனக்கு உன் பாட்டனைத் தெரியாது, எனக்குத் தெரியும். என்ன கம்பீரமான தோற்றம் தெரியுமா? நானும் உன் தந்தையும் இணைபிரியாத நண்பர்கள்... இக் கிராமத்தில் சிங்களவர் தமிழர் என்று ஒரு சிறு பிரச்சனை கூட வந்ததில்லை. அப்படியொரு பிரச்சனை இருப்பதாகக் கூட எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் எல்லோரும் மருதங்குழி மக்கள். அவ்வளவுதான்"

செல்லத்துரை ஜயரத்ன முதலாளியை அன்புடன் பார்த்தான்.

“எங்கள் கிராமத்தில் அமைதி ஒரு போதும் குலையக்கூடாது புத்தா...”

கிராமத்திற்குள் அவர்கள் நுழைந்தார்கள்.

சிரிசேன குடித்துவிட்டுப் பாதையில் கிடந்தானாம். கோடிப் புலி தூக்கி வந்து மடுவத்தில் கிடத்தி இருந்தான் ஐயரத்ன முதன் முதல் மகனின் புதிய போச்சைக் கண்டார். பெற்ற வயிறு பெருந் தீப் பற்றியது. அப்படியே தளர்ந்து கதிரையில் சாய்ந்தார்.

புத்தா! நீ ஏன் இதைப் பழகினாய்?

இருபத்தெட்டு

எலக்கட்டுப் பாதையில் செல்லத்துரை ஏறி நடந்தான். அவன் இதயத்தில் காட்டு மாங்குளத்தில் சற்று முன்னர் நிகழ்ந்த சம்பவம் கொந்தளிப்பைத் தந்தது. கடைக்காரச் சுப்பிரமணியம் அவனிடம் சொன்னார்:

“லெக்சன் முடிந்ததும் 1958 போல சிங்கள - தமிழ் இனக் கலவரம் வரும் போல இருக்குது. இவங்க கதையள் அப்படியிருக்குது, செல்லத்துரை.”

“இனிமேல் அப்படி வர இடமில்லை...” என்றான் செல்லத்துரை.

“அப்படிச் சொல்லவியலாது. சில காதையர்கள் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். எங்கட ஆக்கள் என்று கொழும்பு காலி முகத்திடலில் சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போய் அடி வாங்கினாங்களோ அண்டைக்கே இவங்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது, அடிச்சால் தமிழன் திருப்பி அடிக்கமாட்டான் என்று.”

அவன் அதற்குப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு நடந்தான். கடைத் தெருவில் பியசிறியும் ஜயலத்தும் நின்றிருந்தார்கள். அவனைக் கண்டதும் காறித் துப்பினார்கள்.

செல்லத்துரை பதிலுக்குக் காறித் துப்பினான். முகத்தில் பட்டதுபோல அவர்கள் இருவரும் துடித்துப் போனார்கள்.

“தமிழ்நாடு கேட்கினமாம். கெதியில் அங்கேயே அனுப்பிவிட வேண்டும்!” என்றான் பியசிறி, கோபத்துடன்,

“தமிழ்நாடு...பனங்கொட்டையன்...” என்று தூஷணையா கத் திட்டினான் ஐயலத்.

செல்லத்துரை அவற்றைக் கவனியாமல் நடந்தான்.

அவன் குளக்கட்டில் ஏறியபோது, குறுக்கு வழியால் பிய சிறியும் ஐயலத்தும் காட்டிற்குள் புகுந்தார்கள்.

சோமா தாயாகப் போகிறாள். இரண்டு மாதங்கள். அவ னுக்குப் பிடித்தமான தொதல் வாங்கிக் கொண்டு போகிறாள், அவள் நினைவு வந்ததும் அவன் கடைத்தெரு நிகழ்ச்சிகளை மறந்து போனான்.

“சோமா, பிறப்பது உன்னைப் போல பெட்டையாக இருக்க வேண்டும்.”

“ஐயையோ வேண்டாம். நான் ஒருத்தி பிறந்தே படுகிறபாடு போதும். பிறக்கிறது உங்களைப் போல அழகா கறுப்பா பொடியனாகப் பிறக்க வேண்டும்!” என்று கூறிவிட்டுச் சோமா சிரித்தாள்.

அவள் சிரிக்கும் போதுதான் எவ்வளவு அழகு?

பிறக்கப் போவது மகனா? மகனா?

அவன் காட்டுப்பாதையில் நடந்தான். ஒரு திருப்பத்தில் அவன் தலையில் பொத்தென ஏதோ விழுந்தது அவன் அப்படியே நிலை குலைந்து விழுந்தான். கண்கள் மின்னின.

அவன் விழுந்ததும் பியசிறியும் ஐயலத்தும் அவனைப் பொல்லினால் தாக்கினார்கள்.

அவனுக்கு நினைவு தப்பத் தொடங்கியது. அப்போது—

“டேய்!” என்று கத்தியபடி மாணிக்கம் ஓடிவந்தான். பிய சிறியும் ஐயலத்தும் காட்டிற்குள் புகுந்து மறைந்தார்கள் மாணிக்கம் ஓடிவந்து செல்லத்துரையைத் தூக்கினான். அவனுக்கு நினைவு தப்பிக் கொண்டிருந்தது.

சோமா! சோமா!

இருபத்தொன்பது

சிரிசேனவின் இதயம் ஏமாற்றத்தை தாங்க முடியாமல் அழுதது. கேவலம் விரும்பிய ஒரு பெண்ணை அடைய முடியவில்லை. அவளை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. எந்நேரத்திலும் சோமா அவன் உள்ளத்தில் நின்றிருந்தாள்.

அவள் அழகு அவனைப் பித்துக்கொள்ள வைத்தது. அவனுக்குச் சோமா வேண்டும். என்ன விலை கொடுத்தாவது அவனை அடைந்தே தீரவேண்டும்.

செல்லத்துரை தாக்கப்பட்ட சம்பவம் அவனுக்கு உடன் தெரிந்தது. பியசிறி மறுநாளே வந்து அதற்கான பணத்தை வாங்கிச் சென்றான். செல்லத்துரை மதவாச்சி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறான். பதினைந்து நாட்களாகின்றன.

அபாய கட்டத்தைத் தாண்டி விட்டான் என்று கேள்வி, பியசிறியும் ஜயலத்தும் பொலிசை ஒரு மாதிரிச் சமாளித்து விட்டார்கள் என்றும் கேள்வி.

சோமா...அவளைச் சந்திக்க வேண்டும். பேசவேண்டும்.

சோமா குளித்து விட்டு வரும்போது ஆதே தனிமைப் பாதையில் சிரிசேன அவள் எதிரில் நின்றிருந்தான். சோமாவதி அவனைக் கண்டதும் திகைத்துப் போய் நின்றுவிட்டாள். இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

“சோமா..”

அவள் அவனைக் கடந்து செல்ல முயன்றாள்.

“சோமா, நீ இன்னுமா இரங்கவில்லை?”

“மாத்தயா, நான் கலியாணமானவன். இன்னொருத்தரின் உடமை.”

“சோமா, என்னால் உன்னை மறக்கவே முடியவில்லை.”

“கெதியில் ஒரு கலியாணம் செய்து கொள்ளுங்கோ, மாத்தயா. எல்லாம் சரியாகிவிடும்.”

“எனக்கு இனியொரு கலியாணமா? நீயில்லாத வாழ்வு சோமா, ஏன் என்னை இப்படி வெறுக்கிறாய்?”

“என் குடும்பத்தை அழிக்கிறது என்றே முடிவு கட்டி விட்டியளா, மாத்தயா? அவரை ஆக்களை வைத்து அடித்துப் போட்டும் உங்கள் இதயம் திருப்திப்படவில்லையா?”

சிரிசேன வியப்புடன் அவளைப்பார்த்தான்.

“செல்லத்துரையை நானா?...”

“எல்லோருக்கும் தெரியும்...எங்கள் பாதையில் தயவு செய்து குறுக்கிடாதீர்கள், மாத்தயா, எங்களை நிம்மதியாக வாழவிடுங்கள்.”

சிரிசேன அவளை ஆசைதீரப் பார்த்தான். அவன் கண்களில் வெறி.

“உன்னை மறக்கத்தான் முயற்சிக்கிறேன். முடியவில்லை சோமா மறக்க முயல உன் நினைவு ஆழமாகிக் கொண்டே போகிறது. உன்னை இழந்த அந்தப் பேரிழப்பை! என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. சோமா, ஒரேயொருக்கா ஒமென்று சொல் ஒரேயொரு தரம், எல்லாவற்றையும் நான் மறந்து விடுவேன். பின்னர் உன்பாகையில் குறுக்கிடவே மாட்டேன்.”

அவள் அடியாட்ட புலியாகச் சீறினாள்.

“விசர்க்கதை பேசாதிங்க. பண்பு கெட்டதனமாகப் பிசக்த வேண்டாம். விடுங்க வழியை. இல்லாட்டில் கூச்சல் போடுவேன்”

சிரிசேன அவளை அடங்கா வெறியுடன் பார்த்தான். கலியாணத்தின் பின்னர் அவள் இன்னமும் புரித்து அழகு பெயர்ந் திருந்தாள். அவன் கண்களில் கொப்பளித்த காம வெறியைச் சோமா கண்டாள்..

“சோமா, எனக்காக இரங்கமாட்டாயா?”

“விடுங்க வழியை...” அவனைத் தள்ளிக் கொண்டு அவள் தடக்க முயன்றாள். அவன் அவள் கரத்தைப் பற்றித் தன்னுடன் அணைக்க முயன்றான்.

“விட்டா கையை..” என்று அவள் சீறிய சீறலில் சிரிசேனவின் கரம் பட்டுடன் விட்டது.

அவள் புலியாக நின்றுருந்தாள்.

“இனி என்வாழ்வில் குறுக்கிட்டே, இன்றைக்கச் சொல்லுகிறேன், சிரிசேன. என் புரியணைக் கொண்டு வெட்டிப் போட்டு நான் விதவையாக இருக்கவும் தயங்கமாட்டேன். ஞாபகம் வைத்துக் கொள்.”

அவள் விரைந்து ஷிச் சென்றாள். சிரிசேன அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றுருந்தான்

சோமாவின் வார்த்தைகளைக் கிரகிக்க அவனுக்கு வெகு நேரம் எடுத்தது.

முய்யு

1977

ஆகஸ்ட் 19. மருதங்குழிக் கிராமத்தில் சிங்களவரின் மத்தியில் சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. இலங்கையெங்குநூம் தமிழருக்கு எதிராகச் சிங்களக் காதையர் பலரால் கட்டவிழ்த்து

விடப்பட்ட இனக் கலவரத்தின் எதிரொலி மருதங்குழியிலும் எதிரொலித்தது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் ஆமத்துறுமாரை வெட்டிக்கொன்று விட்டார்களாம்.”

“சிங்களப் பெண்களைச் சுவருடன் ஆணியால் அறைந்து விட்டார்களாம்.”

“சிங்கள பிள்ளைகளை வெட்டி மீன் பெட்டிகளில் அடைத்துச் சிங்களக் கிராமம் ஒவ்வொன்றிற்கும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்களாம்.”

தமிழருக்கு எதிரான வதந்திகள் சிறுகடித்துப் பறந்தன.

கிராமமக்கள் ஐயரத்தன முதலாளியின் வீட்டில் கூடினர். அவர் இந்த வதந்திகளைப் பலமாக மறுத்தார்.

“தமிழர்கள் இப்படியான கேவலமான செயல்களை ஒரு போதும் செய்ய மாட்டார்கள். தங்கள் உயிர் போகிறதென்றால் கூட இப்படி நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள், இது வதந்தி.”

அவர் சொல்வதை மருதங்குழி மக்களில் பலர் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

“எங்கே என்ன நடந்தாலும் இந்தக் கிராமத்தில் எதுவும் நடக்கக் கூடாது. இக்கிராமத்தில் எத்தனையோ ஆண்டுகளாகத் தமிழரும் சிங்களவர்களும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வருகின்றோம். அந்த ஒற்றுமை குலையக் கூடாது..”

சிரிசேன இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த முயன்றான்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அத்தனை சிங்களப் பெண்களும் தமிழரால் கற்பழிக்கப்பட்டு விட்டனராம்.”

அக்கிராமத்திற்கு அடிக்கடி பிறவிடத்துச் செய்திகள் வந்து சேர்ந்தன.

மதவாச்சியிலுள்ள தமிழ்க் கடைகள் யாவும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு எரிக்கப்பட்டன.

தமிழர்கள் அடித்துத் துரத்தப்பட்டார்கள்.

காட்டு மாங்குளத்திலிருந்த அத்தனை தமிழ்க் கடைகளும் கொள்ளையிடப்பட்டுத் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. புஞ்சிபண்டா பியசிறி, ஜயலத் ஆகியோர் முன்னணியில் நின்று இவற்றைச் செய்து முடித்தனர். அங்கிருந்த தமிழ் மக்கள் வவுனியாவிற்கு ஓடிச் சென்றனர்.

மருதங்குழிக் கிராமத்தில் இருந்த தமிழ் மக்கள் தங்களுக்கு என்ன நடக்கும் என்று பயந்திருந்தனர்.

“இங்கே எதுவும் நடக்காது. நாங்க இங்கே பிறந்து வாழ்பவர்கள்; எங்களுக்கு யாழ்ப்பாணமே தெரியாது. இங்குள்ள சிங்கள மக்கள் எங்களுக்கு எதிராகக் கிளம்பமாட்டார்கள். லொக்கு மாத்தயா அதற்கு ஒரு போதும் இடமளிக்கமாட்டார்!” என்றான் செல்லத்துரை.

உண்மையில் மருதங்குழிச் சிங்கள மக்கள் கலவரத்தில் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் அன்று மாலை ஒரு செய்தி கிராமத்தில் பரவியது

காட்டு மாங்குளத்தில் இருந்து சிங்களக் காதையர்கள் மருதங்குழிக்கு வருகிறார்கள்.

பிரச்சினையின் வடிவம் புரிந்தது.

“அப்படி வந்தால் அதற்காக நாங்கள் ஒருத்தரும் இக்கிராமத்தை விட்டு ஓடக்கூடாது சாக நேர்ந்தால் எல்லாரும் சாவோம். அதற்குள் வருகிறவங்களையும் அழித்து விட்டு...” என்றான் செல்லத்துரை. புஞ்சிபண்டா இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தாதுவிட மாட்டார். பியசிறி, ஜயலத் காதையர் கூட்டம் நிச்சயம் வராது விடாது;

அக்கிராமத்துத் தமிழ் மக்கள் அத்தனை பேரும் ஜயரத்ன முதலாளி வீட்டில் குழுமினர்.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நாங்கள் உங்களுடன் சாவோம். நீங்கள் அழிகிறதென்றால் உங்களில் ஒருத்தர் கை வைக்கவிட மாட்டேன். பயப்படாதீர்கள்!” என்றார். ஜயரத்ன.

“வரட்டும் முதுகெலும்பு முறித்து அனுப்புவோம்!” என்றான் கொடிப்புலி.

அக்கிராமத்துச் சிங்கள மக்கள் பலர் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க முன் வந்தனர்.

ஜயரத்ன தன்வீட்டில் அக்கிராமத் தமிழ் மக்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்தார்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்ததுபோல அன்றிரவு காட்டுமாங்குளத்திலிருந்து ஐம்பது காதையர்கள் வந்தனர். அவ்வாங்குகள்... துவக்குகள்... கத்திகள்... பொல்லுகள்... பியசிறியும் ஜயலத்தும் தலைமை தாங்கி வந்தனர்.

“சிங்கள யட்டஜயவேவ! சிங்கள ரட்டட்ட ஜயவேவ!” என்று கோஷமிட்டபடி வந்தனர். அவர்கள் நேராக ஜயரத்ன முதலாளி வீட்டிற்கே வந்தனர்.

“தெமுமு பண்டியள் எல்லோரையும் வெளியில் விட்டிட வேண்டும். நாங்கள் அவங்கள் எல்லோரையும் அழிச்சிட்டுத்தான் போவோம்” என்றான் பியசிறி.

“டேய் பியசிறி...” என்று கர்ச்சித்தார் ஜயரத்ன “உங்களை நான் எச்சரிக்கிறேன். உடன் இங்கிருந்து போய்விடவேண்டும்.”

“நீர் ஒரு பெளத்தன், யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்களவர்களை வெட்டி பார்சல் பண்ணி அனுப்பி இருக்கிறார்கள்” என்றான் ஜயலத்.

“அப்படி வெறிபிடித்துத் தமிழர் அலையவில்லை.”

“மாத்தயா நீங்கள் எங்களைத் தடுத்தால் உங்கள் எல்லோரையும் அழித்து விட்டுத்தான் போவோம்... ஜாக்கிரதை...” என்றான் பியசிறி “எங்கள் வழியில் சூறுக்கிடவேண்டாம்”

“அதைச் செய்பார்ப்போம்...” என்றபடி கொடிப்புலி துவக் குடன் முன்வந்தான்.

“சிங்களயட்ட ஜயவேவ சிங்களரட்டட்ட ஜயவேவ... செவ்வத்துரையின் வீட்டைக் கொளுத்துங்கடா!” என்றான் பியசிறி.

“நில்” என்றார் ஜயரத்ன; “இப்ப நீங்க போகப்போறியளா, இல்லையா?”

“முடியாது...”

ஜயரத்ன முதலாளி கொடிப்புலியிடம் இருந்து துவக்கை வாங்கிக் கொண்டார்.

“இன்னும் ஐந்து நிமிடம் அவகாசம் தருகிறேன். ஒடிவிட வேண்டும்!”

ஜயரத்ன துவக்கை எடுத்ததும் தான் அவர்களுக்குத் தங்கள் நிலை புரிந்தது. ஜயரத்ன வீட்டில் பலர் ஆயத்தமாக நிற்பதைக் கண்டனர்.

ஆகாயத்தை நோக்கி ஒரு வெடி வெடித்தது.

பியசிறி தன்னுடன் வந்த கூட்டத்தைப் பார்த்தான்.

“மாத்தயா, பிறகு நீங்கள் கவலைப்படுவீர்கள்... இதற்காக”

“போங்கடா...நாய்களே...” என்று கத்தினார் ஜயரத்ன. “பியசிறி தன்னை மறந்தவனாக ஜயரத்ன முதலாளியின் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

சிரிசேனவின் சுரம் எப்படிப் பியசிறியின் மூக்கில் பதிந்தது என்று தெரிடவில்லை. பியசிறியின் மூக்கிலிருந்து இரத்தம் கொட்டியது.

“டேய் .. சிங்கோ... ரணவீர, கொடிப்புலி, சில்வா...என்னடா பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். கொள்ளைக் கூட்டம் கிராமத்துக்கை புருந்திருக்கிறது. அடித்துத் துரத்தாங்கடா ..” என்று சத்தமிட்டார் ஜயரத்ன முதலாளி.

கொடிப்புலி கரத்திலிருந்த சும்பை வீசத் தொடங்கினான். பியசிறியின் மண்டையும் ஜயலத்தின் மண்டையும் நொறுங்கின கிராமம் அவர்கள் மேல் பாய்ந்தது போல இருந்தது. கற்கள் பறந்தன

அவர்கள் ஓடத் தொடங்கினர்.

இப்படிக் கிராமமே தங்களுக்கு எதிராக வரும் என அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“புத்தன் அன்பைப் போதித்த நாட்டில் இப்படிச் சில காடையர்கள் இனவெறி கொண்டு திரிவதைக் காண வெட்கப்படுகிறேன். புத்தா, பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்கள் இனவெறி பிடித்தவர்கள் அல்லர். தமிழில் சொல்லுவீர்களே ஒரு குடும்பாலிற்கு ஒரு துளி விசமென, அப்படித்தான்.”

செல்லத்துரை ஜயரத்ன முதலாளியை நன்றியுடன் பார்த்தான்

முப்பத்தொன்று

மருதங்குழிக் கிராமத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சல் குளம் ஒருதடவை முட்டி வழிந்தோடியது. வயல்கள் விளைந்து அறுவடையாயின.

சிரிசேன இப்போது அதிகமாகக் குடித்தான்: ஓயாமல் குடித்தான். அவன் இப்படிக் குடித்துச் சீரழிவதைக் கண்டு சோமா அவனுக்காக இரக்கப்பட்டான். குடித்து விட்டுச் சிரிசேன ஒழுங்கைகளில் விழுந்து கிடக்கவும் தலைப்பட்டான். தந்தையின் கண்டிப்பு வார்த்தைகள் பயனற்றுப் போயின.

மீனாவிற்கும் மாணிக்கத்திற்கும் திருமணம் நடந்தேறியதால் அவர்கள் கெல்லத்துரையின் வீட்டில் குடியேறினர். செல்லத்துரையும் சோமாவும் வேறொரு புலவில் புதிதாகக் கொட்டில் அமைத்துக் கொண்டு தனித்ய குடியேறிவிட்டனர்.

சோமா தன் ஆறுமாதக் குழந்தையைத் தூளியில் இட்டு ஆட்டி நித்திரையாக்கிக் கொண்டிருந்தான். செல்லத்துரை வீட்டில் இல்லை. இரவிரவாகச் சூட்டிப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. அதற்காகச் சென்றிருந்தான்.

தூளியில் கிடந்த மகனைப் பார்த்தான். தந்தையைப்போல அவன் இல்லை; அவளைப் போல அழகு.

யாரோ குடிசை வாசலில் நிற்பதுபோன்ற பிரமை; அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

-சிரிசேன,

வெறியில் அவன் உடல் தள்ளாடியது.

"பயப்படாதே சோமா. நான் உன்னை ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்."

"போய்டுங்க..." என்று சோமா பயத்தில் கத்தினான்.

"போறன்... உன்னை என்னால் மறக்க முடியவில்லையே சோமா? நான் என்ன செய்வேன்? நீ இல்லாத வாழ்வின் வெறுமை ஒவ்வொரு கணமும் என்னை அரித்து அழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒருக்கா... ஒரே ஒரு தரம்...பிறகு நான் அதோடு திருப்திப்பட்டிருவேன். உன் வழியில் குறுக்கிடவே மாட்டேன். வா சோமா.. கிட்ட வா..."

அவன் ஆவலுடன் தன் கரங்களை விரித்து அவளை அழைத்தான். அவள் பயத்துடன் விக்கித்து நின்றாள். அவன் கண்கள் கொவ்வைப் பழங்களாகச் சிவந்திருந்தன:

"சோமா...ஏன் என்னை வெறுக்கிறாய்? உனக்காக நான் ஏங்கி ஏங்கி அழிவது தெரியுள்ளையா? உன்னால் நான் அழிந்து கொண்டிருக்கிறேன். சோமா."

அவன் அவளை நோக்கி மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினான்:

"போய்டு.. போய்டு.." என்று சோமா கத்தினான்.

"மாட்டேன். இன்று உன்னை அனுபவிக்காமல் போகமாட்டேன், சோமா. மறுக்காதே எனக்காக இரக்கப்படு..சோமா."

அவன் அவளை எட்டிப் பிடித்து அணைத்தான். அவன் பிடிக்குள் அவன் பலமாகச் சிக்கிக்கொண்டான். அவன் அவளை பலமாக அணைத்து முத்தமிட முயன்றான்.

"சோமா.. சோமா..."

அவள் தன் பல்லம் முழுவதையும் பிரயோகித்து அவனைத் தள்ளிவிட்டாள். சிரிசேன தள்ளாடியபடி பின்னால் சரிந்தான்.

சோமா குடிசை மூலையில் சாத்தியிருந்த காட்டுக்கத்தியைக் கரத்தில் எடுத்துக் கொண்டாள். கரத்தில் கத்தியுடன் காளி போல நிற்கும் அவளைச் சிரிசேன ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“என்னை வெட்டிவிடு, சோமா, உன் கையால் என்னை வெட்டிக் கொன்றுவிடு.. அதையாவது செய்.. உன்கையால் சாகிற பாக்கியமாவது எனக்குக் கிடைக்கட்டும்.”

“போடா வெளியில்...”

அவன் எழுந்தான், குடிசையை விட்டு வெளியே வந்தான் ஏமாற்றம் இருளாகக் கவிந்தது.

“எனக்குக் கிடைக்காத நீ வாழக்கூடாது.”

முப்பத்திரண்டு

வெகு காலத்திற்குப் பின்னர் செல்லத்துரை, வேட்டைக் குப் புறப்பட்டிருந்தான் அவன் கூடவே கொடிப்புலியும் வந்தான். மல்வத்து ஓயாவை நோக்கி அவர்கள் காட்டின் ஊடாக நடந்தார்கள்.

கனத்த இருள் இல்லை. பிறை ஒளியில் காட்டுப்பாதை, பழக்கப்பட்ட அவர்களுக்குத் தெரிந்தது, கரடி கிடந்தமடுதான் வேட்டைக்குத் தக்க இடம் எனச் செல்லத்துரை எண்ணிக் கொண்டான்.

காட்டிற்கேயுரிய இரவுச் சத்தங்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

“என் மாலினி அநியாயமாகச் செத்துப்போனாள்!” என் கொடிப்புலி இருந்தாற்போல, செல்லத்துரை அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனின் வேதனையைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

“நடந்ததை மறந்து நடக்க வேண்டியதைப் பார், கொடிப்புலி.”

“நடக்க வேண்டியது ஒன்றிருக்கிறது. துரை.”

“என்ன?”

“மாலினியின் மரணத்திற்குக் காரணயானவனைக் கண்டு பிடித்துத்.. அவளை ஏமாற்றிக் கொடுத்தவனைக் சண்டி பிடித்து.. அவனையும் மாலினி சென்ற இடத்திற்கே அனுப்ப வேண்டும்!” என்று பற்களைக் கொடிப்புலி நெருமினான்.

செல்லத்தரை வானத்தைப் பார்த்தான். இரவுப் பறவைகள் சில வானில் அலைந்தன.

கொடிப்புலி இன்னமும் மறக்கவில்லை. பழி தீர்க்கக்காதிருக்கிறான்.

“யார் அவன், துரை?”

“எனக்குத் தெரியவில்லை...” என்றான் செல்லத்துரை பட்டென்று.

அவனுக்கா தெரியாது? அநியாயமாக இருவர் அழிவதை அவன் விரும்பவில்லை.

அவர்கள் தொடர்ந்து நடந்தனர். அவர்கள் வந்த பாதையில் சில விலங்குகள் சரசரத்தபடி விலகி மறைந்தன. முயல்கள் சில ‘ரோசலையிற்’ ஒளிக்குக் கண்கொடுத்தன.

அவர்கள் கரடி கிடந்தமடுவை அடைந்தபோது நள்ளிரவாகியிருந்தது. அந்த மடுவில் நீர் நிறைந்திருந்தது. அவர்கள் வெகு நேரம் அம்மடுவின் மறைவில் காத்திருந்தார்கள்.

ஒரு விலங்கும் நீர் குடிக்க வரவில்லை

“நான்கூட வந்த அதிர்ஸ்டம்!” என்றான் கொடிப்புலி.

அப்போது தூரத்தில் யானை ஒன்று அவலமாகப் பிளிறும் சத்தம் கேட்டது. அச்சத்தத்தைத் தொடர்ந்து குட்டி யானை யொன்று கத்தி அழும் சத்தமும் கேட்டது. இவ்விரு ஒலிகளும் அடிசகடி கேட்கத் தொடங்கின.

செல்லத்துரை கொடிப்புலியை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான்

“யானைக் கன்று ஏதோ ஆபத்தில் மாட்டிக் கொண்டது போல இருக்கிறது. அதனால்தான் தாய் யானையும் குட்டியும் மாறி மாறிக் கத்துகின்றன!” என்றான் செல்லத்துரை.

தாய் யானையினதும் கன்றினதும் அவலச்சத்தம் தொடர்ந்து கேட்கத் தொடங்கியது.

“சத்தம் வாற திசையிலிருந்து பார்த்தால் மல்வத்து ஓயா விற்கும் கரடி கிடந்த மடுவிற்கும் இடையில்தான் ஒ அப்படித்தான் இருக்கும் பெரிடதொரு மரணக்குழி கிடக்கிறது. முப்பது அடி ஆழம் எனக்குத் தெரியும். அதற்குள்தான் குட்டி தவறி விழுந்திருக்க வேண்டும்.”

மாறி மாறித்தாயும் குட்டியும் குரல் தந்தன பரிதாபகரமான ஒலி.

“இனி வேட்டை ஆடியது போலத்தான். எல்லா விலங்குகளும் வெருட்சியுற்று வெளிவரா. வா போவோம். கொடிப்புலி. போகிற வழியில் முயல் அகப்பட்டால் வெடி வைப்போம். அப்படியே போய் விதானையாருக்குச் செய்தி சொன்னால் அவர் டி. ஆர். ஓவுக்கு அறிவிப்பார். அவர்கள் இந்த யானைக் குட்டியைக் குழியிலிருந்து காப்பாற்ற ஒழுங்கு செய்வினம்.”

“அப்ப நம் பொடிமாத்தயா சிரிசேனவிற்குத்தான் வேலை.”

“ஓம்... அவர்தான் செய்ய வேண்டும்.”

அவர்கள் திரும்பி நடந்தார்கள். வழியில் அவர்களின் வெடிக்கு ஒரு புளுட்டை மான் அகப்பட்டது.

முற்பத்திமுன்று

மீனா, சோமாவைக் கவலையுடன் பார்த்தாள்.

“இவை ஒன்றையும் அண்ணனிடம் சொல்லவில்லையா, சோமா?” என்று மீனா கேட்டாள்.

“ஆண்களிடம் இவற்றைச் சொன்னால் என்ன நடக்கும் என்று உனக்குத் தெரியாதா, மீனா. உடனே கத்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டு விடுவார்கள்.”

“அண்ணன் அப்படியல்ல. லொக்கு மாத்தயாவிடம் சொல்லிச் சிரிசேனவை எச்சரித்திருக்கலாம், மச்சான். நீ மறைத்தது சரியில்லை.”

சோமா எதுவும் பேசவில்லை.

“இவன் சிரிசேன எளிய பயல். மாலினியைக் கெடுத்துச் சாக்காட்டியது காணாதென்று... கொடிப்புலிக்கு, இவன்தான் என்று தெரிந்தால் போதும். வெட்டிப் போடுவார்.”

“அவருக்கு ஆக்களை வைத்து அடிப்பித்ததும் சிரிசேனதான். சொன்னால் அவர் நப்பவில்லை. புஞ்சிபண்டா பழைய கோபத்தில் அடிப்பித்தவன் என்றார். மீனா லொக்கு மாத்தயாவிடம் அவருக்கு இருக்கிற மதிப்பில் சிரிசேன என்ன செய்தாலும் இலகுவில் நம்பமாட்டாள்!” என்றாள் சோமா.

“இனி இப்படியே விட்டிடக்கூடாது; அண்ணனிடம் நான் சொல்லுகிறேன், மச்சான்.”

“குழந்தை குடிசையில் தனிய நித்திரை...நான் வரப்போகிறேன், மீனா?”

“தனியப் போவியா?”

“பக்கத்தில்தானே... வாறன், மீனா”

சோமா படலையைத் திறந்து கொண்டு பாதையில் கால் களைப் பதித்தவன், வீரிட்டுப் பெரிதாய்க் கத்தினான்.

“அம்மே... அனே அம்மே.. ஐயோ...”

சோமாவின் சத்தம் கேட்டு மீனாவும் மாணிக்கமும் வெளியில் பாய்ந்து வந்தார்கள்.

சோமாவின் குடிசை தீப்பற்றி எரிவது தெரிந்தது.

“ஐயோ... குடிசையில் குழந்தை...மகே புத்தா.. புத்தா...” என்று அலறியவண்ணம் சோமா வெறி பிடித்தவள் போலக் குடிசையை நோக்கிப் பாய்ந்து ஓடிச்சென்றாள்.

தீ நாக்குகள் வேகமாகப் பரவி விளாசி எரிந்தது. ஒரு குழந்தையின் வீரிட்ட அலறல் கேட்டது.

“அம்மே...என் குழந்தை...மகே புத்தா...”

மாணிக்கம் குடிசைக்குள் பாய்ந்தோடிக் குழந்தையைக் காப் பாற்றி விடும் எண்ணத்துடன் ஓடினான். அவன் குடிசையை நெருங்கிய அதே வேளை, -

குடிசையின் கூரை எரிந்து தணலாகச் சரிந்து விழுந்தது.

சோமா மயங்கிச் சாய்ந்தான்;

அதிகாலை திரும்பி வந்த செல்லத்துரை குடிசை இருந்த இடத்தில் எரிந்த மேட்டைத்தான் கண்டான்.

முப்பத்தினான்கு

கீரடி கிடந்த மடுவிற்கும் மல்வத்து ஓயாவிற்கும் இடையில் எங்கோ காட்டின் மத்தியில் இருந்து மிகச் சன்னமான தொனியில், யானைக் குட்டியின் வேதனைப் பிளிற்றல் ஒலி மீண்டும் ஒரு தடவை எழுந்து அழிந்தது. சிரிசேன தன்னுடன்கூட வழிகாட்டி வந்த கொடிப்புலியை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான்.

“கிட்டத்தான் இருக்குது. பிளிற்றக்கூடச் சத்தியில்லாமல் கத்துது. மாத்தயா... மூன்று நான்கு நாளா தண்ணீர் இல்லாமல் குழிக்கை அகப்பட்டுக் கிடக்குது. வாடி வதங்கியிருக்கும். சத்தத்திலிருந்து ஆறேழு மாதக் குட்டியாகத்தான் இருக்கும் போல இருக்கிறது...” என்றான் கொடிப்புலி:

சிரிசேன எதுவும் பேசவில்லை. வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான்; சூரியன் உச்சியில் நின்றிருந்தான். அவர்கள் இருவரும் அதிகாலையே காட்டிற்குள் புருந்தவர்கள்.

“சாய்...” என்று சிரிசேன அலுத்துக் கொண்டான்: “வேட்டைக்குப் போனவன் வேட்டையோடு வந்திருக்க வேண்டும். குழிக்குள் குட்டி கிடந்தால் இவனுக்கு என்ன? பேசாமல் வந்திருக்க வேண்டியதுதானே? யானைக் குட்டியின் கதறல் கேட்டதாம். உடன் காப்பாற்றாவிடில் தண்ணியில்லாமல் செத்திடுமாம்? செத்தால்தான் இவனுக்கென்ன? அவனுக்கு வேலையில்லை; பந்தம் காவி. அதை வந்து டி.ஆர். ஓவுக்குச் சொல்ல அவர் தந்தியடிச்சிட்டார். அவயளுக்கென்ன? எங்களுக்கு எல்லோ இழவு...”

சிரிசேன மரம் ஒன்றின் கீழ் அமர்ந்தான்:

“இதென்ன இடம், கொடிப்புலி?”

“கரடி கிடந்த மடு...”

கொடிப்புலியிடம் இருந்த தண்ணீர்க் காளை வாங்கிச் சிரிசேன நீர் குடித்தான். முழுகால்கள் உளைந்தன.

“செல்லத்துரை வந்திருந்தால் யானைக் குட்டி கிடக்கிற குழியைக் கண்டு பிடிக்கிறதில் சிரமம் இருக்காது; கரடி கிடந்த மடுவிற்கும் மல்வத்து ஓயாவிற்கும் இடையில் என்றால் கண்டு பிடிப்பது எப்படி? குட்டியும் சத்தம் காட்டுவதாகவில்லை. செல்லத்துரை காடு தெரிந்தவன். குழந்தை நெருப்பில் சாகாமல் இருந்திருந்தால் வந்திருப்பான்...” என்ற கொடிப்புலி தன்னை உற்றுப்பார்ப்பது போலச் சிரிசேனவிற்குப் பட்டது. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“அவனைப் பற்றி என்னிடம் பேசாதே. எனக்குக் காட்டைப் பற்றிக் தெரியும். நானும் இச்சிராமத்தில்தான் பிறந்தவன்.”

சிரிசேன விருட்டென்று எழுந்து நின்றான். அதே நேரம் யானைக் குட்டியின் கதறல் தேய்ந்து கேட்டது குரல் வந்த தீசையை சிரிசேன சீராகக் கவனித்துக் கொண்டான்.

கொடிப்புலி தன் கையில் இருந்த துப்பாக்கியைப் பலமாகப் பற்றினான். முன்னால் சிரிசேன நடக்க அவன் தொடர்ந்தான்.

“மாலினி, இன்று பழி முடிப்பேன்”... முன்னால் நடந்து செல்லும் சிரிசேனை வெறுப்புடன் கொடிப்புலி பார்த்தான். நேற்றிரவு நடந்த அந்தச் சம்பவம்.

கொடிப்புலி சோமாவின் குழந்தையின் இழவு வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தான். அவனைக் கண்ட சோமா கதறி அழுதான்.

“அனே ஐயா (அண்ணா), மாலினியைக் கொன்றது போல என் குழந்தையையும் கொன்றீட்டான்” என்று கதறி அழுதான்.

“இவன் சிரிசேன தான் ஆட்களைக் கொண்டு நெருப்பு வைச்சிருக்க வேண்டும்.” என்றாள் மீனா.

கொடிப்புலியின் நீண்ட காலச் சந்தேகம் தீர்ந்தது. சற்று நேரம் அப்படியே திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தான்.

“சிரிசேன...சிரிசேன... நீயா என் மாலினியின் மரணத்திற்குக் காரணன்?”

அவன் ஐயரத்தனவின் வீட்டிற்குச் சென்றான். சிரிசேன நின்றிருந்தான்.

“கொடிப்புலி காலமை நேரத்தோட நான் காட்டிற்குப் போகிறேன். நீயும் கூட வா”

கொடிப்புலி ஒப்புக்கொண்டான்: “சிரிசேன! உன்னை அறியாமலே நீ என் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டாய். வா...வா... நடுக்காட்டில்... என் பழி தீர்க்கிறேன்!”

முப்பத்தைந்து

கிரடி கிடந்த மடுவைக் கடந்ததும் சிறியதொரு வெட்டை குறுக்கிட்டது; மத்தியில் வற்றிய நீர்த்திட்டு ஒன்று சேறாகக் காணப்பட்டது. வைரி ஒன்று வானில் சறுக்கியபடி விரிரென நிலத்தில் இறங்கியது. இறங்கிய வேகத்துடன் அது வானில் கிளம்பியது; அதன் கால் நகங்களுக்கிடையில் சிறியதொரு பாம்பு நெளிந்து விடுபட முயல்வதைச் சிரிசேன கண்டான். வைரியின் கூர்மையான அலகு நெளிந்த பாம்பைச் சீறாதிருக்கக் கொத்திக் குதறியது.

நீர்த் திட்டருகில் சாய்ந்து கிடந்த பட்ட மரத்தின் தாழ் கிளையில் அமர்ந்திருந்த வெண் கொக்குகள் இரண்டு, கலவரப் பட்டு வானில் கிளம்பிச் சென்றன.

மீண்டும் யானைக் குட்டியின் பிளிறல் கேட்டது.

“கிட்டடியில்...” என்றான் சிரிசேன. கொடிப்புலி தலையை ஆட்டினான்.

“என்ன கொடிப்புலி, ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?”

“என் மச்சாள் மாலினியின் மரணத்தை எண்ணிக் கொண்டேன். மாத்தயா, அவள் மரணத்திற்குக் காரணமானவனை மட்டும் யார் என்று எனக்குத் தெரியுமாயிருந்தால்..?” கொடிப்புலி பற்களை நற நறவெனக் கடித்தான். சிரிசேனவின் இதயம் ஒரு கணம் நின்றுவிட்டுத் தொடர்ந்தது.

எதுவும் பேசாமல் நடந்தான், மாலினி.. மாலினி.

அவர்கள் வெட்டையை விட்டுக் காட்டிற்குள் புகுந்தார்கள். அடர்ந்த காடு. கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்கள் தரையில் படாத அளவிற்கு மரங்கள் அடர்த்தியாகக் கிளைசளைப் பரப்பி வளர்ந்திருந்தன. சருகுகள் சரசரக்கக் குறுக்கிட்ட முட்புதர்களை விலக்கியபடி மெதுவாக அவர்கள் நடந்தனர். வெட்டையில் வேகமாக நடந்தது போல் காட்டிற்குள் நடக்க முடியவில்லை.

அவர்கள் இருவரும் மீண்டும் ஒரு வெட்டையில் ஏறினர். அவ் வெட்டை வெளியின் மீத்தியில் சிற்றாறு ஒன்றின் வரண்ட வாய்க் கால் மணல் பரந்து கிடந்தது. தூரத்தில் ஆற்றின் சலசலப்பும் ஜலதரங்கமாக ஒலித்தது. அவர்கள் அவ்வெட்டையின் விளிம்பில் வந்து நின்றனர்.

“சாப்பிடுவோம்..” என்று சிரிசேன சொன்ன அதேவேளையானைக் குட்டியின் கதறல் மிக அருகில் கேட்டது. சிரிசேனவின் முகம் மலர்ந்தது.

குட்டியின் கதறல் அவ்வெட்டையில் ஓர் ஓரத்தில் இருந்து வந்தது. சத்தம் வந்த திக்காக சிரிசேன ஓடத்தொடங்கினான்.

“கூட்டத்தோடு வந்த குட்டிதான் தவறிக் குழிக்குள் விழுந்திருக்கும். குழி ஆழமாக இருந்திருப்பதால் யானைக் கூட்டம் விட்டுவிட்டுப் போயிருக்கும். ஆனால் நிச்சயமாகத் தாய் யானை அவ்விடத்தை விட்டுப் போயிருக்காது. இங்குதான் சுற்றித் திரியும். மரக்கிளைகளை முறித்துப் போட்டுக் குழிக்குள் இருக்கும் குட்டியைக் காப்பாற்ற முயலும். கவனம்..” என்று சிரிசேனவை எச்சரிக்க முயன்ற கொடிப்புலியின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

வெட்டையில் யானைக் கூட்டம் ஒன்று தங்கி நின்று சென்றதற்கான அடையாளங்கள் தெரிந்தன. லத்திக் கும்பங்களும் காலடையாளங்களும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

ஆட்காட்டியொன்று வீரிட்டபடி உயரே கிளம்பியது. வெட்டையின் ஓர் ஓரத்தில் கரிய குன்றென ஒரு யானை நின்றிருந்ததைக் கொடிப்புலி கண்டான். காட்டிற்குள் அது நின்றிருந்ததால் வெயிலில் நின்றிருந்த சிரிசேனவால் காண முடியவில்லை.

சிரிசேனவின் முன்னால் பெரியதொரு குழி பாழ்கிணறாகத் தாழ்ந்து கிடந்தது. இருபது அடிகள் வரை ஆழமிருக்கும். சிறுநாற்றின் பாதையில் தான் அக்குழி இருந்தது. அக்குழி செங்குத்தாகப் பதினைந்து அடிவரை இறங்கிப் பின்னர் குழிந்திருந்தது; இருபது அடிகள் வரை அகலமிருக்கும். அக்குழிக்குள் இருந்து யானைக் குட்டியின் கத்தல் கேட்டது. சரகுகள் பற்றைகள் நிறைந்த அக்குழிக்குள் பசுமை மாறாத கிளைகள் முறித்துப் போடப்பட்டிருந்தன. சிரிசேன மெதுவாக நகர்ந்து குழியின் விளிம்பிற்கு வந்தான். பாழ்கிணறு போலக்குழி. அதன் அடியில் ஒரு மூலையில் யானைக் குட்டியொன்று பயத்துடன் முடங்கி நின்றிருந்தது.

சிரிசேனவின் முகம் மலர்ந்தது.

“கொடிப்புலி, குட்டி... இங்கே...” என்று அவன் சொல்லி வாய்முடவில்லை. நிலம் அதிரக் காதுகளைக் காற்றில் வீசிய படி கரிய மலையொன்று தன்னை நோக்கி ஓடிவருவதைச் சிரிசேன கண்டான். தூரத்தில் நின்றிருந்த கொடிப்புலியும் கண்டான். உயர்த்திய துப்பாக்கியை கொடிப்புலி தாழ்த்திக் கொண்டான்.

சிரிசேனவின் மூச்சடங்கி.. உடல் படபடக்க சிரிசேனவிற்கு இயக்கமேயில்லை. விக்கித்துப்போய் நின்றான். இதோ யானை நெருங்கிவிட்டது. “ஆ”வென அலறியபடி அவன் பின்வாங்க..

அப்படியே கால்கள் இடறித் தலைகுத்தென அவன் அக்குழிக்குள் விழுந்தான்.

கொடிப்புலி அதனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான்.

‘மாலினி’.. யானை பயங்கரமாகப் பிளிர்யது.

முப்பத்தாறு

மயக்கக் கலக்கத்தில் சிரிசேன கிடந்தான். முன்பக்க நெற்றியில் குழியின் பக்கக்கல் ஒன்று தாக்கியதால் புடைத்துக் கிடந்தது. உடம்பெல்லாம் சிறிதும் பெரிதுமான சிராய்ப்புக் காயல்

கள். இரத்தம் கசிந்து கட்டித்திருந்தது. முழங்காலுக்கும் ஆடு தசைக்கும் இடையில் பட்ட மரக்கொப்பொன்று மிக ஆழமாகக் கிழித்திருந்தது.

சருகுகளின் மேல் முறிந்து கிடந்த மரக் கொப்பர்களில் அப்படியே அவல் கிடந்தான். சிர்சேன மேலிருந்து விழுந்த சத்தத்தில் வெருட்சியுற்ற யானைக் குட்டி குழியின் பக்கச் சுவருடன் தன்னை நன்கு அழுத்திக்கொண்டு திகைத்து நின்றது.

சிர்சேனவிற்கு விழுந்ததுதான் நினைவு. அத்துடன் மயங்கிப் போனான்.

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின்னர் அவனுக்கு மயக்கம் தெளிந்தது உடன் எழுந்திருக்க அவனால் முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் வலித்தது. கண்கள் திறக்க மறுத்தது. மிக்க கஷ்டத்துடன் விழிசளைத் திறந்தான். ஒரே பறிறைகளும் கொடிகளும் தான் தெரிந்தன. குழியின் பக்கச்சுவர்களில் பற்றி வளர்ந்திருந்த செடிகளும் கொடிகளும் குழிக்குமேல் பார்க்க இடம்தரவில்லை. சற்றுத் தலையைத் திருப்பி மேலே பார்த்தான். வானம் தெரிந்தது. தனிப்பறவையொன்று பறந்து செல்வது தெரிந்தது.

அவன் எங்கிருக்கிறான்.? ஏன் அவன் உடல் அசைக்க முடியாமல் கனக்கிறது? அவனுக்கு என்ன நடந்தது?

குழியின் விளிம்பில் கரியதொரு உருவம் நிற்பது தெரிந்தது. மலைபோல அவ்வுருவம் நின்றிருந்தது. "ஐயோ!". எனச் சிர்சேன அலறினான். அலறல் குரல் எழும்பவில்லை. சத்தம் தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டது. குழியின் விளிம்பில் நின்றிருந்த யானை பெரும் சத்தத்தில் மூசியது. குழிக்குள் இருந்து வருகின்ற மனித வாடை அத் தாய்யானைக்கும் பயங்கரத்தைக் கொடுத்திருக்கும். குழிக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் தன் குட்டிக்கு மனிதனால் ஏதாவது நிகழ்ந்து விடுமோ?

இருந்தாற் போலப் பெருங்குரலில் அது பிளிறியது. சத்தம் கேட்ட யானைக் குட்டி மெலிந்த குரலில் பதில் தந்தது.

சிர்சேனவிற்கு மெல்ல நினைவு வந்தது. தான் மீள முடியாத பொறிக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டதைக் கண்டு கொண்டான். ஏறிச் செல்ல முடியாத குழி. ஏறிச் சென்றாலும் குழிக்கு மேல் அருகில் காவல் நிற்கின்ற யானையிடமிருந்து தப்பிக்க வழியில்லை.

நிச்சயமாக இனித் தாய் யானை அவ்விடத்தை விட்டுச் சற்றுமும் அசையப் போவதில்லை.

“ஐயோ அம்மே... ஐயோ என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்!” அவனால் வாயை அசைக்க முடியவில்லை. குரல் வெளிவரவில்லை. அவன் அதற்குள் அழிய வேண்டியதுதானா? கானகத்தின் நடுவில் எவரும் அறியாத குழியொன்றில் அவன் சிக்கிக் கொண்டான்.

“ஐயோ! என்னை யாராவது காப்பாற்றுங்களேன்” குரல் மிகச் சன்னமாக ஒலித்தது. பயத்தால் அவன் இதயம் கலங்கியது. அவன் அக்குழிக்குள் சாக வேண்டியதுதானா? விழிகள் கலங்கி அழுதன. சிரிசேன அழுதான். எழுந்திருக்க முயன்றான். முடியவில்லை. உடல் பிணக்கனமாகக் கனத்தது. முதுகில் கிளைத்தடிகள் அண்டி வலியெடுத்தன.

வானம் சிவந்தது கருமையுறத் தொடங்கியது. மாலை கவிய ஆரம்பித்து விட்டது. பயத்தால் அவன் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. நடுக்காடு... பயங்கர அமைதி... காட்டு மிருகங்கள்...

“ஐயோ, அம்மே...”

இப்படித்தான் சோமாவதியும் கத்தினாள்.

“என் குழந்தை ஐயோ, அம்மே...” சோமாவின் குரல் அவன் காதுகளில் இப்போது ஏன் ஒலிக்க வேண்டும்?

தீ நாக்குகள்... தீப்பிழம்புகள்... குடிசை எரிகின்றது.

“என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்”

அவன் சத்தம் கேட்டு யானைக் காட்டி பயந்தபடி குரல் தந்தது. மேலிருந்து தாய் யானையின் மூசல் சீறியபடி கேட்டது. அவன் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

மீண்டும் மயக்கம்:

முப்பத்தேழு

பெருங் குரலில் சிரிசேன அலறினான்.

“ஐயோ, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்...” குழியிலிருந்து கிளம்பிய அச் சத்தத்தால் அக்காடே ஒரு கணம் பரபரப்படைந்தது. ஆட்காட்டிக் குருவியொன்றின் அவலக் குரல் விட்டு விட்டு ஒலித்தது. சோர்ந்து தள்ளாடும் நிலைக்கு வந்தி

ருந்த யானைக் குட்டி பயத்துடன் முன்கியது. குழிக்கிணற்றுக்குள் படர்ந்திருந்த செடியில் அமர வந்த காட்டுப்புறாவொன்று அப்படியே வெருட்சியுடன் வானில் பாய்ந்தது.

“காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்!” என்று சிரிசேன பற்றைப் படுக்கையில் கிடந்தபடி அழுதான். உடலில் ஏற்பட்ட காயங்கள் வலிக்கத் தொடங்கின. நெற்றியின் புடைப்பு விண்விண் என்று வலிக்கத் தொடங்கியது. வலது காலை அசைக்கவே முடியவில்லை. கால் எலும்பு முறிந்து விட்டதைப் போல நோவும் உளைவும்.

“நான் இதற்குள் சாக வேண்டியதுதான். இந்த மரணக் குழியிலிருந்து எப்படித் தப்பப் போகிறேன்? நான் என்ன பாவம் செய்தேன். காப்பாற்றுங்கள் காப்பாற்றுங்கள்.”

அவன் உடலில் இருந்தாற் போல ஏதோ மொய்த்துக் கடிப்பதைப் போல.. ஊசிகளால் குத்துவது போன்ற வலி எழுந்தது. ஓட்டத்தில்... இன்னோரிடத்தில் உடலெல்லாம் ஊசிகள் குத்தின.

ஆலறித் துடித்தபடி சிரிசேன கையை ஊன்றி ஒருவிதமாக எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“ஐயோ...” என வீரிட்டான். ஆயிரக் கணக்கில்... இல்லை இலட்சக் கணக்கில் முகறு ஏறும்புகள் அவன் படுத்திருந்த பற்றையில் மொய்த்திருந்தன. சருகுகளிலும் ஒடிந்த கிளைகளிலும் வடிந்திருந்த இரத்தத்தின் மணத்திற்கு ஏறும்புகள் இருப்பிடத்தைவிட்டு வெளிவந்துள்ளன. அவன் உடலில் காணப்பட்ட சிராய்ப்புக் காயங்களிலும் அவை மொய்த்திருந்தன. கைகளால் தட்டி விட்டபடி அவன் வேகமாக எழ முயன்றான்.

அப்படியே அலமலக்க முன்னர் விழுந்து கிடந்த இடத்திற்குச் சற்றுத்தள்ளி விழுந்தான். அவன் வலது கால் செயலற்றுத் துவண்டது. அப்படியே எழுந்து அமர்ந்து நிலத்துடன் தன்னுடலை இழுத்துக் கொண்டு ஒருபுறமாக ஒதுங்கிக் கொண்டான். உடலில் ஒட்டியிருந்த ஏறும்புகள் கடித்தன. வெறியுடன் காயம் எனிலிருந்து அவற்றை அடித்துத் தட்டி விட்டான்.

கண்கள் கலங்கின. பயத்தால் உடல் நடுங்கியது. அவன் எதிரில் ஒரு மூலையில் பயத்துடன் ஒதுங்கி வற்றிக்கிடந்த யானைக் குட்டி அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தது. அதன் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்திருந்தது. ஆறேழு நாட்களாக அது அன்ன ஆகாரமில்லாமல், நீரின்றிக் கிடக்கின்றது.

அதனை வெறியுடனும் வெறுப்புடனும் அவன் பார்த்தான். இருந்தாற்போல ஆத்திரம் அவன் உள்ளத்தில் கொந்தளித்தது. கரத்தில் தட்டுப்பட்ட கல்லொன்றை எடுத்து வேகமாக வீசியடித்தான். சதக்கென்ற சத்தத்துடன் அக்கல் குட்டியின் வயிற்றைத் தாக்கியது. கத்தக்கூடச் சக்தியின்றி முனகி அழுதது. குழிக்கு மேல் தாய் யானையின் மூசலும் பிளீறலும் கோபமாக எழுந்தது. சிரிசேன மேலே பார்த்தான் கரிய மலையென குழி விளிம்பில் யானை நின்றிருந்தது. குழிக்குள் சரிந்து விழுந்து விடுமோ என்றாற்போல அது நின்றிருந்தது. சிரிசேன கோபத்துடன் இன்னொரு கல்லை எடுத்தவீச எண்ணி.. எறியவில்லை. பரிதாபமாக அது அவனைப் பார்த்தது. உயர்ந்த கரம் சோர்ந்து விழுந்தது.

குழிக்குள் இருள்படரத் தொடங்கியது. அவலமாக வானத்தைப் பார்த்தான். குழி விளிம்பில் யானை; அதன் காதுகள் காற்றில் அசைந்தன. வானில் வெளவூல்கள் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின.

சிரிசேன அழுதான். குழிக்குள் இருள் படரத் தொடங்க பல்வேறு சரசரப்புகளும் சத்தங்களும் எழுத் தொடங்கின. அவன் அருகில் அறணைகள் சில வேகமாக ஊர்ந்து கடந்தன. அவன் அருவருப்புடனும் பயத்துடனும் நெளிந்தான். பற்றைகளில் வடிந்திருந்த இரத்தச் சுவடு இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. அவன் இருந்த பக்கமாக எறும்புகள் ஊர்ந்துவரத் தலைப்படுவதும் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

“ஐயோ.. அம்மே ” என்று அலறித் துடித்தான். அவன் விழிகளை மூடிக்கொண்டு அழுதான்.

கனத்த இருள் குழிக்குள் கவிந்து கிடந்தது. காயங்களின் வேதனை. அடிவயிற்றில் பெரும் பூதமாகப் பசிகிளம்பியது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நாக்கு வரண்டு ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்காக ஏங்கியது சருகுகளில் ஏற்பட்ட சரசரப்புகள் பாம்புகளாக நெளிந்தன சில வண்டுகள் குழிக்குள் இரைந்து கொண்டு பறந்தன. தூரத்தில் நரியொன்று ஊளையிட்டது.

வெளியில் யானையின் தனிப்பிளிறல், இடையிடையே கேட்டது இருந்தாற் போல நுளம்புகள் ரீங்காரமிட்டபடி அவனை மொய்த்துக் கடித்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஈ அளவு. திறந்து கிடந்த உடம்பெங்கும் அவை குளவிகளாகக் குத்தி இரத்

தத்தை உறிஞ்சின; அவன் வேதனையுடன் அவற்றைக் கலைக்க முயன்றான்.

சில்லென்ற இரைச்சல், அவன் சாகவேண்டியதுதான்; தாகம் தாகம்... தண்ணீர்... தண்ணீர்.

குழிச்சுவரில் வளர்ந்திருந்த செடியொன்றிலிருந்து ஏதோ ஒன்று பொத்தெனக் கீழே விழுந்தது. பின்னர் சரசரத்தபடி சருகுகளுக்கிடையில் ஊர்ந்து விரைவதும் கேட்டது. சிரிசேன விரிட்டு அலறினான்:

“காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்... கடவுளே, என்னைக் காப்பாற்று...”

ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்...

வானத்தில் மெல்லிதாக நட்சத்திரப் பூக்கள். உயிரே போய் விடுமாப் போன்ற தாகம்.

அனாதையாக சாகப் போவதை எண்ணிக் கலங்கினான். நடுக்காட்டில் எவரும் அறியாத குழியில்.. அவனை இனிக் காப்பாற்றுவார் எவருமில்லையா? ஏன் இல்லை. ஒருத்தன் இருக்கிறான். அவனால்தான் முடியும்...

“துரை... செல்லத்துரை... அவனால்தான் முடியும். அவனுக்குத்தான் இந்த இடம் தெரியும்; அவன் வருவானா? துரை, எனக்கேன் இப்படியொருநிலை? துரை என்னைக் காப்பாற்று, காப்பாற்று. நான் உனக்கும் உன் குடும்பத்திற்கும் செய்த தீயிருகளுக்குப் பரிகாரம் செய்கிறேன். என்னைக் காப்பாற்று... காப்பாற்று.. ஐயோ அம்மே...!”

கரங்களால் தலையில் அறைந்து கொண்டு அவன் அலறினான். பிறை நிலவு வானத்தில் அழகபடி மிதந்தது; நாக்கு வறண்டு துவண்டது; உதடுகள் வற்றிவெடிக்கத் தொடங்கின; எச்சிலால் உதடுகளை நனைக்க முயன்றான். துரை, என் வாழ்க்கையில் நீ ஏன் குறுக்கிட்டாய்?

கண்கள் சோர்ந்தன;

முற்றத்தெட்டு

(6)ழிக்கு வெளியில் வெட்டையில் மிருகங்கள் விரைந்து ஓடுகின்ற காலடிச் சத்தங்கள் தெளிவாகக் கேட்டன. தூரத்தில் வெடிச்சத்தம் ஒன்றும் கேட்டது. காதில் விழுந்த வெடிச் சத்தம் சிரிசேனவின் இதயத்தில் குளிர்ச்சியாகப் பாய்ந்தது.

யாரோ வேட்டைக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

“நான் இங்கே இருக்கிறேன். இங்கேயிருக்கிறேன். காப்பாற்றுங்கள். காப்பாற்றுங்கள்!” என்று பலமாக அவன் அறினான்: “காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்!”

அவன் சூச்சலைத் தவிர வேறொரு சத்தமும் அக்காட்டில் கேட்கவில்லை. காட்டில் மயான அமைதி. அவன் பலமாக அழ முயன்றான்.

அவன் காலின் மீது ஏதோ ஏறிப் பாய்ந்து சென்றது. அவன் அப்படியே கண்களை மூடிக்கொண்டான். பசி தாகம் களைப்பு உடல் காயங்கள் பய எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவனைப் பேயாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டன. கண்கள் மெதுவாகச் செருகத் தொடங்கின.

சோமா அம்மே... தாத்தா நான் சாகப்போகிறேன்.

காலை அழுதபடி பிறந்தது அவனால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. வறட்சியால் நுச்சுப் பிறழ் மறத்தது. உடலை இருந்த இடத்தில் இருந்து அசைக்க முடியவில்லை உதடுகள் வெடிக்கத் தொடங்கின.

அவன் பஞ்சடைந்த விழிகளைத் திறந்து வானத்தைப் பார்த்தான். மனம் பயத்தால் திச்சிட்டது.

சூழி விளிம்பில் தாய் யானை நிலை குத்தி நின்றிருந்தது. அதன் கண்களிலிருந்து நீர் வெள்ளமாக வடிந்திருந்தது. அதன் விழிகள் ஓர்டத்தில் நிலைத்திருப்பதை அவன் கண்டான். அவன் தன் கண்களைக் கஷ்டப்பட்டு அப்பக்கம் திருப்பினான்.

யானைக்குட்டி மல்லாந்து விழுந்து கிடந்தது. அது இறந்து விட்டது.

அவனைப் பயம் பற்றிப் படர்ந்தது. இப்படித்தான் நானும்... ஐயோ, என்னைக் காப்பாற்றுவார் யாருமில்லையா?

தாய் யானை அப்படியே நிலைகுத்தி வெகுநேரம் நின்றிருந்தது. மெல்ல மெல்ல முனகியது. தாய்ப்பாசத்தின் வலிமையை அவன் கண்டான். சோமா எப்படித் துடித்திருப்பான்?

ஆறேழு நாட்களாக அந்த யானை அவ்விடத்தை விட்டு அசையவில்லை. இருந்தாற்போல வெறிபிடித்தது போலப் பலமாகப் பிளிறியது. பின்னர் வேகமாகத் திம்பி, நிலம் அதிர, அது ஓடுகின்ற சத்தம் தெளிவாக அவனுக்குக் கேட்டது.

தண்ணீர்... தண்ணீர்...

ஒரு கூட்டம் நீர்க் காக்கைகள் குளத்தை நாடி வானத்தில் பறந்தன.

அவன் உடல் எங்கும் வீக்கம் நுளம்புகள் கடித்த இடங்கள் தடித்திருந்தன. ஆடுதசையும் காலும் கடுமையாக வலியெடுத்தன.

இரவு அவன் காதுகளில் விழுந்த வெடிச்சத்தம் நினைவு வந்தது.

அடிக்கடி பிளிறிக் குரல் தந்த யானைக் குட்டியும் செத்து விட்டது. அவன் ஒரு பிணத்துடன் பிணமாகப் போகக் கிடக்கிறான்.

அவனால் அழ முடியவில்லை கண்கள் சோர்கின்றன, தண்ணீர்... தண்ணீர்... ஒரு சொட்டு.

குழியின் உயர்ப்புறச் செடியில் ஏதோ சரசரப்புக் கேட்டது பார்த்தான். ஏழடி நீளமான பாம்பொன்று செடிக்கிளையில் பின்னிக் கிடந்தது அதன் ஊலின் அசைவும் உடலின் நெளிவும் அவன் மனதில் பயத்தை ஊட்டின. அது மிக லாவகமாகச் செடியில் சுருண்டு கிடந்தது. அச்செடிக்கு அருகில் குழிக்கவரில் புற்றொன்றிருப்பதை அவன் கண்டான். அப்புற்றுக்குள் இருந்து இன்னொரு பாம்பு தலையை நீட்டிப் பார்த்தது.

“ஐயோ...” அவனுடைய இரத்த நாளங்கள் தெறித்தன. கண்களை இறுக் மூடிக்கொண்டான்.

“மாலினி என்னை மன்னித்துவிடு...நான் பாவி.. பாவி..”

‘ஓ, சோமா!...என்னைக் காப்பாற்றுவார் யாருமில்லையா?’

முப்பத்தொன்பது

சூரியனின் கதிர்கள் நேர் செங்குத்தாக அக்குழிக்குள் விழுந்தன. தாகத்தின் பிடியில் அவன் தவித்தான். தண்ணீர்.. தண்ணீர்.. உதடுகள் பாளம் பாளமாக வெடித்துக் கிடந்தன.

வானத்தில் பிணந்தின்னி வைரிகள் சில வட்டமிட்டன குழிக் கிணற்றில் இறந்து கிடந்த யானைக் குட்டியின் பிணம் எப்படித் தான் அவற்றின் சண்களுக்குத் தெரிந்ததோ? வட்டமிட்ட வைரி ஒன்று தாழ்ப் பறந்து குழியின் மேற்பக்கப் பட்டமரச் கிளை யொன்றில் அமர்ந்தது. பின்னர் தன்சண்களைச் சுழற்றிக் குழிக் குள் பார்த்தது.

சிரிசேன மயக்கத்தில் உடலை அசைத்து அருண்டான். பிணத்திற்கு அருகில் ஒரு மனிதன் பிணமாகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட வையி வானத்தில் கிளம்பியது நேரம் இருக்கிறது.

சுற்றாடலைக் கவனிக்கும் நிலையில் சிரிசேன இல்லை கண்கள் இருளத் தொடங்கியிருந்தன.

மதியம் கழிந்து மாலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சிரிசேன விற்கு விழிப்பு வந்தது. கருமுகில் திரள் ஒன்று வானத்தில் மிதந்தது. ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்.. குழி விளிம்பில் யாரோ நிற்கிறார்கள். யார்.. யார்?

கொடிப்புவி, அவன் குழி விளிம்பில் நின்றபடி சிரிசேனைவைப் பார்த்தான்.

“நீ மிருகம்... சாகத்தான் வேண்டும்...” என்று அவன் அலறினான்.

சிரிசேனவின் காதுகளில் அவை விழுந்தன.

“காப்பாற்று.. கொடிப்புவி, காப்பாற்று...மாலினிக்கு நான் செய்தது துரோகம்.. மன்னித்துக் காப்பாற்று.. கொடிப்புவி! என்னை விட்டு விட்டுப் போகாதே. போகாதே..”

சிரிசேனவின் உதடுகள் அசைந்தன. வார்த்தைகள் வெளி வரவில்லை.

“காப்பாற்றுங்கள் தாத்தா... உங்கள் சிரிசேன, இங்கே செத்துக் கொண்டிருக்கிறான். காப்பாற்றுங்கள்..”

ஒரு நாள் கழிந்தது. மீண்டும்.

வெட்டையில் விலங்கொன்று தெறிக்கெட்டு ஒடும் சத்தம். இறுதி நெருங்கி விட்டதா?

யானைக் குட்டியின் பிணத்தின் மீது ஈக்கள் மொய்த்தன. எறும்புகள் கண்களை மொய்த்துக் குடையத் தொடங்கின. இது தான் அவனுக்கும் நடக்கப்போகின்றது. பசி. தாகம்.. உடல்வலி.

அழுவதற்கும் கண்களில் நீரில்லை.

முற்றந்த கால் வலித்தது. மாலை கடந்து இருள் கவியத் தொடங்கியது. அவன் தப்ப இனிமார்த்தக்கமில்லை. அவன் செய்த கொடுமைகளுக்கு இனித் தண்டனை கிடைக்கப் போகின்றது.

“சோமா.. மாலினி துரை...” அவன் தப்ப இனிமார்த்தம் வரப்போவதில்லை. வானம் கருமையின் போர்வைக்குள் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டது.

இனி வருந்திப் பயனில்லை. நீ நாக்குகள்... குழந்தை கருகிய நீ

“சோமா, என்னை மன்னித்துவிடு.”

வெட்டையில் எதனையோ ஏதோ துரத்தி வருகின்ற காலடிச் சத்தம். சிறிய சத்தம் தான். குழிக்குள் பெரிதாகக் கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பொத்தென ஏதோ ஒன்று குழிக்குள் தலை குப்புற விழுந்தது.

பகை விலங்கால் துரத்தப்பட்ட காட்டு முயல் ஒன்று அவன் அருகில் விழுந்து கிடந்து துடித்தது. விழுந்த வேகத்தில் அதன் சழுத்து முறிந்து விட்டது. துடிதுடித்து அது செத்துக் கொண்டிருந்தது.

வித்தியாசமில்லை.

“காப்பாற்றுங்கள்.. துரை, என்னைக் காப்பாற்று.. தாத்தா இன்னுமா உங்கள் மகனைத் தேடி நீங்கள் வரவில்லை...?”

நாற்பது

பின்னராம் நாள் காலை அமுதபடி பிறந்தது. சிரிசேன செயலற்றுக் கிடந்தான்.

உடலில் அசைவில்லை இயக்கமில்லை. யானைக்குட்டியின் கண்கள் இருந்தவிடத்தில் இரு பெருங் குழிகள் இருந்தன. இரவு செத்துக் கிடந்த முயலை ஏதோ ஓரவுப் பறவை தன் கூரிய நகங்களால் கிழித்துக் தசையைத் தின்றிருந்தது. குடல் வெளியில் பிதுங்கிக் கிடந்தது. அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் நிலையில் அவனில்லை. அறிவு மங்கவில்லை. கண்கள் மூடிக்கிடந்தன.

‘தண்ணீர்... தண்ணீர்...’

சோமா, எனக்கு இது நன்றாக வேண்டும்!

‘துரை! என்னைக் காப்பாற்றமாட்டாயா? தாத்தா, தாத்தா நாள் சாகப் போகிறேன்!’

‘சூரியனின் கதிர்கள் அக்குழியில் கிழக்கிலிருந்து மத்திக்கு வந்து பின்னர் மேற்கில் அசைந்தன. அவன் அப்படியே அசைவின்றிக் கிடந்தான். அவன் காயங்களில் ஈக்கள் மொய்த்தன. எறும்புகள் மொய்த்தன. அறணை ஒன்று அவன்மீது ஏறி மறுபக்கம் ஓடியது. அவன் அசையவில்லை.

'என்னைக் காப்பாற்றுவார் எவருமில்லையா? நான் சாகப் போகிறேன்...'

'சோமா, என்னை மன்னித்துக்கொள்! மாவினி, நான் உன்னிடம் வந்தே மன்னிப்புச் கேட்கிறேன்! துரை, நீயும் என்னை மன்னித்துவிடு! நான் அனாதையாகச் சாகப்போகிறேன்!'

'என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்..காப்பாற்றுங்கள்..நான் திருந்தி விட்டேன். ஆண்டவனே. என்னைக் காப்பாற்று...'

'சிரிசேன... சிரிசேன ...'

யாரோ கூப்பிடுகிறார்கள். குழியின் மேலிருந்துதான் யாரோ கூப்பிடுகிறார்கள். கடவுள் கைவிடவில்லை... கைவிடவில்லை... நான் செத்துப் போனேனா?

'சிரிசேன... புத்தா... மகே... புத்தா... ஆ...'

அவன் தந்தையின் அலறல் இது. நான் செத்துவிட்டதற்காக அழுகிறாரா?

'நான் சாகவில்லை தாத்தா. சாகவில்லை'

'புத்தா... சிரிசேன... புத்தா...'

அவன் விழிகள் சிரமப்பட்டுத் திறந்தன.

யாரோ குழிக்குள் கயிற்றின் மூலம் வேகமாக இறங்குகிறார்கள்.

யார்? யார்?

செல்லத்துரை, நீயா? துரை, நீயா?

கடைசியில் நீயா, துரை?

செல்லத்துரை கயிற்றில் பற்றிக் கவனமாக மேலே ஏறத் தொடங்கினான்.

அவன் தோளில் சோர்ந்து கிடந்த சிரிசேனவின் விழிகள் விருந்து வடிந்த கண்ணீர் அவன் முதுகில் வடிந்து, பாதங்களில் இறங்க முயன்றது.

முற்றும்

PRODUCED BY. PT PABRIK KERTAS TJIWI KIMIA
Made in Indonesia

யார் இவர்?

“செங்கை” ஆழியானுடைய ஆக்கங்கள் நடைமுறைச் சமுதாய நடப்பியல்புச் சித்திரங்களேயாம். இவற்றின் மூலம் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் தமது சமூகப்பார்வையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாகச் சமூகப் பொருளாதாரக் குறைபாடுகள், தலைமுறை இடைவெளிகள், நகரமயப்பட்ட வாழ்க்கை முறையிற் சிதைவுறும் கிராமியம், அழிந்துவரும் பாரம்பரியக் கலைமரபுகள், மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கை முறை முதலிய பல்வேறு விடயங்கள் இவரது புனை கதைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின் மூலம் ஈழத்துத் தமிழர் சமுதாயத்தின் பதிவேடுகளைத் தக்கபல படைப்புகளை இவர் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியானுடைய கதை கூறும் முறைமையில் இருவகைச் சிறப்புகளை அவதானிக்கலாம். ஒன்று அவரது நுணுக்க விபரண முறை; இன்னொன்று சமூகத்தைப் படம் பிடித்து முன்னிறுத்தும் அவரது மொழி நடை”

முன்னாள் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்,
பேராசிரியர், கலாநிதி க. வித்தியானந்தன்
“காட்டாறு” முன்னுரையில்....

